

EMENDATIONES

IN

SUIDAM

ET

HESYCHIUM,

ET

ALIOS LEXICOGRAPHOS
GRÆCOS.

VOL. II.

SCRIPTISIT

J. O. T O U P,

ECCLESIAE CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIAE S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:

3 TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCXC.

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS TERTIA.

VOL. II.

A

ERUDITISSIMO PRÆSULI,
G U L I E L M O,
EPISCOPO GLOCESTRIENSI;

OB
INSIGNEM BENEVOLENTIAM,

ET
SINGULAREM

IN
LITERIS PROPAGANDIS
ALACRITATEM:

HAS EMENDATIONES

IN
S U I D A M,

OBSEQUII SUI
PIGNUS ET MONUMENTUM

D. D. D. C. Q.

A U C T O R.

FRUITING TO 1888

QUARTER

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

PRÆFATIO AUCTORIS

A D

TERTIAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

TANDEM aliquando prodit Tertia.
Pars nostrarum Emendationum, quæ
Suidam claudit. Sed hæc Sparta, quam nos-
tram jam voco, pluribus exornanda est. Nam
Suidas est penu Græcarum deliciarum, quæ,
quo magis inspexeris, eo magis te capient.
Verum hæc non in manibus nostris, sed in ge-
nibus deorum sita sunt. Libet autem in ante-
cursu insignem locum Diodori Siculi, de quo
nos supra ad v. Ἀποσολὰς, hic paulo accuratius
recognoscere, atque ad incudem revocare. Nam

profecto hominis ingenui, si quid aliud, est, ita vineta sua cadere, ut quæ prava sunt corrigat, et quæ minus emendata sunt emendet. Locus autem Diodori ita legitur lib. xiii. cap. 67. Τῶν δὲ ἐν ταῖς τριήρεσι ποιησάτων τὸ προσαχθῆν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσίν, ἐτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιόντων, οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοῶντες, ἐξεβόηθον ὅτι τὰς λιμένας. Ubi verbum quod excidisse monueram, ita tandem restituendum esse video : Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ, τὰ δὲ ἀποσπώντων ταῖς σιδηραῖς χερσίν. Classiariis naves quidem eas, quæ usu attritæ erant, incenduntibus, alias autem ferreis manibus abstrahentibus. Qua quidem emendatione nihil verius. Respexit, ut solet, Diodorus ad Polybium lib. i. p. 76. Πειθαίεντος δὲ τῷ Καρθάλωνος, καὶ ποιησαμένους τὸν Πύπλιν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλην συνέπεισε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. Quæ plane gemellæ sunt. Atque hoc primum. DEINDE vide alterum

terum locum a nobis procuratum, sed finistre procuratum in v. Καταίνεσαντος. Est autem Sophoclis in Oedip. Col. ver. 1186.

Ὡςτε μηδὲ δρῶντά σε

Τὰ τῶν κακίστων δυσεβέστων, πάτερ,

Θεῖμιν, σέ γ' εἶναι, κῆνον ἀντιδρᾶν κακῶς.

Quæ mendi manifesta sunt. Emendabat vir doctissimus in Miscellaneis Criticis p. 342.

Τὰ τῶν κακίστων δυσεβέστατ', ὦ πάτερ.

Ego aliam viam infestebam. Sed neuter rem adsecutus est. Scribendum sine dubio :

Τὰ τῶν κακίστων ΚΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ, πάτερ.

Plato de Legib. lib. x. Κινδυνεύει πῶς ὁ ταύτης τῆς δόξης ἀντέχόμενος πάντων ἀν τῶν ἀσεβῶν χειρίσθαι δικαιοτάτα ΚΑΚΙΣΤΟΣ τε εἶναι ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ. Quare hoc rectum. Sed ad alia festino.

IN v. Κελαρίζα. Locus Jamblichi, ut videtur, in Babylonicis, quem non male emendaveram, ita tandem, submonente Suida v. Βορβορυγρῶς, legendus et ampliandus est : Ἡ μὲν κάμηλος ἐγένετο τῷ χιλῷ. Ὁ δὲ ἔπινε τῷ ποταμῷ ἀκίσσιος, καὶ ἄτε κάτωθεν τῷ πνεύματι ὠθεμένῳ, ἄνωθεν δὲ τῷ ὕδατι
Ἰπ-

Ἀπφορομένη, Η ΦΑΡΤΓΞ ΕΚΕΛΑΡΤΖΕ, καὶ πολὺς
 ἐν τῷ σώματι ἦν βορβορυγμός. *Quod fragmentum
 pulcherrimum est. IN v. Ὀνος ἔεται, vel meo
 vel operarum vitio res minus recte administrata
 est. Nam Cratini trochaicus ita rescribendus
 erat auctoritate Photii in Lex. inedito, quod
 penes me est:*

Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ἔεται.

*Illi me sibilant circumcursitantes, ego vero
 nihil curo.*

*Hæc mens poetæ est. Interpretes autem pro
 more cæcutiunt. Nosti illud Horatii Serm. i.
 i. 66.*

— Populus me SIBILAT; at mihi plaudo
 Ipse domi —————

*IN v. Στραγγεῖς, laudatur nobis locus Polybii
 in Excerptis Ursini, ubi populus Romanus ju-
 betur ἐλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. Quæ paulo ob-
 scuriora sunt. Legebam, Ἐλινύοντας ἄγειν ἡμέρας
 ἐννέα. Otiari per novem dies. Apollon. Rhod.
 i. 589.*

———— Διπλόα δ' ἄκταις.

ΗΜΑΤ' ΕΛΙΝΥΕΣΚΟΝ —————

Sed

Sed jam, ut δεύτερα ἀμείνονα, quod aiunt, nihil mutandum esse video. Etym. Mag. Ἐρινύες. Θεαὶ τιμωροὶ τῶν πατρικῶν ἀσέβημάτων, ἥγαν τῶν εἰς τῆς γονεῖς ἀμαρτημάτων· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρα ναίειν, ὃ εἰσι οἰκεῖν ἐν τῇ γῇ—— ἢ παρὰ τὸ ΕΛΙΝΤΕΙΝ, τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ΕΛΙΝΤΣ ἔ, Ἐρινύς, ἡ ἡσυχάζουσα, κατὰ ἀντίφρασιν, τῆτέστιν, ἡ μὴ ἡσυχάζουσα. Vides ineptias Grammaticorum. Sed locus notandus. Nam vox Ἐλινύς non alibi occurrit. DENIQUE, ut omnia plana et perspicua reddam, addo jam sextum locum, non ut emendem, est enim a nobis jam satis emendatus, sed ut res nostras vindicem quodammodo, et sartas teclas conservem. Est autem Sophoclis in Philoct. ver. 1326. de quo nos supra ad v. Ἐμιτρώσατο.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιαδῶν.

Ubi vox illa Ἀσκληπιαδῶν, quæ excurrit, glossa manifesta est, et senarium jugulat. Ego, Musis plaudentibus, correxeram,

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Quod suavitate sua se satis commendat. Sed non omnes utique aurem habemus. Nam Cl. HEATHIUS, vir in trimetris et tetrametris adprime

adprime eruditus, in *Add. ad Sophoclem*, vocem Ἀσκληπιάδων quadrissyllabam esse, adeoque nihil mutandum esse contendit. Sed fallitur vir κριτικώτατος. *Theognis* ver. 432.

— γ' ἔδωκε

ca. 100. Bouché. Sic

Plutarch. *Plat. Quæst.* p. 1000.

Dion. Chrys. p. 2. *Athen.* VI
p. 256. c.

Porsen. *Append.* 462

Εἰ δ' ἈΣΚΛΗΠΙΑΔΑΙΣ τῷτο δίδωκε θεός.*

De Æsculapii vero filiis hic agitur, qui Ἀσκληπιάδης, ut Ἀμφιτρύων et Ἀμφιτρωνίδης, Οἰδίπους et Οἰδιποδίδης. Sed hæc Cl. HEATHIO minus perspecta sunt. Optime succurrit Scholiastes ad Pindar. Nem. iv. 32. cujus verba, quia haud protrita sunt, adscribam. Ἀμφιτρυῶνος ἀντὶ πατρωνυμικῆ τῇ Ἀμφιτρωνίδος· ἔ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. Ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει· Ὑπερίονος ἡελίοιο· ἀντὶ τῆς Ὑπεριονίδος. Καὶ Εὐριπίδης·

Ὅ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπυς δὲ με
Χρυσῶν ἐνεγκὼν ὄρμον εἰς Ἄργεος πόλιν.

Οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπυς ἤνεγκε χρυσῶν ὄρμον εἰς Ἄργεος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. Ἔστιν ἔν, Οἰδιποδίδης δὲ με, ὁ Πολυνείκης. Οὕτω καὶ τῷτο· Οὐνεκεν Ἀμ-

* Hic versiculus Theognidis citatur a Plutarcho vol. ii. p. 1000. Edit. Lutet. Paris. 1624.

Φιτρυωνίδης Ἰόλαον γὰρ εἶπεν. Οὗτος γὰρ Ἰφικλέως.
 Ὁ δὲ Ἀμφιτρυώνος. *Qui locus egregius est, et
 nostram emendationem mire confirmat.* Versus autem Euripidis in Alcmæone, qui vulgo
 inepti circumferuntur, et viros doctissimos elu-
 serunt, ita certo certius scribendi et interpre-
 tandi sunt:*

ΟΥ σοι πατέρα γ' ἀπώλεις, Οἰδίπεις δέ με,
 Χρυσῆν ἐνεγκὼν ὄρμον εἰς Ἀργεὺς πόλιν.

Non ego tibi patrem perdidisti, sed me Po-
 lynices,

Cum aureum monile Argos adtulit.

*Verba sunt Eriphylæ ad filium. Atque hæc
 hætenus.*

* Item Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 21. Σιμιχίδα. Εἰσὶ
 δὲ καὶ πατρωνυμικά ὅπως ἀπαρallaκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν ἡν, ὡς καὶ
 ἐπὶ τῶν πατέρων ὥσπερ ὁ Θέοκριτος Σιμιχίδα ἦός ἐστι, Σιμιχίδαί ἰαν-
 τὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. Καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν,
 Σικελίδα καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένη τυγχάνουσα.—
 Καὶ τὸν Εὐμόδην ἦόν ὄντα τῇ Κρατίδῃ, Κρατίδαι καλεῖ καὶ αὐτόν.
 Confer nos ad v. Ἐμπτῶσατο, in Emend. P. I. pag. 168. Vide
 et Cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 155. qui fallitur.

1870
The first of the year
was a very dry one
and the crops were
very poor. The
weather was very
warm and the
crops were very
poor. The
weather was very
warm and the
crops were very
poor.

1871
The second of the year
was a very wet one
and the crops were
very good. The
weather was very
cool and the
crops were very
good. The
weather was very
cool and the
crops were very
good.

1872
The third of the year
was a very dry one
and the crops were
very poor. The
weather was very
warm and the
crops were very
poor. The
weather was very
warm and the
crops were very
poor.

1873
The fourth of the year
was a very wet one
and the crops were
very good. The
weather was very
cool and the
crops were very
good. The
weather was very
cool and the
crops were very
good.

EMENDATIONES

I N

S U I D A M.

Π.

ΠΑΓΑΣ. Δίκτυα. Παγίδας. Καὶ τῆτο δῆπε PARS
 τὸ τῆ Αἰαχύλα, τοῖς ἐαυτῆ πτεροῖς περιπεσὼν, III.
 καὶ ἐνοχρεῖται ταῖς πάγαις, ἀς ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τῆ
 νόμου δικαίως ἔπαθε.*] “Gatakerus in Advers.
 “Posthum. cap. 121. p. 539. legendum cen-
 “set, ὑφῆνε, *contexuit*. Ad quam emendatio-
 “nem confirmandam adducit illud Theodoretī
 “Dialog. cap. 24. Ἐάλως, οἷς ὑφῆνας, ἄρκευσι.
 “Captus es eis, quæ ipse contexueras, retibus.
 “Sane τὸ ὑφῆνε melius huic loco quadrare
 “mihi videtur quam ὑφῆκε, et ideo emenda-
 “tionem viri doctissimi probo.” Kusslerus.
 Fallitur uterque. Neque enim hic agitur de

* Depromptum est hoc fragmentum ex *Æliano*, opinor, cujus libros de Providentia sæpius laudat Suidas.

PARS eo qui texerit, sed de eo qui tetenderit. No-
 III. tum Proverbium: *Rete non tenditur accipitri,*
neque milvio. Verbum autem ὑφεῖναι solenne est
 in hoc negotio. Auctor ἀνώνυμος apud Suidam
 v. Ποδάγρα. Τάφρος ὤρυξε, καὶ ποδάγρας ὕφη-
 KEN ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Cæterum hic lo-
 cus, quod utrumque virum doctissimum fe-
 fellit, ita totidem verbis legitur apud Scho-
 liaſtam ad Æſchyl. Agamemn. ver. 831. ex
 quo deprompsit Suidas. Cave autem acci-
 pias verba illa, τῆτο δήπερ τὸ τῆ Αἰχύλας, de Æſ-
 chylo *Tragico.* Intelligendus enim Æſchy-
 lus nescio quis, qui scripserat περὶ Παραομιῶν.
 De quo Zenobius in Proverb. Σαρδάνιος γέλας.
 Quod miror non animadvertisse Kuſterum.*

* Fallor. Athenæus xi. 12. p. 494. Καὶ ταῦτα ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶ πτεροῖς, κατὰ τὸν Σαυμάσιον Αἰχύλοι ἀλίσ-
 κη, ἀπροσδιόνους λύσεις πραγματευόμενος. Ad quem locum vide
 Dalechampium. Ita Aristoph. Av. v. 808.

Ταυτὶ μὲν ἠλίσκομεθα, κατὰ τὸν Αἰχύλον
 Τὰδ' ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶ πτεροῖς.

Ubi Schol. Ἐκείνος γὰρ Λιβυτικὴν αὐτὴν καλεῖ παραομιῶν

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυτικῶν λόγος
 Πληγίντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αἰτὸν,
 Εἰπιὺν ἰδὼτα μηχανὴν πτερώματος
 Τὰδ' ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶ πτεροῖς
 Ἀλισκόμεθα —

Quare ad Æſchylum *Tragicum* adlufit ſcriptor, quifquis fuerit,
 quem deſcripfit Scholiaſtes.

Vid. *Epist. Crit.* p. 418.

Huc

Huc respexit Heliodorus Æthiopic. lib. ii. PARS
p. 120. Ἀλλὰ τὸ χαλεπώτατον, τοῖς ἐμοῖς, τὸ
τῷ λόγῳ, κατ' ἐμῷ κέχρηται ΠΤΕΡΟΙΣ. III.

ΠΑΘΑΣ. Πάθη. Συμφοράς. Σοφικλῆς

Καὶ τὰς μὲν ἐνδον ἔκ ἔχω φράζειν πάθας.]

*Bene φράζειν πά-
θας. Mod. habet led.
Anon. et apud Villoufon
ad Longum I. p. 5.
Porton. IV. 463.*

Respexit Suidas, quod et monuit Portus, ad
Sophocl. Aj. ver. 295. ubi ita hodie circum-
fertur:

Καὶ τὰς ἐκῆ μὲν ἔκ ἔχω λέγειν τύχας.

Sed Suidæ lectio suavior est atque elegantior:
quam et recte repræsentant libri veteres.
Est autem πάθη vox Sophoclea. Sophocl.
Oedip. Col. ver. 7.

Στέρχειν μὲν αἱ ΠΑΘΑΙ με χ' ὡ χρόνος ζυνών
Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.

ΠΑΛΑΜΩΜΕΝΩΝ. Χερσὶν ἐργαζομένων. Τὴν ἐκ
τῶν Ῥωμαίων παλαμήσασθαι σωτηρίαν.] Hic locus
nonnihil auctior legitur infra, v. Πραγμαίτερον.
Est autem, ni fallor, ex Menandro Historico:
quod res et stilus suadet.

ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ. Ἀδόκιμος. Εὐμετάβλητος. —
Δύναται καὶ τὸ παλίμβολος ἀντὶ τῶ ἐναντιογνώμων ὡς
καὶ παλίνδης ὄνομα.] “Hæc mihi non videntur
“ sana, nec integra: de quibus lector proinde
“ cogitet.

PARS "cogitet. In Lexico Photii inedito post vo-
 III. "cem ὄνομα lacuna occurrit: unde suspicor
 "quædam huic loco deesse." *Kuster*. Locus
 corruptissimus. Nam vox παλίνδης nihili est.
 Repono, ὡς καὶ Πάλιν δηλοῖ ὄνομα. Ut vox πάλιν
significat.* Est autem πάλιν nonnunquam idem
 ac ἐναντίον. Euripides in *Helena*, ver. 1606.

ΠΑΛΙΝ πλέωμεν. ENANTIAN κέλευέ συ.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo corruptif-
 fimus est. Idem infra, v. 1612.

Βοᾷ κελευσῆς τὴν ENANTIAN ὅπα.

Quare recte Suidas, Παλίμβολος. Ἀπὸ τῆς Ἐναντιο-
 γνῶμων. Quo sensu verbum usurpat Plutar-
 chus de Genio Socratis, vol. vii. p. 595. Edit.
 Reisk. Οὐ γὰρ ἀφίκετο μὲν τῶν ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν,
 ἀλλ' ὅλως ἐδόκει πονηρὸς γεγονέναι καὶ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ.
 Atque hoc sensu accipiendus Callimachus Lav.
 Pall. 97.

Δῖα γυναῖκα, μετὰ πάντα ΒΑΛΕΥ ΠΑΛΙΝ ὅσα
 δι' ὄργανον

Εἴπας —

Atque hinc intelligendus Jacobus Epist. v.
 17. Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευ-
 χῇ προσηύχαστο τῷ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν διὰ τῆς
 γῆς ἐνιαυτὸς τρεῖς καὶ μῆνας ἔξ. ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ-

* Sed forsitan legendum: ὡς καὶ ΠΑΛΙΜΒΑΛΗΣ ὄνομα. De
 quo supra Suidas.

ΗΥΞΑΤΟ ἡ ὁ ἔρανος ὑπὸν ἔδωκε, ἡ ἡ γῆ ἐβλάστησε
τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perspec-
tum habuerunt Interpretes. Πάλιν προσεύχασθαι
est, To pray contrary to what he had prayed be-
fore. Quod παλινοδεῖν vocant Græci. Nimi-
rum primum de pluvia non mittenda, deinde
de pluvia mittenda orabat Elias. Hæc mens
Jacobi est.* Huc facit Isocrates in Helena
p. 144. Ed. Battie. Ἐπεδείξατο ἡ Στησιχάρῳ τῶ
ποιητῇ τὴν ἐαυτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς
ὥδης ἐβλασφήμησέ τι πρὸς αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν
ἀπίστευμένος· ἐπειδὴ δὲ γινῶς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς
τὴν καλεσμένην ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΝ ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν
εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε.†

PARS
III.

ΠΑΛΟΣ. Κλήρος. Ὁ δὲ Δαρεῖος τέτρες κελεύει
πάλλεαθαι. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βα-
γαῖα. Hæc sunt verba Herodoti in Thalia,
cap. 128. Quod viros doctos ad Herodotum
fugisse video.

ΠΑΛΥΝΟΜΕΝΗΣ. Λευκαίνομένης. Τῆς χώρας
τῶν Σκυθῶν θαμὰ νιφίῳ παλυνομένης.] Hæc sunt

* Plutarchus in Aristid. p. 298. Edit. Bryan. Ἡύξατο τὴν
ἐναντίαν εὐχὴν.

† Suidas ad ν. Στησίχορος. Φασὶ δὲ αὐτὸν (Στησίχορον) γράψαι
ψόγον Ἐλένης τυφλωθῆναι· πάλιν δὲ γράψαντα Ἐλένης ἐγκώμιον ἐξ
ὀνείρου, [διὰ] τὴν ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΝ ἀναβλέψαι.

PARS verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 86.
 ΠΙ. Vide nos supra ad v. Θρόος.

ΠΑΝΑΩΡΙΟΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι

Καὶ γὰρ πρὸ λαγόνεσσιν ῥυτίς παναώριος ἦδη.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur in Miscell. Lips. vol. ix. p. 678.* Confer etiam elegantissimum Rhunkenium in Epistola ad Cl. Valckenar. p. 48. Est autem παναώριος vox Homérica. Homer. II. Ω. 540.

Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν ΠΑΝΑΩΡΙΟΝ——

Ad quem locum consulendus Scholiastes.

* Sed Carmen integrum hic subjicitur.

ΠΑΤΑΟΥ ΣΙΔΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Βότρυχαν ὠμογέροντα τὶ μέμφαι, ὅμματα δ' ὕγρὰ

δάκρυσιν, ὑμῖτέων παῖδια ταῦτα πώδων;

Φροντίδεις ἀπρήκτωσιν πώδων τάδε· ταῦτα βιλέμω

Σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχιεργείης.

Καὶ γὰρ πρὸ λαγόνεσσιν ῥυτίς παναώριος ἦδη,

Καὶ λαγαρόν διερῆ δέρμα περικρέμαται.

Ὅππόσοι ἠδᾶσκει φλόγος ἄνδρα, τόσσοι ἰμοῖο

Ἄψια γηράσκει φροντίδι γηροδόρῳ.

Ἀλλὰ κατοικτείρουσα δίδε χάριν· αὐτίκα γάρ μοι

Χρὼς ἀναδύσσει κρᾶτι μελαινομένῳ.

In primo pentametro MS. et Cod. Lips. legunt ΠΑΙΓΝΙΑ ταῦτα πώδων, et in secundo pro νυχιεργείης habet MS. νυκτηεργείης. Recte. Sunt denique in hexametro quarto φλόγος ἄνδρα interpretanda Amoris ignes. Reiskius non intellexit.

ΠΑΝΙΚΩ

ΠΑΝΙΚΩΙ ΔΕΙΜΑΤΙ.—Τῷ δὲ Πανὶ εὐώτεσαν
 ὀργιάζεν αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος
 ἐν Δυσκόλῳ· Σιωπῇ, Φησὶ, τέτω τῷ θεῷ & δεῖ προσ-
 ιέναι.] Decerpfit hunc locum Suidas ex Schol.
 ad Aristophanis Lysist. ver. 2. Verba autem
 Menandri ita proculdubio legenda et dispo-
 nenda sunt:

— Σιωπῇ τῷ θεῷ τέτω, γυναῖ,
 Οὐ δὲ προσιέναι —
*Ad hunc deum baud fas est, mulier,
 Silentio accedere —*

Σιωπῇ, ΦΑΣΙ, τέτω τῷ
 θεῷ
 Οὐ δ. πρ.
 Porson. IV. 464.

Huc referendus videtur nescio quis apud Sui-
 dam v. Λιπαρῆς. Πρὸς δὲ τὸ θεῖον λιπαρῆς ἦν καὶ ἑκ-
 θυμος, ΩΣ ΘΑΜΑ αὐτῷ ΠΡΟΣΙΕΝΑΙ. Deum
 autem constanter ac propense colebat, ut fre-
 quenter ad eum accederet. Ita scribendus et in-
 terpretandus iste locus. Vulgo male, ὡς θ' ἄμα.

ΠΑΝΘΟΙΝΗΝ. Πανδαισίαν. Βάβριος·

Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην
 Ἐγκατα λαφύσεων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
 Καὶ σπλάγχνα δάπλων —] In Babrii ver-

siculis leve est mendum, quod doctissimorum
 oculos effugit. Scribendum, idque eleganter
 admodum:

Λέων μὲν ΑΤΤΟΥΣ εἶχε δαῖτα πανθοίνην.
Leo quidem eis laute vescabatur,

Minus necessari-
 am conjecturam
 docet Teysschitt in
 Babriam, p. 8. N. 10.
 Porson. IV. 464.

PARS III. Ita locutus est Ælian. Var. Hist. i. 2. ex emendatione acutissimi Fabri. Καὶ τὸ μὲν ΕΜΠΕΣΟΝ, ὅ,τι ποτέ ἐστὶ τὸ ἐμπεσόν, ἢδ' ΕΧΕΙ ΔΑΙΤΑ.* Cæterum huc facit Suidas supra: Δάπλω. Τὸ μέλα σπαραγμῶ ἐδίω. Ὅπερ καὶ δαρδάπλω λέγεται. Βάβριος Καὶ σπλάχνα δαρδάπλων. Lege, δάπλων.†

ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΩΝ ΣΕΙΩΝ. Παροιμία. ὅτι τῶν πᾶσι προθυμία χρωμένων. Παρήκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλόντων.] Depromptus est hic locus ex Schol. ad Aristoph. Eq. ver. 753. ubi haud paulo auctior legitur. Notum Proverbium: Πάντα κάλων σείειν. Ab re nautica ductum. Apollon. Epist. 7. Πάντα φασὶ δεινὸν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν. Oportet mercatorem omnem rudentem, quod aiunt, movere. Ita scribendus et vertendus iste locus, ad quem nuperus Editor ridiculofissime nugatur. Eleganter Philo Judæus

* Ælian in Var. Hist. xii. 27.—καὶ ἀπολείπει αὐτὸς κυνῶν διῆπνον εἶναι. Xenophon in Memorab. iii. xi. 6. Οἶδα γὰρ ὡς ἐκείναι (φάλαγγες) θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον· ἀρχαῖα γὰρ δῆκε λεπτὰ ἰφηνάμεναι, ὅ,τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τότε τροφῇ χρῶνται. Sed in primo Babrii versiculo legendum est:

Λίων μὲν ΑΥΤὸΝ εἶχε——

† Hippocrates p. 1284. Λύκος δὲ ΔΑΡΔΑΥΑΣ ΤΟ ΠΡΟΣΠΕΣΟΝ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ἀναπίπτουται. Vide Ezech. Spanheim ad Aristoph. Ran. 66. p. 299. Edit. Kuffer.

in libro de Virt. p. 571. Πάντα δὴ κάλων ἀνα-
σείων, ὥς οἱ πνεῦμα δεξιὰν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέ-
ριτο πλησίσιος ἑριδοδρομῶν.* Hinc explicandus Cri-
nagoras in Epigram. apud Schol. ad Aristoph.
Eq. 753.

PARS

III.

Καλλιμάχῃ τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ

Ὁνὴρ τὰς μαστίων ΠΑΝΤΑΣ ΕΞΕΙΣΕ ΚΑ-

ΛΩΣ.

*Callimachi hoc carmen tornatum est, in quo
poeta omnem vim ingenii sui exercuerat. Ista
est mens Epigrammatis, quam minime perce-
perunt viri eruditi. De Callimachi autem
HECALE sermo est, poemate politissimo et
exquisitissimo. Quod ex reliquiis ejus satis
constat.*

ΠΑΝΤΩΣ. Πανηλῶς. Οὐδὲ μνήσας σύ γε πάν-
τως κινήσεις.] “MS. A. habet, ἐδὲ μνήσας σύ γε

“ πάντως νικήσεις. Sed utriusque lectionis sen-

“ sus propter brevitatem fragmenti incertus

“ est et obscurus. Ego locum sic verti, ac

“ si legeretur, ἐδὲ μνήσας σύ γε πάντως ποιήσεις.”

Kuster. Locus deploratissimus. MS. Paris.

Οὐδὲ μνήσας νικήσεις. Quod non verum, sed

vero proximum est. Audacter rescribo:

Οὐδὲ ΓΝΩΜΑΣ σύ γε πάντως ΝΙΚΗΣΕΙΣ—

Neque tu unquam consilio vinces.

* Vide Suidam ad v. Κάλος. et confer Cl. Kohler. ad Theo-
crit. Schol. vi. 18. ubi fallitur.

PARS
III.

Aristoph. Vesp. ver. 592.

Καὶν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ'
ΕΝΙΚΗΣΕΝ —

Idem Nub. ver. 431.

Ἐν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΑΣ ΟΥΔΕΙΣ ΝΙΚΗΣΕΙ
πλείονας ἢ ΣΥ.

Qui locus geminus germanus est. Huc non-
nihil facit Agathias lib. 5. Αὐτὸς ὅπλα μὴ κινῶν,
ΠΑΝΤΩΣ ΕΝΙΚΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ. *Ipse non ar-
mis, sed consilio semper vicit.* Cæterum hoc
fragmentum est pars prior versus Anapæstici
Aristophanei, atque adeo Comico proculdu-
bio adjudicandum. Quod imprimis notan-
dum.

*Malè. Casura enim
post quartum pedem
cæret. Porson. IV. 464.*

ΠΑΝΤΟΙΑΣ ΗΔΗ ΜΟΥΣΗΣ ΠΕΙΡΑΘΕΝΤΕΣ
ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥΣ. Τῆτέσι, ποικίλης καὶ παντοδαπῆς.]
Hæc sunt verba Aristoph. in Equit. ver. 502.

ΠΑΡΑΒΑΛΕΣΘΑΙ. Ὁ δὲ Ἰσίδας δραστήριος ὢν,
ἐκρίνεν ὑπὲρ τῆς τ'αδελφῶ σωτηρίας πρὸς βαλῆσθαι.]
Hæc sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. ii.
8. p. 85.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΣΘΑΙ. — Ὁ δὲ πρὸς τῷ πρὸς
βάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν.] Decer-
tus est hic locus ex Polybio lib. iii. 95. p. 341.
ubi legitur, πρὸς τὸ πρὸς βάλλεσθαι. Uti quoque
recte supra v. Ὅλος.

ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΓΩΓΑΙΣ. Ἐξάπαταις. Σοφίσμασι δὲ καὶ
 πρῶταις αἰεὶ τε καὶ καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρῶντες, κύ-
 ριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τῆς πρῆλβους γεγένηται.] Hoc
 fragmentum descripsit Suidas ex Procopio in
 Gotthicis lib. iii. p. 280. Huc facit Herodo-
 tus vi. 62. Ἀναγκαζόμενος μὲν τοι τῷ τε ὄρκῳ, καὶ
 ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ.

PARS
 III.

ΠΑΡΑΠΑΙΩΝ. Παραφρονῶν. Ληρῶν. Ἀγνοῶν.
 Καὶ πρῶταις αἰεὶ τε καὶ καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρῶντες, κύ-
 ριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τῆς πρῆλβους γεγένηται.] Hæc male distincta
 sunt. Scribendum, Παραπαίων, παραφρονῶν, λη-
 ρῶν. Ἀγνοῶν καὶ παραπαίων ὀλοχέρως. Polybius,
 lib. iv. p. 416. Ἀγνοῶντες καὶ πολὺ παραπαίοντες
 τῆς δέοντος. Idem in Excerptis Valesii p. 1422.
 Ἀγνοῶν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπαίειν τῆς ἀληθείας.
 Idem in Excerpt. Legat. p. 1133. Περὶ δὲ τῶν
 ἄλλων ΑΓΝΟΕΙΝ αὐτὸν εἶπε καὶ ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ Ο-
 ΛΟΣΧΕΡΩΣ τῆς ἐφετέρου συμφέροντος. Ad hunc
 locum sine dubio respexit Suidas.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. Κόλαξ. Τραπεζολοιχός. Κου-
 σοτράπεζος.] “ Sic forte dictus est parasitus,
 “ quod ad mensam alapis se cædi patiatur.
 “ Κόλαξ enim est *alapa*, teste Suida. Sed de
 “ hac voce, ut obscura et insolita, nihil certi
 “ statuo.” Kuster. Emendabat Cl. Trillerus
 ad Hesychium, Κνισοτράπεζος. Neuter recte.
 Scribendum sine dubio, Παράσιτος. ΚΥΣΟ-
 ΤΡΑΠΕΖΟΣ. Idem τραπεζολοιχός et κυσοτρά-
 πεζος.

PARS
III.

πεζος. Quæ vox elegans.* Petronius Arbiter
cap. 64. *Miramur nos, et pariter credimus;
OSCVLATIQUE MENSAM rogamus nocturnas,
ut suis se teneant, dum redimus a cæna.* Ver-
bum Κῦσα in hoc negotio occurrit in Epi-
gram. Anthol. lib. iii. p. 349.

Οὐπολε δ' ὀθνεῖν ΕΚΤΣΕΝ ΧΕΡΑ γαστρός ἐκλήι.†
Theocritus Idyl. xxiii. 18.

Ἄλλ' ἐλθὼν ἐκλαίε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροισ,
καὶ ΚΤΣΕ ΤΗΝ ΦΛΙΑΝ † —

Atque hinc castigandus obiter Callimachus
Epigram. 44. in quo expediendo viri doctissimi
caligarunt:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ΕΦΙ-
ΛΗΣΑ
ΤΗΝ ΦΛΙΗΝ —

* Vide Cl. Albertum ad Hesych. v. Παράσιτος. Longus in
Pastoral. lib. iv. p. 161. Edit. Junger, Οἷχλαί σοι Γνάθον, ἴφου,
δίσποτα, ὁ μέγρι σὺν ΜΟΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΡΩΝ.

† Theocritus Idyll. xi. 55.

Ὡ μοι ὅτ' ἀν' ἱταίης μ' ἂ μάλιστα βράγχι' ἔχοντα,

Ὡ κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ ΤΑΝ ΧΕΡΑ ΤΕΥ ΕΦΙΛΑΣΑ.

‡ Polybius p. 1287. ΠΡΟΣΕΚΥΝΗΣΕ ΤΟΝ ΟΥΔΑΟΝ. Syne-
sius in Epist. p. 224. ΚΟΛΑΚΕΥΕΙΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ. Lucretius
lib. iv. 1173.

At lacrumans exclusus amator limina saepe

Floribus et fertis operit, postisque superbos

Unguit amaracino, et FORIBUS MISER OSCULA FIGIT.

Consultendus Cl. Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 136. ubi
τὸν μελῶνα προσκυνᾷ et προσκυνᾷ τὴν θύραν, idem est.

ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ. Ὀρμή. Προθυμία.—Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι δι' ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγα δὲν τῆς οἰκουμενῆς ἐκράτησαν.] Hæc sunt verba Josephi Bell. Jud. vol. ii. lib. ii. 20. p. 209.

PARS
III.

ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ.—Καὶ ὡδυσσευτικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν.] Leguntur hæc verba apud Diodorum Siculum vol. ii. lib. xx. 11. p. 414.

ΠΑΡΑΦΤΛΑΣΣΩ. Προσδοκῶ. Ἰώσηπος Παραφυλάσσει γὰρ ἐν Χάλδω Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα.] Hæc sunt verba Josephi in Vita sua p. 21. Scribendum autem ἐν Χαββαλῶ five Χαββαλώ. Quomodo recte legitur apud Josephum.

ΠΑΡΔΑΚΟΝ.] Respexit Suidas ad Aristoph. Pac. ver. 1148.

— ἐπειδὴ ΠΑΡΔΑΚΟΝ τὸ χωρίον.

Ubi Schol. Παρδακὸν δὲ, ΔΙΤΤΡΟΝ, ἔτω γὰρ καὶ Ἀρχιλόχος καὶ Σιμωνίδης. Simonidis locus existat apud Strabon. lib. xiii. p. 920. Τί ἔν Φήσομεν τὴν Πόρδαλιν, καὶ τὴν Σαπέρδην, καὶ τὸν Περδίκκαν, καὶ τὸ Σιμωνίδα,

Σὺν πορδάκοισι ἐκπεσόντες ἰμάσιν

Ἀντὶ τῆς διαβρόχοις. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ΠΟΡΔΑΚΟΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. Est locus egregius. Sed de quo non convenit viris doctissimis

PARS mis Casaubono et Palmerio. Nimirum hic
 III. παρδακός, ille παρδακός unice amat. Sed uterque
 nugatur. Idem παρδακός et πορδακός, ut πάρ-
 δαλις et πόρδαλις. Cæterum Simonidis tri-
 meter, qui non uno pede laborat, ita certo
 certius sublevandus est:

Σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες ΕΙΜΑΣΙ.

Cum vestimentis madidis elapsi.

ΠΑΡΑΙΞΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισαῖς.

Ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδος τι. Εὐφρόνιος δὲ
 παροιμιωδῶς λέγουσιν ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως
 ἤκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. “Michael Apostolius,
 “qui locum hunc ex Suida repetit, habet πα-
 “ραῖξορῶσιν. Sed, ut breviter dicam, est vox
 “omnino obscura, et de qua nihil certi sta-
 “tuere possis.” Kuster. Locus ἀκέφαλος est,
 atque ita instaurandus ex Apostolio, cujus
 verba, quæ itidem corrupta sunt, hic emendata
 apponam: Πάντα θεῖ καὶ λαύνεται. Ἐπὶ τῶν εὐπό-
 ρων ΠΑΡΙΣΤΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισαῖς.
 De opulentis hoc proverbium intelligunt, sed per-
 peram. Ista est vis τῆς παριστορεῖν. Vide Plu-
 tarch. de Placit. Philosoph. ii. 24.* Quod vero
 vulgo legitur, plane nihili est. Quæ sequun-

* Theophyl. Simocatta in Hist. vii. 7. p. 174. Ἀλλὰ μή τις
 οἶδω ΠΑΡΙΣΤΟΡΕΙΝ ἡμᾶς κατὰ τέρας τὸς χρόνους. Schol. ad
 Theocrit. Idyll. i. 117. Ἡ Ἀρίστυσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σι-
 κελίᾳ, ἣ φασὶ διὰ πιλάνους Ἀλφειὸν ἤκειν ὥς φησιν Ἰόνιος ΠΑΡΙΣ-
 ΤΟΡΩΝ περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης.

sunt explicationes, quales quales, præcedentis proverbii, cujus etiam meminit Schol. ad Aristoph. Eccles. ver. 109. Meminit et Aristænetus Lib. i. Epist. 14. Confer etiam nostrum Suidam v. Θεῖ.

PARS
III.

ΠΑΡΑΙΤΕΙΣΘΑΙ. Παρακαλεῖν. Συγγνώμην αἰτεῖν. Ὁ δὲ ἀναιρεῖν μέλλον αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης.] Hunc locum ex Xenophonte depromptum esse putat Kusterus. Sed fallitur. Intelligenda autem sunt hæc verba de Cyro, quem apud fratrem Artaxerxem accusatum, et necari jussum, servavit Parysatis. Rem omnem, sed aliis verbis, narrat Xenophon Exped. Cyr. lib. 1. i. 3. Ctesias in Excerptis apud Photium, Justin. v. xi. Egregie Plutarchus in Artaxerxe, sub init. ΜΕΛΛΟΝΤΑ δὲ αὐτὸν ἤδη ἀποθνήσκεν, ἡ μήτηρ ὀδυραμένη πολλὰ καὶ ποτνιαμένη ΠΑΡΗΓΗΣΑΤΟ, καὶ κατέπεμψεν αὐτῇ ἐπὶ θάλασσαν. Quare locus Suidæ alibi quærendus est.

ΠΑΡΕΘΕΝΤΟΣ. Ἐκλυθέντος.—Οἱ δὲ τῶ μὲν ὀλοχέρῃς φόβῳ παρείθησαν, περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος ἐγκλημάτων πικρῶς ὠνειδίθησαν.] Hæc sunt verba Diodori Siculi Excerpt. Legat. vol. ii. xix. pag. 624. Ed. Wesseling.

ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ. Τὸ αὐτίκα δηλοῖ παρὰ Θεκυδίδη. Τὸ δὲ ἐπιλθεῖν, τὸ ἀναβαλλόμενον χρόνον τῆτο διαπράξασθαι.]

PARS αδα.] Hæc totidem fere verbis leguntur apud
 III. Schol. Thucyd. lib. i. cap. 90.

*Idem locus apud Suid.
 V. Εὐθύμημα, ubi male
 προσαναιδέναι
 pro πρὸς πᾶν ἀναι-
 δέναι. Porson. IV. 464.*

ΠΑΡΕΣΤΗΚΟΤΟΣ. Προῦπαρχοντος. Παριστα-
 μένῃ. Ἐνεσῶτος. Ὁ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδένεται, καὶ ἔ-
 μεδίσησι τῷ χρώματος τῷ παρεστηκότος.] Hæc sunt
 verba Aristophanis in Equit. ver. 396. ubi ita
 legitur :

ΩΣ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδένεται,
 καὶ ἔμεδίσησι τῷ χρώμα-
 τος τοῦ παρεστηκότος.

ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΩΣ. Δικαιοῦτά καὶ παρευρημέ-
 νως κρινόντων.*] Interpres ita vertit : *Justissime
 et ex tempore judicantibus. Quod ineptum est.*
 Nimirum excidit particula negativa. Repone,
 Δικαιοῦτά καὶ ΜΗ παρευρημένως κρινόντων. *Justif-
 sime et non sinistre judicantibus.* Philostratus
 in Heroicis p. 696. Ἐπαινῇ ὁ Πρωτεσίλαος ὡς
 ΑΛΗΘΗ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΑ. Quæ lo-
 cutio restituenda Herodoto lib. iii. cap. 31.
 Οἱ δὲ βασιλῆοι δικασαὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται
 Περσέων ἐς ἃ ἀποθάνωσι, ἣν σφί ΜΗ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗ-
 τι ἄδικον μέχρι τῶτα. Ita legendus et distinguen-
 dus est iste locus. Regii autem judices, viri
 probati, perpetui sunt donec moriantur ; si
 modo eo usque nihil injusti fecerint. Quæ pla-

* Hæc verba depromptit Suidas ex Zenobio Prov. Cent. ii. 60.

na et perspicua sunt. Hinc eleganter Pausanias in Corinth. p. 146. Καὶ Ἀκροσία μὲν ἡ πρόρρησις τῷ θεῷ τέλος ἔχον, ἐδὲ ἀπέτρεψεν οἱ τὸ χρεῖον τὰ ἐς τὴν παῖδα καὶ τὸν θυγατρίδην ΠΑΡΕΤΡΗΜΑΤΑ. *Atque ita datum olim Acrisio oraculum ratum fuit, quem a fati certo eventu vindicare non potuit vel in filiam, vel in nepotem excogitata crudelitas.**

ΠΑΡΕΙ. Ἐλήλυθας. Παρεγένε.

Τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ, Φίλ', ἔχων πάρε; Κοινόν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.]

Depromptus est hic locus ex Aristoph. Av. ver. 316. ubi res aliter administratur. Verbum enim πάρε, quod mireris, non comparet apud Comicum. Sed Suidæ lectio minime rejicienda est. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 147.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, ΠΑΡΕΙ.

ΠΑΡΕΙΘΗ. Παρελύθη. Εἴτα μὲν τοι τὰ δεξιὰ παρείθη μέρη.] Hoc fragmentum auctius non-nihil legitur supra v. Λαμπαδύεσθαι.

ΠΑΡΕΙΚΟΙ. Ὑποχωροίη. Πέμποντες ἰππέας ἐκδρόμους, ὅπως παρείκοι, τροφὰς ἐλάμβανον, ὅπως ἦν δυνατόν.]

* Stobæus in Serm. cxlviii. p. 511. Edit. Francf. 1581. Φάλαρις Ἀλεξανδρίνου τύραννος, ἀπότομος καὶ ἀπαδὸς ὑπάρχων, ΞΕΝΑΙΣ καὶ ΠΑΡΕΤΡΗΜΕΝΑΙΣ βασίλειαις ἐτρέφετο καὶ ἰσχυρὰς τὰς ἀμοφύλους νατὸν.]

PARS
III.

νατόν.] Fidus profecto Interpres, qui ita ver-
tit: *Mittentes equites, qui excursionem facerent,
quacunque libuisset, commeatum, unde poterant,
ceperunt.* Atqui, mi homo, verba illa ὅπως ἦν
δυνατόν, sunt non nisi explicatio præcedentis
locutionis, ὅπως παρέκκοι. Quod ex sequentibus
quidem satis patet. Atque hæc scripseram,
cum, ut fors ferebat, in ipsum locum incidi,
quem respexit Suidas. Respexit autem ad
Dio. Cass. lib. xlvii. cap. 36. ubi ita legitur:
Καὶ τὰ Ἰππιδάνα — ἐκ τοῦ πεδίου κατὰθρόντες
ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ. Ὁ γὰρ Νῶρβανός ὅ,τε Σάξας παν-
στρατιά μὲν, ἐδὲ ἐτόλμησαν αὐτοῖς προσμίζειν, ΕΚ-
ΠΕΜΠΟΝΤΕΣ δὲ ἱππείας ἐκδρομας ΟΠΗ ΠΑΡΕΙ-
ΚΟΙ, ἐδὲν ἐπέβαινον. Atque hinc videas quam
indiligenter in veterum locis laudandis versatus
fuerit noster Suidas.

ΠΑΡΙΣΤΑΣΘΑΙ—Καὶ αὐτοῖς Δαμάσκιος Φησιν·
Οὐ γὰρ προσίετο τὰ χρήματα ῥαδίως, ἐδὲ πρόχειρος
ἦν καταφρονεῖν χρημάτων δικαίως ἀφειλομένων, ἀλλὰ
παρίστατο, καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποσερῆσι μέχρι καὶ δικασῶν
ἀγοραίων.*] “Locus hic vitii manifestus est.
“Peccat enim in legem syntaxeos. Quare vel
“scribendum putem, ἐπὶ τοῖς ἀποσερῆσι, vel
“ἀπὸ τοῦ τῶν ἀποσερῆντας.” Kuster. Neutrum
verum. Scribendum sine dubio, παρίστατο καὶ

* Hæc postrema verba leguntur apud Suidam ad γ. Ἀγοραῖος.

ΕΠΕΞΗΛΕΙ τοῖς ἀποσερῶσι. Est autem Ἐπέξιναι PARS
III.
τοῖς ἀποσερῶσι, Eos, qui depositum reddere recu-
sabant, iudicio sistere, et reos peragere. Dio Cas-
sius in Julio, xliii. 13. Καὶ φανερῶς πᾶσι τοῖς λυπή-
σασί τι αὐτὸν ΕΠΕΞΗΛΕΙ. Et aperte de omnibus,
qui ipsum læsissent, vindictam exigebat. Oὐ ἀποσε-
ρῶντες sunt, qui depositum reddere recusant. Eu-
phantus apud Porphy. de Abstin. lib. iv.
p. 157. Τῶν τε ἄλλων ἀνθρώπων ἔτε ἀπέκτενά
τινα, ἔτε ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ.
Ita legendus iste locus. Cæterum nonnulla,
quæ huc faciunt, leguntur apud Photium in
Excerptis Damascii, p. 1032.

*TINA mittunt Edd.
et MSS. Iorque ΟΥΔΕ-
ΝΑ ἔτε ἀπέκτενα.
Porphy. IV. 464.*

ΠΑΡΟΙΣΤΡΩΣΙ. Παρακαθίσωσι θυμῷ.] “Lo-
cus est corruptus, quem sic scribendum puto,
“ παρακατοίσωσι θυμόν: i. e. mentem transver-
sam rapiant, vel, ad insaniam adigant: a
“ παρακαταφέρειν; quod dictum fuerit pro πα-
“ ραφέρειν, unde παράφορος, cui non est mens sana.”
Kuster. Quæ ad hunc locum bene multa scrip-
sit Kusterus, non sunt unius assis. Nimirum
vox θυμῷ virum doctissimum cum aliis fefellit.
Παρακαθίζειν est alicui adfidere. Quod ἐφεδρίζειν
vocant Græci. Hesych. Ἐφεδρίζων, ὁ παρακαθί-
μενος. Angl. A Second. Παρακαθίζειν θυμῷ est;
Iratu adfidere. Incitare. Calcar addere. Quod
Græcis παροιστρῶν sive παροιστρῶν est. Hæc mens
glossæ est. Id quod clarius pateret, si de loco
constaret,

PARS
III.

constaret, ad quem respexit Noster. Sophocl.
Oedip. Col. ver. 652.

Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη

ΘΥΜΩι κατηπέλυσαν —

Multi vero minas et multa inania verba

Irati effuderunt —

Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo nullo sensu legitur, Πολλὰ δ' ἀπειλὰς. Elegans autem et ἀφαιμάστον illud, Κατηπέλυσαν ἀπειλὰς θυμῷ. *Minas minati sunt irati.* Atque hinc vindicandus locus festivissimus Sophoclis ἐν Ἀχαιῶν Συνδέπνῳ apud Athenæum lib. i. p. 17. qui viros eruditissimos admodum exercuit.

Ἄλλ' ἀμφὶ ΘΥΜΩι τὴν κάκοσμον ἐράνην

ἔρριψεν, ἔδ' ἤμαρτε —

*The man in a passion flung the chamber-pot
about my ears.*

malè. Αμφὶ θυμῷ

est pro ira, ut rectè

Brunckius ad Apoll.

Rhod. II. 96.

Personæ 464.

Græca elegantiora sunt: Ἀμφέρριψε θυμῷ. Ita locutus est Sophocles in Antig. ver. 1201.

ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩι καρδίας τοξείματα.*

* Ad quem locum ineptit Scholiastes: Κατὰ τῆς καρδίας οὐ τοξείματα ἀφήκα μὲν θυμῷ ἢ τῷ θυμῷ τὴν καρδίαν οὐ λείπει δὲ ἡ Κολά. *Ælian. in Var. Hist. iv. 24. Μειράκια ἤρτε τὸν ἄνδρα, (Λεωπεριπὴν τὸν Κεῖον) Πῶς ἂν αὐτοῖς ἡ φίλτα διαμῖνοι μάστιγα; Ὁ δὲ εἶπεν Ἐάν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίσταδι, ΚΑΙ ΜΗ ΟΜΟΣΕ ΧΩΡΟΥΝΤΕΣ Τῷ ΘΥΜῳ, εἴτα παροξύνῃτε ἀλλήλους κατ' ἀλλήλων.* Quem locum non intellexerunt Interpretes.

Cæterum

Cæterum notandum verbum παρακαθίζεν, PARS
III.
quod ἐφεδρίζεν sive παραμένειν dicunt Græci. Suidas: Ἐφεδρος. ΠΑΡΑΜΕΝΩΝ. Atque hinc illustrandus locus elegantissimus Herodoti, quem minus perspectum habuerunt Interpretes. Est autem lib. i. §. 33. Τὸ δὲ πλῆθος τῆ στρατοῦ ἀπαλλάσσειδ' ἑκάτερον εἰς τὴν ἐαυτοῦ, μηδὲ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΝ ἀγωνιζομένων, τῶνδ' εἵνεκεν, ἵνα μὴ παρόντων τῶν στρατοπέδων, ὁρῶντες οἱ ἕτεροι ἐοικυμένους τὰς σφετέρους, ἐπαμύνοινεν. Ubi παραμένειν ἀγωνιζομένων, est, *adsidere dimicantibus. Eventum praelii expectare, ita ut præsto sint suis laborantibus succurrere.* Verbum significantissimum egregie explicat Herodotus. Quod viros eruditissimos fugit. Huc adprime facit Lucian. in Hermot. 40. ΕΦΕΔΡΕΤΕΙ περιμένων ἕς' ἂν ἐκείνοι ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. *Adsidet expectans dum illi certaverint.*

ΠΑΙΑΝΑΣ. Ὑμνος. Ὁ δὲ ἦδ' εἰς τὰς παῖδας, ἐκ εὐτραπέλως τῇ γλώτῃ, ἔδ' ἐρρωμένη· ὥσπερ ἔν κατόινος ἦδη, καὶ ἐκ ἀρτίστομος ἔτι.*] “Portus inepta diligentia fragmentum hoc in versus redigere conabatur, quod oratione prosa constare satis patet.” *Kuster.* Recte vir doctissimus. Est autem depromptus hic locus, ni fallor,

* Plutarchus in Coriol. p. 95. Edit. Bryan. Ἐπαρθεὶς δὲ Φω-
νὴν καὶ δάλεκτον ἔτω σαφῆ καὶ περικτὴν καὶ ΑΡΤΙΣΤΟΜΟΝ ἐν ἀλύχῃ γι-
νίσθαι, παντάπασιν ἀμήχανον.

PARS III. ex Dionysio Halicarnasseo, cujus fragmenta passim leguntur apud nostrum Lexicographum. Diserte Suidas supra: Ἀρτίσμος. Ὁ σαφής. Καὶ ὁ ἤδη φθεγόμενος. Οὕτω ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Ὁ δὲ κάτοικος ἤδη, καὶ ἐκ ἀρτίσμος ἐστίν. Cæterum Dionysii locus, quod monendum, nonnihil corruptus est. Scribendum, ἐκ ΕΥΤΡΑΠΕΛΩ, τῇ γλώττῃ. *Non ore rotundo.* Suidas: Εὐτράπελον, εὐστροφον. Philostratus in Adriano Τὸ εὐστροφον τῷ φθέγματος vocat: Ἡκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐστομίας ἀκρόνος τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι, καὶ τὸ εὐστροφον τῷ φθέγματος.

ΠΑΙΔΕΣ. Οὐ μόνον οἱ δῆλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι. Δαβίδ· Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον.] Legendum videtur: Οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δῆλοι. Quod et monuit Cl. Pierfonus ad Mœrin. Locus autem Davidis, quem respexit Suidas, est Psalm. cxxxiv. 1. sed ubi legitur: Αἰνεῖτε, ΔΟΥΛΟΙ, Κύριον. Vox autem παῖς nunc de *puero*, nunc de *seruo* usitatur. Quo sensu intelligendus Josephus Antiq. Jud. lib. xiv. cap. 15. Γυμνὴ γὰρ ὄντος αὐτοῦ, καὶ μετὰ παιδὸς ἐνός. Atque hinc corrigendus Menander apud Photium in Lexico inedito: Στρατοφάνη. Τὴν ὑλητικὴν πτώσιν. Μέν. Σικυῶνι· Στρατοφάνη λίτον ποτ' ἔχεις χλαμύδιον καὶ πελαίενα. Quæ ita proculdubio rescribenda, et numeris suis restituenda sunt: Στρατοφάνη. ΤΗΝ ΚΑΗΤΙΚΗΝ ΠΤΩΣΙΝ. Μένανδρος Σικυωνίω·

— Στρα-

——— Στρατοφάνης,
 Λίτον ποτ' ἄχης ΧΛΑΜΥΔΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔ'
 ΕΝΑ.

PARS
 III.

——— *Stratophana,*
Tenuem habebas lænam, et unum tantum
servum.

Nihil verius hac emendatione.* Polybius in Excerptis Urfini, p. 1310. ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΝΑ ΠΑΙΔΑ μεθ' ἑαυτῶν ἑκάστος.† Atque hoc sensu vox accipienda apud Heniochum Comicum in Gorgonibus, loco satis eleganti, sed quem viri longe eruditissimi Isaac. Casaubonus et Joann. Meursius minus perspectum habuerunt. Est autem apud Athenæum, lib. xi. cap. 10.

Πιῖν τις ἐγχεῖται λαβὼν πυριγενῇ, κυκλοτερῇ,
 Βραχύωτον καὶ παχύσομον κώθωνα, ΠΑΙΔΑ Φάρυγος.

Poculum satis festive vocat Comicus, παιῖδα Φάρυγος. *Servum* sive *ministrum gulæ*. Vulgo ineptissime vertunt, *filium gutturis*.‡

* Plutarchus in Pyrrho p. 445. Edit. Bryan. Τέτοις τοῖς λόγοις ὅμοιοι ὄντων τὸ κῆγμα τῷ στρατοπιδῶ, καὶ φοβηθεὶς, κρέφα διεξίππισε, καυσία τινὲ καὶ ΔΙΤΩ ΧΛΑΜΥΔΙΩ ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ΕΑΥΤΟΝ.

† Idem supra p. 187. Ταχὺς γὰρ τὸς μὲν ἐκὰς μεταρρίψεν τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, καὶ ὅλως ΜΕΤΑ ΠΑΙΔΟΣ ΕΝΟΣ ποιήσεται τὴν παρυσίαν.

‡ Atque hinc intelligenda Corinna apud Phrynichum p. 136. Edit. Pauw. ΤΟΝ ΤΑΛΙΝΟΝ ΠΑΙΔΑ. *A glass waiter*. Sed ibi legendum, τὸν ὑαλινὸν παιῖδα ΦΗΕΙ, et non, ut vulgo, ΘΗΞΕΙΣ. Horatius:

PARS
III.

ΠΑΙΔΕΙΟΣ. Μετκσιασικόν. Ὁ τῆς παιδείας.

Σύμβολον ἀγωγῆς

Παιδεῖς, πολὺ γῆρα δεθεῖς καμάτῳ.]

Supplebat Kusterus, σύμβολον ἀνθετ' ἀγωγῆς. Sed fallitur vir doctissimus. Est enim hoc fragmentum pars Epigrammatis, quod exstat apud Reisk. Anthol. p. 56. ubi ita legitur:

Κάλλων Ἑρμεία θετ' ἀνάκτορι σύμβολ' ἀγωγᾶς

Παιδείας, πολὺ γῆρα δεθεῖς καμάτῳ.

Sed vera lectio est, ἀγωγᾶς παιδεῖς.* Quemadmodum recte legitur apud Kusterum, ad v. Κίρκον.

ΠΑΪΔΟΥΣΑ, ἢ ΠΑΙΔΟΥΣΑ. Ἐγκύμων.] “Est

“vox insolens, qua Callimachum usum fuisse “testatur Scholiasta Sophoclis ad Trachin. “ver. 312.” Kuster. Sophoclis locus ita scribendus est:

ὦ δυσάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων,

ἄνδρος ἢ ΤΕΚΝΟΥΣΑ; —

A single or a married woman.† Idem autem τεκνῶσα et παιδῶσα. Quod verbum restituen-

Hic in reducta valle Caniculæ

Vitabis æstus, et fide Teia

Dices laborantes in uno

Penelopen, vitreamque Circen.

* Vide Bibliothec. Coislinian. p. 238. Παίδιος, μετκσιασικόν, ὁ τῆς παιδείας· σύμβολον ΑΓΩΓΗΣ ΠΑΙΔΕΙΟΥ.

† Athenæus i. 24. p. 31. Θιόφρατος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶ, ἐν Ἑρμαίᾳ τῇ Ἀρκαδίᾳ γίνεσθαι οἶνον, ὃς τὸς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίηται· τὰς δὲ γυναῖκας ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ποιεῖ.

dum

Τεκνῶσα Sophoclis
Edit. ald. Παιδῶσα et
Τεκνῶσα recte Calli-
macho et Sophocli red-
didit Brunck.
Porson. IV. 465.

dum Dionys. Halicarnassæo. Art. Rhet. cap. xi.

PARS

III.

Ἡ δὲ Μενελίππη ΕΠΑΙΔΩΘΗ μὲν ὑπὸ τῷ Ποσειδῶ-
νι, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδίᾳ· ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς
τὰ τῷ πατρὶ βεφύρεια. *Melanippa gravida facta
a Neptune, suscepit ex eo infantes, eosque expo-
suit juxta patris armenta. Ita scribendus iste
locus. Vulgo legitur ἐπαιδύθη. Sed aliud est
ἐπαιδεύθη, aliud ἐπαιδύθη. Quod ex Callimacho
patet. Huc facit Varro, de Re Rust. lib. ii.
cap. 5. Hunc esse qui filios Neptuni e Melanippa
servavit, ne in stabulo infantes grex boum obte-
reret. Rem integram de virgine vitata per-
secutus est Euripides in Melanippa; cujus
versiculi, a Dionysio nostro conservati, ita scri-
bendi et disponendi sunt:*

— Εἰ δὲ παρθένη

Φθαρεῖσα γ' ἐξέθηκε καὶ τὰ παιδία

Φοβεμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

Atque hinc emendandus venit Euripides in
Supplic. ver. 1205.

Ἦ δ' ἂν διοίξης σφάγια, καὶ τρώξης φόνον.

Ubi notandum illud τρώξης φόνον, quod frustra
defendit doctissimus Editor. Tu vero noli
dubitare, quin a manu poetæ fuerit:

— καὶ ΔΡΑΣΗΣ φόνον.

Cæterum eadem videtur ratio verborum παί-
δω et ἀνδρώ. Quæ vox Dioni Cassio familia-
ris. Suidas: Ἠνδρώθησαν, ἀνδράσιν ὠμίλησαν.

Οὕτω

PARS Οὕτω Δίων πολλάχis ἐχρήσατο. Ubi vide quæ
 III. adnotavit Cl. Kusterus. Poeta nescio quis
 apud Hesych. v. Ἠνδρωμένη,

Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν ὡς ΗΝΔΡΩΜΕΝΗ.*

Occurrit etiam vox ista apud Pausaniam in
 Messenicis, cap. 19. cujus locum, quia non-
 nihil depravatus est, hic adscribam, ut in-
 tegrior legatur: Τῇ δὲ προτέρα νυκτὶ εἶδεν ὄψιν ἢ
 παῖς, ὡς λέοντα ἐς τὸν ἀγρὸν λύκοι σφίσιν ἡγαγον δε-
 δεμένον, καὶ σὸν ἔχοντα ὄνυχας. Αὕτη δὲ τῷ δεσμῷ τὸν
 λέοντα ἀπέλυσε, καὶ ΑΝΔΡΟΤΣΑ ἔδωκε τὰς ὄνυχας·
 ἔτω τε διασπαρῆναι τὰς λύκας ἔδοξεν ὑπὸ τῷ λέοντος.
 Ita hodie circumfertur iste locus. Sed perpe-
 ram et nullo sensu. Nec medicinam invene-
 runt viri doctissimi. Rescribendum omnino:
 Καὶ ΑΝΟΠΟΤΣΑ ἔδωκε τὰς ὄνυχας. Et leonem
excitans unguibus armavit. Qua quidem emen-
 datione nihil verius, aut ad sensum loci adcom-
 modatius. Idem autem Ἀνόρειν et Ἀνορέειν. Quo
 verbo utitur Homer. Il. A. 248.

————— Τοῖσι δὲ Νέσωρ

Ἡδυσπὴς ΑΝΟΠΟΤΣΕ —————

Assurrexit. Seipsum excitavit. Quod imprimis
 notandum. Nam vis verbi minus nota est.
 Hinc nos Angli: *To rouse.*

* Suidas v. Νεμῶς Πομπήλιος. Καὶ τις αὐτῶν (Ἐσιάδων παρθέ-
 των) ΗΝΔΡΩΘΗ, κατεχώνητο· καὶ διὰ τῆτο ἢ μύθῳ, ἐκ ἀνδρῶν, ἐχ-
 ῖματιν χερσὶν αὐτῶν συνεχωρῶντο, πλὴν λευκῶ.

ἀνευρεῖσα
 Pausan. l. c.

ΠΑΡΑΘΗΓΕΙΝ. Ἀκουᾶν. Παροξύνειν. Ἦν δὲ ΠΑΡΣ
 Τύλλος Ἀγλίδος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτοῖς παραθήκας, ἔχων ΠΙ.
 περὶ αὐτὸν ἐταιρίαν ἐκ ὀλίγην.] Inepte Interpres,
Tullus Attidis filius. Intelligendus hic *Attius*
Tullus, de quo *Dionysius Halicarn. Antiq.*
Rom. lib. viii. p. 506. cujus verba adpo-
nam: Ἦν δὲ Τύλλος Ἀττίος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτῷ
(lege, αὐτῶν, vel cum Suida αὐτοῖς) παραθήκας,
ἔχων περὶ αὐτὸν ἐταιρίαν ἐξ ἀπάσης πόλεως ἐκ ὀλίγην.
Erat autem Attius Tullus, non paucis stipatus
sodalibus, qui eorum iras acuerat. Hinc Suidas
 emendandus est.

ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ. Ψοφᾶσιν. Ἐπιπαταγῶντες κώ-
 δωνί τινι καὶ τυμπάνῳ ὑπερθε τῆ φόρτις οἱ βάρβαροι.]
 Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæf-
 chelii, p. 127. Cæterum respexit Suidas ad
 Sophocl. Aj. ver. 168.

Ἄλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμι' ἀπέδραν,
 ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι
 Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.

Dawes. emendat. M. Cr.
p. 224. dedit Brunck.
qui conf. et Burges in D.
p. 460.

Versus postremus laborat: quod et viderunt
 viri docti. Sed aliud est morbum indicare,
 aliud profigare. Lego et distingo,

——— ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι
 Μέγαν αἰγυπιὸν, Σ' ὑποδείσαντες.

Opheim. emendavit et
distinguit Toupin.

Te reformidantes, ut vulturem aviculæ. Hæc
 mens Tragici est, quod et recte monuit Tri-
 clinius.

Mali' Boeckling ex
Dawes. Δ' ὑποδείσαντες
et Vauvillier γ' ὑποδ-
quod quidem Heathius
debetur. — De aspe-
spiritus in Burges.
Poson. IV. 465

PARS clinius. Ὑποδείσαντες οἱ Ἀχαιοὶ ΣΕ. Nihil verius
 III. hac emendatione. Ita locutus est Homerus,
 quem unice amavit Sophocles, Il. X. 282.

Ὅφρα Σ' ΤΠΟΔΔΕΙΣΑΣ μένεσθ' ἀλκῆς τε
 λάθωμαι.

ΠΕΖΑ. Τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ἀπολῆγον τῷ χιτῶνος, ὃ
 ἡμεῖς ὡς λέγομεν. — Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἐμπεδον εἰς κέντρον πέζαν ἐρεισάμενος
 Αὔρης ἐκ ἀλέγυσαν ἐπὶ χθονός —]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
 exstat Anthol. lib. vi. p. 572. Carmen inte-
 grum subjiciam. Est autem Macedonii in nau-
 tam, qui, maris pertæsus, navem suam Nep-
 tuno dedicaverat:

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κράντος,
 Ἐμπεδον εἰς ΝΗΟΤ ΠΕΖΑΝ ἐρεισάμενος,
 Αὔρης ἐκ ἀλέγυσαν, ἐπὶ χθονός· ἥς ὅππῃ Κράντος
 Εὐρύς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

In pentametro primo legitur, εἰς νηὲ πέζαν·
 quod de Neptuni fano intelligendum. Nimi-
 rum ad radicem montis, in quo situm Nep-
 tuni fanum, naviculam suam subduxerat Cran-
 tus. Hæc mens poetæ est. Atque hinc Suidas
 noster emendandus.

ΠΕΛΕΙΑΔΕΣ. Περισερά. — Καὶ Πέλειαν. Περισε-
 ράν. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόβημα. Ἐπεὶ
 περιδῆες

περιδύεις ἐς τὸ ζῶον. Περιφρασικῶς δέ, ὡς ἡ πέλεια.] PARS
Respexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 140. III.

Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενῆς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακὸρθες ὀπίσῃ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Quem locum male et invita sententia sollicitavit Cl. Pierfonus. Schol. Ὅμμα δὲ πελείας *Verisim. I. p. 6.*
Περιφρασικῶς, ἡ πέλεια. Quod verum et pulcherrimum est.* Notanda autem vox πτηνῆς, quæ viros doctissimos fefellit. Est autem πτηνὴ πέλεια, *columba fugax, tremebunda*. Ὑπόπτερον πέλεια vocat Sophocles in Philoctete. Homerus, Τρήρωνα πέλεια. Quod perinde est. Sed hæc nostris Criticis minus perspecta sunt. Venuiste admodum Pſalmographus lv. 5. ΦΟΒΟΣ καὶ τρόμος ἤλθεν ἐπ' ἐμέ — Τίς δώσει μοι ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΩΣΕΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ; — Ἴδού ἐμάκρυνα ΦΥΓΑΔΕΤΩΝ, καὶ ἠυλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΠΕΛΛΟΣ. Ἐνθα τυρὸν κατασκευάζουσι γάλα ἀμέλγοντες.] Vel ordo literarum monet scriben-

* Recte Scholiastes. Sic Euripides in Iphig. Taur. v. 110.

Ὅταν δὲ ΝΥΚΤΟΣ ΟΜΜΑ λυγαίας μόλη,

Τρλμητίον τοι —

Item Sophocles in Trachin. v. 532.

ΤΟ Δ' ΑΜΦΙΝΕΙΚΗΤΟΝ ΟΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ

Ἐλευινὸν ἀμμένει —

Ubi Schol. Ἀντὶ τῷ, ἡ ΠΕΡΙΜΑΧΗΤΟΣ ΝΥΜΦΗ. Περιφρασικῶς. Quæ gemella sunt.

PARS
III.

dum, Πελίς. Idem Πέλλα et Πελίς. De quo Athenæus xi. 13. Hesych. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 26. alii quam plurimi. Phœnix Colophonius apud Athenæum, lib. xi. 13. p. 495.

Θαλῆς γὰρ ὅς τις ἀσέων ὀνήϊσος,*

Καὶ τῶν τοτ', ὡς λέγῃσι, ΠΟΛΛΟΝ ἀνθρώπων
Ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε ΠΕΛΛΙΔΑ χρυσῆν.

Ita scribendus est iste locus. Τῶν τοτε ἀνθρώπων πολλὸν ἄριστος. *Hominum sui temporis longe præstantissimus.* Vulgo legitur, πολλῶν. Hesych. Πολλὸν ἄριστος. Κατὰ πολὺ κράτιστος.†

ΠΕΛΤΑΣΤΑΙ. Τοῦτόται οἱ τὰς ζυγὰς κατέχοντες.]
“ Interpretatio hæc vocis πελτασταὶ dubia mihi
“ videtur et suspecta; qua certiolem vide in
“ Lexicis vulgatis.” *Kuster.* Fefellit virum doctissimum vox τοῦτότης. Est autem τοῦτότης *licitor*, five *minister publicus*. Suidas: Τοῦτόται. Οἱ δημόσιοι ὑπηρεταί. Idem autem πέλιη et ζυγόν. Quod ex Suida et Hesychio notum. Euripides in *Rheso*, ver. 410.

Θρηκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ σόμα

Ἑρρήζα ΠΕΛΤΗΝ —

Cum Thracum præstantissimis in prima acie congressus,

Diffregi hastam.

* Confer Fragment. Pythag. p. 735. Edit. Gall. Βι δ' ὁ μῆς οἱ ὄντοι τὰς πολεῖς ἐκλείψετε, ἀπὸ μὲν αὐτῶν ὁ κόσμος αἰρεθήσεται, ἐπικινδυνώτερά δ' αὐτῇσι τὰ ἐκ Μήδων.

† Vide Cl. Valcken. ad Herod. iii. 103. p. 249.

Ita interpretandus est iste locus. Haud diffi-
militer Euripides Herc. Fur. ver. 193.

PARS
III.

Θραύσας τε ΛΟΓΧΗΝ ἔκ ἔχει τῷ σώματι

Θάνατον ἀμύναι γ' αὖν, EN ἔχων ἀλκὴν MONON.

μικρὸν ἔχων

Ita sine dubio scribendum. Eurip. Suppl.
ver. 594.

Tyrwhitt in
append. IV. 421.

et in emendat. ad
Euripid.

EN δὲ MONON μοι τὸς θεὸς EXEIN —

Ev omittunt Edd.

unde certissime

Musgravius

γ' ANTEXΩΝ ἀλκ.

Porson. IV. 466.

Hinc ministri publici *πιλτασαὶ* vocati, quia
πέλτας sive *ζυσὰ* gestabant. Atque hac occa-
sione emaculandus insignis locus Xenophontis
Exped. Cyri i. 10. 8. Καὶ τὸ βασιλεῖον σημείον ὄραν
ἔφασαν, αἰτόν τινα χρυσὲν ἐπὶ πέλης, ἐπὶ ζυσῇ ἀνα-
τεταμένον. Vides glossam manifestam. Ἐπὶ πέλ-
της. Ἐπὶ ζυσῇ. Quod postremum proinde de-
lendum. Eandem rem iisdem fere verbis nar-
rat Xenophon Instit. Cyri lib. vii. 1. 2. Ἦν δὲ
αὐτῷ τὸ σημεῖον αἰὶος χρυσῆς ΕΠΙ ΔΟΡΑΤΟΣ μακρῆ
ἀνατεταμένος. Confer nos supra ad v. *Ξυσὸν*. ubi
hanc vocem D. Joanni restituiimus. Notanda
autem vox *ζυσὲς* apud Suidam, de qua plus satis
viri eruditissimi ad Polluc. vii. 49. et Ammo-
nium p. 100. Quo quidem labore supersedere
potuissent. Idem *ζυσὸς* et *ζυσόν*. Etymologus
Magn. *Ξυσὸς*. Ὁ εὖ ἐξυσμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος ση-
μαίνει δὲ καὶ ΔΟΡΥ.

ΠΕΜΠΕΙΝ. Τὸ πομπεύειν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑ-
ποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ Μικρὰ Παναθηναῖα ἐπεὶ δι'
ἀγορᾶς πέμποντες ἐμοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ'
ἄρματος.]

PARS III. ἄρματος.] “ Fragmentum hoc Menandri cor-
 ruptum est, quod sic emendandum et nu-
 meris suis restituendum esse optime me
 monuit vir πολυμαθήςα Richardus Bent-
 leius :

“ Μικρὰ Παναθήναια ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμ-
 ποῦντά σε,

“ Μοσχίων, μήτηρ ἐώρα τῆς κόρης ἐφ' ἄρματος.

“ Hanc lectionem in versione secutus sum.”
Kuster. De hoc loco pluribus differuit Cl.
Bentleius ad Menand. p. 67. Sed viri doctissimi
 emendatio non una de causa minus satisfacit.
 Primum numeri scabri sunt atque inveniuntur.
 Deinde constructio dura est, et non pro ele-
 gantia Menandri. Denique Græci πέμπειν
 πομπὴν dicunt: quod virum doctissimum fe-
 fellit. *Suidas*: Πέμψαντες, τὸ πομπεύσαντες, ὡς
 Θεκυδίδης. Quo respexit *Thucydidem* vi. 56.
 Περιέμενον δὲ Παναθήναια τὰ μεγάλα, ἐν ἧ μόνον
 ἡμέρᾳ ἔχ' ὑποπτον ἐγίγνετο, ἐν ὅποις τῶν πολιτῶν τὰς
 ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΠΕΜΨΑΝΤΑΣ ἀθρόως γενέσθαι.
 Ad quem locum consulendus Cl. *Dukerus*.
 Quare nullus dubito quin locus Comici ita, ex
 genio atque indole sermonis Attici, scribendus
 et disponendus sit :

—— Μικρὰ Παναθήναι' ἦν' ἐπεὶ
 ΠΟΜΠΗΝ δι' ἀγορᾶς, Μοσχίων, πέμποντά σε
 Μήτηρ ἐώρα τῆς κόρης ἐφ' ἄρματ'α.

Panathenæa

*Panathenæa parva tunc temporis agebantur;
Nam per forum te, Moschio, pompam ducentem
Vidit puellæ mater in curru.*

PARS
III.

Hic sensus loci videtur. Recte autem scripsimus, Μικρὰ Παναθήναι' ἦν. Quomodo loquuntur Græci scriptores, cum tempus aliquod designant. Notum illud Demosthenis Orat. pro Corona: ΕΣΠΕΡΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΝ. Atque hæc plana et perspicua sunt. Quoniam autem hic sermo est de pompa Panathenæica, haud incommodum fuerit lectori erudito, si locum Polybii, eumque festivum sane, sed corruptum, ubi de pompa itidem agitur, hic emendatum præstitero. Est autem in Excerptis Valesii, p. 1397. Καὶ διότι κοχλίας αὐτόματος βαδίζων προηγέτο τῆς πομπῆς αὐτῷ σίαλον ἀναπτύων· σὺν δὲ τοῖς ἀνθρώποις διεπέμποντο διὰ τῆς θεάτρης, διότι δὴ πάντων τῶν τῆς Ἑλλάδος κάλων ἡ πατρίς παρακωρηκῆα τοῖς ἄλλοις, ἐποίει Κασάνδρῳ τὸ προσατρίβμενον. Est locus insignis admodum, sed corruptus et viris doctissimis minus dextre procuratus. MSS. Ἄνθρωποι διεπέμποντο. Unde veram lectionem eruimus: Repono, Καὶ ΔΗ ὅτι κοχλίας——χὲ ONOI διεπέμποντο διὰ τῆς θεάτρης, διότι δὴ——ἐποίει Κασάνδρῳ τὸ προσατρίβμενον. Et asini simul per theatrum ducebantur, ad desidiā et socordiam Atheniensium indicandam, et quod Cassandro utique in omnibus parerent. Nihil verius, opinor, hac emendatione. Διότι δὴ.

Propterea

PARS *Propterea quod. Satis autem festive cocbleæ et*
 III. *asini in pompa una ducebantur. Sed hæc non*
*intellegerunt Editores.**

ΠΕΝΘΕΡΑ. Τῷ νυμφίῳ ἢ τῆς κόρης μήτηρ. Καὶ
 Πενθερὸς. Ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ
 τάξιν λέγει. Ὁ γέν' Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι·

Collato Valcken. ad
Phœn. 431. lego

Σὺ δ', ὦ γεραιέ,

ΤΗΝΔΕ ΠΑΙΔΑ δ.

In altero νομίζῃ
veti habet Phœn.

Md. Porson JE. 466.

Καὶ σ', ὦ γεραιέ, τὴν τε παῖδα δὲς ἐμοί,
 Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.]
 Hic locus Euripidis manifesto corruptus est.
 Edit. Mediolan. μὴ δὲς ἐμοί. Rescribo ex more
 atque indole Euripidea:

Σὺ δ', ὦ γεραιέ, παῖδα τὴν σὴν δὲς ἐμοί,
 Γαμβρὸς νομίζῃ, καὶ πατήρ, σωτήρ τ' ἐμός.

Tu vero, senex, qui filiam tuam mihi dedisti,
Et socer, et pater, et servator meus ex-
istimaris.

Euripides in Elect. ver. 598.

ΣΤ Δ', Ω ΓΕΡΑΙΕ, καίριος γὰρ ἤλυθες.

Cæterum de Euripidis Alcmaëone consulendus
 Cl. Benteius in Epist. ad Millium p. 18.

* Amphis Comicus apud Laertium in Plato.

— ὦ Πλάτων,

Ὡς ἔδῃ οἶδα πλὴν σκυθρωπάειν μόνον,

Ὡς περ ΚΟΧΛΙΑΣ σιμῶς ἱππευκῶς τὰς ὀφρῦς.

De asinis in pompa Bacchi ita Phurnutus in lib. de Nat. Deco-
 rum cap. 30. Τάχα δ' ἐν χαίροι τοῦτω θύματι ὁ Διόνυσος, διὰ τὸ
 ἑαυτὸν εἶναι τὸν τράγον, ἀφ' ὃ ΚΑΙ Οἱ ΟΝΟΙ ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοῦ
 θαμίζουσι.

ΠΕΠΕΛ-

ΠΕΠΕΛΤΩΜΕΝΑ. Πεπιναρωμένα.] “Portus PARS
III.
 “suspicabatur scribendum esse, *πεπελλωμένα*;
 “*α* *π*ελλός, *niger, lividus*: quam conjecturam
 “non puto omnino spernendam esse. Τὸ *πε-*
 “*πελτωμένα* enim haud sane mihi placet: ut-
 “pote quod corruptum esse existimo.” *Kuster.*
 Scribendum sine dubio, *Πεπελμαλωμένα*. *Πεπι-*
ναρωμένα. Respexit Suidas ad *Jos. ix. 15.* Καί
 τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΕΛΜΑ-
 ΤΩΜΕΝΑ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Quod et vidit,
 sed ita vidit, ut veram lectionem non viderit
 tamen, doctissimus Bostius. Huc referendus
 Hesychius: *Καλαπεπολωμένα*. *Καλαπεπινακωμένα*.
 Utraque vox corrupta est. Scribendum, *Καλα-*
πεπελμαλωμένα. *Καλαπεπιναρωμένα*. Fluit autem
 verbum a *πέλμα*, quod calcei *solea* est. Hinc
Κατάπελμος, ut *κατάδενδρῶς*, *κατάφυτῶς*, atque
 alia ejusdem notæ vocabula. Est autem *σαν-*
δάλιον κατάπελμον, five *καλαπεπελμαλόμενον*, *sand-*
dalium probe soleatum. Quod plures soleas *sup-*
ractas habet. Recte autem ille, *παλαιὰ καὶ*
καλαπεπελμαλωμένα. Nam calcei usu detriti ite-
 rum atque iterum confarcinari et suppingi
 solent. Quod pauperculorum, et hominum
 fordidiorum est. Quo fit, ut *πεπιναρωμένα* vo-
 cent Grammatici. Hinc etiam *calceus* *μονό-*
πελμος. Qui unam tantum soleam habet. Qui
 Philosophis Cynicis in usu scilicet. Epigram.
 apud *Reisk. Anthol. p. 56.*

PARS
III.Κίρκον τ' εὐόλπαν φιλοκαμπέα, καὶ MONO-
PEAMON

Συγκρίδα* ———

Socum vocant Latini. De quo Salmasius ad Tertulliani Pallium p. 383. Addo etiam, et jam primus addo, tertium calceorum genus, *calceum* βαθύπελμον. *Altifoleatum*. Quod hominum delicatiorum atque elegantiorum erat. Meminit ejus Antipater in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 339.

Οὐδὲ μοι ἀμπεχόναι περονάτιδες, ἢ βαθύπελμοι
Εὔμαρις ———

Ita legendum, non βαθύπεπλος. Quod miror viris doctissimis imponere potuisse. Nam de *calceo* hic agitur, qui εὔμαρις dicebatur. Lycoph. Alexand. ver. 855.

Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκήρας ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ.

Etymol. Mag. Εὔμαρις. Εἶδ' ὑποδήματος, διὰ τὸ εὔμαρως, ὃ ἐστὶν εὐχερῶς, βαδίζειν τὰς ὑποδιδμενῶς. Εὐριπίδης· Βαρβαροῖς ἐν εὔμαρσιν. De eo Hesychius, Pollux ix. 2. Schol. ad Apollon. Rhod. ii. v. 102. alii. Quare auctor sum, ut deinceps legatur, meo periculo:

———— Οὐ ΒΑΘΥΠΕΛΜΟΣ

Εὔμαρις ———

Quæ verissima atque elegantissima lectio.

* Suidas v. Ἀπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπιλα τῶν ὑποδημάτων ὅτι καλεῖσθαι.

ΠΕΠΟΔΙΣΜΕΝΟΙ. Τὰς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ὅτι τὸ πολὺ οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσὶ, τῇ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθῆσαν. — Πεποδισμένοι.

Τὰς πόδας κατεχρημένοι. Ξενοφῶν. Ποτηρόν ἐς νυκτὸς σράτευμα Περσικόν. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδονται.]

Hæc pessime accepta sunt, et a se invicem divulsa; quæ ita in suum ordinem atque integritatem restituenda sunt: Πεποδισμένοι. Τὰς πόδας δεδεμένοι. Τὰς πόδας κατεχρημένοι. Ξενοφῶν. Ποτηρόν ἐς νυκτὸς σράτευμα Περσικόν. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδονται, ἢ ὡς ὅτι τοπολὺ πεποδισμένοι εἰσὶ, τῇ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθῆσαν. Quomodo recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. 4. 21. Locus autem ita vertendus est: Etenim Persarum castra noctu incommoda admodum sunt. Nam equi ipsorum alligantur, ac plerumque pedicis constricti, ne aufugiant.

ΠΕΠΟΡΠΗΜΕΝΟΣ. Ἰμάτιον διπλὴν περιεχόμενον πόρπη συνεχόμενον, ὡς μὴ ἀφίσταται τῶν ὤμων.] Multa ad hunc locum tum Portus, tum Kusterus. Sed neuter rem adsecutus est. Rescribe, Πεπορπημένος. Ἰμάτιον διπλὴν ΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΣ πόρπη συνεχόμενον. Quo sensu vox occurrit apud Lycurgum in Orat. contra Leocrat. p. 183. Edit. Taylor. ad quem respexit Suidas.

ΠΕΠΤΚΑΣΜΕΝΟΝ. Ἐσκαπασμένον. Περιβεβλημένον. Εἴτα ἐν ἑτέρᾳ σκηνῇ ξυνῆλθεν ἡμφισμένη τε καὶ

PARS

III.

καταπεπυκασμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν.]
 Interpres ita vertit: *Deinde in alio tentorio cum viro congressa est, sericis vestibus haud negligenter vestita et ornata.* Fecit quod potuit vir bonus. Quare laudandus fortasse, non vituperandus est. Sunt autem hæc verba Menandri in Excerptis Hæschelii, pag. 128. ubi de tentorio, non muliere, sericis vestibus obducto agitur. Locus ita legitur apud Menandrum: Εἶτα εἰς τὸ αὐριον ἐν ἐτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ΞΥΝΗΛΘΟΝ, ἡμφιεσμένη δὲ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΟΙΚΙΑΜΕΝΗ: ἐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν. Atque hinc noster Suidas tum emendari, tum illustrari poterit.

ΠΕΡΙΒΑΡΑ. Ὑποδήματα. Καὶ Περιβαρίδες. Ὑποδήματα γυναικῶν. Θεόπομπος ἐν Σειρήσιν. Ὑπὸ σῆλαβῶν τὰς περιβαρίδας.] Scribendum, ΤΠΟΔΟΥ λαβῶν. Quemadmodum recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Lysist. ver. 45. unde hunc locum descripsit Suidas.

ΠΕΡΙΔΥΣΑΣ. Ἐκδύσας. Ἀφελόμενος. Περιδύσας ἔν τὸν ναὸν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τῷ Θεῷ βασάσαι.] Hæc sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 609.

ΠΕΡΙΕΔΥΣΕΝ. Ἀφείλετο τὰ ἱμάτια. Ὁ πατήρ αὐτῆς τὴν Συρίαν ἅπασαν περιέδυσεν, ὡς ἔτος ταῦτα τῶν

τῶν σαρκῶν.] Et hæc leguntur apud Josephum PARS
III.
Antiq. Jud. lib. xii. 4. p. 605.

ΠΕΡΙΕΚΕΧΥΤΟ. Πανταχόθεν περιέριπται. Ἐπειδὴ τῷ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεκέχυτο πράγματα.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 132. ubi de Tiberio Justinii successore sermo est.

ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΕΣΘΑΙ. Περιγενήσεσθαι. Ὁ δὲ περιεργασάμενος τὰς οἰκας, ἐν οἷς συντρέχοντες ἐκκλησιάζουσι, τάτοις συνέρχηκε.] “Vocem hanc Suidas male “interpretatur: cujus veram significationem “ex Lexicis vulgatis pete.” Kuster. Interpres ita vertit: *Ille vero cum curiose investigasset ædes, in quibus congregati conciones habebant, in his eos conclusit.* Uterque fallitur tum Suidas, tum Interpres ejus. Vertendum utique: *Cum undique sepsisset, sive circumdedit ædes.* Quod ex sensu loci satis manifestum est. Optime succurrit locus Xenophontis Hist. Græc. lib. iv. 1. 8. Καὶ θῆραι, αἱ μὲν ἐν ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπιπταμένοις τόποις πάγκαλαι. Erant et venationes, partim in hortis UNDIQUE SEPTIS, partim in locis patentibus peramænæ. Agnoscit etiam Pollux i. 160. Τεῖχος περιεβάλλοντο, περιωκοδομήσαντο, ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΑΝΤΟ.* Atque hæc verbi vis notan-

* Item Eunapius in Ædesio p. 44. Ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κα-
D 2 τῷχι,

PARS
III.

da, quia rarissima est, et viris doctissimis parum perfecta.

ΠΕΡΙΕΣΑ. Καθαρά.] “Haud forsan a vero
“aberravero, si dixero scribendum esse ἀπέρισ-
“σα, notamque hanc ad literam A referri de-
“bere. Quod autem ad vocem ἀπέριστα atti-
“net, eam recte exponas καθαρά; quoniam
“composita est ex ἀ privativo, et περισόν vel
“περίτλον, quod interdum idem significat ac
“περίτλωμα, i. e. sordes, purgamenta, excre-
“menta.” Kuster. Quæ ad hunc locum com-
mentatus est vir doctissimus, ἀπροσδιόνυσα plane
sunt, et longe ridiculosissima. Emendatio vero
in promptu est. Repone, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. Καθάρ-
σια. Noster infra, v. Περισίαρχος. Ἴσρος δὲ ἐν τοῖς
Ἀτλικοῖς ΠΕΡΙΣΤΙΑ, φησὶ, πρῶτα γορεύεται τὰ κα-
θαρσία. Schol. ad Aristoph. Eccles. ver. 128.
Περισίαρχος. Ὁ τῶν καθαρσίων προηγούμενος ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις. ΠΕΡΙΣΤΙΑ ΓΑΡ, τὰ καθαρσία.
Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.
Quin et ad hanc normam castigandus videtur

τιῆς, καὶ παρὰ τῷ Περσῶν βασιλεῖς ἀνάγκη τις ἐπικέκοιτο, καὶ τὴν
Ἀντιόχειαν ἤδη ΠΕΡΙΕΙΡΤΑΣΜΕΝΟΥ καὶ συντοξείοντος. Aristopha-
nes in Lyfist. ver. 812.

Ἀβάτοις EN σκύλοις

τὸ πρόσωπον ΠΕΡΙΕΙΡΤΑΣΜΕΝΟΣ.

Ita scribendus iste locus. Vulgo male. Vide nos in Cur. No-
viss. v. Σκύλος.

Hesychius:

Hesychius: Περιερεία. Καθαροσία. Scribendum, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. Καθάρσια. Quod omnino verum. Cæterum notandum Mich. Apostolium de Proverb. p. 195. legere, Περιέσια et Περιεσίαρχος. Quod perinde est.

ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. Ἐνέδραν εἶχεν ἐν τόποις περικεκλασμένοις καὶ δυοθεωρήτοις.] Hoc fragmentum Polybio adsignare haud dubitaverim, qui ita loquitur, lib. xii. p. 692. Καὶ συστήσας πρὸς μάχην ἐν τοῖς ὑλώδεσι καὶ ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. *In locis silvosis et amfraetis.*

ΠΕΡΙΗΓΕΙΤΟ. Πανταχόσε περιήρχετο. Πῦρ δὲ αὐτοῖς ὑπέφαινεν ἡ Σινωνὶς καὶ περιηγέιτο.] Hæc deprompta sunt ex Jamblichō in Babylonicis. Vide nos infra ad v. Σίνων.

ΠΕΡΙΟΝ. Ὑπέρβαλλον. Τὰ δὲ καὶ προῖκα πολλὰ καὶ τοῖς αὐτῶν τέλεσι προῖκας πεπορισμένας ἔχοντες, ἐκ τῶν περιόντων καρπώσονται.] Ad hunc locum ne verbum quidem Editores. Est autem manifesto corruptus. Repono, Τὰ δὲ καὶ προῖκα πολλὰ καὶ τοῖς αὐτῶν τέλεσι πεπορισμένα ἔχοντες. Quomodo recte legitur infra, v. Προῖκα. Ubi τοῖς τέλεσι *magistratibus* reddunt nostri Interpretes. In quo falluntur. Τοῖς αὐτῶν τέλεσι πεπορισμένα ἔχειν, est, *Suo sumptu suppeditari*. Verba sunt de stipendio militum. Confer etiam Suidam, v. Χρηδῶ. Cæterum hoc fragmentum Dionī Cassio ad iudicandum esse censeo. Ita enim loquitur Dio, lib.

PARS
III.

lib. lviii. p. 876. Ed. nov. Ἡ μὲν τοι Ψηφιδεῖσα
αὐτῇ ἀψὶς ἐκ ἀποδομήθῃ, διὰ τὸ τὸν Τιβέριον ΤΟΙΣ
ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ κατασκευάζειν αὐτὴν ὑπόχρησιν.
Idem lib. li. 23. Ὁ Ταῦρος ὁ Στατίλιος θία-
τρόν τι ἐξεποίησε ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ. At-
que hinc intelligendus Philostratus in Apollo-
nio, lib. viii. sub finem: Καὶ ἱερὰ Τύανα δὲ βα-
σιλέοις ΕΚΠΕΠΟΙΗΜΕΝΑ ΤΕΛΕΣΙ. *Et sacra
Tyanaensis urbs regis sumptibus exedificata.* Ita
scribendus et vertendus iste locus. Interpres
non intellexit.

ΠΕΡΙΠΕΤΗ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. Περιπεπλωμένα.] Ar-
rian. Exped. Alex. lib. iv. p. 260. Καὶ ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΗ Ἀλεξάνδρῳ ΓΕΝΕΣΘΑΙ Κλεῖτον ἀνακαλῶντι.
*Et incidisse in Alexandrum Cliti nomen incla-
mantem.* Ad hunc locum respexisse videtur
Suidas.

ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ. Περικαλύπτουσι. Ἀριστοφά-
νης Πλέτω.

Ὀνόματι περιπέττει τὴν μοχθηρίαν.

Ταῖς τῶν, εἰώθασιν τῶ τῷ ἵππῳ ὀνόματι καλᾶ χρῆσθαι εἰς
μοχθηρίαν.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad A-
ristophanis Plutum, ver. 159. Vox autem
ἵππῳ cum aliis, tum doctissimo Hemsterhusio
negotium faceffit. Sed res, si quid video, in
portu est. Sensus est: *Verbo ἵππῳ, de quo
supra Comicus, quasi prætextu utuntur ad
μοχθηρίαν suam obtegendam.* Quod Περιπέττειν
vocat

vocant Græci.* Menander apud Suidam, in v. PARS
III.
 Δεδιότες καὶ διανοόμενοι μηχανᾶσθαι τι Ῥωμαίους, καὶ
 προκαλύμματι ἀποδράσεως ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ ὅ,τι
 ἀν ἔη αὐτοῖς τὸ πανέργημα.† Lucian. de Gymnas.
 19. p. 899. Παρελθὼν ὁ κήρυξ καλεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ
 εὼν ληρεῖν πρὸς τὴν βελὴν καὶ ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ τὸ
 πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
 Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. Sozomen. Eccles. Hist.
 vi. 26. Καὶ ἑτέραν τινὰ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἐξευρεῖν
 ἀγωγὴν, σεμνότητι καὶ ἀκριβείᾳ πλείονι τὴν καινότητα
 ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΤΕΣΑΝ. Aristophanes in The-
 mophoriazufis secundis apud Scholiastam ad
 Plutum :

Ὅσ' ἦν περὶ ἐργ' αὐταῖσι τῶν Φορημάτων,
 Κόμαισι ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΤΕΣΙΝ αὐτὰς προσθε-
 τοις.

Ita scribendus iste locus; qui vulgo inquina-
 tissimus est, et viros eruditissimos frustra ex-
 ercuit. Sermo est de mulieribus, quæ rem
 suam, ut fieri solet, meretricio cultu com-
 mendabant, et corporis vitia pictis vestibus
 et capillitio non suo obvelabant. Nihil verius
 hac emendatione. Xenoph. Cyri Inst. i. 3. 2.

* Theophyl. Simocatta in Epist. lxx. Ὁ Γερμανὸς παῖς ἡμᾶς
 ἀδικεῖ· ξυνοικεῖται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμίαρος, καὶ προσχέματι θά-
 ρος ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙ πανουργίαν ὁ κάκιστος. Quæ ex Aristoph. hausta.

† Errat Suidas. Hæc Theophyl. Simocattæ sunt in Histor.
 ii. 9. p. 43. Sed vide Kuster. ad v. Αὔραν. et confer nos in
 Epist. Crit. ad v. Εὐσυνθετῶν, sub finem,

PARS
III.

Κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματι
ἐντρίψει καὶ KOMAΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙΣ. Atque
hinc dilucidandus et vindicandus simul Cle-
mens Alexandrinus, Pædag. lib. iii. cap. 3.
quem nemo Interpretum intellexit: Πρὸς δὲ τὸ
μαλθακώτερον ἀποκλίναντες γυναικίζονται, κῆρας μὲν
ἀγενεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειρόμενοι, χλανίσι δὲ δια-
φάνεσι ΠΕΡΙΠΕΠΕΜΜΕΝΟΙ. *Ad mollitiem vero
declinantes plane effæminantur, illiberali quidem
tonsura et meretricia se tondentes, amiculis au-
tem subtilissimis induti.* Vocem agnoscit Plato
de Legib. lib. x. Λόγοισι καὶ ταῦτα εὖ πῶς εἰς τὸ
πιθανὸν ΠΕΡΙΠΕΠΕΜΕΝΑ. *Atque hæc verbis
quidem speciosis scite admodum circumtectæ.* In-
terpretes ad locum nugantur.

ΠΕΡΙΡΡΑΝΘΗΡΙΑ. Σκεῦη. Κατὰ δὲ τὸ μέ-
σον τῶ διαλήματος κάλπεις τε χρυσὰ, καὶ περιρράνθηρια,
ἔτι τε πίθοι χρυσοῖ.] Hæc sunt verba Menandri
in Excerptis ab Hæschelio editis, p. 128.

ΠΕΡΙΣΚΥΘΙΖΑΙ. Τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τὴν κε-
φαλὴν δέρμα σὺν ταῖς θρίξιν.] “ Verba ἀποσκυθίσαι
“ et περὶσκυθίσαι male confundit Suidas cum
“ ἀποσκυτίζαι et περὶσκυτίζαι. Prius enim non
“ significat *cutem capitis cum capillis refecare,*
“ sed notat ignominiosæ tonsuræ genus, quali
“ Scythæ in populos devictos uti solebant.”
Kuster. Kustero in hoc stadio prævit vir doc-
tissimus,

tissimus, et atavorum nostrorum memoria celeberrimus, Thomas Reinesius. Sed nugatur uterque. Utraque enim vox proba est, et de *cute capitis refecanda* usurpatur. Ut a σκέλ^ς σκελί^{ζειν}, sic a σκύτ^ς σκυτί^{ζειν}. Hesych. Σκύτη, κεφαλαί. Angl. *Scalps*. Σκυλί^{ζειν}, σπαράτ^{τειν}. Ita legendum. Suidas: Περισκυτί^{ζοντ^ς}, ἐκδερματί^{ζοντας}. Est autem περισκυτί^{ζειν}, *cutem capitis circumcidere*. Quod SCYTHÆ fecerunt scilicet. Hinc Σκυθί^{ζειν}, Ἀποσκυθί^{ζειν}, Περισκυθί^{ζειν}, et si quæ alia ejusdem notæ vocabula. Est autem Σκυθί^{ζειν}, *Scythiffare*, sive *mores Scytharum imitari*. Ut Κρηί^{ζειν}, *Cretizare*; Λακωνί^{ζειν}, *Laconiffare*; cæteraque τέτ^ε τ^ε κόμ^αλος. Hinc verbum tum de *tonsura*, tum de *scalptura* Scytharum usurpatur. Quod miror viros doctissimos non animadvertisse. Utrumque sensum verbi agnoscit Etymologus Magn. Ἀποσκυθίσαι, κυρίως τὸ ΠΕΡΙΤΕΜΕΙΝ τὸ ἐπὶ κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θρίξ^ι. Κατὰ χρησικῶς δὲ, τὸ ΑΠΟΚΕΙΡΑΙ. Phalaris Epist. 147. Τινὲς δὲ ἄκρα περιεκόπησαν, καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ ΚΕΦΑΛΑΣ ΑΛΛΟΙ ΠΕΡΙΕΣΚΥΘΙΣΘΗΣΑΝ. Nonnulli, manibus pedibusque amputatis, in rotas contorti sunt; aliis detracta est caputis cutis. Auctor Maccab. lib. ii. cap. 7. Τῶν δὲ παραχρῆμα ἐκπυρωθέντων, τὸν γενόμενον αὐτῶν προήγορον προσέταξε γλωσσοτομεῖν, καὶ ΠΕΡΙΣΚΥΘΙΣΑΝΤΑΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΕΙΝ. Μεταλλάξαντος δὲ τ^ε πρώτ^ε τὸν τρόπον ταῦτον, τὸν δεύ-

τερον

PARS ^{III.} τερον ἦγον ἐπὶ τὸν ἐμπαιγμόν· ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΚΕ-
ΦΑΛΗΣ ΔΕΡΜΑ ΣΥΝ ΤΑΙΣ ΘΡΙΞΙ ΠΕΡΙΣΤ-
ΡΟΝΤΕΣ ἐπηρώτων, εἰ φάγεσθαι πρὸ τῆ τιμωρηθῆναι
κατὰ μέλος τὸ σῶμα.* Huc accedit Hesychius:
Σκυθῖσι χειρόμακτρον. Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων
ΕΝ ΠΟΛΕΜΩι τὰς κεφαλὰς ΕΚΔΕΡΟΝΤΕΣ,
ἀντὶ χειρομάκλων ἐχρῶντο. Ita scribendus iste lo-
cus, qui vulgo inquinatissimus est. Atque
hæc hæc ad vim verbi, viris doctissimis
parum perspecti, denudandam.

ΠΕΡΙΣΠΕΙΡΑΘΕΙΣ. Περιπλακείς. Περιελιχθείς.
Ὁ δὲ εὐνῆχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περισπειρα-
σάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγξεν ἅπαντα, καθάπερ τις
γενναῖος ὄφης, καθελίττων εἰς τὴν ἐαυτοῦ χεῖραν.] Hunc
locum, qui in elegantissimis est, nemo vitii
vel suspectum quidem habuit. Sed anguis
latet in herba. Lego et distinguo: Ἄπαντα,
καθάπερ τις γενναῖος ὄφης, καθελίττων εἰς τὴν ἐαυτοῦ
ΧΕΙΑΝ. Omnia in latibulum suum, velut ro-
bustus serpens, trahens et contorquens. Χεῖρ ἐστὶ
serpentis latibulum.* Hesychius: Χεῖρ. Ἡ καλὰ-
δυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων. Philostratus in A-
poll. iii. 8. Καὶ τὸν αὐχένα ὑποβαλὼν (lege ὑπεκ-
βαλὼν) ὁ δράκων ΤΗΣ ΧΕΙΑΣ. Nostram emen-

χεῖρ χεῖραν.

Valcken. ad Theocr.

Adonias. p. 254.

Porson. IV. 466.

* Josephus in lib. de Maccabæis p. 511. Edit. Havercamp.
Καὶ κατὰ μηδὲνα τρόπον ἰσχύοντες αὐτὸν ἀγχαῖ, ΠΕΡΙΣΤΡΑΝΤΕΣ τὸ
δέμα σὺν ἀκραις τῶν δακτύλων κορυφαῖς ΑΠΕΣΚΥΘΙΖΟΝ.

* Hesychii glossam tractavit Lennep. ad Phalar. dationem
p. 78. et Brunek ad Soph. fragm. p. 24. — Τοῦτο in ul-
tis accedo. In prioribus lego λαμβανομένων ΠΟ-
ΛΕΜΙΩΝ. Porson. IV. 466.

dationem extra omnem dubitationem ponit PARS
Homer. II. X. 93. III.

Ὡς δὲ ΔΡΑΚΩΝ ΕΠΙ ΧΕΙΗ: ὁρέσκει ἄνδρα
μένησι,

Βεβρωκὼς κατὰ φάρμακ', ἔδν δὲ τέ μιν χόλος
αἶνός,

Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΣ ΠΕ-
ΡΙ ΧΕΙΗ.

Cæterum hoc fragmentum Eunapio procul-
dubio adjudicandum est, et de Eutropio eu-
nucho, qui sub Theodosio omnia governa-
bat, intelligendum. Quod et partim vidit
Kusterus. Notandum autem verbum Καθε-
λίτλειν, quod ex rarioribus est. Herodot. ii. 86.
Λύσαντες τὸν νεκρὸν, ΚΑΤΕΙΛΙΣΣΟΥΣΙ πᾶν αὐτῷ τὸ
σῶμα σινδῶνος βυσσίνης τελαμῶσι. Quod cognat-
um est.

ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ. Πολύβιος. Συνέβαινε δὲ μεγα-
λομερῇ τὴν περίσασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις.]
Intelligendus hic locus de Æmilia Scipionis
Africani uxore, de qua Polybius in Excerptis
Valesii, p. 154. Magno autem apparatu con-
stabant αἱ γυναικῆαι ἐξοδοί, ut hodie, sic et olim.
Nam, ut ait ille, *dum moluntur, dum comun-
tur, annus est*. Hinc lepide, ut solet, Aristophanes
Lyfist. ver. 16.

— ΧΑΛΕΠΟΣ ἡ γυναικῶν ἐξόδος.

*Sini exemplo χαλεπὸς in familiaris genere. Recte
Dawesius et Brunck. χαλεπὴ τῶν γυναικῶν ἡ ἐξο-
δός. Τῶν γυναικῶν Grotius Excerpt. p. 545.
Porson. IV. 466. —*

PARS

III.

Ita scribendus iste locus. Vulgo, reclamante metro, χαλεπή τε. Alio modo corrigebat vir doctissimus in Miscell. Criticis p. 331. Sed nostra emendatio verior et simplicior est. Cæterum hanc fœminarum Atticarum operosam sumptuositatem lege coërcuit sapientissimus Solon. Plutarch. in Solon. p. 197. Edit. Bryan. Ἐπέστησε δὲ καὶ ΤΑΙΣ ΕΞΟΔΟΙΣ τῶν γυναικῶν, καὶ τοῖς πένθεσι, καὶ ταῖς ἐορταῖς νόμον, ἀπείργοντα τὸ ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον.* Dum hæc scribo, animo obversatur celeberrimus Pauli locus in I Epist. xi. 10. ad Corinthios, de quo nos supra ad v. Ἀμπαλίνωρος. Διὰ τέττα ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ὅτι τὸ κεφαλῆς διὰ τὰς ἀγγελίας. In quibus verbis nihil equidem video, quod cuiquam satisfaciat. Nam interpretationes virorum eruditissimorum de *Angelis* vel *γυναικοφθόροις* vel *καλασκόποις*, ridiculosissimæ sunt et nihil sapiunt.† Equidem nullus dubito quin Paulus scripserit: Ἐχεν ἐπὶ τὸ κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ.‡ Oi ὄχλοι sunt *populus*, five *multitudo hominum*. Lucas viii. 45. ΟΙ

* Epicharmus apud Stobæum in Floril. Edit. Grotii p. 289.

Εἰ δὲ καὶ ΦΙΛΕΞΟΔΟΝ τε καὶ λάλον, καὶ δαψιλῆ,

Οὐ γυναιχ' ἔξει, διὰ βίης δ' ἀτυχίαν κοσμεῖται.

† Vide Tertull. de Virg. Vel. cap. vii.

‡ Error ortus ex compendio. Scribebatur, ἀγλας. Hinc error Librarii. Literæ autem α et ο sapissime permutantur. Sic ὄνος et ἄνος. De quo nos alibi.

ΟΧΛΟΙ συνέχσιν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις· τίς ὁ PARS
III.
ἀψάμενός μιν; Marc. iii. 9. Καὶ εἶπε τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῖς, ἵνα πλοῦσιον προσκαρτερῇ αὐτῷ ΔΙΑ
ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν. Joan. xi.
42. Ἐγὼ δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτε μιν ἀκύνεις· ἀλλὰ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ τὸν περιεσῶτα εἶπον, ἵνα πι-
σεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέσειλας. Nihil autem mu-
lieri ingenuæ magis fugiendum quam ὄχλος.
Philetærus Comicus apud Suidam ex emenda-
tione nostra P. I. pag. 33.

οὐ πρὸς ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΟΧΛΟΣ —

Non decet mulierem in publicum prodire.

Eurip. Iphig. Aul. ver. 735. ubi Agamemnon
ad uxorem :

οὐ καλὸν ΕΝ ΟΧΛῳ Σ' ΕΞΟΜΙΛΕΙΣΘΑΙ—

Non te decet exire et versari in publico.

Quod notandum imprimis. Verissime Xeno-
phon, Memor. iii. 7. 5. Αἰδῶ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, ἔχ-
οντες ἐμφυλά τε ἀνθρώποις ὄντα, καὶ μᾶλλον ΕΝ ΤΟΙΣ
ΟΧΛΟΙΣ, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παριστάμενα; Tu
vero non vides verecundiam et metum a natura
hominibus inesse, multoque magis in publico
quam in privatis congressibus? * Quare, fu-
gatis Angelis, quibus nullus hic locus, Pau-
lum nostrum, cujus mentem nemo perspexit,

* Aristophanes in Acharn. v. 256.

Πρόβαινε, καὶ τῷ ὄχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα.

PARS
III.

ita tandem ex vi et jussu sententiæ dilucidandum et instaurandum esse contendo:

Διὰ τῆτο ὁφείλει ἡ γυνὴ ΕΞΙΟΥΣΑ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ.* Quibus nihil aliud docet Apostolus, quam, *Non oportere mulierem prodire IN PUBLICUM, nisi capite velato*; idque populi causa, ne quid detrimenti capiat res uxoria scilicet. *A woman that has any regard for her reputation, should not go abroad, or APPEAR IN PUBLIC, without a veil.* Quod antiquissimi moris, et omnino verum est. Huc facit egregie Plutarchus, Lacon. Apophth. p. 232. Πονθανομένου δὲ τινος διὰ τὶ τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτας, ΤΑΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΕΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΜΦΑΝΕΣ ἄγουσιν "Ὅτι, ἔφη, τὰς μὲν κόρας ἄνδρας εὐρεῖν δεῖ, τὰς δὲ γυναῖκας σῶζειν τὰς ἑχοῦσας. *Quærenti cur apud Spartanos virgines nudæ, MULIERES VELATÆ IN PUBLICUM PRODIRENT: Quia, inquit, virginibus quærendi sunt viri; mulieribus opera danda, ut servent maritos.* Eleganter et nequiter, ut solet, Ovidius, Art. Amat. iii. 421.

* Sed denique vera lectio, ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΛΟΥΣ. Idem error apud Achillem Tatium in Eroticis lib. v. p. 285. Edit. Salmasii: Ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχῃ σιωπῶσαι εὖρηκε Φωτὴν. Ὑφαίνει γὰρ ΠΕΠΛΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ, καὶ τὸ δράμα πλέκει ταῖς κόραις, ἣ μιμνῆται τὴν γλῶττιν ἡ χεὶρ, ἣ Πρόκλῃς τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὤτων μνῆσαι, ἣ πρὸς αὐτὴν ἃ ἀντίποινε τῇ κερκίδι λαλεῖ. Legendum ex MS. Ang. Ὑφαίνει γὰρ ΠΕΠΛΟΝ ΛΑΛΟΝ.

*Se quoque det POPULO MULIER SPECIOSA PARS
VIDENDAM,*

III.

Et curam tota mente decoris agat.

ΠΕΡΙΣΤΛΑΙ. Ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐ-
τὰς, καὶ περισυλαῖ ὅσα ἐπηγάγοντο. Ἦν δὲ κόσμος καὶ
σκευὴ περὶ τὴν τέχνην τὴν ἐκατέρω ἑκάμῃ εὐκαταφρόνη-
τα.] *Hæc sunt verba Æliani, ut nos docet Sui-
das supra, v. Οὐδαμῇ.*

ΠΕΡΙΦΑΣΙΣ. Πολύβιος. Ἐκέλευσε Λίσαφειν
αὐτῷ πάντα τὰ γινόμενα διὰ τῶν πυρσῶν ἐπὶ τὸ Τί-
βαιον. Ἔστι δὲ τῆς Θεσσαλίας ὄρος, εὐφυῶς κείμενον
πρὸς τὰς τῶν προειρημένων τόπων περιφάσεις.] *Frag-
mentum hoc legitur apud Polybium, lib. x.
p. 855.*

ΠΕΡΙΧΑΙΝΩ. Αἰτιατικῇ. Οἷόν τι ποιῶσιν οἱ
κύνες, τὰς λίθους, οἷς βάλλονται, περιχαίνοντες.]
Plato de Republ. lib. v. p. 469. Edit. Serran.
Ἡ οἷα τι διάφορον δρᾶν τὰς τῆτο ποιῶντας τῶν κυνῶν,
αἱ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνεσι, τῆ
βάλλοντος ἔχ' ἀπτόμεναι; *Num censet eos, qui hoc
agunt, aliud facere quam canes facere solent,
qui adversus jactos lapides excandescunt, eum
vero qui jecerit ne attingunt quidem? Quæ et
totidem verbis leguntur apud Joan. Stobæum,
p. 900. Edit. Wechel. Ad hunc locum sine
dubio*

PARS
III.

dubio referendus Suidas.* Notanda autem locutio, τὰς λίθους περιχάινειν. Quod elegantissimum verbum Platoni restituendum esse puto. Est autem Περιχάινειν, *bianti ore appetere, admordere, deglutire*. Quod ex Luciano et Aristotele notum. Phile de Animal. p. 208.

Μάτην ΠΕΡΙΧΑΙΝΟΝΤΑΣ αὐτὰς δεικνύει.

Huc respexit Philosophus in Rhetoricis iii. 4. Καὶ τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τὰς τεθνεώτας σκυλεύοντες, εἰκάσι τοῖς κυνίδιοις, ἃ τὰς λίθους ΔΑΚΝΕΙ, τῶν βαλλόντων ἔχ' ἀπτόμενα. Pacuvius in Armor. Judicio apud Nonium :

Nam canis, quando est percussa lapide, non tam illum APPETIT

Qui sese icit, quam illum eumque lapidem quo icta est, petit.

ΠΕΤΑΛΩΙ. * Ἐχοντες γέρρα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα εἰκασμένα κιτῖδ' πετάλω.] Hæc sunt verba Xenophontis in Exped. Cyri, lib. v. p. 352.

ΠΕΤΑΥΡΑ. Τίγνα. Βάβριος*

Ὁ δὲ ἐκ πεταύρας κλαγγὸν εἶπε βοήσας

Πόθεν μαθήσῃ πόσον εἰς ἔω λείπει

Τὸν ὠρονόμον θύσας με ———]

* Huc quoque adludit Plutarchus in libello de Garrulitate sub fin. Ὡσπερ οἱ κύες εἰς λίθους καὶ ξύλα τὸν θυμὸν ἀφέντες, ἥττον εἰς χαλιποὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Ad hunc Babrii locum ne verbum quidem PARS
III.
Kusterus. Atqui prior versiculus uno pede
claudicat. Nam quintum locum occupat
Pyrrichius, qui in nullo quidem ferendus est.
Deinde illud *κλαγγὸν* ne Græcum quidem est.
Edit. Mediolan. *Κλανὸν*. Quod vero proximum
est. Reponendum proculdubio:

Ὁ δ' ἐκ πεταύρου ΤΡΑΝΟΝ ΕΠ' ΕΠΙΒΟ-
ΗΣΑΣ.

Ille autem a pertica clare vociferans dixit.

Glossæ: Τρανόν. *Perspicuum*. Nicetas, lib. iv.
p. 86. Ὁ κήρυξ ΕΠΕΒΟΑ ΤΡΑΝΩΤΕΡΟΝ.
Quod geminum est.

ΠΕΤΑΤΡΟΝ. Παγίς. Βάθος. Σανίς.] Illud
βάθος viris eruditissimis minus adrisit. Doctis-
simus Waffius noster suspicabatur legendum,
βάθρον. Quod Cl. Kustero nec placet, nec
displicet. Sed vulgata lectio neutiquam solli-
citanda est. Respexit enim Noster, quod u-
trumque fugit, ad Proverb. ix. 18. Ὁ δὲ οὐκ
οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλυνται, καὶ ἐπὶ ΠΕΤΑΤ-
ΡΟΝ ΑἰΔΟΥ συναντᾷ. Idem infra, xiv. 12.
Ἔστιν ὁδὸς ἣ δοκεῖ ὁρθὴ εἶναι πρὸς ἀνθρώποις, τὰ δὲ
τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς ΠΥΘΜΕΝΑ ΑἰΔΟΥ.
Idem πέταυρον αἶδε et πυθμὴν αἶδε. Quare non
male Suidas, Πέταυρον, βάθος. Cæterum de
voce πέταυρον, sive πέτευρον, nam utroque modo
Vol. II. E scribitur,

PARS
III.

scribitur, consulendus Schol. ad Theocrit. xiii. 13. nec non Schol. ad Aristoph. Acharn. ver. 687. Quem exscripsit Noster supra, v. Σκανδάληθεα.

ΠΕΙΡΑΝ. Πορείαν. Ὀδόν. Οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς ἀφορμῆς πείραν.] Hæc nostris Interpretibus Porto et Kustero minus perspecta sunt. Respexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 292.

Αἶας, τί τήνδ' ἀκλῆτος, ἔθ' ὑπ' ἀγγέλων
Κληθεῖς ΕΦΟΡΜΑΙΣ πείραν; —

Est autem Πείρα vox Sophoclea. Usus est supra Sophocles in Aj. ver. 2.

ΠΕΙΡΑΝ τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον.

Ubi Schol. Πείρα δὲ Ἀττικῶς δόλος καὶ τέχνη. Usus est et in Danaë:

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν ΠΕΙΡΑΝ, ἐν δ' ἐπίσταμαι,
Τῷ παιδὸς ὄντος τῷδ' ἐγὼ διόλκωμαι.

*Acute Trup. Σὺ
παιδὸς legit Kaphier-
sim Obs. Philolog.
p. 85. Frustra.
Porson. IV. 467.*

Verba sunt Acrisii, qui, salvo puero, negat se salvum futurum. Historia nota est. Atque hinc restituendus Phylarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 609. In quo emendando viri doctissimi frustra fuerunt. Καὶ τὴν καλὰ γασσαν δὲ Παισίρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηναῖς πείραν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν φησι γεγονέναι. Emendabat vir ingeniosissimus ad Herodotum, ὡς Ἀθηναῖς σωτήρας εἶδος ἔχουσαν. Verum leniori medicina res sublevanda

fublevanda est. Revocanda particula conjunctiva, quæ nescio quomodo exciderat, et legendum: ὡς Ἀθηναῖς ΠΕΙΡΑΝ ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ ἔχουσιν. Quæ artes et oculos Minervæ haberet. Quod omnino verum. Cæterum de ista muliere, quæ *Phya* appellabatur, consulendus Herodotus i. 60.

PARS
III.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΔΕΙΛΟΤΕΡΟΣ — Οὗτος γὰρ δειλὸς ἦν, φιλοπόλεμος δὲ καὶ πολεμοποιοὺς κερδῶν ἰδίῳν ἕνεκα. Μέγας δὲ, καὶ ἐκαλεῖτο ὄνος Κνίδιος. Εἰρητὸ δὲ τριλοφία καὶ ὅπλοις ἰππισήμοις, ὑπὲρ τῆς δοκεῖν ἀνδρείου εἶναι, μὴ ὦν.] “An potius Ὀνοκίνδιος, ut “habet Enarrator Comici ad Aves. Est autem Ὀνοκίνδιος, *agafō*, sive qui *afinos* agit. “Hesych. Ὀνοκίνδιος καὶ ὀνοκίνδας, ἀσραβηλάτης, “ὀνηλάτης.” *Kuster*. Recte vir doctissimus. Eupolis ἐν Μαρικᾷ apud Schol. ad Aristoph. Av. 1555.

A. Ἄκκε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.

B. Ὁ στραβός; A. Οὐκ, ἀλλ’ ὁ μέγας, ΟΥΝΟ-
ΚΙΝΔΙΟΣ.

Huc respexit Schol. ad Aristoph. *Lyfist.* ver. 491. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος ὁ ΟΝΟΚΙΝΔΙΟΣ, ὡς Εὐπολὶς διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. Cæterum Pisandri hujus tum *timiditatem*, tum φιλαργυρίαν, egregie perstringit Eupolis ἐν Ἀσρατεύτοις, apud Schol. ad Aristoph. Av. 1555.

Trup. in fr. Part. IV. 533.

PARS
III.

Delete σῆς leg.
Κάνταυθα τῆς σελείας
κάκιστος ἦν ἀνὴρ.

Porson. IV. 467

Πείσανδρος εἰς ΠΑΚΤΩΛΟΝ ἐστρατεύετο,
Κάνταυθα ΤΗΣ ΠΑΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κά-
κιστος ἦν

Ἀνὴρ * ———

*Pisander ad Pactolum militabat,
Et ibi totius exercitus meticulosissimus erat.*

Ita scribendus et interpretandus iste locus.
Vulgo, invito metro, τῆς σῆς σελείας.† No-
tandum autem illud Πάκτωλον, in quo sal loci
consistit. Pisander enim homo Φιλάργυρος.
Hinc ad Pactolum militavit.

———— *Ubi pinguis culta*

Exercentque viri, Pactolusque irrigat auro.

* Vide D' Arnaud Animad. ad Hephæstion. cap. 27. p. 149.
qui legit τῆς ΟΛΗΣ στρατίας. Sed nostra vera lectio. — II Pa-
ralipom. xxxiii. 3. Καὶ προσκύνησι ΠΑΣῃ Τῇ ΣΤΡΑΤΙΑ τῷ ὁ-
ρανῷ, καὶ ἰδέλιουσιν αὐτοῖς. Judith v. 24. Διὸ δὴ ἀναθησύμιθα, καὶ
ἴσονται εἰς κατάβρωσιν ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ σὺ, δέσποτα Ὀλο-
φύρη. Item in cap. vii. 1. Τῇ δὲ ἐπαύριον παρήγγειλεν Ὀλοφύρης
ΠΑΣῃ Τῇ ΣΤΡΑΤΙΑ αὐτῷ. Xenophon Instit. Cyri lib. vii.
p. 372. Edit. Hutchinson. 8vo. Καὶ ἔτω προσήσσαν τρεῖς φάλαγ-
γας ἐπὶ τὸ Κέρει γράτειμα· ἡ μὲν μία, κατὰ πρόσωπον· τὰ δὲ δύο, ἡ
μὲν κατὰ τὸ δεξιόν, ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐνύμιον· ὥστε πολλὸν φόβον παρῆναι
ΠΑΣῃ Τῇ ΚΥΡΟΥ ΣΤΡΑΤΙΑ. Confer et Theophilum ad Autoly-
cum p. 228. Quare Eupolidis versiculus ita forsan disponendus:

Κάνταυθα ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κάκιστος ἦν.

† Vox ἀπαντι restituenda Æschylo in Eumen. v. 570.

Ἦτι' ἐν ΑΠΑΝΤΙ διάτορος Τυρσηνικῇ
Σάλπιγγι, βροτείῳ ἀνέμματος πληρωμένη,
Ἐπίεστον γήρυμα φαίνεται ΣΤΡΑΤΩ.

Nihil

Nihil facetius. Sed viri doctissimi nihil hic PARS
III.
viderunt. Simile illud Eubuli apud Suidam

v. Χρυσοχοῦσιον

Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπέισαμεν
λαβόντας ΕΙΣ ΤΜΗΤΤΟΝ ἐξελθεῖν ὄπλα.

Nam Hymettus auro abundare ferebatur. Hinc jocus Comici. Huc facit Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀρισόδημος δὲ ὁ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ Ὁ ΔΕΙΛΟΣ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ ἔτε τὰς πατρίδας ἠδ᾽ ἄντο, ἔτε τὰς γαμετάς, ἔτε τὰ παῖδια. Dicebatur autem Pisan-der Ὀνοκύνδιος sive Ὀνοκύνδιος. Quam vocem parum perspectam habuerunt eruditi. Verum res satis manifesta est. Hesych. Ὀνοκύνδιος, ὀνηλάτης. Idem: Ὀνοκύνδιος, ὀνηλάτης. Quod potest esse verum, potest esse falsum. Sed in isto nomine, quod nemo videt, latet obscœnum quid et κωμικώτερον. Hesychius: Κύνδα, πόρνη, ἀρχημοσύνη. Legendum, πορνικὴ ἀρχημοσύνη. Schema scilicet ἀφροδισιον, ἀπὸ τῆς κινεῖν. Cujus generis sunt Κύδα, Λάδα, et si quæ alia, de quibus nos alibi. Aristoph. Thesmoph. ver. 496.

Ἐξήλθον εἰς τὸν μοιχόν· εἴτ' ἠρεῖδόμεν

Παρά τὸν Ἀγυᾶ ΚΤΝΔ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Ita legendus est iste locus. Emendabat Cl. Pier-sonus ad Mærin.

Reck' Pier-son. — Mælin
Pier-son. IV. 467.

— Κύδα' ἐχομένη τῆς δάφνης.

E 3

Sed

PARS Sed virum doctissimum cum aliis fefellit vox
 III. *Κύνδα*. Ut a *Κινεῖν*, *Κύνδα*· sic a *Κυνεῖν*, *Κύνδα*.
 Quod meretricum et hominum salaciorum
 est. Hinc *Ὀνοκύνδας*, *Ὀνοκύνδιος*, et *Ὀνοκύνδιος*,
 de homine ignavo, robusto, ventri Venerique
 dedito. Quales asini esse solent. Nam aselli
 bene peculiati. Quod viris doctis ad Phædrum
 notatum iii. 4. v. 19. Atque hinc intelligendus
 locus Pindari, quem Interpretes, alii aliter, ut
 mos est istorum hominum, acceperunt. Est
 autem Pyth. x. pag. 313.

— γελαῖ δ' ὄρων ὕβριν

ΟΡΘΙΑΝ κνωδάλων.

De *asinis* hic sermo est, quos ὄρθια κνωδάλα non
 male vocat. Est autem ὄρθιας — Hesych.
 ὄρθιας — τίθεται ἢ ἐπὶ ΚΑΚΕΜΦΑΤΟΥ.

ΠΗΚΤΙΣ — Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄδῃ μέλος, νῆ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτιδί
 μέλπεις.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod
 legitur Anthol. lib. vii. p. 581. Vide nos su-
 pra, ad v. Κρέκκσα.

ΠΗΛΟΥΣΙΟΝ — Οἱ Πηλοσιῶται Κάσιοι Φυσικῇ
 τέχνῃ ἁμμάλα ἐπλεον, δοκὲς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.*]

* Forfan, δοκὲς δοκοῖς συνάπτοντες. Sic Suidas v. Δίκη. Συ-
 νειρόντων δίκας δίκαις.

“Mira lectio et mirus sensus. An potius βρό-
 “χες ἐπὶ βρόχοις? Sed ἐπέχω, nec liquere mihi
 “fateor.” *Kuster*. Leguntur hæc supra, v. Ἀμ-
 ματα et v. Κάσιον. Auctor quidem ignotus,
 sensus vero planissimus. Nimirum Pelusiotæ
 trabes trabibus adnectebant ad obstruendum
 portum. Hæc mens loci est. Simile quid
 narrat Appianus in Hispanicis, p. 525. Φρέρια
 δὲ ἀντὶ γεφύρας αὐτῷ δύο περιθεῖς, ἀπήρτησε καλω-
 δίοις ΔΟΚΟΥΣ ΜΑΚΡΑΣ ἐξ ἑκατέρω Φρερίω, καὶ ἐς τὸ
 πλάτος τῆς ποταμῆς μετέθηκεν. *Bina castella vice
 pontis objecit, ex quibus longas trabes utrinque
 funibus religatas in fluvium demisit.*

PARS
III.

ΠΗΝΙΚΑ—Τὸ δὲ, Πηνίχ' αἶψ' ἀπώλετο, ἐκ Ἀτ-
 τικῶν, ἐδὲ ἀρχαϊκῶν, ἐδὲ ἀκριβέων.] Hæc sunt ver-
 ba Scholiastæ ad Aristoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεὺς. Πηνίχ' αἶψ' ἀπώλετο;

Notandum illud, Πηνίχ' αἶψα; quam locutio-
 nem damnat Scholiastes. Atqui pro suo ag-
 noscit Aristophanes apud Etymol. Magn. et
 Harpocratonem, v. Ἀψα, cujus verba hic ap-
 ponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμῶν ἔταξεν.
 Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προθέης αἶψα πέντηκοντα.
 Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνῳ.

Πύθης χελιδῶν πηνίχ' αἶψα φαίνειται;

Sic solent Grammatici. Quod probat hic,
 improbat ille. Sed error proculdubio in Græ-
 cis

PARS cis est. Repono, ut mihi quidem videtur,
 III. certissime :

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλετο ;

Πύθ' ἡελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνεται ;

*malè. La Crafis non
 permittitur, sed πηνίχ'*

εἴτα scribendum erat.

negue. εἴτα post interro-

gationem eo modo collo-

catur — In acribus et

MS. edidit Brunckius:

πηνίχ' ἄρα.

Porson. IV. 467.

Vides jam pronuntiatio quid fecerit, et quan-
 tas turbas hic dederit. Est autem πηνικάτα
 idem ac πηνίχ' εἴτα. Quando igitur? Quando
 itaque? Sic καῖτα pro καὶ εἴτα. Aristoph. Ran.
 ver. 205.

————— ΚΑΤΑ πῶς δυνήσομαι ;

Verba autem Pherecratis ita scribenda, et nu-
 meris suis restituenda sunt :

————— Τοῖς δέκα ταλάνοις, Σίμων,

Ἄλλ' ἄτλα πεντήκοντα περὶδῆς ———

Decem autem talentis addas alia quinquaginta.
 In priori versiculo nomen personæ excidisse
 videtur. Quod in huiusmodi fragmentis lau-
 dandis solenne est.

ΠΙΔΑΚΕΣ. Σταγόνες. Πηγαί. Καὶ αἱ μὲν καὶ
 αὐτὰ πηγαὶ ἀλμυρῆ ὕδατος ἦσαν αἱ παῖσαι.] “Frag-
 mentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ,
 “ sed πηγὴ.” *Kuster.* Locus non uno loco
 corruptus est. Primum scribendum, καὶ ΑΥΤΟ.
 Quomodo jam recte exhibere video Edit. Me-
 diolanensem. Deinde illud πηγαὶ est non nisi
 interpretatio τῆς Πίδακας. Quare hoc fragmen-
 tum, cujuscunque demum fuerit, ita rescriben-
 dum

dum esse censeo. Καὶ αἱ μὲν ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙ- PARS
ΔΑΚΕΣ ἀλμυρῶ ὕδατος ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. Atque III.
omnes simul fontes falsi erant. Κατ' αὐτὸ est si-
mul, eodem tempore. Herodian. i. 37. Ἐπεὶ
δὲ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ καὶ λιμὸς τὴν πόλιν. Sed et fames
eodem tempore civitatem oppresserat. Polybius
in Excerpt. Vales. p. 1455. Ἐκπορευομένων γάρ
ποτε ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τοῦ
Φαβίου. Egressis simul omnibus ex Fabii domo.
Atque ita intelligendus Hesychius: Γενεὰ, Φυλὴ,
ἐπὶ διαστήματος χρόνων τῶν μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιω-
κότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian.
Exped. Alex. lib. vi. p. 428. Ὑδωρ συλλεγεγμέ-
νον ἐν τινὶ χαράδρᾳ καὶ βαθεΐᾳ, ὀλίγην καὶ φαύλην ΠΙ-
ΔΑΚΑ.

ΠΙΔΑΚΙΩΝ. Πίδαξ. Πηγὴ. Ἡ σαγών.] “ Puto
“ hæc separanda esse: et τὸ Πιδακίων ut nomen
“ viri, seorsim ponendum: et deinde a capite
“ scribendum, Πίδαξ. Πηγὴ.” Kuster. Nugæ.
Repone, ΠΙΔΑΚΙΩΝ. Πίδαξ. Πηγὴ. Ut a πί-
ναξ πινάκιον, sic a πίδαξ πιδάκιον. Quæ vox
notanda: nam omnibus Lexicographis igno-
ta est.*

ΠΙΕΡΙΑ. Ὅρος Μακεδονίας. Καὶ Περίδες, αἱ
Μῆσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐν Ἐπιγράμματι.

* Sic etiam a πίδαξ πιδάκιον, quæ vox occurrit apud Alci-
phro. Lib. iii. Epist. xv.

PARS
III.

Οὐ γὰρ Περιίδεσι τόσον μέλῳ ὅσον ἔρωτι,
Ὀργία τοσατίῳ ἀμφιέπιστα πόθῳ.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur,
τοσατίων πόθων.*

ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΝ ΠΟΡΦΥΡΑΙ. Παροιμία. Ὅτι οἱ
Φαῦλοι καὶ πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' ἐν δια-
φαίνονται πονηροὶ ὄντες.] “ Diogenianus, Cent.
“ vii. 94. rectius habet, καλοῖς περιβληθῶσι.”
Kuster. Neutra lectio vera est. Scribendum
omnino: Καὶ ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ περιβληθῶσιν. Ποι-
κίλα sunt vestes rictæ. Terentius in Eunucho,
Vestis varia. Lucian. in Timon. Ἐτι δὲ καὶ αὐ-
τὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἀμορφος ἔην, ΠΟΙΚΙΛΑ
ΕΝΔΥΣ ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Aristoph. Plut. ver.
1200.

— Ἐχῶσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi recte Schol. Ποικίλα ἱμάτια ἔχῶσα. Ἀθινὰ
vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii.
p. 521. Παρὰ Συρακυσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας
μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic
Græci λευκὰ φορεῖν, μελανὰ φορεῖν. Plutarch. in
Lycurgo p. 157. Ἐν δὲ Ἀργεὶ ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ
ἐν τοῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῶ ἑξομμέ-
νον καὶ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matth.

* Priorem versiculum citat etiam Schol. ad Theocrit. Idyll.
iii. 52.

xi. 8. ΟΙ ΜΑΛΑΚΑ ΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἐν ταῖς οἰκoῖς
τῶν βασιλέων εἰσίν. Ita scribendus iste locus.
Non male nostri Interpretes: *They that wear
soft clothing, are in kings houses.* Hesychius:
Μαλακὸν ἱμάτιον, πολυτελές ἢ ἀπαλόν. Atque
hinc vindicandus venit Callimachus apud Sto-
bæum, Tit. lxxxii.

PARS
III.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξανθὰ σὺν εὐόδοις ἀκραλιπῇ σεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο —

Qui locus multos quidem medicos exercuit,
sed nemo tamen, qui sanaret, haecenus reper-
tus est. Tu lege, meo periculo:

ΞΑΝΘΑ σὺν εὐόδοις ΝΑΡΔΟΛΙΠΗ σεφάνοις.

Per ξανθὰ intelligendi *crines rutili* sive *capilli-
tia fucata*. Κόμης ξανθίσματα vocat Euripides
in Danaë apud Stobæum. Recte autem et
elegantè, ξανθὰ ναρδαλιπῇ. *Crines rutili nardo
delibuti*. Myrinus in Epigramm. apud Reisk.
pag. 47.

Καὶ τὰς ΝΑΡΔΟΛΙΠΕΙΣ ἀλλοτρίαις ΠΛΟΚΑ-
ΜΟΤΣ.

ΠΙΘΩ. Ἡ μιμῶ. Πίθηξ δὲ παρὰ τισιν ὁ βρα-
χὺς ἀνδρωπίσκος· καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαῖξαι· ἀπὸ
τῶν πιθήκων. Φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.]
Scribendum, ex ordine literarum, Πίθηκος, ἢ
μιμῶ. Quemadmodum recte habet Editio Me-
diolanensis.

76 EMENDATIONES

PARS
III.

diolanensis. Deinde lege, φιλοπαιγμονέσατον ᾧ
τὸ ζῶον. Etymol. Magn. Διαπιθηκίσαι, τὸ ΔΙΑ-
ΠΑΙΞΑΙ. Ἀπὸ τῶν πιθήκων ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΟΝΕΣ-
ΤΑΤΟΝ ᾧ τὸ ζῶον. Quod omnino rectum.

ΠΙΘΗΚΟΣ. Ἡ μιμῶ. Βάβριος.

Κερδῶ πιθήκῳ φησὶν, ἣν ὁρᾷς σήλην,
Ἐμοὶ πατρώη τ' ἐστὶ, καὶ τι παππῶη.]

Mendum leve. Revocanda est pristina scrip-
tura totidem literis constans,

— ΚΑΤΙ παππῶη.

i. e. κατι five χ' ἐτι.* Locus ita vertendus est:

*Vulpes finiae dixit, quam vides columnam,
Ea mihi paterna, et avita etiam est.*

Suidas infra: Πλέταρχος — γεγωνὺς ἐπὶ τῶν
Τραϊανῶν τῷ Καίσαρι χρόνων, ΚΑΙ ΕΤΙ πρόθεν.
Restituenda ista vox obiter Aristophani in
Eccles. ver. 538.

— Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ

ᾧ ὀλιχοντο μετὰ σε, ΚΑΤΙ χ' ἡ βακτηρία.

Ita scribendus iste locus. Quod et recte vidit
Kusterus.†

* Aristoph. Ran. ver. 888.

Καὶ τὸν Μελιάγγρον, ΚΑΤΙ μάλα τὸν Τήλεφον.

† Vitringa in Animadver. ad Vorstium p. 222. adjectis ad
Lamberti Bos Observat. Crit. hunc locum Comici ita legit:

— Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ

ᾧ ὀλιχοντο μετὰ σε, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΙ, χ' ἡ β —

Sed metro non consuluit vir doctissimus.

ΠΙΚΤΩΡ.

ΠΙΚΤΩΡ. Ὁ καὶ βάφος.] Hæc manifesto corrupta sunt. Erit fortasse qui legat, ὁ καὶ βαφύς. Sed alius est *tinctor*, alius *piCTOR*. Rescribendum sine dubio: Πικτωρ. Ὁ καὶ ΦΑΒΙΟΣ. Intelligendus autem *Fabius PiCTOR*, Historiæ Romanæ scriptor longe antiquissimus: de quo consulendus Vossius de Histor. Latin. lib. i. cap. 3. Suidas infra: Φάβιος Πικτωρ. Συγγραφεὺς Ῥωμαίων.

PARS
III.

ΠΙΛΗΜΑ. Περίτροχον, περιφερὲς σκέπασμα.] Locus ab interpunctione laborat. Distingue, Πίλημα περίτροχον. Περιφερὲς σκέπασμα. Respexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Callimachum apud Schol. ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 305.

In Schol. legitur

Εἶδος ἀμφι —

Scribend. fort. ΕΙΛΗΣ

Ignoscit. IV. 421

— Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίῃθεν
Μεμβλωκὸς ΠΙΛΗΜΑ ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΝ ἄλλα
ἐκεῖτο

Εἶδος —

Circum autem caput erat nuper ex Hæmonia perlatus pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra solem. Ita locus iste scribendus et interpretandus est: quod ex Sophocle atque ejus Scholiasta liquet. Vulgo corruptissime legitur, πῖλημά τι πέτρῃ. Quod viros doctissimos admodum torfit. Nos una opera et Poetam et Grammaticum nostrum sublevavimus. Cæterum, dum hic sumus, monere

PARS
III.

monere libet restituendam esse vocem *πίλημα* Dionysio Longino, *περὶ ὑψους*, § 32. *Μὴ δὲ ταῦτα σαρεῖ πάντα κατεσκίασαν, προσέσθην τ' ἐξωθεν τὴν σάρκα, οἷον ΤΑ ΠΙΛΗΜΑΤΑ προσθέμενοι.* Ita scribendus est iste locus. Nam quod vulgo legitur, ineptissimum est. Sed de hoc pluribus fortasse ad Longinum.

ΠΙΛΟΙΣ. Πίλητοις. Καὶ *πίλημα* λέγεται. Φορῶσι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας *πιλητῆς*, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι *φερρά*, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν *πιλημάτων*.] “Locus hic non satis sanus mihi videtur, quem sic potius scribendum censuerim. “Φορῶσι δὲ καὶ περικεφαλαίας ἢ θώρακας *πιλητῆς*. “i. e. *Gerunt autem et galeas et thoraces coactiles*. Nemo enim capitibus tribuat thoraces, quos pectorum esse tegumenta omnibus constat. Vel intellige, calones onerum loco thoraces in capitibus gestasse: quo sensu “Lipsius hunc locum accipit iii. 6.” *Kuster*. Est locus egregius, sed quem minus dextre (nam in *Re Critica* nunc dextri, nunc sinistri sumus) administravit Cl. Kusterus. Nec rem pro sua diligentia adsecutus erat doctissimus Lipsius. Atqui mens loci satis manifesta est. Nimirum dicit Suidas tria ista vocabula, Πίλος, Πίλητος, Πίλημα, Græcis esse in usu. En exemplum luculentum scriptoris ἀνωμόν· Φορῶσι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ΠΙΛΟΥΣ, ἢ θώρακας ΠΙΛΗΤΟΥΣ,

ΤΟΥΣ, ὧν τὰ κύτῃ ὑπάρχουσι τεύρεα διὰ τὴν χρησ-
τητα τῶν ΠΙΛΗΜΑΤΩΝ. *Gerunt autem pileos*
in capitibus, et thoraces coactiles, quorum ventres
sunt firmi propter lanæ coactæ præstantiam.
Ita sine dubio scribendus est iste locus. Non
potuit adcuratius noster Suidas.

PARS
III.

ΠΙΤΤΑ — 'Οθεν παλαῖσται τε ἀνέστησαν, καὶ
σπῆλαι, καὶ τὰ φιλίτια ἐπανήλθε, καὶ ἐγένετο ἡ Λακεδαι-
μων ἑαυτῇ ὁμοία.] Hæc sunt verba Philostrati
in Apollonio iv. 27. ubi legitur, καὶ σπονδαὶ καὶ
τὰ φιλίτια. Quod nonnullis fortasse arridebit.
Sed Suidæ lectio verissima est. Σπῆλαι sunt
Scholæ, five munus atque exercitia Scholarum.
Est autem vox Philostrato familiaris. Utitur
in vit. Apollon. vi. 14. Μεσημέρια δὲ ὡς ἐγένετο,
διέλυσαν τὴν ΣΠΟΥΔΗΝ. *Cum meridies adve-*
nisset, disputationem abruperunt. Utitur etiam
in Adriano et Damiano: quod et recte adno-
tavit Cl. Valesius, Emend. p. 90.* Recte au-
tem Philostratus, σπῆλαι καὶ φιλίτια. Utrumque
enim ad juvenes formandos pertinet. Hesych.
φιλίτια, σπασίτια. Plutarch. in Lycurgo: Ἐς δὲ
τὰ σπασίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων ὥσπερ εἰς ΔΙΔΑΣΚΑ-
ΛΕΙΑ σωφροσύνης ἀγόμενοι, καὶ λόγων ἠκροῶντο πολι-
τικῶν, καὶ παιδευτὰς ἐλευθερίως ἐώρων. Quod egre-
gium est, et ad Philostratum elucidandum
unice facit.

* Utitur et Eunapius in Ædesio p. 62. Τοῖς δὲ ἐξέρκει τὰ πο-
τάμια πολλὰ μετὰ βασιλέως ἐπὶ τὴν ΣΠΟΥΔΗΝ ὑποφέροντες.

PARS
III.

ΠΙΤΤΣ — Ξενοφῶν· Χωρίον πίτυσι διαλειπ-
σαις μεγάλαις, ἀνθ' ὧν ἐσηκότες ἄνδρες τὶ ἀν πάθοι-
εν.] Depromptus est hic locus ex Xen. Ex-

ped. Cyri, lib. iv. 7. 4. p. 337. Ed. Par. Ver-
ba ipsa elegantissimi scriptoris, quia nostrum

Person in Not. Br. Suidam plurimum adjuvant, hic adscribam :
in Xenoph. iii. 315. Τὰ δὲ χωρίον, ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά
Editam lectionem ἔστιν, ἀ δὲ βαλλομένους παρελθεῖν. Τέτε δὲ ὅσον πλέ-
defendit Toup. in θρον δαπὺ πίτυσι διαλειπσαις μεγάλαις, ἀνθ' ὧν
Suid. iii. 59." ἐσηκότες ἄνδρες τὶ ἀν πάθοιεν ἢ ὑπὸ τῶν Φερομένων

λίθων, ἢ ὑπὸ τῶν κυλινδρμένων ; Ubi notanda lo-
cutio, ἀνθ' ὧν ἐσηκότες ἄνδρες. Ad quem locum
cespitarunt viri doctissimi Henricus Stephanus
et Hutchinsonius noster. Sed utrumque fe-
fellit Hellenismi ratio. Est enim locutio pro-
ba et Homérica. Homer. Il. Θ. 233.

ΤΡΩΩΝ ΑΝΘ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἑκάστος
ΣΤΗΣΕΣΘ' ἐν πολέμῳ —

Ubi peropportune Scholiastes : Ἀνθ' ἑκατόν. Ἀνθ'
τῷ, KATENANTI τῶν ἑκατόν. Quare locus Xe-
nophontis ita interpretandus est : *Loci autem*
jugerum pinis ingentibus per intervalla disposi-
tis densum est, quibus ex adverso si milites
consistant, quid vel a jactis, vel devolutis saxis
incommodi tulerint ? Quod omnino verum at-
que rectum est.

ΠΙΤΤΣ — Καὶ Πιτυκάμπτης, ὁ Κένταυρος.]
“ Potius Πιτυκάμπτης. Vide Lucianum in
“ Pro-

“Prometheo sub finem, et ibi Grævium.” PARS

Kuster. Idem *πιτυκάμπτης* et *πιτυοκάμπτης*.
Lucilius, in Epigramm. Anthol. lib. ii. p. 230.

III.

Κεῖται δὴ Τιτυῶ ἐναλίγκιος ἢ ΠΙΤΥΚΑΜΠΗ.

Ita versiculum istum emendavit, et recte quidem emendavit, illustris Huetius. Vulgo inepte *παλικάμπη*. Locus autem Luciani in Prometheo ita legitur: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιάτῃς *πιτυοκάμπτας* καὶ τραγέλαφες καὶ αὐτὸς συντεθεικώς. Locus vexatissimus, si quis alius, et mutilatus. Nos verissime emendavimus: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ, τοιάτῃς *ΙΠΠΑΛΕΚΤΡΟΝΑΣ* καὶ τραγέλαφες καὶ αὐτὸς συντεθεικώς. *Nisi quis me fugit homo audax et vere πιτυοκάμπτης, qui res diversissimas, quales sunt ἰππαλεκτρούνας et τραγέλαφει, consociare potuerit.* Ita sine dubio legendus et vertendus iste locus. Quod vel sua elegantia satis confirmat. Respexit autem manifesto Lucianus ad Aristoph. Ran. ver. 968. et 997.

Οὐχ ἰππαλεκτρούνας, μὰ Δί', ἐδὲ τραγέλαφες.

ΠΛΑΣΤΙΓΞ. Τῷ ζυγῷ τὸ ἀντίρροπον. — [Ἀμα τοῖς τῶν πλάσιγγων ὁπιστάταις ἀποκατέστησε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα.] Decerptum est hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hæschelii, p. 120. Παραγενομένων τινῶν ΠΕΡΣΩΝ εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοιόνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν

PARS III. { ἑρμηνέων. καὶ ΤΟΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΙΓΓΩΝ ΕΠΙ-
 ΣΤΑΤΑΙΣ, ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζίχ τὰ ὀφει-
 λόμενα χρήματα. Scribendum, ἀποκατέστησε. *Re-*
stituit pecuniam, quæ erat debita. Quemadmo-
 dum recte exhibet Suidas.

ΠΛΑΤΑΜΩΝ. Ὀνομα ποταμοῦ.] MS. Paris.
 Ὀνομα τόπος. Quod placet. Hesychius: Πλάτα-
 μών, ΤΟΠΟΣ πλατὺς καὶ μέγας Ἰπιδαλάτιος.*
 Polybius, lib. x. p. 863. Τῷ γὰρ ὑποκειμένῳ
 ΤΟΠΟΥ μεγάλης ἐχούσης ΠΛΑΤΑΜΩΝΑΣ. Quo
 respexisse videtur Suidas.

ΠΛΕΙΩΝ. Ὁ ἐνιαυτός.—Ἐκ πολλῶν πλειῶ-
 νων.] Vide nos infra, ad v. Σιγύνη, Ubi inte-
 grum Epigramma exhibemus, ex quo hoc
 fragmentum deprompsit Suidas.

ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΝ. Τὸ ἀτακτεῖν. Καὶ Πλημμελεῖς.
 Τὸ ἐκμελὲς καὶ ῥάθυμον καὶ ἀπαίδευτον. Λύσις. Τὸ δὲ
 ἄχρηστον φίλον ὁμολογεῖν πλημμελεῖς, πλημμελῶς ἀν-
 δοξεῖ λέγειν.] “Hæc corrupta sunt et mutila:
 “quorum versionem proinde prætermisi.” *Kuf-*
ter. Respexit Suidas, ne quid nescias, ad
 Platon. in Lyfide, p. 113. Quod et recte ob-

* Schol. ad Aratum p. 127. Edit. Oxon. 1672. Καὶ γὰρ καὶ
 αὐτὴ ἡ νεφέλη ὁμοίως ὀλίγον προνευκῆα τὴν θαλάσσης ὑπάρχει, καθάπερ
 ὁ ΠΛΑΤΑΜΩΝ. Ἐστὶ γὰρ ΠΛΑΤΑΜΩΝ, ὡς ἔφην, ἡ ὀλίγον ὑπερκεῖ-
 τεσσα τῆς θαλάσσης ὁμαλὴ πύρρα καὶ ὕψαλος.

fervaverat ad Timæum Cl. Rhunkenius. Qui PAR
de hoc loco consulendus est p. 156. III.

ΠΛΟΙΖΕΙ. Πορεύεται. Πλῆς γὰρ ἔῃ ἡ ὁδός.]
Verba ista Πλεῖν, πλῆς, πλοῖζεν sive πλωῖζεν,
atque alia ejusdem familiæ vocabula, de quo-
vis itinere, tum per mare, tum per terram,
usurpantur. Quod viris doctis notatum. He-
sych. v. Πλῆς. Καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν ΠΛΟΥΝ ἔλεγον.
Idem: ΑΠΟΠΛΕΙΝ, ἀπελθεῖν. Ita scribendum.*
Schol. ad Nicand. Theriac. ver. 295. Ἀριστο-
φάνης ἐν τῷ Γήρα, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄντων
ὀχρεμένην, ὡς εἶπαι τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ ἔρεθίζουσα
φῆσιν πρὸς αὐτόν. Ἀπέπλεις τὸν ἐπὶ τὸν νύμφιον, ὃ
γαμῆμαι σήμερον. Verba Aristophanis cum
metro tum sensu destituta sunt. Nec viri
doctissimi sanare potuerunt. Nos utrique in-
commodo eleganter succurrimus. Repone,

*Sic Merrick in
Hesychiodor. 605.
Collatij Hesychii, V.
Πλῆς, et Nicandori
Scholiastæ. Responit
Hesych. forte ad Arist.
Ran. 1280 ubi et Miss.
ἀποπλεῖν dedit
Brunckius.
Porson. IV. 468.*

ΑΠΟΠΛΕΥΣΤΕΟΝ

Ἐπὶ νυμφίον ἐσὶν, ὃ γαμῆμαι σήμερον.

Eundum est ad sponsum, cui hodie nubam.

Aristoph. Lysist. ver. 412.

Ἐμοὶ μὲν ἔν ἔς' ἐς Σαλαμῖνα ΠΛΕΥΣΤΕΑ.

* Plutarchus in Cato. Minor. p. 792. Edit. Lutet. Paris.
1624. Ἐξέπιμψας, (εἶπεν) ὃ Ἀπολλωνίδην, τὸν Στατύλλιον ἀπὸ τῷ
Φρονήματος ἐκείνου καθελάν; ἢ ΠΕΠΛΕΥΚΕΝ ὁ ἀνὴρ, μηδὲ ἀσπαζό-
μενος ἡμᾶς;

PARS
III.

ΠΛΟΚΑΜΙΣ.

Ἀντὶ δέ σοι πλοκαμῖδος, Ἐκμήβωλε, κάλλος
ἐπέη.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 43. Carmen integrum, quod Euphorionis est, idque emendatum subjiciam :

Πρώτας ὀππότε' ἔπεξε καλὰς Εὐδόξος ἐθέρας,
Φοίβω παιδείην ὥπασεν ἀγλαίην.

Ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἐκμήβωλε, κάλλος ἐπέη
Ὡς ΑΡΧΗΘΕΝ αἰεὶ κίστος ἀεζομένω.

*Primas cum poneret pulchras comas Eudoxus,
Phæbo dicavit decus puerile.*

*Illi vero, Apollo, pro cincinno pulchritudo
infat*

Magis magisque sicut hedera crescenti.

Ita scribendi isti versiculi. Vulgo corruptissime legitur,

Ὡς χαρυνῆθεν αἰεὶ κίστος ἀεζόμενος.

Nos sententiæ ductu veram lectionem restitui-
mus.* Hesych. Πεδοθεν, ΑΡΧΗΘΕΝ, ἐκ ρίζης.
Poteris etiam scribere :

Ὡς ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ αἰεὶ γῆθεν ἀεζομένω.

* De hoc loco Cl. Valcken. in Diatrib. Eurip. p. 152. qui tamen fallitur. Vide nos in Crit. Epist. v. Εὐφορίων. ubi hoc Epigramma emendatum dedimus.

Quod

Quod pulchrius. Sophocles, Oedip. Col. ver. PARS
673. III.

Θάλλει δ' ἑρηνίαις ὑπ' ἄχραις
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμᾶρ ΑΙΕΙ
ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ———

ΠΝΕΥΣΑΣ. Σφοδρῶς ὀργισθείς. — Ἐτι δὲ τῷ
προσπνεύματι συηλαμένων καὶ μαχομένων ἐκ διαρρέσεως
ταῖς μαχαίραις (τετέστιν ὀργίλως) παρὰ τὰς ἐκ τῶν
ὀπίθεν ὑπὸ τὴν μάλην παρέσφαζε.] “Fragmen-
tum hoc adeo lacerum est et corruptum, ut
“vix sensum aliquem ex eo elicere queas.”

Kuster. Locus nonnihil corruptus est, sed ita
ut facile restitui possit. Rescribo, Ἐτι δὲ τῷ
προσπνεύματι συηλαμένων καὶ μαχομένων ΕΚ ΔΙΑΡ-
ΣΕΩΣ ταῖς μαχαίραις, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΤΙΣ ἐκ τῶν
ὀπίθεν ὑπὸ τὴν μάλην παρέσφαζε. Dum vero acri-
ter concurrerent, et caesim rem gererent, pone
quidem adstans sub maxilla eum percussit. Ita
scribendus et interpretandus iste locus. Ἐκ διάρ-
σεως μάχεσθαι, est, caesim rem gerere. To use their
broad swords. Quomodo locutus est Polybius,
lib. ii. p. 68. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες εἰς τὰς
χεῖρας, τὸς μὲν Κελτὰς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελό-
μενοι τὴν ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ αὐτῶν μάχην, ὅπερ ἰδίον
ἐστὶ Γαλατικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ
ἕξῃ εἶναι. Qui locus notandus. Romani
punctim, Galli caesim pugnabant. Quod alibi
ἐκ καταφορᾶς vocat Polybius. Recte autem

F 3 scripsimus

Toupium sequitur Schwaighauser, Anagn. Gram. Polybii
Vol. V. 96. notatque: “Polybio procul dubio adsignandum:
καὶ διαρρέσεως κενῶι fortasse debuit. — Miror, an verum
τῷ προσπνεύματι.”

PÄRS
III.

scripsimus; Παρασάς τις ἐκ τῷ ὀπιθεν παρέσφαξε.
Plut. in Numa: Αὐτὸς δὲ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΕΞΟΠΙ-
ΣΘΕΝ καλῆύζατο καὶ περιεσκόπει. Agathias, lib. iii.
p. 71. Ἰλυσσωμένον δὲ αὐτὸν ἔτι καὶ ἐπανασησείοντα, ΠΑ-
ΡΑΣΤΑΣ ὁ τῷ Ῥασίκῃ δορυφόρος, καὶ ξίφει παλάσας τὴν
κεφαλὴν, τελεώτατα ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΕΙ.* Sopho-
cles, Oedip Col. ver. 985.

Εἰ ΤΙΣ σὲ τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
ΚΤΕΙΝΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ———

Cæterum hoc fragmentum Polybio proculdu-
bio est adsignandum. Quod ex stilo manifes-
tum est.

ΠΙΝΙΓΕΙ ΜΕΤΡΙΩΙ. Συμμέτρῳ καύματι, τῶ-
τέσιν, ἔαρι.] Hæc leguntur apud Schol. ad A-
ristoph. Av. ver. 727.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ. Ἡ ταχέα.

Αἰθίμης, ξένε, τόνδε ποδηνέμῃ ἐννεπε τύμβον.]

*Sic Dorville. Crit.
Vann. p. 213.
Porson. IV. 469.*

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. iii. p. 386.

ΠΟΙΝΗ. ——— Ἐν Ἐπιγράμματι.

Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τοῖν μὴ λάμβανε ποιήν.]

* Homer. Iliad. Π. v. 114.

Ἐκταρ δ' Αἰάντος δόρυ μέλιον ἄγχι ΠΑΡΑΣΤΑΣ
Πλῆξ' ἄρει μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπιθεν.
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε ———

Hexameter

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur in Miscell. Lips. vol. ix. p. 662. Vocabula autem τοῖη, ποίη, et similia, quod monendum, primam syllabam, nunc brevem, nunc longam, habent. Democritus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 465.

PARS *secundum huius*
III. *versus mon-*
shavit Bakh.
Ep. Cr. p. 43. Edit. p.
p. 74. Ed. nov.
Person. IV. 468.

— Εἰ δὲ ΤΟΙΗΔΕ

Κείνη, συγχέομαι θυμὸς Ἐνναλίσ.*

Quare hoc rectum. Sed MSS. ΤΟΣΗΝ μὴ λάμβανε ποιήν. Quod suavius.

ΠΟΛΛΟΙ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.]

Hic senarius exstat apud Sophocl. Aj. ver. 1047. ubi recte legitur:

Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, ΠΑΤΡΑ δ' ὠφελήσιμοι.

In Troade multi sunt inimici, et qui ὠφελήσιμοι, in paucis ὠφελήσιμοι sunt. Quibus indicat Teucer, inimicos suos multos et potentes esse, amicos vero, quot quot, parum idoneos et minus usui esse posse. Nam duces ab Ulysse, milites ut plurimum ab Ajace. Hæc mens Tragici est, quam minus perceptam habuerunt viri eruditi.† Emendationem autem Cl.

* Sophocles in Aj. v. 454.

Καὶ ΠΟΙΟΝ ἅμα πατρὶ δηλώσω φανὶς
Τελαμῶν;

† Eunapius in Proæresio p. 113. Edit. Hieronym. Commelin. Ὡς δὲ ΠΟΛΥ μὲν ἰώρα ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΟΝ, ΤΟ ΔΕ ΦΙΛΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ καὶ διαλαδάνον, ἐγένετο μὲν κατὰ λόγον ἀδυμότερος.

PARS III. Heathii—Παῦροι ὠφελήσιμοι, Scena Attica aver-
fatur.

ΠΟΛΥΤΑΝΔΡΙΟΝ. Μνήμα. Τάφος. Τὰ θρυλ-
λέμενον παρὰ πολλοῖς ξυνοτάφιον.] “ Sic habent
“ libri tam MSS. quam editi. Videndum
“ tamen annon forte legendum sit, κοινοτάφιον,
“ i. e. commune sepulchrum.” Kuster. Rescribe,
ξυνοτάφιον. Phocylides, ver. 108.

ΕΥΝΟΣ χῶρ' ἅπασι, πίνῃσί τε καὶ βασιλεῦσιν.
Omnes eodem cogimur, tum pauperes, tum
reges.*

Apollonides, in Epigramm. Anthol. lib. iii.

In Anthol. Stephan. P. 301.

legitar — ὡς ὙΜΕΝΑΙΟΝ Ἀμφω δ' ὡς Ὑμεναίε ὑπὸ πλακί τυμβεύονται,
ΕΠΙ — unde fortasse scrib. ΕΥΝΟΝ ἀγαλλόμενοι καὶ ΤΑΦΟΝ ὡς θάλαμον.

ὡς ἈΜ' ΕΝΑΙΟΝ, ΕΠΙ πλ.
Tyriahitt. IV. 421.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo corrup-
tissimus est. Epigramm. Anthol. lib. iii.
p. 330.

Ἄδ' ἐγὼ ἡ περίβωτ' ὙΠΟ ΠΛΑΚΙ τῇδε τί-
θαμαι.

Eleganter autem Ὑμεναίε ὑπὸ πλακί. Sub la-
pide nuptiali, non sepulchrali. Nam eodem

* Epigram. in Anthol. Cl. Reisk. N°. 587. p. 79. quod
quia breve et suavissimum est hic libet apponere.

Πρόκλος εἰς ἑαυτὸν καὶ Συριανόν.

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμεν' ἄνθρωπος, ὃν Συριανὸς

ἔρξαι δ' ἀμοιβὴν εἰς δρέψιν διδασκαλίας.

ΕΥΝΟΣ δ' ἀμφοτέρων ὅδε σάματα δέξαιτο τύμβος.

Αἰεὶ δὲ καὶ ψυχὰς ΧΩΡΟΣ Εἰς λελάχοι.

die et nupti et mortui sunt. Haud aliter
Sophocles, Antig. ver. 1323.

PARS
III.

ΝΥΜΦΕΙΟΝ ΑΙΔΟΥ κοῖλον εἰσεβαίνομεν.

Ubi Schol. Νυμφῶν. Τὸν νυμφῶνα. *The bride-chamber of death.*

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ. Ναυκρατίτης. Τινὲς δὲ Ἀρδέν-
νης σοφιστὴν γράφουσι, παίζοντες.* Πόλις δὲ Φοινίκης ἢ
Ἀρδέννα.] “Quamprimum in hunc locum in-
“cideremus, vidimus legendum esse παταίων-
“τες: quam conjecturam gavisi sumus con-
“firmari iudicio magni Pearsoni, qui eandem
“emendationem ad marginem Suidæ adnota-
“verat.” *Kuster.* De hoc loco satis multa tum
Kuhnus, tum Hemsterhusius, ad Pollucem,
Sed utrumque fefellit vera lectio. Rescriben-
dum omnino: Πολυδεύκης. Ναυκρατίτης. Τινὲς
δὲ ΕΞ ΑΡΑΔΟΥ ΕΙΝΑΙ σοφιστὴν γράφουσι ΠΤΑΙ-
ΟΝΤΕΣ. Πόλις δὲ Φοινίκης ἢ ΑΡΑΔΟΣ. *Pollux.*
Naucratis. Quidam autem scribunt *sophistam*
illum Arado fuisse oriundum. Sed perperam.
Est autem Aradus urbs Phænicia. Ita locutus
est Suidas supra: Ἀλκμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσσοτίας.
Κατὰ δὲ τὸν Κράτηα ΠΤΑΙΟΝΤΑ Λυδὸς ἐκ Σάρ-
δεων. Ita sine dubio legendus iste locus. Nam
in eam partem inclinat Suidas, ut Alcmana

* Athenæus vi. 9. p. 242. Τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ᾧ ἐπὶ
χλεῖν Ἀθηναῖοι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ ἔλεγον, μνημονεύει Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀδυσσεύ.

PARS III. { Lacona fuisse censeat: de quo doctissimus Brodæus ad Anthol. lib. iii. p. 398.* Quod vero habet Suidas de Arduenna urbe Phœniciæ, ridiculum est. Frustra enim Arduennam in Phœnicia quæsieris. Nos recte, opinor, emendavimus. De Arado autem, quæ urbs Phœniciæ, Diodorus Siculus, Strabo, Stephanus Byzantinus, alii. Mela ii. 7. *Aradus etiam in Phœnice, est parva, et, quantum patet, tota oppidum.*

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ, καὶ Ἀριφράδας, καὶ Οἰάν-
χος, ἀρρήστοι. Καὶ Πολυμνήσεια δὲ καὶ αὕτη κωμω-
δεῖται ὅτι αἰσχρότητι.†] Vidit hic vitium, sed non
sustulit, Kusterus. Repone, καὶ ΑΥΤΑ κωμω-
δεῖται. Quin et carmina Polymnesti, Πολυμνή-
σεια dicta, propter obscenitatem a Comicis per-
stringuntur. Quod ex Cratini Trochaico patet:

Καὶ Πολυμνήσει' αἰδεῖ, μουσικὴν τε μανθάνει.

ΠΟΝΤΟΣ — Καὶ παροιμία· Πόντος ἀγαθῶν.
Ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων ὥσπερ Ἀγα-
θῶν θάλασσα.] Hæc magnam partem leguntur
apud Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 1051. qui

* Suidas v. Κορυῆτος. — Οὗτος ὁ Κορυῆτος Λεπτίνη; φιλόσοφος; ἢ
δὲ Λεπτὶς πόλις Λιγύης.

† Hoc fragmentum descripsit Suidas ex Schol. ad Luciani
Pseudogist. sub initium, vol. iii. p. 164. Edit. Reitzii.

et proverbium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis esse docet. Phoenix Coloph. apud Athenæum, lib. xii. p. 530.

PARS
III.

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσύριος, ὅς τις εἶχε ΧΡΥΣΙΟΥ ΠΟΝΤΟΝ.

ΠΟΡΘΕΙΟΝ. Τὸ πλοῖον. Πορθμίον δέ, τὸ ναῦλον.] “Imo contra potius, πορθμεῖον τὸ ναῦ-
“λον. Πορθμίον δέ, τὸ πλοῖον. Vide Stephanum
“in Thesaurο.” Kuster. Idem πορθμίον et
πορθμεῖον, ut χρυσίον et χρυσεῖον. Vox autem
πορθμίον sive πορθμεῖον, quod monendum, for-
mæ adjectivæ quodammodo est. Hinc nunc
de nave, nunc de nauulo usurpatur. Hesych.
Πορθμεῖον, σκαφίδιον διαπερῶν μιᾶς. Polybius,
lib. iii. p. 271. Ἐν δυσὶν ἡμέραις πλῆθος ἀναρίθ-
μητον ἐγένετο πορθμείων. Ælian. Hist. Anim. xiii.
21. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε, πε-
ραισμένος ὀλίγον καὶ σενὸν πορθμὸν ἐξέει πορθμεῖον καὶ
βραχεῖ. Vide doctiff. D'Orvill. ad Charit. p. 83.
ubi de hac voce agit. Cæterum, quod obiter
monendum, Æliani verba corrupta sunt, atque
ita certo certius emendanda: ΕΞΗΡΕΙ πορθ-
μεῖον καὶ βραχεῖ. Navicula sexremi. Plutarch.
in Caton. Min. p. 778. Τὴν ὄχθην παρεξελά-
ντων ἐπὶ νεῶς ΕΞΗΡΟΤΣ.

ΠΟΡΘΜΙΣ ΚΑΙ ΠΟΡΘΜΙΔΙΟΝ.

Ἀίδεω λυπηρὲς διηκόνε, τῆτ' Ἀχέροντος
Ἰδὼρ ὅς πλάεις πορθμίδι κυανέη.]

Hoc

PARS
III.

Hoc distichon est pars Epigrammatis in Diogenem, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 420.

ΠΟΡΝΕΙΑ. Ἡ εἰδωλολατρεία.] Hæc glossa sacra est: quod ex sequentibus manifestum. Quin et hæc mala cognata quodammodo et confinia sunt. Quod et notavit Paulus in Epistola prima ad Corinthios x. 7, 8. Μηδὲ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ γίνεσθε, καθὼς τινες αὐτῶν ὡς γέγραπται Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίξεν. Μηδὲ ΠΟΡΝΕΥΩΜΕΝ, καθὼς τινες αὐτῶν ΕΠΟΡΝΕΥΣΑΝ. Atque hinc vindicandum illud Jacobi Act. Apost. xv. 20. Ἀλλὰ σπιτεῖλαι αὐτοῖς τὴν ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ. Quæ perperam sollicitavit magnus Bentleius. Sed hæc alibi fortasse pluribus. Verissime auctor Sapientia xiv. 12. Ἀρχὴ ΠΟΡΝΕΙΑΣ, ἐπίνοια ΕΙΔΩΛΩΝ. Quod imprimis notandum.

ΠΟΡΠΗ. Ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φίβλα. Ὁ δὲ τὴν πόρπην αὐτῇ σπάσας, αἰεὶ, φησὶν, ὑμεῖς οἱ περὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐς ἐκέρυκες τοιᾶτοι.] Ex quo fonte hoc fragmentum deprompserit Suidas, quærant otiosi. Sed Græca laborant: quod miror Kusterum fugisse. Repono, Οἱ ΠΑΡΑ τῶν Ἀχαιῶν κέρυκες. *Ab Achæis legati.* Polybius, in Excerpt. Legat. p. 1296. Μετὰ τινα χρόνον εἰσῆλθον οἱ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις. Sic sæpius loquitur Polybius.

ΠΩΓΩ-

ΠΩΓΩΝΙΑΣ. Ὁ μέγας πώγων.] *Scribendum, ὁ μέγας πώγων. Qui barbam habet promissam.* Vox occurrit apud Dion. Cass. in Excerptis Valesii, p. 670. Λειογένειος αὖ καὶ μετὰ τῷ ΠΩΓΩΝΙΑΣ ἐφαντάζετο. *Nunc imberbis, mox barbatus videbatur.* Æschyl. Agamemn. v. 314.

Φλογὸς μέγαν πώγωνα —

Ubi Schol. Σημειώσαι δὲ, ὅτι ἐκ τῆς ὀνομασίας παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις ΠΩΓΩΝΙΑΣ ΑΣΤΗΡ.

ΠΩΜΑΛΑ — Καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ.] *Locus Comici, ad quem respexit Suidas, exstat apud Harpocrat. v. Πώμαλα. Πώμαλα. Ἀντὶ τῆς ἐδαμῶς. — Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. Λοιδωρία τις ἐγένεθ' ὑμῖν πώμαλα, Οὐδὲν εἶπον ἐδενί.* Quæ ita legenda et in pristinum statum revocanda sunt:

A. Ἡ λοιδωρία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; B. Πώμαλα.

Οὐκ εἶπον ἐδεν ἐδενί * —

A. *An altercatio aliqua inter vos fuit?* B. *Minime.*

Nihil dixi cuiquam —

Aristoph. in Pluto, ver. 66.

A. Ὡ τῶν, ἀπαλλάχθηλον ἀπ' ἐμῆ. B. Πώμαλα.

* In primo versiculo forsan legendum est, Διαλοιδωρία, quæ proba vox; ut Διαμαρτυρία.

PARS
III.

Aristophanes ἐν Κωκάλῳ laudatur Athenæo, lib. xi. p. 478. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ Ἄλλα ὑποπρεσβύτεραι γῆραι θασίᾳ μέλαν^Θ μεσὸν κεραμευμένας Κοτύλαις μεγάλαις ἔχχον ἐς σφέτερον δέμας ἔδεν ἄκοσμον, ἔρωι βιαζόμεναι μέλαινος οἶνα ἀκράτῃ. Quæ ita reformanda et numeris suis restituenda sunt:

———— Ἄλλα
ὑποπρεσβύτεραι γῆραι θασίᾳ μέλαν^Θ μεσὸν
κεράμειον
Κοτύλαις μεγάλαις ἔχχον ἐς σφέτερον δέμας ἔ-
δενά κόσμον.

Quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ, five Athenæi: quod miror viros doctos non animadvertisse. Huc facit Plato in Symposio: Θορύβῳ μετὰ πάντα εἶναι, καὶ ἐκέτι EN ΚΟΣΜΩ, ΟΥΔΕΝΙ ἀναγκάζεσθαι ΠΙΝΕΙΝ πᾶμπόλυν οἶνον. Idem autem ἐν ἔδενι κόσμῳ et ἔδενά κόσμον. Herodot. ix. 65. Οἱ Πέρσαι ἔφευγον ΟΥΔΕΝΑ ΚΟΣΜΟΝ. Quod veteris Atticismi est.

ΠΡΑΝΗΣ. Ὀδὸς κατωφερής. Ἐν δὲ τινι πρᾶνῃ, στενῷ καὶ ὀπμήκει καὶ ὀλίγῳ γέμονι, πολλοὶ παρεφέρουσιν.] Lego, Ἐν δὲ τινι πρᾶνῃ ΣΤΕΝΩΠΩ. In via angusta et declivi. Schol. ad Homer. Il. H. 143. Στενωπῶ. Στενῶ τόπῳ. Στενῇ ὁδῷ. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. iv. 39. Στενὴ δὲ ὄντι πᾶν τὸ ΣΤΕΝΩΠΟΥ δι' ἧς τὴν ἀπήνην εἶδει διελθεῖν. Quum autem perangustus esset locus, qua car-

pentum

pentum erat transiturum. Quod vero legit ad PARS
Mærin Cl. Pierfonus, Πρανεὺς, ὁδὸς κατωφερῆς, ^{III.}
plane exhibendum est.

ΠΡΑΞΙΔΙΚΗ. Θεὸς ἦς κεφαλὴν μόνην ἰδρύνοντο.]
De nostra Praxidice, præter alios, adcurate
admodum Hesychius: Πραξιδική. Δαίμονά τινα
φασί, τὴν ὥσπερ τέλος ὀπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις
ἢ γραττομένοις. Διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα ΚΕΦΑΛΑΣ
γίνεσθαι, καὶ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ὁμοίως. Ejus meminit
Orpheus Hymno in Proserpinam, v. 5. ubi ita
scribendum cum Cl. Lennepio:

Πραξιδικὴ ἐρατοπλόκαμε, Δηῶς θάλος ἀγνόν.

Meminit et in Argonauticis, ver. 30.

Ὅργια Πραξιδικῆς, καὶ ἀρείης ΝΥΚΤΑΣ Ἀθήνης.

Ita legendus iste versiculus, qui vulgo in-
natissimus est. Per νύκτας Ἀθήνης intelligenda
nocturna quædam sacra in honorem Minervæ,
quæ Ἀρεῖα dicta: de qua consulendus Pausanias
in Atticis cap. 11. Phurnutus, de Nat. Deor.
p. 188. ΑΡΕΙΑ δὲ ἐκλήθη τῷ στρατηγικῇ εἶναι, καὶ
διοικητικῇ πολέμων, καὶ ὑπερμαχητικῇ τῇ δικαίᾳ. Cæ-
terum, quia de Orpheo hic sermo incidit,
haud injucundum fuerit lectori erudito, si non-
nulla ejus loca, quæ virorum doctissimorum
acumen frustra exercuerunt, hic emendata
præstitero. Exstat Orphei Hymnus in Κρόνον,
sive Saturnum, ubi ita legitur v. 7.

Γέννα, Φυὴ μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Quæ

PARS
III.

Quæ non intelligo. Scribendum sine dubio:

Γέννα, ΦΤΗΣ ΜΑΙΩΣΙ ———

Hesych. Φυῆς, φύσεως. Φυῆς μαίωσι. *Natura obstetrix*. Quod undequaque verum est. Tempus enim omnia in lucem educit. Verbo utitur Plutarchus in Alexandro: Εικότως γὰρ ἔφη καταφλεχθῆναι τὸν νεῶν, τῆς Ἀρτεμίδος ἀρχαλαμένης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου ΜΑΙΩΣΙΝ. Hoc primum. DEINDE illud vide quod legitur Hymn. lxxii. i.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλανηγήτορα Φρικτόν.

Ubi notandum horridum illud *μεγαλανηγήτορα*. Quod Græcum quidem non est. Tu, si sapias, mecum rescribe:

Δαίμονα κικλήσκω ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΑ, ΔΑΙΜΟΝΑ Φρικτόν.

Quod elegantia hæud vulgaris est. Tetigit hunc locum vir doctissimus ad Coluthum p. 140: Sed nostra emendatio verissima est. Orpheus, Argonaut. ver. 1373.

Γείνατο ἐν λέκτροις ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΟΣ Οἰάγρου. Hactenus de Orphei Hymnis. ADDO tertium locum, et eum quidem insignem, a viris doctissimis tentatum, sed tentatum frustra. Est autem in Argonauticis, ver. 165.

Εὐρυδάμας δ' ἐπόρευσε λιπὼν Βοιξήϊδα λίμνην,*
'Αγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐλαγέος Μελισσοῖης.

* Pindar. Pyth. iii.

ἐπὶ
Παρὰ Βοιξιάδος
Κρημνοῖσιν ὥκει πάρεδρος.

Eurydamasque aderat, linquens Bæbeidem **PARS**
paludem **III.**

Juxta Peneum, et leporibus abundantem
Melibæam.

Ita quidem reddit Interpres. Sed vox εὐλα-
 γέῳ, quod hominem fefellit, ne Græca qui-
 dem est. Emendat vir doctissimus, et de
 Orpheo bene meritus, in Epist. ad Cl. Er-
 nestum, εὐθαλέῳ Μελισοῖης. Sed vera lectio
 sine controversia est:

Ἀρχοῦ Πηνειοῦ καὶ ΕΥΓΛΑΓΕΩΣ Μελισοῖης.

εὐπελαγῶς ex MSS.
 probat Ruhnck. Ep. Gr.
 p. 236. Porson. IV. 469.

Quod perpulchrum est. Εὐγλαγέῳ Μελισοῖης.
A land flowing with milk and honey. Vox oc-
 currit apud Homer. II. II. 642.

Ὡς ὅτε μῦται

Σταθμῶ ἐν βρομέωσιν ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ κατὰ πέλλας.

Ita hunc locum laudat Athenæus, lib. xi.
 p. 495. Vulgo minus recte legitur, πρυγλα-
 γέας.* Atque hæc obiter. Quæ vero sub

Ubi Schol. Ἡ δὲ Βοιωτὶς, λίμνη παρακειμένη τῇ Λακωνίᾳ, Euri-
 pides in Alcest. v. 590.

Τοῖγάρ πεδυνηλοτάται

Ἑστὶν οἰκίς, περὶ καλλίστας

Βοιωτὶν λίμνας

Ad quem locum vide Jos. Barnes.

* Occurrit etiam eadem vox apud Nicandrum in Theriacis
 v. 617.

VOL. II.

G

κέντιον

PARS
III.

Orphei nomine circumferuntur Argonautica, nunc *Orphee*, nunc *Onomacrito* adsignant viri eruditi. Ego CLEONI adjudicanda esse censeo. Quod ex Schol. ad Apollon. Rhodium didicisse videor. Ita enim scribit Scholiastes ad Apollon. i. 587. Ὁ δὲ ΔΟΛΟΨ Ἑρμῆ ὕδρ, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι ΤΑΦΟΝ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔσχευ, ΩΣ ΚΛΕΩΝ ΕΝ ΠΡΩΤΩ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ. Quo respexit Scholiastes ad Orph. Argon. ver. 459.

— ΔΟΛΟΠΟΣ τ' ἀνεφαίνετο ΣΗΜΑ.

Confer etiam Schol. ad Apollon. i. 77. et Orph. Argon. ver. 139. De Cleone autem isto, qui Argonautica scripserit, qui, cujusve fuerit, aut quando vixerit, equidem incertum habeo. Ejus meminit Scholiastes ad Apollon. i. 623. et *Curiensem* vocat. Verba ejus sunt: Ὅτι δὲ ἐνθάδ' ὅσας ἐσώθη, καὶ ΚΛΕΩΝ Ο ΚΟΥΡΙΕΤΣ ἰσορεῖ, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. Quæ verba notanda. Nam alter

— κτίσόν τε καὶ ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ θυμαλίδας.

Ubi Schol. Εὐγλαγίας δὲ αὐτὰς (θυμαλίδας) φασὶν, ἀντὶ τῷ, πολλὴν ὕδρ ἔχουσας, καὶ γαλακτώδεις, ἥγειν πληθυνέσας τὸ γάλα. Ita et Aratus in Διοσημ. sub finem:

— χαίρει δὲ πρὸς αἰπόλος ἀνὴρ
αὐταῖς ὀρέδουσιν, ἔπην κατὰ μέτρον ἴωσιν,
Ἐλπόμενος μετέπειτα ΠΟΛΥΓΛΑΓΕΟΣ ἱναυτῷ.

ex altero sublegisse videtur. Cæterum hinc nostrum Cleona, quisquis fuit ille virorum, *Historicum* faciunt viri doctissimi. In quo falli videntur. Verbum enim ἱστορεῖν, tum de solutæ, tum de ligatæ orationis scriptoribus usurpatur. Eustathius ad Dionysium, Περιηγ. ver. 66. Καὶ ΠΙΑΝΟΣ δέ, ὡς φησὶν, Ἀτάραντας ΙΣΤΟΡΕΙ, καὶ μετ' ἐκείνας λέγει κείδαι τὰς Ἀτλάντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρας. Charito Aphrodisiensis in Amor. lib. iii. Καὶ ὠφθη Θέαμα κάλλισον, οἷον ἔτε ζωγράφος ἔγραψεν, ἔτε πλάσης ἔβλαψεν, ἔτε ΠΟΙΗΤΗΣ ΙΣΤΟΡΗΣΕ μέχρι νῦν. Quare in eo sum, ut Argonautica ista Pseudoorphica, auctoritate veteris Scholiastæ, *Cleoni Curiensi* adjudicanda putem. Quod viris eruditis, et ab ea parte qua iudicamus, probe instructis, expendendum relinquo.

PARS
III.

ΠΡΑΤΤΟΜΕΝΟΥΣ. Ἀπαλειφμένους. Ἰσοκράτης. Καὶ τὰς μαθητὰς μικρὸν πωρατισμένους.] Hæc sunt verba Isocratis in Orat. contra Sophistas.

ΠΡΑΤΤΩ. Τὸ ἐνεργῶ. Ἐπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτῷ ἐνόσει.] Vide supra, v. Ἐνόσει. ubi hoc fragmentum auctius legitur.

ΠΡΗΝΕΣ. Οἱ προνευκότες τόποι τῶν ὀρέων. Ἡ Γάργαρον ἴσον πρῶνι Μαλαίης, ᾧ ἐκυκήθη κύμα, πολυφάμμος ὥσεν ἐπὶ ψαμάθους.] “ Et sensus
G 2 “ fragmenti

PARS
III.

“ fragmenti hujus mutilus est, et metrum tur-
 “ batum; quod nemo in integrum restituat,
 “ nisi ipsum Epigramma, ex quo hæc decerp-
 “ ta sunt, invenerit.” *Kuster.* Epigramma
 integrum exhibet doctissimus *Kusterus*, ad v.
 Ποιφύσσω et v. Τηθύς. Quin et idem exstat
 apud *Reiskium* in *Anthol.* p. 76. En ipsum
 Carmen, idque haud paulo emendatius quam
 vulgo legitur. Est autem *Archixæ*, viri *Ci-*
ceronis præconio commendatissimi, in *del-*
phinum.

Οὐκ ἔτι παφλάζοντα διαίττων βυθὸν ἄλμης,
 Δελφίς, ποιοήσεις εἰναλίων ἀγέλας.

Οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
 Ὑγρὸν ἀναρρίψεις ἄλμα παρὰ σκαφίσιν.

Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλέης ὡς ἐκυκλήθη

Κῦμα, ΠΟΛΥΞΑΝΤΟΥΣ σ' ὥσεν ἐπὶ ψα-
 μάθες.

Οὐδὲ σύ γ' ΑΦΡΑΣΤΑ, Νηρηίδας, ὡς πρὶν, αἰέρων
 Νώτοισι, πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.

Ita scribendum videtur istud Epigramma. In
 Pentametro tertio inepte MSS. Πολυψαμάθες
 ὥσεν ἐπὶ ψαμάθες. Nos optime restituimus,
 πολυζάντες ψαμάθες. *Littus a maris fluctibus ver-*
beratum. Χοιράδας ΑΛΙΞΑΝΤΟΥΣ vocat *Mæ-*
cicius Quintus in Epigrammate. Deinde recte
 legitur, ἄφραστα. Quod non intellexerunt viri
 docti. Eis Τηθύος ἄφραστα πέρατα. *Usque ad*
finis incognitos oceani. Optime et ad rem
 nostram

nostram Herodotus, lib. iv. cap. 53. Μάνε δὲ PARS
III.
 τέττε τῷ ποταμῷ καὶ Νείλῳ ΟΥΚ ΕΧΩ ΦΡΑΣΑΙ τὰς
 πηγὰς. Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1068.
 Ἀφράσω πέδι. Περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσαι τὰς
 εἴη τὴν φύσιν.* Reliqua plana et perspicua sunt.
 Cæterum, dum hoc agimus, restituendus An-
 tipater in Epigrammate celeberrimo, quod no-
 bis exhibet Cl. Bentleius ad Horatium, et post
 eum doctissimus Wesselingius ad Antonini
 Itinerarium. Sed veram lectionem neuter
 vidit. Nos integrum Epigramma emendatum
 adscribemus.

Στρώμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλληπώντῳ,
 Ἥριον Ἡδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι.

Λοιπά τοι Αἰθιοπῆς Βραυρωνίδος ἔχρια ΝΗΟΤ

Μίμνει, καὶ ποταμῷ τὰ μφιμάχῃτον ὕδωρ.

Τὴν δὲ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν, ὥς ΑΑΙ
 ΕΑΝΘΕΝ

Τρύχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἡϊόσιν.

Ita scribendum istud Carmen. In tertio hexa-
 metro MS. Ἀλιανθεῖς, five ἀλιανθεῖς. Quæ vox

* Eunapius in *Ædesho* p. 64. Ὁ δὲ βίος αὐτοῖς (Μοναχοῖς)
 συνώδης, καὶ ἐς τὸ ἔμφανες ἔπαχόν τι καὶ ἰποῖεν μυρία κατὰ καὶ Α-
 ΦΡΑΣΤΑ. Plutarch. in *Julio Cæsare* p. 155. Edit. Bryan. Καί-
 σαρ ὑλώδεις τόπως καὶ προσβολὰς ΑΦΡΑΣΤΟΥΣ ἔχοντας ἀμνηχάν τάχῃ
 διελθόν, τὲς μὲν ἐκυνάδτο, τοῖς δὲ προσέβαλλε κατὰ γόμα. Ubi Mo-
 ses Du Soul male corrigebat, προσβολὰς ΑΦΡΑΚΤΟΥΣ. Sed
 denique de Epigrammate, quod supra scribitur, confer Cl.
 Brunck Emend. in *Analect.* vol. ii. p. 147. qui in ultimo hexa-
 metro legit, ΑΦΗΣΤΑ. *Sputam excitans.* Hoc rectum.

PARS

III.

nihili est.* Nos ad mentem poetæ recte emendavimus. Quicquid *lacerum et attritum* est, τρύχῳ vocant Græci. Idem autem ἀλὶ ξανθὸν et ἀλίζαντον. Antipater in Epigramm. apud Reisk. p. 31.

Πολλὰ θαλασσαίη ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ σπιλάδι.

Epigramm. nescio cujus, Anthol. lib. vi. p. 548.

ΛΕΙΨΑΝΟΝ ἀνχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἡϊόνων.

Ita scribendum: non ξανθόν.

ΠΡΟΑΝΕΚΡΟΥΕΤΟ. Ἄποινον ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρέει.] “Vox ἄποινον mihi suspecta est. Forte legendum est, ὕμνον.” Kuster. Nihil minus. Ἄποινον προανακρέει est, *carmen retributionis præcinere. A psalm of thanksgiving.* Subintelligitur enim, ut solet, vox ὠδήν. Etymol. Magn. v. Ποινή. Καὶ ΑΠΟΙΝΟΝ

* Recte tamen MS. Nos cum Cl. Benteio aliisque sollicitos habuit vox ἀλιανδής. Sed frustra. Τρύχος ἀλιανδής est *pannus purpureus. A purple rag.* Vox occurrit apud Paulum Silentiarium in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 590.

— ΑΛΙΑΝΘΕΙ φάρις κόχλω.

Atque hinc emendavimus Orpheum in Argonaut. ver. 584. Vide nos in *Cur. Noviss.* v. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Quare suum sibi habeat servetque Antipater. Huc respexit pro more Horatius Art. Poet. ver. 15.

PURPUREUS, late qui splendeat, unus et alter
Adfuitur PANNUS —

ΩΔΗΝ

ΩΙΔΗΝ τῷ Κυρίῳ ὁ Θεόπτης ἦσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν
 Ἰσραηλίων ῥυαθέντων τῷ παρ' Αἰγυπτίων φόντι, καὶ εἶπεν
 Αἰσώμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita sunt ex Com-
 mentatore aliquo ad Exod. xv. 1. Τότε ἦσε
 Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ,
 καὶ εἶπαν· Αἰσώμεν τῷ Κυρίῳ. Ubi MS. Vat. Αἰ-
 σωμεν. Huc facit Iosephus, Antiq. Jud. lib. ii.
 p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεόν, ἐγκώμιόν τε
 καὶ τῆς εὐμενείας εὐχαριστίαν περιέχουσαν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ
 συλήθησιν. Et Moses canticum in Deum componit
 versibus hexametris, quod et laudes ejus complec-
 titur, et gratiarum actiones pro benevolentia e-
 jus. Cæterum fons hujus locutionis, quod
 nemo vidit, est apud Schol. Pindar. Pyth. 2.

Ἄλλοις δὲ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ

Εὐαχέα βασιλευσιν

ΤΜΝΟΝ, ΑΠΟΙΝ' ἀρετᾶς.

Ubi recte Schol. Ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς.

ΠΡΟΔΗΛΩΣ. Φρονίμως. Ἀνδρείως. Σοφοκλῆς.
 Καλὸν μοι τῷδ' ὑπερπονέμενῳ θανεῖν προδῆλως μᾶλλον.]
 " Est interpretatio inepta, quam nihil juvat
 " locus Sophoclis, qui subjungitur. Metrum
 " autem hujus fragmenti turbatum est, et
 " sensus mutilus: in quo illustrando frustra
 " quis elaboret, nisi integrum locum Sopho-
 " clis repererit." Kuster. Rescribo, Προδῆλως.
 ΦΑΝΕΡΩΣ. Ἀνδρείως. Error ortus videtur ex
 compendio

Fragmentum hoc
 ad Sophoclii Ajax.
 recteulerat Anonym.
 apud Jac. Gronov.
 Infam. emendat.
 Menandr. p. 162.
 Porson. IV. 468.

PARS compendio scripturæ. Respexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1328.

III.

Ἐπεὶ καλὸν μοι τῆδ' ὑπερπονέμεναι

Θανεῖν προδήλως μᾶλλον ———

Ubi Schol. Προδήλως. Ἀντὶ τῆς, λαμπρῶς, ἀνδρείως. Suidas: Λαμπρῶς. ΦΑΝΕΡΩΣ.* Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1181. Λαμπρά. ΦΑΝΕΡΑ. Σαφῆ. ΠΡΟΔΗΛΑ.

ΠΡΟΕΣΘΑΙ. Προδῆναι. Λαβὼν δὲ τὸ ξίφος Πόρκιος Μάρκος.† Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐφονεύετο, κρίνων τὴν ψυχὴν προέσθ μᾶλλον ἢ τὴν μάχαιραν, ἢ πολλὰ λαβὼν τραύματα, πρὸς τοῦτο ἐσώθη.] “Vox ἐφονεύετο mihi suspecta est, utpote “quæ sensui repugnat. Si enim Marcus ille “tunc occisus fuit, quomodo postea saluus esse “vadere potuit? Quare cogitet lector.” Kuster. Vertendum, *cædebatur*. In eo erat ut occideretur. Quomodo locutus est Polybius, lib. ii. p. 215. Τὸ μὲν ἔν ἄλλο πλῆθος ἐφευγε πρόδροπάδην ΦΟΝΕΥΟΜΕΝΟΝ. *Cætera multitudo, cum caderetur, fugam capessabat*. Atque ita intelligendus Lucas i. 59. Καὶ ΕΚΑΛΟΥΝ αὐτὸ ἐπὶ τῷ

* Idem: Ἀμφίδοξον. Ἀμφίβολον. Οἱ δὲ ἐκ φωντο δὴν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυνάμενοι ΠΡΟΔΗΛΩΣ νικᾶν.

† Hanc historiam tangit Plutarchus in M. Cato. p. 354. Edit. Bryan. et in Emilio Paulo plenius p. 171. Quare hunc locum Polybio adsignaverim. Vertendum autem: *Gladio recepto, sive recuperato*.

ὀνόματι τῆ πατρὸς αὐτῆ Ζαχαρίαν. *Et in eo erant, ut vocarent eum, nomine patris, Zachariam.* PARS
III.
They were about to call him Zacharias. Sed hoc leve, illud gravissimum. Λαβὼν δὲ τὸ ξίφος — ἐφονεύετο. Qualis, quæso, hæc oratio? Noli dubitare quin nos vere atque eleganter refinxerimus: Λαβὼν δὲ ξίφος Πόρκιος Μάρκος, καὶ καλαηφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ΕΦΟΝΕΥΕ ΚΑΙ ΕΦΟΝΕΥΕΤΟ. *Marcus autem ab hostibus interceptus, gladio arrepto, cædebat et cædebatur; statuens animam potius quam gladium amittere, multisque vulneribus acceptis, præter expectationem salvus evasit. Qui perfectissimus sensus.**

ΠΡΟΘΕΛΤΜΝΑ. Τὰ ἐπαλήθευς κλάδες ἔχοντα δένδρα. [Ἀπὸ τῆ θηλυμανεῖν.] Hæc verba leguntur apud Schol. ad Homer. II. N. 130. Leguntur etiam apud Etymologum, v. Προθέλυμνος. Notanda autem Etymologia, ἀπὸ τῆ θηλυμανεῖν. Quò nihil ineptius. Sed sic solent Grammatici.

ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΝ. Ἐξάρχοντα. Μενεκλέα τὸν προκαθήμενον τῶν τόπων. Τετῆσι, τὸν φυλάττοντα τὰς τόπους.] Ita locutus est Appianus in Syriacis, pag. 153. Αὐτὸν δὲ σε τῷ πεζῷ παντὶ ΠΡΟ-

* Plutarchus in Pyrrho p. 444. Καὶ δυνάμενος Μανιδονίας ἐβαλεῖν αὐτὸν πολλὰ πρᾶττοντα ἢ ταπεινόμενον. Ubi Bryan. certa legit emendatione ΤΑΡΑΤΤΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑΡΑΤΤΟΜΕΝΟΝ.

PARS III. ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Eleganter Herodotus, lib. viii. cap. 36. Ὁ δὲ θεὸς σφίας ἐκ ἑα κινεῖν, φὰς αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι ΤΩΝ ΕΩΤΤΟΥ ΠΡΟΚΑΤΗΣΘΑΙ. Huc facit Polybius, lib. v. p. 579. Ἱππόλοχον ἢ Κεραίαν ἑξαποσίλας ἐπὶ τὰς κατὰ Σαμάρειαν ΤΟΠΟΥΣ, ἢ συντάξας ΠΡΟΚΑΘΗΣΘΑΙ. Latini, *præsidere*. Quod verbum restituendum Auctori Moreti, ver. 15.

Et referat clavem, quæ præsidet ostia, clavi.

Ita scribendus iste versus ex Cod. Pithœi, qui vulgo depravatissimus est. Notandum autem utrumque ferrum, tum quod obdit, tum quod aperit januam, *clavem* vocari. De quo viri doctissimi ad Moretum et Solinum. Hinc proverbium : Πασάλω τὸν πάσσαλον. Eleganter autem clavis dicitur *ostia præsidere*. Quomodo Tacitus non semel est locutus.

ΠΡΟΚΩΠΟΝ — Ἀλλὰ γενικὸν ὄρων, πρὸ κωπὸν εἶχε ξίφος.] Scribendum videtur, ἀλλὰ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ὄρων. Quomodo recte legitur supra, v. Θρύψις. Unde hoc fragmentum nonnihil ampliari possit.

ΠΡΟΝΤΟΥΛΩΝ. Οὐ μόνον ὅτι σὺν ἰδέξατο τὰ δῶρα, ἀλλὰ ἢ οἰκοθεν ἐπεμψέ μοι ἄλλο πλακύνιον προντέλων.] “ Quid sibi velit vox barbara προντέλων, ignoro. Lexicographi et Glossographi “ omnes de ea tacent. Nec apud Schol. ad “ Aristoph.

“Aristoph. Plut. ver. 1002. unde reliqua PARS
III.
“sumpta sunt, eam reperiās.” *Kuster.* Mon-
strum lectionis, sed facile procurandum: id
quod jampridem fecit vir doctissimus Lamber-
tus Bosius. Scribendum omnino, ἐπεμψέ μοι
ἄλλο πωλακέντιον ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΩ. *Misit mihi
aliam placentam præter istam. Quemadmodum
recte legitur apud Nostrium, v. Ἀμῆτα.*

ΠΡΟΞΕΝΟΣ. Ὁ προσάτης. Καὶ συνέξενε αὐ-
τὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν αὐτὴν τε καὶ κένην ἔχῃς, ὧ πρόξε-
νε.] Hæc non intellexit Interpres, qui proinde
nec vertit quidem. Sunt autem verba Aristo-
phanis in Theſmoph. v. 608. ubi ita legitur:

Καὶ σὺ συνέξενε αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε καὶ κένην ἔχῃς, ὧ πρόξενε.

Versus autem prior, quod nemo vidit, laborat.
Inchoatur enim a trochæo, quem metrum
Iambicum ferre nequit. Emendatio vero in
aperto est. Rescribo, ut mihi quidem vide-
tur, certissime:

Καὶ σὺ ΣΥΝΑΝΕΞΕΥΡ' αὐτὸν —

Locus ita vertendus est:

*Et tu nobiscum cum investigates, ut gratiam
Hanc et illam a nobis ineas, o amice.*

ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ. Ἐξ αὐτῶν τῶν ριζῶν. Καὶ Προρρι-
ζος, ἀντὶ τῆς παλιάπασι. Σοφοκλῆς· Μυρτίλος πρόρ-
ριζος

*Satis erit, si scribamus
καὶ σὺ συνέξενε —
Tyrohitt. IV. 421.
Συνέξενε dedit Br.
et sic Suid. ms. C.
C. C. σχον. — Κορρι-
ζος. notat συνανέξ-
ειν σκοπεῖν non α-
currere, et leg. σὺ
γε. Porson. IV. 468.*

PARS *ρίζος ἐκρίφθεις.*] Respexit Suidas ad Sophocl.
 III. Elect. ver. 509.

Εὐτε γὰρ ὁ ποντιθεὶς
 ΜΥΡΤΙΑΛΟΣ ἐκοιμάθη,
 παγχρύσων διφρων
 δυσάνοισιν αἰκίαις
 ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ ΕΚΡΙΦΘΕΙΣ.

Ubi Schol. *Πρόρριζος.* Ἀντὶ τῆ, πανάπασι.

ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ. Πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω.] Scri-
 bendum, ἔχει. Quomodo recte legitur apud
 Schol. ad Aristoph. Eq. ver. 887. unde hunc
 locum decerpfit Suidas.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΑΘΕΙΣ. Ὀργιθεὶς. Ἐπαρθεὶς. Ὁ
 δὲ βραχέα προσαναλάθει, κατένευσε ποιήσεν.] Hoc
 fragmentum Polybio adjudicandum esse cen-
 seo. Ita enim locutus est Polybius, lib. v.
 p. 591. Πτολεμαῖος δὲ ΒΡΑΧΕΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΑ-
 ΘΕΙΣ καὶ καταμεμφάμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν
 Ἀντίοχον, συνεχώρησε ἀπονδὸς ἐνιαυσίως. *Ptolemæus*
pauca comminatus, et de Antiochi questus inju-
riis, inducias in annum concessit.

ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Ἐχθός. Ἀλίμενος γάρ ἐστι καὶ προ-
 σεχῆς ὁ τῇδε αἰγιαλός.] Interpres, *scopulis vici-*
num littus. Non intellexit vocem *προσεχῆς.* Est
 autem *προσεχῆς αἰγιαλός, littus apertum et ven-*
tis expositum. Græci πρὸς ἄρκτον, πρὸς μεσημ-
 ἑριαν.

Ερίαν. Hinc προσέχειν et προσεχῆς, de eo quod PARS
III.
patet et obversum est. Verbo utitur Strabo, lib. v. p. 373. *Ῥαχιώδης γὰρ καὶ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ὁ πλησίον αἰγιαλός. Est enim vicinum littus scopulosum et importuosum. Quem locum frustra suspectum habuerunt viri doctissimi. Auctor nescio quis apud Suidam: Ἐπὶ ταύτῃ τῆς πόλεως ὁρμεῖν ἐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ εἶναι ἀπὸ τῶν ταῖς ἐπὶ τῆς πόλεως. Ad citeriores urbis partes appellere non potuit, quod littora Etesis obversa essent. Quod plenum et planum est.**

ΠΡΟΣΗΓΑΣΘΗΣΑΝ. Ὑπερεθαύμασαν. Τέτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τῆ νεανίσκου καὶ προσηγάθησαν, πῶς οἶε, σφόδρα τὸν Πρόκλον.] Hæc sunt verba Damascii in vita Isidori apud Photium in Excerptis, p. 1073. Scribendum autem, πῶς οἶε; Quomodo locutus est Synesius, Epist. 22.

* Dionys. Halicarn. iii. 44. p. 175. Edit. Hudson. Τῇ 38 Τιβέριος ποταμὸν καταβαίνοντος μὲν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων, παρ' αὐτὸν δὲ τὴν Ῥώμην ἵκοντος, ἰμβάλλοις δ' Εἰς Αἰγιάλοισι ἀλόμενους καὶ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ, ὅς τὸ Τυρρηνικὸν ποιεῖ πύλας. Ad quem locum consulendus omnino Cl. Casaubonus. Plutarchus in Alexandro p. 25. Edit. Bryan.—Ὡς δὲ τινὶ τύχῃ παραχρῆσασαν Ἀλεξάνδρῳ τὴν θάλασσαν, — σπανίως δὲ ΛΕΠΤΟΥΣ καὶ ΠΡΟΣΗΧΕΙΣ ἐπὶ τὰ κρημνῶδη καὶ παρεμβόγια τ' ὁρεῖν ΠΑΓΟΥΣ διακάλυπτεσαν. Legendum: ΛΕΠΡΟΥΣ καὶ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ — ΠΑΓΟΥΣ. Athenæus i. 8. p. 9. Ἑλλήσποντον δὲ Ὀμηρὸς ἰχθυόεντα προσαναγορεύειν, καὶ τὸς Φαίακας πλωτικωτάτης ποιῶν, καὶ ἐν τῇ Ἰθάκῃ εὐδὲς λιμένας πολλὰς καὶ ΝΗΣΟΥΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ πολλὰς, ἐν αἷς ἰχθύων ἐγίνετο πλεῆθος καὶ ἀγρίων ὀρνίθων.

Ἡδὲν,

PARS III. Ἡδην, ἀλλὰ ΠΩΣ ΟΙΕΙ; πάντ' μὲν ἔν' ἀπὸ βα-
 θείας τῆς γνώμης ἦδην. Damascius apud Pho-
 tium supra, p. 1064. Ὅρῳν δὲ ἐμαυτὸν τῷ θεῷ
 φωτὶ περιρρέομενον, ΠΩΣ ΟΙΕΙ; σφόδρα τὴν ψυχὴν
 ἐτανυσκόμην. Ita scribendus iste locus. Sed in
 his sæpius peccatum.

ΠΡΟΣΘΕΜΑ. Ἡ προδήκη.] Glossæ: Πρόθε-
 μα. Penis. Appendix. Etymol. Magn. Πρόσ-
 θεμα ἢ Προθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Παρὰ τὸ ἀλ-
 ληλοῖς ἐν ταῖς συνουσίαις προστίθεσθαι ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τὰ
 ἔμπροσθεν μέρη εἶναι. Quo sensu intelligendus
 Strato in Anthologia inedita. Carmen inte-
 grum subjiciam:

Τῶν παίδων, Διόδωρε, ΤΑ ΠΡΟΣΘΕΜΑΤ' εἰς
 τρία πίπτει

Σχήματα, ἢ τέτων μάνθαν' ἐπανυμίας.

Τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἄκμην ἀλάλῃς ὀνόμαζε

Κοκκώτην Φῦσαν ἄρτι καταρχομένην.

Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην λέγε σαῦραν,

Τὴν δὲ τελειοτέραν οἶδας ἂν χρὴ σε καλεῖν.

Ad hoc Epigramma scripserunt viri doctissimi
 Salmasius in Plinianis, et Pierſonus in Verifi-
 milibus. Sed neuter poetæ mentem perspexit.
 Hexameter secundus manifesto corruptus est.
 Rescribendum omnino:

—— ἄθικτὸν ἄκμην ΑΜΝΟΥ ὀνόμαζε.

Est

Est autem ἀμνός, *impuer*. Qui μὲν *sive florem* PARS
ætatulæ nondum attigit. Vide Etymol. Mag. III.
v. Ἀμνός. Nempe utrumque nomen, *sive ἐπω-*
υμία, quod nemo vidit, ab animalibus peti-
tum est. Ἀμνός. Σαῦρα. Quibus addit tertium.
Ταῦρον scilicet. Suidas: Ταῦρος. Αἰδοῖον ἀνδρός.
Epigramm. Meleagri in Cod. MS. Anthol.

— Δασυτρώγων δὲ πῖσμα
ΛΑΣΤΑΥΡΩΝ μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Ita legendum. Tangit autem Strato Diodo-
rum, ut παιδερασὴν scilicet, et in exoletis ex-
ercitatum. Hæc vis et mens Epigrammatis
est. Sed hæc pluribus explicare non est pu-
doris nostri. Cæterum idem πρόσθεμα et πρόσ-
θημα. Quomodo scribit Xenophon, Memor.
iii. 10. Οὐ Φορήματι ἀλλὰ ΠΡΟΣΘΗΜΑΤΙ ἐέκα-
σι. *Non gestaminis, sed appendicis esse loco vi-*
*dentur.**

ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΙ — Ὁ δ' ἐντυχὼν προσκει-
μένας ταῖς θύραις, καὶ τῶν ἐπισπασήρων λαβόμενος
ἀπρὶς εἶχετο καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς. Ἐπεὶ δὲ
ἀποσπώντων βία ἀπέκοψαν τὸ πᾶν σῶμα τῶν χειρῶν.]
Hæc partim leguntur supra, v. Ἐπισπασήρων.
Descripsit autem Suidas, quod nemo vidit,

* In Epigramma, quod supra scribitur, confer Cl. Brunck
Analect. vol. ii. p. 359. qui nostra non vidit.

PARS ex Herodoto, cujus verba hic apponam. Le-
 III. guntur autem in Erato, cap. 91. Εἰς δὲ τις τῶ-
 ν ἐκφυγῶν τὰ δεσμὰ, καταφεύγει πρὸς πρόθυρον
 Δήμητρος Θεομοφόρος· ἐπιλαμβάνομεν δὲ τῶν ἐπι-
 σπασήρων, εἶχετο· οἱ δὲ, ἐπεὶ τέ μιν ἀποσπάσαι ἐκ
 οἰοί τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο, ἀποκόψαντες αὐτῶν τὰς χεῖ-
 ρας, ἤγον ἔτι· χεῖρες δὲ κῆναι ἐμπεφυκῆσαι ἔσαν τοῖσι
 ἐπισπασήροσι. Negari non potest quin ad hunc
 Herodoti locum respexerit Suidas. Hinc alter
 ex altero facile instaurandus. Cæterum verba
 illa, καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς, sunt non nisi
 interpretamenta τῶν Ἀπρίξ, a Suida pro more
 adjecta. Quod doctissimo Hemsterhusio ad
 Pollucem notatum. Illud autem ἀπρίξ εἶχετο
 quantivis pretii est, et Herodoto proculdubio
 restituendum.* Vide Cl. Bosium ad Lucian.
 pag. 59.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ. Πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστή-
 ριον, ἢ βελήν, κλητῆρας ἔχων. Πρόκλησις δὲ, χωρὶς
 τῶν σ, καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ Δικαστηρῶν, καὶ οἷον ἐπὶ βα-
 σανόν τινος ἀνδραπόδε, ἢ μαρτυρίαν τῶνδε τινὸς βαλίσ-
 θαι.] Locus præclarus et imprimis notandus:
 nam ad jus Atticum facit egregie. Sed Græca
 corrupta sunt. Quod vel vidit, vel non vidit
 Kufterus. Rescribendum omnino: ἢ μαρτυρίαν

* Eadem lectio occurrit apud Suidam ad v. Ἀποσπώντων.

τῷδε τινὸς ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ. Est autem Πρόκλησις PARS
III.
provocatio vel ad *arbitrum*, vel ad *quæstionem*
servi habendam, vel ad *testimonium* cuiuspiam,
proferendum denique. Quod μαρτυρίαν ἐμβα-
λέας vocat Suidas. Ita locutus est Demosthe-
nes adversus Timoth. p. 700. Τῷ μὲν γὰρ ΜΑΡ-
ΤΥΡΙΑΝ μὴ ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ με πρὸς τὸν διαι-
τητὴν παρεκρέσατο. Idem, pag. 704. ΜΑΡΤΥ-
ΡΙΑΝ δὲ αὐτὸν ἤξιον ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ Αἰσχρίων
ὡς ἐλευθέρου ὄντος. Cæterum aliud est Πρόκλησις,
aliud Πρόσκλησις. De quo viri docti ad Demof-
thenem et Harpocracionem. Illud, ut dixi,
provocatio; hoc *citatio* est, idque per Κλητῆ-
ρας. Nam Κληῖρες tum *ministri*, tum *testes* ci-
tationis. Utramque vocem conjungit Plato
apud Timæum in Lexico, loco insigni, sed
nonnihil corrupto, quem hic emendatum ad-
scribam: Λήξεις. Τῆς ΤΡΙΑΔΟΣ καλεμένης. Λήξ-
εών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητῶν. Ita
scribendus iste locus. Vulgo legitur, τῆς τρια-
κάδος καλεμένης. Quod viros eruditissimos
admodum cruciavit. Sed nostra emendatio
proculdubio verissima est. Nimirum hæc ex
formulis juris Attici petita sunt. Primum,
Λήξεις δικῆς. Deinde, Πρόσκλησις. Postremo, Κλη-
τῆρες. Hæc ΤΡΙΑΔΑ vocat Timæus, et alii
scilicet vocabant. Sed de hoc viderint juris-
consulti, imprimis Taylorus noster, vir doctis-
simus

PARS III. *simus et νομικῶτάτος. Nam nos in foro Attico plane hospites sumus.**

ΠΡΟΣΤΙΒΑΔΕΣ. Ὁ δὲ κατώκει ἐν σπηλαίῳ, προσιβάδας ἐντέμνημένας ἔχοντι καὶ τὴν πέτραν.] Notandum verbum Προσιβάδες, quod haud alibi occurrit. Sunt autem hæc verba Diodori Sic. lib. xvii. cap. 85. ubi ita legitur: Τῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ κατασχεφάμενος τὴν θυγατέρα, καὶ τὴν ἐκ βίας ἁλώσειν ἀπογόντος, ἤκε τις πρὸς αὐτὸν πρεσβύτης μετὰ θυοῖν υἱῶν· οὗτος δ' ὢν πένης παντελῶς, καὶ πολὺν χρόνον ἐντέθραμμένος τοῖς τόποις, κατώκει μὲν ἐν τινὶ σπηλαίῳ ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΒΑΔΑΣ ἔχοντι καὶ τὴν πέτραν ἐντέμνημένας· ἐν αἷς ὁ γέρον μετὰ τῶν υἱῶν ἐναυλιζόμενος ἐμπειρίαν περὶ ἐπεποίητο τῶν τόπων.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ.

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆςδε τῆς χώρας μέτα,
Ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
Βαρέως τὰ τ' ὀλέως τοιαῦτα πράγματα.

* Eubulus apud Athenæum xiv. 10. p. 640.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάντ' ὅμῃ πωλήσεται,

Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐκ ἀκλητῆρες βοτρύς

Γογυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, —

In secundo versiculo legendum :

Ἐν ταῖς Ἀθήναις, ΣΥΚΑ, ΚΛΗΤΗΡΕΣ, ΒΟΤΡΥΣ.

Quæ Cl. Pierfoni emendatio.

Hæc

Hæc sunt verba Aristophanis Eccles. ver. 173. PARS
Vide Nostrum supra, v. Μέτα. ubi paulo e- III.
mendatiores leguntur isti senarii.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. Παρακάλυμμα.— Προσχήματι
οικονομίας, βαρβαρικῆς ἐχόμενοι μικρολογίας.] Scri-
bendum, ἐχόμενος. Laërtius in Zenone Citieo:
Ἦν εὐτελὴς τε σφόδρα, καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος μι-
κρολογίας, προσχήματι οἰκονομίας. Ad hunc locum
respexit Suidas.

ΠΡΟΤΚΙΝΔΤΝΕΤΕΝ. Ὑπεραπέθνησκεν. Ὁ δὲ
πρὸς κινδύνου τε πλήθους, καὶ στρατηγικῶς, ἀλλὰ στρα-
τιωτικῶς.] Hoc fragmentum ex Agathia de-
promptit Suidas, sed ita ut pro more suo inter-
polaverit. Ita autem scribit Agathias, lib. v.
p. 164. Ἀφειδῶς ἐπῆει τοῖς πολεμίοις, καὶ πρὸς κιν-
δύνου, καὶ στρατηγικῶς ἐπέγων καὶ διατάττων, ἀλλὰ στρα-
τιωτικώτερον συμπλεκόμενος. Non est dubium,
quin ad hunc locum respexerit Suidas.

ΠΡΟΤΧΕΙΝ. Προέχειν. Τί λέγειν ἢ τί πράττειν
χρὴ, Φράζε μοι. Τέχνα γὰρ τέχνας ἐτέρας πρᾶχει.]
Hæc sunt verba Sophoclis in Philoct. ver. 134.
ubi ita legitur :

Τί χρὴ, τί χρὴ με, δεσποτ', ἐν ξένα ξένον
εἶπεν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
Φράζε μοι· τέχνα γὰρ
τέχνας ἐτέρας πρᾶχει.

* Clericus p. 230, auctoritate Kusteri, hos versus Menan-
dro tribuit.

*Locus Aeliani non
intelligit Por-
sonius, l. c.*

PARS
III.

ΠΡΟΦΕΡΕ. Ὀνειδίξε. Αἰλιανός. Καὶ τὸ ἔλλειψ-
θὲν κατὰ τῆς παρθένου προφέρει αὐτοῖς.] Locus
exquisitissimus, et quem nemo Interpretum
intellexit. Nimirum viros eruditissimos fefellit
vis verbi Κατελλέπειν. Quæ quidem haud pro-
trita est. Κατελλέπειν τῆς παρθένου, est, virginem
deminuere, vitiare. Verbum, quod rarissimum
est, usurpat Auctor Lexici MS. Bibl. Coisl.
p. 469. Ὡς ἐμοί. Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόῃ ΚΑΤΕΛ-
ΛΕΙΨΑΣ εἶπεν τῷ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ. Quibus
verbis notatur Sophocles plenam locutionem,
ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, vel, ὥς ἐμοὶ κριτῇ decurtasse, et per
ellipsis extulisse. Hæc mens Scriptoris est.
Respexit autem Sophocles Antig. ver. 1279.

*καὶ ἔλλειψιν
scripsit Auctor Lexici.
Kopferst. p. 36. sed
vid. Tour. II. 454. et
Brunek. in Lexico So-
phocleo. p. 66. qui
κατελλείψας.
Porson. IV. 469*

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὥς ἐμοὶ ποτε.

Quare Aeliani locum, ut ad Suidam revertar,
ita interpretandum esse censeo. *Et virginita-
tem puellæ deminutam illis exprobrat.* Quod
verum est. Cæterum hoc fragmentum ex A-
liani libris de Providentia depromptum esse
puto, quorum sæpius meminit Suidas.

ΠΡΥΤΑΝΕΤΕΤΑΙ. Διοικεῖται. Τῇ τῷ Θεῷ
ροπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα.] Procopius, Ar-
can. Hist. p. 6. Οὕτως ἄρα ἐκ ἀνθρώπων βελαῖς,
ἀλλὰ τῇ ἐκ Θεοῦ ροπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΤΕΤΑΙ τὰ ἀνθρώ-
πεια. Idem in Gothicis. lib. iv. p. 338. Οὕ-
τως ἄρα ἐχ' ὅσα (leg. ἐχ' ὡς) τοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ,
ἀλλὰ τῇ ἐκ τῷ Θεῷ ροπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΤΕΤΑΙ ΤΑ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ.

Hic
lectis

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ. *Ita non hominum arbitrato, sed* PARS
Dei nutu, res humanæ gubernantur. Ad hunc III.
 locum respexit Suidas.

ΠΤΕΡΟΦΟΙΤΩΡ. Τάχως ἔχει. Τίς γὰρ πτερο- *auctor Anonymus,*
 φοίτορος ἀτεχνῶς ἐς τὸν ὑπερβράνιον ἱέμενον τόπον, ὅπως *sic est Damascius,*
 τὸ τῶν ἐπτερωμένων νέμεται γένος.*] “Hæc adeo *locutiones suas hau-*
 “corrupta sunt et obscura, ut ea absque ope *rit ex Platoni*
 “meliorum Codicum illustrare et emendare *Phædro.*
 “non possumus.” *Kuster.* Quod Kusterus *Porson. IV. 469.*
 non potuit, id conati sunt facere viri doctissimi
 Henricus Brakerus et Joannes Albertus Fabri-
 cius. De quibus Cl. Reimar. de vita et scrip-
 tis Fabricii, p. 225. Sed frustra et invitis
 Musis. Equidem fontem hujus loci indicare
 possum, verba ipsa præstare non possum. Ne-
 que enim ex iis sum, qui Oedipos se profiten-
 tur. Locus autem luxatus videtur, quem ita
 haud incommode redintegraveris: ΠτεροΦοίτωρ.
 Τίς γὰρ πτεροΦοίτορος ΤΑΧΟΥΣ ΕΧΕΙ, ἀτεχνῶς ἐς
 τὸν ὑπερβράνιον ΙΕΜΕΝΟΣ τόπον, ὅπως τὸ τῶν ἐπτερω-
 μένων ΨΥΧΩΝ νέμεται γένος; *Ecquis enim, ut*

* Plato in Phædro p. 347. Λέγουσι δὲ, οἶμαι, τινες Ὀμηρίδαι,
 ἐκ τῶν ἀποδείτων ἐπὶ δύο ἔπη εἰς τὸν Ἑρωτα. Ὡς τὸ ἔτερον πάντων ὑβρι-
 στικόν, καὶ ἐσφόδρα τοι ἔμμετρον. Ὑμνοῖσι δὲ ὧδε·

Τὸν δ' ἦτοι θνητοὶ μὲν Ἑρωτα καλῶσι ποτηρὸν,

Ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ ΠΤΕΡΟΦΟΙΤΟΝ ἀνάγκην.

Hic locus Platonis citatur apud Cl. Koen. in Gregor. de Dia-
 lectis p. 38.

PARS ^{III.} *nunc homines sunt, alata velocitate instructus est, in regionem supracaelestem penetrare cupiens, ubi animæ alatae habitant? Iste est sensus huius loci, quem nemo Interpretum perspexit.* Est autem decerptum hoc fragmentum, quod jam moneo, ex Damascio in vita Isidori, ut patet ex Excerptis a Photio editis. Ita enim loquitur Damascius, p. 136. Ἐπ' αὐτὰς τὰς θεάς ΙΕΜΕΝΟΣ. Idem, p. 133. Ὅτι τῶν μὲν παλαιάτα φιλοσοφούντων Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα θεάζει, καὶ ΤΩΝ ΕΠΤΕΡΩΜΕΝΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΨΥΧΩΝ εἶναι, αἱ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΠΟΝ, εἰς τὸ πᾶν τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν λειμῶνα τῶν θεῶν ΝΕΜΟΝΤΑΙ εἰδῶν. Vides jam omnia gemina germana. Si Damascius integer exstaret, id quod volumus haberemus. Nunc venam aperui ad sanandum Suidam.*

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ο ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Οὗτος ἕκαστα τῶν πραγμάτων ὀλιγώρως χειρίζων, διὰ τὰς ἀπρεπεῖς ἑρώτας, καὶ τὰς ἀλόγους καὶ συνεχεῖς μέθας, εἰκότως ἐν

* Suidas v. Πολέμων. — Ἐχαιρε δὲ Ὀμήρῳ τε καὶ Σοφοκλεῖ, καὶ ἴσως ΕΧΕΙΝ ἑκάτερον αὐτῶν ΣΟΦΙΑΣ ἔλεγεν· ὥς καὶ φάσκειν Ὀμηροῖ μὲν Σοφοκλείᾳ ἱπικόν· Σοφοκλείᾳ δὲ, Ὀμηρον τραγικόν. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 719.

— καὶ μάθ' ἕνα· ἐγὶ σοι

Βρότειον ἔδην, ΜΑΝΤΙΚΗΣ ΕΧΟΝ ΤΕΧΝΗΣ.

Aristoph. Lyfist. ver. 173.

Οὐχ ἄς ΣΠΟΥΔΑΣ ΕΧΟΝΤΙ —

πάνυ βραχεῖ χρόνῳ καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς
ἐπιβέβας εὖρε καὶ πλείους ὧν ἐγένετο Κλεομένης καὶ Θεό-
δοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί.] Scribendum, ἐπιβέβας
ΕΥΡΗΚΕ πλείους. Quemadmodum recte legitur
apud Polybium, lib. v. p. 530. unde hunc
locum decerpfit Suidas.*

PARS
III.

ΠΤΩΞ. Λαγῶς. Ἐν Ἐπιγράμματι

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτώκα καθήμενον ἐγγὺς ὁπάρης
Βακχιάδου, πέλυν βότρυν ἀμελγόμενον.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΠΤΩΧΟΥ ΠΗΡΑ ΟΥ ΠΙΜΠΛΑΤΑΙ. Ἐπὶ τῷ
ἀπλήσων εἴρηται. Καὶ, Πτωχῶν ἐλαί ἀεὶ κεναί.]
“An potius ἐλάδες? Hefychio enim ἐλάδες
“sunt, πῆραι, θύλακοι: quæ significatio loco
“huic optime convenit.” Kuster. “Kusterus,
“prava Hefychii glossa in fraudem inductus,
“corrigere instituebat: Πτωχῶν ἐλάδες ἀεὶ κεναί.
“Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum

“sit: Πτωχῶν θυλάς ἀεὶ κενή. In Hefychio: Θυλάς defendit
“Θυλάδες, πῆραι, θύλακοι. Rarior est forma Ruhnken. Ep. Crit.
“θυλάς.” Ruhnken. ad Callimach. p. 350. Fal- 188. Ed. Nov. —
latur uterque vir eruditissimus. Rescribendum, Phokis Ms. Θυλά-
ne litera mutata: Πτωχῶν ΘΥΛΑΙ ἀεὶ κεναί. des. πηραι. — Cate-
rum leg. κενή, ut sit finis Penta-
metri.

* Probo lectionem Suidæ, ἐπιβέβας εὖρηκε ΚΑΙ πλείους. Quod
ex more Polybiano est.

Porson. IV. 470.

Idem;

PARS
III.

Idem, θύλα, θυλῖς five θύλλῖς, et θυλάς. Ut Πέλλα, πέλλῖς, et πελλάς.* Occurrit vox θυλάς, sed corrupta, apud Hesychium: id quod Rhunkenio visum. Occurrit etiam, sed corruptior, quod nemo vidit, apud Antipatrum in Epigramm. Anthol. lib. iii. pag. 339.

ΟΥΔΑΣ δὲ σκίπωνι συνέμπορος, ἃ τε συνῶδος
Δίπλαξ, καὶ κοίτας βλήμα χαμαιλεχέει,

Non desunt, fat scio, qui vocem istam οὐδας defendant et exponant. Sed næ isti viri docti laterem lavant. Festivus autem est Brodæus: Οὐδας, solum, humus, quæ deesse nullo pacto valet. Scribendum sine controversia;

ΟΥΛΑΞ δὲ σκίπωνι συνέμπορος —

Nam pera five marsupium, cum baculo et δι-
πλόδι, staff, scrip, and doublet, in Cynicorum supellectile. Antipater Epigramm. in Diogenem, Anthol. lib. iii. p. 419.

* Ωι μία τις ΠΗΡΑ, μία ΔΙΠΛΟΙΣ, εἰς ἀμ' ἐφοίτα
ΣΚΙΠΩΝ, αὐτάρκεις ὅπλα σαοφροσύνης.†

* Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 53. Edit. Warton. Πηρῆς. Καλεῖται δὲ κίβυσσις καὶ οὐλάς. Legendum ΟΥΛΑΞ.

† Hesych. v. Μαλάγας. ΟΥΛΑΞ. Idem v. Σκντάλαι — Πίνακις, ἐφ' οἷς ἡ δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήματα. Ἡ ΟΥΛΑΚΕΣ δερμάτινοι. Hesychius v. Σύλλῖρ. Θύλακον. Scribe, ΟΥΛΛΙΡ. ΟΥΛΑΚΟΣ. Idem θύλλῖς et θύλακος. Hesych. Θύλακς, (lege θύλλῖς) θύλακος. Vide et Photium in Lexico inedito v. Σάγη.

ΠΟΙ. Ἀντὶ τῆς, πῆ. Σοφοκλῆς.

PARS
III.

Ποῖ γὰρ μολεῖν με δυνάϊον, εἰς ποῖας βροτῆς
Τοῖς σοῖς ἀρῆξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμῶ;

Ἦπερ ME Τελαμῶν ———]

Vide nos supra ad v. Εὐπρόσωπος. Ubi hunc locum Sophoclis, qui in libris vulgatis mutilus est, ex conjectura restituiimus. Quam conjecturam nostram egregie confirmat Suidas. Quod Criticis imprimis notandum.

ΠΟΙΗΝ. Πόαν. Βοτάνην. Καὶ ποιηφάγον, τὴν
σαφυλλολόγον. Ἡ τὴν τὰς ἀσάχνας ὀπιθεῖν τῶν θερι-
ζόντων σωρεύσαν.] “ Quid hæc sibi velint igno-
“ rare me fateor: vereorque valde, ne nota
“ hæc mutila et manca sit.” Kuster. Vox ex-
cidit. Repone, καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΝ, ποιήφαγον, ἢ
τὴν ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΝ. Nimirum vox Ποιολόγος
gemina significatione gaudet. Quod recte ad-
notavit Suidas. Theocrit. Idyl. iii. 32.

Ἄ πρὸν ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ παραίσαλις —

Ad quem locum Scholiastes: Ποιολογεῦσα,
ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΥΣΑ, ἦγεν τὰς ἀσάχνας ἀναλεγο-
μένη. Ποῖος γὰρ κυρίως ὁ πυρός. Ἡ δὲ τῆς, Ποία,
ἢ βοτάνη. Idem autem Ποιολόγος, five ποιηλόγος,
et ποιηφάγος. Quo sensu intelligendus Athe-
næus, lib. ix. p. 397. Ὁ ταῶς, φησὶν Ἀριστοτέ-
λης, οἰδανόπας ἐστὶ καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΣ. Pavo, ut
dicit Aristoteles, fissis pedibus est, et herbam de-
pascitur. Hinc Babrius apud Suid. v. Γέρανος.
———Ο

PARS
III.

— Ὅ δὲ ΤΑΩΣ εὐπήληξ
Χλωρὴν αἰὲ βόσκειτο χείματος ΠΟΙΗΝ.

ΠΟΙΗΝ — Καὶ δίκη μεταποίησεν ἐν Ἐπι-
γράμματι.

[Μὴ λίτομαι, δέσποινά, τοίην μὴ λάμβανε ποιήν.]

De hoc loco confer nos supra, pag. 86. Est autem Ποιή tum *præna*, tum *prænarum infligatrix*. Hesychius: Ποινᾶς, ἐφικταῖς, ἐρινύσι, τιμωρίαις. Locus corruptus. Rescribendum omnino: Ποινᾶς ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἐρινύσι, τιμωρίαις. Sophocles Elect. ver. 1389.

Βεῖδ' αἰ δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστροι
Μελάδρομοι κακῶν πανεργημάτων
ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ —

Ubi Schol. Εἰσῆλθιν εἰς τὸν οἶκον ΑΙ ΕΡΙΝΝΤΕΣ, αἷς ἐκ ἐστὶ Φυγεῖν. Est autem prior pars senarii:

Ποινᾶς ἀφύκτοις —

Huc respexit Hesychius: ΑΦΥΚΤΟΙΣ, αἷς ἐκ ἐστὶν ἐκφυγεῖν. Aliter hunc locum corripbat Cl. Marklandus, in Epistola Critica: aliter doctissimus Hemsterhusius, ad Luciani Necyomantiam p. 469. Sed nostra emendatio verissima est.

ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ. Ὅ πῃχρος κεκαμμένων τῶν δακτύλων.] Fons lectionis est Homerus, Odyss. K. 517.

Βάθρον

Βάθρον ὀρύζα, ὅσον τε ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ, ἔνθα καὶ
ἐνθα. PARS
III.

Ubi Schol. Πυγύσιον. Πυγωνιάϊον. Πυγῶν δὲ ἓς τὸ
ἀπὸ τῆ ἀγκῶνος μεχρὶ τῆ δακτύλων κεκαμμένων διά-
σημα. Ad hunc locum sine dubio respexit
Suidas.

ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΗΝ ΤΑΔΕ—

Τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας
μάλιστα μετέχειν τῆ ψυχικῆς, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας
ἀπεργάζεσθαι μὴ ὡς ἀληφθέντας τὰς γαστέρας.] Hæc
sunt verba Laërtii in Pythagora, p. 507. ubi
ita legitur: Τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχειν. Quæ
ex Suida corrigenda sunt: ἀπηγόρευεν ἀπέχειν.
Laërtius modo supra: Παντὸς δὲ μᾶλλον ΑΠΗ-
ΓΟΡΕΤΕΝ μήτε ἐρυθίνον ἐσθίειν, μήτε μελανῆρον,
καρδίας τε ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ καὶ κυάμων.* Verbum
ἀπέχειν in hoc negotio usitatissimum est. Hinc
celeberrimum illud D. Pauli in Prima ad Ti-
moth. iv. 3. Κωλύόντων γαμεῖν, ἀπέχειν βρωμά-
των ἃ ὁ Θεὸς ἐκλίσεν εἰς μέγα λῆψιν μέγα εὐχαριστίας τοῖς
πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν. Quod defendunt
nonnulli, sed defendunt frustra. Aliud est κω-
λύειν ἀπέχειν, aliud ἀπαγορεύειν ἀπέχειν. quod

* Jamblichus in Vita Pythagoræ p. 175. Τὰς δὲ ἀγρίας ἀν-
θρώπους καὶ ἰβηρίας ἀπελαύνων τῆς συνουσίας, καὶ μὴ διμιγεύειν ΑΠΑΓΟ-
ΡΕΥΩΝ. Quod frustra sollicitat Kusterus. Porphyry. de Abstin.
ii. p. 121. ubi vide Rhoer.

* *Nullum est, quod Grotius impugnat. Vulgatum defendit Grotius, et inter alios Koppius. p. 82-3. Porphy. IV. 47*

PARS
III.

viros doctissimos fefellit. Scribendum omnino:

Καλυόντων γαμῆν, ΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ ἀπέχεσθαι βρωμάτων· quod et magno Grotio placuisse video. Plutarchus in Coriolano: ΚΩΛΥΟΝ μὲν ἐπειώνισαι τὴν ἀγορὰν, ἀφελέσθαι δὲ τὴν δημαρχίαν τῷ δήμῳ ΚΕΛΕΥΩΝ.* Xenoph. in Sympos. iii. 4. Τῶν ἄλλων οἱ μὲν ΕΚΕΛΕΥΟΝ εἰκάζειν, οἱ δὲ ΕΚΩΛΥΟΝ. Lucas in Act. Apost. xxvii. 43. Ὁ δὲ ἐκατόνταρχος βεβλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον ΕΚΩΛΥΣΕΝ αὐτὸς τῷ βεβλόμενῳ, ΕΚΕΛΕΥΣΕ τε τὸς δυναμένους κολυμβᾶν, ἀπορρίψαντας πρῶτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίεναι. Quin et illud recte κελεύοντων ἀπέχεσθαι. Porphy. de Abstin. lib. ii. Οἱ τῶν τῆδε ἱερεῖς καὶ ἱεροσκόποι καὶ τάφων ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΟΤΕΙ. Julian. Orat. ad Heraclium: Νόμος ἱερὸς ὡν φύσει καὶ θεῷ, ὁ τῶν ἀλλοτρίων πάντα καὶ πάντως ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΩΝ. Plutarch. in Convivio: Νόμος τις ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ τῶν ἄλλων ΣΙΤΙΩΝ ΚΕΛΕΥΕΙ. Quod Paulinum fere est. Addas Callimachum apud A. Gellium, lib. iv. cap. 11.

Καὶ κυάμους ΑΠΟ χειρὸς ΕΧΕΙΝ ἀνιῶντος ἐδεσθαι
Καὶ γὰρ, Πυθαγόρας ὡς ΕΚΕΛΕΥΕ, λέγω.

* Idem in Lucullo p. 158. Edit. Bryan. Ἐπεὶ δ' ἐκ ἀπείρου ΚΕΛΕΥΟΝΤΟΣ, ἀλλ' ἔφη ΚΩΛΥΟΝΤΟΣ εἰσελεύσειδαι. Atque hinc obiter emendandus Jamblichus in Vita Pythag. Cap. xxxv. p. 207. Ἐναντιωμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου, — καὶ ΔΙΑΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ τὴν πατριὸν πολιτείαν μὴ καταλείπειν. Ita legendus iste locus. Vulgo, ΔΙΑΛΥΟΝΤΩΝ.

Ita scribendus iste locus ex emendatione Tanaquilli Fabri.* Nam faba est cibus *πνευματώδης*, et ventri nocet. Quod, ut alios taceam, ex Suida et Laërtio constat. Hinc recte Callimachus *ἀνιῶντι ἔδοται, ἐσὶ ποχίαν* vocat: quod omnino verum. Cæterum notanda locutio apud Suidam supra: *κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ ὡδληφθέντας τὰς γαστέρας* quæ viris doctissimis ad Laërtium fraudi fuit. Sic nos Angli de cibis incommodis et minus salubribus: *They are better let alone — not eaten*. Quod quidem haud absimile est.

ΠΥΛΑΙΣΤΑΤΟΥΣ. Τὰς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε παράσποντας.] Legendum, Πυλαιαστάς. Quod et recte monuit vir doctissimus Moses Du Soul ad Plutarchi Artaxerxem. Huc facit Hesychius: Πυλαιαστάς, τὰς ψεύσας. Ῥόδιοι.

ΠΥΘΕΑΣ. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ — ἀλλ' ἐκ ἐκρίθη μὲν τῶν λοιπῶν ῥητόρων, ὡς θρασὺς καὶ διεσπασμένος.] "Sic recte habet antiquissimus MS. A. At "in MSS. B. C. itemque in Editt. prioribus "male legitur, ἐκλήθη." Kuster. Neutra lec-

* Recte in primo versu *κράμε ἀπὸ* — Sic Callimachus in Hymn. in Dianam v. 237.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΠΙΘΥΜΗΤΕΡΑΙ.

† Leg. *τραχὺς* ex emendatione tio Ruhnken. ad Rutel. Lyr. p. 33. ubi *ἐνεκρίθη* tacite assumpsit, qua tamen conjectura nihil opus esse ipse ostendit Hist. Crit. Græc. Orat. p. xcvi.

Porsen. IV. 470.

PARS
III.

tio sana est. Reponendum sine dubio, Οὐκ ΕΝΕΚΡΙΘΗ μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων. Nimirum Pytheas ille indignus habitus est, qui in δεκάδα, sive numerum Rhetorum Atticorum adscisceretur. Hic sensus loci est. Ita locutus est Aristides in Panathen. p. 109. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπὶ ἑλυσδας αὐτῇ ΜΕΤΑ τῶν ἄλλων θεῶν ΕΝΕΚΡΙΝΕΝ. *Quin et novos quosdam deos in antiquorum numerum adscripsit.*

ΠΥΠΕΙΟΝ. Θυμιατήριον — Ὁ δὲ Ἡράλειος τὰς τε πόλεις καθήρει, καὶ τὰ πυρεῖα διεσπρεφε τῶν Περσῶν.] Hunc locum decerpfit Suidas ex Theophyl. Simocat. Histor. Mauritiana. Quod et res et stilus indicat.* Interpres autem ita vertit: *Heraclius vero et urbes demolitus est, et speculas Persarum evertit.* Non intellexit vocem πυρεῖα. Ita autem dicebantur Persarum templa. Theodorit. Ecclef. Hist. lib. v. cap. 39. Ἀβδᾶς τις ἐπίσκοπος ἦν. Οὗτος ἔκ εἰς θεῶν τῶ ζήλῳ χρησάμενος πυρεῖον κατέλευσε. ΠΥΠΕΙΑ δὲ καλοῦσιν ἐκεῖνοι τὰ πυρὸς ΤΟΤΕ ΝΕΩΣ. *Erat quidam episcopus, nomine Abda. Hic, zelo immoderato impulsus, Pyreum destruxit. Ita Persæ vocant templa igni, sive Mithræ, consecrata. Mithras enim Sol. Hinc Μηθριακά, sive Μηθραιικά, festum Mithræ: cujus meminit non semel Origenes*

* Fallor: nam hic locus describitur ex Nicephor. Brev. Histor. p. 12.

contra

contra Celsum. Meminit et Lampridius in PARS
III.
Commodo: *Sacra Mithriaca homicidio vero*

*polluit, quum illic aliquid ad speciem timoris
vel dici vel fingi soleat.* Atque hinc corrigen-
dus Strabo, lib. xi. p. 802. Οἱ Νισαῖοι ἵπποι καὶ
ἐνταῦθα γίνονται, οἷσπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο
καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος
δισμυρίας πῶλιν τοῖς Μιθρακίνοις ἐπέμπευ. Est lo-
cus illustris, sed minus haecenus perspectus.

Interpres τοῖς Μιθρακίνοις pro loco accepit. Tu
noli dubitare quin Strabo scripserit: ΤΟΙΣ
ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Nimirum equos Mithrae, sive
Soli, immolabant Persae: de quo, praeter alios,
Philostratus in Apollonio, lib. i. p. 39. Λευκὸν
δὲ ἄρα ἵππον τῶν σφόδρα ΝΙΣΑΙΩΝ καλεῖσθαι ἔμελλε
τῷ Ἡλίῳ. *Erat autem rex candidum equum Soli
maestaturus ex Nisaeis optimis.* Hinc equi Ni-
saei τοῖς Μιθριακοῖς ad regem missi. Nihil ve-
rius hac emendatione. Quin et hinc quo-
dammodo intelligendum illud 2 Reg. xxiii. 11.
Καὶ κατέκασσε ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΥΣ ὅς ἔδωκαν βασι-
λεῖς Ἰσδα ΤΩ ΗΛΙΩ. Quod ad Persas sive
potius Assyrios referendum.

ΠΥΡΙΝΩ, ΣΙΤΩ. Γέραναι γεωργεῖν κατενέμοντο
χώραν ἐσπαρμένην νέως ἰ πυρίνῳ σίτῳ.] Hi sunt
choliambi, et Babrio proculdubio adjudicandi:
quod et res et stilus indicat. Rescribo,

Γέραναι

PARS
III.

tio sana est. Reponendum sine dubio, Οὐκ ΕΝΕΚΡΙΘΗ μέγα τῶν λοιπῶν ρητόρων. Nimirum Pytheas ille indignus habitus est, qui in δεκάδα, sive numerum Rhetorum Atticorum adscisceretur. Hic sensus loci est. Ita locutus est Aristides in Panathen. p. 109. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπήλυδας αὐτῇ ΜΕΤΑ τῶν ἄλλων θεῶν ΕΝΕΚΡΙΝΕΝ. *Quin et novos quosdam deos in antiquorum numerum adscripsit.*

ΠΥΡΕΙΟΝ. Θυμιατήριον — Ὁ δὲ Ἡράλειος τὰς τε πόλεις καθήρει, καὶ τὰ πυρεῖα διεσφραγε τῶν Περσῶν.] Hunc locum decerpfit Suidas ex Theophyl. Simocat. Histor. Mauritiana. Quod et res et stilus indicat.* Interpres autem ita vertit: *Heraclius vero et urbes demolitus est, et speculas Persarum evertit.* Non intellexit vocem πυρεῖα. Ita autem dicebantur Persarum templa. Theodorit. Eccles. Hist. lib. v. cap. 39. Ἀβδὰς τις ἐπίσκοπος ἦν. Οὗτος ἐκ εἰς θεόν τῷ ζήλῳ χρησάμενος πυρεῖον κατέλευσε. ΠΥΡΕΙΑ δὲ καλοῦσιν ἐκείνοι τὰ πυρός ΤΟΥΤΕ ΝΕΩΣ. *Erat quidam episcopus, nomine Abda. Hic, zelo immoderato impulsus, Pyreum destruxit. Ita Persæ vocant templa igni, sive Mithræ, consecrata.* Mithras enim Sol. Hinc Μηθριακὰ, sive Μιθραιικὰ, festum Mithræ: cujus meminit non semel Origenes

* Fallor: nam hic locus describitur ex Nicephor. Brev. Histor. p. 12.

contra

contra Celsum. Meminit et Lampridius in Commodo: *Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad speciem timoris vel dici vel fingi soleat.* Atque hinc corrigendus Strabo, lib. xi. p. 802. Οἱ Νισαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνονται, οἷσπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος δις μυρίας πῶλιν τοῖς μίθρακίνοις ἔπεμπεν. Est locus illustris, sed minus hactenus perspectus. Interpres τοῖς Μιθρακίνοις pro loco accepit. Tu noli dubitare quin Strabo scripserit: ΤΟΙΣ ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Nimirum equos Mithræ, five Soli, immolabant Persæ: de quo, præter alios, Philostratus in Apollonio, lib. i. p. 39. Λευκὸν δὲ ἄρα ἵππον τῶν σφόδρα ΝΙΣΑΙΩΝ κατεθύεν ἐμελλε τῷ Ἡλίῳ. *Erat autem rex candidum equum Soli mactaturus ex Nisæis optimis.* Hinc equi Nisæi τοῖς Μιθριακοῖς ad regem missi. Nihil verius hac emendatione. Quin et hinc quodammodo intelligendum illud 2 Reg. xxiii. 11. Καὶ κατέκτανε ΤΟΤΕ ΙΠΠΟΤΕ 85 ἰδοὺ βασιλεῖς Ἰδὼ ΤΩ ΗΛΙΩ. Quod ad Persas five potius Assyrios referendum.

ΠΥΡΙΝΩ ΣΙΤΩ. Γέρανοι γεωργῶν κατερέμοντο χώραν ἐσπαρμένην νέωσι πυρίνω σίτῳ.] Hi sunt choliambi, et Babrio proculdubio adjudicandi: quod et res et stilius indicat. Rescribo,

Γέρανοι

PARS
III.

Γέρανοι γεωργῷ κατενέμοντο τὴν χώραν
Ἑσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.

*Grues depascebantur agrum agricolæ,
In quem semina tritici recens sparsa erant.*

P.

ΡΑΙΔΙΟΥΡΓΟΣ.—Καὶ Ῥαδουργία, ἡ περὶ
πάν ὀλιγωρία, καὶ εὐκαιρία.] “Vox εὐκαι-
“ρία est suspecta. Dicerem scribendum esse
“εὐκολία, nisi Suidas statim adderet, τὸ Ῥαδι-
“ουργία etiam pro εὐκολία apud Xenophontem
“poni.” *Kuster.* Emendabam, καὶ εὐχέρεια.
Quod haud contemnendum. Sed jam nihil
mutandum esse video. *Lucian.* in *Jove Tra-*
gædo 14. p. 658. Εὖ λέγεις σύντομόν τινα ῥητο-
ρείαν καὶ ΡΑΙΔΙΟΥΡΓΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΕΤΚΑΙΡΟΝ
τοῖς ἀπορριμμένοις. Quod imprimis notandum.

ΠΑΖΕΙΝ ΚΑΙ ΠΥΖΕΙΝ. Τὸ ὑλακτεῖν. Ἀπὸ
τέττε δὲ ἐπὶ τὰς πικραινομένας καὶ σκαιολογῆτας μετρη-
νέχθῃ. Κρατῖνος Δηλιάσιν

ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥαζῶσι τὸν

λοιπὸν χρόνον —

“Metrum claudicat, quod, propter brevitatem
“tem fragmenti et sensus obscuritatem, haud
“facile in integrum restitui potest.” *Kuster.*
Fallitur

Fallitur
cus.

PA

λυμπι

Καλὸς

“dor

“rect

“dan

“τάρκ

partim

omnin

ερώμεν

Argiv

chius :

Demus

Atque

Theopl

dum ex

act. cap

ελευτήσ

τας, Π

atulo n

iam his

egunt c

Vol.

Fallitur vir doctissimus. Est versus Trochaeus, atque ita scribendus:

PARS
III.

Ἴνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥαζῶσι τὸν λοιπὸν χρόνον,

Ut silentio arti imposito, deinceps non nisi latrent, et obloquantur.

PAMNOTYIA NEMESIS — Φαιδίας ἡ Ὀλυμπιάσι δακτύλῳ τῷ Διὸς ἐπέγραψεν, Αὐτάρκης. Καλὸς δὲ ἦν ἔτος Ἀργεῖος ἐρώμενος αὐτῷ.] “Theodorus Canterus, Var. Lect. lib. ii. cap. 14. “recte monuit locum hunc Suidæ sic emendandum et supplendum esse: Ἐπέγραψεν, Παντάρκης καλός. Καλὸς δὲ ἦν &c.” Kuster. Hæc partim vera, partim falsa sunt. Rescribendum omnino: Παντάρκης καλός. Ἦν δὲ ἔτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτῷ. *Pantarches pulcher. Erat ille Argivus, ipsius amasius.* Haud aliter Hesychius: Δῆμος καλός. Πυριλάμπης υἱὸς ἦν ἔτος *Demus pulcher. Erat ille filius Pyrilampus.* Atque hinc obiter emendandus insignis locus Theophrasti, qui viros eruditissimos admodum exercuit. Est autem Theophrast. Character. cap. xxi. Περὶ Μικροφιλομίας. Καὶ κυναρίξ δὲ τελευτήσαντος, αὐτῷ μνήμα ποιῆσαι, ἡ σπηλίδιον ποιεῖσας, Ἐπιγράψαι, ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Et titula mortuo monumentum faciet, inscriptis etiam his verbis, Surculus Melitenfis.* Ita hodie legunt et interpretantur istum locum. Fru-

PARS III. tra omnino et sensu nullo. Audacter repono: ΚΑΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Pulcher catulus Melitenfis.* Quod quidem festivum est, et ex formula solenni.* Jamblichus in Babylonicis apud Photium, p. 246. Καταχώσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς κόρης σῶμα, καὶ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ αἷματι τῷ κυνὸς Ἐνθάδε κατάκειται ΣΙΝΩΠΙΣ ἢ ΚΑΛΗ. Idem, p. 247. Προσέγραψε τῷ ἰδίῳ αἵματι Ἐπὶ τῷ τῷ Σινωνίδος Ἐπιγράμματι, καὶ ΡΟΔΑΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ. Corrigendus hac occasione Theocritus Idyll. xxiii. 45.

— ΚΑΛΟΣ δὲ μοι ὦλετ' ἐταῖρος.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι ΣΤΙΧΟΙΣΙ χαράζω.

Ita scribendus iste locus. Ut βέλῳ, βελίον, βελιδίον· sic σίχος, σιχίον, σιχίδιον. Vulgo, iratis Musis, τό σοι σίχοισι. Cæterum quoniam ita fert animus, et commoda occasio est, Carmen Ἐπιτάφιον in *canem*, festivum id quidem et venustulum, hic emendatum subijciam. Nam

* Themistius in Orat. xxi. p. 248. Edit. Harduin. Τὸ πέντα ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακνεύεσθαι, εἰ Λάκαινα ὄντως γυναῖκα, καὶ μὴ ποτηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεῖν ἢ ΜΕΛΙΤΑΙΑ. Alciphron Lib. iii. Epist. xxii. Πλαγγὼν δὲ τὸ ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ ΚΥΝΙΔΙΟΝ, ὃ τρέφεται ἀδύρμα τῇ δεσποίνῃ προσσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἀγῶνι λαχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ἐμῶσαν, καὶ τὰ σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάσθην, νεκρὸν ἤδη μυθεῖσθαι. Ad quem locum vide Bergler. Vide Ælian. Var. Hist. viii. 4. ubi iste locus Theophrasti citatur, sed non corrigitur, a Cl. Kuhnio.

κυνίδια non hodie et heri, sed antiquis etiam in deliciis habita fuisse constat. En ipsum Epigramma:

Τὴν τρίτον ὃς ὠδύγεις, ἂν πῶς τόδε σῆμα νοήσης,
Μὴ δέομαι γελάσης, εἰ κύνος ἐστὶ τάφος.

Ἐκλαύσθη. Χεῖρες δὲ κόνιν συνέθηκαν ἀνακτος,

Ὅς μὲ καὶ τήλη τόνδ' ἐχάραξε λόγον.*

PARS Epigramma
III. *canudatum*
dedit Heringa, 184.
P. 143 *707/om. IV. 470.*

ΠΑΙΟΝ τις τὰς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἂν ἢ τὰς δακτύλους.]
Hæc sunt verba Lysia Orat. adversus Æschin.
Socrat. apud Athenæum, lib. xiii. p. 612.
ubi ita legitur: Ἦς ῥᾶον τὰς ὀδόντας ἀριθμῆσαι,
ὥς ἐλάτῳς ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τὰς δακτύλους. Scribe,
ὥς ἐλάτῳς ἦσαν. Cujus dentes eo minoris operæ
est numerare, quanto pauciores sunt, quam si-
nistrae manus digiti. Quæ antiquissima et in-
tegrissima lectio. Ita locutus est Herodotus
ii. 20. Καὶ μᾶλλον ἔτι τοσάτω, ΟΣΩΙ ΕΛΑΣΣΟ-
ΝΕΣ εἰσὶν ἀδενέστερα τὰ ρεύματα παρέχονταί. Huc
respexit Demet. Phaler. de Elocut. § 128.
Ἦς ῥᾶον ἂν τις ἀριθμῆσειεν τὰς ὀδόντας ἢ τὰς δακτύ-
λους. Quæ minus accurata sunt.

* Alterum est Carmen ἐπιτάφιον in canem apud Luc. Holsten.
in Steph. Byzant. de Urbibus p. 203. quod hic quoque libet
apponere:

Εἰς κύνᾳ μελῖταιον ἐτμήλαοι.

Τῆδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ αἰνέτης

Ἰχεν Εὐμήλῃ πιεστότατον φύλακα.

Ταῦροι μιν κάλεισκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνου

Φθίγμα σιωπηρὰν νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

Vide nos in Curis. Noviss. ad v. Ἐδοκίμαζεν.

PARS
III.

PAXIZEIN. Τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Καὶ ραχιστής. Ὁ ἀλαζών. Θεόπομπος Παμφίλη.

Τῶν ἀπάντων ὁ ραχιστής, Δημοφῶν.]

Monuimus supra, ad v. Καῶσαλῶν, vocalem brevem ante liquidam non raro produci. Quod ex hoc loco Theopompi satis manifestum est. Notanda autem vox ραχιστής, five ραχιτής. Nam utroque modo scribitur. Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 56. Καὶ τὸς μεγάλως κακουργήσας PAXITAE φαμέν.* Atque hinc corrigendum se offert insignis locus Polybii, qui viros eruditissimos elusit. Est autem lib. xiii. p. 938. Οὗτοι δὲ ἦσαν ἀνδροφόνου, καὶ PAXITAI, λωποδύται, τοιχωρύχοι. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, ᾤδαχίται. Quæ vox nulla est. Vir doctissimus ad Diodorum emendabat, ᾤδαχίται p. 190.† Sed nostra emendatio verissima est.

PAYΩΔΟΙ — Ραψωδῆσαι δὲ ἐστὶ τὸ φλυαρῆσαι ἢ τὸ ἀπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.]
 “Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινός, addiderit Suidas, nescio; nec video quid ea sibi velint.”
 Kuster. Legendum, χωρὶς ΕΙΡΜΟΥ τινός. Si-
 ne aliqua connexionē recitare. Quod ραψωδῆσαι vocant Græci. Rem satis festively exponit Scholiastes ad Pindar. Nem. ii. 2. Οἱ δὲ φασιν,

* Photius in Lex. MS. Ραχίζων. Διακόπτων, καὶ τὸς κακουργοὺς ραχιστάς.

† Alexis apud Athenæum lib. vii. 20. p. 322.

— σπικτόφας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλω
 Παράχιστοι χρητῶς διαπτύξας θ' ὅλον.

τῆς Ὀμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἐν συνηγμένης, ἀποράδην
 δεῖ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διηρημένης, ὁπότε ῥαψωδοῖεν αὐ-
 τήν, ΕΙΡΜΩ: τινὶ καὶ ῥαφῇ ὡς ἀπλήσιον Ποιεῖν, εἰς
 ἐν αὐτὴν ἄγοντας. Verbo utitur Longinus, περὶ
 ῥῥας, § 22. Τὴν ἐκ τῶ κατὰ φύσιν ΕΙΡΜΩΤ παν-
 τοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττει τάξιν. Atque
 hac occasione monitus Ammonium in libello
 Περὶ Διαφ. Λέξεων. v. Λαλεῖν hic emendatum
 præstabo: Τὸ μὲν διεξίεναι λόγον ΣΥΝΕΙΠΟΝΤΑ,
 Λέγειν Φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τὰς λό-
 γους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν ποιῶν. *Continuata*
orationis serie differere, Græci vocant Λέγειν
alternatim autem disputare, Διαλέγεσθαι. Ita
 scribendus et vertendus iste locus. Hodie
 nullo sensu legitur, συναίροντα. Eleganter De-
 mosth. pro Coron. p. 586. Edit. Taylor. Ῥήτωρ
 ἐξαιφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὥσπερ πνεῦμα, ἐφάνη, καὶ
 πεφανασκηκῶς, καὶ συνελεγχῶς ῥήματα καὶ ΛΟΓΟΥΣ,
 ΣΥΝΕΙΠΕΙ τέττας σαφῶς καὶ ἀπνευσί. Scribendum,
 Ῥήτωρ — ΑΝΕΦΑΝΗ. Auctor ἀνώνυμος apud
 Suidam v. Πυθαγόρας. Ἀνεφάνη τύραννος πικρότα-
 τος. Locus Rhetoris ita vertendus est: *Tum*
demum orator subito, veluti ventus, exortus est;
et exercitata voce, et collectis verbis et senten-
tiis, perspicue et uno spiritu perorat. Resti-*

PARS
 III.

* Æschines contra Ctesiphon. p. 431. Edit. Taylor. Περὶ
 δὲ τὴν καθ' ἡμέραν δαίταν, τίς ἐστίν; ἐκ τριπλάσιον λογογράφος ΑΝΕ-
 ΦΑΝΗ, τὰ πατρῶα καταγιλάσας προέμενος.

* Συνειλοχῶς et συνειλοχοῦς Demostheni et Philo-
strato reddenda arbitratur Valcken. ad Ioan. Chrysost.
Orat. in laud. Pauli, p. 35. Porson IV. 470.

134 E M E N D A T I O N E S

PARS ^{III.} III. tuendus hic obiter Philostratus in Apollon.
vii. 27. Γλώττης τε ἐκ ἀνεπιτηδεύτως ἔχεν, οἷοι τῶν
συκοφαντικῶν οἱ συνειληχότες ὀκτὼ ῥήματα ἢ δέκα.
Scribendum, ΟΙ ΣΥΝΕΙΛΕΧΟΤΕΣ. Ad De-
mosthenis locum respexit Philostratus.*

ΠΕΘΟΣ. Πρόσωπον. Ἐρύθημα.] Ad hunc
locum silent Interpretes. Nec mirum id qui-
dem. Respexit autem Suidas, quod nemo vi-
dit, ad Sophocl. Antig. ver. 538.

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἱματόεν

ΠΕΘΟΣ αἰχρύνει,

Τέγχις' εὐώπα παρειάν.

Ubi Schol. Αἱματόεν ῥέθος. Τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ
ΕΡΥΘΗΜΑ. Quare legendum videtur: ῥέθος.
Πρόσωπον. Προσώπῳ. ἐρύθημα. Huc referendus
etiam Hesychius: ῥέθος, πρόσωπον, ΠΑΡΕΙΑ.†

PIANOS. — Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαιῆρας πρό-
τερον φύλαξ, καὶ δέλος. Ὑστερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο

* Plutarchus in Phocion. p. 179. Edit. Bryan. Εἰ γὰρ ἦ,
ὅς φησὶν Ἰδομενεὺς, δοιδυκοποιῶ πατὴρ, ἐκ αὐτῶν ἐν τῷ λόγῳ Γλαυκίππος
ὁ Ὑπερίδης, μυρία ΣΥΝΕΙΛΟΧΩΣ καὶ εἰρηκῶς κατ' αὐτὴν καλὰ, τὴν δυσ-
γίνοιαν παρῆκεν. Idem in Sylla p. 50. Ἀναχωρήσαντι δὲ αὐτῷ δι-
κην ἔλαχε δόρων Κηισωρεῖτος, ὡς πολλὰ χεῖρα ΣΥΝΕΙΛΗΧΟΤΙ
παρὰ τὸν νόμον ἐκ φίλης καὶ συμμάχῃ βασιλείας.

† Schol. in Hom. II. X. 68. a Valckenaer. Edit. ῥέθια λέ-
γουσι τὰ τῷ σώματος μέλη, ἐπειδὴ καλὰ παλὸς μέλῃς το ζωτικὸν καὶ ψυ-
χικὸν ἐστὶ. ῥέθη δὲ, τὰ ζωντὰ μέλη, δι' ὧν ῥέζομεν τι. Ἀιολεὺς δὲ, τὸ
πρόσωπον καὶ ῥέδομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.

γραμματικός.

γραμματικός. Ἐγραψεν ἑμμετρα ποιήματα.] “ Cum PARS
III.
“ omnia poemata sint ἑμμετρα, alterutram vo-
“ cem supervacaneam esse existimo.” *Kuster.*
Scribendum, ἔγραψεν ΕΞΑΜΕΤΡΩ ποιήματα.
Scripsit poemata versu hexametro. Ita locutus
est Hephæstio, *Enchir.* p. 30. Φίλικος δὲ ὁ Κερ-
κυραῖος, εἰς ὧν τῆς πλειάδος, ΕΞΑΜΕΤΡΩ συνέθηκεν
ὄλον ΠΟΙΗΜΑ.* *Josephus Antiq. Jud. lib. ii.*
p. 115. ἑξαμέτρον τόνον vocat. *Scripsit autem*
Rhianus præter Heracliada, de Bello Messeni-
co, idque versibus hexametris: de quo non
semel Pausanias in Messenicis. Cæterum no-
tandum illud, Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαιστρας πρότερον
φύλαξ. Nimirum a palæstra ad Grammaticam
se contulit Rhianus. Atque hinc intelligen-
dus locus Stephani Byzantini, in quo expo-
nendo insigniter hallucinatus est eruditissimus
Pearsonus, in Prolegom. ad Hierocl. p. 17.
Ἰππάρχημα, πολίχνιον Καρίας, ὅθεν ἦν Ἰεροκλῆς, ὁ
ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Nempe ut
Rhianus ex palæstrita Grammaticus, sic Hie-
rocles ex athleta Philosophus evasit. Hæc
mens Stephani est.

PINΘΩΝ. Ταραντῖνος, κωμικός, ἀρχηγὸς τῆς καλῆς
μῆνης Ἰλαροπραγωγίας, ὃ ἐστὶ φλυακογραφία.] *Rhin-*

* Pausanias in Atticis cap. xxxiv. p. 84. Edit. Kuhn. Ἰε-
ρῶν δὲ Κνώσσιος — χρησµὸς ΕΝ ΕΞΑΜΕΤΡΩ παρίχτο.

PARS
III. } tho, Tarentinus, poeta sui loci atque ordinis
celeberrimus. Eum laudant Stephanus Byzantinus, Pollux, Athenæus, Hephæstio, Photius, alii bene multi. De eo imperitissime commentati sunt Cuperus in Observat. lib. i. 10. et Pergerus ad Hesychium. Scripsit et Comædias et Tragædias, non suas quidem eas, verum alienas, εἰς γέλοιον μετερρῶμισμένας, sive *in ridiculum detortas*. Quod Græcis φλυαγογραφία est. Rhintonicam vocant Latini. Evanthius, sive Auctor Prolegom. de Comædia et Tragædia: *Illud vero tenendum est, post νέαν κωμῶδιαν Latinos multa fabularum genera protulisse: ut Togatas, a scenicis atque argumentis Latinis: Prætextatas, a dignitate personarum et Latina Historia: Attellanas, a civitate Campaniæ ubi ætittatæ sunt plurimæ: Rhintonicas, ab ætoris nomine. Quod falsum omnino est. Neque enim Rhintho, sive Rhinto, actor, sed poeta. Verum error non Evanthii, sed Librarii est. Rescribendum utique: Rhintonicas, ab AUCTORIS nomine. Nam Rhintho, ut ait Suidas, in hoc genere princeps. Versiculum ejus conservavit Cicero, Epist. ad Attic. i. 20.*

Οἱ μὲν παρ' ἑδὲν εἰσιν, οἷς δ' ἑδὲν μέλει.

Quod γελοῖον, sive *ridiculum* est. Hinc Varro de R. R. lib. iii. p. 102. *Quis contra nunc RHINTHO*

RHINTHO non dicit sua nihil interesse, utrum
iis piscibus stagnum habeat plenum, an ranis?

PARS
III.

Hesychius: Κάρκαρα, ἔλα ὁ δῆτω — ἐνιοι τὰς
μάνδρας Πίνθων καὶ τῇ ἑρανία ἦρι. Hæc depravata
admodum sunt. Rescribo et distingo: Κάρ-
καρα, ἔλα ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ — ἐνιοι τὰς μάν-
δρας. ΠΙΝΘΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΙΠΙΝ.
Idem: Οὔλα, τὰ τῶν ὀδόντων.* Hesych. Σαλία,
ἀρκῆ. Παρὰ ΠΙΝΘΩΝΙ. Scribendum videtur,
Σαλία, ΑΡΚΥΙ. Idem: Σαλία, πλέγμα καλὰ θω
ῶμιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖσιν αἱ Λάκαιναί. La-
tini, *Reticulum*. Idem: Ἄσεικτος, ἀγαθός, ὡς
ΠΙΝΘΩΝΙ Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ. Quid audio?
Rhintho Tarentinus *Philosophus*! Nugæ. Re-
pone, Πίνθωνι Ταραντίνῳ ΦΛΥΑΚΟΓΡΑΦΩ. Ste-
phanus Byzant. v. Τάρας. Καὶ Πίνθων Ταραντίνος
ΦΛΥΑΣ. Idem Φλύαξ et Φλυακογράφος. Quare
intelligendus Hesychius de Rhinthone Ta-
rentino, qui Φλύακας scripsit. Quod omnino
verum. Syracusanum vocat Nossis in Epi-
grammate, quod hic emendatum apponam.
Nam viri doctissimi in eo concinnando nihil
viderunt.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμέεο, καὶ φίλον εἰπὼν
Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. ΠΙΝΘΩΝ ΕΙΜ' Ο ΣΤΡΗ-
ΚΟΣΙΟΣ,

* Idem supra v. Βάβρις. Τὰ ἔλα τῶν ὀδόντων. Schol. ad Nican-
dri Theriac. ver. 211. Ἐπειδὴ ξηραίνει τὸ δηλητήριον, τὰ δὲ οὔλα
τῶν ὀδόντων, ἐκ βάθρων ἐγγίνονται.

PARS
III.

Μυσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ ΚΑΛΥΧΝΩΝ
Ἐκ τραγικῶν ἰδίων κιοσὸν ἐδρεψάμεθα.

In secundo hexametro vulgo, invitis Musis, legitur, ἀλλὰ καλύκων. Nos optime emendavimus. Ut a κάλιξ, καλίχνη, sic a κύλιξ, κυλίχνη, et a κάλυξ, καλύχνη. Quæ verissima lectio. Cæterum hic obiter corrigendum Epigramma in Catalectis Scaligeri, vexatissimum id quidem et corruptissimum. Est autem Virgilii in C. Annium Cimbrum Rhetorem :

Corinthiorum amator iste verborum.

De verbis Corinthiis frustra disputant viri eruditissimi. *Æs Corinthium* bene notum, *verba Corinthia* non item. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime :

RHINTHONICORUM amator iste verborum.

Rhintho enim verba antiqua, turgida, et peregrina, ludi jocique gratia, usurpabat. Id quod ex Hesychio et Grammaticis notum.

ΡΟΔΟΝ — Ρόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. Ἐπὶ τῷ κυδαίνοντι τινάς.] “ Sic etiam legitur “ apud Apostolium : sed male. Sensus enim “ suadet, ut scribatur παρελθὼν genere neutro ; “ quemadmodum habet Diogenianus. *Kyßer*. Recte vir doctissimus. Quin et legendum videtur, ἐπὶ τῶν ΚΑΛΙΟΝΤΩΝ τινάς. *Dicitur hoc proverbium*

*proverbium de iis, qui aliquos lugent.** Notum PARS
III.
illud Rachelis apud Matthæum ii. 18. Φωνὴ ἐν
Ῥᾱμα ἠκᾶθη, θρήνες καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολλὸς,
Ῥαχὴλ ΚΛΑΙΟΥΣΑ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε
παρακληθῆναι, ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΙΣΙ. Poteris etiam le-
gere, ἐπὶ τῷ ΚΗΔΕΤΟΝΤΩΝ τινάς. Quod rarius,
Κηδεύειν τινάς, est, *aliquos mortuos lugere.* Quo
sensu verbum occurrit apud Herodotum, lib.
ix. cap. 31. Οἱ δὲ ἀμφὶ Μαρδόνιον βάρβαροι, ὡς ΑΠ-
ΕΚΗΔΕΥΣΑΝ Μασίσιον. Ad quem locum con-

* Recte tamen κυδαινόντων. Est enim verbum *in re funebri*
usurpatum. Consulendus omnino Synesius de Regno p. 14.
Edit. Lutet. 1612. qui de verbo Κυδαίνειν agit. Vide et ad istum
locum Synesii Cl. Kuhnium in Ælian. Var. Hist. vi. 2. Huc
facit Apollon. Rhod. in Argonaut. i. 587.

Καί μιν ΚΥΔΑΙΝΟΝΤΕΣ ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων

Κεῖαν ὀρινομένης ἀλὸς οἴδατι ———

Lycophron v. 929.

—— αἰαντὶ Θεῷ

Λοιβαῖσι ΚΥΔΑΝΟΥΣΙ, καὶ θύοδοις βοῶν.

Et denique Epigramma p. 97. MS. et in Analect. Brunck.
vol. iii. 53. En ipsum Epigramma.

Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβεις, εὐφροσύνης μὲν

Αἴτια τοῖς ταῦτα κησαμένοις μεγάλης

Ἄλλ' ἐς ὅσον ζῶσι. Τὰ γὰρ ΚΕΝΑ ΚΥΔΕΑ φωτῶν

Ψυχαῖς οἰχομένων ἐ μάλα συμφέρεται.

Ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τὴ χάρις κακεῖσε συνέρπει,

Καὶνδάδε μιμνάζει μνήσιν ἰφελχομένη.

Οὕτως ἔτε Πλάτων βρεινύεται, ἔτε γ' Ὀμηρος

Χρῶμασιν ἢ σῆλαις, ἀλλὰ μόνῃ σοφίῃ.

Ὅλβιοι ὦν μνήμη πινυτῶν ἐν τεύχεσι βίβλων,

Ἄλλ' ἐκ ἐς κενὰς εἰκόνας ἰνδίασι.

Quare vide an Suidas commoda interpretatione sublevari possit;
quod puto.

fulendus

PARS
III.

fulendus doctissimus Valckenarius. Sed illud verum. Huc facit Schol. ad Sophocl. Elect. ver. 259. Ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πρᾶγματι καὶ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΙ εἰκὸς καὶ παύσασθαι ΤΟΝ ΑΔΗΜΟΝΟΥΝΤΑ. Respexit ad hoc proverbium Procop. in Perficis, lib. i. p. 29. Ἀπόντα δὲ τῶν παρόντων ἀγαθῶν ἄμεινον, ἢ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΖΗΤΕΙΝ.* Quoniam autem de mortuis, vel deflendis vel non deflendis, hic sermo est, nequeo quin adscribam insignem locum A. Gellii, ubi de Artemisia, Mausoli uxor, agit, quæ maritum mortuum, tanquam ῥόδον παρελθόν, lacrymis et omni κηδείᾳς genere profecuta est. Est autem lib. x. cap. 18. *Mausolus ubi fato perfunctus inter lamenta et manus uxoris, funere magnifico sepultus est; Artemisia luctu atque desiderio mariti flagrans uxor, ossa cineremque ejus mixta odoribus, contusaque in faciem pulveris aquæ indidit ebibitque; multaque alia violenti amoris indicia fecisse dicitur.* Ita legendus et distinguendus est iste locus, quem perperam sollicitarunt viri doctissimi. Haud a-

* Huc quoque respexisse videtur Libanius in Epist. 647. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τῶν παιδῶν πολλὰς ἡμῖν ἐλέγξεις ῥήτορας, ὅπως οὐκ ἐν βλίσποντος καὶ ῥέοντος, ὡς ᾤηθη διὸν εὐδὺς ἀποδόντα παλαίειν, ἵνα μὴ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙΡΟΝ ΖΗΤΩΜΕΝ. Ita Ælian. Var. Hist. xiv. 6. Πάνυ σφόδρα ἐξῆμέως ἰώκει λίσγειν ὁ Ἀγίτιππος, παρελθόντων, μήτε τοῖς παρελθούσιν ἐπιτάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν.

liter locutus est, ut alios taceam, Justinus, PARS
xv. 3. Quod idem antea Philippus frater ejus ^{III.}
cum facere voluisset, INTER MANUS regis ex-
spiraverat.

ΠΥΓΧΟΣ. Ἀριστοφάνης.

Ἐλελεῦ. Χάρεαι, κάθες τὸ ρύγχος. Οὐ μένειν ἐχρήν.
Τὸ πρόσωπον.]

De ararote vid.

*Casaub. in
Athen. p. 168.*

De hoc loco Aristophanis nos supra ad v.

Ἐλελεῦ. Recte autem Suidas, ῥύγχος. Τὸ πρό-
σωπον. Lexicon MS. Bibl. Coisl. ῥύγχος, τὸ
πρόσωπον ἀραρός. Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ρύγχος εἰς ἡμᾶς
τρέφει. Quæ non uno loco depravata sunt. Re-
ponendum sine dubio: ῥύγχος. Τὸ πρόσωπον.
ΑΡΑΡΩΣ.

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ρύγχος εἰς ἡμᾶς ΣΤΡΕΦΕΙ.

Ad nos faciem deus convertit.

Sic Heringa.

*Ms. 296. qui
fabule nomen de-
cet, locumque de
Thebai citat.*

Porson. IV. 470.

Ita diu est quod emendaveram. Est autem
iste senarius ex Ararotis Adonide: id quod
nos docet Athenæus, lib. iii. p. 95. Ἀρχιππος
Ἀμφιτρώωνι δευτέρῳ κατὰ παιδίαν εἰρηκε καὶ ἐπὶ τῷ
πρωτῷ ἔτῳ.

Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ρύγχος ἔτῳσι μακρόν.

Καὶ ΑΡΑΡΩΣ ΑΔΩΝΙΔΙ.

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ρύγχος ὡς ἡμᾶς σρέφει.

Fuit autem Araros, poeta comicus, filius A-
ristophanis. Ejus meminere Athenæus, Pol-
lux,

PARS lux, Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. A-
then. lib. iv. p. 175. Ἀεραῶς δὲ ἐν Πανὸς γοναῖς

lege
Ὁ δ' ἀρπάσας μόν-
αυλον εὐθὺς, πῶς
δοκεῖς;

Κεῖνος ἀνέλλει' —

cum Valcken. ad

Eurip. Hecub. 446.

Roscher. l. c.

———— Ἀρπάσας
Μόναυλον εὐθὺς, πῶς δοκεῖς; ἀνέλλετο
Κεῖνος ———

Ita scribendi sunt isti versiculi. Poetam fri-
gidum vocat Alexis apud Athenæum, lib. iii.
p. 123.

———— Καὶ γὰρ βέλομαι

Ὑδατός σε γεῦσαι. Πρᾶγμα δ' ἐστὶ μοι ΜΕΓΑ
Φρέατος ἔνδον ψυχρότερον ΑΡΑΡΟΤΟΣ.

*Etenim volo aquam te gustare: Est autem
mibi*

Domi puteus egregius, frigidior Ararote.

Ita scribendus et vertendus iste locus. Γεῦσαι
est *gustandum dare*. Idem ὕδατός σε γεῦσαι, et
ὕδωρ σε γεῦσαι. Quomodo locutus est Euripides
in Cyclop. ver. 149.

Βέλει σε γεύσαι πρῶτον ἄκρατον μέθυ.

Eleganter autem μέγα πρᾶγμα Φρέατος. *An ex-
cellent well of water*. Eubulus Comicus apud
Athenæum, lib. xiii. p. 559.

Κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὲ

ΜΕΓΑ ΠΡΑΓΜΑ ———

An excellent woman. Vide nos supra, ad v.
Ἀκόλασον. Vulgo autem nullo sensu legitur,
πρᾶγμα

πράγμα μετὰ ΦρίατⓈ. Ridicule Interpres. PARS
Cum puteo res est. III.

PTMA — Ἐρυμάλκην τὰς ἱππηγὰς ναῦς.] Polybius, lib. i. p. 39. Τῶν μὲν PTMOΥΛΚΟΥΝΤΩΝ τὰς ἱππηγὰς ναῦς, τῶν δὲ τελαρίων συμμενόντων καὶ συνεφεδρευόντων τέτοις. Ad hunc locum respexit Suidas.

PTΣΙΑ. Ἐνέχυρα — Ἰώσηπος. Πρῶτον μὲν γὰρ ῥύσιον τῶν πολεμίων ἄγων, καὶ πολὺ συγκροήσας ἱππικόν, ἐπαφίησιν αὐτοῖς περὶ Διόσπολιν.] “ Joseph. “ de Bell. Jud. lib. i. cap. 19. ubi legitur, “ ῥύσιον κατὰ τῶν πολεμίων. Vetus autem Interpres Josephi pro ῥύσιον legisse videtur Σύρων. “ Vertit enim, in Syros hostes ducens.” Kuster. De hoc loco nonnulla quoque scripsit doctissimus Stanleius ad Æschyli Supplices, p. 850. Sed ita ut ulcus intactum reliquerit. Nimirum viris eruditissimis fraudi fuit vox ῥύσιον, quæ corruptissima est, et nullum locum hic habet. Videamus igitur an nos ex pristinae lectionis vestigiis falsi quid elicere queamus. Rescribo, ut mihi quidem videtur, certissime: Πρῶτον μὲν γὰρ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΑΙΤΩΝ ἄγων, καὶ πολὺ συγκροτήσας ΙΠΠΙΚΟΝ. Quantum potuit peditum ducens, multosque equites, quos collegerat, in hostem circa Diospolim immittit. Ita locutus est Josephus, Bell. Jud. lib. iii. 18. p. 220.

PARS P. 220. Πᾶν γὰρ εὐθέως ΟΣΟΝ ΗΝ μαχημάτων
 III. ΑΥΤΩΝ ἀθροισθέντες, ὥρμησαν ἐπ' Ἀσκάλωνα.
 Paufanias in Messenicis, cap. 29. Πρόταξας
 δὲ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΑΩΝ τῇ σκευῇ κῆφον,
 τῆς ἐς τὴν Ἰθάμην εἶχεν ὁδὸν. Nihil verius hac
 emendatione.

ΠΥΤΑ. Συνεσαλμένως. Εἶδος ἐστὶ πωτηρία. Δη-
 μοσθένης καὶ Μειδίας. Ἐκλείαμένως παρ' ἡμῖν λεγόμε-
 να.] “Scribo, τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, sen-
 “sumque hujus loci eum esse puto, quem in
 “versione expressi: *Ea quæ a nobis dicuntur.*”
 Kuster. Aliud est παρ' ἡμῶν λέγειν, aliud παρ'
 ἡμῖν λέγειν. Quæ loquendi ratio Nostro fami-
 liaris est. Suidas v. Ἀβασί. Τοῖς ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λε-
 γόμενοις. Idem v. Γάνδας. Τὸ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγόμε-
 νον. Quare recte et more usitato Suidas: Τὰ
 παρ' ἡμῖν λεγόμενα. *Ea quæ apud nos dicuntur.*
 Distinguit autem Suidas, quod nemo vi-
 dit, inter ῥυτὰ, pocula, et quæ vulgo ῥυτὰ di-
 cuntur. Hæc vox priorem syllabam producit,
 illa corripit. Hæc mens Glossographi est.
 Quod vero prima τῶ ῥυτὸς producat, vel testis
 esse poterit Homerus, Odyss. E. 10.

ΠΥΤΟΙΣΙΝ λάεσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδω.

ΠΥΤΗΡΑ — Καὶ αὐτίς. Τὸ εἶδος ὠδίνων ῥύσια
 δεξαμένη.] Hoc fragmentum loco suo motum
 est. Pertinet enim ad ῥύσιον. Sed omnia dis-
 jecti hujus Lexicographi membra restituere,
 nec

nec meum, nec tuum est. Cæterum hic locus depromptus est ex Epigrammate, quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 54. Carmen ita legendum est. Nam Cl. Editor more suo alienas vestes commaculavit.

PARS

III.

*Epigramma
indicat O-
dendorf in Thom.
Magistr. p. 422.
Porsen. IV. 471.*

Πόντια κωροσῶα ταύταν Ἰππιοντίδα νύμφαν,
Καὶ σεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
Ὅλβια Εἰλειθῆα, πολυμνάσιοιο φύλασσε
Τίσιδος ὠδίνων ῥύσια δέξαμένα.

Ita scribendum istud Epigramma. Non intellexit vir doctissimus quid sit νύμφη. Est autem νύμφη *pupa* sive *παυγνίον puellare*. Κόρην vocant Græci. Hesychius: Κόρη, ΝΥΜΦΗ, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Idem: Δαγὺς, ΝΥΜΦΗ λευκόκηρος. Scholiastes ad Theocriti Pharmaceutriam ver. 110. Δαγὺς δὲ ἐστὶ κοροκόσμιόν τι. Καλῶσι δὲ αὐτὸ καὶ ΝΥΜΦΗΝ· οἱ δὲ πλαγῶνα, ὡς Ἀφίκοι, ἀπὸ τῆς πεπλάδα ἐκ κηρῶ. Qui locus insignis est. *Pupas* vocat Persius Satir. ii. 70.

— *Veneri donatæ a virgine pupæ.*

Ad quem locum consulendus Casaubonus.* Glossæ: *Pupræ*, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων ΝΥΜΦΑΙ. Quare per Ἰππιοντίδα νύμφην nihil aliud hic intelligendum quam *pupa* sive *nym-*

* Confer etiam Cl. Pierfonum ad Mærin v. Κοροπλάδοι, pag. 235.

PARS *pha marina*, quam Tifis, jam mater facta,
 III. Lucinae pro more dedicavit.* Est autem Tifis
 nomen mulieris. Ut ab Ἰσις Ἰσιδος, sic a Τι-
 σις Τίσιδος.

ΡΥΤΗΡΕΣ. Χαλινοί. Ἠνία. Ἱμάντες. Ἐν
 Ἐπιγράμματι

Χρυσὸς ὅλας ρυτῆρας, ὅλας κληίδας ἐλέγχει.]

*Epigramma indi-
 cat Dudenorff. in
 Thomam Magist. p.
 422. Porson. IV. 471.*

Integrum Epigramma, ex quo hic versus de-
 cerptus est, exstat Anthol. lib. vii. p. 588.
 Vide nos supra, ad v. Ἐλύγασεν.

Σ.

ΣΑΒΑΚΩΝ. Διονυσιακῶν.

Τρυγόνιον Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδαν.
 τετέστιν, ἑταιρῶν.] Pentameter hic est pars Epi-
 grammatis, quod exstat Antholog. lib. iii.
 p. 329. Quod et Portus etiam observaverat.

* Per ἐπιπολὶδα νύμφην forsan intelligendum Κοράλιον, *Corallium*,
puellari forma insculptum: quod vel ex nomine constat. Est
 enim Κοράλιον nihil aliud quam Κόρη ἁλία. Vide Epigram. in
 Anthol. Reisk. N°. 792. ubi *Corallium* de se ipso ita loquitur:

ΑΔΗΛΟΝ.

Πρὶν μιν ἀλικύσῃ πύτρας ἐν βένδισιν ἡμιν,
 Εὐαλθὲς πόντε φῶκος ἀναισιμένω
 Νῦν δὲ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοδον ἰαύει
 Λάτρεις εὐγεφάνη Κύπριδος ἀφρὸς ἔρω.

Est

Est autem hoc Carmen Philodemi, et quidem ex elegantissimis: quæ causa fuit, ut hic emendatum apponendum esse duxerim. Nam Critici in hoc Carmine elucidando nihil viderunt:

PARS
III.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθρος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων.

Ἡ ΚΥΒΕΛΗ καὶ ΚΩΜΟΣ ἐνέπρεπεν, ἥ φιλο-
παύμων

Στωμυλῆ, Μήτηρ ἣν ἐφίλησε θεῶν.

Ἡ μένη ἐέρξασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν.

Ὅργια, καὶ φίλτρων Λαίδος ἀψαμένη.

Φύε κατὰ σῆλης ἱερὴ κόνη τῇ φιλοβάκχῳ

Μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοίων κάλυκας.

Καλύβη καὶ δάμος.
MSS. unde δάμος
Salmaf.
Tyrowhitt IV. 422.

In primo versiculo vulgo legitur τρυφερῆς. Nos recte scripsimus Τρυφέρας. Quemadmodum exhibet Suidas, v. ῥέθρος. Est autem Trypbera nomen mulieris. Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 583.

Sic in Epigrammate
Asclepiadis, in Miscell.
Lipsiens. Novis, IX. p. 456.

Ἔστι καὶ ἐκ μορφῆς Α ΤΡΥΦΕΡΑ τρυφέρα.

Quod sequitur Τρυγόνιον, est palumbula, sive columbula. Quomodo amicas suas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus in Afinario Act. iii. 3.

Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum.

Confer viros doctissimos ad Aristoph. Plut. ver. 1012. In proximo versu eleganter dedi-

PARS mus, Κυβέλη καὶ κῶμος. Vide nos supra, ad v.
 III. Ἀλυστος. Deinde recte scripsimus, Μήτηρ Θεῶν.
 Nam quod vulgo legitur Θεῶν ineptum est.
 Postremo non vulgari elegantia Philodemus
 noster, ἀμφὶ γυναικῶν. *Seorsum a mulieribus.*
 Hesychius: Ἀμφὶ, χάρις, δῖκα. Nimirum Try-
 phera Veneris sacra, non conventu mulierum,
 sed clanculum cum commilitone suo celebra-
 bat. Hæc mens poetæ est, quæ nostros Inter-
 pretes fefellit. Cætera satis manifesta sunt.

ΣΑΒΕΙΡΟΙ. Ὀνομα ἔθνης. Νεμεσᾶ τε καὶ ἀγα-
 νακτῆ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαντας Σα-
 βείρας τε καὶ Ἀλβανός.] Hæc sunt verba Menan-
 dri in Excerptis Hœschelii, p. 134. Atque
 huc respicere videtur Suidas supra: Νεμεσᾶ.
 Μέμφεται.

ΣΑΘΡΩΘΗΝΑΙ. Σαλευθῆναι. Τὰς μὲν ἐπ' αὐτῆς
 καταρραχθῆναι ταῖς βολαῖς, καὶ τὸν τοῖχον ἅπαντα τῷ
 πύργῳ σαθρωθῆναι τῇ βίᾳ. Μένανδρος φησί.] Hæc
 ad senarios reducere tentavit Cl. Schurtzfleisch.
 ad Longinum, p. 43. Perperam omnino et
 iratis Musis. Sunt enim proculdubio verba
 Menandri Historici, quem passim laudat noster
 Suidas. Vide supra ad v. Αἴσιος. ubi Portum
 recte castigat Kusterus.

ΣΑΚΚΟΣ. Καὶ Σακκίον. Ὁ δὲ Ἰακώβ σακκίον
 ἐξαψάμενος, καὶ τῇ λύπῃ βαρὺς ἐκαθέζετο.] Hæc
 verba

IN SUIDAM.

149

verba leguntur apud Josephum, Antiq. Jud. **PARS**
lib. ii. 3. p. 72. Notandum autem illud, σακκίον **III.**
ἐξαφάμενος ἐκαθέζετο. Qui mos scilicet Syro-
rum: de quo Menander in versibus elegantis-
simis apud Porphyrium de Abstin. lib. iv.
quos hic emendatos adponam. Nam viri doc-
tissimi, in hisce tum corrigendis tum inter-
pretandis parum viderunt:

— Παράδειγμα τὸς Σύρος λάβει.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκῆνοι διὰ τινα
αὐτῶν ἀκрасίαν τὸς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδεσιν, εἶτα ΣΑΚΚΙΟΝ ἐλάβον, εἰς θ' ὁδὸν
ΕΚΑΘΙΣΑΝ ΑΤΤΟΤΕ ἔπι κόπρῃ, καὶ τὴν θεὸν
Ἐμίλασαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Corrige — φάγωσ' ἰχ-
θὺν — Brunck hic
probat vult remanere
in ἰχθὺν et ἰχθὺς in-
terdum corrigi. Sem-
per apud Comicos pro
succitar. Journal
des Savans. Avril

Ita scribendus iste locus.* In versu penultimo
vulgo, indignante metro, ἐκάθισαν αὐτοί. Sed 1781 Porson. IV. 47
Græci καθίζεν αὐτῆς dicunt. Ælian. Var. Hist.
iv. 22. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς διφρεὺς οἱ παῖδες ὑπέ-
φeron, ἵνα μὴ ΚΑΘΙΖΩΣΙΝ ΕΑΤΤΟΤΕ εἰκῇ καὶ ὡς
ἔτυχε. Deinde minus recte legebatur, τῷ ταπει-
νῶσαι. Sed nos veram lectionem restituimus.
Quod vidit vel non vidit Cl. Clericus. Reti-
cetur scilicet ἑαυτῆς. They humbled themselves
in sackcloth and ashes. Τὴν ψυχὴν ταπεινῶσαι
vocat Psalmographus, xxxv. 13. Ἐνεδύομην ΣΑΚ-

* Consulendus Reinesius in Variarum Lectionum lib. ii. et
iii. ubi confer p. 209. et p. 304.

PARS KON καὶ ΕΤΑΠΕΙΝΟΥΝ ἐν νηθείᾳ τὴν ψυχὴν μὲν.
 III. Lucian. in Nigrino vol. i. p. 59. Ἀλλὰ δὲ προσ-
 ελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πῶρρωθεν τὴν ψυχὴν
 ΤΑΠΕΙΝΩΣΑΝΤΑ. Scio quidem virum longe
 eruditissimum in libro de Diis Syris hunc
 locum Comici aliter accepisse. Sed nos nostra
 unice amamus.

ΣΑΛΕΥΣΑΣ — Τὴς δὲ ἄλλης ἐποψίας τῆς ἀκμῆς
 σαλεύσας, καὶ μὲν τοι τῷ ἀπολέσθαι ὁμῶς εἶναι.] Lo-
 cus conclamatus. Interpres ne vertit quidem:
 quod hominis prudentis est. Repono, Τὴς δὲ
 ἄλλης ΕΠ' ΟΥΙΑΣ τῆς ἀκμῆς ΣΑΛΕΥΣΑΝΤΑΣ, καὶ
 μὲν τοι τῷ ἀπολέσθαι ὁμῶς εἶναι. Cæteros autem cum
 jam advesperasceret, in discrimine versatos, et
 jam jam perituros. Ἀκμὴ βίβ, ἀκμὴ καιρῶ, ἀκμὴ
 γήρως, Græcis usitatissima. Ἐπ' οὐσίας τῆς ἀκμῆς.
 In the dusk of the evening. Eleganter Damaf-
 cius apud Photium, p. 1065. Ἀλλὰ τῷτο συμ-
 βέβηκε νῦν ἐπὶ ζυρῶ ἐσθάναι καὶ τῆς ἀκμῆς, τῷ δὲ ἐσχά-
 τῃ γήρως ὡς ἀληθῶς.* Recte autem, τῷ ἀπολέσθαι
 ὁμῶς εἶναι. Cum in eo essent, ut perirent. Men-
 ander apud Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 121.

Ὅμῳ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη.

Sensum optimè ΣΑΜΟΥ ΤΑΛΗΣΣΗΣ. Οὐδέποτε κατὰ τὴν συν-
scripsit Tourneux; ἡδεῖαν λέγομεν Σαμοθράκην, ἀλλὰ διαλελυμένως.
Sed legendum λέ-
γει Ὀμηρος, In MSS. Vide Cl. Casaubon. ad Athenæum lib. viii. 12. p. 618.
plurimumque scribitur Ὅσπερ

Porson. IV. 471. qui conf. IV. 435.

Ἵππερ ἐν πόλει ἄκρη, τῇ ἀκροπόλει.] Hoc falsum: PARS
III.
quod et recte adnotavit Kusterus. Sed res facile restituenda est. Scribendum, λέγει μὲν Σαμοθράκην. Homerus scilicet, de quo sermo est. *Nunquam dicit poeta Σαμοθράκην, ut nos plerumque dicimus, sed Σάμον Θρηκίην.* Quod omnino verum est. Nobiscum facit Hesychius: Σάμω ὑλήεσσις Θρηκίης, τῆς Σαμοθράκης. — Πάντοτε αὐτὴν Σάμον ΚΑΛΕΙ, καὶ ἐδίποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον. Respexit uterque ad Homer. Il. N. 12.

Ἵψ' ἐπ' ἀκροάτης κορυφῆς Σάμω ὑλήεσσις
Θρηκίης —

ΣΑΟΥ. Σῶζε. Φύλαττε. Ἐν Ἐπιγράμματι. Ἀρτεμι,
Τόζω μὲν κλῶπας βάλλε, σὰς δὲ φίλως.]

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod legitur Antholog. lib. iv. p. 481. Confer Nostrium supra, v. Κλώψ.

ΣΑΡΑΜΒΟΣ. Οὕτως ἐκάλαν οἱ Ἀθηναῖοι κάπηλόν Infr. p. A77.
τινα.] Sarambus caupo celeberrimus, cujus meminerunt Plato, Aristides, Themistius, Julianus, Maximus Tyrius, alii bene multi. Athenæus, lib. iii. p. 112. Κάραβον vocat. Καὶ Σάραμβος, ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. Et Sarambus, cognomine Locusta, caupo tabernarius: quo nomine insigniebatur Callimedon rhetor apud Athenæum, lib. iii. p. 106. Sed hæc manifesto corrupta. Quod et vidit magnus Casaubonus.

PARS
III.

bonus. Repono, Σάραμβος, ὃ καὶ Σάραβος. Idem Σάραβος et Σάραμβος. Dio Chrysof. Orat. iv. p. 75. Ἀλλὰ Θιαρίωνα μὲν καὶ ΣΑΡΑΒΟΝ, ὅτι ἐν Ἀθήναις καπηλεύεσσι, καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων τῆτο ἀκέεσι τὸ ὄνομα, δικαίως φημὲν ἀκέειν.

ΣΑΠΡΟΣ. Καὶ ἐπὶ τῷ παλαιῷ.

Σιμωνίδης; πῶς; ὅτι γέρων ὦν καὶ σαπρὸς
Κέρδης ἔκητι καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείοι.]

Deprompti sunt isti senarii ex Aristoph. Pac. ver. 697.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Προσκυητός. Καὶ Σεβίζεις, σέβειαι. Καὶ Σεβίσαι, ἀντὶ τῷ, εὐλογῆσαι. Ἀριστοφάνης. Εὐπίσως τῆμόν δαίμονας ἔχει σέβισαι. Τῆτίσιν, εὐπίσως ἔχω πρὸς τὸν θεὸν ὑμῆσαι καὶ εὐλογῆσαι.] Hæc partim repetuntur infra, v. Σεβίσαι. Respexit autem Suidas ad Aristoph. Thesmoph. v. 111. ubi ita legitur:

Εὐπίσως δὲ τῆμόν
δαίμονας ἔχεις σεβίσαι.

Sed verior et elegantior Suidas, ἔχει. Quod ex interpretamento subiecto patet. Idem Εὐπίσως τῆμόν ἔχει, et Εὐπίσως ἔχω. Nimirum chorum adhortatur Agatho, ut rem sacram patrio more celebret. Respondet chorus, nihil opus esse hortamento; se enim officio suo non defuturum. Hæc mens Comici est. Cæterum hic
locus

locus depromptus est ex Scholiis antiquis ad **PARS**
Aristophanis Thesmophoriazusas, quæ hodie, **III.**
magno literarum dispendio, desiderantur.

ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ. Τῷ τέτι, σεμνήν τὴν ὄψιν
ἔχεις. Εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι σεμνοὶ μὲν φαῖναι, ἔκαστα
τὴν πρόσοψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ὀπίσθη δέματα.] Hæc
sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Nub. 362.

Καὶ νυπόδητος κακὰ πολλὰ ἀνέχει, καὶ φ' ἡμῖν
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ.

Eleganter Synesius Epist. 154. Δεινὴ δὲ ὁμῶς
ἡ παρομοίωσις· ἦτε γὰρ ὀφρὺς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως,
εἰς ὅσον ἦρται, καὶ ἡ χεὶρ ὑπερέχει τὸ γένειον, τὰ τε
ἄλλα ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥΣΙΝ ὑπὲρ τὰς Ξενοκ-
ράτους εἰκονας.* Verba autem Comici de Socrate
intelligenda sunt, quem alii laudabant, alii, ut
mos hominum est, vituperabant. Callias Co-
micus apud Diog. Laert. in Socrate lib. ii.
cap. 5.

Ἦδη ΣΕΜΝΤΝΗΙ, ὅτι φρονεῖς ἔγω μέγα;

Ἐξέστι γάρ μοι. Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Ita scribendus iste locus. Vulgo, Ἦδη σὺ σεμνή.
Quod vitii manifestum est. De Euripide enim
hic sermo est. Monuimus autem supra, ad

* Agathias in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 217.

Καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Ἀλκιμένην ἀνιόντων,
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΗΣΑΣ καὶ σοβαρευσάμενος.

PARS
III.

v. Δικαλιεύειν, vocalem ante μν corripī nonnunquam: id quod ex hoc loco satis manifestum est.* Homines autem male nati, cum modulum verbi nescirent, et sensum et senarium perdiderunt. De nostra autem emendatione, non est quod quidquam dubites. Schol. ad Aristoph. Nub. ver. 362. ΣΕΜΝΤΥΝΗ: καὶ μέγα φρονεῖς. Οἱ γὰρ Πηιδεδακότες αὐτοῖς, σοβαρῶς πεφύκασιν βαδίζειν. Quæ elegantissima sunt, et Calliam nostrum manifesto respiciunt.†

ΣΕΜΝΤΥΝΟΜΕΝΟΣ. Κομπάζων. Σεμνυόμενος ὁ Διονυσόδωρος ἐπὶ τῷ μηδὲνα τῶν κρεμάτων αὐτοῦ (scribe αὐτῶ) μήτ' ἐπὶ τριήρες, μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοέναι, καθάπερ Ἰσμηνίς.] Hæc sunt verba Laertii in Cratete lib. iv. cap. 4.

ΣΕΣΑΓΜΕΝΗΝ — Οὕτω δὲ τῇ λέξει σισαγμένῃ ἐπορεύοντο.] Hoc fragmentum exstat apud Agathiam, lib. ii. p. 43. Edit. Vulcan. ubi male legitur, σισαγνευμένοι.

ΣΕΙΡΗΝΑΣ — Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ τὸ λάλημα κείνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον.] Hoc frag-

* Solon p. 433. Edit. Winterton. Cantab. 1677.

Πέμπτη δ' ὤριον ἄνδρα ΜΕΜΝΗΜΕΝΟΝ ἄρ' γάμος εἶπεν,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενέην.

† E contra ὑφίλειεν ἑαυτόν. Το δραω back. Eunapius in Maximo p. 70. Edit. Commelin. Καὶ ΤΦΕΙΑΚΕΝ ΕΑΥΤΟΝ. Subtrahēbat se, nec tantundem sibi sumēbat.

mentum

mentum est pars Epigrammatis, quod legitur **PARS**
 Anthol. lib. vii. p. 600. atque ita quidem le- **III.**
 gitur :

— Σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις·
 Κεῖνο τὸ σειρήνων γλυκερώτερον —

Atque hinc Suidas emendandus est. Dum
 hæc scribo, succurrit locus venustissimus Æ-
 liani, quem hic obiter adscribendum esse duxi,
 ut integrior legatur. Est autem Hist. Animal.
 xvii. 22. Μέλος δὲ μουσικὸν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπαί-
 δευται — καὶ πρὸς τὸν ἀδόμενον ὑμέναιον βλέπει, θέλ-
 γοντα γονὴν ὑπὸ τινὶ γαμικῷ, προσιόντα Σεῖρνας.
 Verba sunt de *orione* ave, sed depravata admo-
 dum et conclamata. Repono, si quid video,
 certissime: ΘΕΛΓΩΝ ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ ΤΜΝΩ
 τινὶ γαμικῷ, ΠΡΟΣΕΙΟΝΤΙ Σεῖρνας. Locus ita
 vertendus est: *Orion autem natura ita musice*
erudita est, ut hymenæum cantu suo referat,
aves tanquam carmine quodam nuptiali demul-
cens, et Sirenas ostentans. Προσείειν Σεῖρνας,
 est, *Sirenum illecebras ostentare. More Sirenum*
cantu suo homines allicere. Προτείνειν Σεῖρνας
 vocat Ælianus iv. 16. Προσάγειν δὲ ἄρα ὁ πέρ-
 ρει, καὶ ΣΕΙΡΗΝΑΣ εἰς τὸ ἐφοικόν ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ τῶν
 ἄλλων τὸν τρόπον τῆτον. Ita scribendus iste locus,
 quem Interpretes minus intellexerunt. De
 verbo autem Προσείειν, quod haud protritum
 est, consulendi viri doctissimi et diligentissimi
 ad

PARS ad Timæi Lexicon p.99. Opportune admodum
 III. Ælianus Epist. 16. Σὺ δὲ μοι δὲ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ
 ΠΡΟΣΕΙΕΙΣ καὶ ὠδὰς.

ΣΗΜΟΣ. Ἠλεῖος, γραμματικός. Ἐγεῖται
 Δηλιακὰ βιβλία ἤ.] Scribendum videtur, Σή-
 μος, ΔΗΛΙΟΣ, γραμματικός. Semus, Delius,
 Grammaticus non incelebris, laudatur Ste-
 phano Byzantino, Harpocrati, Athenæo,
 Photio in Lex. inedito, aliis. De eo accuratissi-
 me, ut solet, Vossius in Opere præclaro de Histo-
 ricis Græcis. Sunt qui, auctoritate Suidæ, Eleum
 vocant. Verum Suidas ex Suida corrigendus
 est in v. Πραμνίος, ubi diserte Delius nuncu-
 patur. Quocum facit Photius. Sequitur locus
 Semi: Οἱ δὲ φαλλοφόροι ἔχωρις ἐρπύλλας καὶ παιδε-
 ρωτος ἔσκειπον τὰς ὄψεις, κιντῶ καὶ ἰοῖς σεφανέμενοι.
 Quæ nonnihil corrupta esse video. Edit. Me-
 diolanensis habet, ἐξ ἐρπύλλας. Recte. Aliud est
 ἔχωρις ἐρπύλλας, aliud ἔχωρις ἐξ ἐρπύλλας. Mens
 Semi est: Phallophori non προσωπεῖα gestabant,
 sed faciem serpyllo tantum et pæderote tegebant.
 Οὐ χωρὶς ἐξ ἐρπύλλας, non nisi serpyllo. Quod om-
 nino verum est. Interpres hunc locum non
 intellexit. Nam Græca paulo reconditiora
 sunt.* Cæterum et alijs fuit Semus five Sa-

* Huc facit Athenæus lib. xiv. 4. p. 622. Σῆμος δ' ὁ ΔΗ-
 ΛΙΟΣ ἐν τῷ περὶ παιάνων — Οἱ δὲ φαλλοφόροι, φησὶ, προσωπεῖα
 μὴ ἐλαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ΕΡΠΥΛΛΟΥ περιτιθέμενοι, καὶ παι-
 δρωτας ἐπάνω τότε ἐπιτίθενται, εἰφανόν τι δαδὺν ἔχον καὶ κιντῶ.

mus (nam idem nomen Σῆμος et Σᾶμος, ut Δῆ-
μος et Δᾶμος,) Chryfogoni filius, poeta ἰαμβο-
γράφος, cujus meminit Polybius, lib. iii. 16.
p. 499. ubi versiculum ejus laudat: Κατέγρα-
φον δ' εἰς τὰς τοίχας, καὶ τὸν περιφερόμενον εἶχον ἤδη
τότε τῆς ἐπιδειξίτης τῆς ΤΟΥ ΣΑΜΟΥ Φυόμενης,
ὅς ἦν ἡὸς μὲν Χρυσογόνου, σύντροφος δὲ τῷ βασιλείᾳ.
Ὁ δὲ εἶχος ἦν,

Ὅρας τὸ Δῖον, ἔ βέλος διέπτατο;

*Parietibus autem versiculum illum, omnium post-
ea sermonibus jactatum, inscripserunt; jam tum
elegantis sui ingenii specimen edere incipiente
SAMO Chryfogoni filio, qui una cum rege fuerat
educatus. Versus fuit hic:*

Videsne Dium, quo jaculum pervenerit?

Quem quidem senarium desumptum esse video
ex Euripide in Supplic. ver. 860.

Ὅρας τὸν ἄβρον, ἔ βέλος διέπτατο.

Ubi illud ἄβρον ineptum est, et neminem non
offendit. Proculdubio scripsit Euripides:

Ὅρας τὸ δῖον ἔ βέλος διέπτατο;

Τὸ δῖον βέλος est *fulmen*, sive *telum Jovis*. Τὸ
δῖον πῦρ vocat Poeta in Bacchis. Hinc ele-
gantissima parodia Sami,

Ὅρας τὸ Δῖον ———

Quo

PARS
III.

Quo respexit poeta ad *Dium* urbem, quam Ætoli nefarie incenderant: de quo Polybius, lib. iv. 19. p. 454. Quod vero dixi, vocem ἄβρον ineptam esse, et neminem non offendere, id quidem haud inconulto dixisse videor. Dicitur enim ἄβρος de homine delicato, et qui formæ studeat. Quod in *Capaneum* quidem, hominem φιλοπόλεμον, cadere non potest. Hinc alii ἄδρον, alii λαβρόν legunt. Sed nostra emendatio verissima est: quod ex Polybio patet.* Atque hinc vindicandus atque intelligendus simul Philostratus in Apollonio, cujus mentem nemo Interpretum percepit. Est autem lib. iv. p. 157. Διαλεγόμενος δὲ αὐτῷ πρὸς τῶν ἀντιδρῶν, παρέτυχε μὲν τῷ λόγῳ μεράκιον ΤΩΝ ΑΒΡΩΝ, ὅτως ἀσελγὲς νομιζόμενον, ὥς γενέσθαι πρὸς καὶ Ἀμαζόνων ᾄσμα. Cum de libationibus faciendis disputaret, adolescens sermoni intererat, mollis plane, atque ita lasciviæ luxuriæque deditus, ut fuerit etiam Amazonum cantilena. Ita sine dubio

* Sthenis in fragmento apud Stobæum Serm. xlv. p. 332. de Rege. Edit. Lugdun. 1608. Ἀριστὰ δὲ καὶ μιμνῆσκοντες τῷ βασιλεῖ, (τὸν δὲ) εἰ μεγαλόφρονά τις, καὶ ΑΒΡΩΝ, καὶ ὀλιγοδεία παρασκευάζει αὐτὸν, πατρικὴν διαδίσκιν ἰνδαικνύμενος τοῖς ἰφ' αὐτῷ. Ubi ἀντὶ τοῦ ἄβρον, ΣΟΦΩΝ conjecit Gesnerus, et ΑΔΡΩΝ nuper doctissimus Eldikius in Specim. Suspic. p. 13. His addit tertium Cl. Koen, ΑΒΑΡΕΑ. quem vide ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 180. Sed nihil mutandum. In hoc loco Sthenidis ἄβρος est splendidum, generosum, θαυσιπρόξενον.

scribendus

scribendus et interpretandus iste locus, quem PARS
III.
nuperus Editor, libris omnibus invitis, scele-
ratissime contrucidavit. Juvenem ἀβρόν, im-
bellem, et deliciis fluentem, eleganter vocat
Philostratus Ἀμαζόνων ἄσμα. *Cantilenam Ama-
zonum*: quippe quæ ejusmodi homunculos
jure merito aspernabantur et ludibrio habe-
bant. Quod verum et venustum est.

ΣΗΣΑΜΑ καὶ μέκωνα καὶ σισύμβρια. Φύλλα οἷς σε-
φανῆται οἱ νυμφῖοι.] Respexit Suidas ad Aristoph.
Av. ver. 160.

Τὰ λευκὰ σήσαμα,
καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.

leg. ΜΗΚΩΝΙΑ
Tyrwhitt. IV. 422

Ubi Schol. Σισύμβρια, φύλλα οἷς ἐσεφάνετο οἱ
νυμφῖοι. Corrigendus obiter Solon apud Phry-
nichum, p. 176.

Κόκκωνας ἄλλος, ΑΤΕΡΟΣ δὲ σήσαμα.

Ita scribendus iste versiculus, qui viros doc-
tissimos frustra sollicitos habuit. Solonis Iam-
bi laudantur ab Aristide et Diog. Laertio.

ΣΙΑΛΩΜΑ. Σιδηρὰ περιφέρεια τῷ Ῥωμαϊκῷ θυ-
ρεῖ.] Polybius, lib. vi. 39. p. 652. Ἔχει δὲ περὶ
τὴν ἴσυν ἐκ τῶν ἀνωθεν καὶ κάτωθεν μερῶν ΣΙΔΗΡΟΤΗ
ΣΙΑΛΩΜΑ. *Scutum autem Romanum in ambitu
circa superam inferamque partem ferrea lamina
prætexitur. Ad hunc locum respexit Suidas.*

ΣΙΓΤΗΝΗ

PARS
III.

ΣΙΓΥΝΗ ——— Ἐν Ἐπιγράμματι

Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην.
Ἐκ πολλῶν πλειῶνος.]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 5. Carmen integrum, quod Antipatri Sidonii est, subijciam:

Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτίς ὦν, ὁ λινευτὴς
Τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην.
Ἐκ πολλῶν πλειῶνος ἐπεὶ βάρος οἰκέτι χεῖρες
Ἐδθενον, ἐς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

Ita scribendum est istud Epigramma, quod planum et pulchrum est. In primo pentametro MS. Lips. τὴν σιγύνην. Quomodo locutus est Alexis Comicus, apud Polluc. x. 144.

Φέρε τὴν σιγύνην τε καὶ πλατύλογχ' ἀκόντια.

Ita scribendus iste versiculus. Idem autem σιγύνη et σιγύνη de quo magnus Casaubonus ad Athenæum. Deinde festive admodum Cl. Editor, ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. *Tantillum nunc olim multo majorem.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius. Dicit poeta, *Manus Harpalionis a multis annis ita labefactatas fuisse, ut venabulo gestando non amplius essent pares.* Quare locus distinctione sublevandus erat: id quod fecimus. Suidas: Πλειῶν, πλειῶνος. ὁ ἐνιαυτός. Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. Ἦγαν ἐκ πολλῶν χρόνων.

χρόν
mat

Σ

χρσ

πίστ

νοσώ

ter i

gli,

das e

more

ut vi

nistra

ῥωμαλ

ἐοθιόντ

καὶ νοσώ

ἔτως οἱ

φρόνιμα

Vox o

Κόλον

κόλ

ΣΙΜ

τέρως.

M

Καὶ ἐν Ν

Τα

* Hinc
Edit. Brya

VOL.

χρόνῳ. Quæ opportunissima sunt, et Epigrammatistam nostram manifesto respiciunt.

PARS
III.

ΣΙΚΧΟΣ. — Ὁ ἀνόρεκτος καὶ ἀδενής. Πλάταρχος· Τὰ ῥωμαλεώτερα τῶν ζώων τὰς τομάχας, σκορπίους καὶ ὄφεις καλεοῦντα καταπέττει. Οἱ δὲ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ὕδωρ προσφερόμενοι ναυτιῶσι.] Noster infra: Σικχός. Ὁ μικρόσιλος. Hinc nos Angli, *Sick*. Descripsit autem hunc locum Suidas ex Plutarcho, vol. ii. p. 87. sed ita ut pro more corruperit. Verba Plutarchi apponam, ut videas quam belle et diligenter rem administrarit noster Lexicographus: Ὡπὲρ γὰρ τὰ ῥωμαλέα τοῖς τομάχοις καὶ ὑγιεινότητα τῶν ζώων, ὄφεις ἐδιόντα καταπέττει καὶ σκορπίους — οἱ δὲ ΣΙΚΧΟΙ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ΟΙΝΟΝ προσφερόμενοι ναυτιῶσιν· ἕως οἱ μὲν ἀνόητοι καὶ τὰς φιλίας διαφθείρουσιν, οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἐχθραῖς ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται.* Vox occurrit apud Athenæum, lib. vi. p. 262. Κόλον γὰρ ἡ τροφή. Ὅθεν καὶ ὁ βεκόλῳ, καὶ ὁ δυσκόλῳ, ὅς ἐστι δυσάρεστος καὶ ΣΙΚΧΟΣ.

ΣΙΜΟΣ. Ὁ προσάντης τόπος. Καὶ σιμόν, ἐδότηρας. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις·

Μέσσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν καὶ πλατύ.

Καὶ ἐν Νίκαις·

Τετὶ προσαναβῆναι τὸ σιμόν αἰεί.]

* Hinc βρέφη ΑΣΙΚΧΑ apud eundem in Lycurgo p. 107. Edit. Bryan.

PARS Hæc deprompta sunt ex Schol. ad Aristoph.
 III. Lyfist. ver. 288. ubi rectius, τὸ σιμὸν ἀεί.

ΣΙΝΝΩΝ ΚΑΙ ΣΙΝΝΩΝΙΣ. Ὀνόμα[α] κύρια.
 "Ἀρτι δὲ ἀπηρκότος τῷ Σηραίχ, ἡ Σινωνίς ἐφίσαται.]
 Hæc nonnihil depravata sunt. Primum scri-
 bendum auctoritate Edit. Mediolanensis, Σίνων,
 Σίνωνος. Καὶ Σινωνίς. Deinde lege, "Ἀρτι δὲ ἀ-
 πηρκότος τῷ ΣΟΡΑΙΧΟΥ ἡ Σινωνίς ἐφίσαται. Quo-
 modo recte legitur supra, v. Ἀπηρκότος. Cæte-
 rum *Soræchi* et *Sinonidis* sæpius meminit Jam-
 blichus in *Babylonicis* apud Photium, ex quo
 hunc locum decerpfit Suidas. Quod et recte
 observaverat Kusterus. Vide nos supra ad v.
 Περιηγέτο.

ΣΙΝΤΗΣ. Ὁ βλαπτικός.

Ἄλλὰ λύκοις σίντησιν ἀν' ἔρεα μὴ τις ἐμοῖο
 Αἰπόλος ἀγγέλη γήραος ἀδρανίην.

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod
 legitur in Anthol. lib. vi. p. 574.

ΣΙΠΤΗ. Ἡ ἀρτοθήκη.*]

Θείης εὐσιπύως ἐξ ὀλιγησιπύων.

* Alciphron Lib. 111. Epist. xiv. Μεσὴ μὲν ἡ ΣΙΠΤΗ πατισ-
 μίαι, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἶνον γέμοντες, πλεῖστα δὲ ἀγαθῶν τὰ συμπάντα.
 Ubi Steph. Bergler citat Aristophanem in *Pluto* v. 807.

Ἡ μὲν σιπτή μεσὴ ἵτι λευκῶν ἀλφίτων,
 Οἱ δ' ἀμφορεῖς οἶνον μέλανος ἀνδοσμίν.

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod PARS
III.
integrum exhibet doctissimus Pierſonus ad Herodian. p. 464. Idem quoque ex parte exhibet Cl. Reiſkius, Anthol. p. 46. En ipſum Carmen. Eſt autem Leonidæ in tres virgines, quæ operam textrinam pertæſæ, artis ſuæ instrumenta Minervæ pro more donarunt.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοίσκιον, αἱ Φιλομήδεια
Καὶ Νικῆς Κρηῶσαι τρεῖς, ξένη, θυγαῖρες.
Ἄ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίηλον ἄτρακτον,
Ἄ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
Ἄ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἰσῶν
Κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας φύλακα,
Δῶρον Ἀθαναία πανάτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῶ
Θῆκαν, Ἀθαναίας παυσάμεναι καμάτων.
Ὡν χέρας αἱ σοὶ Ἀθὰνα ἐπιπλησαίμεν ἴσως
Θέης δ' εὐσιπύς ἐξ ὀλιγησιπύων.

Postremus hexameter corruptissimus est, et eruditissimorum virorum conatus hactenus eluſit. Nos vere atque eleganter emendavimus:

Ὡν χέρας αἱ σὺ, Ἀθὰνα, ΕΠΙΠΛΗΣΑΙΣ, ΕΣ
ΟΠΙΣΣΩ
Θέης δ' εὐσιπύς ἐξ ὀλιγησιπύων.

*Quarum manus utinam adimpleas, Minerva,
Et debinc locupletes ex egenis facias.*

Ita locutus est Apollonides in Epigramm.
apud Reiſk. p. 38.

PARS
III.ΘΕΙΗΣ ἑσμοτόκον χορὸν ἄπλετον, ἐκ δὲ μελιχρῶ
Νέκλερος ΕΜΠΛΗΣΑΙΣ κηροπαγῆς θαλάμας.Dicitur autem manum plenam habere, cui
quod satis est suppetit. Psalm. cxxix. 7. Οὐ
ἐκ ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ αὐτῷ ὁ θερίζων.Whereof the mower filletb not his band.* At-
que hinc intelligendus Sophocles, Philoct.*Sensus, quem Sophocles
affingit Tourney, pla-
ne nullus est. Etimic
Brunckius:*ΟΥΜΩΝ γένοιτο χει-
ρὶ πληρωσαί ποτε.
Porson. IV. 471.

Θυμῷ γένοιτο ΧΕΙΡΑ ΠΛΗΡΩΣΑΙ ποτε.

Utinam satis irasci liceat.

Hic sensus loci est, quem minus perspexerunt
viri eruditi. Recte autem scripsimus in Epi-
grammate, Αἶ σὺ, Ἀθῆνα· quod rarissimum est.
Αἶ est *utinam*. Suidas: Αἶ ψιλόμενον ἔχον περισπώ-
μενον τὸ ΟΦΕΛΟΝ σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τῆ αἰθε.
Hesych. Αἶ, ἀντὶ τῆ αἰθε. Idem: Αἶγαρον, εἶθε
γάρ. Scribendum, Αἶ γὰρ δὴ, εἶθε γάρ. Homer.
Iliad. Δ. 189.

ΑΙ ΓΑΡ ΔΗ ἔτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε.

Postremo recte reposuimus, ἐς ὁπίσσω. Quod
poetis satis usitatum est. Rhianus in Epi-
gramm. apud Reisk. p. 2.* Athenæus lib. vi. 4. p. 232. Καὶ μετὰ ταῦτα ΠΛΗΡΩ-
ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΧΕΙΡΑ, ὅσον ἡδύνατο χωρῆσαι, ἐπίδωκεν
αὐτοῖς. Etymol. Mag. v. Δράγμα. Σημαίνει δὲ τὰς γάχνας,
ὅσας δύναται ὁ θερίζων τῇ ἀριστερᾷ περιλαβὴν θερίζων. Δράγματα.
Τὰ τῶν ΧΕΙΡΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΑ.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὡς Πᾶν σκοπιῆται καὶ Εἰς Οπίσω Πολύαινον PARS
III.
Εὐαγγρον πέμπεις ἡεᾶ Σιμύλειω.

Cæterum notandum illud πανάτιδι, quod legitur versu septimo. Quæ vox nulla est. Viri tamen docti nihil mali suspicati sunt. Repono certissima, opinor, emendatione :

Δῶρον Ἀθαναΐα ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ —

Minervæ in Pitana cultæ. Ut Diana Λιμναΐτις, sic Minerva Πιτανᾶτις. Est autem *Pitana* urbs Laconica. De qua Meursius in Laconicis iv. 9. Callimachus Hymn. in Dian. ver. 172.

Ἡ ΠΙΤΑΝΗΣ, καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν, ἥ ἐνὶ Λίμναις.

Ad quem locum consulendus illustrissimus Spanhemius. Est et *Pitana* urbs Æolica. Stephanus Byzant. Πιτάνη, πόλις Αἰολίδος. Καὶ Πιτανίτις χώρα. Καὶ Πιτανίτις νύμφη. Scribendum, Πιτανᾶτις νύμφη. Respexit autem Stephanus ad Epigramma Antipatri apud Reisk. Anthol. p. 122.

Ἦδη μὲν προκόεις ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ πίννατο ΝΥΜΦΗ.

ΣΙΣΥΡΑ. Ἰμάτιον τραχὺ καὶ παχὺ. Περιβόλαιον ἀγροικικόν. Ἡ χιτῶν δερμάτινος.

Βορέη λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην

Ἔειν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
Ὅδοιπορῆντος τὴν σισύραν ἐκδύσει.]

PARS
III.
Tres hi versus Choliambici deprompti sunt ex Babrio, ut recte monuit Kusterus. Fabula nota est.* Sed versus postremus laborat. Nam vox σισύρα penultimam corripit. Repono,

— τὴν ΣΙΣΤΡΝΑΝ ἐκδύσει.

Idem σισύρα et σισύρα : de quo Schol. ad Aristoph. Vesp. 737. Hesychius, Etymologus, et præter alios doctissimus Jungermannus ad Longi Pastoral. lib. ii. p. 42. ubi legendum, Πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος, non σισύρας. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ ΣΙΣΤΡΝΑΝ. Αἰσχύλα μὲν ἐν Κήρυξι Σατύροις λέγοντες. Κατὰ τῆς σισύρης τῆς λεοντέας.† Æschyli versiculus, qui corruptus et mutilus est, ita redintegrandus est :

καὶ τῆς ΣΙΣΤΡΝΗΣ, τῆς λεοντέας ΔΟΡΑΣ.

Hesych. Λεόντειος ΔΟΡΑ, τὸ δέρμα αὐτῆς. Nostram autem Babrii emendationem unice firmat Lycophron Alexand. ver. 634.

Οἱ δ' ἀμφικλύσας χοιράδας γυμνησίας
ΣΙΣΤΡΝΟΔΥΤΑΙ καρκίνοι πεπλευκότες,
Ἄχλαινον ἀμπρεύσσει νήλιπον βίον.

* Huc respexit Sophocles in Epigrammate in Euripidem apud Athenæum lib. xiii. 8. p. 604. et Alciphron p. 336.

† Vide et Valesium ad Ammian. Marcellinum p. 126. Edit. Gronovii.

ΣΙΦΝΙΑΖΕΙΝ. Ἐπὶ τῶν τὰς χεῖρας προσαγόνων τοῖς ἰαγίοις. Ὡς περ Λεσβιάζειν ἐπὶ τῶν πρᾶξι νομένων ἐν τοῖς ἀφροδισίοις. Σιφνιάζειν δὲ καὶ Λεσβιάζειν, ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου καὶ τῆς Λέσβου ὡς καὶ τὸ Κρητίζεῖν ἀπὸ τῆς Κρήτης.] *Siphniū et Lesbii ob venerem finistram et præposteram infames. Quod passim notatum. Hesychius: Σιφνιάζειν, κάλαδακτυλί-ζειν. Idem: Σίφνιος δηλοῖ ἐν τὸν διὰ δακτυλὶς αἰδέμενον. Quæ corrupta sunt atque ita rescribenda: τὸν διὰ δακτύλου ΑΝΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΝ. Hesych. Λιραίνει, ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ.* Utrosque tum *Siphnios*, tum *Lesbios*, tangit Libanius, Inveſt. in Florent. p. 430. Περὶ Λέσβου δὲ, εἴ τις ἔλεγεν ἂ καὶ ἡ παροιμία, τύπτεσθαι χρή. Περὶ Σίφνου δὲ ῥᾶδιον ἂν εἴη καὶ νῦν λέγειν τὰς κινήσοντας κατὰ κόσμον, καὶ διαφθείραντας τὰ θεάτρα τὴν χάριν. Ita legendus videtur iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Cæterum isto quoque nomine male audiebant *Cretenses*, *Lacones*, *Lydi*, alii bene multi. Quod ex Comicis et Grammaticis notum.† Quin et *Phænices* ob αἰσχρηγίαν imprimis notati. Hesych. Σκύλαξ, ὄχημα ἀφροδισιακόν, ὡς καὶ τὸ τῶν Φοινικιζόντων. Legendum, ὄχημα ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Nam catuli *cunilingi*. Hinc vox σκύλαξ sive σκυλακίζεῖν usurpatur de iis, qui in hoc negotio *canes* imitantur. Quod *Phæ-**

* Aristophanes in *Equit.* v. 396.

Ὡς δὲ πρὸς πάντας ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ.

† Vide *Athenæum* lib. xiii. 8. p. 601.

PARS
III. *nices* fecerunt scilicet. Hinc Φοινικίζεν, *Phænices* in hoc commercio imitari. Lucian. in *Pseudologista*: Πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι τὴν πάχυν, ἐπειδὴν καὶ κῆνα λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ΛΕΣΒΙΑΖΕΙΝ σὲ καὶ ΦΟΝΙΚΙΖΕΙΝ; Galen. de *Simp. Med.* x. 1. Καὶ τῶν αἰσχρογῶν μᾶλλον βδελυγόμεθα τὰς ΦΟΙΝΙΚΙΖΟΝΤΑΣ τῶν Λεσβιαζόντων. Nimirum *Lesbii* ore morigerabantur; *Phænices* vero, dii boni! τὴν ἀπόπτυσον ὁρόσον, ut ait ille, amabant unice. Quare *Phænices* magis infames quam *Lesbii*. Quæ Galeni sententia est.* Nec Latini harum deliciarum expertes. Virgilius, five nescio quis, in *Catalectis* Scaligeri, p. 435. Edit. nov.

*Et æstuantem nocte solvens panticas,
Os usque lambis suaviis.*

Ita scribendus iste locus. *Os usque*, i. e. ἐς ὅσον ἄχρως. Interpretes de ore acceperunt: in quo falsi et futiles sunt.† Atque hinc intelligendus locus Aristophanis, quem viri docti legunt, sed legunt frustra. Est autem in *Eccl.* ver. 915.

Δοκεῖς δὲ μοι καὶ ΛΑΒΔΑ κατὰ τὰς Λεσβίους.

Ubi Schol. Λαχάζουσιν οἱ Λεσβίοι, ἀπὸ τῆς πρώτης στοιχείας. Quod plane ridiculum est. Magno ta-

* In istum locum Galeni consulendus Hieronymus Mercurialis in *Var. Lect.* lib. iv. 13. — Hinc ΦΟΙΝΙΚΙΣΤΗΣ apud *Etymol. Mag.* v. Γλωττοκομίον.

† Suidas: Πάξ — Καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μερῶν ἐστίν.

men Scaligero ad Priapeia fraudi fuit. Nimirum illud Λάβδα omnes Interpretes fugit. Est autem Λάβδα, quod jam moneo, *χῆμα ἀφροδίσιον*. Nam Λάπτειν *caput* sive *σκυλάκων* est. Ut a κύπτειν, κύβδα, de quo nos supra ad v. Κλειομένες, sic a λάπτειν, λάβδα. Hinc vox non raro usurpatur de *Lesbiis*, cæterisque male natis homunculis, qui ore allaborabant. Ausonius, Epigramm. 120.

PARS
III.

Cui ipse linguam cum dedit suam, Λάβδα est.

Sed de ista spurcitie plura addere nostri pudoris non est. Nam Græci homines in hujusmodi rebus ingeniosissime et impudentissime nequam.*

ΣΚΕΠΑΝΟΝ. Σκέπη.

Καὶ πῖλον κεφαλῆς ἔχ' ὅσας σκέπανον.]

Pentameter hic legitur apud Reisk. Anthol. p. 59. Confer etiam Kuster. supra ad v. Κυ-
νῆχος. ubi Epigramma integrum exhibet.

ΣΚΙΑΠΟΔΕΣ. Τῷτο γὰρ αὐτοῖς ἐχαρίσατο ἡ φύσις, ἸΣΗΣ ἄτης τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τραχείας, καὶ κατάδυσιν μὴ ἐχέσης εἰς ἀποφυγὴν τῷ καύματος.

* Verbum *Λιχάσεται*, quo Scholiastes supra utitur, restituendum Nicarcho in Epigram. Miscell. Lips. vol. ix. p. 111. Vulgo male, *δικάζεται*. Interpres non intellexit.

PARS
III.

Depromptus est hic locus ex Schol. ad Aristoph. Av. ver. 1552. ubi vox ἴσης, non sine sententiæ dispendio, omittitur. Terra enim Sciapodum *plana* et sine refugio. Quæ causa fuit, ut natura pedes pro umbraculo dederit. Vide Nostrum infra, v. Τετραποδηδόν.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ ποτηροί. Ἦν Σκίτων κναφεύς τις καὶ εὐτελής, ἐπὶ πονηρίᾳ καμωδόμενος. Ἀριστοφάνης.

Ἄγε δὴ Σκίταλοί τε, καὶ Φίνακες, ἦν δὲ ἐγὼ,
Βερέαχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθωνες,
Ἀγορά τ', ἐν ἣ παῖς ὦν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
Νῦν μοι θράσῃ καὶ γλῶττι εὐπορον δοτε.]

“ Versus secundus claudicat, quem Bisetus
“ sic in ordinem redigit :

Βερέαχεθοί τε καὶ Μόθωνες καὶ Κόβαλοι.

“ Sed nec sic metro satis consuluit, quoniam
“ syllaba secunda in Κόβαλοι longa est. Quare
“ scribendum est,

Βερέαχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων.

“ Certe Scholiastam hic legisse Μόθων non
“ Μόθωνες ex ejus interpretatione patet.” Kuster.
Senarii isti leguntur apud Aristoph. Eq.
ver. 631. ut recte monuit Kusterus. Sed versus
secundus paulo longior est. Emendat vir doctissimus,

—— καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθων.

Quod

Quod qualis inelegantiae est? Verum res, si
quid video, satis salva est, et emendatione non
eget. Nimirum postrema syllaba τῆ Μόθωνες
in sequentem versiculum transferenda est.
Quod poetis haud infrequens. Sophocles,
Oedip. Col. ver. 17.

PARS
III.

*Epitrem suum ag-
noscit Toup. Cur. Noo
166. sed a Kappeler.
monitus, obf. Ph. 87.
Porson. IV. 472*

— πυχνόπτεροι δ'

Εἶσω κατ' αὐτὸν εὐσομῶσ' ἀηδόνες.

Aristoph. Av. ver. 1713.

Ὅσμη δ' ἀνωμόματος ἐς βάθος κύκλῳ
Χῶρε, καλὸν θεάμα· θυμιαμάτων δ'
Αὔραι διαψάιρσι πλεκτάνην καπνῶ.

Ita scribendus et distinguendus iste locus auc-
toritate Suidæ; conspirante etiam linguæ
Græcæ genio.* Vocola autem δε, quod viros

* Idem in Acharn. v. 337.

Ἄλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τὸν τι Λακε-
Δαιμόνιοι αὐτὸν, ὅτι τῷ τρόπῳ σὲ ἔτι φίλοι.

Eubulus apud Athenæum ii. 23. p. 63.

— ὅπτα διελθάκι·

Ἀλίπαγα τρία —

Xenarchus apud eundem xiii. 3. p. 569.

— ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-
τα πῶς ποτ' —

Theocritus in Idyll. viii. 51.

Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ἢ κόλῳ, καὶ λέγει Μίλωνι,
Ὡς Πρωτὶνός φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνιμι.

Ita legendus iste locus. Euripides in Meleagro :

— ἐκ ἔθουςιν Ἀρτίμιδι.

Ad

PARS
III.

*Quam pro sua
vendit et Toupin
Tanaq. Fabri est
conjectura.*

Porson. IV. 472.

doctissimos fefellit, versum inchoare nequit.*
Cæterum vocem Σκίταλοι nec Suidas, nec Scho-
liastes intellexit. Sunt autem Σκίταλοι numina
ficta five πεπαιγμένα, lasciviæ et nequitiarum
præsides : de quibus nos supra ad v. Κλειθένης.
Eximie, ut solet, Hesychius : Σκίταλοι, ἀπὸ
τῶν Ἀφροδισίων καὶ τῆς πορνικίας τῆς νυκτερινῆς θεῶς τι-
νὰς ἐγκημάτιζεν. Θεῶν δὲ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα.
Ita scribendus iste locus, qui vulgo admodum
inquinatus est.† Theonis istius meminit He-
sychius supra in Epistola ad Eulogium. Hinc
ΣΚΙΤΑΛΙΚΟΣ. de quo Hesych. in v. Φαύλος.

Ad quem locum vide Cl. Valcken. in Diatrib. Eurip. p. 138.
Et poetis esse morem transferre postremam syllabam superioris
versus in sequentem abundanter docet If. Vossius ad Catullum
p. 19. Confer et Cl. Koppiers in Observat. Philolog. Cap. v.
Sed vera denique lectio est Μέδων. Sic Aristophanes in Av.
ver. 160.

Καὶ μύρτα, καὶ μήκανα, καὶ σισύμβρια.

* Euripides in Chrysippo :

— Διακρινόμενον Δ'

"Ἄλλο πρὸς ἄλλο

Μορφὴν ἰδίαν ἀπιδειξί.

Ita legendum. Vulgo,

Δ' ἌΛΛΟ πρὸς ἄλλο.

† Laërtius in Xenocrate sub init. Καὶ εἶπότε μέλλοι ἐς αὐ-
τὴν ἀπίναι, φασὶ τὰς δορυβάτας πάντας καὶ ΠΡΟΫΝΙΚΟΥΣ ὑποτάλλει
αὐτὴ τῇ παρόδῳ. Vulgo male, πορνικός. Hæc emendatio doc-
tissimi est Salmasii in Ælium Spartianum p. 41. qui omnino con-
sulendus. Confer etiam Cl. Menagium ad locum, et Schneider.
Pericul. Crit. p. 48. Hesychius : Σκίρατις. Οἱ πορνικοί.

et

et verbum ΣΚΙΤΑΛΙΖΕΙΝ. *Lascivire, proterve* PARS
III.
agere: quod Panes, Satyri, cæterique τέττα τῆ
 κόμματος dæmunculi facere solebant. Atque
 huc referenda videtur vox Angl. SKITTISH.
 Verbum usurpat Longus in Pæmenicis, loco
 quidem elegantissimo, sed a nemine, quod
 sciam, intellecto. Est autem lib. iii. p. 106.
 Edit. Junger. Οἷα γὰρ ἐνηθέσας ὁ Δάφνης τῇ καλῇ
 τὸν χειμῶνα οἰκερία καὶ ἀρχολία, πρὸς τε τὰ φιλήμα-
 τα ὄργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ΕΣΚΙΤΑΛΙΖΕ,
 καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος.
Daphnis autem quippe qui per hiemem domi ser-
vando et res agendo adolevisset, jam ad oscula
impatientius ferebatur, et ad complexus lasci-
vius gestiebat, eratque in omnibus plus solito cu-
riofior et calidior. Ita Græca scribenda et in-
 terpretanda sunt. Vulgo legitur, Πρὸς τὰς
 περιβολὰς ἐσκυτάλιζε· quod viros doctissimos tor-
 fit. Nos veram lectionem absque controver-
 sia restituimus. Πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε, καὶ
 ἦν — ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΣ. *Ad amplexus calidior*
*erat et protervior.** Confer Suidam et Scho-
 liaſtam ad Aristophanem. Et notandum ver-
 bum Σκιταλίζαν nam rarissimæ et antiquissimæ
 monetæ est.†

* Demosthenes in Epist. ΗΡΟΣ ΤΑΣ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ ΒΛΑΣ-
 ΘΗΜΙΑΣ, ita loquitur: Φίλος δὲ Πανσανία τῷ πόντῳ καὶ ΘΡΑΣΥΝΕ-
 ΤΑΙ μὲν ὡς ἀντὶ.

† Vide Cl. D^r Anſſe de Villoiſon. ad Longum p. 181. qui
 nostram emendationem recipit omnino atque probat.

PARS
III.

ΣΚΟΠΩΝ — Καὶ ἄσκοπος, ὃ μὴ ἔστι τύπος.
 Ἄσκοπον, ἀγγελίαρχον, ἀσώματον ἑδῆ μορφῆς,
 Ἄ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο.]

“ In MS. A. rectius legitur, ἔ μὴ ἔστι σκοπός.”
Kuster. Idem σκοπὸς et τύπος. Suidas supra:
 Σκοπὸν. Τύπον, ὃ φοιχῶσι καὶ ἀκολουθεῖσι. Hinc ἄ-
 σκοπος, cujus nullus τύπος, quem exprimeret
 vel fictor vel pictor. Est autem hoc distichon
 pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud
 D’Orvill. ad Charit. p. 551.* Atque hinc in-
 telligendum Epigramma Zenobii, Anthol. lib.
 iv. p. 507. cujus mentem atque ἀμφιβολίαν ne-
 mo Interpretum fatis perspexit:

* Est autem Agathia. Ista lectio, qua utitur Poeta in hoc
 pentametro, occurrit etiam apud eundem in alio Epigrammate,
 quod libet apponere.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ γραῦς ἢ τρικλῆνος, ἢ ἡμετέρας διὰ μοχθῶς
 Μοίρης ἀμβολίην πολλὰκι διξαμένη,
 Ἀγριοῦ ἥτορ ἔχει, καὶ θάλλεται ἔτ’ ἐπὶ χρυσῷ,
 Οὐτ’ ἐπὶ ζωστέρῳ μίξοι κισσὺ βίω.
 Τὴν κέρην δ’ αἰεὶ περιδέρκεται· εἰ δὲ ποτ’ αὐτὴν
 Ἀδρήσει κρυφίοις ὄμμασι βεβημένη,
 Α ΜΕΓΑ ΤΟΑΜΗΕΣΣΑ, βεβημασιν ἀμφὶ πρόσωπα
 Πλήσσει τὴν ἀπαλὴν οἴκτρα κινυρομένη.
 Εἰ δ’ ἴτεον τὸν Ἀδωνι ἐφίλαο, Περσιφοινή,
 Οἴκτειρον ξυνῆς ἄλγεια τηκεῖνος.
 Ἔγω δ’ ἀμφοτέροισι χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς
 Ρύω τὴν κέρην, πρὶν τι κακὸν παδείην.

In Miscell. Lipf. Nov. vol. ix. p. 688. male legitur in secun-
 do pentametro, ΟΥΤΕ ζωστέρῳ μ. κ. et quartum distichon illic
 non comparet. Supplevimus ex MS.

Αὐτὴν

Αὐτὴν γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ἤθελε γράψαι. PARS
Βίκτορα δὲ γράψας, ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ, ἔπενυ. III.
ΕΧΩ.

ΣΚΟΡΔΙΝΩΜΑΙ.—Ἐστὶν ἔν σκορδιᾷ, τὸ ἀνα-
κλάδῃ μετὰ χάσμεν. Γίνεται δὲ ἀπὸ ἀναλογίας τὸ
τοιῆτο.] “Apud enarratorem Comici Acharn.
“ver. 30. legitur ἀπὸ ἀλογίας. Sed neutra lec-
“tio sensum habet sanum.” Kuster. Hæc
non intellexit Kusterus. Recte Scholiastes, *melius, ὑπο α-*
ἀπὸ ἀλογίας. Quod ex Scholis Philosophorum *λογίας, et in Por-*
petitum est. Porphyrius de Abstinens. lib. i. *phyrus.*
§ 34. Ἐκβακχευομένη ἡ ψυχὴ ΤΠΟ ΤΗΣ ΑΛΟ- *Porson IV. 472.*
ΓΙΑΣ ἀναπηδᾷν τε ποιεῖ, καὶ ἐκβοᾷν, καὶ κεκραγέσθαι.
Anima ab irrationalitate in furorem acta, ho-
minem subfilire, et oscitare, et exclamare cogit.
Quod ad instar commentarii est.

ΣΚΩΛΟΣ. Εἶδος ἀκάνθης.

Τὴ μὲν ἐγὼ ζῶντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι
Σκώλης ὀφθαλμοῖς, καὶ εἰ θέμις, ὠμὰ πασαι-
μην.]

Scribe,

Σκώλης ὀφθαλμοῖσι —

Huc facit Judic. xi. 35. Εἰς ΣΚΩΛΟΝ ἐγένετο
ἐν ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ μου.

ΣΚΩΠΤΗΣ. Ὁ λοιδόρος. Καὶ σκωπτόλης, ὁ
ἀντίστρατος.] Hic locus omnes Interpretes
fugit. Respexit autem Suidas ad Aristoph.
Vesp. ver. 783.

Αἴχιστα

PARS
III.Αἴψα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης —Hujus Lysistrati meminit Aristophanes Acharn.
ver. 855.Οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ τ' ἐν ἀγορᾷ, χολαργέων ὄνειδος.Versus posterior claudicat, atque ita sublevan-
dus est:

ΕΝ Τῇ ΤΟΡᾷ,

*Scaliger in Exercitijs**Minori Ed. Lugd.**Bat. 1670. Julgumcty.**Tarson. IV. 472.*

Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ ᾠγῶν —

Ita locutus est supra Aristophanes, ver. 848.

Οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ ᾠγῶν πρόσσεισί σοι βαδίζων.

ΣΚΥΤΟΣ. Πᾶν δέρμα. Ὁ δὲ εἰς τὸ κράνος φέ-
ρει τὸ δόρυ, ἔ μὲν τοι διείλε γε, περιολιδέσης οἱ τῆς
αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ξίφος.] Hæc ἀπροσδιόνυσα sunt, et
nihil huc faciunt. Neque enim vox primaria
comparat. Interpres autem, homo fidissimus,
nihil mali suspicatus est. Ita enim vertit,
Quod cusps ejus in gladium incidisset. Atqui
gladio nullus hic locus. Rescribendum om-
nino: περιολιδέσης οἱ τῆς αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ΣΚΥΤΟΣ.
Ille vero hasta galeam ferit; non tamen eam tra-
jecit, quia cusps corium superlapsus est, i. e. co-
rium galeæ. Hæc mens scriptoris est. Quod
ex Suida manifestum.*

* Plutarchus in Camillo p. 332. Edit. Bryan. Ἐχαλκί-
σατο μὲν κράνη τοῖς πολέμοις ὑλοσίδερα καὶ λιθα ταῖς περιφερείαις, ὥς
ἀπο-

ΣΜΗΝΗ. Τὰ τῶν μελισσῶν πλῆθη.

Σμήνης ἐκ με ταμῶν γλυκερὸν θέρους ἀνινομαίων
Γηραιὸς Κλειτὸς ἀπείσει μελισσοπόνος.]

PARS
III.

“ Distichum hoc decerptum est ex Epigram-
“ mate Apollonidæ, quod ex Cod. MS. inte-
“ grum edidimus supra, v. Θαλάμη. Pro ἀντι-
“ νομαίων autem in Cod. MS. Epigrammatum
“ legitur ἀμφινόμαίων. At neutra lectio sana
“ est. Scribendum enim puto, Ἀντινομαίς,
“ vel Ἀμφινόμαίς: ut sit nomen viri, cujus
“ erant apum alvearia. Vel dicendum est,
“ Ἀμφινόμαιος esse epithetum dei alicujus,
“ cui favos Cliton libabat. Sed tunc scriben-
“ dum foret Ἀντινομαίω. Deinde pro Κλειτὸς
“ in Anthol. MS. legitur Κλειτών, quod magis
“ placet.” *Kuster*. Recte vir doctissimus,
Κλειτών. Quemadmodum etiam legitur apud
Reisk. Anthol. p. 37. Illud autem ἀντινομαί-
ων sive ἀμφινόμαίων nauci quidem non est. Sed
vera lectio in promptu est. Rescribendum
sine dubio:

Σμήνης ἐκ με ταμῶν γλυκερὸν θέρους, ANTI NO-
ΜΑΙΩΝ

Γηραιὸς ΚΛΕΙΤΩΝ ἀπείσει μελισσοπόνος.

ἀπολιδοῦναι ἢ κατὰ γνῶναι τὰς μαχαίρας· τοῖς δὲ θυρεοῖς κύκλῳ πε-
ριήρμοσε λεπίδα χαλκῆν, τὸ ξύλον κατ’ αὐτὸ τὰς πλεγὰς μὴ γίνοντος.
Αὐτὸς δὲ τὸς στρατιώτας ἰδὶαζε τοῖς ὕσσοις μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι,
ὡς τοῖς ξίφεσι τῶν πολεμίων ὑποβάλλοντας ἐπιδίχεσθαι τὰς καταφοράς.

PARS
III.

Ἀντὶ νομαίων. *Loco victimarum.* Nempe noster Clito nec hœdum, nec hinnulum, sed quod habuit, deo offerebat. Quod hominis grati et religiosi est. Suidas: Νομαία. Ἡ ἐκ τῆς νομῆς. Ἐν Ἐπιγράμματι

Καὶ σοὶ Πιπρῆζει Γόργος χιμάροιο ΝΟΜΑΙΗΣ
Αἶμα —

ΣΟΒΕΙ. Διόκη. Κομπάζει Ἐν Ἐπιγράμματι.
Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοῦεῖ ἐς βόσρυχον αἶγλην.

“Lego et distingo,

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοῦεῖ. Ἐς βόσρυχον αἶγλην.

“Ultima autem verba videntur pertinere ad
“ea quæ in Epigrammate sequebantur, hic
“vero a Suida prætermissa sunt: quæ ratio
“est, quare sensus eorum prorsus fit muti-
“lus.” *Kuster.* Fallitur vir doctissimus.
Scribendum,

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα ΣΟΒΕΙΣ ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ
αἶγλην.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 606. Unde hunc versum deprompsit Suidas. Idem versus etiam occurrit in Epigrammate Pauli Silentarii Miscell. Lips. Vol. ix. p. 670. Vide nos infra ad v. Ταγός.

ΣΟΡΟΣ. Μνήμα. Θήκη.

Ὡς ἔτος, τυφεδανὲ καὶ χειρόθλιψ,
Ποθεῖν ἔρᾶν τ' εἰπας ὠραίας σορεῖ.]

Senarii

Senarii isti leguntur apud Aristophanem in **PARS**
Vesp. ver. 1355. ut recte monuit Kusterus. **III.**
Sed prior versiculus deminutior est, quem
ita non male supplet Florens Christianus:

ὦ ἄτος, ἄτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ,
Ποθεῖν ἐρᾶν τ' οἰκας ὠραίας σορῆ.

Sed error in Græcis est, quem non vidit Florens. Rescribendum omnino: ΣΤΥΦΕΔΑΝΕ καὶ χοιρόθλιψ. Eleganter senem prurientem, non τυφεδανόν, quæ vox nullum locum hic habet, sed στυφεδανόν vocat Comicus. Nosti quid sit σύειν. Hinc ludit more suo Aristophanes. Vocem στυφεδανὸς agnoscit Suidas. Recte autem junguntur verba στυφεδανὸς et χοιρόθλιψ. quæ cognata et ejusdem plane commercii sunt. Cæterum hæc comica et παρὰ προσδοκίαν sunt, ut recte observavit Scholiastes. Nam homini filicernio σορὸς, non muliercula, quærenda. Est autem σορὸς, tum locus, tum loculus, in quo cadavera mortuorum reponuntur. Hinc nunc pro μνήμα, nunc pro θήκη usurpatur. Quod et recte adnotavit Suidas. Σορῆ σὺν ἡρώεω meminit Inscriptio apud Murator. pag. MLXIX.

ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΗΡΑΚΛΙΑΝΟΣ
ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟ
ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ Ε
ΑΥΤΟΥ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΘΗ

M 2

ΝΟΔΩΡΟΥ

PARS
III.

ΝΟΔΩΡΟΥ ΚΑΤΕΣΚΕΤΑΣΕ
ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΣΤΗΝ ΤΩ Η
ΡΩΩ ΑΝΕΞΙΔΙΑΣΤΟΝ
ΟΣ ΑΝ ΔΕ ΠΩΛΗΣΗ ΔΩΣΕΙ
ΤΩ ΦΙΣΚΩ ΔΗΝΑΡΙΑ Γ.

*Ἀνεξοδίαστον non
solicitantum. Vid.
Hornstork. de Verbo ἐξ-
οδιάζειν, ad Aristoph.
Plut. p. 110.*

Porson. IV. 472.

Ita sine dubio scribendum. Vulgo legitur, τὴν σορὸν ἀνεξοδίαςον. Quod viros eruditissimos cruciavit. Quid sit autem σορὸς ἀνεξιδίαςον, optime explicabit Laertius in Theophrasto. Τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περὶπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ πάσας, δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀπὸ τοῖς βελομένοις συχολάζειν καὶ συμπιλοσοφῆν ἐν αὐτῷ, ΜΗΤΕ ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΤΕΙ ΜΗΤΕ ΕΞΙΔΙΑΖΟΜΕΝΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. Hortum autem, et peripatum, ædesque omnes horto adjacentes amicis inscriptis lego, qui voluerint in eo literis et philosophiæ una vacare; ea tamen lege, ut neque illum alienent, neque quisquam sibi vendicet, et in proprios usus convertat. Quæ nostro Epitaphio plane gemella sunt.*

ΣΟΤΒΑΡΜΑΧΙΟΣ—Ἀλλὰ γὰρ ἦν πεποκῶς τε, καὶ ἐπεποκῶς, μεθύων. Τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε

* Sed vide an vox ἀνεξοδίαςος locum suum tenere possit. Confer Nicolaum Damascenum de Chiiis apud Stobæum p. 894. et in Excerptis Valefii, p. 526. Ita quoque Polybius p. 1178. Ὅτι κατὰ τὰς αὐτὰς καιρὸς ἦκον εἰς τὴν Ῥώμην παρὰ τι τῷ βασιλεῖ Εὐμένεος προσβιβαί, διασαφῆντες τὸν ἐξοδιασμόν τῷ Φιλίππῳ τῶν ἐπὶ Θράκης πόλεων.

σφαλερόν

σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσὶ.] “Hæc ex Eunapio
 “desumpta esse puto. Scribendum autem
 “potius addita negatione, & σφαλερὸν διαβαίνων
 “ut Portus etiam conjiciebat.” *Kuster*. Ni-
 hil verius Porti emendatione. Athenæus lib.
 iv. p. 179. Τότε γὰρ ὁρθὸς ἐστὶ τῷ ὄντι Διόνυσος καὶ
 ΟΥ ΣΦΑΛΕΡΟΣ, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένως
 πίνεται. Confer etiam Suidam v. Ἀπηνέστερον.
 Supra autem scribe, αἰεὶ γὰρ πεπωκώς τε καὶ ἐπε-
 κωκώς, μεθύων. *Drink or not drink, always*
drunk. Quod rarum et pervenustum est.

PARS
 III.

ΣΟΥΝΙΟΝ. Καὶ ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύνιον
 Φυγίσση. *Et in via, quæ ducit ex Piræo, in*
Sunium fugienti.] Hæc sunt verba Scholiastæ
 ad Aristoph. *Lyfist.* ver. 809. Lectio autem
 mala, ut usu evenit, malam interpretationem
 peperit. Repono, εἰς Σύνιον ΑΓΟΥΣΗ. *Via*
quæ ex Piræo in Sunium ducebat. Quemad-
 modum recte legitur apud Suidam supra, v.
 Ἀπορρώγας. Hesychius: Ἱερά — Συκὴ ἐν τῇ εἰς
 Ἐλευσίνα ΑΓΟΥΣΗ ΟΔΩ.

*In H. Aporrōgas Ms
 C. C. L. O. p. 10. legit
 Φυγίσση. Portus in u-
 troque loco φερέσση, ut
 cum Kustero.
 Portus. IV. 472*

ΣΩΜΑ — Πᾶν δὲ τὸ ποιῆν, σῶμά ἐστι. Ποιεῖ
 δ' ἡ φωνὴ προσκίττα τοῖς ἀκέχουσιν ἀπὸ τῶν φωνέντων
 ὥστε σῶμά ἐστι.] Hæc sunt verba Laertii in Ze-
 none, vii. 55.

ΣΩΡΑΝΟΣ — Ἀσκληπιόδοτος ὁ φιλόσοφος καὶ τὴν
 ἱατρικὴν ἐκμαθὼν, τῶν μὲν νεωτέρων ἔδνα ἀπεδέχετο
 M 3 πλὴν

PARS
III.

πλὴν Ἰακώβου τῶν δὲ πρεσβυτέρων μετὰ τὸν Ἱπποκράτην, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλλώτην ἐπέκλην.]

Hæc sunt verba Damascii in Excerptis apud Photium, p. 1053. ut recte monuit Kusterus: ubi legitur, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλεώτην. Interpres, *Soranum Maleoten*. Sed veram lectionem exhibet Suidas. Stephanus Byzantinus: Μαλλος, πόλις Κιλικίας· ἀπὸ Μάλλης κλίσαντος αὐτήν. Ὁ πολίτης ΜΑΛΛΩΤΗΣ. Intelligendus autem hic *Jacobus ψύχεις*, *Doctor James*, medicus celeberrimus: de quo nos supra, et quem in arte medica præceptorem habuit Asclepiodotus. Erat autem Asclepiodotus domo Alexandrinus, Procli in Philosophicis auditor, vir in omni literarum genere præstantissimus. Eum laudant Damascius in vita Isidori, Simplicius, Olympiodorus, Suidas, alii. Ejus exstat Epigramma basi statuæ Memnoniæ insculptum, quod nobis primus dedit vir doctissimus, et qui

— *mores hominum multorum vidit et urbes,*

Ricardus Pocockius, nunc Episcopus Elphinensis. Idem quoque emendatum exhibent viri κριτικώτατοι Leichius et D'Orvillius. Sed neuter rem adsecutus est. Carmen integrum, quod doctum et elegans est, hic in gratiam lectoris eruditi restitutum adscribam:

ΑΣΚΛΗ-

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.

PARS

III.

Ζῶειν, εἰαλίη Θέτι, Μέμνονα, καὶ μέγα Φωνεῖν

Μάνθανε, μητρὶ λυμπάδι θαλπόμενον,

Αἰγύπτῃ Λιβυκῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ἐνθ' ἀπολάμνῃ

Καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος·

Τὸν δὲ μάχῃς ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων

Φθέρῃσιν πεδία, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

Vivere, marina Theti, Memnona, et clarum sonum edere

Disce, materna lampade calefactum,

Aegypti Libycis sub tumulis, ubi abscindit

Pulchriportam Thebam Nilus incitatus:

Insatiabilem vero pugnae Achillem, neque in Troum

Loqui campo, neque in Thessalia.

Ita scribendum videtur et interpretandum istud Epigramma. Est autem, ut vides, in Memnona, Tithoni et Auroræ filium, qui cum Æthiopibus suis ad Trojam militavit, et ab Achille juvenis admodum interfectus est. Ejus statuum Pausanias in Atticis ἀγαλμα ΛΕΙΟΝ vocat. Ita enim legendum, non Ἡλείον. Philostratus in Apollonio lib. i. 7. Ἀγαλμα μήπω γενειάσκει. Quod idem est, et imberbem notat. In primo versiculo recte Cl. Leichius, καὶ μέγα Φωνεῖν. Inscriptio in crure Memnonis:

ΜΑΡΚΙΟΣ ΣΙΜΟΓΕΝΗΣ ΕΚΛΤΟΝ ΜΕΓΑ ΦΩ-
ΝΗΣΑΝΤΟΣ ——— MEMNONΟΣ.

Ita

PARS
III.

Ita scribendum. Deinde false admodum et præclare proximus versiculus:

— μητρόῃ λαμπάδι θαλπόμενον.

Quo tangit Thetin poeta. Thetis Achillis mater. Achilles mortuus non loquitur. Memnon autem post mortem, *maternis* radiis exhilaratus, vivit et vocem edit. Hæc mens Epigrammatis est: de quo Strabo, Pausanias, Philostratus, Plinius, Tacitus, alii bene multi. Eleganter Callistratus de statua Memnonis: Νῦν μὲν γὰρ ἀνίσχουσαν τὴν ἡμέραν προσεφθέγγετο, ὀπσισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΙΣ ΦΑΙΔΡΤΟΜΕΝΟΣ. Quod sequitur in nostro Epigrammate, vulgo scabrum et invenustum circumfertur. Nos expoliturum damus:

— ΕΝΘ' ὀπσιτάμναι

Καλλίπυλον Θῆσιν Νεῖλος ἐλαυνόμενος.

Quod omnino verum. Epigramm. in Jovem Οὐρίον apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 59.

— ΕΝΘΑ Ποσειδῶν

Καμπύλον εἰλίσσει κύμα πρὸς ψαμάθοις.

ΣΩΦΡΩΝ. Συρακῆσιος — [Ἐγραφε μίμης ἀνδρείας ἢ μίμης γυναικείας.] De Sophronis *mimis*, tum ἀνδρείοις, tum γυναικείοις, viri docti abunde. Erant autem singuli suis titulis distincti. Quod et recte post Meursium adnotavit Kusterus.

terus. Atque hinc intelligendus Etymologus PARS
III.
Mag. v. Σκιρωθῆναι. Φαμὲν ἐπὶ τῷ ῥύπῃ τῷ σφό-
δρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτῃ. ΣΩΦΡΩΝ ἐν τοῖς
γυναικείοις Τροπαίοις. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν
μυελὸν σκιρωθῆναι. Nempe pars aliqua γυναι-
κείων μίμων pro titulo Τροπαῖα præferebat. Hinc
Sophron EN TOIS ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣ ΤΡΟΠΑΙΟΙΣ.
Quod virum eruditissimum ad Pollucem fefel-
lit. Cæterum mimographum istum laudat
Demetrius Phalereus in pulcherrimo libello
Περὶ Ἑρμηνείας § 157. loco quidem depravato,
sed qui facile instauretur tamen: Ἐν δὲ τοῖς
πράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας. Φύσει
ᾧ χάρις ἐν πράγματι ἐστὶν ἡ παροιμία. Ὡς ὁ ΣΩΦΡΩΝ
μὲν, ἐπίης, ἔφη, ὁ τὸν πατέρα πνίγων. Quæ ad
hunc locum scripserunt viri longe doctissimi
non sunt unius assis. Vera tamen lectio ante
pedes est. Repono certissime: ὥς ὁ Σώφρων,
ΝΗΠΙΟΣ, ἔφη, ΟΣ τὸν πατέρα πνίγων. Quo
respexit noster mimographus ad notum Stasi-
ni versiculum, cujus, præter Polybium et Cle-
mentem Alexandrinum, meminit non semel
Philosophus in Rhetoricis:

Νήπιος, ὃς πατέρα κλέων, παῖδας καλαλείπει.

Huc referendus est Herodotus i. 155. Ὁμοίως
γάρ μοι νῦν γε φαίνομαι πεποιηκέναι, ὥς ἂν τις πα-
τέρα ἀποκτεῖνας, τῶν παίδων αὐτῷ φέσταιτο.

ΣΠΑΔΩΝ.

PARS
III.

ΣΠΑΔΩΝ. Εὐνῆχος. — Καὶ τὸ πλεθυστικόν,
Σπάδωνες. Ἐπὶ Εὐτροπίᾳ τῇ εὐνέχῃ, τῇ Πιπρόπῃ
Θεοδοσίᾳ τῇ βασιλείᾳ, τὸ τῶν εὐνέχων γένος διὰ
τὴν ἐκείνῃ βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσούτον ἐπέδωκε καὶ
παρετάθη πλεθυσ, ὥστε τινες ἤδη καὶ τῶν τὰς γενεάδας
ἐχόντων, εὐνέχοι βεληθέντες καὶ Εὐτρόπιοι γενέσθαι προσ-
ελπίζοντες, τῇ ψυχῇ ἀφηρεθήσαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, τὸν
Εὐτρόπιον ἀπολέσαντες.] “ Hæc leguntur etiam
“ supra, v. Εὐτρόπιος. Tres autem postre-
“ mæ voces, ut supervacaneæ et sensum tur-
“ bantes, delendæ sunt.” Kuster. Locus
pulcherrimus, sed quem nemo Interpretum
intellexit. Kusteri autem emendatio trucu-
lenta et nefaria est. Nos elegantissime emen-
davimus: ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ἀφηρεθήσαν σὺν τοῖς ὄρ-
χεσι, ΤΟΥΤΟ τῇ Εὐτροπίᾳ ΑΠΟΛΑΤΣΑΝΤΕΣ.
*Vitam cum testibus amiserunt, hunc fructum
scilicet pietatis suæ erga Eutropium consecuti.*
Quod verissimum et suavissimum est. Lucian.
Dial. Mort. xiii. Πλὴν ἀλλὰ ΤΟΥΤΟ γὰρ ΑΠΟ-
ΛΕΛΑΤΚΑ αὐτῇ τῇ σοφίᾳ. Plato in Critone:
Θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένους παῖδας, ἵνα καὶ ΤΟΥ-
ΤΟ ΣΟΥ ΑΠΟΛΑΤΣΩΣΙ. Cæterum dicitur
Σπάδωνες et Σπάδωνες. Hinc Σπαδονίζειν et Σπα-
δόνισμα, de quo nos infra. Verbum Σπαδονί-
ζειν usurpat Dionysias Halicarn. de Struct.
Orat. Sect. 14. Χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως
λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τε ἐστὶ, καὶ ΣΠΑΔΟΝΙΖΕΙ
τὸν ἥχον.

ΣΠΑΔΩΝ

ΣΠΑΔΩΝ — Καὶ Σπαδονίσματα.

PARS
III.

Ἰςία δ' αἰωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματ' αὐ μασῶν.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod integrum legitur in Miscell. Lips. Vol. ix. p. 466. Est autem Carmen prætextatum. Nimirum res eunuchi, sive σπάδονος, flaccidæ atque pendulæ sunt. Hinc eleganter poeta de *mammis pendentibus σπαδονίσματα μασῶν*.* Hesych. Σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα. *Mammæ papposas* vocat Martialis. Vide nos supra ad v. Κέλῃς, ubi hoc Epigramma nonnihil emendavimus. De muliere autem hic agitur, cujus instrumenta, tanquam veteris navigiū, ætate atque usu erant detrita. Atque hinc obiter emendandus Philodemus in Epigrammate Anthol. lib. vii. p. 607. cujus mentem nemo Interpretum perspexit. Carmen integrum, quod haud invenustum est, hic subjiciam. Est autem puellæ ad Philodemum.

* Rigaltius in Phædri Fab. xi. Lib. iii. p. 440. Edit. Burman. *Vela et fasciæ quibus extumidæ oppremuntur papillæ, σπαδονίσματα μασῶν. Spadonatus mammarum, in Epigrammate. Vide Suidam.* — Laberius apud A. Gellium vii. 9.

Ego mirabar quomodo *mammæ* mihi descendiderant.

Lucian. in Dialog. Mort. xxvii. vol. i. p. 446 Edit. Reitz. *Χρὶς δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μῦρον τὸ γυναικεῖον ἀπεφάργη, ΚΑΙ ΑΠΕΤΕΘΗΣΑΝ ΟΙ ΜΑΣΤΟΙ.* Ita legendus iste locus, quem minus recte perceperunt Interpretes.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

PARS
III.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, πῶς ἔργα θεοῦ εἶς,
 Ζηλοτυπεῖς, ἅπτη πολλάκι, πικρὰ φιλεῖς,
 Ταῦτα μὲν εἰς ἐρώτος· ὅταν δ' εἶπω, πῶς ἔρκειμαι,
 Καὶ σὺ μένεις ΑΠΛΟΥΣ, ἔδεν ἐρώτος ἔχεις.

ἢ ὅδεν

Vulgo inepte legitur, ἀπλῶς. Nos verissime emendavimus. Dicitur autem ἅπτης de homine inidoneo, et qui in amore minus respondebat scilicet. Metaphora a navigio ducta. Meleager in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 611.

ἢ ὅδεν Γαλήνη

Syriac. IV. 422.

ἢ Φιλέως χαροποις Ἀσκληπιάς οἷα γαλήνης
 Ὅμμασι συμπεθεῖ πάντας ΕΡΩΤΟΠΛΟΕΙΝ.

Ita scribendus iste locus. Vulgo minus eleganter, γαληνοῖς.

ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ ΑΚΡΑΤΟΥ. Οἶνς ἐκπιών.] Scriptor nescio quis, apud Nostrum v. Ἀναβόλεύς. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβόλῃα προσκαλεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἤτησε πιεῖν, καὶ ΑΚΡΑΤΟΥ ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ πλεονάκεις, ἐνέφαινε ὡς τῷ μπροσθεν προάγων. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ. Εὐρυλόγος. Ἀκριτόμυθος.] Notanda vox εὐρυλόγος, quæ bonæ notæ est et Lexicographis commendanda. Legebam aliquando, εὐρεσίλογος. Sed nihil mutandum.

Est

Est autem *εὐρυλόγος*, qui sermones longe lateque ferit, idque fusque deque, et nullo iudicio. Quod hominis ἀκριτομήθεσθαι est. Verbum agnoscit Photius.* Vox autem Σπερμολόγος, quæ Criticos torfit, tum de homine nullius pretii, tum de blaterone, qui verba, tanquam semina, jactitat, usurpatur. Est enim verbum τῶν ἀντιρεφόντων, quod aiunt. Quo fit, ut nunc de hoc, nunc de illo, dicatur. Hesychius: Σπερμολόγος, ΦΛΥΤΑΡΟΣ. Καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. Huc referendus Sophocles Elect. ver. 642.

Μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
ΣΠΕΙΡΗ: ματαίαν βάζιν ἐς πᾶσαν πόλιν.

Ubi Schol. Βάζιν. ΛΟΓΟΝ. Quo sensu intelligendus Lucas in Actis Apost. xvii. 18. Locum integrum adscribam, ut integrior legatur: nam Græca, si quid video, neutiquam sana sunt. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικυρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῶν καὶ τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ ἕτος λέγειν; Οἱ δὲ Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγέλους εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν

* Agathias in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 217.

Ἦλθε δὲ Καλλίγιστος ὁ Κωῖος, ὁ ΠΛΑΤΥΛΕΣΧΗΣ.

Εὐρυλόγος et Πλατυλέσχης idem est. Timon apud Laërtium in Clitomacho:

Οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν ΠΛΑΤΥΡΗΜΟΣΥΝΗΣ ἀναλίσσει.

Ita Athenæus lib. x. 20. p. 453. Καὶ Σωσιφάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κυφισοκλέα τὸν ὑποκριτὴν εἶπεν, λαιδερῶν αὐτὸν ὡς ΕΥΡΥΣΤΟΜΟΝ. Hunc locum frustra sollicitat Cl. Casaubonus.

*In Act Apostol. xvii. 18. Δυνάμεθα eodem sensu, quo
βυλάμεθα positum, et servanda vulgata lectio. Valek.
Adnotat. in N. F. p. 396. Porson IV. 472.*

190 E M E N D A T I O N E S

PARS
III.

καὶ τὴν ἀνάσασιν αὐτοῖς εὐηγγελίζετο. Ἐπιλαβόμενοι
τε αὐτῷ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες ΔΥ-
NAMEΘΑ ΓΝΩΝΑΙ τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σὺ
λαλεμένη διδασχὴ; Ξενίζοιθα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς
ἀκοὰς ἡμῶν. ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ ΟΤΝ ΓΝΩΝΑΙ τί
ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Hæc Stoici scilicet et Epi-
curei, homines philosophi et nugivenduli.
Sed oratio, ni fallor, ταυτολόγος quodammodo
est, et minus accurata. Δυνάμεθα γινῶναι —
βυλόμεθα ἔν γινῶναι. Quare in eo sum, ut vo-
culam negativam excidisse, et Lucam scripsisse
putem: ΟΥ ΔΥNAMEΘΑ γινῶναι τίς ἡ καινὴ αὕ-
τη ἡ ὑπὸ τῷ λαλεμένη διδασχῇ. NON POSSUMUS
intelligere quæ dicis. Sunt ENIM nova et ξε-
νίζοντα. Quare obsecramus, ut ea nobis explices,
et quid sibi velint ostendas. Hæc mens Lucæ
est. Quod ex sensu loci, et indole verborum
satis manifestum est. Nimirum Paulum ad
Areopagum detulerunt, hoc nomine, quod
δαίμονια ξένα, et de quibus nihil exploratum
haberent, docuerit. Hæc actio scilicet, et cardo
causæ fuit. Ita locutus est Lucas infra xxi.
34. ΜΗ ΔΥΝΑΜΕΝΟΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ τὸ ἀσφα-
λές διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἀγεῖν αὐτὸν εἰς τὴν
παρεμβολήν. Polybius lib. viii. p. 729. Ὡς
τὸν κυριεύσαντα τῆς Ἰπσιτολῆς ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ
ΓΝΩΝΑΙ μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Theog-
nis v. 90.

Ἀσώ

Ἄσων δ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ ΓΝΩΝΑΙ νόον ὄντιν' PARS
III.
ἔχουσιν.

Herodotus, lib. vi. cap. 52. ΟΥ ΔΥΝΑΜΕ-
ΝΟΥΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ ἐπειρωτᾶν τὴν τεκῆσαν. *Id*
cum scire nequirent, percontati sunt paren-
tem. Id quod fecerunt apud Lucam Philoso-
phi. Rem aliis verbis optime expressit Sopho-
cles Trachin. ver. 353.

Τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς
Ἄ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ.

Deinde recte MS. Alexand. Βελόμεθα ἔν γυνῶναι
ΤΙΝΑ ΘΕΛΕΙ ΤΑΤΤΑ ΕΙΝΑΙ. Quæ elegan-
tia singularis est.

ΣΠΗΛΑΤΤΕ. Σπήλαιον. Βάβριος

Κοιῶσω σπήλυγος, οἷά τις νέσω,

Κάμνων ἐβέβλητ', ὅκ αληθεῖς ἀσθμαίνων.]

"Emendo et suppleo, Κ' εἴσω λέων σπήλυγγος.

"Fragmentum enim hoc pertinet ad fabulam

"de leone ægroto, quæ exstat apud Æso-

"pum." *Kuster.* Locus Babrii ita scribendus

videtur et distinguendus:

ΚΟΙΛΗΣ ΕΣΩ σπήλυγγος, οἷά τις νέσω

Κάμνων, ἐβέβλητ' ἔκ αληθεῖς ἀσθμαίνων

Λέων——

Babrius apud Suidam, v. Φριζότριχα.

Φριζας δὲ χαίτην ἐκδορε ΦΩΛΑΔΟΣ ΚΟΙΛΗΣ.

ΣΤΑΔΙΟΝ.

PARS
III.

ΣΤΑΔΙΟΝ. Ὁ τόπος τῆ ἀγῶνος. — Ἐν Ἐπι-
 γραμμάτι. Σταδίοις ἰσθμοθήκην νέμειν.] “Hæc
 “adeo sunt lacera et mutila, ut nullum inde
 “sensum elicere queas.” *Kuster*. Scribendum,

Ἐν σταδίοις. Ποίοις; Ἰσθμόθι κ' ἢν Νεμέα.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib.
 vi. p. 547. quod et monuisse jam video doc-
 tissimum Oudendorpium ad Tho. Magistrum.*

ΣΤΑΘΗΣΕΤΑΙ. Ἴνα ἐπὶ σόματι δύο μαρτύρων
 ἢ τριῶν σταθῇσεται πᾶν ῥῆμα.] “Respexit ad
 “Matth. xviii. 16. ubi legitur σταθῇ. Quo-
 “modo et hic scribendum est.” *Kuster*. Hæc
 sunt verba Joannis Chrysost. in Matthæum,
 p. 658. Et sic MSS. complures Matthæi,
 Ἴνα — σταθῇσεται. Quæ lectio longe eleganti-
 ma est. Callimachus apud Schol. Pindar.
 Nem. IV.

Ἐλλελε μοι ἔρρετε
 ἐν βανάσι πρὸς τὸν ποταμὸν
 ἵκνῃσθαι. *Hemsterh. in*
Callimach. fr. CXVI.
In Schol. Ἐλλετε.
Unde eliciendum f.
 ἸΛΑΤΕ.

Porson. IV. 473.

Ἐλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιφῆσαοτε λιπώσας
 Χεῖρας ἐμοῖς, ἸΝΑ μοι πᾶλὺ ΜΕΝΟΥΣΙΝ
 εἴη.

Ita scribendus iste locus. Sed hæc exquisi-
 tiora sunt. Quare nihil mirum, si homines
 imperiti alterum pro altero substituerint:

* Cl. Brunck hoc Epigramma integrum habet ex MS.
 Analect. vol. ii. p. 217. quem vide.

quod

quod Librariis solenne est. Restituenda hæc PARS
III.
locutio Aristophani Equit. ver. 9.

—— Δεῦρό νυν πρόσσελθ' ἵνα
Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπη νόμον.

Ubi illud Οὐλύμπη respuit Scena Attica. Quod et vidit Kusterus, sed medelam non vidit.*
Apud Suidam legitur : πενθήσωμεν Ὀλύμπη νό-
μον. Quod vero proximum est. Repono tum
metri, tum Atticismi gratia :

—— Δεῦρό νυν πρόσσελθ' INA
Ξυναυλίαν ΠΕΝΘΗΣΟΜΕΝ Ὀλύμπη νόμον.

Laborat metrum.

ΣΤΕΑΡ ΠΥΡΟΥ. Ὁ κάλλιστος σῖτος ἢ ἄρτε[.]
Respexit Suidas ad Psalm. lxxxi. 16. Καὶ ἐψώ-
μισεν αὐτὰς ἐκ ΣΤΕΑΤΟΣ ΠΥΡΟΥ, ἢ ἐκ πέτρης
μέλι ἔχορτασεν αὐτάς.

ΣΤΕΝΩΠΙΟΣ. Στενορύμη διόδων. Καὶ στενωπέιον.]
“ Salmasius ad Achill. Tat. p. 728. distinguit
“ et legit, Στενορύμη. Δίοδος. Καὶ στενωπίον : quod
“ probo.” Kuster. Scribendum, στενορύμη ΔΙ-
ΟΔΩΝ. Est autem στενωπὸς, *meatus ab una via*
ad alteram. Angiportum vocant Latini. Idem
autem στενωπέιον et στενωπίον, ut κωνωπέιον et κωνω-

* Hunc locum tangit Cl. Valcken. in Diatrib. Euripid.
p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici : quod non
animadvertit vir doctissimus.

PARS III. *πίον. Cæterum restituenda vox $\varsigma\epsilon\nu\omega\pi\acute{\iota}\omicron\nu$ Philemoni Comico apud Athenæum, lib. xii. p. 516.*

———— Μόνος φύσκη ποιῶ

Κανδαυλὸν, ὡὰ, θρίον, EN ΣΤΕΝΩΠΙΩ.

Vulgo legitur ἐν $\varsigma\epsilon\nu\omega$. Interpres ridicule, *in brevi tempore*. Nos et sensui et senario prospeximus.

ΣΤΕΡΙΦΗ. Στεῖρα. Μὴ τεκῆσα.] Aristoph. Thesm. ver. 648.

ΣΤΕΡΙΦΗ γάρ εἰμι, κ' ἐκ ἐκῆστα πάποτε.

Huc Suidæ nota referenda est.

ΣΤΕΡΙΦΟΣ. Στεῖρος καὶ ἄγονος. — Αὐτὸς δὲ διὰ τῷ ἔλκε, ἢ $\varsigma\epsilon\rho\iota\phi\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\acute{o}\varsigma$ τε ἦν, καὶ ἤκιστα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἐωρᾶτο, ὑπερέβη.] Scribendum omnino, ἢ $\varsigma\epsilon\rho\iota\phi\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\acute{o}\nu$ τε ἦν. Thucydides, lib. iv. p. 443. Αὐτοὶ δὲ περὶ ὄρθρον κατὰβάντες, καὶ διὰ τῷ ἔλκε, ἢ $\omega\eta\lambda\acute{\omega}\delta\epsilon\varsigma$ ἦν καὶ ΣΤΕΡΙΦΩΤΑΤΟΝ. Ad hunc locum respexisse videtur Suidas, sed ita ut rem pro lubitu suo administraverit. Quod Nostro solenne est.

ΣΤΕΡΙΦΟΙΣ. Στερεοῖς. — Καὶ Στεριφοποιῶ. Τὸ ἰαχυροποιῶ. Καὶ Στερίφοπλος. Ὁ μικρὸς πέπλος.] “Suidas proculdubio scripserat, $\varsigma\epsilon\rho\iota\phi\acute{o}\pi\epsilon\pi\lambda\omicron\varsigma$. “Ὁ μικρόπεπλος. Num autem recte $\varsigma\epsilon\rho\iota\phi\acute{o}\pi\epsilon\pi\lambda\omicron\varsigma$ exponatur per $\mu\iota\kappa\rho\acute{\rho}\omicron\pi\epsilon\pi\lambda\omicron\varsigma$ lector “viderit.”

“ viderit.” *Kuster.* Interpretatio hæc falsa PARS
III.
et inepta est. Erunt fortasse qui legant: Καὶ
σεριφοποιῶν, ἰαχυροποιῶν. Καὶ σεριφόπεπλος, ἰαχυρό-
πεπλος. Suidas infra: Στεριφόπεπλος, ὁ Ἡρα-
κλῆς. Sed aliud est σεριφόπεπλος, aliud σε-
φόπεπλος. Illud verum et de Hercule usita-
tum, hoc improbum et sine exemplo. Quare
nullus dubito, quin scripserit Noster: Καὶ σε-
ρίφοπλος, ὁ ἰαχύροπλος. Dicitur autem σερίφοπλος
de equo, *solidungulo* vel *qui solidas habet ungu-*
las. Virgil. Georg. iii. 88.

— *Et solido graviter sonat ungula cornu.*

Homer. Iliad. E. 329. κρατερῶνυχας ἵππας vocat.
Ubi Schol. ἰαχυροῦς ὄνυχας ἔχοντας.* Quare
Lexicographis tandem auctor sum, ut deinceps
ΣΤΕΡΙΦΟΠΛΟΣ, non σεριφόπεπλος, libris suis
inferendum curent. Quod omnino verum est.
Dum hæc scribo, succurrit locus Ennii in Sci-
pione apud Macrobiū Saturnal. vi. 2. quem,
quia corruptus est, hic in transitu emendabo:

*Sol equeis iter repressit unguleis volantibus,
Constitere amnes perennes, arbores vento va-*
cant.

Scribendum unica voce :

Sol equeis iter repressit UNGULEIVOLANTI-
BUS.

* Suidas: Χαλκοκρότων. Χαλκοπόδων. Τετρίη· τὰς ὀπλὰς ἰαχυ-
ΡΑΣ ἔχοντων.

PARS III. Quod planum, et antiquæ elegantiae est. Eadem medicina sanandus Virgilius Æn. iii. 70.

———— placataque venti

Dant maria, et LENICREPITANS vocat auster in altum.

ΣΤΙΒΗ. Πηγυλὶς ἢ πάχνη. Ὅμηρος Στίβη ὑπὸ ἰή. Τάττιςιν, ὀρθρινή. Καὶ Στιβήεις, ἢ ὑπὸ τὴν ἑω γενομένη ψυχρότης τῷ αἵματι. “An στίβη pro “ στίβη? Sed id vix mihi persuaserim. Quare “ malim στίβη. Solet enim Suidas voces, quas “ in serie sua explicat, in eadem nota semel “ iterumque repetere: quoties nempe inter- “ pretationes ex diversis Grammaticis addu- “ cit.” Kuster. Ut a τιμὴ τιμήεις, sic a στίβη στίβηεις. Quæ vox minime repudianda est. Sed Kusterus, vir bonus, hic dormitabat: quod nobis omnibus commune est. Cæterum hæc deprompta sunt proculdubio ex Scholiis antiquis ad Homerum, quæ hodie desiderantur.

ΣΤΙΦΟΣ. Τάξις πολεμική, ἢ φάλαγγ. Συσρο- φή. Πλήθος συσάσεων. “ Lego et distinguo, πλῆ- “ θος, σύσασις. Nam σύσασις aliquando su- “ mitur pro cætu, vel caterua hominum.” Kuster. Descripsit hunc locum Suidas ex Scholiast. ad Aristoph. Equit. v. 848. ubi le- gitur: Τῷτο δὲ σίφος ἔτρεφεν ὁ Κλέων, ἵνα ἔχῃ συνεχό-

συνερχόμενον αὐτῷ πρὸς τὴν πολιτείαν. *Hos alebat* PARS
Cleon, ut haberet qui sibi in rebus publicis tur- III.
bandis et novandis praeſto eſſent. Quæ verba
 veram lectionem indicant. Reponendum fine
 dubio: ΠΛΗΘΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ. Noster
 infra: Συςρέμμαλα, συςασιῶν πλῆθος. Ita legen-
 dum. Vulgo minus recte, συςασιῶν. Lucian.
 in Saltatione: Αἰτῶν γὰρ αὐθις ΤΩΝ ΣΥΣΤΑ-
 ΣΙΩΤΩΝ αὐτὸν τὸν Αἴαντα αὐτοῖς ὀρχήσαδξ. *Pos-*
tulantibus iterum partium ejus fautoribus, ut
Ajacem saltaret. Marcus xv. 7. Ἦν δὲ ὁ λεγό-
 μένος Βαραβδᾶς μετὰ τῶν ΣΥΣΤΑΣΙΑΣΤΩΝ διδε-
 μένος. Quod perinde est.

ΣΤΟΡΝΗΣΙ. Ζώναις. Αἱ δὲ γυναῖκες εἰσέρχονται
 ἀνέστειλον. *Mulieres vero zonis eum versabant.*
 Membra poetæ alicujus hic deprehendisse vi-
 deor. Sed locus corruptus est. Quod Inter-
 preti fraudi fuit. Lego et dispono,

—— Αἱ δὲ γυναῖκες
 Αὐτὸν μὲν εἰσέρχονται ANΕΣΤΕΦΟΝ ——

Mulieres vero eum zonis redimiebant.

Est autem hoc fragmentum Callimachi, opi-
 nor, in Hecale: ubi de Theseo a Creta post
 occisum Minotaurum reduce, et ab Hecale
 hospitio excepto agebatur; de quo Plutarchus
 in Theseo. Confer etiam Suidam supra, v.
 Περιγερόμενοι.

PARS
III.

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΩΔΕΣ. Διεστραμμένον. Καὶ στραγγαλωτῇ μάστιγι. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγῆσαι τῇ στραγγαλωτῇ μάστιγι.] Ad hunc locum hic verbum quidem Kusterus. Atqui illud, στραγγαλωτῇ μάστιγι, novum quid, et Græcis auribus inauditum est. Rescribo fidentur: Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγῆσαι Τῇ ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤῇ ΜΑΣΤΙΓΙ. Ille vero jussit eum nodoso flagello cædi.* De quo flagellorum genere Joannes Meurfius ad Hesychium Milesium, et viri doctissimi ad Pollucem.† Posidonius apud Athenæum lib. iv. p. 152. Ἀποσπαδαίς τῇ χαμαιπετῇ δέπνῃ, ῥάβδοις καὶ ἱμάσιν ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΟΙΣ μαστιγῆται. Plutarchus adversus Colot. p. 1127. Ἀλλ' οὐκ ἐλεύθερος ἔστος, ὡς Μητρόδωρε, ἐστίν, ἀλλ' ἀνελευθέρος καὶ ἀνάγωγος, καὶ ἐδὲ ΜΑΣΤΙΓΟΣ ἐλευθέρας δέομενος, ἀλλὰ τῆς ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΣ ἐκείνης, ἣ τῆς Γάλλης πλεημελῆντας ἐν τοῖς Μητρώοις κολάζουσιν. Atqui, Metrodore, hic liber non est, sed illiberalis et contumax, et ne liberali quidem dignus flagello, sed nodoso illo, quo Gallos in Magnæ Matris sacris delinquentes puniunt. Huc respexit Athenagoras in Apolog. cap. xxiii.

* Idem στραγαλωτῇ et ἀστραγαλωτῇ. Suidas ad v. Μοργές. Οὕτω καλεῖσι τὰς ἀμοργὰς, τὸ α ἀφαιρῶντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων. Μαῦροι γὰρ τὸ ἀμαυρὸν, καὶ σφόδρειοι, τοὶ ἀσφόδρειοι καλεῖσι.

† Consulendus etiam Reinefius in Var. Lect. p. 426.

Ἐὼ γὰρ τὰς ταῖς μαχαίραις καὶ ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΑ- PARS
ΓΑΛΟΙΣ αἰκίζομένους αὐτὰς λέγειν. III.

ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΙ. Ἀναβάλλει. Ὡς περ νιάζει —
Καὶ Στρατεύομαι. Ἀναβάλλομαι.] Eleganter Sui-
das, ὥς περ νιάζει. *Juvenescit. More juvenum
se gerit. Quo sensu verbum usurpat nescio*
quis apud Suidam v. Ἀπίκιος. Ὑπὲρ πολυδαισίας
καὶ πολυποσίας ἱρίσαι καὶ NEAZEIN. Menander
apud Stobæum:

Ὡς ἡδὺ πρᾶος καὶ NEAZΩΝ τῷ τρόπῳ
Πατήρ —

Quo respexit Plautus, Mil. Glorios. Act. iii.
Sc. i. 67.

*Tute me ut fateare faciam esse adolescentem
moribus.*

Deinde recte Kusterus, καὶ στρατεύομαι, ἀναβάλ-
λομαι. Quo quidem mendo nihil inveteratius
in libris antiquis: de quo viri docti ad He-
sychium v. Θατρεύεω. Quod monstrum mon-
strofius exhibet Suidas v. Θηρατεύεω. Corrup-
tus itidem Herodotus lib. iv. cap. 28. Ἡ δὲ
θάλασσα πῆγνυται, καὶ ὁ Βόσπορος πᾶς ὁ Κιμμέ-
ριος καὶ ὅππῃ τῶ κρυάλλῃ οἱ ἐνὶ τῷ τάφρῳ Σκύθαι καλοί-
κημένοι στρατεύονται, καὶ τὰς ἀμάξας ἐπελαύνουσι πέραν
ἐς τὰς Σινδὰς. Corrigit vir doctissimus et inge-
niosissimus, οἱ Σκύθαι καλοικημένοι ἀμαξεύονται, vel
ἵππεύονται. Sed neutra vox satisfacit. Tu scribe
meo

στραγγεόνλαι PARS
conjecturat Eldi- III.
king Suspi. Specul. t. 2.
p. 16.
Porson IV. 473.

meo periculo, Ἐπὶ τῇ κρυάδι ΣΤΡΑΓΓΕΤΟΝ-
ΤΑΙ. *Super glaciem Scythæ otiantur. Sport*
upon the ice. Quod populi septentrionales fa-
ciunt libenter. Idem autem Στραγγεόνλαι, Τευ-
τάζειν, Λαγιάζειν five Λογιάζειν, et si quæ alia: de
quibus consulendi Grammatici. Hesych. Λαγ-
γάζει, ὀκνεῖ, διατρίβει. Idem: Λαγιάζει, ὀκνεῖ. Pho-
tius Patriarcha: Λαγιάσω, στρατεύσομαι [lege,
στραγγεύσομαι] ὁ ἡμεῖς Λαγιάσω καὶ Λαγλανεύσω λέγο-
μεν. Nos Angli; Το LAG. Hinc Λαγών et Λαγ-
γώδης. Glossæ Philoxeni: Λαγγών. Cessator.
Λαγγώνδης. Tricosus. Vox altera corrupta est.
Emendabat Cl. Rhunkenius, Βλακώδης, ad-
plaudente Cl. Burmanno in Addend. ad Anthol.
Latin. p. 716. Sed uterque fallitur. Scri-
bendum sine dubio: ΛΑΓΓΩΔΗΣ. Λαγγών
five Λαγώδης est Deses. Qui inertia studet, et
otiosi amat. Etymol. Magn. Λαγγών, ὁ εὐθέ-
ως λανθάνων τῷ ἀγῶνι καὶ φόβῳ. Tricosum vocant
Latini. Glossæ: Tricosus. Ἀχρεῖος, ἔκλυτος,
λαγώδης. Tricosus, cessator, λαγών. Ita scri-
bendus iste locus, quem perperam sollicitavit
magnus Salmasius ad Capitolini Verum. At-
que hinc intelligendum Epigramma apud Bur-
mann. Anthol. Latin. lib. i. p. 18. Est autem
nescio cujus in Herculem:

Alcmene Jovis et magni fortissima proles
TRICOSUS subito post mea fata vocor.

Ita

Ita scribendum. Respexit poeta ad nescio PARS
III.
quem, qui de Hercule atque ejus amoribus
minus honorifice scripserat. Hercules servi-
vit Omphalæ, et sui nominis oblitus, otio et
genio suo litavit. Hinc *Tricosus* dictus. Hæc
mens hujus distichi. Μελλόστρατον vocant Græ-
ci. Suidas: Ἀλλόστρατῆ. Στρατεύεται. Utraque
vox corrupta est. Tentabat Kusterus, sed
tentabat frustra. Repono certissime: ΜΕΛ-
ΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. Στραφεύεται. Dicitur autem
μελλοστρατῆν, qui moras nequit, et militiam
detrectat. Quod Ulysses fecit. Idem fere
Μελλονικίαν. *Cunctari. Tergiversari.* Aristoph.
Av. ver. 640.

*Conf. Part V. Vol. III
p. 22*

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' ἔχῃ νυσάζειν ἔτι
Ἵδρα ἔνι ἡμῖν, ἔδε ΜΕΛΛΟΝΙΚΙΑΝ.

Quæ laudantur a Plutarcho in Nicia. Noster
Suidas: Μελλονικίαν. Τὸ βραδύνειν καὶ ἀναβάλλειν.
ΕΛΙΝΥΕΙΝ vocabant Iones. Verbo sæpius uti-
tur Herodotus. Plutarch. in Numa p. 150. Ἐν
δὲ ταῖς πομπαῖς, καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς
πομπαῖς προηγῶντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν ΕΛΙ-
ΝΕΥΕΙΝ κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Poly-
bius Ἐλινύας five Ἐλιννύας ἄγειν vocat in Excerpt.
Legat. p. 1120. Ῥωμαίοις τῆς κατὰ τὴν ναυμαχίαν
νίκης ἄρτι προσηγελημένης, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ προ-
ηγγειλαν ΕΛΙΝΥΟΝΤΑΣ ἈΓΕΙΝ ἡμέρας ἑννέα, καὶ
δύειν τοῖς θεοῖς χαριστήρια. Ita scribendus est iste
locus.

PARS
III.

locus.* Respexit, ut solet, Suidas: ΕΛΙΝΤΟΝ-
ΤΑΣ. Διατρίβοντας. Idem ἐλινύοντας ἄγειν et ἐλι-
νύειν. Poetæ more suo Ἐλινύειν vocant.† Apol-
lonius Rhodius apud Suidam: ΑΝ ΕΛΙΝΝΥΟΝ.
ΕΝΕΔΙΔΟΥΝ. Ἀνεπαύοντο. Διέτριβον.

— Δηρὸν δ' ἂν ἐλιννυον αὐθι μένοιντες.

Ita scribendus videtur iste locus, de quo nos
supra ad v. Ἀελίνεν.² Etymol. Magn. Ἐλινύω.
ΕΝΔΙΔΩΜΙ. Σημαίνει ἡ λέξις τὸ στρατεύειν (lege
στραγεύειν) διατρίβοντας. Quod τριβάζειν vocat
Sophocles Antig. ver. 587.

— Μὴ ΤΡΙΒΑΖΕΤ', ἀλλὰ νῦν
Κομίζει' εἶσω δμῶες —

Ne moras neſtatis, ſed eam intro ducatis.

Vulgo nullo ſenſu legitur, μὴ τριβάς ἔτ' ἀλλὰ
νῦν, quod et ſutiliſſime exponunt nonnulli.
Sed noſtra lectio veriſſima et elegantiffima eſt.
Ut a χολὴ χολάζειν, ſic a τριβῇ τριβάζειν. Quod
probum et Lexicographis commendandum.

ΣΤΡΕΠΤΟΥΣ. Πλακέντων εἶδος. Ὡς Δημοσ-
θένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Locus Demosthe-
nis, quem reſpexit Suidas, exſtat p. 569. Ed.

* Vide nos ſupra in Præfat. ad Emend. P. III.

† De hujus vocis ſcriptura vide Brunck Emend. in Analect.
vol. iii. p. 240. et Ernestum ad Callimachi Hymn. in Cere-
rem. ver. 48. qui nugantur.

226
cor
king
p. 1

1. I. 862.

2. Vol. I. 57.

Noſtrum olim in
Edit. Antig. du-
cem ſibi ſumſit
Brunck; in alia
omnia poſtea dif-
ceſſit, veteremque
lectionem edidit.
Porſon. IV. 473.

Taylor. Καὶ κιτλοφόρος, καὶ λικνοφόρος, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων παρσαγορευόμενος, μιᾶν λαμβάνων τέτων, ἐνθρυπτα, καὶ στρεπτὰς, καὶ νεήλατα. Ita scribendus iste locus. Huc allusit Julian. Epist. ad Sarapion. p. 393. Καὶ ὅτε ENΘΡΥΠΤΟΝ, ὅτε ΣΤΡΕΠΤΟΝ, ὅτε ΝΕΗΛΑΤΟΝ, ὅτε ἄλλο καρυκείας γένε' ὅθεν ἔσαι ἡδυσμα ἴσον.* Recte autem et festive noster Rhetor, Κιτλοφόρος καὶ Λικνοφόρος. Nam utrumque, tum κιτλός, tum λίκνον, in Bacchi supellestile. Legunt quidem nonnulli, ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ καὶ λικνοφόρος. Quo respexit fortasse Suidas: ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ. Ὅμοιος δὲ τὰς ΚΙΣΤΑΣ ἱερὰς εἶναι τῷ Διονύσῃ καὶ ταῖν θεαῖν. Quod et Kustero placuit. Placuit et Taylora nostro. Sed vulgatam lectionem agnoscit Ulpianus. Agnoscit et Libanius, quod viros doctos fugit, vol. i. p. 108. Ἀνὴρ δὲ γενόμενος χορὸς εἶχε γραῶν, μέγα ποιούμενος εἰ ΚΙΤΤΟΦΟΡΟΣ ἀκρίσει· καὶ ταῦτα ὑπέμεινε ὑπὲρ ΝΕΗΛΑΤΩΝ καὶ ΣΤΡΕΠΤΩΝ· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ μιᾶς. Jam vir factus cætus habebat ventularum, magni æstimans si bederifer vulgo audiret: idque sustinuit pro recens molitis mellitisque farinis: hæc enim fuit merces. Qui locus egregius est, et

* Aristides in Vol. ii. p. 307. Edit. Jebb: Εἰ δὲ τις αὐτῶν περὶ τῆς ἐγκρατείας διαλεγόμενον ἀπαντικρὺ εἰπὼν ἔχων ENΘΡΥΠΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΠΤΟΥΣ, ἐκβάλλουσιν τὴν γλῶττιν ὥσπερ ὁ Μινύκιος τὸ ξίφος.

PARS
III.

ad Demosthenem expressus. Cæterum notanda Ulpiani interpretatio: Κιτλοφόρος, ἐσεμμένῳ κιτλῶ. Λικνοφόρῳ, παρὰ φύλαξι τιμώμενῳ. Quæ mirificissima sunt, et viris doctissimis minus perspecta. Tu, si sapis, mecum rescribe: ΛΙΚΝΟΦΟΡΟΣ, παρὰ ΦΛΥ-ΑΣΙ τιμώμενος. Quibus innuit Ulpianus, Λικνοφορίαν locum atque ministerium esse honorificum, sed apud Φλύακας tantum, five homines temulentos et nullius pretii. Quod omnino verum est. Athenæus, lib. xiv. p. 621. Σικυώνιοι μὲν γὰρ Φαλλοφόρους αὐτὰς καλεῖσιν, ἄλλοι δὲ αὐτοκαδάλους, οἱ δὲ ΦΛΥΑΚΑΣ ὡς Ἴταλοί. Hesych. ΦΛΥΑΞ, μέδυσος, μεθυασῆς, γελοιασῆς. Cujusmodi homines in Bacchi comitatu: quod satis norunt eruditi. Idem fere mendum apud Suidam supra: Ἰακχάζεσι. Φυλάττεσι. Scribendum sine dubio, ΦΛΥΑΤΤΟΥΣΙ. Quod verbum in hoc negotio disertissimum est. Glossæ Herodoteæ: Ἰακχάζεσι, Φλυαρῶσι. Quod perinde est. Idem verbum restituendum Zosimo, lib. vi. p. 369. Τούτων ΕΦΛΥΑΤΤΕΝ ὁ νῦν τῶν τότε τὴν πολιτείαν οἰκονομούντων, θεῶν προνοίας ἐσερημένων. Ita scribendus est iste locus. Vulgo inepte legitur, ἐφύλαττεν. Quod et Cl. Wetstenio ad Matthæum animadversum video, cap. xix. 20.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ. Τὸ στρογγύλον ζωνάριον. — Ἀ-

Στροφίῳ κατὰ λαβρῇ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην ἐρέφω χρυσῶ στροφῶ κεκοσμημένην.]

correct N. Heinsius,

advers. p. 172.

Porson. IV. 473.

κεκοσμημένην.] Locus corruptus est, atque ita restituendus: Ἀλουργὴ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην ΤΡΕΦΩΝ χρυσῶ ΣΤΡΟΦΙΩ, ΚΕΚΟΡΥΜΒΩΜΕΝΗΝ.

PARS

III.

Ita enim legitur apud Nic. Damascen. in Excerptis Valesii p. 450. unde hoc fragmentum decerpfit Suidas. Confer Nostrium supra v. Κύρυμβοι, et v. Μάγνης. ubi auctior legitur hic locus. Cæterum uterque, tum Suidas, tum Damascenus, habet τροφῶ. Nos recte correximus τροφίω: Athenæus, lib. xii. p. 543. Ἐφόρει δὲ ὑπο τρυφῆς πορφυρίδα καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plutarchus in Aristide: Τέττω γάρ τις, ὡς εἰκε, τῶν βαρβάρων προσέπεσεν, οἷηθεὶς βασιλέα, διὰ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΟΦΙΟΝ, εἶναί. Porro, dum hoc agimus, corrigendum se offert Diodorus Siculus in Excerpt. Legat. p. 631. Ed. nov. Καὶ τὸ ἐδῆτα τὴν πολυτελεῖ καλῆθετο, πιναρὰν δὲ μελαμφιασάμενος καὶ κοινὴν, καὶ πώγωνα τρέφων περιήει εἰς τὰς κατὰ τὴν πόλιν ὄχλους. Sermo est de L. Saturnino, sed verba depravata sunt: quod mirum nuperum Editorem fugisse. Scribendum utique et distinguendum: πιναρὰν δὲ μελαμφιασάμενος, καὶ ΚΟΜΗΝ καὶ πώγωνα ΤΡΕΦΩΝ. Idem in Excerpt. de Virt. et Vit. p. 609. Περὶ τῆς τῆς Μελέλλης φυγῆς ἐπ' ἔτη δύο γενομένων λόγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁ ὑπὸς αὐτῆς ΚΟΜΗΝ ΠΑΡΑΤΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΠΩΓΩΝΑ, ΚΑΙ ΠΙΝΑΡΑΝ ΕΧΩΝ ΕΣΘΗΤΑ, περιήει κατὰ τὴν ἀγορὰν, δέομενος τῶν πολιτῶν. Qui locus geminus germanus est.

ΣΤΡΥΦΩΝΟΝ.

PARS
III.

ΣΤΡΥΦΝΟΝ. Σκληρόν. Παῦσον αὐτῷ τὸ στυφνὸν
ἐπρίνινον ἥθος.] Hæc sunt verba Aristophanis
in Vesp. ver. 872.*

ΣΥΓΧΡΩΤΙΖΕΣΘΑΙ. Πλησιάζειν. Ζήνωνι γὰρ
τῷ Κιτιεῖ ἐχρήσθη, συνθανομένῳ περὶ βίᾱ, πῶς ἂν
εὐδαίμων γένοιτο, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὁ ἐστὶ,
τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τῆς, μελέτην ἀσκεῖν, καὶ
λόγοις τρέφειν ψυχὴν τὴν βασιλείαν.] “ Idem re-
“ fert Laertius in vita Zenonis Citiei sub ini-
“ tium.† Scribendum autem τὴν ψυχὴν, expuncta
“ ultima voce βασιλείαν, quæ nihil ad rem fa-
“ cit.” Kuster. Verba postrema corrupta esse
nemo non videt. Putabam legendum: Καὶ λόγοις
τρέφειν τὴν ψυχὴν ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ. Ita locutus
est Lucian. adversus Indoct. ΠΑΛΑΙΩΝ ἀνδρῶν

* Vox στυφνὸς occurrit etiam in Epigram. Anthol. lib. ii.
p. 276. Est autem in quendam Cynicum, qui abstinere a lu-
pinis et raphanis in convivio, quod virtuti obesset, sed bulbos
esitare voluit. Epigramma ipsum in gratiam eruditi lectoris sub-
scribitur.

ΠΑΛΑΛΑΔΑ.

Τὴν παλαιφώρον Κυνικὴν τὴν βακτροπροσαίτη
Εἶδομαι ἐν δειπνῇ τὴν μεγάλην σοφίην.
Θέρμῳ μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέχετο καὶ βαφαιδῶν,
Μὴ δὲ διὰ δουλείᾳ γαστρί· λίγῳ ἀρετῇ.
Εὐτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδη βολβόν
Στυφνὴν, ἢ πινυτὸν ἤδη ἔκλειπτε νόον·
Ἦτησιν παρὰ προσδοκίαν, καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
Κεῖν ἴφθ βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

† Huc etiam adludit Suidas supra, v. Αἰγυπτία κλημάτων.

ΛΟΓΟΥΣ

ΛΟΓΟΥΣ καὶ ποιήματα. Sed jam video meliora, PARS
III.
quæ ego probō, et tu, sat scio, probabis. U-
nius literæ mutatione res restituenda est. Scri-
bendum, Καὶ ΛΟΓΟΙΣ — ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

Et animum alere Scriptis Evangelicis. Λόγοι
τῆς βασιλείας sunt verba Evangelii. Verba salu-
tis. Sunt autem hæc verba alicujus Christiani,
qui respexerit ad Matthæum xiii. 19. Παντὸς
ἀκούοντος ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, καὶ
μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἀρπάζει τὸ ἐσπαρ-
μένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῷ. Atque hoc verum.
Cæterum, aut plurimum fallor, aut vestigia
istius Oraculi deprehendisse videor apud Schol.
ad Aristoph. Nub. ver. 144. ubi de *Oraculis*
trimetris agit, sed ita detrita et proculcata, ut
vix vestigia agnoscas. Καὶ ἐστὶ δὲ παρὰ κωμικῶν
τινι.

Πῇ συγκεχωρηθαι τῷ χρησμῷ δύναται.

Hæc nec trimetrum, nec tetrametrum refe-
runt. Proculdubio scribendum:

Εἰ συγκεχωρηθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Sed hoc hariolari est. Huc manifesto respexit
Bato Comicus apud Athenæum lib. xiv. p.
662.

A. Καὶ βιβλίον ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν.

————— B. Εὖρηκας δὲ τί;

A. Τὰ μέγιστα. B. Πόσα ταῦτα; A. Πόσα;
ΤΟΤΕ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Ita

PARS III. Ita scribendus iste locus, qui viros eruditissimos frustra exercuit. Interrogatus homo, Nunquid in Veterum Scriptis invenisset? respondet, *nil nisi mortuos*. Hæc mens Comici est.

ΣΥΚΟΝ. — Τὸ σῦκον καὶ μόνον ἀλεξιφάρμακόν ἐστι.] “Scribendum puto, Καὶ μόνον. i. e. *monum.*” *Kuster*. Legebam aliquando, Τὸ σῦκον ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ. *Ficus affata facit adversus venena*. Sic mox *Noster*: Καὶ ἰσχάδες σὺν πηγάνῳ ΟΠΤΩΜΕΝΑΙ, καὶ νήσαι διδόμεναι, ὁμοίως σὺν γλήχωνι. Sed jam nihil mutandum esse video. Nimirum aliud est σῦκον, aliud ἰσχάς. Hæc cum ruta et pulagio prodest, illud solum et per se facit contra venena. Hic sensus loci est. Huc apprime facit *Julian*. *Epist.* 24. ad *Sarapion*. Σῦκον δὲ ἐκ αἰσθήσει μόνον ἡδύ, ἀλλὰ καὶ ἀναδόσει κρεῖττόν ἐστιν. Οὕτω δὲ ἐστὶν ἀνθρώποις ὠφέλιμον, ὥστε καὶ ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΟΣ ΟΛΕΘΡΙΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ φησὶν Ἀριστοτέλης εἶναι. *At ficus non solum gustu est dulcis, verum etiam digestionem antecellit. Quin etiam adeo utilis hominibus est, ut remedium ad quævis venena Aristoteli videatur*. De locutione autem καὶ μόνον, vide nos supra, ad v. Ἰσαν.

ΣΥΚΟΝ — Σῦκόν τε μελαντραγές.] Hoc fragmentum est pars *Epigrammatis*, quod legitur apud *Reisk.* in *Anthol.* p. 59.

ΣΥΚΟΦΑ-

ΣΤΚΟΦΑΣΟΥΣ. Συκοφάντας.

PARS
III.

Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσας ἀδίκας.] Ad hunc locum filet Kusterus. Atqui illud συκοφάσας ne Græcum quidem est. Scribendum, Συκοφάσεις, συκοφαντίας. Hesych. Φάσεις, συκοφαντία. Est autem Pentameter iste pars Epigrammatis, quod legitur apud Laetium in vita Aristotelis: nec ineptum id quidem. En Carmen integrum:

*Recte. Tertium
hujus Epigr. ver-
sum laudat Said.
γ. Ἀκονίτι.
Porson. IV. 473.*

Εὐρυμέδων ποτ' ἔμελλεν Ἀριστέλην ἀσεβείας
Γράψασθαι, Δήῃς μυσίδος ὦν πρόπολος.
Ἀλλὰ πωὶν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε. Τῷτ' ἀκονίτι
Ἦν ἄρα νικῆσαι ΣΤΚΟΦΑΣΕΙΣ ἀδίκας.

ΣΤΑΛΑΒΩΝ. Εἰς νῦν λαβῶν. Ὁ δὲ Πεισίστρατος συλλαβῶν χρηστήριον, καὶ φᾶς δέχεσθαι τὸ χρηστὸν.] Hæc sunt verba Herodoti lib. i. § 63. quod doctissimos Editores fugisse video.

ΣΤΑΟΝΤΧΑΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ ψῆλραν αἰκτιν ἀπέπτυσε, καὶ λιποκόπας Φασγανίδας.] Hæc repetuntur infra apud Suidam v. Φάσγανον, ubi legitur, λιποκόπας. Sed neutra lectio vera est. Rescribendum omnino: ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ. Φασγανίδες λιποκόποι sunt cultelli manubriis destituti. Idem poeta apud Suidam v. Φάρσος.

Φάρσος ἄμα σελεῦ χῆρον ἐλαϊνέας.

De quo nos infra. Confer etiam Cl. Salmasium ad Simmiam Rhodium p. 206. Quod vero
VOL. II. O exhibent

PARS
III.

exhibent MSS, Λιποκόπτες five Λινοκόπτες, ne Græcum quidem est. Quod viros doctissimos non animadvertisse miror. Cæterum de isto Epigrammate consulendus Cl. Kusterus ad Suidam v. Ἀκλιν. et in Diatrib. Anti-Gronoviana. Consulendus etiam Cl. Reiskius in Anthol. p. 61. Carmen ipsum, quia doctum et elegans in primis est, hic in gratiam lectoris eruditi, emendatum apponam. Est autem Phanix in tonsorem, qui, relicta arte sua, et taberna, in hortum Epicuri transferat.

Εὐγαθὴς Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ Φιλέθειρον
 Σινδόνα, καὶ πείλασθ ΦΑΡΣΟΣ Ὀπίζυρίς,
 Καὶ ψήκτραν δονακίτιν ἀπέπτυσε, καὶ ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ
 Φασγανίδας, καὶ τὰς συλόνυχας τόνυχας.
 Ἐπτοσε δ' Εἰς Ἀλὰ καὶ ζυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπι-
 κέρη,
 Κερῆιον προλιπὼν, ἄλατο κηπολόγῃ.
 Ἐνθα λύρας ἤκασεν ὅπως ὄνος ὤλετο δ' ἂν πα
 Διμώσων, εἰ μὴ σέρξῃ παλινδρομίαν.

Ita scribendum videtur istud Epigramma, in quo emaculando viri doctissimi frustra fuerunt. In primo Pentametro legendum, πείλασθ Ὀπίζυρίς, non Ὀπίζυρίς. Πέτασος ἐπιζύριος est *pileus tonsorius*. *A shaving cap*. In tertio Hexametro MSS. Ἐπτοσε δ' Ἰταλίας. Nos veram lectionem vidimus. Nimirum tonsor noster, jam philosophus futurus, artis suæ instrumenta in mare projecit.

projecit. Ita autem locutus est Philippus in PARS
Epigram. Anthol. lib. i. p. 60. III.

Ἰσὸς δὲ πᾶς ὤλιθεν Εἰς Ἀλὰ Πττῆας.

ΣΤΛΩ.

Ἀμφοτέρως ἤρχυνε· σισύληται μὲν ὁ Βάκχος. Ἐν
Ἐπιγράμματι.] Integrum Epigramma legitur
supra, v. Ἀμφιφορᾷ. Legitur etiam, idque
emendatius, apud Reisk. in Anthol. p. 48.

ΣΥΜΒΑΛΟΝΤΑ. Τῷ τέσι, τὸν δανεισάμενον. Ὁ
δὲ ἦλθε παρὰ τὴν βασιλίαν, τὸν συμβαλόντα αἰ-
τιασόμενος, δεηθῆναι αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια.] Hæc
sunt verba Procopii Arcan. Hist. p. 69. Καί
ποτε τις τῶν πατρικίων — τῶν αὐτῇ ὑπηρετέντων
τινα ὀφείλοντα οἱ χρήματα μεγάλα, εἰσπράττασαι ἔχ-
οῖός τε ὦν, εἰσῆλθε παρ' αὐτήν, τὸν τε συμβάλλοντα
(lege συμβαλόντα) αἰτιασόμενος, ΚΑΙ ΔΕΗΘΗΣΟ-
ΜΕΝΟΣ αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια. Quinetiam vir
ordinis Patricii, cum a Theodoræ familiari grave
æs creditum exigere non posset, eam adiuvit, de-
bitorem interpellaturus, illamque, ut se æquo
jure complecteretur, rogaturus. Ad hanc nor-
mam castigandus est Suidas. Notandum autem
nostri Lexicographi interpretamentum. Συμ-
βάλοντα. Τὸν δανεισάμενον. Quod rectum et egre-
gium est: id quod ex sensu loci patet. Nimirum
verba συμβαλὼν, χρήσης, δανεισης, ambiguo sensu
gaudent, et nunc de creditore, nunc de debitore
O 2 usurpantur:

PARS
III.

usurpantur: de quo nonnulla post Mausaacum adnotavit vir præstantissimus Henricus Valesius ad Harpocrat. Vide et quæ scripsit doctissimus Salmasius de Usur. p. 496.* Suidas: Χρήσης καὶ ὁ δανείζων, καὶ ὁ δανειζόμενος. Procopius, Hist. Arcan. p. 70. Οὐκ ἔν, ὧ δέσποινα, εἰσὶ μοι ΧΡΗΣΤΑΙ, οἱ μὲν ΔΑΝΕΙΣΑΝΤΕΣ τὰ σφέτερα αὐτῶν, οἱ δὲ ΔΑΝΕΙΣΑΜΕΝΟΙ. Ubi rectissime Interpres, *Sum ego quidem, domina, in ære alieno, in meo sunt alii.* Vox Χρήσης in hoc postremo sensu existat apud Jensium in elegantissimo Epigrammate, quod hic pace eruditissimorum virorum, qui in sole caligarunt, emendatum adscribam.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὡχέο ἀσκήπων, Κιησία, Ἑρμῆ λατρεῖς,
Ἐκτίσων Αἰδῇ χρεῖος ὀφειλόμενον,
Γῆα ἔτ' ἄρ' ἅπαντα φέρων ΧΡΗΣΤΗΝ δὲ δίκαιον
Εὐρῶν σε, σέργει πάντοδ' ἰσὺς Ἀχέρων.

Ita legendum et distinguendum istud Epigramma. In primo Hexametro MS. Ἑρμῆ ἄγρις. Quod recte emendavit Cl. Reiskius; sed cum reddit *Mercurii sacerdos*, mentem poetæ minus adsecutus videtur vir doctissimus. Cinefias

* Dionys. Halicarnass. lib. v. 64. p. 314. Τί δ' ἡμῖν ἔσται πλείον, ἢ ἂν πικρῶμεν τὰς ἑξῆς πωλημίας, εἰ τοῖς δανισταῖς ἀγῶνισται πρὸς τὰ χρεὶα γιησόμεθα;

scenerator fuit sive τραπεζίτης. Hinc non male ΠΑΡΣ
Ερμῆ λάτρης appellatus. Nam Mercurius men-
sæ argentariæ præses. Sic Euripides, Πιερίδων
λάτρης. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394.

————— Ὡς ἂν ὁ ΛΑΤΡΙΣ
Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.*

Deinde restituimus, Γῆα ἔτ' ἄρλια. Vulgo nullo
sensu legitur Γῆρα.† Postremo recte distinximus,
Εὐράν σε, ζέργει. Quod non intellexerunt Inter-

* Ita et in alio Epigrammate apud Cl. Reisk. N°. 789. quod
adscribitur.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλίος δίδει Φοῖβη ΛΑΤΡΙΣ εὐτε γυναικὸς
Εἶδεν ὑπὲρ τύμβου κρωσσίου ὁμβροδόκην.
Κλάγξει ὑπὲρ χεῖλες, ἀλλ' ἐ γένυς ἤπτειτο βυσσὲ.
Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνις ἐκληρονομῆς.
Χερμάδα δ' ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἄρπαγι χεῖλες
Ἐφθαρτῇ, μαίμωσσω πυλυλίλακτοι ὕδωρ.

In hoc Epigram. confer Cl. Brunck. Analect. vol. ii. p. 155.

† Forfan recte Γῆρα. Notat senem scenatorem, sed mem-
bris integris. Quare Γῆα intelligendum. Recte tamen Γῆα
ἔτ' ἄρτια. Nam vox ἀσκήπων senem virgetum notat: quæ occur-
rit etiam in pulcherrimo Epigram. Anthol. lib. i. p. 9. Scrip-
tum est εἰς τυφλὸν ἀναβάντα εἰς τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἱερόν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Σκίπων με πρὸς γῆν ἀντήγαγιν, ὅτα βέβηλον
Οὐ μῦνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου.
Μύσῃ δ' ἀμφοτέρων με διαίθισαν, οἶδα δ' ἐκείνη
Νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
ΑΣΚΙΠΩΝ δ' εἰς ἄστυ κατέτιχον, ὄργια Διὸς
Κηρύσσω γλώσσης ὄμματι τραυτέρω.

PARS
III.

pretes. Στέργει, gaudet, contentus est. Euripides in fragmentis apud Barnes. p. 510.

—— Ζεὺς, εἴτ' Ἀΐδης

Ὀνομαζόμενος ΣΤΕΡΓΕΙΣ* ———

Est autem scriptum hoc Epigramma in Cine-
siam, fœneratorem quendam celebrem, qui
membris integris obiit, atque adeo morti, quæ
debuit, integra omnia persolvit. Hinc χρήστην
δικαίον vocat Poeta. Hæc est mens hujus Epi-
grammatis, quod omnes Interpretes fefellit.
Huc facit Libanius Epist. 644. Δείσει με
ΧΡΗΣΤΗΝ ὅντα περινοσῆν, ἀδυνατῆν το ΧΡΕ-
ΟΣ ΕΚΤΙΣΑΙ. *Circumvagari me oportet, in-
star debitoris qui solvendo non est.* Dum hæc
scribo, commodum se offert Furius Bibaculus
apud Suetonium de Illust. Gramm. cap. xi.
quem hic in transitu emendabo. Nam viri
doctissimi, qui ad locum commentati sunt,
operam luserunt.

*Catonis modo, Galle, Tusculanum**Tota creditor urbe ventitabat.**Mirati sumus unicum magistrum,**Summum grammaticum, optimum poetam,*

* Aristophanes in Eccles. v. 292.

ΣΤΕΡΓΩΝ σκοροδάμη ———

Ubi Schol. Ἡδόμενος σκορόδοις. Athenæus p. 234. Ὅτι τι Σά-
μιος, ἢ Σικυώνιος, εἴτ' Ἀθηναῖος ὀνομαζόμενος χαίρεις.

Omnes

*Omnes solvere posse quæstiones,
Unum DEFICERE expedire nomen.
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis.*

PARS
III.

Ita sine dubio scribendus est iste locus. Deficere est non posse. Ἀδυνατῶν vocat supra Libanius.* Suetonius in Augusto cap. 84. Neque apud milites locutus est unquam nisi meditata et composita oratione: quamvis non deficeret ad subita, extemporalis facultate.

*Deficere probat
Rhenken. ad Ruhz
Lupum. p. 132.*

Porsen. IV. 473

ΣΥΜΠΑΝ. Ὁ λέγομεν κόσμον. Τὸ σὺμπαν τόδε.] Ita locutus est Agathias lib. ii. p. 64. Καὶ εἰ ΤΟΔΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ἀτελεύτητον ἔσται. Item Orpheus Hymn. 10.

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν θεὸν, ΚΟΣΜΟΙΟ ΤΟ
ΣΥΜΠΑΝ.

Versus laborat. Repono, ni fallor, certissime:

Πᾶνα καλῶ ΚΕΡΟΕΝΤΑ ΘΕΟΝ —

Antipater in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 506.

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος ΚΕΡΟΕΙΣ ΘΕΟΣ —

ΣΥΜΠΑΡΑΙΝΕΣΑΣ ΕΧΩ. Ἀντὶ τῷ, Παρήνε-
σα.] Scribendum, ἀντὶ τῷ, Συμπαρήνεσα. Ari-
stoph. Av. ver. 853.

* Laertius in Xenocrate sub finem: Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν
οὕτως τοιούτων ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ΑΔΥΝΑΤΟΥΝΤΑ θίγειναι.
Hæc verba citat Suidas ad v. Μίτοικοι, sed corrupte. Corrigen-
dus igitur ex Laertio.

PARS
III.

Ὁμοῖοθῶ, συνθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῶ, συμπαρήνεσα. Huc respexit Suidas. Restituenda obiter hæc locutio Herodoto i. 120. Καὶ γὰρ δορυφόρους, καὶ θυρωροὺς, καὶ ἀγγελιοφόρους, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ΔΙΑΤΑΞΑΣ ΕΙΧΕ. Ita recte MS. Archiepisc. non ἦρχε. *Ille autem omnia, quæ sunt a justis regibus, hic perfecit. Nam et satellites, et janitores, et internuncios, et reliqua omnia, quæ ad regnum pertinent, instituit.* Haud aliter Herodotus infra, ii. 52. Θῆς δὲ προσωνόμασάν σφίς ἀπὸ τῶ τοῖσδε, ὅτι κόσμῳ ΘΕΝΤΕΣ τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς ΕΙΧΟΝ.

ΣΥΜΦΕΡΕΤΑΙ. Δοτικῇ Συμμίγνυται. Συνανακεῖται. Συμμιάνειαι.] Legendum vel ex ordine literarum, ΣΥΜΦΥΡΕΤΑΙ. Συμμίγνυται. Hesych. Φύρει, μολύνει, μιγνύει. Φύρεθ, μίγνυται. Idem: ΣΥΝΕΦΥΡΟΝΤΟ, συνεμολύνοντο. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 340. Τὴν κόμην αὐτῶν τὴν Φαιδίμην ΣΥΜΦΥΡΗΣΕΣΘΑΙ ΤΗ ΓΗ: συμβήσεται. Corrigendus hac occasione Agathias lib. iv. p. 134. Πεφύκασι πρὸς τὰναντία πολλάκις ΣΥΜΦΥΡΕΣΘΑΙ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν δοκηθέντων ἐκβάσεις. Scribendum, πρὸς τὰναντία ΣΥΜΦΕΡΕΣΘΑΙ. Solent nonnunquam res hominibus, ei quod animo destinarent, in contrarium ferri.

Sed

Sed hæc verba sæpius confunduntur. Quod docti notabunt.

PARS
III.

ΣΤΜΨΗΣΑΙ. Συνίψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Εἴτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισαμένως συμψῆσαι, καὶ
προνοῆσαι

Εἰδῶλον τοῖσιν ἐρασαῖς τῇ ἡβῇ μὴ καλαλέπειν γε.]

Hi versus leguntur apud Aristoph. Nub. ver. 971. Posterior autem laborat, atque ita certo certius sublevandus est :

Εἰδῶλον τοῖσιν ἐρασαῖσιν τῇς ἡβῇς μὴ καλαλέπειν.

Cæterum verbum συμψῆσαι usurpat Eupolis apud Suidam v. Ἀργυρεῖος.

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τὰργυρίδιον.*

ΣΤΝΔΕΤΑΣ. Συνδεδιμένως.

Κακὰς γὰρ εἶχον τῆς λογισμῶς συνδέτας,

Μορφῶν τὸ κάλλος τῇ σοφῇ γεωργίᾳ.]

“Fragmentum hoc, quod ex Mythographo
“quodam depromptum esse puto, propter
“brevitatem est admodum obscurum.” *Kuster*.
Interpres ita vertit, *Formans pulchritudinem
sapientis segetis*. In quo ridiculus est. Scri-

* Hesychius : Συμψαῖς γράτια. Ἡ τὰ ΣΤΜΨΗΜΑΤΑ καὶ Φρύ-
γῳα σύμψα καὶ συλλέγῳα.

bendum,

PARS
III.

bendum, τῷ σοφῷ Γεωργίῳ. *Sapientis Georgii.* Sunt autem hi versus Georgii Pisidæ: quod ex stilo manifestum est. Dicit autem poeta se plus satis in corpore suo formando et expoliendo occupatum fuisse. Qui mos nostrorum hominum est.

ΣΥΝΔΙΟΙΣΕΙΣ. Συνδιάζεις Συμβιώσεις. Καὶ συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὐτῶ.] Depromptus est hic locus ex Synesio Epist. 118.

ΣΥΝΕΣΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ. Συγκεκλεισμένοι εἰς σενότητα. Συνεσπειράμενοι ἀμύνεσθαι ἐκ ἡδύνατο, ἅτε τοξεύειν αὐτοῖς εὐπετέες ὑπῆρχε, τῷ μὴδὲ χώραν εἶναι τοῖς βέλεσι.] Hæc male distincta sunt. Scribendum: Συνεσπειράμενοι. Συγκεκλεισμένοι. Εἰς σενότητα συνεσπειράμενοι ἀμύνεσθαι ἐκ ἡδύνατο. Ita enim legitur apud Agathiam, lib. v. p. 159. unde hoc fragmentum descripsit Suidas.

ΣΥΝΕΤΝΕΤΗΣ. Σύγκοιτος. Συνεύνιον. Σύγκοιτον.] Scribendum, Συνεύνον, σύγκοιτον. Respexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1319.

Ἰσχεῖ ΣΥΝΕΤΝΟΝ μητέρ' —

Philodemus in Epigram. apud Reisk. Miscell. Lips. vol. ix. p. 137.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τ' ἐμὸν κλέπτεισα ΣΥΝΕΤΝΟΝ
Ἥλθον, καὶ πυκινῇ τεγχομένη ψεκᾷ.

Τῶνκε'

Τένε' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, καὶ χι λαλεῦντες
Εὐδομεν, ὡς εὔδειν τοῖς Φιλέεσι θέμις.

PARS
III.

Ita scribendum istud Epigramma: quo dicit
puella se media de nocte ad Philodemum clam
marito venisse, sed ita frigore et pluvia defa-
tigatam, ut nihil agerent. Quod ἐν ἀπρήκτοις
καθήμεθα eleganter vocat Philodemus. Hæc est
mens poetæ, quam minus percepit Cl. Editor.*
Haud aliter Phryne apud Laertium in Xeno-
crate: καὶ τέλ' πολλὰ ἐκλιπαρῆσαν, ΑΠΡΑΚ-
ΤΟΝ ἀναστῆναι. Quod imprimis notandum.†

ΣΥΝΟΙΣΟΝ. Συμφέρον. Ἐν ὑμῖν τε κείθω
πρωτιμῆσαι τὸ συνοῖσον, καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τῆς πολέ-
μης ἐλέδω.] Hæc sunt verba Menandri in Ex-
cerptis Hæschelii, p. 91.

ΣΥΝΟΙΣΟΝ. Συμφέρον. — Καὶ αὐτῷ. Αὐτός
τε γὰρ τῷ Ἰππιδόλῳ τῆς φύσεως ἐγίνωσκε τὸ συνοῖσον
εὐστοχάτατα.] Agathias, lib. v. p. 162. Αὐ-
τός τε γὰρ ΟΙΚΟΘΕΝ τῷ Ἰππιδόλῳ τῆς φύσεως εὐστο-
χάτατα ΔΙΕΓΙΝΩΣΚΕ τὸ συνοῖσον. Quæ haud

* In primo versiculo Cl. Brunck legit κλέψασα.

† Ita et Paulus Silentarius in Epigram. apud Miscell. Lips.
vol. ix. p. 678.

Φροντίδες ΑΠΡΗΚΤΟΙΟ πόθεν τὰδε —

Sed integrum Epigramma videas apud nos supra, v. Παναίριος.
p. 18.

PARS paulo elegantiora sunt. Sed sic solet noster
 III. Suidas.

ΣΥΡΦΑΞ. Συρφετώδης. Ὀχλώδης. Ἐξήρει δὲ αὐ-
 τὸν πλείω πρὸς τῆς αὐτῆς μαίνεται δόξαν, τὸ ὑπὸ δῆμος
 σύρφακτος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. —
 Οὐ γὰρ ἦρωας ἔβαλλεν, ὡς Πύρρος ἢ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ
 γυναικομανὴς ἦν, ὡς Πάρις.] “Hæc sunt verba
 “scriptoris anonymi de Harmato, ut disci-
 “mus ex ipso Suida supra, v. Ἀρμάττος, ubi
 “locus hic auctior legitur. Scribendum au-
 “tem, ὁ Ἀχιλλέως, i. e. *Achillis filius*.”
Kuster. Apud Suidam v. Ἀρμάττος, legitur:
 Οὐ γὰρ ἦρωας ἔβαλλεν ὡς Πύρρος, ἀλλὰ γυναιμανὴς
 ἦν ὡς Πάρις. Quod omnino rectum. Cæte-
 rum hunc locum, qui in elegantissimis est,
 Henricus Valesius, in notis ad Evagrium, Da-
 mascii esse putat in vita Isidori. Ego Candi-
 do Historico adsignaverim, cujus Excerpta le-
 guntur apud Photium. Quod, ut alia taceam,
 ex stilo verisimile est. Sed hoc est hariolari.
 Illud vero certissimum, nec Valesium, nec
 Kusterum, veram hujus scriptoris manum de-
 prehendisse. Locum pulcherrimum adscri-
 bam: Ὁ δὲ Ἀρμάττος ἐκ τε φορᾶς χρημάτων, καὶ
 τιμῆς ἀπλείετς τυφωθείς, εἰδὲνα αὐτῷ ὥστε διοίσειν ἐπ’
 ἀνδρεία, καὶ τοσῶτον αὐτῷ ἥδε ἢ ἄλλῃ ἐπεκράτει, ὡς
 σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, ἔτω τε περιβάλλειν
 εἰς

εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἵππόδρομον φρουάτιστα τῷ οἴκῳ. PARS
III.
Ἐξήρει δὲ τῆτον πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δοῦναι τὸ ὑπὸ
δήμῳ σύμφακτον ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον.
Hæc non uno malo laborare video. Primum
Græci περιβαίνειν ἵππον dicunt, non περιβαίνειν εἰς
ἵππον. Plutarch. in Pyrrho: Καὶ ΠΕΡΙΒΑΝ-
ΤΑ ΝΙΣΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ ἡγεῖσθαι. Idem in Alex-
andro: Μικρὰ δὲ ἔτω πρὸς καλπᾶσας καὶ καλῆσας
ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ, ὡς εἰρά πληρέμενον θυμῷ καὶ πνεύ-
ματος, ἀπορρίψας ἡσυχίαν τὴν χλαμύδα, καὶ μετεω-
ρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς ΠΕΡΙΕΒΗ. Heliodor.
Æthiop. lib. ix. p. 432. ΠΕΡΙΒΑΙΝΕΙ ΤΟΝ
ΙΠΠΟΝ ἔκ αὐτὸς ἐφαλλόμενος, ἀλλ' ἐτέρων διὰ
τὸ ἄχθῃ ἀναλίσθεντων.* Hinc Schol. ad Hom.
Odyss. E. 130. Περὶ τρόπῳ βεβαῶτα. ΠΕΡΙ-
ΒΕΒΗΚΟΤΑ ΤΗΝ ΤΡΟΠΗΝ. DEINDE verba illa
φρουάτιστα τῷ οἴκῳ corruptissima esse nemo non
videt. Apud Suidam supra, v. Ἀλῆ, legitur,
φρουάτιστα τῷ ἵππῳ· quod nihilo sanius est.
Æmilius Portus, in hac palæstra princeps ver-
satus, legendum putabat, φρουάτιστα τῷ ἵππῳ
τρόπον. Quod Kustero non displicebat. Equi-
dem nullus dubito, quin ita auctor reliquerit:

*In V. Ἀλῆ Suida
Med. C. C. C. 0200. ma
bet καὶ φρουάτ-
ιστα τῷ οἴκῳ.
Porsen. IV. 473.*

* Apion apud A. Gellium lib. vii. 8. Καὶ ἵππων περιβεβηκότα
μὴ δακρυῶν αἰσῶν γαδίων· ἐξέχευτο δ' ἄρα ἡ Ρώμη καὶ πᾶσα ἡ Ἰτα-
λία θιάσασθαι ἰχθύν πηχόμενοι ὑπὸ ἱερῶς. Casaubonus ἀντὶ τῆς, πη-
χόμενοι, legit πηχόμενοι. Sed Jac. Gronovii est vera lectio, ἰππο-
χόμενοι. Quem vide.

PARS
III.

Καὶ κατὰ τὸν ἵππόδρομον ΚΑΤΑΦΥΑΤΤΕΣΘΑΙ
 ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ. Quæ elegans et significantissima locutio. Καταφυάττεσθαι τῷ ὄχλῳ. Ferocius
 atque insolentius se gerere adversus populum. Nimirum Harmatus ita se efferebat, ut
 Achillis habitum indueret, et equo vectus per
 circum discurreret, et hominum capitibus insultaret. Hic sensus loci est. Verbum,
 quod rarius est, peropportune agnoscit Suidas: Καταφυάττομαι γενικῇ.* Atque hinc obiter
 explicandus insignis locus Achillis Tatii in Eroticis lib. viii. p. 495. in quo frustra
 sudavit magnus Salmasius: Ἐπειτα καὶ τοῖς
 γυμνασίοις ἐπαρῶμεν, πῶς τὸ σῶμα ὑπελείφето, καὶ
 πῶς πλῆκτρον ΠΕΡΙΕΒΑΙΝΕΝ, καὶ τὰς μὲν νεανίσ-
 κας οἷς περὶ ἐπάλαμιν, πρὸς τὰς ἀνδρείότερας μάλιστα
 συμπλεκόμενος. Idem τὸ πλῆκτρον περιβαίνειν, et
 τὸν κάλαμον περιβαίνειν. Plutarch. in Agésilao:
 Καὶ περὶ ἐκείνῃς λέγουσιν, ὅτι μικροῖς τοῖς παιδίοις ἔστι,
 ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΕΒΗΚΩΣ ὥσπερ ἵππον, οἱκοι
 συνέπαιζεν. Ælian. Var. Hist. xii. 15. Ἀγισί-
 λαῷ δὲ ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΑΣ ἵππευε μὲν τῷ ἡῶ
 παιδὸς ὄντος. Idem de Socrate narrat Valerius
 Maximus, lib. viii. 8. Horatius Serm. ii. 3.

* Photius in Epist. xviii. p. 78. Οἱ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀκούοντες
 ἐνδεικνύμενοι, καὶ πρὸς πάντα διαπλωθῆναι φιλονεικῶντες, τῆς τῆ ἰδίας
 κεφαλῆς καὶ εὐεργετικῆς τολμῆς ΚΑΤΑΦΥΑΤΤΕΣΘΑΙ, καὶ τὸν τοῦ
 Σαλμωνέως μῦθον εἰς ἔργον παραάγουσιν.

Ludere par impar, equitare in arundine longa. PARS
III.

Notanda autem verba Tatii, καὶ πλῆκτρον περιέ-
βαινον. In quibus festiva ἀμφιβολία est. Nam
πλῆκτρον est *arundo*. Anglice: *A rod*. Est et
πλῆκτρον *ea pars viri sine qua non*. Hinc jo-
cus de adolescente qui equitabat, et inequi-
tabatur scilicet. Hæc mens Achilles est,
quam nemo Interpretum intellexit.* Cæterum
idem est Περιβαίνειν et Περιβάδην καθῆδξ. Nos
Angli; *To ride astride*. Achilles Tatius in
Erot. p. 7. Ἡ παρθένος μέσοις ἐπεκάθητο τοῖς νώ-
τοις τῆ βόδς, ἔ ΠΕΡΙΒΑΔΗΝ, ἀλλὰ κατὰ πλευράν.
Qui locus elegans est.

ΣΤΑΣΙΣ. Καὶ, συσαθῆναι. Ὀμοδιαιλον καὶ
φίλον γενέσθαι. Ἐλθόντα δι' ἀπορίαν ὑπὸ μὲν Πλά-
τωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀρισιππῃ συσαθῆναι.]
Legitur hic locus apud Laertium in Æschine.
Legitur etiam totidem verbis in Platone. Ita
autem se res habet: Φασὶ δὲ αὐτὸν δι' ἀπορίαν ἐλ-
θῆν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτω-
νος παροφθῆναι, ὑπὸ δὲ Ἀρισιππῃ συσαθῆναι.
Aiunt vero Æschinem inopia adactum, venisse

* Τὴν φωνὴν περιβαίνειν, quæ locutio occurrit apud Aristoph.
in *Lyfist*. v. 978. idem est. Hinc Venus Περιβασὸν five Περιβα-
σίη dicta. Vide Cl. Potter. in *Clem. Alexand. Cohort.* p. 33.
et *Hesych.* ad v. Περιβασόν.

PARS
III.

in Siciliam ad Dionysium, atque a Platone despectum, ab Aristippo fuisse illi commendatum. Notandus autem Suidas: Συσαθῆναι. Ὁμοδιαίων ἢ φίλον γενέσθαι. Quæ interpretatio nulla est. Putabam aliquando nostrum Lexicographum, ut est caput festivum, binas voces confudisse, συσαθῆναι et συνεσιαθῆναι. Quod et alibi non semel fecisse comperi. Sed jam intellexisse videor, quid homo voluerit. Nempe Aristippus ita commendabat Æschinem, ut dignum scilicet, qui in contubernium atque amicitiam Dionysii admitteretur. Quod unice verum, et ad mentem Suidæ adcommodatum.

ΣΤΥΦΕΟΣ. Τόπος, ὅπου οἱ σύες τρέφονται. Λέγεται δὲ ἢ συφεῶν. Ἀγαθίας· Εἰ μὴ καταγέλασον εἰπεῖν, ὥσπερ ἐν συφεῶσι ἢ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενῆκει στρατεύματα. *Nisi ridiculum sit dictu, Romanorum legiones in suilibus et ovilibus stationem habuisse.*] Hic locus negligenter admodum descriptus est a compilatore nostro. Neque sane Kusterus Agathiae librum, ex quo hæc deprompta sunt, inspexisse videtur. Ita autem legitur apud Agathiam lib. v. p. 152. Ed. Vulc. Ἀλλὰ μήτε κυνῶν ὑλακὴν ἀκέσθαι, εἰ μὴ λίαν καταγέλασον εἰπεῖν, ὥς γὰρ ἐν συφεῶσι ἢ μάνδραις. Τὰ γὰρ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα ἐποσάυ-
τα

τα διαμεμενηκότα, ὁπόσα τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων ἐξεύρηται, ἐς ἐλαχίστην δὲ τινὰ μοῖραν περιελθόντα, ἐκ ἐπὶ τῷ μεγεθεὶ τῆς πολιτείας ἐξήρκεν.

Quinetiam ne canum quidem latratus audiebatur, nisi quod ridiculum dictu est, in sulibus aut oolibus. Romanorum enim exercitus non tanti, atque olim sub veteribus imperatoribus fuerant, permanserunt; sed ad minimam quandam portionem redacti, non amplius magnitudini imperii pares erant. Ad hunc locum respexit Suidas, sed ita ut Agathiam male repræsentaverit, et rem totam pessunderit.

ΣΥΧΝΑΙΣ. Συνέχεσι. Καὶ, Συχνὴν εἰσίαν, τὴν πολλήν.] Aristoph. Plut. ver. 754.

Ὅσοι δ' ἐπλέτῃν, ΟΥΣΙΑΝ τ' εἶχον ΣΥΧΝΗΝ.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΣΦΑΙΡΑ — Καὶ σφαῖραν αἰέτολον. Τὴν αἰετοβαλλομένην.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis quod legitur apud Reisk. in Anthol. p. 44. Carmen ipsum, quod Theodori est, subjiciam :

Σοὶ τὸν πωληθέντα δι' εὐζάντε τριχὸς ἄμνε,
Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πῆτασον,
Καὶ δίτολον περόναν, καὶ στεγγίδα, καὶ τὸ ταυνοδῆν
Τόξον, καὶ τριβάκην γλοισπότιν χλαμύδα,

PARS
III.Καὶ χίζας καὶ ΣΦΑΙΡΑΝ ΑΕΙΒΟΛΟΝ. Ἀλλὰ
σὺ δέξαιΔῶρα ΦΙΛΕΥΤΕΤΚΤΟΥ, δαῖμον, ἐφημοσύ-
νας.

Ita scribendum istud Epigramma, quod Cl. Editorem torfit. Hexameter secundus exstat apud Suidam v. Περόνη. In versu postremo MS. φιλευτάκτῃ. Nos eleganter emendavimus. Φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη est jaculatio quæ a scopo aberrare non solet. Hesych. ἤμοσύνη, βλήσις, ἀκόντισις.* Cæterum huc eggegie facit Aristophanes ἐν Γῆραι apud Suidam v. Στλεγῆς.

Εἰ παιδαρίοις ἀκολυθῆν δῆ, ΣΦΑΙΡΑΝ ΚΑΙ
ΣΤΑΕΓΓΙΔ' ἔχοντα.

ΣΦΑΙΡΑ ——— Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀρισ-
τόνικος ὁ Καρύσιος, ὁ Ἀλεξάνδρῃ τῷ βασιλεῶς συσ-
φαιριστῇ.†] Ita locutus est Athenæus, lib. i.
p. 14. Διαβόητοι δὲ ἐπὶ ΣΦΑΙΡΙΚῇ Δημοτέλῃς ὁ

* Epigram. in Anthol. Reisk. p. 24.

Τόν τι ΦΙΛΕΥΠΕΚΤΟΙΟ κόμης σφινκτῆρα ———

Ita scribendum; vel φιλοπλέκτοιο cum Cl. Kuftero apud Suidam v. Κερύφαλοι, ubi legitur integrum Epigramma. Vulgo male, φιλοπέκτοιο.

† Hinc corrigendus Ptol. Hephæstion lib. i. sub init. p. 306. Edit. Gale. Ἐφῆξεν δὲ περὶ Ἀλεξάνδρῃ τῷ βασιλεῶς φησὶν, ὡς ἐν Ε-
φέσῃ θρασυάμιτος Παλαμίδην δολοφονούμενον ἐν πύλαις, ἰδομένην διότι
ἴσκει τῷ δολοφονούμενῳ Ἀριστόνικος ὁ ΣΥΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ Ἀλεξάνδρῃ.
Vulgo, σφαιριστῇ.

Θεόγνιδος

Θεόγνιδος τῷ Χίε σοφιστῷ ἀδελφῷ, καὶ τις Χαιρεφάνης. PARS

Perperam uterque. Aliud est σφαιρικὴ, aliud III.

σφαιριστικὴ. Quæ vox utrique redonanda est.

Athenæus infra: Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καμάρηρον

τῆς πρὸς τὴν ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἀμίλλης. Con-

fer Nostrium v. Ὀρχησις et v. Χορείαν, ubi recte

legitur, τὴν δὲ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἔπαιζεν. Ludi

ejus meminit Philosophus in Rhetor. i. 11.

Ἐπὶ δὲ τὸ νικᾶν ἡδὺ, ἀνάγκη καὶ τὰς παιδίας ἡδέας

εἶναι, τὰς μαχητικὰς, καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ ἐριστικὰς,

(lege καὶ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΑΣ) καὶ ἀσπραγαλίσσεις, καὶ

ΣΦΑΙΡΙΣΕΙΣ. Ita legendus et distinguendus

est iste locus: de quo non est quod dubitent

viri eruditi.

* *malim legere*
ΑΘΛΗΤΙΚΑΣ

Tyrwhitt. IV. 422.

ΣΦΕΔΑΝΩΝ. Στερρῶν. Ἰχυρῶν.

— Ὅμμα δ' ἐλίξας

Βρυχᾶτο σφεδανῶν ὄμβριμον ἐκ γενύων.]

Hæc leguntur apud Anthol. lib. vi. p. 561.

ubi recte ὄβριμον. Quomodo et apud Suidam

scribendum est. Hesych. Ὀβριμος, ἰχυρός.

ΣΧΟΙΝΟΣ. Μέτρον γεωργικόν.] Scribendum,

μέτρον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Zachar. ii. 1. Ἴδε,

αἰνῆ καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ σχοινίον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ.

Recte Etymologus: Τὸ δὲ σχοῖνος ΜΕΤΡΟΝ

ΕΣΤΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ.

PARS
III.

T.

ΤΑΓΟΣ.

Ἦν δ' ἐσορῆς ἐπ' ἐμείο βόσρυχον εἰκόνα θήρης,
Ἐνεπε τῷ ταχὺ μνῆμα Λεωνίδεω.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis in Leonidam, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 297. ad quem locum consulendus Henricus Stephanus. Consulendus et vir doctus ad Carm. Sepulch. p. 12. Sed veram lectionem neuter vidit. Scribendum proculdubio:

Ἦν δ' ἐσορῆς ἐπ' ἐμεί ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ εἰκόνα
ΘΗΡΟΣ.

Epigramma Anthol. lib. vii. p. 606.

Καὶ πολὺ κηλίζεσθαι σοθεῖς ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ ἀγ-
λην.

De quo nos supra ad v. Σοθεῖ. Est autem εὐβό-
σρυχος εἰκὼν θηρὸς, *leo bene jubatus*. Quod forti-
tudinis Leonidæ signum. Huc referendus He-
rodotus in Polymnia, § 225. Ὁ δὲ κολωνὸς ἐστὶ
ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκτι νῦν Ο ΛΙΘΙΝΟΣ ΛΕΩΝ ΕΣΤΗΚΕ
ΕΠΙ ΛΕΩΝΙΔΗ.

ΤΑΝΑΧΑΛΚΟΣ. Πολύχαλκος.

—— Τανάχαλκόν τε λέβητα
Σὺν πελέκει, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.]

Vox

In utroque Epigrammate, Brunck. Analect. I. 22A.
 II. 258 leg. vidit ἔτνοδόκον. Quod verum esse liquet ex
 Arist. ad 29. 980 utrunque corrupto Scholiaste. Sic olim
 habebat ἐπνοδόκον. Porson. IV. 474.

IN SUIDAM. 229

Vox τανάχαλκος inepta est et κακῶ κόμματος. PARS
 Quod neminem Interpretum animadvertisse III.
 miror. Rescribendum sine dubio:

— TON ΕΥΧΑΛΚΟΝ τε λέβητα.

Leonidas in Epigramm. apud Reisk. p. 61.

Καὶ ΤΑΝ ΕΥΧΑΛΚΩΤΟΝ εὐγναμπτόν τε κρεά-
 γραν,

Καὶ κνήσιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν. θ

Hæc scripseram, et vere quidem scripseram.
 En ipsum Epigramma, quo respexit Suidas.
 Est autem Anthol. lib. vi. p. 571.

Χύτρόν τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῇ

Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν, θ

Καὶ πτερίναν ῥιπίδα, ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ ΤΕ
 ΛΕΒΗΤΑ,

Σὺν πελέκεσσι, καὶ τὰν λαμμοτόμον σφαγίδα.

Ὀφιοπόνος Σπινθήρ Ἑρμῇ τὰδε σύμβολα τέχνης

Θήκατο, δαλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος.

ΤΑΡΙΧΑ. Ὅψα πολυτελῆ — Καὶ παροιμία: Κρέα secundum cor-
 ripit. leg. ΚΡΕΑΣ, ΤΑΡΙΧΕΙ — vel ΤΑ-

Legebam aliquando, ὅψα ΕΥΤΕΛΗ. Obsonia ΠΙΧΩ, quod habet
 parvi pretii. Quod ex proverbio subiecto fir- Suid. V. Ἀνάγκη, et V.
 mari videtur. Suidas infra: Φασηλίαν θῦμα. Ἄν μὴ παρῇ. Κρέας θ
 Ἐπὶ τῶν ΕΥΤΕΛΩΝ τίθεται. Φασηλίτας γὰρ ΤΑΡΙ- Τρεῖς χωρὶς δὲ Zenob.
 ΧΟΝ τῷ Καλαβρῷ θύειν. Schol. ad Aristoph. 1. 34. Diogenian. 1. 5.
 Equit. 1244. Οὗ ΤΟ ΤΑΡΙΧΟΣ ὄμιον. Ὅπως τα Gregor. Cyrillus p. 274.
 leg. etiam Ὀπλήσειν

P 3

ΕΥΤΕΛΗ κρέας. Ὡς δ' — ἢ
 ὥπλησε κρέα. Ἰσως
 δ' — In Athen. XIV. 660.
 A Grot. Excerpt. p. 293.
 Porson. IV. 474.

PARS ΕΥΤΕΛΗ *πωλεῖται*. Atque hæc speciem quidem habent speciosissimam. Sed vulgata lectio satis sana est. Salsamentum aliud *εὐτελές*, aliud *πολυτελές* est. Quod notabunt Critici. Athenio Comicus apud Athenæum, lib. xiv. p. 661.

Λάχανον, ΤΑΡΙΧΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ, *χόνδρον, μέλι*.

Ἐλευθερίῳ τάριχος vocat Antiphanes apud Athenæum, lib. viii. p. 370. *Such as a Gentleman can eat.** Verba ejus sunt:

Ἐλευθερίῳ ΤΑΡΙΧΟΣ, ἐν δ' ἡδύσμασι
Ἀρνεία, καλαπεπλησμένῳ δὲ θρυμματὶς
Τετραγαμένη, καὶ ΛΕΠΑΔΕΣ ἀνθρώπων φθοραί.

Ita scribendus est iste locus, quo nullus in Athenæo minus intellectus. Mira autem locutio, *καλαπεπλησμένῳ δὲ θρυμματὶς*.[†] *What a man may eat when his belly is full.*† Est autem θρυμματὶς ex cupediarum five placentarum genere. Ejus meminere Pollux et Hesychius. Photius Patriarcha: θρυμματὶς, σκεύασμα διαείατος καὶ σεμιδάλεον (lege σεμιδάλεων) καὶ συκαλλίδων. Τετραγαμένην, five probe intritam et commistam, vocat Antiphanes. Verbum *ταράττειν*

φ. *Quis autem sic unquam locutus est? Non vidit Tournefort* * Athenæus p. 192. Ἐλευθερίος καδίδρα. † Vide et eundem Comicum apud Athenæum lib. xiv. 23. hæc cum superioribus comparanda esse, et sic scribenda:

Σικελῶν δὲ τίχνας ἡδυοῦνται δαιτὶς διαθρυμματὶς.

A. ὅτι δ' ἐσθλὸν, δισθλὸν σὺ, ἴναται; B. ἐκέρειδα, τυρὸς, πλακύντες, πραγματα
ΕΛΕΥΘΕΡΙ', ὅτ' ΤΑΡΙΧΟΣ, εὐδ' ἡδύσμασιν
Ἀρνεία ΚΑΤΑΠΕΠΛΗΜΕΝ', ὅτ' αὖ θρυμματὶς
Τετραγαμένη, καὶ Λεπάδες, ἀνθρώπων φθοραί. *Tyrwhitt* H. JV. 42

in hoc negotio signantissimum est: de quo PARS
III.
consulendus Cl. Casaubon. ad Athen. vii. 21.

Idem Photius in Lex. MS. Κυῶν, ΤΑΡΑΤ-
ΤΕΙΝ ΤΑ ΑΛΦΙΤΑ. Dicitur autem Θρυμαλῖς
καλαπεπλησμένος ut Τάριχα ἐλευθερίῳ. Sed hæc
obiter, et præter captum vulgarem. Vides
jam nihil mutandum esse apud Suidam. Quod
vero ad proverbium attinet, perpulchre huc
facit Antiphanes Comicus apud Athenæum
lib. ii. p. 60.

Οὐδὲς ΚΡΕΩΣ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ἐδίδεθ' ὄμιον,

Οὐδ' οἱ δοκῶντες Πυθαγορίζεν.

Notanda autem vox Τάριχα, quæ vel proba
vel improba est.

ΤΑΡΙΧΕΥΕΙΝ. Ὡς οἱ τὰ ἀὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. *Platonis locum
Sine nomine lau-
Sympos. p. 322. ubi ita legitur: Ταῦτα εἰπὼν dat Phasing, Lex.
ὁ Ζεὺς, ἔτεμεν τὰς ἀνθρώπους δίχα, ὥς οἱ τὰ ἀὰ Ms. qui ταριχεύ-
τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥς οἱ τὰ ἀὰ σεν, quod Platoni
ταῖς θρίξιν. Quæ manifesto depravata sunt. usitatum. — Ταρι-
Scribendum, ὥς οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες. Quod commendationem
et vidit, et egregie quidem vidit, elegantissi- Bibl. Critica Script.
mus et amicissimus noster Ruhnkenius ad 94, I. p. 49.
Timæi Lexicon, p. 136. qui de sorbis sectis Porson. IV. 474.
consulendus omnino est. Sed Platonis locus
nondum sanus est. Repono, ὥς οἱ ΤΑ ΟΑ
τέμνοντες — ἢ ὥς οἱ ΤΑ ΩΑ ταῖς θρίξι ΔΙΑΙ-
ΠΟΥΝΤΕΣ.*

PARS POYNTEΣ. Huc respexit Plutarch. in Erot.

III.

p. 770. Καὶ σκώπτεισι λέγοντες, ὥσπερ ὦν αὐτῶν
ΤΡΙΧΙ ΔΙΑΙΡΕΙΣΘΑΙ τὴν Φιλίαν.

ΤΑΡΙΧΕΤΕΙΝ — Λέγειαι ἢ ταριχηρά. Ἀρριανός. Ὁ δὲ ἔδωκε σίτον τε, ἢ οἶνον, ἢ κρέα ταριχηρά κατὰ σκηνήν.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 289. Καὶ ἔδωκε σίτον τε ἢ οἶνον τῶν ἐν τῇ πέτρᾳ ἀποθέτων, κρέα τε ταριχηρά κατὰ σκηνήν. Hinc Suidas sua deprompsit.

ΤΑΥΤΑ πράσων, φάσκ' ἀνὴρ ἔδεν παιῶν. Κρατίνος Ὀρεαίς. Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων.]

“Non video quem sensum ex verbis hisce
“exsculpere possis. Quare scribendum potius puto,

“Ταῦτα πράσων, φάσκ' ἀνὴρ, ἔδεν ποιῆς.

“Hanc lectionem in versione expressi.” Kuster. Nec morbum, nec medelam hujus loci, perspectum habuit Kusterus. Primum illud φάσκε in morem atque consuetudinem Atticorum peccat. Deinde senarius capite deminutus est. Rescribo certissima, opinor, emendatione:

Τί ταῦτα ΠΡΑΣΣΩ, φάσκ' ἀνὴρ, ἔδεν ποιῶν;
Cur ista ago, inquit ille, cum nihil ageret?
Quod festivum et κωμικώτατον est. Sophocl. Elect. ver. 321.

Φησὶν γὰρ φάσκων δ' ἔδεν ὦν λέγει ποιῆς.

ΤΕΓΓΕ.

TEFFE. Βρέχε.

PARS
III.

Οἶνω πνεύμονα τέγχε

Φίλης δ' ἀπέχε Κυθερείης.]

Hæc ex Anacreonte decerpta esse putat Kusterus. Sed fallitur. Prior versiculus Alcæi est. Laudant Plutarchus, Athenæus, Macrobius, alii. Quin ex duobus non optimis versiculis unus exsurgit pulcherrimus Hexameter:

Οἶνω πνεύμονα τέγχε, Φίλης δ' ἀπέχε Κυθερείης.

Quemadmodum et apud Suidam scribendum est.

TEHN. Τὴν σὴν. Τὴν διφώσα καλὴν.] Hoc hemistichium legitur apud Hesiod. Op. ver. 374.

TEIN. Σοὶ. Δωρικῶς. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Νικήσας ἀνέθηκε τῆν περικαλλὲς ἄγαλμα.]

Hexameter iste est pars veteris Epigrammatis, quod exstat apud Herodot. v. 60. Huc allusit Lucianus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 463.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,

Κύπρι, τῆς μορφῆς φέρτερον ἔδεν ἔχων.

TEΘPIA. Ἀγρία καὶ ἄγωνα φυτά.] Noster supra, v. Ἀποθερίακεν. Ἀποθεθριωμένοι. Ἀπηγριαμένοι. Εἰρήλα
δε

PARS
III.

δε κατὰ μέλαφορὰν τὴν ἀπὸ τῷ ΤΕΘΡΙΩΝ, ἅπερ ἐστὶν ἄγρια καὶ ἄγωνα φυτά. Quæ nauci non sunt. Illud enim τέθρια vox nulla est. Eandem tamen cantilenam canit Timæus in Lex. Plat. Ἀποτεθρυμένοι. Ἀπηγριωμένοι. Εἰρηλαί δὲ κατὰ μετὰφορὰν ἀπὸ τῷ ΤΕΘΡΥΩΝ, ἅπερ ἐστὶν ἄγρια καὶ ἄγωνα φυτά. Respexit autem uterque ad Platonem in Republ. lib. vi. p. 473. Quod et recte admodum adnotavit Cl. Ruhnkenius. Verba Platonis sunt: Πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσας, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώθηται, ἔτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ΑΠΟΤΕΘΡΥΩΜΕΝΟΙ διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, ὀποτεθρυμένοι. Sed Timæi lectio elegantissima est, et Platonem, nescio quomodo, sapit mirifice. Quæ et Cl. Hemsterhusii sententia est. Sed vim et venustatem vocis nemo perspexit. Nam quod habent Grammatici, ἄγρια καὶ ἄγωνα φυτά, plane sterile est, et nullius frugis. Οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμένοι sunt, qui animas habent demissas, et in terram, more junci palustris, declinatas. Nam ΘΡΥΩΝ est juncus palustris: juncorum autem capita in terram prona. Hinc metaphora ἀπὸ τῶν ΘΡΥΩΝ ducta. Quod omnino verum, et imprimis notandum. Huc apprime facit Esaias, lviii. 5. הִלְכָה כְּאֶמְן רִאשׁוֹ. A day for a man to afflict his soul. TO BOW DOWN HIS HEAD

*Aliter B. Ruhnken.
in Timæum. 46.*

AS A BULRUSH. Quem locum minus recte PARS
sollicitavit Cl. MANNUS. Interpres Græcus: III.

Οὐδ' ἂν κάμψης ΩΣ ΚΡΙΚΟΝ τὸν τράχηλόν σε.
Egregie, ut solet, Hesychius: Κίρκοι, κρίκοι,
ἄρπαγες. Πάντα τὰ ΕΠΙΚΑΜΠΗ κίρκοι λέγονται.
Huc referendus Persius ii. 61.

O CURVÆ in terras animæ —

ΤΕΛΕΑΣ — Καὶ Πλάτων ἐν Σύρφακι περὶ τοῦ
Τελέε φησί· Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ
φθέγγεται.] “Versus hic Platonis in legem
“metri peccat, qui apud Schol. ad Aristoph.
“Av. ver. 168. sic legitur:

“Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

“Recte: dummodo expungas particulam δὲ,
“quæ tenorem metri interpellat.” Kuster.

Nihil vidi infelicius. Primum illud δὲ postulat
Hellenismi ratio. Deinde senarius turpi-
ter hiat. Repone,

Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

Respexit Plato ad Homer. Iliad. I. 313.

“Ὅς γ' ἕτερον ΜΕΝ κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο ΔΕ βάλλει.*

Sed hæc minutiora sunt fortasse. Restituen-
dus hac occasione Herodotus, loco omnium

*Græc. in Excerpt.
p. 487. Νοεῖ μὲν
ἕτερ', ἕτερα δὲ
γλώττῃ φθέγγε-
ται — quod frui-
di fuit Brunckii
ad Arist. Lysest.
384. Dawesii u-
gulam labefac-
tandam volenti.
Porson. IV. 275.*

* Hunc versum Homericum citat Eunapius in Excerptis de
Legationibus p. 14. Edit. Hæschelii.

PARS vexatissimo, et quem neutiquam expediunt
 III, viri eruditissimi. Est autem lib. ii. cap. 100.
 ubi de NITOCRIDE Ægyptiorum regina agit
 senex jucundissimus: Ποιησαμένην γάρ μιν οἰκημα
 περίμηνες ὑπόγαγον, καινὴν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα
 μηχανᾶσθ. Hæc minime sana sunt. Nam
 illud καινὴν putidum est, et nullius salis. Alii
 καινόν, alii κενὸν. Neutrum recte. Rescribo
 ex vi et ductu sententiæ: ΞΕΙΝΩΝΑ μὲν τῷ λόγῳ,
 νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθ. Verbo quidem ξενῶνα,
 animo autem aliud machinari. Mendum or-
 tum ex affinitate literarum. Ξεινῶν. Κένων.
 Καινὸν. Sic error errorem parit. Est autem
 ξενῶν, diversorium, sive locus ad hospites exci-
 piendos adcommodatus. Hesych. Ξενῶν, κατὰ-
 λυμα, ἢ ΜΕΓΑ ΑΝΩΓΕΩΝ. Ita scribendus
 iste locus, qui vulgo in corruptissimis est.
 Lucas xxii. 11. Πᾶς ἐστὶ τὸ ΚΑΤΑΛΥΜΑ—
 Καὶ κενὸν ὑμῖν δείξει ΑΝΩΓΕΩΝ ΜΕΓΑ. Anax-
 andrides Comicus apud Athenæum, lib. ii.
 p. 48.

Ἀλλὰ ΞΕΝΩΝΑΣ οἶγε, καὶ ῥᾶνον δόμους.

Diodorus Siculus, lib. xiii. 20. p. 608. Ὁ δὲ τῶν
 Ἀκραγαντίνων σχεδὸν πλεονεκτήσας ἦν κατ' ἐκείνον τὸν
 χρόνον Γελλίας, ὃς κατὰ τὴν οἰκίαν ΞΕΝΩΝΑΣ
 ἔχων πλείους, πρὸς ταῖς πύλαις ἐτάττειν οἰκείας, οἷς
 παρηγγελμένον ἦν ἀπαλίας τὰς ξένους καλεῖν ἐπὶ ξένια.*

* Themistius in Orat. xxiv. p. 347. Edit. Harduin. Καὶ
 ἐκκινῶσας τὸ ταμείον τοῖς σοφισταῖς, ΞΕΝΩΝΑ κατεσκευάσατο.

Josephus de Bell. Jud. lib. v. 17. p. 330. ubi de PARS
III.
regia Hierosolymitana loquitur: Πύργους διέ-
ληπτο, ἀνδρῶσί τε μεγίστοις, καὶ εἰς ΞΕΝΩΝΑΣ ἐκα-
τοντακλίνους. Ita scribendum, non ἐκατοντακλί-
νους. Athenæus, lib. xii. p. 538. Ἦν δὲ ὁ οἶκος
ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΙΝΟΣ. Hujusmodi ξενῶνα, sive
cœnaculum amplum et περιμήκης se ædificare
dicebat ΝΙΤΟΚΡΙΣ, sed alia animo volvebat
fœmina dolosissima. Quod ex sequentibus
patet: Καλέσασαν δὲ μιν Αἰγυπτίων, τὰς μάλιστα
μεγαλίστας τῶ Φόνος ἦδεε, πολλὰς ΕΣΤΙΑΝ, ΔΑΙ-
ΝΤΜΕΝΟΙΣΙ δὲ ἐπείναι τὸν ποταμὸν δι' αὐτῶν
κρυπτῶς μεγάλη. Et convocatis AD CONVIVIUM
multis, quas præcipue noverat fraternæ cædis
auctores, per occultum magnum canalem immi-
sisse flumen DISCUMBENTIBUS. Quæ nostram
emendationem egregie confirmant.

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ. Ὁ τόπος, περὶ περισπωμένως.
Τελώνιον δὲ, περὶ παροξυντόνως. Πισίδης

Ἐκελόμεν δὲ πᾶν τὸ τῷ λόγῳ πλάτος

Ἐν τῷ ξενῶ σὺ προσβαλεῖν τελωνίῳ.]

Idem τελώνιον et τελωνεῖον, ut ξενώπιον et ξενωπεῖον.
De quo nos supra ad v. Στενωπός. Locus autem Pi-
sidis, vel metro postulante, ita rescribendus est:

Ἐκελόμεν δὲ πᾶν τὸ τῷ λόγῳ πλάτος

Ἐν τῷ ξενῶ σὺ ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ τελωνίῳ.

Plutarch. de Garrul. p. 512. Ἐνιοὶ γὰρ ἔδδ' ἀεό-
μνοι, διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέτης τινὰς
ἐρωτήσεις,

PARS III. ἐρωτήσεις, ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΣΙ τοῖς τοῖστοις, καὶ ἀνα-
κινῶσιν αὐτοῖς τὸν λῆρον.

TENONTAS.

————— Ἐκ δὲ τενόντων

Ἐνθάδε ῥομβήτην ἐσροφάλιζε Φόβην.]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. Confer Nostrium supra, v. Γένυσι.

ΤΕΩΣ — Καὶ τὸν βωμὸν, ἐφ' ᾧ τέως ἱεῖσθε
τὸν δαίμονα, ἀνέστρεψαν.] Hæc sunt verba Æliani.
Suidas supra: Περιέσπασαν. Ἀτίμως περιεῖλον.
Αἰλιανός. ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΝΕΣΤΡΕΨΑΝ, καὶ τὸν
κόσμον, ὅσῳ ἦν περικέμενος, τῷτον περιέσπασαν.
Atque hinc locus Æliani egregie ampliandus
est. Quod Editores novissimos fugisse video.

TETAMENON ΦΩΣ, εἶθι, οἷον κίονα.] “Lo-
cus hic obscurus est, et, ut videtur, corrup-
tus; cujus illustratio ex ipsis fontibus, unde
ista hausit Suidas, dummodo investigari pos-
sint, petenda est.” Kuster. Hæc sunt verba
Platonis de Republ. lib. x. sub finem. Quæ
sequuntur apud Suidam, ex commentatore
aliquo ad locum petita sunt. Quærant qui-
bus otium, et emendent. Nam nos in hisce
titivilitiis immorari nolumus.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ. Εὐσαθής. Ἐδραῖος. Δάμασ-
κιος. Σεμνὸς δὲ ἦν καὶ εὐχήμενος τὰ πάντα, καὶ τετρά-
γωνος,

+ *Damascius de Agapeto ap. Photium. p. 1674. καὶ συλλήβην*
εἰπεῖν, ἰδοὺ τετραγώνος εἶναι, καὶ ἦν, τὴν σοφίαν.
Conf. Dionys. Halic. Vol. II. p. 178. 4.

ΣΙΜΩΝΙΔΑΜ. 239

γων⁺, καὶ ἄνευ ψόγου τεταγμένος, ὡς φάναι κατὰ τὸν PARS
III.
 Σιμωνίδην.] Locus Damascii nonnihil corruptus
 est. Scribendum, καὶ ἄνευ ψόγου ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ.
Et totus sine nœvo factus. Ita locutus est Si-
 monides apud Plat. in Protagora: Λέγει γάρ πως
 ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τῷ
 Θεῖτῳ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθῶς γενέσθαι χαλε-
 πόν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετραγώνον, ΑΝΕΥ ΨΟ-
 ΓΟΥ ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΝ. Huc respexit Julian.
 in Cæsar. p. 333. Δοκεῖ γὰρ εἶναι μοι πως ἀνὴρ
 κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ἄνευ ψόγου
 ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ. Sed Homerus fons lectio-
 nis est. Odyss. γ. 366.

Εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ ὄτα καὶ πόδες ἄμφω,

Καὶ νόος ἐν στήθεσσι ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ ἔδεν ἀεικλής.*

Cæterum ad hoc Simonidis dictum adludit
 Philosophus in Rhetor. iii. 11. Τὸν ἀγαθὸν ἄν-
 δρα φάναι εἶναι ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ, μέλαφορά.†

ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ. Ποσὶ καὶ χερσίν. Οἱ δὲ τετρα-
 ποδῇ τὸν τρόπον τινὰ περισπλεζόμενοι, ἐξιάζοντο.] Kuf-

* Hinc forsan legendum apud D. Lucam in Act. Apost. xiii.
 48. Καὶ ἐπίστυσαν ὅσοι ἦσαν ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΙ εἰς ζωὴν αἰῶνον. *Qui*
mente et animo instructi, vel, formati erant. D. Matth. xiii. 52.
 Πᾶς γεραμμεύς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ὀρανῶν. *Elegan-*
tissima lectio. Sed aliter hunc locum tractat Cl. Marklandus
 in Explicat. Vet. Auctorum.

† Huc quoque respexit Sopater apud Stobæum Serm. clii.
 p. 530. Edit. Francofurt. 1581. Τὶς ἐν ἡμῶν, κατὰ τὸν Σιμωνίδην
 λόγον, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ὃς κατὰ πᾶσαν τύχην, καὶ πραγμάτων μι-
 τάσας ἀσφαλῶς ἐκζητᾷται, συναρμόζων μὲν ἑαυτὸς τοῖς τε ἀρχαῖς καὶ
 ἀρχομένοις, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀρμόζων ἅπαντας· πᾶσαι δὲ πάντων δια-
 φορὰν, πρὸς ἑνα τὸν τῷ καλῷ συμφέρειν λόγον;

terus

PARS
III.

terus malit, τέτραποδισί. Sed perperam. Sunt autem hæc verba, quod nemo vidit, Polybii, lib. v. p. 563. qui ita habet: Διὰ τὸ τὰς μὲν ἄλλας τόπους, εἰ μὴ ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ τρόπον τινα προσπλεκόμενοι βιάζονται, τὴν γὰρ διὰ τῶν κλιμάκων προσβολὴν μὴ προσήκοντα ὀφείλουν. Nam cætera quidem partes, nisi quis more quadrupedum incedens, atque interim cum hoste conficiens vi locum aliquem occupaverit, scalarium ope omnino invadi non possunt. Hic sensus loci est. Atque hinc videas, quam belle, et nulla Græcismi ratione habita, se expediverit noster Interpres. Ita enim vertit: Illi vero manibus pedibusque constrictis, vi abstrabebantur. Nimirum homo festivus illud Terentii in animo cogitabat:

Cura adservandum vinetum, atque, audin' quadrupedem constringito.

De hac Voc. D. Ruhnken. in Timæum.
p. 46.

TETPTMENON. Καταπεποιημένον.

Αὐλακι ἢ γῆραι τέτρυμμένον ἐργαλίην βῆν
Ἄλκων ἔ φανίην ἥγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεοθεὶς ἔργων

“Scribendum erat τέτρυμμένον, idque suo loco ponendum. Nam in Anthol. lib. vi. cap. 7. ubi integrum Epigramma, ex quo sequens fragmentum decerptum est, exstat, “recte legitur τέτρυμμένον, non vero τέτρυμμένον.”

Kuster.

Kuster. Alii τεριμμένον, alii τερυμένον, sive PARS
III.
τερυμμένον. Quæ verior atque elegantior lectio.
Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 323.

Γῆραι ἔ πενίη ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΣ —

Sed hæc sunt Librariorum παύγια. Ipsum Epigramma, quo respexit Suidas, quia haud inelegans est, hic emendatum adscribam. Est autem Addæi, hominis in hoc studio neuti-
quam ignoti.

Αὐλακι ἔ γῆραι ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΝ ἐργαλίην βῆν
ΑΛΚΩΝ ἔ Φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδέοις ἔργων. Ὅ δὲ πρὸ βαθείῃ ἐνὶ ποίῃ
Μυκηθμοῖς ἀρότρῳ τέρπετ' ἐλευθερίῃ.

Eleganter poeta, ἀρότρῳ τέρπετ' ἐλευθερίῃ. Pro-
verbium: Ἐλευθεραὶ αἶγες ἀρότρων. Cujus memi-
nere Zenobius, Hesychius, Suidas, alii. Ni-
mirum et homo cantando, sic bos mugiendo
otium suum oblectabat. Hæc mens poetæ
est. Recte autem Suidas, Ἀλκων. ALCO est
nomen agricolæ: quod vel ex Horatio no-
tum. Atque hoc imprimis notandum. Nam
apud Anthol. p. 555. perperam legitur Ἐλκων.

ΤΕΤΡΥΣΘΑΙ. Καταπεπονῆσθαι — Καὶ τέτρυσαι.
Καταπεπόνησαι. Ἦδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτὴ τε
τέτρυσαι.] Hexameter iste est pars Epigram-
matis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 575.
VOL. II. Q Verbum

PARS
III.

Verbum autem τεῖρῡαδ usurpat Herodotus, i.

2. Καὶ τὸν λεῶν ΤΕΤΡΥΘΑΙ ἐς τὸ ἔχατον κακῶ.

Atque huc spectat Suidæ nota.

ΤΕΤΥΧΕΑ, ΚΑΙ ΤΕΥΧΗ. Ὅπλα. Σκεύη. Εὐ-
ρίσκει δὲ ἀμφορέας καὶ ἄλλα τεύχεα κεράμεια κρεῶν
μετὰ τεταριχευμένων. Xenoph. Exped. Cyr. lib.
v. p. 353. Καὶ δελφίνων τε μάχη ΕΝ ΑΜΦΟ-
ΡΕΥΣΙΝ ΕΥΡΙΣΚΕΤΟ ΤΕΤΑΡΙΧΕΥΜΕΝΑ, καὶ
ἑτέρων ΕΝ ΤΕΤΥΧΕΣΙ τῶν δελφίνων. Ad hunc lo-
cum proculdubio respexit Suidas; sed ita ta-
men ut rem pro libitu et imperio suo admini-
strarit. Quod nostro Lexicographo solenne est.

ΤΕΥΧΩ. Τὸ καλῶσκευάζω. Ἐνθα δὲ τοι κλυτὰ
δῶματ' ἀτεύχεα καὶ βένθεσι λίμνης. Hæc sunt
verba Homeri, Iliad. N. 21.

Ἐνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματ' ἀτεύχεα καὶ βένθεσι λίμνης
Χρυσέα, μαρμαίροντ' ἀτεύχεα καὶ ἀφθίτα αἰεὶ.

Hinc Suidas corrigendus est.

ΤΗΘΕΑ. Ὅσρεα. Ἰστέον ὅτι καὶ τέτοις ἐχρῶντο οἱ
παλαιοί· καίτοι τῆς τέτων ἐδωδῆς καὶ πολὺ ἐχέσης τὸ
ἡδὺ καὶ ὠφέλιμον. Descripsit hæc verba Suidas
ex Scholiis antiquis ad Homer. Iliad. Π. 747.
Quod ex Eustathio ad locum patet.

ΤΗΛΕΦΟΣ. Περγαμηνὸς, Γραμματικὸς. Ἐγ-
ραψε καὶ αὐτὸς, ἐν οἷς περιγράφεται, πόσα καὶ εἰδέναι
τὸν

τὸν γραμματικόν.] “Locus hic est mutilus, vi-
 “deturque excidisse nomen operis alicujus; ut
 “ex sequentibus illis, ἐν οἷς, haud obscure col-
 “ligitur. Præterea supervacaneæ sunt duæ
 “hæ vocolæ, καὶ αὐτός: quandoquidem nihil
 “præcessit ad quod referri possint.” *Kuster.*
 Dormitavit hic Kusterus. Ut Lucianus,
 ΠΩΣ ΔΕΙ ἱστορίαν συγράφειν. *Quomodo conscri-*
benda sit historia. Sic Telephus, ΠΟΣΑ ΧΡΗ
 εἶδεναι τὸν γραμματικόν. *Quibus rebus instructum*
esse oporteat grammaticum. Quod tenendum,
 et proinde Telephi scriptis adnumerandum.
 De vocolis autem istis, καὶ αὐτός, confer quæ
 scripserat, et recte quidem scripserat, Cl.
 Kusterus ad v. Ἰδὲ Τίθεριεύς. Notandum
 autem verbum παραθεῖναι, quod haud protri-
 tum est. Παραθεῖναι est locis veterum allatis rem
 explanare et confirmare. De eo erudite, ut so-
 let, Cl. Hemsterhusius ad Aristophanis Plutum.
 Eleganter Lucas, Act. Apost. xvii. 3. Διελέ-
 γει αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν, διανοίγων καὶ ΠΑΡΑΤΙ-
 ΘΕΜΕΝΟΣ, ὅτι τὸν Χριστὸν εἶδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι
 ἐκ νεκρῶν. Diserte Athenæus, lib. xi. p. 501.
 Καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν ΠΑΡΑΤΙΘΕΤΑΙ τὰ
 Λυκόφρονος ὅπως ἔχοντα. Ita scribendus iste locus.*

PARS
III.

Παραθεῖναι est
loci vel testimonia
in medium propon-
ere. Valcken. in N.F.p.
394-5.
Porson. IV. A75.

* Eunapius in Diophanto p. 128. Παραθεῖναι τῇ γραφῇ. To
 make remarks upon other mens writings. Quod rarum et notan-
 dum. Nam Interpretes non intellexerunt.

PARS

III.

ΤΗΚΕΔΟΝΙ. Φρίσει. Καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρᾷ.]

Repetuntur hæc verba infra, v. Φρίκη. ubi legitur, καὶ νοσεῖ νόσῳ μακροτάτῃ. Sed neutra lectio vera est. Scribendum, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην. Quemadmodum recte legitur supra, v. Ἱεροφάντης. Cæterum, quod nemo vidit, hinc facile suppleri poterit luculentissimum fragmentum Æliani, cujus particulas nobis conservavit Suidas, v. Εὐνῆχος, et v. Μέγαρον. Locum integrum quia elegantissimus est, hic consarcinatum atque emendatum adscribam. Est autem ex Æliani libris *de Providentia*, quos passim laudat noster Lexicographus. Ἄνθρωπος τις ἦν (εἰ δοιήμεν αὐτὸν ἀνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπικέρας λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευριθεῖς, καὶ θῆλος γενόμενος, ὁ χλάνης τε καὶ γύννης, ὅσπερ διπλαζόμενος, καὶ ὡς ἐ μέλει τῶν ἀνθρωπείων τῷ θεῷ δεῖξαι φλεγόμενος, ᾤθησεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ μέγαρον φέρων, ἔνθα δῆπερ τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμίον ἦν κατὰ τὸν τῆς τελείης νόμον, ἐκείνῳ δὲ ἐκ ἐξῆν. Ἐπεὶ δὲ ἐτολμήθη οἱ τὸ μέγα τόλμημα, Φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, ΚΑΙ ΝΟΣΕΙ ΝΟΣΟΝ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗΝ, καὶ τηκεδὼν αὐτὴν διεδέξατο. Καὶ ὅσα ἐτόλμησε βοῶν καὶ λέγων, καὶ ὅσα ἐστὶν ἀνθρώπων ἀσεβεσάτων ἐκτραγωδῶν καὶ εὐχόμενος, τὴν ἀπὸρρήδον τε καὶ κατὰράϊον ψυχὴν ΑΠΕΡΡΗΞΕ. Ita legendus et distinguendus est iste locus, cujus sensus vel fine Interprete satis manifestus est. Haud dissimiliter Ælian. in Var. Hist. xiii. 2. Καὶ ἐρεβλέμενος ἀμαλόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασαν,

ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΠΕΡ- PARS
ΡΗΞΕΝ. III.

ΤΗΚΤΑ. Οἷον κηρὸς καὶ πτίλα. Τηκία τε ὅσα
καὶ χυλὰ ἐς πολεμίας σὺν πυρὶ ἐξ ὑπερδεξίων ἐβάλλετο·
τάτ' ἄλλα, ἢ τὴν σιδηρίτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ δια-
φανῇ ἐργασάμενοι, καὶ τῶν ὑπιοίων τὸ τεῖχος ἔχεν
ἔμελλον.] Cl. Kusterus legendum censet, ἔκχεν
ἔμελλον, quod verum esse puto. Poteris etiam
scribere, χέεν ἔμελλον. Idem καὶ τ' ὑπιοίων χέεν,
et καταχέεν τῶν ὑπιοίων. Cæterum hoc frag-
mentum Josepho adsignat Kusterus: in quo
aut verus aut falsus est. Sed structura, quod
non vidit, labascit. Scribendum omnino: καὶ
τὴν σιδηρίτιν γῆν πυρὶ πολλῷ διαφανῇ ἐργασάμενοι,
καὶ τῶν ὑπιοίων τὸ τεῖχος ἔκχεν ἔμελλον. Quæ
Gracissima et integerrima lectio.

ΤΗΛΙΑ. Πήγμα τεύραγωνον, ἐφ' ᾧ ἦτοι τὰ ἄλ-
φια περιπράσκειαι, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται.] Re-
spexit Suidas ad Æschin. contra Timarch. p.
31. Ed. Taylor. Δημέρευεν ἐν τῷ αὐθείῳ, ὃ ἡ ΤΗ-
ΛΙΑ ΤΙΘΕΤΑΙ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ
ΣΥΜΒΑΛΛΟΥΣΙ. *In aleatorum circulis totos
dies versatus est, ubi tabula ponitur, et galli
gallinacei committuntur.* Huc facit Synesius,
Epist. 32. Καὶ γὰρ ἐφ' αὐτῇ τεύραπλαι κακῶς, καὶ ἀγω-
γῆς ἐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ΕΝ
ΤΗΛΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΒΟΙΣ καὶ καπηλείοις καλινθηθεῖς.

PARS
III.

TIBERIOΣ — Τὰς περὶ τὰ ἐπαίροντας ἀρχοντας ἐκόλαζε, λέγων· Κείρεσθαι μὲν τὰ πρόβατα, ἀλλ' ἔξυρᾶσθαι βέλομαι.] “Plenius et planius Joannes Antiochenus in Collectaneis a Valesio editis, p. 801. Τοῦτος δὲ τις ὦν τὰς ἀρχοντας, ἔς ὑπὲρ τὸ διαλέλαγμένον λαμβάνοντας εὑρίσκει, ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας ἐκόλαζε.” Kuster. Recte vir doctissimus. Quod pluribus verbis Antiochenus, paucis concludit Suidas. Sic solet noster Lexicographus. Notanda autem vis verbi Ἐπαίρειν, quæ neutiquam obvia est, et viros doctissimos fugit. Περιεῖν ἐπαίρειν est; *Plus æquo jūmere. Plus quam oportebat exigere. To take more than their due.* Quod publicani et præfides provinciarum lubenter faciebant. Πλέον παρα τὸ διαλέλαγμένον πράττειν vocat Lucas.* Verbum autem αἶρειν in hoc negotio usitatissimum est. Lucas vi. 30. Παντὶ δὲ τῷ αἰτῶντί σε δίδε, καὶ ἀπὸ τῆς Αἰρόντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει. Idem xix. 21. Ἐφοβήμην γὰρ σε ὅτι ἄνθρωπος ἀνσηρὸς εἶ· Αἰρεῖς ὃ ἐκ ἔθνης, καὶ θερίζεις ὃ ἐκ ἑσπερας. Dicitur autem αἶρειν, et ἐπαίρειν. Ut λαμβάνειν, et ὑπὲρ λαμβάνειν. Hesych. Ἐπαειράμενον, ΑΦΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Idem: Περιεῖλε, κό-

* Hinc forsitan Plutarchus in Antonio p. 88. Edit. Bryan. ΠΡΑΚΤΙΚΩΣ δὲ καὶ παραδόξως συναγαγὼν, ὅτι μυριάδας εἴκοσι τάλαντων ἢ Ἀσία δίδωκε, ταῦτα εἶπεν, Εἰ μὲν ἐκ εἰληφας, ἀπαίτει παρὰ τῶν λαβόντων· εἰ δὲ λαβὼν ἦν ἔχεις, ἀπολώλαμεν.

ψον, ΕΠΑΙΡΟΝ, ἀφελῆ. Περιελάμενος, ΕΠΑΙΡΑΣ. PARS
Ita scribendus iste locus. Restituendum hoc III.
verbum Hesychio: Ἀείροις, ἀπείροις. Frustra
hic sudant viri doctissimi. Tu scribe, ne li-
tera mutata: Ἀείροις, ΕΠΑΙΡΟΙΣ. Lexic. Reg.
MS. Ἀείρας, ΕΠΑΙΡΑΣ. Schol. ad Aristoph.
Lysist. ver. 332. Ἀραμένη, ΕΠΑΙΡΑΣΑ τὴν ὑδρίαν.
Quomodo verbo utitur Sophocles, Elect. ver.
635.

ΕΠΑΙΡΕ δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παρῶσά μοι.

Cæterum, quod monendum, verba αἶρειν, ἐπ-
αίρειν, φέρειν, βασάζειν, et si quæ alia ejusdem
furfuris vocabula, nunc *ferre*, nunc *auferre*
significant. Quo postremo sensu accipiendus
videtur Joannes xii. 6. Εἶπε δὲ τῷτο, ἔχ' ὅτι περὶ
τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ
γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ΕΒΑΣΤΑΖΕΝ.
Judas was a THIEF, and had the bag, and
STOLE what was put therein: de quo consu-
lendus elegantissimus Menagius ad Laertii
Lacydem.*

ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Ὁ δὲ πρέσβυς ἔστειλε πρὸς τὰς Με-
γαρέας, πρὸς καλῶν ἔτι καὶ νῦν τιθεσθαι τὰ πράγμα-

* Eodem sensu usurpat Archedicus vocem αἶρειν apud Athe-
næum p. 467. Sed vide Suidam ad v. Ἐρμῆν. — Λέγουσι δὲ
αὐτὸν (Ἐρμῆν) καὶ τὸ κέρδους αἴτιον, καὶ τῶν ἐμποριῶν ἔφορον ὄντα τὸ
ἄγαλμα αὐτῷ ἱστῶσι ΒΑΣΤΑΖΟΝ ΜΑΡΣΥΠΟΝ.

PARS III. τα, καὶ μὴ κινδυνεύειν τοῖς ὅλοις. Ἀντὶ τῆς, συγκατατί-
θεσθαι.] Hoc fragmentum proculdubio Poly-
bio adjudicandum est, qui ita loquitur, lib. viii.
p. 735. Ταχὺ δὲ καὶ τῶ κήρυκος παρὰγενομένου πρὸς
τὴν Λαοδίκην, καὶ διασαφῆναι τὰ περὶ τὸν Ἀχαιοὺν, καὶ
κελεύοντος ΤΙΘΕΣΘΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. Quem
locum minus intellexerunt viri eruditi. Op-
time Suidas, συγκατατίθεσθαι exponit. Latini,
componere. Rem satis dilucidatam dabit Dex-
ippus in Excerptis Hæschelii, p. 5. Κράτιστον
δὴ τῶτων ἐνεκα δι' εἰρήνης αἰρεῖσθαι ὑμᾶς τὰς ἐκ τῆς
ὁμονοίας ὠφελείας, καὶ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΑ ΣΥΝ ΗΜΙΝ ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Quod egregium
et perspicuum est.

TIMAGENES — Ἐκπεσὼν δὲ τῆς χολῆς διὰ
τὸ παρρησιασθεῖς εἶναι ἐν ἀγρῷ διῆγε Τυσκλάνῳ λεγο-
μένῳ. Ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, ἐμίσαι βεληθεῖς
μεῖλα δεῖπνον καὶ σφηνωθεῖς.] Verba illa, ἐτελεύτησε
δὲ ἐν Δαβάνῳ, vel emendanda, vel explicanda
sunt. Interpres, homo nasutus, *mortuus est*
Dabani. Qui vellem nos certiores aliquantum
fecisset de isto *Dabano*, ubi vitam cum morte
commutavit Timagenes. Emendabat vir doc-
tissimus, quod me per literas monuit Cl. Tay-
lorus, ἐτελεύτησε δὲ ἐν βαλανείῳ. Quod ingenio-
sum quidem est. Cicero pro Deiotaro: *Cum*
te vomere post cænum velle dixisses, in balne-
um te ducere cæperunt. Sed lenior emendatio
in

in proclivi est. Repono, ne litera quidem PARS
mutata: Ἐτελεύτησε δὲ ἐν ΑΛΒΑΝΩΙ. Mortuus ^{III.} Ἀλβάνω
est in Albano. Nimirum degebat noster Ti- *præcipit Albertus*
magenes ut plurimum in Tusculano, cœnabat *Rubening, apud Jo.*
autem, ut fors ferebat, cum amico in Alba- *Frid. Gronov. ad*
no. Hic σφηνώθεις diem supremum obiit. *Senecam de Ira.*
Quod verissimum est. Sueton. in Domitiano: *III. 23.*
Celebrabat et in Albano quotannis Quinqua-
tia Minervæ. Ubi Casaubonus, In Albano
accipiendum ut in Tusculano, Albanum secessum
Tranquillus nominat, cap. xix. Dio in Tibe-
rio, cap. xxiv. Αὐτὸς μὲν, καὶ τοι περὶ τε ΤΟ
ΑΛΒΑΝΟΝ καὶ περὶ ΤΟ ΤΟΥΣΚΟΤΛΟΝ διαρίθων,
*ἐκ ἐσθλθεν εἰς τὴν πόλιν.**

TIMΑΣΘΑΙ. Πρόλιμᾶν. Ἐξέχεαθ καὶ μὴ ποιεῖν
ἀνέχεαθ οἶνον, μηδὲ τιμᾶαθ τοσάυτε τὸν βίον τὸν λοιπὸν,
ἵνα τὸν φθάνοντα, φησὶν, ἀφανίσῃ, καὶ ἐκτραπῇ διαί-
της ὀλίγης πιῶσα οἶνον καὶ τὸν βίον ἢ γενναία κατέσχευε.]
“Portus legebat, ἐξέρχεσθαι, eamque vocem
“de exitu ex hac vita, sive morte accipien-
“dam putabat: quod non displicet.” Kuster.
Est locus elegans, sed quem nec Portus nec
Kusterus intellexit. Ἐξέχεσθαι, est *perstare,*
pristino instituto adhærere. Euseb. Demonstr.

* Timagenis vitam scripsit Evagoras Lindius. Suidas ad
V. Εὐαγόρας. Ἐγραψε βίον Τιμαγίνου, καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις
κατὰ σοιχείου. Ita scribendum et distinguendum est.

PARS
III.

Evang. lib. iii. p. 70. Πρῶτρεπον εἶδεν ἄλλο, ἢ τῶν ὡς Μωσῆ νενομοθετημένων ΕΞΕΧΕΣΘΑΙ.

Nihil aliud bortabantur prophetæ, nisi ut Mo-
sis institutis adhærescerent. Dio Chrysost.

Orat. xlv. p. 514. Μαίνεσθε καὶ ἀφρονεῖτε τοῖς-
των ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΙ σφόδρα ἔτως. *Insanitis et*
*deliratis, talibus ita vehementer inhærentes.**

Et hoc rectum. Sed mendum subest, quod

Vetus lectio defendi-
tur ex Porphyrio,

de abstin. IV. 13. p. 221.

8. p. 312. Itaque

legitur ap. Iul. 6. 17.

Evangel. IX. 3. p. 207.

Porson. IV. 475.

non vidit Kusterus. Repono, καὶ ἐκτραπῇ διαί-
της ΛΙΘΗΣ πᾶσα οἶνον. Porphyrius de Abstn.

lib. iv. p. 150. ΔΙΑΙΤΑ δὲ ΛΙΘΗ καὶ ἀφελής.

ΟΙΝΟΥ γὰρ οἱ μὲν εἰς ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐγγεύοντο.

Quare locus Suidæ ita tandem interpretandus

est: *Mulier autem in instituto suo perstabat,*

nec bibere vinum sustinebat, neque tanti reli-

quam vitam faciebat, ut priorem obscuraret et

a tenui victu, vinum bibens, recederet. Qui

perfectissimus sensus. Cæterum hunc locum

Æliano adsignandum esse puto. Quod, ut

alia taceam, ex verbo τιμαῖα, quo libenter

utitur Ælianus, collegisse videor. Suidas in-

fra: Τιμησαίμην. Αἰλιανός. ΤΙΜΗΣΑΙΜΗΝ

ΤΟΝ ΒΙΟΝ πάντα τριτημορίᾳ, εἰ μὴ ἔχοιμι τὰς

ἐμὰς κηδεμόνας.

TΙΜΑΣΙΩΝ.—Ο δὲ ἐκλιπὼν Ναύκραϊν, περὶ
Μέμφιν διήλτο, καὶ ναῦν δὲ ἐκέκλητο ἥδη, καὶ ἐναυκλή-
ρη ἐν τῷ Νείλῳ.] Depromptum esse hunc lo-

* Synes. de Provid. p. 107. Τῆς περιουχθείσης μερίδος καὶ τῶν
πλησίων ἐλθέσθαι αὐτὸς ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΣ.

cum ex Philostrat. Apollon. vi. 2. recte monuerunt viri doctissimi Kusterus et Pearsonus, castratum vero esse et male acceptum ne viderunt quidem. Apud Philostratum ita legitur: Καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἄτοπον ἐκέκλετο. Ubi vide illud ἄτοπον, quod aperte vitiosum est. Sed vera lectio in vicinia est. Rescribo, Καὶ ναῦν δὲ ἤδη ΠΟΤΑΜΙΟΝ ἐκέκτητο. *Atque illic navicula fluviatili comparata, in Nilo naucletum agebat.* Quod undequaque arridet. Heliodorus, Æthiop. lib. ix. p. 415. Πορθμεῖα ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΙΩΝ περευτρεπισμένῃ, ἀ κατὰ ῥῆν τῆς διώρυγος ἐκ τοῦ ΝΕΙΛΟΥ φέρεσθαι συγχωρήσας, καθελεύσας εἶχετο. Priscus in Excerptis Hæschelii, p. 28. Εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἰσιδος διάβασιν, τοῦ ΠΟΤΑΜΙΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν Ὀπμιέλειαν, ἐν ᾧ περ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἐντιθέμενον διαπορθμεύεται.* Emendabat vir quidem doctissimus ad Timæi Lexicon, ναῦν ἀπόστολον. Sed nostra emendatio saluberrima est.

PARS
III.

*In secundo Edit.
pronior sim, ait
D.R. in Πολύμειον,
quo Jo. Tausii
conjectura.*

ΤΙΤΘΝ. Τρόφος. Μάμμη. Ὅσα δὲ ἀργία μεμράνῃαι, καὶ ῥαθυμία διέφθαλει μεράκια ταῖς τίτταις ἀπομύττειν, καὶ ταῖς γυναιξὶ λῆαν ἀποπέμψαι,

* Eunapius in Ædesio p. 62. Edit. Commelin. Τοῖς δὲ ἐξέρχεται ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ ΠΛΟΙΑ μετὰ ραυῶντος ἐπὶ τὴν σπηλὴν ὑποφύοντες.

καὶ

PARS III. *ἢ θρυπτόμενα παρὰ ταύταις σωμύλλεσθ, ἢ λαλεῖν περὶ κρόκης ἢ σημόνων ἐάσωμεν.]* Scribendum, περὶ κρόκης ἢ σημόνων ἢ πλαγίωνων ἐάσωμεν. Quomodo recte legitur supra, v. Πλαγίωνων. Cæterum hoc fragmentum, cujus cujus fuerit, laudat Scholiastes ad Aristoph. Equit. v. 713. ex quo bona fide deprompsit Suidas. Huc referendus Aristides, vol. ii. p. 356. Ἄλλ' οἶμαι τὲς μὲν τοιαύτας λόγους ἢ μύθους ΤΑΙΣ ΤΙΤΘΑΙΣ ἄμεινον παρίεναι, τοῖς παυδαρίοις, ἐπειδὴν ὕπνε δέηται, διηγείσθαι. Est autem Τίτθης vox probrosa et subturpicula.* Menander apud Stephanum Byzantinum in v. Δωδώνη

Ἐὰν δὲ ΚΙΝΗΣΗι μόνον τὴν Μυρρίλην
Ταύτην τις, ἢ ΤΙΤΘΗΝ καλῇ, πέρας ἔ ποιεῖ
Λαλιάς. —

Quem locum minus perspexisse videtur Cl. Bentleius.

TITTYBIZETE. Ποιὸν ἤχον ἀποτελεῖτε. Καὶ Βάβριος.

— ΕΠΙ. χελ.

Tyrwhitt. IV. 422

Legend. cum Tyrwh.
et MS. C. C. C. 1201.

καὶ Βάβριος ἐπὶ
χειλιδόνο.

τάβρις α.

Porson. IV. 476.

— Ἐπη χειλιδόνο

Ταύτης ἀκέρους μικρὰ τίττυβιζέσης.]

Babrii versiculi, qui choliambi sunt, nonnihil laborant. Nam postremum locum versus

* Athenæus lib. xiii. 6. p. 587. Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναυτίου θυγάτηρ, τὸ τῆς ΤΗΘΗΣ ἀναφύρεσα ΕΚ ΤΡΙΠΟΡΝΕΙΑΣ ὄνομα.

prioris occupat iambus: quod contra artem PARS
III.
est. Rescribo, idque eleganter:

————— Ἐπη χελιδόνος ΤΑΤΤΑ
ΤΑΤΤΗΣ ἀκέσας μικρὰ τιτλιβιζέσης.

Quod omnino verum.

ΤΙΤΩ. Ἡ ἡμέρα.] Verbi sedes est apud
Callimachum. Tzetxes ad Lycoph. p. 135.
Τίτῳ, τῆς ἡμέρας. Ὡς φησι ὁ Καλλίμαχος

Τόφρα δ' ἀνιάχσι Βοσῶς λόφον ἔγρετο ΤΙΤΩ.

Locus corruptissimus, quem expedire non po-
tuit Bentleii sagacitas. MS. ἀνιάχσα Βοσῶν.
Rescribo certissime:

Τόφρα δ' ἀνιάχσα ΒΛΟΣΤΡΟΝ ΛΟΦΟΝ ἔγρετο
ΤΙΤΩ.

*Interea efferens jubar aureum experrecta est
dies.*

Ἀνιάχειν est *efferre, oriri*.* Callimachus apud
Etymol. Magn. in v. Φιαρός.

———— Φιαρὴ τῆμος ANEEXEN ΕΩΣ.

Idem apud Orion. Theb. MS.

Οἱ δ', ὥς ἐξ ὀχεῆς ὄφης αἰόλος αὐχέν' ANEEXEN.

ΧΕΙΛΟΣ

* Theocritus in Idyll. xviii. 57.

Νεῦμεθα κάμμετ ἐς ὄρθρον, ἱππὶ καὶ πρῶτος αἰὼδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδῶση ΑΝΑΣΧΩΝ αὐτρεῖχα διήην.

Ita

254 E M E N D A T I O N E S

PARS
III.

Ita scribendus iste locus. Sermo est de Hercule et Iolao circa Hydram occupatis. Quod miror viros doctissimos ad Callimachum non animadvertisse. Verbum autem βλοσυρόν, quod hic appositissimum est, usurpat Callimachus, Hymn. in Cer. ver. 53.

— Τὰς Φανί πέλεν ΒΛΟΣΥΡΩΤΑΤΟΝ
ΟΜΜΑ.

De Callimachi autem fragmentis hic agens, quæ non ita pridem recensuit doctissimus Ernestus, haud ἄμυστον, opinor, fuerit, si nonnulla summi poëtæ ἀποσπασμάτια hinc illinc delibavero, et quæ eruditissimorum virorum acumen eluserant, hic in transitu instauravero. ETYMOLOGUS. Ἄφενος. Ἔστιν ἓνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος. Τετραέρον Δαμάσος παῖδα Νεστορίδῃ. Pentameter, ut vides, laborat. Emendabat Cl. Bentleius παῖδα Ὀνητορίδην, vel Λαίδα Νεστορίδῃ. Neutrum recte. Audacter repono:

Τετραέρον ΔΑΜΑΣΟΥ παῖδα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ.

Homer. Odyss. X. 293.

Οὕτω ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ αὐτοχρῆδον ἔγχεϊ μακρῷ.

Huc egregie facit Etymologus. ΔΑΜΑΣΟΣ ὄνομα κύριον. Καὶ ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ. Hoc verum. GALENUS in Lexico Hippocrat. Πολυγρᾶω, πολυφάγῳ. Καὶ γόνος αἰζήων ἔγγραε κηδεμόνα.

μόνα. Καλλίμαχος, ἀντὶ τῆς, καλέφαγι. Corri- PARS
III.
gebat vir magnus :

Καὶ μόνος αἰζῆων ἔγραυε κηδεμόνα.

Et solus adolescentum comedebat tutorem.

Hominem sane ingratum, qui tutorem comederit : quod Actæonis canes fecerunt scilicet. Est qui legat,

Καὶ κύνες Ἀκταίων ἔγραον ἡγεμόνα.

Et fuit Actæon præda suis canibus.

Sed hoc ludere est. Etymol. Magn. Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθὴ, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλῶν τὸ ἐοδία. Καλλίμαχος· Ὅς αἰζῆων ἔγραυε κηδόμενος. Quare pentameter iste ita proculdubio est constitutus :

Καὶ BION αἰζῆων ἔγραυε κηδόμενος.

Et patrimonium adolescentum comedebat tutor.

Verba γόνος, μόνος, βίος sæpius permutantur in libris scriptis. Scite autem, ἔγραυε κηδόμενος non conservabat, prout debuit, sed comedebat : id quod non raro usu evenire solet. Respexit autem Callimachus ad Homer. Odyss. I. 160.

———— BIOTON νήποινον ΕΔΟΥΣΙΝ

Ἀνέρος —————

HERACLIDES de Alleg. Homer. p. 491. Καὶ τὴν γῆν ἀφάρωλον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον.
Ἀφάρωλος

PARS ^{III.} Ἀφάρῳλος οἶον γυνή. Ubi tres postremæ voces ex iambis Callimachi petitæ sunt. Etymol. MS. Bibl. Reg. Par. Ἀφάρῳλος, ἡ ἀναροτρίαστος γῆ. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.—Ἐν ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου.* Sed mendum subest, quod nemo vidit. Scribendum,

Ἀφάρῳλος οἶον — ΓΤΗ.

Habes jam caput et caudam fenarii. Est autem ἀφάρῳλος γυνή, *ager sterilis sive incultus. Inaratam terram* vocat Virgilius Georg. i. 83. Idem autem γυνή et γῆ. Sophocles, Antig. ver. 576.

ΑΡΩΣΙΜΟΙ γὰρ χαίτεράν εἰσιν ΓΤΑΙ.

Atque hoc omnino rectum. Quare hoc fragmento quali quali ampliandus Callimachus. SCHOL. ad Eurip. Phœnis. ver. 868. Κάπος ἐκβαλὼν ὁδῶ. Νῦν τὸν Κάμαλον, ἡ τὸ τῆς ὁδῶ ἀσθμα γινόμενον· ἄλλοι δὲ ἄπος, (lege αἶπος) τὸ ὕψος, νῦν δὲ καὶ ἀχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πᾶς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Ubi quid sibi velit πᾶς ὀλέθριος nescit Bentleius. Nescierunt omnes. Nos ne literula mutata pristinam lectionem revocavimus: ὡς καὶ Αἰπτύς, Ὁ ΟΛΕΘΡΙΟΣ, ἐν Καλλιμάχῳ. Opportune Suidas: Αἰπύς. Ὁ ὀλέθριος. Homer. Iliad. Α. 174.

* Excidit vox οἶον. Vide Etymol. Mag. v. Ἀστυρόν.

— Ἀναφαίνεσθαι

— Ἀναφαίνεσθαι αἰπὺς ὀλεθρος.

PARS
III.

Ubi Schol. Αἰπὺς. Ὑψηλὸς, μέγας, καὶ ΟΛΕΘΡΙΟΣ.

Addam unum locum, non ut emendem, sed ut ab emendaturientibus vindicem, atque eum quidem ex Suida nostro petitem. SUIDAS.

Ἀράχνη. Θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωῦφιον. — Καλλίμαχος ΕΡΓΟΝ ΑΡΑΧ-

ΝΑ. Hæc nullo modo sollicitanda sunt. Sed viri doctissimi non intellexerunt. Idem ἀράχ-

να et ἀράχνη. Ut ἰπνίτα et ἰπνίτη. De quo nos

supra ad v. Ἰπνός. Quare ἔργον ἀράχνα nihil

aliud est quam, tela araneæ. Ἀράχνης μίτον

vocat Clemens Alexandrinus. Quod omnino

verum. Atque hæc sufficiant ad Callimachum.

*Cum Toupio seu
tit Valok. Diatr.
169.*

TΟΜΙΑΣ. Εὐνοῦχος. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὁ στρα-

τηγὸς τῶν Ῥωμαίων, τομίας ἦν, καὶ τῆς εὐγλωττίας αὐ-

τῷ οὔτι μάλα μεῖζον, ἔδωκε παιδείας.] Hæc sunt

verba Agathiae lib. i. p. 22. ut recte monuit

Kusterus. Sed quæ paulo rectius exhibentur

supra in v. Ναρσῆς. Atque hinc restituendus

Agathias, apud quem male legitur, ἔτι μάλα

ΜΕΣΤΩΣ. Idem mendum infestat Libanium

in Orat. de Ulciscend. Juliani nece pag. 180.

Ed. Fabric. Προκαλεῖμαι τοίνυν αὐτὸς εἰς ἐλεγχον,

καὶ ἀξιῶ δεῖξαι τοῖς εἰρημένοις ἀληθείας τι μεσόν. Scri-

bendum, ἀληθείας τι ΜΕΤΟΝ. Ipsos itaque ad

probandum provoco, rogoque ut veritatis aliquid

VOL. II.

R

inesse

PARS III. *in esse dictis ostendant.** Corrigendus etiam hac occasione Euripides in Supplic. ver. 432.

*Corrigebam olim in
Emend. ad Eurip.*

— καὶ τὸ δ' ἔκελ' ἰσθ' ἦσον.

Neque adhuc parit.

Tyrwhitt. IV. 423.

Ὅπως, τὸ μὲν πρῶτιστον, ἐκ εἰσιν νόμοι
Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκλημένους
Αὐτὸς παρ' αὐτῶν καὶ τοδ' ἔκελ' ἔστι σοι.

Verba postrema manifesto corrupta sunt. Rescribo, idque vix literula mutata :

———— καὶ τὸ δ' εἰς ΜΕΤΕΣΤΙ σοι.

Unus vero legem tenet, et nulla pars ejus tecum communis est. Hæc mens loci est. Euripides in Erectheō v. 45.

—— Τί παίδων τῶν ἐμῶν ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ;

Dicitur autem, Τῷδε μέτεσί σοι, et Τόδε μέτεσί σοι. Thomas Magister v. Μέλει. Ὡσαύτως μέλει μοι τῷδε, καὶ μέλει μοι τόδε φαιμέν, ἔγω καὶ μέτεσί μοι τῷδε, καὶ ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ ΤΟΔΕ. Quoniam autem de Euripidis *Supplicibus* hic sermo est, operæ pretium fuerit locum unum atque alterum elegantissimæ fabulæ, qui in conclamatis sunt, hic in gratiam φιλελλήνων emendare atque in pristinum nitorem restituendos curare. Nam viri summi ad hæc levia parum attenderunt. Primum igitur videamus quod legitur v. 321.

* Eunapius in Maximo p. 71. Edit. Commelini: Εἰ ΤΙ ΣΟΙ ΜΕΤΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ὃ φίλος Χρυσάνθου, πρὸς αὐτὸν ἴφαι φράσσον μοι σαφῶς, τίς ὁ ἐπίλογος ὅτις τῆς ἐξηγήσεως.

Ὅραυς,

Ὅραϊς, ἄβελος ὥς κεκερτορημένη
 Τοῖς κερτομέσσι, Γοργόν' ὥς ἀναβλέπει
 Σὴ παλρίς. Ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὐξέται.

PARS
 III.

Est locus illustris, sed minus hactenus perspectus. Nam quæ scripserunt viri eruditissimi, frustra scripserunt. Lego et distinguo:

Ὅραϊς, ἄβελος ὥς, κεκερτορημένη
 Τοῖς κερτομέσσι, γοργόν' ὥς ἀναβλέπει
 Σὴ παλρίς ———

Nimirum vis verbi ἀναβλέπει omnes Interpretes fefellit. Est autem ἀναβλέπειν, *susplicere, oculos erigere*. Nos Angli; *To look up. To hold up ones head*. Quo sensu usurpat Longinus περὶ Ὑψους § 44. Ταῦτα γὰρ ἔτι ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τὰς ἀνθρώπων ANABΛΕΠΕΙΝ. Quod egregium et ad normam antiquorum est.* Recte autem distinximus, ἄβελος ὥς. Quod satis usitatum est. Homer. Iliad. Θ. 94.

Πῇ Φεύγεις μέλα νῶτα βαλὼν, ΚΑΚΟΣ ΩΣ, ἐν
 ὁμίλῳ; †

* Eunapius in Proemio p. 12. Ἰκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσαν τε καὶ εἰσι βίοι τὰ γράμματα, τοσαύτης αἰάμεθα παιδείας καὶ διαφείας, ἵς τε ἡθικὴν ἀρετὴν, καὶ ὅση πρὸς τὴν ᾧ ὄντων δόξα καὶ ANEBΛΕΠΕΙ φύσιν τὴν ἀγνοίαν τῶν δυναμένων ἀκολουθεῖν, ὡς ἀχλὺν τινα, σκεδάσασα.

† Hic versus Homericus citatur a Theophylact. Epist. x. p. 16. Edit. Meurfii.

* Scil. Z. Pearson ad Cicer. de Orat. II. 72. qui οἶκος
male conjicit. Porson. IV. 476.

260 EMENDATIONES

PARS III. Ita scribendus iste locus, quem minus recte
sollicitavit vir doctissimus. * Hēsychius ex e-
mendatione nostra: Μὲν ἄνωτα βαλὼν, μετὰ βαλὼν
τὰ νῶτα. Cæterum ἀβελίας nomine male au-
diebant Athenienses. Quod ex Suida v. Ἀθη-
ναίων δυσβελία, et Aristophane notum. Atque
hoc primum. Deinde illud vide, quod legitur
ver. 1089.

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, καὶ ζεπειράθην τέκνων,
Οἷον εἶρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς δ' οὖν, κακόν.

Locus tersus, si quis alius, et subtilis, sed Li-
brariorum manibus pessime commaculatus.
Vox enim τέκνων male geminatur. Reponen-
dum omnino:

Mellem
—καὶ ζεπειράθην ΤΕΚΩΝ Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, καὶ ζεπειράθην τέκνων
In vers. 3. κακὸν an κα- Οἷον εἶρεσθαι πατέρα γίγνεται ΚΑΚΟΝ,
κὸν legamus, tantu- Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς δ' οὖν, ΚΑΚΟΤ.
dem est.
Tyrwhitt. IV. 123. Si vero eo venissem, et fuisset expertus
Quantum sit malum patrem privari liberis;
ΤΕΚΩΝ Canteri emen- Nunquam venissem profecto eo, ubi nunc sum,
datio melior. Insuper Me- mali.
nander citatur; κα-
κόν enim addit Bent-
leius. — Alius exemplum
ex Danae:
Οὐκ ἂν ποτ' ἦλθες εἰς
τοδ', εἰς δ' οὖν, θράσος.
He supplendum videtur,
an 'οὐκ ἂν ποτ' ἦλθες
εἰς τοδὲ θράσος.
Porson. IV. 476.

Ita scribendus et interpretandus iste locus.
Recte illud, Οἷον γίγνεται κακόν. Menander apud
Stobæum ex emendatione Bentleyi pag. 159.
Ed. Cler.

ΟΙΟΝ τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν ΚΑΚΟΝ.

Deinde

Deinde optime rescripsimus, Οὐκ ἂν εἰς τόδ' ἤλ- PARS
θον κακῶ. Non pervenissem hac usque mali. III.
Quod rarum et elegans in primis est. Sophocl.
Oedip. Tyr. ver. 124.

Πῶς ἔν' ὁ ληστής, εἰ τι μὴ ἔν' ἀργύρῳ
'Επράσσετ', ἐνθ' ἐνδ' ΕΣ ΤΟΔ' ΑΝ ΤΟΛΜΗΣ
ΕΒΗ.*

Quin et, dum hoc agimus, addere libet terti-
um locum ejusdem δράματι, celeberrimum
quidem eum, et a viris celeberrimis contrecta-
tum. Est autem ver. 1212.

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεῶ.

Frustra disputant hic viri doctissimi de dea
Isthmia, five deo Isthmio, qui quidem nulli, vel
hactenus parum noti. Audacter repono:

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας ΧΘΟΝΟΣ.

Sophocl. Oedip, Tyr. ver. 949.

Τύραννον αὐτὸν ἔ' πιχάριοι ΧΘΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ ἤσασιν ———

Atque hæc hactenus.

* Item Euripides in Hippolyto v. 1332.

Ἐπεὶ σάφ' ἴδι, Ζῆνα μὴ φοβούμεν,
Οὐκ ἂν ποτ' ΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΤΟΔ' ΑΙΣΧΥΝΗΣ ἰγὼ,
Ὡς' ἄνδρα πάντων φίλτατόν γ' ἱμοὶ βροτῶν,
Θανὼν ἰᾶσαι ———

Infelicitas, si quid vi-
deo; nihil enim juris ha-
bebat Theseus in terram
Isthmiam quo in ea re-
mēn concederet, le-
gendum credo
Τεμένη θ' ———

Μέθες παρ' αὐτὴν Τρί-
οδον ΙΣΘΜΙΑΝ ΘΕΩ.
Τερίοδος Ἰσθμίας est via
ad Isthmum duccens.
Θεῶ, Apollini scilicet,
cujus meminit V. 1203
Tyroshitt. IV. 423.

PARS ΤΟΛΥΠΕΥΜΑ. Συναγωγή. Τὸ καλῶς κευαζόν
 III. καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον.] Schol. ad Homer.
 Odyss. Δ. 490. Τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι. Τολύπη,
 ἡ ἐργασία. Τολουπευτὸν, καλῶς κευαζόν καὶ πεφιλο-
 καλημένον ἔριον. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΥ ΠΟΙΕΙΝ.—Κρατῖνος Πυλαία·
 Ἄνδρας σοφὲς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὥς καλῶς εἰς
 δύνανται τίθεσθαι.] De hoc loco nonnulla adno-
 tavit doctissimus Hemsterhusius ad Luciani
 Necyomantiam. Sed virum optimum metri
 ratio fefellit. Locus Cratini ita scribendus
 est :

————— Ἄνδρας σοφὲς
 Ἐχρῆν τὸ παρὸν πρᾶγμα εἰς δύνανται θεῶς καλῶς.
*Viros sapientes oportuit rem praesentem ex usu
 suo pro viribus administrare. Egrege Mar-
 cus Antoninus apud Dion. Cass. lib. lxxi. 27.
 p. 1192. Ἐγωγε τὰτ' ἂν μόνον ἐκ τῶ παρόντων κακῶν
 κερδάναιμι, εἰ ΔΤΝΗΘΕΙΗΝ ΚΑΛΩΣ ΘΕΣΘΑΙ
 ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, καὶ δεῖξαι πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι καὶ ἐμ-
 φυλίοις πολέμοις ἐστὶν ὀρθῶς χρῆσασθαι. Hæc sola
 mihi ex malis praesentibus foret utilitas, si pos-
 sem, re bene composita, ostendere cunctis hominibus,
 licere civilibus etiam bellis recte uti. Quod ex
 Cratino adumbratum videtur. Confer nos su-
 pra ad v. Τιθεῖς. Huc spectat Horatius :*

————— QUOD ADEST memento
 Componere æquus.

ΤΟΣΙΒΙΣ.

ΤΟΣΙΒΙΣ. Θεὸς τῶν.] Locus mutilus est, PARS
III.
quem ita supplebat doctissimus Reinesius: Θεὸς
τῶν Σολύμων, vel τῶν Λυκίων. Quomodo et ante
eum Vigerus ad Euseb. Præpar. lib. v. p. 188.
Quam emendationem probat Kusterus. Sed
neuter scopum attigit. Scribendum sine dubio:
ΤΟΣΙΒΙΣ. Θεὸς τῶν ΣΚΛΗΡΩΝ. Unus ex iis deis,
qui σκληροὶ nominantur. Respexit autem Sui-
das ad Plutarch. de Oracul. Defectu p. 421.
ubi ita legitur: Ἐπεὶ καὶ Σολύμων πυνθάνομαι τὰς
Λυκίων προσοίκας ἐν τοῖς μάλιστα τιμᾶν τὸν Κρόνον·
ἐπεὶ δὲ ἀποκλείνας τὰς ἀρχοντας αὐτῶν Ἄρσαλον καὶ
Δρύον καὶ Τροσωβιδόν, (lege Ἄρσων καὶ Τόσιβιν) ἔφυγε
καὶ μελεχώρησεν ὅπῃδήποτε· τὲτο γὰρ ἔκ ἔχουσιν εἰπεῖν·
ἐκείνον μὲν ἀμεληθῆναι, τὰς δὲ περὶ τὸν Ἄρσαλον ΣΚΛΗ-
ΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ προσαγορεύεσθαι. Καὶ τὰς καίλαρας
ἢ τῶν ποιῶν δημοσία καὶ ἰδία Λυκίως. Ita scri-
bendus iste locus. Θεὸς σκιρὲς five σκιρρὲς vocant
Eusebius et Theodoritus. Quod perinde est.
Sophocles Oedip. Tyr. ver. 35.

Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν,
ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.

Theocritus Idyll. iv. 40.

Αἰ ἀ τῷ ΣΚΛΗΡῳ μάλα ΔΑΙΜΟΝΟΣ ὅς
μ' ἐλελόγχει.

Oenomaus apud Euseb. Præpar. lib. v. p. 229.
Οἶον εἰ καὶ Κάνθαρος τις γεννηθεὶς ἐκ ἐνεσίῳ, ἔδ' ἐνεγῆ-
ρασεν

PARS III. ρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ, ἀλλ' ἐχθρῶ ἀνέμῳ περιέτυ-
 χε, καὶ Κανθαρίῳ ΔΑΙΜΟΝΙ ΣΚΛΗΡΩ, ὃς αὐτὸν
 μιλίεωρον ἄρας βία, ἀπῆνεγκεν ἐπὶ τινὰ ἄλλην γῆν, καὶ
 ἄλλην κοπρίαν. Auctor Proverb. xxvii. 16. Βο-
 ρέας ΣΚΛΗΡΟΣ ἀνεμος, ὀνόμαϊ δὲ Πιπιδέζιος καλεῖται.
 Quo respexit Hesychius: Βόρρας, ἀνεμος ψυχρὸς.
 Παγώδης καὶ ΣΚΛΗΡΟΣ, ὃς τροπολογέμενος σκαιὸς
 καὶ ἀπόπεμπλος λέγεται, καὶ σημαίνει ΤΟΝ ΔΙΑΒΟ-
 ΛΟΝ. Quæ egregia sunt, et ex Basilio descripta.
 Quod viris doctis notatum.* Cæterum qui hic
 Τόσιβις, is Theodorito, qui hunc locum Plu-
 tarchi laudat Græcar. Affect. lib. iii. p. 46.
 Τόσαβις dicitur. Quod ex Suida et Eusebio
 corrigendum.

ΤΩΝ ἄλλων μοι πάντων ἦτον μέλει. Ἀντὶ τῷ, ἔδα-
 μῶς.] Aristoph. Plut. ver. 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦτον μέλει.

Huc Suidæ nota referenda est.

ΤΡΕΣΑΣ. Ἀντὶ τῷ, Φυγῶν, φοβηθεὶς, δειλιάσας.

Τρέσας δ' ἐκέτι ρίμφα φέρον πόδες.——]

“Locus est corruptus. Portus legit, Τρέσαντ’

“ἐκέτι ρίμφα — Sic saltem metro consuletur.

“At ego propter fragmenti brevitatem ni-

* Harpocraton in Lexico: Κόβαλοι. Δαίμονες εἰσὶ τινες ΣΚΛΗ-
 ΡΟΙ περὶ τὸν Διόνυσον.

“hil certi de hoc loco statui posse censeo.” **PARS**
Kuster. Festinanter nimis vir doctissimus. Est **III.**
 versus Homeri Iliad. N. 515. ubi ita legitur:

Τρέσσαι δ' ἐκέτι ῥίμφαι πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.

Quemadmodum et apud Suidam scribendum est. Cæterum nomine isto insigniebatur Aristodemus apud Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀριστόδημος δὲ ὁ ΤΡΕΣΑΣ, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίμφας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος ἔτε τὰς πατρίδας ἠδὲντο, ἔτε τὰς γαμείας, ἔτε τὰ παῖδια.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. Τρεῖς γενεὰς βιάς.

———— Νέσωρ

Ἐν Πύλῳ ἡγαθέη τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod nobis exhibet Cl. Kusterus supra, ad v. Γενεά.

Ἡδυπέης Νέσωρ πολίος, Νηλήϊος ἥρω.

Ἐν Πύλῳ ἡγαθέη τύμβον ἔχει τριγέρων.

Sed vera lectio est, ΠΥΛΙΟΣ, Νηλήϊος ἥρω.
 Quomodo recte legitur apud Reisk. Anthol. p. 73. Nimirum Nestorem Pylo et natum et sepultum esse indicat Epigramma. Epigram. Anthol. lib. i. p. 72.

———— Ἐθάνεν χά ΤΡΙΓΕΡΩΝ ΠΥΛΙΟΣ.

Horatius Carm. i. 15. 22. *Pylius senex.* Restituenda ista vox Sophocl. Philoct. ver. 426.

A.

PARS
III.

- A. Τί δ' ; ὅς παλαιὸς καὶ γὰρ φίλος τ' ἐμὸς,
Νέτωρ Ο ΠΥΛΑΙΟΣ ἐστίν ; ἔτος γὰρ τὰ γε
Κείνων κακ' ἐξήρκε βελεύων ΣΟΦΩΣ.
B. Κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ Φρεῖδος, ὅσπερ ἦν ΜΟΝΟΣ.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatus admodum est. Quomodo locutus est Aristophanes Pac. 699. qui ad eandem normam reformandus est :

Τί δέ ; Κρατῖνος ὁ σοφός ἐστιν ; Ἀπίθανεν.
Quid ? vivitne Cratinus ? Mortuus est.

Cæterum huc respexit Propertius ii. 13.

Nam quo tam dubiæ servetur spiritus boræ ?

Nestoris est visus POST TRIA SECLA cinis.

Quis tam longævæ meminisset fata senectæ

GARRULUS Iliacis miles in aggeribus ?

Non ille Antilochi vidisset corpus humati,

Diceret aut, o mors, cur mihi sera venis ?

Vulgo inepte legitur, *Gallicus miles*. Nos recte emendavimus. Eleganter autem Propertius, *Garrulus miles* : quippe qui lingua, non manu militaret. Quod de Nestore verum est. Plutarch. de Garrul. p. 513. Οἱ στρατιωτικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοί, καὶ ΤΟΝ ΝΕΣΤΟΡΑ ὁ ποιητὴς τοῦτον εἰσάγει, τὰς αὐτῶν πολλὰς ἀριστείας καὶ πράξεις διηγόμενον. *Bellicosi multi sunt in bellis narrandi* :

*dis: talemque facit Homerus Nestorem, sæpenu-
mero prælara sua recensentem facinora.**

PARS
III.

ΤΡΙΕΤΗΡΙΔΕΣ. Ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς
ἀφ' ἡμέρας πότοι συνεχεῖς ἐγίνοντο.] Bacchi Trie-
terides fatis notæ. Meminit præter alios Aris-
todicus in Epigram. apud Reisk. p. 138.

Δαμάς κ' Μάθυμα τὸν ἐν ΤΡΙΕΤΗΡΙΣΙΝ ἦρω
Εὐφρονα λυσάσαν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωῶν ἀρνήσαντο, ταυπλέκλων δ' ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶ ΔΕΡΑΙΟΤΚΟΤΣ ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Ita scribendum, non *δερεῖς* χους. *Orgia trieterica*
vocat Virgilius.† Per hoc festum Bithyni vino
epulisque vacabant, idque ἀφ' ἡμέρας. Scriben-
dum putat Cl. Kusterus, ἐφ' ἡμέρας. Sed falli-
tur vir doctissimus. Sensus scriptoris est: *Bi-
thynos per totum diem (from morning to night)*
poculis indulgere. Quod ἀφ' ἡμέρας πίνειν vocant
Græci.‡ Polybius, lib. viii. p. 741. Ὁ Γάιος ἀνε-

* In loco Propertii, qui supra scribitur, ita forsan legendum
et distinguendum secundum distichon:

QUI SI TAM LONGÆ MINUISSET *fata senectæ*
GARRULUS Iliacis miles in aggeribus;

† In primo versu hujus Epigrammatis MS. Musgrave. ἀντὶ
τῷ, ἦρω, legit ἦρας. Recte.

‡ Ita Plutarchus in Dio. p. 198. Edit. Bryan. Ὁ γὰρ Νύ-
ψιος ὁρῶν ἔδδεν ὑγιαῖνον ἐν τῇ πόλει μέγας, ἀλλὰ τ' αὖτις ὄχλοι αὐλήμασι
καὶ μέδαις εἰς νύκτα βαδίζειν ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον, τὸς δὲ τρα-
πηλὰς ἐπιτερομένους τε τέτῳ τῷ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην
μεθύουσι ἀνδράποισι οὐκ ἐνταῖς, ἄριστα τῷ καιρῷ χρυσάμενος, ἐπεχείρησε
τῷ

PARS III. { παύειο μεθύων, ὡς εἰκός ἐστι τὰς ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ πίνον-
 τας. Idem p. 740. Τῶν δὲ ταχέως ἐξανασηλίων
 διὰ τὸ γεγονέναι τὸν πότον ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Schol.
 ad Aristoph. Pac. ver. 1094. Καὶ κωθωνίσαι,
 μεθύσαι. Ὡς τὸ Ἑρῶν καὶ κωθωνίζομενος ΑΦ' ΗΜΕ-
 ΡΑΣ. Quæ verba sunt Polybii in Excerptis
 Valesii, p. 117. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τῷ βίῃ,
 θεωρώμεν ἐδὲν τῶν μελλόντων, ΕΡΩΝ ΔΕ ΚΑΙ
 ΚΩΘΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ, καὶ τοῖς ἀκρο-
 άμασι τὰς ἀκοὰς ἀναθεκώς. Latini; *De die con-*
vivari. Terent. Adelph. v. 9.

——— *Obsonare cum fide,*
Scortum adducere, apparare DE DIE convi-
vium.

Catullus Carm. xlviii. 5.

Vos convivia lauta sumptuose
DE DIE facitis.———

Ad quem locum consulendi Interpretes.

ΤΡΙΓΛΙΣ. Εἶδος ἰχθύος. — Ἐν Ἐπιγράμματι·
 Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς, καὶ Φυκίδα σοι λιμενήτιν,
 Ἄρλεμι, δωρεῦμαι Θῆρις ὁ διχλυόλος.]

τῷ τειχίσματι. Ælian. in Var. Hist. lib. xii. 30. ἐξ ἰωδιῦ νο-
 cat: Ταρσίνιοις ἐν ἔθει πίνειν μὲν ἐξ ἰωδιῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλῆθεσαν
 ἀγοράν. Ubi vide Kuhnium. Confer et Kusterum ad Suidam,
 v. Ἀγορᾶς ὄρεα.

Ita

Ita quoque Suidas supra v. Λιμενήτιν. Sed vera
lectio est Λιμενίτιν. Quomodo recte legitur apud
Anthol. lib. vi. p. 550. Leonides in Epigram-
mate :

PARS
III.

Ταῦτ' ὁ Πρίηπ' ἐγὼν ἴππιδέλλομαι ὁ ΛΙΜΕ-
ΝΙΤΗΣ.

Damascius apud Photium in Excerptis p. 1060.
Τί τῆτο, ἔφη, ποιῆς, ἄνθρωπε; ἀλώση δὲ ὑπὸ τῷ ΛΙ-
ΜΕΝΙΤΩΝ φυλακίῃρων. Notandum autem illud,
Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακίῃς. Quæ locutio restituenda
Euripidi in Cyclop. ver. 357.

Εὐρέας Φάρυγος, ὦ Κύκλωψ
Ἀνατόμῃ τὸ χεῖλος, ὡς ἔτοιμά σοι
Ἐφθὰ καὶ ὀπίῃ, καὶ ἀνθρακίῃς ἀποχναύειν.

Emendabat Josephus Scaliger, κατ' ἀνθρακίῃς.
Quod nihilo melius est. Tu, si fapis, scribe
mecum :

————— ὡς ἔτοιμά σοι
Ἐφθὰ καὶ ὀπίῃ, καὶ ἀνθρακίῃς ἀποχναύειν.

Recte Flor. Choist.
ἀποχναύειν. quo uti.
huc Amphicly, Athen. II.
ἐπιβιβάσειν Ἀπολλων
et VII. 277. C. Ἀμφικλ.
Eg. 777. ὅτι καὶ τῆς
ΑΝΘΡΑΚΙΑΣ ΑΠΟ-
ΛΑΤΕΙ.

Persson IV. 476.

Id est, χναύειν ἀπ' ἀνθρακίῃς. Quod omnino ve-
rum. Hesychius : Χναύματα βρώματα, καὶ τὰ τῶν
κρεῶν ΑΠΑΝΘΡΑΚΙΣΜΑΤΑ. Quin et eadem
opera restituendus Philemo Comicus apud
Athenæum lib. vii. p. 288. cujus locum, quia
fatis festivus est, hic emendatum adscribam.
Est autem ex fabula Στρατιώτης inscripta : ubi
coquus ita loquitur :

Νῆ.

⊕ *Restitutione non eget Philemon. Hic enim quarto ab hinc
 versu: "Ὀυλὼς ἀπαλὸν ἔδωκε" — Sic Nauficrates Athen.
 VII. 296. A. — Δυο μὲν ἀπαλοὶ καὶ καλοὶ [Ἐπαινομοί] —
 Ⓜ est: duo glauci. Porson. IV. 477.*

270 EMENDATIONES

PARS
 III.

⊕ Νῆ τὴν Ἀθηναίων ἡδὺ γ' ἐς εὐήμερεϊν
 Ⓜ Ἐν ἅπασιν ἰχθὺν ἈΦ' ΑΛΟΣ οἶος γέγονέ μοι,
 Τοῖον ὠρετέθεικ', ἔπεφάρμακευμένον
 Τυροῖσιν, ἔδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον.

Ita scribendus videtur iste locus. In secundo
 versiculo vulgo legitur, ἰχθὺς ἀπαλός. Quod pu-
 tidum est, et nullius salis. Nos recte scripsi-
 mus, ἀφ' ἁλός. *As it came out of the water.*
 Quod elegans et καμικώτερον est. Cæterum τρί-
 γλαν five piscem nullum Dianæ solenniter offe-
 rebant piscatores. Nauficrates Comicus apud
 Athenæum lib. vii. p. 325.

ἐν Ναυκλήροις
 Valek. Dicto.
 241.

A. — Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
 Αἱ ξανθοχρῶτες, αἱ κλύδων Αἰζωνικὸς
 Πασῶν ἀρίστας ΕΝΤΟΠΟΥΣ παιδεύεται.
 Αἷς ἔθειαν τιμῶσι ΦΩΣΦΟΡΟΝ ΚΟΡΗΝ,
 Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ΝΑΤΤΙΑΟΙ.

B. ΤΡΙΓΛΑΣ λέγεις. —

Ita scribendus iste locus. Ἐντόπις παιδεύεται,
indigenas alit. Interpretes minus ceperunt.
 Phurnutus de Nat. Deor. p. 232. Καθιέρωσαν
 δὲ καὶ ΤΡΙΓΛΑΝ αὐτῇ (Ἀρτέμιδι) διὰ τὸνομα. Di-
 anæ autem τρίγλαν nominis ratione ducti dedica-
 runt. Quo respexisse videtur Phurnutus ad
 Dianam ΤΡΙΓΛΗΝΟΝ five τρίμορφον appellatam.
 Athenæus lib. vii. p. 325. Τῇ δὲ Ἐκάτῃ ἀποδίδεται
 ἡ ΤΡΙΓΛΗ διὰ τὴν τ' ὀνομασίας κοινότητα. Τριμοδίτις
 γάρ

ἢ καὶ ΤΡΙΓΑΗΝΟΣ. Tergeminam vocant Latini. Virgil. *Æn.* iv. 511. PARS
III.

*Tergeminamque Hecaten, TRIA VIRGINIS
ORA DIANÆ.*

Ea quippe erat vis et potestas hujus deæ, ut non modo apud superos, sed apud inferos etiam magna haberetur. Hinc μεγάλη θεὸς dicta. Heclychius, Μεγάλη θεὸς, Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν. Θρακία γὰρ ἡ θεὸς. Idem: Βένδης, Ἡ ΑΡΤΕΜΙΣ. Θρακισί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Ejus festi præter alios bene multos, de quibus consulendus Cl. Meursius, meminit Plato de *Repub.* lib. i. Καλέσθην χθες εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκων καὶ τῷ Ἀρίστων περσευζόμενος τε τῇ θεῷ, καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν (Βενδίδεια) βυλόμενοι θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσασιν, ἅτε καὶ νῦν πρῶτον ἄγοντες. Quo respexit Origenes contra Celsum lib. vi. p. 277. Ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τῆς πρώτης ἀγαθῆς γράψαντες καταβάνουσιν εἰς Πειραιᾶ, περσευζόμενοι ὡς θεῷ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΙ, ἣ ὀφόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰσθαίων Πηλεαμένην πανήγυριν. Quid? Judæi Βενδίδεια celebrabant. Nugæ. Scribendum proculdubio: τὴν ὑπὸ ΙΑΔΩΝ Πητελαμένην πανήγυριν. Veteres Athenienses Ἴωνες dicebantur. Hinc Atticas mulieres, quæ Dianæ faciebant, non sine risu et contemptu, ΙΑΔΑΣ vocat Origenes. *An assembly of old women.* Plutarchus in Pericle: Φασὶ δὲ αὐτὴν Θαρρηλίαν τινὰ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΙΑΔΩΝ ζηλώσασαν

PARS
III.

λώσασαν ἐπιθέσθαι τοῖς δυνάτωτάτοις ἀνδράσι. Vir quidem doctissimus, et in hisce literis exercitatus, legendum censebat, τὴν τῶν Βενιδείων ἐπιτελεσμένην πανήγυριν. Sed nostra emendatio verissima est. Inter omnes autem longe eminebat Diana Ephesina, sive Epheso culta.

— *Hic illius arma,*
Hic currus fuit. —

Nota vox Demetrii ἀργυροκόπης, apud Lucam in Actis Apost. xix. 28. ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Locus est illustris, et dignus non uno nomine, qui hic adscribatur: Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος ὅση ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ. Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιεῖν ναῦς ἀργυρῆς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν ἐκ ὀλίγην. Οὗς συναθροίσας, καὶ τὰς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστίν. Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκρίβει ὅτι ἔμὸν Ἐφέσῃ, ἀλλὰ χεῖρον πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος ἕτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι ἔκ ἐστὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι. Οὐ μόνον δὲ τῷτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΕΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ἱερὸν εἰς ἔδεν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκούμενη σέβεται. Ἀκῆσαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμῷ, ἔκραζον, λέγοντες· ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Hunc locum omnes legunt

legunt releguntque. Sed omnes fugit crassifimus solæcismus. Τὸ τοῦ μέρους κινδυνεύει —

μέλλειν τε καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα. Quod miror non animadvertisse Editores. MS. Alexand.

Μέλλει — τῆς μεγαλειότητος. Omnino recte. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime :

Οὐ μόνον δὲ τὸ τοῦ κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν εἰλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς ἔσθην λογιζομένην.

ΜΕΛΛΕΙ ΔΕ καὶ καθαιρεῖσθαι ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΑΥΤΗΣ, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται. Non solum periclitatur hæc

pars opificii nostri ad nihilum reduci, sed et templum magnæ Dianæ flocci haberi. Quin et

futurum, ut ipsa dea majestate sua exuatur, quam non modo Asia, sed et reliqua pars mundi

colit et veneratur. Quæ mollissima atque elegantissima oratio. Nimirum nostros Editores

fefellit locutio paulo rarior, καθαιρεῖσθαι τῆς μεγαλειότητος.* Ita autem locutus est nescio quis

apud Suidam, v. Παῖρσιος. Διὸ καὶ ΚΑΘΗΡΘΗ ὁ Πραιπόσιτος ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ ἐν τοῖς ἱερῶσι κατετάγη. Item Olympiodorus in

Excerptis apud Photium, p. 181. Καὶ μὴ περιττός Ἀττάλος Ἀλαρίχῳ ΚΑΘΑΙΡΕΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. Deinde Alaricho minus obsecutus

* Nicharcus in Epigram. Anthol. p. 154.

Οὕτω Βέβασις καταλύεται —

Quod perinde est.

PARS
III.

Attalus imperio dejicitur. Nihil verius hac emendatione. Recte autem Demetrius, Τὸ τοῦ μέρος. This part of our business. This branch of our trade. Interpretes non intellexerunt. Polybius, lib. xvii. p. 1038. Ἦν γὰρ εὐδικτός, καὶ πρὸς ΤΟΤΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ εὖ πεφυκώς πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους. Erat enim dicax, et ad hoc egregie natura factus, ad homines scilicet subsannandos. Quod haud abfimile est.**

ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΑ. Αἰλιανός· Καὶ τὸ τῷ Μενάνδρῳ, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασίλισσα, καὶ αὕτη δεσποινα εἶναι τῷ Πόντῳ ἐβέλυσσα.] Locus Æliani non-nihil auctior legitur supra, v. Παίσωμεν. Quæ-

* Item et Eusebius in Demonstr. Evang. lib. viii. p. 374. Ἡ δὲ τῷ Ἰεῶδα φυλὴ αὐτῷ ἴσθι παντὶ, τῷ ἐξ αἵματος ΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΙΣΑ, τοῖς ἴτι καὶ οὖν κρατῶσιν ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς διῆρο δαλίει Ρωμαίοις. Theophylact. Simocatta in Histor. lib. iii. 8. p. 73. Ὀρμίσδου δὲ καταπολεμηθέντος ἐπὶ Βαράμ, ΤΗΣ ΤΕ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΟΣ, Χοσρόου τε τῷ νεωτέρῳ τῷ Ὀρμίσδου πατρὸς καταστραφέντος κατὰ τὸν καιρὸν τῷ ἀναγέρσει, κατεῦθεν προσκυχωρηκότες Ρωμαίοις, ὁ γένων ἐκείνος καὶ Περσικὸς διαλύεται πόλεμος, εἰς δύο διὰ δας διατίθεται ἐναντῶν. Idem lib. iv. 3. p. 94. Ὁ δὲ τέττω παῖς ὁ Χοσρόης ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ τὸν Ὀρμίσδου ἀπηκούς, τὸς εἰδάδας χάρις ἀπολοιπών, ἐπὶ τῷ Ἀδραβινάγαν τὴν ἀπόδρασιν ἐπιποιήτω.

† Idem in Excerptis p. 1480. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῷ σκάμματος ὦν, τὸ δὲ λεγόμενον, ἰδύνατο λῆξαι τῆς περὶ ΤΟΤΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ἀταιχυντίας, καὶ παρανομίας ὁ προσηγμένος. Ita Aristides in Orat. vol. ii. p. 370. Edit. Jebb: Καὶ γὰρ φησὶ ὁ Ἡσίοδος, ΤΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΜΕΡΟΣ, εἰμὶ τέττω εἰς. Quod ad Musas attinet. In Musarum negotio.

nam

nam sit autem Τρικορυσία βασίλισσα five βασί-
λιννα, parum intellexere Interpretes. Est autem
Τρικώρυθος pagus Atticus, cœnoscus et palustris,
ranis, culicibus, atque id genus aliis refertus.
Hinc Τρικορυσία ἐμπis Aristophani in Lyfist.
ver. 1031. Ubi recte Schol. Ἐστὶ γὰρ ἀλσώδης
ἔξ ἀθύργος ὁ τόπος. Quin et Τρικορύσιοι infimæ
fortis homines et male audiebant. Quod ex
Scholiasta notum. Quare per Τρικορυσίαν βα-
σίλισσαν nihil aliud intelligendum quam Regi-
nam mendicabulorum. *The queen of the beggars.*
Quod festivum et κωμικώτατον est.

ΤΡΙΠΟΣ. Ἡ τρίπος ἢ γυνή.] Hæc sunt
verba Homeri, Iliad. X. 164.

Ἡ τρίπος ἢ γυνή ἀνδρὸς κατὰ λειθνεῖωτος.

ΤΡΙΤΑΛΑΝΤΟΝ. Βάρος τριῶν ταλάων. Τρι-
τάλαντον βάρος δεινότατ' ἀπειλῆνας ἐπῶν.] Aristoph.
Lyfist. 335.

Ἦκιστα γὰρ τυφογέροντας

Ἄνδρας ἔρρειν σελέχη

Φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας

Ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος

Δεινότατ' ἀπειλῆνας ἐπῶν.

Hinc Suidas notam suam depromptit.

ΤΡΟΠΙΑΣ ΟΙΝΟΣ. Ὁ τετραμμένος ἔξ ἑξτηκῶς.
Καὶ Ἐκτροπίας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι.

Τάχυνον πότον ἔξ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.]

⊕ *Metrum videtur τὰχυνον, notante Brunck, qui me-
rito alteram emendationem rejiciendam putat.* Porson. IV. 47

276 E M E N D A T I O N E S

PARS
III.

Aristophanis versiculus nonnihil corruptus est. Photius in Lex. MS. Ταχὺ νῦν πέρη. Quod et placet viris eruditis. Sed perperam et nulla elegantia. Scribendum utique:

⊕ TAXTNON, ΠΕΤΟΥ, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Festina, vola, et vinum non vapidum affer.

Verba sunt heri ad servum. Verbum autem ταχύνειν usurpat Aristoph. Eccles. ver. 578.

⊕ Ὡς τὸ TAXTNEIN χαρίτων μετέχει ΠΛΕΙ-
ΣΤΩΝ παρὰ τοῖσι θαλαῖς.

Ita legendus iste locus. Vulgo πλεῖστον. Lucian. in Amoris, xxxi. Ὡς ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, ΠΛΕΙΣΤΩΝ ἀφ' αἰθέρος ΧΑΡΙΤΩΝ. Atque hinc vindicandus Menander apud Clericum p. 234. quem male sollicitavit Cl. Bentleius:

Τοῦκ ἐν γυναικὶ φύεται ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ.

Lucian. in Timon. xxxvi. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ τῆς ἐπιμελείας.* Cæterum de vino τροπία consule Cl. Pierfon. ad Mærin, p. 373. Recte autem Suidas ἐξεσηκότα exponit. Οἶνον παρεξηγηκότα vocat Lycophron in Menedemo apud Athenæum, lib. x. p. 420. cujus elegantissimos versus hic adscribendos esse duxi:

* Euripides in Hippolyto v. 95.

A. Ἐν δ' εὐπροσηγόρευσι τις ΧΑΡΙΣ;

B. ΠΛΕΙΣΤΗ γε —

— Ἀλλὰ καὶ κυλίχνιον
 Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τῷ πεντωβόλῳ
 Ἀτρέμα ΠΑΡΕΞΕΣΤΗΚΟΤΟΣ, ἀλιτῆριος
 Καὶ ΔΗΜΟΛΟΙΧΟΣ ἐπεχόρευε δαψιλῆς
 Θέρμος πονήτων καὶ τρικλίνε συμπότης.

Ita scribendi isti versiculi, qui vulgo depravatissimi sunt, et viros doctissimos eluserunt. Θέρμος δημολοιχὸς est lupinus lardo unctus. Optime expressit Horatius:

Uncta satis pingui ponentur oluscula lardo.

Dicitur autem δημολοιχὸς, ut κνιστολοιχὸς. De quo nos supra. Vulgo inepte legitur, δημόνικος. Festive vero, τῷ πεντωβόλῳ ἀτρέμα παρεξέστηκός-τος. *Vini vilissimi et subvapidi. Five farthings a bottle.* Interpretes hic nihil viderunt. Verbo utitur Aristides, vol. i. p. 255. Πάντα γὰρ ἤδη μετὰ τῷτο τὸ ὕδωρ γίνεται περρωμένοις, οἷον εἰ τις μετὰ ἀνθοσμίαν οἶνον ΤΩΝ ΕΞΕΣΤΗΚΟΤΩΝ τινὰ πίνει. *Qui enim hanc gustaverint, iis alia jam aqua quævis sordet, ut si quis post vinum fragrans VAPPAM bibat. Vinum fugiens vocant Latini. Cicero, Offic. iii. 23. Qui vinum fugiens vendat sciens, debeatne dicere? Atque hinc explicandus Nicander Ther. ver. 603. quem nemo Interpretum intellexit:*

Πίνε δὲ μιζήμενον κυάθῳ τρίς ΑΦΥΞΙΜΟΝ
 ΟΙΝΟΝ.

PARS
III.

Ubi Schol. Ἀφύξιμον, πᾶρά τὸ ἀφύσσειν. Quod
ridiculum, et hominis imperitissimi est. Οἶνος
ἀφύξιμος est *Vinum non fugiens*. Aristophanes:
Οἶνος μὴ τροπίας. Heraclides in Alleg. Homer.
p. 456. οἶνον ΑΚΑΙΝΗ vocat. Virgilius *vinum*
firmum, Georg. ii. 97.

Sunt etiam Ammineæ vites, firmissima vina.

ΤΡΩΚΤΗΣ. Ὁ ἐκ πάντος κερδαίνων. Οἶον ἀπο-
τρώγων.] Homer. Odyss. E. 289.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς,
ΤΡΩΚΤΗΣ —

Ad hunc locum respexit Suidas. Consulendus
autem Eustathius et veteres Grammatici ad
Homerum. Hinc Πολυτρώκτης Antiphani in
Epigrammate venustissimo apud Jensen, p.
310. Carmen integrum, quod misere cor-
ruptum est, et viros in hac arte primarios
frustra exercuit, hic, in gratiam lectoris eru-
diti, emendatum subijciam :

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτῶ ΜΕΛΟΣ, ἢ γλυκὺς ἥχοϛ
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκτάρεος Βρόμιος·
ἢ πεῦκα, ΚΩΜΟΙ, σέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ
δειπνῶν

ΛΑΘΡΑ ΠΟΛΥΤΡΩΚΤΑΣ χερσὶ τίθῃσι τόκας·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν· ΑΕΙΝΗΣΤΙΝ δὲ παρέρπω
Νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίεας φειδόμενον Φάρυγας.

Eleganter

Eleganter poeta τόκας πολυβώκας, *usuras edaces*, PARS
 quas *clanculum* scilicet digitis computabat III.
 noster Alfius. Deinde recte et subridicule,
 νεκρὸν αἰνῆσιν, de homine qui genium suum
 defraudat, et, dum vivit, mortuus est.* Quod
 ex sequentibus patet. Vocem αὐτὴν νῆσις, ut
 alios taceam, usurpat Matro ὁ παρωδός apud
 Athenæum, lib. iv. p. 134.

ΝΗΣΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ εὐ εἰδώς δειπνοσυνάων.

Cætera plana et perspicua sunt. Confer nos
 supra, ad v. Ἀκράτος.†

ΤΡΥΜΗ. Ὁ τετρυμμένος σφόδρα καὶ πεπερονη-
 μένος ἐν τοῖς πράγμασιν.] “Aristoph. Nub.
 ver. 447.

Κύριος, κράταλον, κίναδος, τρύμη.

“Ad quem locum Scholiastes: Τρύμη. Ὁ πε-
 “ριτετρυμμένος ἐν τοῖς πράγμασι.” Kuster. Ob-
 servavimus non semel Suidam Scholiis anti-
 quioribus esse usum, atque iis haud paulo ele-
 gantioribus, quam quæ nunc habemus. Quod
 ex hoc loco manifestum est. Eleganter Sui-
 das, ὁ τετρυμμένος, sive, τετρυμμένος καὶ πεπερονη-

* Id quod ΝΕΚΡΟΒΙΟΝ vocat Scholiastes ad Aristoph. Plut.
 v. 555.

† In supra scriptum Antiphanis Epigramma vide Brunck
 Analect. vol. iii. p. 178.

PARS μένος ἐν τοῖς πράγμασι. Nam Τρύμη est περόνης,
 III. five *fibulae* foramen. Τὴν ὀπὴν exponit Scho-
 liaſtes. Quod non animadvertit Kuſterus.
 Hinc πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασι. Qui ne-
 gotiis affixus et exercitatus est. Button'd to
buſineſs. Iſta est vis vocolæ ἐν, quam minus
 perſpectam habuerunt viri eruditi.* Vide nos
 infra, ad v. Χοιροκομῆιον. Verbo περαπερονᾶν
 utitur Xenophon, Exped. Cyr. lib. vii. 3. 10.
 Καὶ ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι ΠΡΟΣΠΕΠΕΡΟΝΗΜΕ-
 ΝΟΙ ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.†

ΤΡΥΧΩΘΕΙΣ. Πιεθεῖς. Ἡ Φανερωθεῖς.] “ Sic
 “ etiam Photius in Lexico inedito. At inter-
 “ pretatio non parum est ſuſpecta.” Kuſter. Fal-
 litur vir doctiſſimus. Recte Suidas, Τρυχωθεῖς,
 ΦΑΝΕΡΩΘΕΙΣ. Idem τρυχῶν, five τρύχειν, et
 τρίβειν. Heſych. Τρίβοντες, λειθῆεις, ἢ ΦΑΝΕΡΑΝ
 ποιῶντες. Quare Suidæ interpretatio minime
 rejicienda est.‡

ΤΟΙΗΝ. Ἀλλὶ τῷ, σοί. Δωρικῶς. Καὶ πολλὴν
 λευκῶν κείραι ἀπὸ κροτάφων τοῖν. Ἀλλ' ἐπένευε.]

* Synefius in Epist. cxxi. Δριμύτατον μὲν ἀνθρώποις εἶκας εἶναι,
 καὶ ἐγκαταλείβεσθαι ἐν πράγμασιν.

† Item Plato in Phædon. § 33. p. 224. Edit. Forſter.
 Ἐκάστη ἰδοὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἔλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν (ψυχὴν)
 πρὸς τὸ σῶμα καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΟΝΑ, καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ, δοξάζουσα
 ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ἅπερ αὖ καὶ τὸ σῶμα φησὶ.

‡ Sed αὖτις τῷ, Φανερωθεῖς, forſan legendum φθαρείς. Suidas
 ſupra: Ἐτρυχωθεῖς. Ἐκπιαθεῖς. ΕΚΦΘΑΡΕΙΣ. Ita Heſych.
 Ἐτρυωθεῖς, (lege Ἐτρυχωθεῖς) ΦΘΑΡΕΙΣ.

“ Imo

“Imo Dorienses τῶν dicunt pro σοί, non vero PARS
III.
“ τοῖν. Quare nota hæc inutilis est. Cæ-
“ terum exemplum sequens ex Anthologia
“ Epigrammatum depreptum est; quamvis
“ locus nunc non succurrat.” Kuster. Hoc
fragmentum est pars Epigrammatis, quod
legitur apud Anthol. lib. vi. p. 573. Ipsum
Carmen apponam:

Ὀρίον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέλκας
Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγχιελίας,
Φοῖβω θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας. Εὐχάλο δ' ἔτασ
Καὶ πολλὴν λευκῶν κείρας ἀπὸ κροτάφων.

Quæ sequuntur apud Nostrium, ad tertium
distichon pertinent, quod hodie desideratur.
Scribendum autem videtur:

Τοῖνδ'. Ἀλλ' ΕΠΙΝΕΤΕ —

Ἀπὸ κροτάφωιν τοῖνδε. *Ab hisce temporibus.* Idem
τοῖνδε et τῶνδε. Quomodo locutus est Crina-
goras in Epigrammate gemello apud Reisk.
p. 38.

— Καὶ αὐτίκα ΤΩΝΔ' ἀπ' ἰέλων
Εὐκλείδην πολλῆς ἄχρης ἀγοίῃε τριχός.

Verbo utitur Homerus, Iliad. N. 66.

ΤΟΙΝ Δ' ἔγνω πρόθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.

Quæ sequuntur, Ἀλλ' ἐπίνευε, sunt verba Ly-
conis

PARS conis, sive poetæ ad Phœbum. Quod in hu-
 III. jusmodi titivilitiis usitatum est.*

ΤΤΑΑ ΚΑΙ ΤΤΑΟΣ — Πολύβοιος. Τῆς πά-
 τρας αὐτοῖς δυσχερῆς παρὰ τὸ δῆν τρῆμα
 ποιεῖν ἐν αὐτῇ τοῖς τύλοις κραλῆσι τὴν σύριγγα τὴν προσ-
 αγομένην.] Locus Polybii alibi non exstat.
 Scribendum autem, *δυσχερῆς*. Quomodo recte
 exhibere video Editionem Mediolanensem. Οἱ
 τύλοι sunt *fulcra*, sive *retinacula* syringos. Τὰς
 ΕΞΕΧΟΝΤΑΣ ἤλας recte interpretatur Photius.
 Κραλῆσιν vocat Homer. Il. I. 214. Cæterum vox
 Τύλος proprie usurpatur de *humeris callosis* sive
opere gestando induratis. Hesych. Τύλοι, τὰ ἐπὶ
 τῶν ὤμων τῷ ἀχθοφόρῳ τυλώματα. Schol. ad Ari-
 stoph. Acharn. 860. Τύλον δὲ ἀρσενικῶς ἔλεγον
 ΤΟΥ ΩΜΟΥ ΤΟ ΤΕΤΤΑΩΜΕΝΟΝ καὶ πεπι-
 λημένον, καὶ τελεμμένον ὅποιον πολλάκις ἐπὶ τῷ ὤμῳ
 γίνεσθαι τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τῆ βασιάζειν τι συνεχῶς.
 Ita legendus iste locus, auctoritate Suidæ.

* Vide Cl. Brunck in Analect. vol. ii. p. 114. qui integrum
 hoc Epigramma ita dedit ex Cod. Vat. unde Suidas emen-
 dandus.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὀρίον ἀνδρῶντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰώλας
 Κεράμενος, γινύων ἄρσιναις ἀγχιλίας,
 Φοίβῳ δῆμι Λύκων πρῶτον γέρας. Εὐχαλο δ' ἔτι
 Καὶ πολλὰ λευκῶν κείραι ἀπὸ κροτάφων.
 Τοῖον ἀλλ' ἵππει· τίθει δὲ μιν, ὥς πρό γε τοῖον,
 ὧς αὖτις πολλὰ γῆρα νιφόμινον.

Hinc

Hinc ὦμοι ἀτύλωτοι Callimacho in Dian. PARS
III.
ver. 213.

———— ΑΤΤΛΩΤΟΙ δὲ Φιν ὦμοι
Δεξιέροι, καὶ γυμνὸς ἅψ παρὲφαινετο μαζός.

Ita scribendus est iste locus; qui omnes Criticos elusit. Vulgo legitur, ἀσύλωτοι. Quod ne Græcum quidem est. Nos veram atque elegantem lectionem absque controversia Callimacho restituiamus. Ὀμοι ἀτύλωτοι sunt *bumeri oneris immunes*. Quales Dianæ atque ejus ὁμοθῆρων. Notanda autem vox Ἀτύλωτος, quam haud alibi temere reperiās.*

ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ. Δικλικῶς. Ἀντὶ τῆς, μικρόν.]
Scribendum, Τυννῶτονί. Respexit Suidas ad Aristoph. Nub. ver. 876.

Εὐθὺς γὰρ τοι παιδάριον ὦν ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ.

Ut a τοῖος τοῖστος, sic a τυννὸς τυννῆτος. Qua voce utitur non semel Aristophanes. Hesych. Τυννὸς, μικρός. Idem, Τυννῆν, τὸν μικρόν. Scribe, ΤΥΝΝΟΥΤΟΝ, μικρόν. Cæterum voce τυννὸς utitur Callimachus apud Apollon. Dysc. in Excerpt. p. 433. Μῆσαί νιν εἰς ἐπίτυνον ἔθεντο. Quæ ita reformanda et supplenda sunt :

* Sed in ista voce apud Callimachum τὸ λ duplicari debet ob metrum. De quo Athenæus lib. ii. 24. p. 65. Ἀλίσκοιαι δ' αὐται (συκαλίδες) τῶ τῶν σὺκων καιρῶ· διὸ βέλτιον ὀνομάζουσι αὖ δι' ἱνὸς λ. Διὰ δὲ τὸ μέτρον Ἐπίχαρμος διὰ καὶ δυοῖν εἰρηκεῖν.

PARS

III.

— Μῆσαί νιν εἰς ἐπὶ ΤΥΝΝΟΝ ἔθεντο

Γένασι —

Theocrit. Idyll. xiii. 53.

Νύμφαι μὲν σφέτεροις ΕΠΙ ΓΟΓΝΑΣΙ κἄρον ἔχουσαι.

ΤΥΠΟΣ. Χαράκηρ. Πρόσεται τῷ πολλὰ παρ' ἐμῷ. Ὅν εἰ πολλὰ τῶν Ἀριστείδην Ἑρμῷ λογίῃ τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλεον ἔστιν ἢ τύπος. *Huius meo nomine dic plurimam salutem: quem si, ut ante Aristidem, sic hunc Mercurii eloquentiae praesidis typum dixerim, vix eum pro meritis laudem. Est enim plus quam typus.* “Locus non satis sanus mihi videtur, cujus nescio an verum sensum in versione expresserim.” *Kuster.* Deprompsit hunc locum Suidas ex Synesii Epist. ci. p. 240. Ed. Petavii, ubi ita legitur: Πρόσεται παρ' ἐμῷ πάντῃ πολλὰ τὸν σεβασμιώτατον Μαρκιανόν, ὃν εἰ πολλὰ τῶν Ἀριστείδην Ἑρμῷ λογίῃ τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλεον ἔστιν ἢ τύπος. *Salutem meo nomine etiam atque etiam impertias venerabili imprimis Marciano, quem, si ante Aristidem, Mercurii eloquentiae praesidis typum ad homines pervenisse dixissem, non essem ejus merita adsecutus. Est enim plus quam typus.* Atque hinc videas quam longe aberrarit in Graecis vertendis Cl. Kusterus. Respexit autem Synesius, quod nemo vidit,

ad

ad Aristidem Sophistam, vol. ii. p. 307. Καὶ PARS
 III.

τολμῶσι καὶ περὶ Δημοσθένους, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ΕΡ-
 ΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩ-
 ΠΟΥΣ ΚΑΤΕΛΘΕΙΝ, ὅ, τι ἂν τύχῃσι βλασφημεῖν.

*Atque etiam de Demosthene, quem tanquam
 Mercurium aliquem in terras descendisse arbi-
 tror, nihil non audent effutire.** Huc facit

Julian. Orat. vii. Βέλε το μὲν τῆτο τὴν πάνσοφον
 ὑπαγορεύσω σερῆνα, ΤΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥ-
 ΠΟΝ ΕΡΜΟΥ. Item Eunapius in Proæresio:

Οἱ δὲ θεὸν ἔφασκον, οἱ δὲ ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥ-
 ΠΟΝ. Damascius, in vita Isidori apud Photium

p. 1029. Τὸ μὲν πρόσωπον ὀλίγῃ τείραγωνον ἦν, ΕΡ-
 ΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΣ ΙΕΡΟΣ. Cæterum

notandum, hujus phraseos, quæ a viris doctis
 tantopere celebrata est, auctorem exstitisse
 Aristidem. Quod ex Synesio manifestum est.

ΤΥΡΒΑΖΗ. Ἑτοιμάζῃ. Οἱ δὲ, Φροντίζεις.]

Respexit, ut videtur, Suidas ad Lucam x. 41.

Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ ΤΥΡΒΑΖΗ περὶ
 πολλά. *Turbaris, sive multis negotiis circa res
 domesticas distineris. Quomodo Aristophanes
 in Pac. 1007.*

Καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόως

ΟΥΩΝΟΥΝΤΑΣ ΤΥΡΒΑΖΕΣΘΑΙ.

* Vide Wytttenbach. Epist. Crit. p. 37.

Atque

PARS III. *Atque hinc intelligendus Alexis Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 336.*

γ. οὐδ' ἡδίων ἐν. ΤΥΡΒΑΖΕ, Μάνη γαστρός ἐδεν ἡδίων.

Cura, Manes, ut sint omnia ad cœnam parata.

Stir about, Manes. Μάνης est nomen servi. Hic sensus loci est, quem perperam accepit magnus Casaubonus. Verbo utitur Sophocles apud Plutarchum, De Audiend. Poëtis :

Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, ἐδ' ὀρέων Ἄρης
ΣΥΟΣ πρὸς ὅπῳ πάντα ΤΥΡΒΑΖΕΙ κακά.

Quibus Æschylum imitatus est apud Athenæum, lib. ix. p. 375.

πολλά Μ' ἐν
Ροσόν. IV. 477.
Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ΤΟΣ,
Ἡ πολλά γ' ἐν δόμοισιν εἰργασαί κακά,
Δονῶσα ἢ τρέπῶσα ΤΥΡΒ' ἄνω κάτω.

Ubi notanda vox Τύρβα, quam non alibi legisse meminit doctissimus Animadversor. Idem τύρβα et σύρβα. Hesychius: Σύρβα, μέλα θορύβος. Zenobius, Proverb. vi. 1. Συρβήνης χορός. Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν αἰτάκτων χορῶν. Ἀπὸ τῆς τινὰς ΤΟΙΣ ΤΣΙΝ ὀπιφωνεῖν ΣΤΡΒΑ.

ΤΥΡΟΦΟΡΟΝ. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Αἰχμητὴν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα, ἢ πλακούντα
Παῖς Ἠγησιδίκης, πίονα, τυροφόρον.]

Hoc

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 573. ubi legitur, ἀπέ- PARS
III.
θυσεν.

ΤΥΦΗΡΕΑ. Τυφωικήν.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνος τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνω καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρω.]

Integrum Epigramma, ex quo distichon hoc decerptum est, legitur Anthol. lib. vi. p. 561. Quod et recte monuit Kusterus. Carmen ipsum, quod Antipatri est, hic subijciam :

Λαμπάδα κηροχίτωνα Κρόνος τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνω καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρω,
Ἀλίπαρος Πείσωνι φέρε γέρας. Ἡ δὲ μὲν ἀνάψας
Εὐχῆται, λάμπω φέγος ἀκασόθεν.

Percommode adnotarunt viri docti hunc cereum Pisoni dono dari Saturnalibus. Quod verum est. Saturno enim cereos accendere erat moris. Quod ex Macrobio constat.* Hinc Κρόνος λύχνος. *A Christmas candle.* Quid sit autem λύχνος τυφῆρης nemo Interpretum explicavit. Intelligendus autem lychnus ἐκ τύφης factus. Ut a κλίνη κλινήρης, sic a τύφῃ τυφῆρης. Est autem τύφη, *herba palustris*, quæ lucernis faciendis inserviebat: de qua Strabo, lib. v. p. 346. ΤΥΦΗ τε καὶ ΠΑΠΥΡΟΣ, ἀνθήλη τε πολλή

* Vide et Jos. Scaliger. ad Varro. p. 180.

κατακομίζεται

PARS
III.

κατακομίζεσθαι ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Ad quem locum consulendi Interpretes: consulendus et Cl. Salmasius ad Solinum, p. 75. Cæterum in versu postremo scribendum ἀκυσίθεον. Quomodo recte legitur apud Suidam in v. Confer etiam Nostrium supra, v. Πάπυρος.

ΤΥΦΟΣ. Ἀλαζονεία. Μανίη. Ὁ δὲ τοιοῦτος ἀγνοεῖ καὶ ὡς τεύφωται.] Polybius, lib. iii. p. 322. Ὡς εἰ τις οἶεσθαι κυριώτερόν τι μέρος εἶναι τραγητίας τῶν γινώσκει τὴν περὶ αἰσθησίν καὶ φύσιν τῶν ἐναντίων ἡγεμόνος, ΑΓΝΟΕΙ ΚΑΙ ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Haud diffimile illud Pauli ad Timotheum, Epist. i. vi. 3. Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις — ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ.

γενναίως αἰδύσθαι ΤΥΦΩΣ. καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.]
Suid. Porson. IV. 477

Scribendum, γενναίως. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eq. ver. 508. Idem autem τυφῶς et τυφῶν. Græci magistri ἀνεμον καὶ αὐγιδάδῃ non male interpretantur. Hinc ἀνεμος τυφωνικός. Angl. A hurricane. De quo Lucas, Act. Apost. xxviii. 14. Μετ' ἑποχὴν δὲ ἔβλασε καὶ αὐτῆς ἀνεμος τυφωνικός, ὁ καλούμενος Εὐρακλύδων. Ubi MS. Alexand. Εὐρακύλων. Quod Grotio et

et Bentleio nostro in primis adrisit. Sed neu-
tra vox proba est. Utramque spuria notæ
manifesto arguit forma vitiosissima. Nam, ut
ait Poëta,

PARS
III.

Definit in piscem mulier formosa superne.

Bentleii autem lectio, tum forma, tum sensu
plane destituta est. *There arose against it a
tempestuous wind, called the north-east wind.*
Quisquamne credat ita scripsisse Lucam? Sed
vera lectio in vicinia est. Rescribo, ut mihi
quidem videtur, certissime: Ἄνεμος τυφωνικός ὁ
καλούμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *Ventus turbulentus
EURYCLYDON vocatus.* Quemadmodum recte
exhibere jam video MS. Petavianum. Nimi-
rum ventus τυφωνικός longe lateque fluctus ciet:
hinc non ineleganter Εὐρυκλύδων appellatus.
Dicitur autem Εὐρυκλύδων, ut Εὐρυλόγος, Εὐρύ-
χωρος, Εὐρύκολλος, Εὐρυλείμων, atque alia ejus-
dem notæ sexcenta. Vocem, quod gaudeo,
agnoscit Etymologus, cujus verba adscribam:
Τυφών. Παρὰ τὸ τυφῶ, τὸ καίω· τυφῶν γὰρ ἐστὶν ἡ
τῷ ἀνέμῳ σφόδρα πύνη. Ὃς καὶ ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ κα-
λεῖται. Nihil verius aut elegantius. Sed
aliud hic est, et exquisitius quidem; quod
omnes Interpretes fugit. Μετ' ἐπὶ πολὺ δὲ ἔβαλε
κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός. Ubi nesciunt viri
eruditi, quonam referendum sit illud αὐτῆς.
Joannes Boisius, vir doctissimus, et Canoni-
cus

PARS
III.

cus quondam Eliensis, vocem *πρώρας* hic subaudiendam existimavit. Sed fallitur vir optimus. Eleganter Lucas, ἔβαλε κατ' αὐτῆς, scil. προθέσεως. Quæ vox modo præcessit. Idem ἔβαλε κατ' αὐτῆς, et κατέβαλεν αὐτῆς. *De proposito dejecit.** Sic Lucas infra: Ἐκώλυσεν αὐτὰς τῷ βαλεύματι. Quod perinde est. Quare locus ita tandem scribendus et interpretandus videtur. Ὑποπνεύσαντες δὲ νότον, δόξαντες τῆς προθέσεως κεκράηκέναι, ἄρα τὴν ἄστρον παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Μετ' ὧν πολὺ δὲ ΕΒΑΛΕ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ ἄνεμος τυφωνικός, ὁ καλέμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *But when the south wind blew softly, supposing that THEY HAD OBTAINED THEIR PURPOSE, loosing thence they sailed close by Crete. But not long after there arose a tempestuous wind, called EURYCLYDON, WHICH TOTALLY DISCONCERTED THEM. Qui sensus integerimus est.*

* Eunapius in *Ædesio* p. 58. Ὁ μὲν — διὸν ᾗδη, καὶ τῆς ἐπιβελῆς ἐπαύσατο, καταγιάσας τῆς προθέσεως ὅτι καὶ ἐπιχίρῃσιν. Polybius apud Suidam, v. Ἀπίσην. Ἐκείνου γὰρ ὅτι σκότος, ὅτε χειμῶνος μέγας ἀπίσην ἐδίποτε τῆς προθέσεως. Sed imprimis Euripides in *Her. Fur.* v. 759.

Τὶς ὁ θεὸς ἀνομία χραίνων, δητὸς ὦν,
Ἄφρονά λόγον ΟΥΡΑΝΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ
ΚΑΤΕΒΑΛ', ὡς ἄρ' ἐ δίνουσι θεοί;

T.

ΥΔΩ. Τὸ ἄδω. Ὑδεῖν ἔοικε. Καὶ Ὑδέοιμι,
ἀντὶ τῷ, ὑμνοῖμι.

Αἶθρην τε εὐτεκνον ἐπ' ἀγρομένοισι ὑδέοιμι.]

Versus laborat. Rescribo,

Αἶθρην ΤΗΝ εὐτεκνον ἐπ' ἀγρομένοισι ὑδέοιμι.

Est autem Callimachi, ni fallor, in Hecale.
Æthra enim mater Thesei: de quo Callima-
chus in Hecale. Verbum autem ΥΔΕΙΝ alibi
usurpat noster Poëta. Hymn. in Jov. ver. 76.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ΥΔΕΙΟΜΕΝ Ἡφαίστιο.*

ΥΔΩΡ ΔΙΑΠΟΡΕΤΟΜΕΝΟΝ. Ἀντὶ τῷ, ἔσκε-
δασμένον καὶ πανηλῶς ἀχρησον. Δαβίδ.] Respexit
Suidas ad Psalm. lviii. 6. Ἐξεδενώθησονται ὡσεὶ
ὕδωρ διαπορευόμενον. *Like water that runneth
apace.*

ΥΔΡΟΧΕΙΑ. Δεξαμεναί. Ὀλκὸν τῷ ὕδατος ἐπε-
σκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν.] Hæc sunt verba
Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 124.

ΥΕΤΟΣ. Τὸ ὑ μακρόν. Ἄγον μέγαν ὑετὸν ἔση.]
Inepte Interpres: *Ingentem pluviam admirans*

* De his locis Callimachi vide nos in Cur. Noviss. ad v.
Ὑδω,

PARS
III.

stetit. Scribendum, Ἄγων. Est autem pars postrema Hexametri: de quo nos supra ad v. Μᾶσσον.

ΥΜΕΝΑΙΩΝ. Γαμικῶν ὕμνων. Ὑμέναιος γὰρ ἐκείνων Λυδὸς ἄδεται.] Ex quo fonte hoc fragmentum deprompserit Suidas, equidem nescio et posterī forsan nesciunt. Quid sit autem ὑμέναιος Λυδός, sive Λύδιος, nemo Interpretum intellexit. Rem satis manifestam dabit Apuleius de Afino: *Jam feralium nuptiarum misserrimæ virginis choragium struitur. Jam tædæ lumen atræ fuliginis cinerem arcessunt, et sonus tibie Zygiae mutatur in QUERULUM LYDIÆ MODUM.* Vox autem Ὑμέναιος, quod jam moneo, formæ adjectivæ quodammodo est. Hinc nunc de deo nuptiarum præside, nunc de hymno nuptiali usurpatur. Ὑμέναιος Θεός. Ὑμέναιος ὠδή. Recte autem Ὑμέναιος ἄδεται. Schol. ad Aristoph. Av. ver. 1440. Ὑμὴν ᾧ Ὑμέναιος. Ἦιδετο τὸτο ἐν τοῖς γάμοις. Charito Aphrodisiensis, lib. i. ΥΜΕΝΑΙΟΣ ΗΙΔΕΤΟ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ita quoque locuta est Erinna in Epigram. apud Jensium et Wolfium. Quod et exhibet Cl. Reiskius, in Antholog. p. 123. et ante eum Cl. Heringa in Observat. Crit. p. 197. Sed depravatum omnes et nequiquam intellectum. Nos Carmen integrum, quod elegans

elegans in primis est, idque emendatum, hic subijciemus:

Νύμφας Βαυκίδος εἰμὶ, πολυκλαύταν δὲ παρέρων
Στάλαν, τῷ καλὰ γὰς τῷτο λόγοις Ἀΐδα.

Βάσκανος ἔσσι, Ἀΐδα. Τὰ δὲ τοι καλὰ ΜΕΥ
ΠΟΘΩΡΩΝΤΙ

Ὅμμαλα τὰν Βαύκας ἀγχιλέοντι τύχαν,
Ἡ τὰν παῖδ', Ὑμέναιον ἐφ' αἷς ΠΟΛΥΣ
ΗΔΕΤΟ πεύκαις,

Τᾷδ' ὅππ' ΚΑΔΕΥΤΑΣ ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων ΠΡΟΚΕΛΕΤΘΩΝ
αἰοῖδαν

Ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεταρμόσας.

PARS Hoc Epigram-
III. ma et M. l. an
ge aliter edi-
dit Bonnck. Anal. I.
58. Person. IV. 477.

In Hexametro secundo legebat Cl. Reiskius, τῷ ποθορῶντι. Quod ne Græcum quidem est. Quin et hominem fefellit vocula τοι, quæ Dorum est. Nos veram lectionem vidimus. Tertius Hexameter mutilus erat. Nos recte supplevimus, πολλὸς ἤδετο. Quod elegans est, et supra captum Librariorum. Homer. Iliad. Σ. 493.

— ΠΟΛΥΣ Δ' ὙΜΕΝΑΙΟΣ ὁράρει.

Deinde recte MS. καδευτᾶς, five κηδευτᾶς. Quod viros doctissimos admodum torfit.* Idem Κη-

* Sed MS. Musgrave legit καδιδᾶς.

PARS δευτᾱς et Δακρυτᾱς. Epigram. Anthol. lib. iii.
 III. p. 342.

— ΔΑΚΡΥΤΑ κατὰ χθονὸς ΗΡΙΑ τεύχον.

Denique Hexameter postremus in MS. mutilus est. Nos vocem προκέλευθον ex ingenio supplevimus. Nec frustra id quidem. Epigram. Anthol. lib. vii. p. 598.

Κιχλίζεις χρεμέτισμα ΓΑΜΟΥ ΠΡΟΚΕΛΕΥ-
 ΘΟΝ ἰῆσα.

Bauco autem est puellæ mater, quæ qualem filiam amiserit et in rogam imposuerit, indicant oculi venusti *Baucidis*. Hæc mens Epigrammatis est, quam nemo Interpretum perspexit. In Hymenæo autem celebrando αἰλὸς in primis usitatus. Hesychius: Ὑμέναιος, τὸ τοῖς γαμῶσιν ΕΠΙΤΑΛΟΥΜΕΝΟΝ. Achilles Tatius, in Amor. lib. v. p. 315. Ἐμοὶ μὲν ὙΜΕΝΑΙΟΝ ἄγειν (lege ἄδειν) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων ΑΤΛΗΜΑΤΑ. Lucian. in Dial. Meretric. ii. Καὶ ΑΤΛΗΤΡΙΔΑΣ καὶ Θόρυβον καὶ ὙΜΕΝΑΙΟΝ ΑἰΔΟΝΤΑΣ. Atque hinc corrigendus Orpheus, Argon. ver. 1337.

Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κέριον ἄνθος

Ἰοτασε ΔΥΣΑΝ- Αἰνόγαμος Μήδεια ΔΥΣΑΥΛΗΤΟΙΣ ὙΜΕ-
 ΤΗΤΟΙΣ. ΝΑΙΟΙΣ.

Tyrwhitt IV. 423. Vulgo legitur δυσανήτοις. Sed nostra emendatio proculdubio

proculdubio vera est.* Porro duplex erat Hy- PARS
III.
menæus, five *hymnus nuptialis*, καλαχοιμηλικός et
διεγερλικός. De hoc intelligendus Æschylus ἐν
Δαναΐσιν, apud Schol. ad Pindar. Pyth. iii.

Κάπετα δ' εἴσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἔως τ' ἐγείρῃ πρηνεμένης τὰς νυμφίους
Νόμοις αἰοιδῶν σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Ita locum istum legendum monuit Cl. Hea-
thius. Sed Schol. Νόμοις θέντων. Quod an-
tiquum est, et Æschylum sapit. Legebam
aliquando,

Νόμοις ΓΕΡΟΝΤΩΝ, σὺν Κόροις τε καὶ Κόραις.

Quod pulchrum. Callimach. Del. 304.

Οἱ μὲν ὑπαείδου ΝΟΜΟΝ Λυκίοιο ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Sed illud verius. Οἱ θέντες sunt *præcentores*.
Alcman apud Hephæst. p. 22.

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός·
Ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Ἐπὶ δ' ἡμέρον
Ἕμνον καὶ χαρίεντα ΤΙΘΕΙ χορόν.

Hinc Νομοθέτης. Ἕμνοθέτης. Αὐλοθέτης. Quo no-
mine gaudet Minerva, in Epigram. Anthol.
lib. vi. p. 570.

* Sophocles ἐν Τρωίῳ, apud Schol. ad Pindar. Nem. iii.
p. 350.

Ἐγήμεν ὡς ἔγήμεν ΑΦΘΟΓΓΟΤΕ ΓΑΜΟΥΣ.

Ὅσον

PARS
III.

Ὅσον γὰρ μέσαις ἐτέργεμεθα, τόσον Ἀθήνῃ
Ἐξ ἡμέων. Ἡ γὰρ παρθένος ΑΥΛΟΘΕΤΕΙ.

Quem locum minus recte acceperunt Editores. Minerva tibiatarum inventrix: hinc αὐλοθετεῖν dicta. Quin et aliud restat, quod doctissimum Heathium fugit. Scribendum utique:

Κάπεῖο ANEΙΣΙ λαμπρὸν ἥλιος φάος.

Suidas: Ἀνείσι. Ἀνέρχεται. Locus ita vertendus est:

Deinde oritur splendidum solis jubar,

Et placida Aurora sponfos suscitāt

*Modis poetarum, cum pueris et puellis.**

De Hymenæo autem καλακοιμητικῷ sive vespertino eleganter admodum Martianus Capella de Nupt. Philol. p. 305. Itaque Hymenæus alacri tandem vigore luminatus, nec ipse jam renuente Tritonide, sic cæpit:

* Hunc locum Æschyli aliter legit atque vertit Caufinus in Horapol. Hieroglyph. p. 244. Edit. Pauw.

Κάπειτα δ' εἰσι λαμπρὸν ἥλιος φάος,
Ἐως τ' ἐγείρω πρεπυμενεῖς τὸς νυμφίους
Νομοῖσι δέντων, σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Deinde vero prodit lucidum solis jubar,

Interim excito benevolos conjuges

*Legibus eorum, qui statuerunt (hanc cantilenam) σὺν κόροις
τε καὶ κόραις.*

Aurea

Aurea flammigerum cum Luna subegerit orbem, PARS
III.

Rosis jugabo lilia.

Virgo deusque sacro sociabunt fœdera lecto:

Fulcris parate cinnama.

Hesperus intactam servet licet usque puellam,

Nuptam videbis, Phosphore.

Nec matris lacrymæ, pressi nec viribus ungues

Nexus valebunt rumpere.

Ne thalamos metuas, eris hoc quod Juno

Tonanti est,

Quæ nunc sorore dulcior.

Carmen amœnissimum et venustissimum, sed non sine nævo. Primum scribendum,

Nec MATRIS lacrymæ, pressi nec VIRGINIS ungues:

Horatius in Carm. i. 6. 17.

—— *prælia VIRGINUM*

Strictis in juvenes UNGUIBUS acrium.

Deinde repone, meo periculo:

—— *eris HUIC quod Juno Tonanti est.*

Huic, i. e. marito. Nihil verius hac emendatione.

ΥΠΑΓΩΓΑΣ. Τὰς ἀναχωρήσεις—Καὶ πέρα τῶ
μείρις δαμαίνοντας ἐς ὑπαγωγὴν μελάνισαοχ. *Eosque
ultra modum formidantes sese recipere jussit.*]

Hoc

Leg. 'Ουχι παρακληθέντες ὑμᾶς δὲ γὰρ ΗΜΙΝ εὐνοεῖν,
 'Αλλ' ὑπάρχειν τῷτο — Vos oportet rogatos atque
 non rogatos nobis favere. — Camici, non Historici vestra.
 The insolita particula γὰρ collocatio est. Vid. Antiphon.
 apud Euseb. Part. II. p. 156. Omisit, quantum memini, Aurius.
 Porson. IV. 478

298 EMENDATIONES

PARS III. Hoc fragmentum legitur apud Agathiam,
 lib. ii. p. 55. quem vide. Nam noster Inter-
 pres haud parum hallucinatus est.

ΥΠΑΡΧΩΝ. Προκαίάρχων. — Τὸ ὑπάρχειν ἐχ-
 ἀπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, καὶ
 προεῖναι, φθάνειν. Μένανδρος. Οὐχι παρακληθέντας
 ὑμᾶς δὲ γὰρ ὑμῖν εὐνοεῖν, ἀλλὰ ὑπάρχειν τῷτο.]

“ Est fragmentum mutilum et lacerum : cu-
 “ jus proinde versionem consulto prætermisi-
 “ mus.” Kuster. Prior pars fragmenti hujus
 conclamata est, posterior facile instauranda.
 Repono, Δεῖ γδ ὑμῖν ΟΥ ΝΤΝ ΕΤΝΟΕΙΝ. Po-
 teris etiam scribere, Δεῖ γδ ὑμῖν ΟΥ ΝΤΝ ΕΙΝΑΙ,
 ἀλλὰ ὑπάρχειν τῷτο. Quod verissimum videtur,
 et ad Suidæ mentem perquam adcommoda-
 tum. Aristoph. Eccles. ver. 114.

ΗΜΙΝ Δ' ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΥΤΟ κατὰ τύχην τινά.

ΥΠΑΘΗ.

Νῆστον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὠλίθανε, τέρμα τ' ἄφυκτον,
 Οἶδεν ἀριετήν ἐμφανες εἰς ἰδίην
 Πῆξεν δ' ὑπὸ σπλάγχχοισιν εὖν ζῆφος —]

“ Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod
 “ integrum exstat Anthol. lib. iii. cap. 5. Ibi
 “ autem pro οἶδεν ἀριετήν rectius legitur εἶδεν
 “ ἀριετήν.” Kuster. Utrum legas οἶδεν an εἶδεν,
 hilum

 Immo vero salva res
 est, si legas

Ουχι παρακληθέντες
 ὑμᾶς δὲ γὰρ Η-
 ΜΙΝ εὐνοεῖν,
 Αλλ' ὑπάρχειν τῷτο.
 Tyrwhitt. IV. 432.

hilum non interest. Sed illud ἐμφανές vitii manifestum est. Lego et distingo: PARS
III.

——— τέρμα τ' ἄφυκτον

Εἶδεν, ἀριστερὴν ΕΔΡΑΜΕΝ εἰς ἰδίην.

Illud ἔδραμεν quantivis pretii est. *Ad virtutem suam recurrit. Had recourse to his valour.* Philippus Epigram. in eundem Anthol. lib. iii. p. 290.

Τηζιμελεῖ νύσσῳ κεκολλήμενος ΕΔΡΑΜΕ θυμῷ
Ἐς παρόλεων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην.

Hinc eleganter, ut solet, Maximus Tyrius xvi. 8. Εὖ πεφυκῶς ἀνὴρ, καὶ ΠΡΟΣ ΑΡΕΤΗΝ ΕΤΔΡΟΜΩΤΑΤΟΣ.

ΤΠΑΤΟΝ. Μέγαν. Ὑψηλόν. Ὑπαλοι καὶ εἶδος ἰχθυὸς κηλῶδες, οἱ καλεῖσθαι καὶ παρόβαλα καὶ παρέποντες. Ἀριθμοῖτο δὲ τέτοις καὶ ὁ ὄνος.] Antiquum hic obtinet noster Suidas. Duas enim voces pro more confundit. Scribendum, ΗΠΑΤΟΙ καὶ εἶδος ἰχθύος. Athenæus, lib. iii. p. 108. Ἐστὶ δὲ καὶ ἰχθύς τις ΗΠΑΤΟΣ καλεῖμεν, ὃν φησιν αὐτὸς Εὐελάει ἐν Λάκωσιν ὅτι ἔχειν χόλην. Ælian. Hist. Anim. lib. ix. cap. 38. Φωλεύει δὲ καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς θαλάττης διατᾶται ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ, καὶ οἱ καλεῖμενοι ΗΠΑΤΟΙ, καὶ ὥστε ἐν φιλέσιν ἀλιεῖς ὀνομάζουσι ΠΡΕΠΟΝΤΑΣ. — Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τέτοις καὶ ὁ ΟΝΟΣ. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΤΠΑΙΜΑΚΕ.

et iterum tentavit hoc Epigram. in Cur. Noviss. p. 183. Verum
lectionem servavit deceptus Iuider. Leg. cum Boiancheo
Anal. II. 242. Rubenken. Epist. Cr. 295.

— — — — — ὙΠΑΙΜΑΚΕ. Δ' ΑΓΕΘΪΣΗ
ΚΪΙΟΔΙ, ΕΤΑΙΡΕΪΗ ΤΙΜΙΟΣ ΑΡΧΕΛΕΩ ΡΟΣΟΝ. IV. 478
300 EMENDATIONES

PARS ὙΠΑΙΜΑΚΕ. Διέφθειρεν. Οὐ σε κυνῶν γένος
III. εἰλ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' αἰδῆς καὶ γῆρας ὑπάιμακεν.]

“Vox ὑπάιμακε est corrupta: pro qua Anthol.

“lib. iii. p. 396. rectius legitur, ὑπέκβαλε.

“Sic enim ibi:

Οὐ σε κυνῶν γένος εἰλ', Εὐριπίδῃ, ἔδε γυναικὸς

Οἷσρος, τὸν σκολίης Κύπριδος ἀλλότριον,

Ἄλλ' αἰδῆς καὶ γῆρας ὑπέκβαλε —

Kuster. Recte vir doctissimus.* Sed aliud quid
restat, quod fefellit Kusterum. Rescribo
certissima, opinor, emendatione:

Οὐ σε ΚΤΝΩΝ ΓΕΝΤΣ εἰλ', Εὐριπίδῃ —

Non te canum ora dilacerarunt, Euripides, sed
fata et senectus sustulerunt. Quod omnino
verum. Epigram. Anthol. lib. i. p. 70. de
leone:

Χώ μὲν ἐνέκλεισεν ΦΟΝΙΑΝ ΓΕΝΤΝ —

Restituendus obiter Euripides in Ion. ver.
1427.

* Legendum vero γῆρας ὑπέκβαλε. Euripides apud Polybium
lib. xii. p. 929.

Δίδοικα δὲ μὴ

Πρὶν ὑπερβάλλῃ μὲ γῆρας,

Πρὶν ἂν χαρίεσσιν προσιδεῖν ὦραν,

Καὶ καλλιχόρεος αἰοιδᾶς,

Φιλοσφάνους τε κόμους.

Alciphron in Epist. xl. Lib. iii. Ὑπερέβαλε τῇ μνηστῇ τῶν
κακῶν τὸν ἀεχμηγέτην. Vide nos in Cur. Noviss. ad v. Ὑπαίμακε.

Δράκοντες

Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσω γένυ
Δώρημα Ἀθάνας ———

PARS
III.

Scribendum sine dubio,

———— ΠΑΓΧΡΥΣΟΙ ΓΕΝΤΥΝ.

Quod elegans in primis est. Huc egregie facit Epigramma apud Laërtium in Diogene, quod nostram emendationem abunde confirmat :

Διόγενες, ἄγε λέγε, τίς ἔλαβέ σε μύθος
Ἐς αἶδος ; ἔλαβε με ΚΥΝΟΣ ΑΓΡΙΟΝ ΟΔΑΞ.

ΥΠΕΔΥΣΑΝ. Ἐδεδύκεσαν. Παραυλικά Σπιδί-
θεος οἷα περ πάλαι ὑπέδυσαν, ἐπετίθειο.*] Inter-
pretatio Suidæ frigida est, et nihil agit. Re-
scribendum omnino : Ὑπέδυσαν. ΕΔΕΔΟΙΚΕ-
ΣΑΝ. Qui sequitur locus elegans est, atque
ita vertendus : *Confestim aggressi sunt eos, quos
ante ob timorem aggredi detrectaverant.*

ΥΠΕΛΘΕΙΝ. Ὑποδραμεῖν. Καὶ Ὑπελθέσης,
ἀντὶ τῆς ἀπαλησάσης. Οἱ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἕτως
ὑπελθέσης, ἔδεναι ὑπονοήσαντες δόλον, ἀπῆλθον.]
Accusativus desideratur ante verbum ὑπελθεῖν.
Quare legendum, tum sensus tum Græcisimi
gratia, τῆς γυναικὸς ΑΥΤΟΤΣ ἕτως ὑπελθέσης.
Herodot. lib. vi. cap. 134. Καὶ πρόκα τε Φρί-
κης ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΛΘΟΥΣΗΣ, ὀπίσω τὴν αὐτὴν
ὁδὸν ἰέσθαι. Heliodor. Æthiop. lib. ii. p. 104.

* Fortasse ἐπίθοντο.

PARS 'Ο τότε εἰληχῶς δαίμων οἶονεῖ προσωπεῖον ΑΤΤΗΝ
 III. ΥΠΗΛΘΕ. Confer nos infra, ad v. Ὑπέρχεται.

ΥΠΕΜΕΙΝΑΝ. Προσεδόκησαν. Ἐμὲ ὑπέμειναν
 ἁμαρτωλοί.] Hæc sunt verba Psalmographi
 cxix. 95.

ΥΠΕΡΑΚΟΝΤΙΖΕΙΣ. — Φρύνιχος Μονετρόπω·

— Ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν
 Στρατηγίας πλήθ' τε καὶ εὐρήμασι.]

Posterior Phrynichi senarius corruptus est et
 hiat turpissime. Quod miror non animadver-
 tisse Kusterum. Rescribendum omnino:

ΣΤΡΑΤΗΓΙΩΝ πλήθ' τε ΚΑΙΞΕΤΡΗΜΑΣΙ.

Id est, καὶ εὐεργήμασι. Quod omnino verum est.
 Locus ita interpretandus est: *At superavit*
longe Niciam numero præturarum et artibus

cur Tour. Aristoph. imperatoris. Aristoph. Equit. ver. 882.

solicitarit cum
Braunckis ignora.

Porson. IV. 478.

Τοιούτῳ Θεμισοκλῆς ἂν πάποτε' ἐπενόησεν,
 Καὶ τοι ΣΟΦΟΣ καὶ κείν' ὁ Περαιεύς· ἔμοιγε μὲν τοι
 Οὐ μείζον εἶναι φαίνεται' ΕΞΕΤΡΗΜΑ τῷ χιῶνος.

Ita scribendus iste locus. Vulgo perperam,
 σοφόν. *In huiusmodi artibus excellebat Themis-*
tocles. Nihil verius. Atque hinc emendan-
dum se offert Euripides in Supplic. ver. 903.

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
 Δεινός, σοφιστὴς πολλὰ τ' ΕΞΕΤΡΕΙΝ σοφά.

Verba

Verba sunt de Tydeo, sed versus postremus inutilis est, et male distinctus. Reponendum videtur:

PARS
III.

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
Δεινὸς σοφιστῆς, πολλὰ δ' ἐξευρεῖν ΣΟΦΟΣ.

Non in verbis erat clarus, sed in armis.

Acer sophista, sed re, non lingua sophista.

Quod quidem elegans in primis, et Euripideum est. Δεινὸς σοφιστῆς, sed in re et artibus belli, non verbis, σοφιστῆς. Hæc mens poetæ est.*

hic versus *scilicet*
us. quem deivos pro
λαμπρὸς [Schol. in
Homer. post Ammonium
p. 241] nasutus, al-
terius versus initium
esse naty, hanc se-
narium edolavit:

Eodem modo sur-
git V. 7. ex applicati-
one V. sexti, ut not.
Valcken. in E. Phœn.

506. Cæcy ipse
Schutz. cæcum
Hæthium sequitur
est. Porson. l. c.

ΤΗΡΕΠΑΝΤΑΛΟΝ. Πλήρη. Οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιστάμενοι τὸν πλῆν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον. Interpres ita reddit: *Illi autem vento pleno navigantes, ad insulam tuto appulerunt.* Hoc interpretari non est. Vir doctissimus ad Luciani Timon. emendabat, ποιστάμενοι τὸ πλοῖον. Sed vulgatam lectionem agnoscit Suidas: quod ex interpretatione ejus constat. Dicit autem videtur vox ὑπέραντλος nunc de nave, nunc de cursu navis, nunc de naviculario ipso denique. Quo postremo sensu usurpat Diphilus Comicus apud Athenæum, lib. vii. p. 292.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν

τὸν ἴσον, ἢ ΠΗΔΑΛΙΑ συντρίψας νεὼς,

ἢ Φορβία γ' ἐκρίψας ΤΗΡΕΠΑΝΤΑΛΟΣ γενόμενος.

* Confer Cl. Valcken. in Eurip. Hippol. p. 262. ubi de hoc loco agit. Sed ἀπὸ τῶ, ἐξευρεῖν, forsan legendum, ΕΞΑΙΡΕΙΝ.

Ita

Marit. 18. 75 de vultu dentibus
velles producentibus Vid. Lucian-
8. 100p

PARS

III.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Vulgo imperite admodum legitur, *πηδάλιον τι*. Atque hinc corrigendus venit locus vexatissimus Maximi Tyrii, Differt. i. pag. 3. Ed. novæ: Οὐδὲ *πείσειαι* ὅπερ τῶν πλεόνων οἱ δυσάνιδες καὶ θαλάτῃ πρώτον ἐντέλχηκότες. *Nec faciet quod nauseabundi facere solent*. Ita reddit Interpres. Sed illud *δυσάνιδες* ne Græcum quidem est: quod et recte vidit Cl. Marklandus. Verum de loco restituendo inter nos non convenit. Corrigebam, *Δύσανλοι τινες*. Cl. Marklandus, *Δύσηνοί τινες*. Sed neutrum verum.* Legendum sine controversia: Ὡςπερ τῶν πλεόνων Οἱ ΔΥΣΑΛΚΙΔΕΣ. Est autem *Δύσαλκισ* homo imbellis et ignavus, qui ad omnia imparatus et inidoneus est. Id quod de nautis recentibus, et mari minus adsuetis, omnino verum est. Τὲς Φαύλας τῶν πλεόνων vocat Lucianus in Jove Tragædo. Dicitur autem *Δυσάλκιδες* ut *Ἀνάλκιδες*. Quam vocem usurpat Homerus, Odyss. Δ. 334.

Ὡ πόποι, ἣ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ΑΝΑΛΚΙΔΕΣ αὐτοὶ εἰόντες.

Quoniam autem de Maximo Tyrio, homine fane haud ineleganti, hic agitur, libet unum

* Recte tamen Cl. Marklandus. Ita Aristeas apud Longinum § x. p. 29. Edit. nostræ, 4to.

ΔΥΣΗΘΝΟΙ ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ

Vide nos ad locum, p. 178. [Ubi Marklandi emendationem comprobavit T. Porson. IV. 479.]

Malim ΔΥΣΕΛ-
ΠΙΔΕΣ.

Tyrwhitt. IV. 424.

atque alterum locum ejusdem scriptoris, qui in difficilioribus sunt, et eruditissimos viros frustra exercuerunt, hic emendatos subjicere.

Primus legitur Dissert. xix. p. 231. Ὡς ἀπὸ τῆς Αἴτνης τὸ πῦρ ῥεῖ, ὡς ἐξ Αἰθιοπίας ὁ λοιμὸς ῥεῖ καὶ τὸ μὲν πῦρ ἐπὶ γῆν ῥεῖ, καὶ ὁ λοιμὸς μέχρι τῶν Ἀθηνῶν προελθὼν ἔσθῃ. *Ex Ætna ignis, ex Æthiopia pestis defluit; ignis in terram, pestis Athenas*

usque defertur. Quam terram? Locus ma-

nifesto corruptus est, quem ita certo certius restituendum esse video: Καὶ τὸ μὲν πῦρ ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ ῥεῖ. *Ignis in Catanam fertur.*

Est autem Catana urbs Siciliæ, ad radices Ætnæ.

Hermog. de Invent. p. 169. ΠΕΙ ἀπὸ τῆς Αἴτνης

ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ τὸ πῦρ συνεχῶς. *Quæ gemina germana sunt. Hinc intelligendus*

Tertullian. Apolog. p. 429. *Empedocles totum*

sepe Catanensium Ætnæis incendiis donat. Atque

hoc rectum. NUNC videamus alterum. Est

autem Dissert. xxiv. p. 297. ubi ita legitur:

Ἡτιόδω δὲ ἀείδουσιν αἱ Μῦσαι τι ἄλλο, ἢ γυναικῶν

ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν, καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ βασιλέων καὶ φυ-

τῶν; *Jam apud Hesiodum quid aliud Musæ canunt,*

quam virorum mulierumque amores, amores flu-

viarum, regum, ac plantarum? Hæc ridicule

depravata sunt. Mendum quidem viderunt viri

eruditissimi, sed nihil ultra. Cl. Davisius le-

git, ἀνέμων καὶ φυτῶν. Cl. Marklandus, θαλασσῶν

καὶ φυτῶν. Neuter recte. Tu rescribe, meo pe-

PARS
III.

riculo : Καὶ ποταμῶν ἔρωτας ἢ ΑΛΣΕΩΝ καὶ φυ-
τῶν. *Amores fluviorum, et nemorum, et plan-*
tarum. Moschus in Epitaphio Bionis, ver. 2.

Καὶ, ΠΟΤΑΜΟΙ, κλαίοιτε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα,
Νῦν, ΦΥΤΑ, μοι μύρατε, ἢ ΑΛΣΕΑ, νῦν γοασθε.

ΥΠΕΡΔΕΞΙΟΝ ΧΩΡΙΟΝ. Εἶχον δ' ὑπερδέξιον,
οἷον χαλεπώτατον.] Hæc sunt verba Xenophon-
tis in Exped. Cyr. lib. iv. p. 339. ubi recte
legitur, Εἶχον δ' ὑπερδέξιον ΧΩΡΙΟΝ. Quomodo
et apud Suidam scribendum est.

⁺ Ὅδ' δ' ἔ' recte MS.
C.C.C. Oson.
Porson. IV. 479.

ΥΠΕΡΕΠΥΡΡΙΑΣΕΝ. Ἀριστοφάνης. ⁺ Ὁ δὲ δέσας
ὑπερεπύρρϊασεν. Ἀλλ' ἡ τῆς, πυρρῶς ἐγένετο.] Locus
Aristophanis exstat in Ran. ver. 310.

Ὅδ' δὲ δέσας ὑπερεπύρρϊασέ με.

ΥΠΕΡΕΤΔΟΚΟΥΜΕΝΟΙ. Ὑπεραρεσκόμενοι.
Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑπερευδοκῆμενοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ
τῆς Σικιπῆωνος ὁμολογία, ἢ τῷ χωρισμῷ τῶν πραγμά-
των.] Hæc Interpres ne vertit quidem: in quo
judicium ejus laudandum est. Nam locus
corruptus est, sed ita ut facile redintegretur
tamen. Rescribendum omnino: ἢ ΤΩ ΧΕΙ-
ΡΙΣΜΩ τῶν πραγμάτων. Est autem χειρισμός
τῶν πραγμάτων, *rerum administratio*. Suidas
infra, v. Χειρισμόν. Ὡς μὴ μόνον ἀλόγισον, ἀλλὰ
ἢ μανιώδη φαίνας ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. *Ut administratio illa non solum*
imprudens,

imprudens, sed etiam insana videretur. Poly- PARS
III.
bius, lib. iii. p. 321. Τὸν δὲ Φλαμίνιον ὀχλοκό-
πον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, πρὸς ἀληθινῶν δὲ
καὶ πολεμικῶν ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ἐκ
εὐφροῆς. Idem, p. 1002. ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΩΝ Πηλυχῆ καὶ Σηλωτόν. Idem in Excerptis Va-
lesii, p. 1475. Ὅτε δὲ εἰς ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ
ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ τις βλέψαι, τὴν ἀγεννίαν κα-
ταπλήττωσιν καὶ τὴν ἀνανδρίαν. Quare utrumque frag-
mentum sine dubio Polybio adjudicandum est.

ΥΠΕΡΘΕΝ. Ἐπάνω. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἶκός καὶ κλισίων χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχειν.

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod
legitur Anthol. lib. vi. p. 573.

ΥΠΕΡΘΟΡΩΝ. Ὑπερπηδῶν. Τῆς Δήμητρος ἔ-
δυνάμενος ὑπερθορεῖν τὰς θύρας. Θορεῖντα δὲ εἶναι ἐπὶ
τὸ μέγαρον.] “ Vel scribe *θορεῖντα*, vel *θορόντα*.”
Kuster. Nihil hic vidit vir doctissimus. Sunt
hæc verba Herodoti, lib. vi. cap. 134. de
Miltiade, ubi ita legitur: Τὸν δὲ ἀπικόμενον ἐπὶ
τὸν κολωνὸν τὸν πρὸ τῆς πόλεως εἶναι, ἔρχομαι θεομοφὸρος
Δήμητρος ὑπερθορεῖν, ἔδυνάμενος τὰς θύρας ἀνοῖξαι·
ὑπερθορόντα δὲ εἶναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. *Miltiades ad
collem, qui ante urbem est, accedens, cum fores
Cereris legiferæ aperire nequirit, septum tran-
siluit; et deinde in delubrum penetravit. Quod
hominis irreverentis est, et tangentis non tan-*

PARS
III.

genda. Cæterum ad hanc normam castigandus est Suidas.

ΥΠΕΡΚΥΠΤΩ. Αἰτιατικῇ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπτω, ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει αἰτιατικὴν, καὶ ὁ Πλάταρχος· ἡ δὲ Χαρίκλεια γενικῇ ὑπερκύπταντες τῷ ὄρει. Sciendum est τὸ ὑπερκύπτω apud nonnullos scriptores, ut et apud Plutarchum, cum accusativo poni: apud Heliodorum vero, cum genitivo.] “Nota hæc salebrosa est, in qua
“vertenda non tam verborum, quam sensus
“rationem habui.” Kuster. Nihil hic video, quod quenquam moretur. Kusteri autem interpretatio futilissima est. Nimirum non intellexit vir doctissimus quid sit ἡ ἔσω γραφή. Deinde Græca nonnihil laborant. Scribendum omnino: Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπτω ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει Αἰτιατικὴν, καὶ ὁ Πλάταρχος· ἡ δὲ Χαρίκλεια Γενικὴν. Dicit Suidas verbum ὑπερκύπτειν apud τὸς ἔσω, et Plutarchum, accusativo gaudere: apud Heliodorum vero, genitivo. Quod verum est. Ἡ ἔσω γραφὴ est Scriptura Christiana, sive Scripta Patrum Christianorum. Opponuntur scilicet οἱ ἔσω et οἱ ἔξω. Paulus in Prima ad Corinth. v. 12: Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἐξω κρίνειν; Οὐχὶ τοὺς ἐξω ὑμεῖς κρίνετε; τοὺς δὲ ἐξω ὁ Θεὸς κρίνει. Ad quem locum consulendi Interpretes. Consulendus et Cl. Kusterus ad Suidam, v. Ἀμφισβήτησις. Atque hinc intelligendus
Marcus

Marcus iv. 11. ΤΜΙΝ δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τῆς Θεᾶς· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἐξ ὧ ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεσθαι. Verbum autem ὑπερχύπειν cum accusativo usurpat Basilius Magnus Homil. de Invidia: ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα. Item Eusebius, Demonst. Evang. i. 5. ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ τὴν ὁρωμένην ἅπασαν κλίσιν.* Addo Plutarchum in Lycurgo: Ταῦρον ἐκλίνει μέγαν, ὃς ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τὸ Ταῦγέλον ἀπὸ τῆς Εὐρώτα πίεσθαι. Locus autem Charicleæ, ad quem respexit Suidas, legitur apud Heliodor. Æthiop. lib. i. sub initium: Ἄνδρες ἐν ὅπλοις ληστρικοῖς ΟΡΟΤΣ ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Atque hæc ad Suidam complanandum et illustrandum suffecerint.

PARS
III.

ΥΠΕΡΟΥ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗ. — Πλάτων Ἀδώνιδι·

Εἴτ' ἔχ' ὑπὲρ μοι περιτροπὴ γένεσθαι.]

Platonis senarius claudicat, atque ita est sublevandus:

Εἴτ' ἔχ' ὑπὲρ περιτροπὴ μοι γίνεσθαι;

Quid? nonne hæc mihi pistilli circumactio est?

*Dawsonii Canonem
neglexit T. In Photio,
Suida, Et. Mediolan.
Vms. C.C.C. οχον.*

—μοι περιτροπὴ γένεσθαι.

Porson. IV. 480.

* Idem in Præpar. Evang. lib. i. 6. Οἱ διανοίας καθαρευτάτοις ὁμμασι πᾶν τὸ ὁρωμένον ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Origen. Περὶ εὐχῆς, § 24. p. 46. Ἐπαιρόμενοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῇ διανοητικῇ ἀπὸ τῶ προσδιατρέχειν τοῖς γήϊοις, — καὶ ἐπὶ ταῦτα ὑψόμενοι, ὥστε καὶ ΥΠΕΡΚΥΨΕΙΝ τὰ γινεῖα.

PARS
III.

ΥΠΕΡΠΑΙΕΙΝ. Ὑπερβαίνειν. Πλεονάζειν. Διδ
τὸ γεγονὸς ἐθε καὶ ὑπερβολὴν εἰκάσαι δυνατὸν ὃν ἐθε
τῶν ὄντων ἐστίν. Οὕτως ὑπερπαίει πάσας τῇ δεινότητι
τὰς προεξημένους πράξεις.*] “Fragmentum hoc
“salebrosum est, nec sensum fatis planum ha-
“bet.” *Kuster*. Scribendum videtur: ΔΙΟ τὸ
γεγονὸς — εἰκάσαι δυνατὸν ἐθε τῶν ὄντων ἐστίν. *Quare*
factum illud a nullo quidem mortalium satis
æstimari potest. Τὸ γεγονὸς, est, id quod accide-
rat. Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam v. Ἐξαύλης.
Βιβλιοφόρον ἐπεμπον πρὸς τὸν Περσέα, διασαφῆντα
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ. Tabellarium ad Perseum mi-
serunt, qui, quod acciderat, ei significaret. At-
que hinc restituendus venit Diodorus Siculus,
lib. i. p. 28. Ἐπειὰ πρὸς γλαβόρων τῷ μυθογράφῳ
καὶ ποιητῶν ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, ἐμπεπλήσθη τὰ θεάτρα,
καὶ τοῖς παγενομένοις ἰσχυρὰν πίστιν καὶ ἀμετάθετον γενέσθαι.
Quod cum factum accepissent mythographi et
poetæ, omnia theatra impleverunt, et posteris
ut rem indubitatam tradiderunt. Ita scriben-
dus et interpretandus est iste locus. Quem-

* In hoc fragmento recte legitur, ὑπερπαίει. *Plutarch. de*
Iside et Osiride lxxii. p. 167. Edit. Squire. Τὸ μὲν γὰρ εἰς
ταῦτα τὰ ζῶα τὰς θεὰς τὸν Τυφῶνα δίσταντας μεταβαλεῖν, οἷον ἀπο-
κρήνησας ἐαυτὰς σώμασιν Ἰσίδω καὶ Κυνῶν καὶ Ἰεράων, πᾶσαι ΥΠΕΡ-
ΠΕΠΑΙΚΕ τερατείας καὶ μυθολογίας. Cl. Editor malit, ΥΠΕΡΒΕ-
ΒΗΚΕ. Sed nihil muta. Aristocles citatus ab If. Casaub. in
Notis ad Laertii Aristotelem p. 71. Πάντα δ' ΥΠΕΡΠΑΛΑΙΕΙ
μυρία τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα τῷ λόγοντος εἶναι Πυθαγορικὸν ἐαυτῶν.
Legendum, ΥΠΕΡΠΑΙΕΙ.

admodum

admodum non semel scribit Diodorus. Vulgo PARS
III.
nullo sensu legitur τὸ γένος. Hæc scripseram;
cum, ut fors ferebat, incidi in ipsum locum,
quem laudavit Suidas. Est autem Polybii,
lib. xiv. p. 949. ubi ita legitur, prout emen-
daveram.

ΥΠΕΡΧΕΤΑΙ. Αἰτιατικῇ ἀντὶ τῆς, ὑπάγειν τὸν
ἄνθρωπον καὶ ὑποτρέχει. — Ἀριστοφάνης Ἰππῶν

— Εἶδ' σοι ὑπέρχεται,

Ὡσπερὲ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλκεύει.]

Monuimus modo supra verbum ὑπελθῶν accu-
sativo gaudere: quod ex hoc loco patet.*
Locus autem Comici, qui male sanus est, ita,
tum sensu tum Græcismo postulante, rescri-
bendus est:

— Εἶδες οἱ ὑπέρχεται,

Ὡσπερὲ γέροντας, ἡμᾶς Κ'ΕΚΚΟΒΑΛΙΚΕΥ-
ΕΤΑΙ.

*Vides quomodo nos, tanquam senes, circumve-
nit et deludit.*

Est autem ὑπέρχεσθαι, *subrepere, subblandiri,
ludificari.*† Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr.

* Ita et ὑποδύεσθαι apud Plutarch. in Pompeio p. 446. Edit.
Bryan. Οὗτος δὲ (Καίσαρ) συνηγόρει τῷ νόμῳ, Πομπηίου μὲν ἐλάχιστα
φροντίων, ΤΙΘΕΤΟΜΕΝΟΣ ΔΕ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ἐξ ἀρχῆς ἑαυτῷ καὶ
κτώμενος.

† Andocides in Orat. iv. p. 301. Edit. Han. 1619. Εἰ-
κότως δὲ μοι δοκῶσιν οἱ κριταὶ ΥΠΕΡΧΕΣΘΑΙ Ἀλκιβιάδην, ἀεὶ νέος Ταν-
ξίαν τοσαῦτα μὲν χρήματα ἀναλώσαντα, προσηλαχιζόμενον.

PARS
III.

ver. 404. Ὑπέρχομαι, τὸ ὑπερκάτω τινὸς ἔρχομαι,
καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω. Οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ
γῆν σχηματίζονται. Vide omnino Schol. ad Soph.
Elect. ver. 60. Siculi Ὑπονέμεσθαι vocant. He-
sychius: Ὑπονέμεσθαι, ἐξαπατᾶν. Epicharmus
Siculus apud Polluc. ix. 82.

—— Ὡς περ αἱ πονηραὶ μάντιες,

Αἰ 9' ΥΠΟΝΕΜΟΝΤΑΙ γυναῖκας μωρὰς ——

—— Καὶ πάντα γινώσκοντι τῷ τι λόγῳ.

Versus postremus mutilus est, atque ita sup-
plendus:

—— Καὶ πάντα γινώσκοντι ΚΩΤΙΛΩΙ ΛΟΓΩΙ.

Cl. Bentleius ad Phalar. emendabat, τῷ τηναῖ
λόγῳ. Sed nostra emendatio verissima et ele-
gantissima est. Vox κωτίλος usitata est de
muliebri garrulitate et sermone fraudulento.
Hesiod. Op. ver. 373.

Μηδὲ γύνῃ σε νόον πυγρολόος ἐξαπατάτω

Αἰμύλα ΚΩΤΙΛΛΟΥΣΑ ——

Theocritus in Syracusiis, ver. 64. 87.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι ——

Παύσαοθ', ὦ δύσανι, ἀνάηκτα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ.

Idem, ver. 89.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δέ τιν ἐὶ ΚΩΤΙΛΑΙ εἰμές;

Suidas: Κωλίλη. Ἡ λόγοις ἀπαλιῶσα. Καὶ Κωλίλος.
Ὁ πανῆργος, ἢ κόλαξ, ἢ ἀπαλειών. Καὶ Δαβίδ' ΚΩ-
ΤΙΛΟΙΣ

ΤΙΛΟΙΣ κέχρηται ΛΟΓΟΙΣ φενακίσαι περιώμεν. PARS
Quæ nostram emendationem egregie con-
firmant. III.

ΥΠΕΣΧΕΝ. Ὑπέκλινεν. Ἐδωκεν. Οὐδὲ τὴν
ἀκοὴν ὑπερχε τοῖς διαβαλλασιν, ἔδδὲ φόνον ἀδικον εἰργά-
σατο ἐκὼν γε ἔναι.] Hæc sunt verba Procopii in
Vandal. lib. i. p. 94. Leguntur etiam supra
apud Nostrum, v. Ἰωάννης.

ΥΠΗΝΕΜΙΑ. Ὡς ἡμεῖς λέγομεν. Ἀριστοφάνης
Δαιδάλω

Ἐνίοτε πολλοὶ τῶν ἀλεκτρούων βία
Ὑπηνέμια τίκῃσιν ὡς πολλάκις.]

"Idem fragmentum Aristophanis citat Athe-
"næus lib. ix. p. 374. Sed qui τὸ ἐνίοτε non
"agnoscit; et pro πολλοὶ rectius habet πολλαί,
"genere fœminino." Kuster. Hos senarios
Platoni ἐν Δαιδάλω adsignat Scholiastes ad
Aristoph. Nub. ver. 663. Nam uterque Co-
micus in Dædalo laudatur: de quo Cl. Erne-
stus ad locum. Veram autem lectionem, pace
viri eruditi, subministrat Suidas:

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρούων βία
Ὑπηνέμια τίκῃσιν ὡς πολλάκις.

Interdum MULTÆ gallinarum MULTA οὐα
inania vi excludunt. Ita interpretandi sunt isti
verficuli. Βία τίκῃσι, vi et præter naturam
pariunt.

FARS **III.** *pariunt.* Hæc est mens Comici, quam minus perspectam habuerunt viri doctissimi. Huc facit Varro de Re Rust. lib. ii. p. 62. *In fæ-tura res incredibilis est in Hispania, sed est vera: quod in Lusitania ad Oceanum in ea regione ubi est oppidum Olyssippo, monte Tagro, quædam e vento concipiunt certo tempore equæ: ut hic GALLINÆ quoque solent, quarum OVA ΤΠΗ-NEMIA appellant.**

ΤΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ. Ὑπονοῶν. Ἐχθραίνων.] Sic quoque totidem verbis Hesychius. Uter-que respexit ad 1 Reg. xviii. 9. Καὶ ἦν Σαὺλ ΤΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

ΤΠΟΓΤΟΝ, Ἐχύτερον. Πράφαλον. — Ὀλιότη-ρος δὲ ἦν ὁ δρόμος ἐξ αἰμαλῶ πεπηγότες, ὑπογύς τε καὶ πολλὰ ὡς τῶν φευγόντων ἀπελείποντο καὶ ἄκοντες.] Hæc sunt verba Appiani in Libycis p. 127.

ΤΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ. Διασύροντες. Ξενοφῶν. Οἱ δὲ μισθῆες με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν.] Locus Xenophontis legitur Memorabil. lib. ii. cap. i. De eo nuperrime egerunt viri doctissimi ad Mærin. Sed omnes fefellit elegantissima locutio. Interpretatio autem Suidæ futilissima

* Hesych. Ζεφύρια. Ὑπνήμια ὠά.

est. Ὑποκορίζεσθαι non est διασυρόντων, sed **PARS**
blandientium. Quod ex Damascio in vita **III.**
Isidori patet.* Ita autem scribit Damascius

apud Phot. p. 1032. Πρόχειρον ἦν εἰς Παιτίμη-
σιν. Διὸ καὶ θαυμά πολλοῖς προσέκρυσιν, ἅκ' ἀνεχόμε-
νοι αὐτῶν ΤΗΝ ΚΑΚΙΑΝ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ.

*Ad reprehendendum proclivis erat: quare eti-
am multos offendit, quod vitia eorum verbis ex-
tenuare non posset.* Aristides vol. ii. p. 112.

Οὐτε ΤΑΣ ΚΑΚΙΑΣ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ τῷ τῆς
ἀρετῆς ὀνόματι, ὅτε τὰς ἀρετὰς φανλίζεν, τὰ τῆς κα-
κίας ἐκάσῃ ὡρατεθέντα. *Nec vitii virtutis ti-
tulo blandiri, nec virtutes, vitii nota affixa, ca-
lumniari.* Quare locus Xenophontis, ad quem
uterque, tum Damascius, tum Aristides, re-

* Ita Plato de Repub. lib. iii. p. 200. Edit. Massey. Οὐχ
ἡ ἀνοίαν ἔσθαι ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ καλεῖται ὡς εὐθείαν. Plutarch.
in Solon. p. 189. Edit. Bryan. Ἄ δ' ἐν οἱ νῦν τῶν Ἀθηναίων
λέγουσιν τὰς ἑπ' πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρωποῖς
ἐπικαλύπτοντας ἀσείως ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας,
τὰς δὲ φόρους, συντάξεις, — καλεῖντας. Libanius in Orat. xxxi.
p. 651. Καλεῖται δὲ τῶν μὲν δόλων ἡμᾶς αὐτοὺς δεσπότης· τὰς δὲ ἡμῶν
αὐτῶν δεσπότης ἄρχοντας, ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ τὴν ἀνάγκην εὐ-
φροσύνης ῥήματι. Vide et eundem supra, p. 605. Athenæus lib.
x. 6. p. 585. Φιλάργυρος δὲ τις ἐρατῆς ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΣ αὐτὴν
(Φρόνη) εἶπεν· Ἀφροδίσιον εἰ Πραξιτέλης· Ἡ δὲ, Σὺ δ' ἔρωι Φοιδῶ.
Ita et Alexis verbum Ὑποκόρισμα usurpat apud Athenæum p.
421. quem vide; et Plutarch. in Galba p. 387. Καὶ παρῶ-
χεν αὐτὸν ἐκ ἄχαριν εἰς ἐπαχθὴ τοῖς ὑπηκόοις, εἰδὼς φυγῆς ΥΠΟΚΟ-
ΡΙΣΜΑ καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ δεδομένην. Qui locus
notandus.

spexit,

PARS ^{III.} spexit, sine dubio corruptus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, rescribendus: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλῶσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισῶντές με, ΜΗ ΤΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ, ὀνόμαζον Καλίαν. *Qui me amant, Felicitatem appellant; illi vero qui oderunt, neutiquam blandientes, Infelicitatem me vocant.* Nihil verius hac emendatione. Μὴ ὑποκοριζόμενοι. *Nihil dissimulantes. Neutiquam subblandientes.* Quod faciunt qui amant scilicet: de quo nos supra ad v. Σαβακῶν. Hinc emendandus Alciphron lib. iii. p. 346. ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ δὲ ἱππόπορον μεθ' ΤΠΟΚΟΡΙΣΜΩΝ ἐκθεραπύειναι, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς ἐκπιῆσα. *Parthenium autem nobile illud scortum impense colitur, quæ totum te cum tuis agris devoravit.* Ita scribendus et interpretandus iste locus, qui viros doctissimos frustra habuit. Vulgo ineptissime legitur, παρθενίαν. Sed Παρθένιον est nomen ὑποκοριστικόν, in quo tota vis et venustas hujus loci consistit. *Suavicula illa puella, quæ tota tota virgo est.* Non potuit festivius noster Alciphron.

ΤΠΟΚΡΕΚΟΝΤΩΝ. Κρεόντων. Ἐχέζοντων.] Vox postrema nonnullis suspecta videtur. Sed perperam. Pindar. Olymp. ix.

Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν
Μανίασιν ΤΠΟΚΡΕΚΕΙ.

Intempestive

Intempestive gloriari

Ad insaniam accedit.

PARS
III.

Recte Schol. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τῆς κιδάρως
κρημῶν. (Lege κρημάτων.) Πρώτερον γὰρ τῆς κιδάρως
ὑφαπτόμενοι ΥΠΟΚΡΕΚΟΥΣΙ.*

ΥΠΟΠΥΘΜΙΔΙΟΝ. Τὴν εἰς τὸ πυθμένα κατα-
λαφθεῖσαν. Οὐκ εὐοῖνε σαφυλῆς ἀποσπάδα πειλάρ-
ραγον.] Fragmentum hoc est pars Epigram-
matis, quod ex Anthologia inedita dedit Cl.
Kusterus supra ad v. Ἀνείρυσω. Dedit et Cl.
Reiskius Anthol. pag. 60. Sed poetæ manum
neuter adsecutus est. Nos Carmen inte-
grum et emendatum adscribemus. Est autem
Leonidæ.

ΛΑΦΡΙΗ ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ ταύτην χάριν, ἔκ τε πινέσει

Κῆξ ὀλιγησιπύς δέξο Λεωνίδεω.

Ψαῖσά τε πινέλια καὶ εὐθήσαυρον ἐλαῖαν,

Καὶ τῷτο χλωρὸν σῦκον ΑΠΟΚΡΑΔΙΟΝ,

Κ' εὐοῖνε σαφυλῆς ἔχ' ἀποσπάδα πειλάρραγον,

Ποῖνία, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.

Ἦν δέ με γ', ὡς ἐκ νόσος ἀνείρυσω, ὥδε καὶ ἐχθρᾶς

Ἐκ πινέως ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Ita scribendum istud Epigramma. In primo
versiculo vulgo legitur Λαθρίη ἐκ πλάτης, quod

* Suidas : Κρέκειν. Καὶ κρεκόντων, κρεόντων τὴν κιδάραν.
ΕΓΓΙΖΟΝΤΩΝ.

PARS
III.
plane nihili est, et contra metrum. Nos veram lectionem exhibemus. Poteris etiam scribere, *Λαφρίη ἐκ παανίης*. Quod idem sonat. Sed illud suavius. Epigram. Anthol. lib vi. P. 555.

ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ, ὡς οἶδα, ἀκραφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις ταῦτα δέχῃ δῶρα Λεωνίδεω.

Quod Epigramma plane gemellum est. *Dianæ* autem *ΛΑΦΡΙΑΕ* meminit Pausanias in *Achaicis*. Suidas: Ἀφρῆμις ΛΑΦΡΙΑ. Ἡ θεός. Idem: Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλευτον εἶναι ΤΗΝ ΛΑΦΡΙΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. Confer etiam Antonin. Liberal. *Metamorph.* cap. xl.* In secundo autem *Pentametro* MSS. *σῦκον ἀποκρίδιον*. Quod ne *Græcum* quidem est. Interpretes autem, homo festivus, *ficum delectam*. Nos recte restituimus, *σῦκον ἀποκράδιον*. *Ab arbore ficum*. Quam proinde *χλωρόν* vocat Poeta. *Getulicus* in *Epigrammate*, *Σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων*. Quod idem est. Verbum Ἀποκραδίζειν usurpat *Nicander Alexiph.* ver. 316.

— Ὅποιήας ΑΠΟΚΡΑΔΙΣΕΙΑΣ ἐρινέας.

Ubi Schol. Ἀποκραδίσειας. Ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυνκίστειας. Ἐρινέας δέ, τῆς κλάδους τ' συνκῆς. Nihil verius hac emendatione. Notanda

* Vide autem Cl. Brunck, *Emend. in Analect.* p. 48. qui ἀπὸ τῆς, *Λαφρίης*, malit *Λαδρίης*.

autem vox Ἀποκράδιος, quam alibi frustra quaesiveris. PARS
III.

ΥΠΟΣΤΑΣ. Ὑπομένας. Θαρσήσας. Ξενοφῶν. Ὅς τις ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. — Ὑφίστασθαι δὲ τὸ μὲν ὀπλιτῶν Ἀρκευόμενος.] Delenda ista virgula, *Suid. V. E. thelon-
της. Whiter in
Porfani Hist. Brw.
in Xenoph. I. 259.*
et locus uno tenore scribendus. Quemadmo-
dum recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. p. 319. unde hoc fragmentum de-
promptit Suidas.*

ΥΠΟΤΕΜΕΣΘΑΙ. Ἀφελέσθαι. Ξενοφῶν. Ἡ ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμεῖσθαι ἡμᾶς πάλιν ἐκεῖνοι. Ἡμῖν δὲ ἔπω ἡ ἰσχύς πάρεστιν.] Hic locus legitur apud Xenoph. Instit. Cyri, lib. i. p. 18.

ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ — Ὑποδεικνύει. Ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τῷ μέλλοντος. Φιλόστρατος Φησίν.] Fal-
litur Suidas. Hæc enim sunt verba Synesii, Epist. cv.

ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. Ἀπὸ γνώμης. Ἀπὸ κρί-
σεως μιᾶς.] Aristoph. Lysist. ver. 270.

Μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες

Πάσας ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. —

Ad hunc locum respexit Suidas.

† Eunapius in Ædesio p. 64. Οἱ τινες ἅμα φραζόμενοι κατὰ
λίθων καὶ λιθοξόων θυμὸν ἐπὶ ταῦτα ἀλλόμενοι, πολέμῳ δὲ μῆτε ἀκοῇ
ΤΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟΙ, τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμμένατο.

ΤΥΠΟΦΟΝΙΑ.

PARS
III.

ΥΠΟΦΟΝΙΑ. Τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκέοις τῷ ἀναιρεθέντι, ὑπο τῷ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῆρκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ὅτι τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τῷ φόνῳ δίκην, Ὑποφόνια καλεῖται.] Hæc manifesto interpolata sunt. Idem ἐπεξίεναι et ἐπεξέρχεσθαι. Quare alterum alterius glossema est. Quod miror non animadvertisse Kusterum. Cæterum vox ὑποφόνια occurrit apud Aristidem, vol. ii. p. 436. Ἡδέως ἂν σε πυθοίμην, εἰ τότε αὐτὴν ὡς γλαβὼν Ἀγαμέμνων ἀπέκτεινεν, ἢ καὶ ὡς σὸι μένυσαν, τὴν χρὴ ποιεῖν αὐτὸν νῦν, ἢ πῶσα τὰ ΥΠΟΦΟΝΙΑ καταθέντα, εὐμενῆς τυχεῖν. Age vero, dic nobis, quæso, si illam, sive adhuc in contubernio tuo commorantem, sive mox ereptam, occidisset Agamemnon; quam hodie ratione, quantave multa cædem expiare, teque placare posset.

ΥΠΤΙΟΣ — Ἐν Ἐπιγράμματι: Ὡς πολὺν ὑπτίον ὕπνον ἐγύμνασε.] Festive admodum Interpres: *Qui multum somnum supinum dormivit.* Quod de Endymione quidem verum est. Atqui, mi homo, hic alia res agitur. Scribendum utique: —

Ὡς πολυύπτιον ΙΠΠΟΝ ἐγύμνασε —

Est autem pars Epigrammatis, quod integrum dedit vir doctissimus in Miscell. Lips. vol. ix. p. 465. et ante eum Cl. D'Orvillius ad Charit.

rit. p. 158. Ipsum Epigramma, quod neuter PARS
intellexit, hic apponendum esse duxi. Est au- III.
tem Asclepiadæ in Lyfidicen :

Λυσιδίκη σοί, Κύπρι, τὸν ἵππασῆρα μύωπα

Χρυσέον εὐκνήμης κνήρον ἔθηκε ποδός.

ᾧ πολυύπλιον ἵππον ἐγύμνασεν, εἰδὲ ποτ' αὐτῆς

Μηρὸς ἐφοινίχθη κῆφα τιναστομένης.

Ἦν γὰρ ἀκνήλιος τελεοδρόμος. Οὐνεκὲν ὄπλον

Σοὶ κατὰ μεσοπόλης χρυσέον ἐκρέμασεν.

In altero Hexametro Cl. Reiskius legendum
censebat, Ὃς πολὺν ὑπλίων ἵππον. Sed sensus loci
hominem fefellit. Nimirum Lyfidice, mulier
continentissima, et quæ nullum commercium
cum viro haberet, suas res ipsa agebat. Nunc
vero, vel anus vel uxor facta, instrumentum
artis suæ, ut mos erat, Veneri suspendit.
Quare legendum omnino :

ᾧ πολυύπλιον ἵππον ἐγύμνασε —

Quod planum et pulcherrimum est. Hesych.
Ἴππον, τὸ μόριον τῆς γυναικός. Sed de hoc satis.
Neque enim in his quisquiliis immorari vo-
lumus. Cæterum exstat Epigramma apud
Athenæum et Laertium, quod alii Platoni,
alii Asclepiadæ nostro adscribunt. Carmen
ipsum, quod venustum in primis est, hic
emendatum adponam :

VOL. II.

X

Ἀρχεάνασαν

PARS
III.

Ἀρχεάνασαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἐταίραν,

ἥς καὶ ἐπὶ ρυτίδων ἔξετο πικρὸς ἔρως.

Ἄ δειλοὶ, νεότατος ὑπανηιάσαντες ἐκείνης

ΠΡΩΤΟΒΟΛΟΥ, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Ita scribendum videtur istud Epigramma, quod corruptum magis magisque corruperunt viri eruditissimi Salmasius ad Achillem Tatium et D'Orvillius ad Charitonem. Notandum antitheton, ἐπὶ ρυτίδων — νεότητι ἐκείνης ἀντιάσαντες. Quod viros doctissimos fugit. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 549.

— Τρομερῶς ΓΗΡΑΟΣ ΑΝΤΙΑΣΑΣ.

Recte autem πρωτοβόλας. Metaphora a plantis novo vere turgescens et πρωτοβόλοις. Philodemus, in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 608.

Οὐπω σοὶ καλύκων γυμνὸν θέρους, εἰδὲ μελαίνει

Βότρυς ὁ παρθενίας ΠΡΩΤΟΒΟΛΩΝ χάριτας,

Ἄλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγασιν ἔρωτες,

Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.

Φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ.

Μάνις ἐγὼ πολλῆς αὐτίκα πυρκαϊῆς.

ΥΣΣΟΣ. Ἀκόνιον. — Τῶν δὲ ὑσῶν οἱ μὲν εἰς παχεῖς, οἱ δὲ λεπτοί.] Hoc fragmentum depromptum est ex Polybio, lib. vi. p. 653.

ΥΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ. Παραγινόμενον. Ἐπισκόπε γὰρ αὐτῶν ταῖς γνώμας διὰ τὰς ὑπομνήσεις.

μίας ὁ Θεός, καὶ τὸν ὑφέρποντα λιμὸν αὐτοῖς ἐκ ἔλε-
πον.] Hæc sunt verba Josephi de Bell. Judiac. PARS
III.
lib. v. p. 344.

ΤΦΕΙΣ. Ἐνδὲς. Ὑποχαλάσας. Ὁ δὲ ὑφεῖς τῷ
Φρονήματος, ἐπέμψεν ἱκετεύων μὴ πολεμηθῆναι.]
Depromptum est hoc fragmentum ex Dion.
in Excerpt. Legat. ab Ursino editis, p. 403.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ ΖΩΝ. Ἰένιος ὄνομα εἰς τὴν ἵππάδα
τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις,
κοιλιδοαίμων καὶ ταγηνοκνισοθήρας.] Locus hic auc-
tior legitur supra, v. Ἰένιος. Sed mutilus et
corruptus, qui ita ope MS. Paris. supplendus
et refingendus est: Ἀνὴρ Ἰένιος ὄνομα, εἰς τὴν
ἵππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπά-
τοις, κοιλιδοαίμων, καὶ ταγηνοκνισοθήρας· βέλομαι γὰρ
τὰ τῆς κωμωδίας τὰς τοιαύτας εἰπεῖν, ἐδεμίᾳ, μὰ τὸν,
ἀπειροκαλία· ὃς ἔνειμε τὴν γαστέρα τοῖς τρισὶ πλε-
σίοις, τοιαύταις καὶ τοσαύταις ὀπιπῆδων τραπέζαις λύκω
τινὸς δίκην ἢ ἰκτίνω ἢ ἀρπύας, ἵνα τί καὶ παίσω.
*Vir quidam, Junius nomine, equestri ordine,
ventri natus, familiaris Consulibus, Κοιλιδοαίμων
et Ταγηνοκνισοθήρας: amo enim verbis Comici
tales appellare; idque recte mebercule et neuti-
quam præter decorum; quippe qui tribus diviti-
bus*

PARS ^{III.} *bus ventrem suum collocaret, tot tantisque mensis
tandem tanquam lupo, aut miluo, aut Harpyarum
aliqua, ut ita dicam, inbians et involans. Ita
scribendus et vertendus iste locus. Est autem,
quod nemo vidit, Æliani. Quod et res et sti-
lus indicat. Notandum illud, ἵνα τὶ καὶ παύσω.
Quod Ælianeum est. Vide nos supra, ad
v. Τρικουρσία.**

* Notandum et istud, ἑδμεῖ, MA TON, ἀποροκαλία. Sic Philo vol. ii. p. 271. Edit. Mangey: εἰδῶσι γὰρ ἀναφθιγγά-
μενοι τοσῶτον μόνον ἢ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν παραλαβόντες, ἐμφάσει
τῆς ἀποκοπῆς, τρανὲν ὄρκον ἐ γινόμενον. Ad hunc locum vide Cl.
Koen. in Gregor. de Dialectis p. 65. qui addit: *Per Deam
jurantes dicebant μὰ τὴν, et ἢ τὴν.* Vide Schneider Pericul. Crit.
p. 36. et Suidam v. Νὴ τὴν et v. Λαχάνοις. Eadem locutio
occurrit in Epigram. quod legitur Anthol. p. 300. et apud
Laertium in Lycon. Ita etiam loquitur Philodemus in Epigram.
Miscell. Lips. p. 141. et Aristophanes Ran. v. 1421. Μὰ
τὸν — Ubi Schol. Ἑλλειπτικῶς ὁμνίει. Καὶ ὅτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρ-
χαίοις ἐνίοτε μὴ προσιδέναι τὸν θεόν, εὐλαθείας χάριν. εἰδῶσι δὲ
τοῖς τοιούτοις ὅκοις χρῆσθαι, ἐπευφημιζόμενοι ὥστε εἰπεῖν μὲν, μὰ τὸν
ἔνομα δὲ μηκέτι προσδεῖναι. Hinc obiter intelligendus est insignis
locus Plutarchi in Cleomen. p. 319. Edit. Bryan. Μίγας ἐν
τῷ φρονήματι γεγονώς ὁ Κλεομένης, ἰδρασύνετο πρὸς τὰς πολίτας, καὶ
τῶν παλαιῶν τινὲς αὐτὸς ἀνιμίμησκε βασιλείῳ ἐπὶ πότος. Ὅτι, MA
THN, Λακεδαιμόνιοι συνδάνονται περὶ τῶν πολεμίων ἐ πότοι εἰσίν,
ἀλλὰ πᾶς εἰσίν. Hinc etiam intelligendus Damascius apud Photium
p. 1038. Edit. Schott. Γυναῖκα παιδοποιὸν ἀγέλαι. ὥς δ' ἐκ ἐπι-
θετο τὸ δαιμόνιον τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν λόγοις ἡμερωτέροις, ὅρκῳ αὐτὸ
ἐπιπλάττειν ὁ Θεοδόσιος, καίτοι ὅτι μαγικὴν εἰδὼς, ὅτι θυεργίας MA
THN μελετήσας. Hodie nullo sensu legitur μάτην et in Damascio
et Plutarcho: quod viros eruditissimos admodum exercuit. Nos
atrique suam lectionem restituiimus.

ΦΑΓΕΙΝ.

ΦΑΓΕΙΝ. Γενική. Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν
ἄρτων.] Hæc leguntur Proverb. ix. 5.

PARS
III.

ΦΑΙΟΣ. Μένιππος ὁ Κυνικὸς ἐπὶ τοσούτον τεραλείας
ἤλασεν, ὡς Ἐρινύς ἀναλαβεῖν ὄχημα, λέγων ἐπι-
σκοπος ἀφίχθαι τῶν ἀμαρτανομένων ἐξ ἁδῆς, καὶ πάλιν
καίων ἀπαγγέλλειν ταῦτα τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν.] Hæc
fabula de Menedemo, Cynico, narratur apud
Laertium. Noster Menippo tribuit: quocum
facere videtur Lucian. in Necyomantia. Sed
de hoc viderit Suidas. Fuit autem Menip-
pus facetissimi et dicacissimi ingenii. Hinc
Varro MENIPPEUS, et Varronis Satiræ ME-
NIPPEÆ dictæ. De quo Athenæus, et Gel-
lius ii. 18. *Alii quoque non pauci servi fue-
runt, qui post Philosophi clari extiterunt. Ex
quibus ille Menippus fuit, cujus libros M. Varro
in Satiris æmulatus est: quas alii Cynicas, ipse
appellat Menippeas. De Menippi libris alii
aliter, ut mos est istorum hominum, judica-
bant. Laërtius in Menippo: Ἐνοι δὲ τὰ βιβλία
αὐτοῦ, ἐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίᾳ καὶ Ζωπύρᾳ Κο-
λοφωνίων· οἱ τὰ παύζειν ἕνεκα συγγράφοντες, ἐδίδοσαν
αὐτῷ ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι. Ubi inepte In-
terpres, velut censori idoneo dederunt. Διαθέσθαι
est distribuere, venum exponere. To dispose of
them about the country. Ulpian. ad Demosth.
Olynth. ii. Διαθέσθαι, πωλῆσαι. Laërtius in
Zenone Citico: Ἐνοι δὲ ΔΙΑΘΕΜΕΝΟΝ Ἀθήνησι*

PARS
III.

τὰ φορβία, ἔτω τραπῆναι πρὸς φιλοσοφίαν. Ἀνακάμ-
πλων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ σοῶ ΔΙΕΘΕΤΟ ΤΟΤΕ ΛΟ-
ΓΟΥΣ. Qui locus elegans est et minus intel-
lectus. Zeno prius διαθέτης φορβίων, nunc δια-
θέτης λόγων. Quo sensu intelligendus Herodo-
tus vii. 6. Ἐχοντες Ὀνομάκριτον, ἄνδρα Ἀθηναῖον,
χρησμολόγον τε καὶ ΔΙΑΘΕΤΗΝ χρησμῶν τῷ Μισαίῳ.
Ubi recte Gronovius: *Musæi sortium vendito-
rem*. Nos Angli: *A ballad-singer. A retailer of
prophecies*.* In quibus Cynicus noster. Nam
Menippus ex balatronum et mendicabulo-
rum collegio: id quod deprehendisse videor
ex Laërtio in Menippo: Ἀηρότερον δὲ αἰτῶν ὑπὸ
Φιλαργυρίας, ἴχυσε Θεβαῖος γενέσθαι. Quæ verba
prius emendanda, quam interpretanda sunt.
Scribendum omnino: ΑΡΤΟΝ δὲ αἰτῶν ὑπὸ
Φιλαργυρίας, ἴχυσε Θεβαῖος γενέσθαι. Menippus
cum turpis lucri gratia mendicaret, tandem ali-
quando civis Thebanus factus est.† Ita locutus
est Laërtius in Cleanthe: Τοιαύτος δὲ ὢν ΕΞΙΣ-
ΧΥΣΕΝ αὐτὸς διαδέξασθαι τὴν σχολήν. Est autem

* Apollonius in Hist. Mirabil. cap. iv. Ἀεαίς δὲ ἐξ Ὑπερ-
βορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς τῶν θεολόγων· ἔγραφε δὲ καὶ χρησμοὺς ΤΑΙΣ ΧΩ-
ΡΑΙΣ περιερχόμενος, οἳ εἰσιν μέχρι τῆς νῦν ὑπάρχοντες. Ita legendum,
Vulgo, ταῖς χώραις περιερχόμενος. Abaridis istius meminere Strabo
p. 803, Jamblichus in Vit. Pythag. § 90, et alii bene multi.
Vide Meursium ad locum Apollonii.

† Diphilus Comicus apud Athenæum lib. iii. 29. p. 111.

Ἄετες σποδῖτας χρυσεῖντας περιφέρει.

ἄρτον αἰτεῖν, *mendicando victum querere. To beg his bread.* Longus Pastor. lib. iii. p. 97. AP-
 ΤΟΥΣ ΑΙΤΗΣΟΜΕΝΟΣ ἦκαν. D. Matth. vii. 9. PARS
III.

ἢ τίς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν εἰς ΑΙΤΗΣΗ· ὁ
 ὑὸς αὐτοῦ ΑΡΤΟΝ, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Scriptor
 nescio quis apud Suidam v. Ἀρτίδιον. Ὁ δὲ τινα
 τὸν βασιλικῶν παίδων ΑΙΤΗΣΑΣ ΑΡΤΙΔΙΟΝ κα-
 τεχρήσατο. Aristoph. in Pac. 119.

Ἦνικ' ἂν ΑΙΤΙΖΗΤ' ΑΡΤΟΝ πᾶπ' ἀν με καλῶσαι.*
 Quare Menippus noster ex servo philosophus,
 et ex mendico civis Thebanus. Quod omnino
 verum. Eleganter, ut solet, Lactantius, Epit.
 Div. Inst. cap. 39. *Diogenes cum choro canum
 suorum, mendicare victum maluit, quam honesto
 labore conquirere.*

ΦΑΚΑΙ. Τὸ ἔφημα τῷ φακῷ. Θηλυκῶς, ἡ ἐφη-
 θῆσα. Ἀρσενικῶς δὲ, ἡ ἀνέφητος. Καὶ παροιμία·

Ἐπεὶ αὖτε πλεονάζει ἐκ ἐθ' ἡδέλα φακῇ,

Προῦθ' δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα καλῆσθαι.]

Scribendum, ΦΑΚΗ. Τὸ ἔφημα τῷ φακῷ. Ety-
 mol. Magn. Φακὸς μὲν, ὁ ὠμός· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἐφη-

Morbum vidit magnus Casaubonus in hoc versiculo, sed sanare
 non potuit. Legendum,

Ἄρτος σποδίας ΧΡΥΣΕΡΑΣΤΗΣ περιφέρει.

* Plutarchus in Bruto p. 242. Ληποδυμῆτος δὲ τῷ Βρέτῃ,
 καὶ μηδὲν ἔχοντος ἐν τῷ στρατοπέδῳ μηδὲν ἰδῶντος, ἠναγκάσθησαν οἱ περὶ
 αὐτοῦ ἐπὶ τὰς πολεμίας καλαφυγεῖν· καὶ ταῖς πύλαις προσελθόντες, ἄρ-
 τος ἦναι τὰς φύλακας.

θῆσα.

PARS
III.

Θαῖσα. Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 192. Φα-
κός ἐστιν ὁ ἀνέψλητος. ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἐφημένη. Qui
sequuntur versiculi, leguntur apud Comicum
in Pluto, ver. 1004.

Δῆλον ὅτι τὰς τρόπας τὶς ἐ μοχθηρὸς ἦν,
Ἐπεὶ αὖ πολλῶν ἐκ ἔθ' ἤδετα φακῇ.

Προτῷ δ' ὑπὸ τῆς πονείας ἀπαντ' ΕΠΗΣΘΙΕΝ.

Fuit, ut videtur, iste adolescens moribus haud
immorigeris,

Deinde dives factus non amplius delectatur
lente:

Ante vero, cum pauper esset, omnia devorabat.

Ita scribendus et interpretandus iste locus,
quem perperam sollicitarunt viri eruditissimi.
*The young man was very obliging, it seems, be-
fore he grew rich.* Ista est vis τῆς μοχθηρός.
Quod doctissimos Interpretes fefellit. Corri-
gendus obiter, dum calamo ludimus, Phere-
crates Comicus in Corianno apud Athenæum,
lib. iv. p. 159. ubi de isto edulio agitur:

A. Φέρε δὴ καλακλινῶ. Σὺ δὲ τράπεζάν μοι Φέρε,
καὶ κύλικα, ΚΑΙ ΤΡΑΓΗΜ', ἵν' ἤδιον πῖω.

B. Ἴδὲ κύλιξ σοὶ καὶ τράπεζα καὶ ΦΑΚΟΙ.

A. Μὴ μοι φακὰς, μὰ τὸν Δί', ἐ γὰρ ἤδομαι.

Ἦν γὰρ τράγη τις, τῷ σώματος ὄζει κακόν.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Vulgo legitur,
καὶ κύλικα καὶ τραγῆν. Quod magnum Casau-
bonum

ἐπιθήσειεν est vari-
lectio ex Athenæo.
ne quasi Toupii cor-
rectio in Editionem
recipere debuit
Brunckius.

Porson. IV. 480.

bonum frustra habuit. Nos veram lectionem PARS
III.
fine controversia restituimus. Lycophron apud
Diogenem Laertium in Menedemo :

Ὡς ἐκ βραχείας δαυτὸς ἡ βαυὰ ΚΥΑΙΞ
Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον ΤΡΑΓΗΜΑ δὲ
Ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκούοις λόγος.

Cæterum hac occasione explicandus Theocritus, Idyl. x. 54. cujus venustatem viri doctissimi minus perspectam habuerunt :

Κάλλιον, ὦ ἑπιμελητὰ Φιλάργυρε, ΤΩΣ ΦΑΚΟΣ
ΕΥΕΙΝ.

Μὴ ἑπιτάμης τὰν χεῖρα καλαπρίων τὸ κύμινον.

Verba κάλλιον, ἄμεινον, λώϊον, non sine singulari elegantia usurpant Græci. Notum illud Hesiodi :

Μὴδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζεν, ΟΥ ΓΑΡ ΑΜΕΙΝΟΝ.

Qua formula non semel utitur Herodotus.*
Quare Bucolici nostri (et noster fortasse erit)
sensus est : *Quin tu POTIUS id agis, ut lentes coquantur, et ventri probe consulatur. You had BETTER go home, master, and boil the pot for supper ; and take care you don't cut your fingers in MINCING the matter.* Verba sunt melloris ad operis dispensatorem, hominem

* Confer Galen. Protrept. p. 241. Edit. Bentleii.

PARS perparcum, et qui genium suum defraudaret.
 III. Sed in Theocrito sexcentæ sunt veneres, quas
 nemo adsequitur.

ΦΑΡΑΓΞ. Τὸ τῆς γῆς βάραθρον, ὅπερ, ὅταν
 ὕδωρ δέξηται, ἀφανίζει αὐτό.] Hæc sunt verba
 Scholiastæ ad Aristoph. Equit. ver. 248.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΣ. Τὰς οἰνοχόους. Τέσδε ἡγησάμενοι
 Φαρμακεῖς, καὶ πεισεύσαντες τεθνάναι τὰς καθεύδοντας,
 τὰς Αἰτωλὺς ἀπέκτειναν.] “ Interpretatio mira
 “ et prorsus insolens ; ad quam confirman-
 “ dam nihil faciunt exempla subjuncta.”
Kuster. Locus ita legendus et distinguendus
 est : Φαρμακεῖς. Τὰς οἰνοχόους τέσδε ἡγησάμενοι
 Φαρμακεῖς, καὶ πεισεύσαντες τεθνάναι τὰς καθεύδοντας,
 τὰς Αἰτωλὺς ἀπέκλειναν. Cum pocillatores istos ve-
 neficos esse existimassent, et crederent eos, qui
 dormiebant, esse mortuos, Ætolos interfecerunt.
 Nempe pharmacum letale pro vino datum,
 atque inde mortuos esse, qui bibissent, non
 sopitos, existimabant. Quæ causa fuit, ut οἰνο-
 χόους istos pro veneficis haberent. Hic sensus
 loci est. Quod et jam recte observasse video
 Cl. Bos. in Animadvers. ad Suidam. Accedit
 opportune noster Lexicographus, in v. Προσή-
 κων. Καὶ οἱ τέτοις προσήκοντες ΤΟΥΤΕ ΟΙΝΟΧΟ-
 ΟΥΤΕ ΤΟΥΤΕΔΕ ἡγησάμενοι Φαρμακεῖς ἀπέκλειναν.
 Atque

Atque hinc locus, qui proculdubio Polybii PARS
est, nonnihil ampliari possit.*

III.

ΦΑΡΣΟΣ. Κλάσμα. Τρύφος. Ράκος. Πτερύ-
γιον. Ἀκρωλήριον.

malim

— Καὶ Φιλόδεπν

Φάρσος ΑΜΑΣ, σλ.

Φάρσος ἅμα σελεῦ χῆρον ἐλαϊνέε.]

Tyrwhitt. IV. 424.

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
integrum legitur apud Reisk. in Antholog.
p. 58. Legitur et partim apud Suid. v. Ἀγρεΐ-
φνα. Sed cujus mentem nemo Criticorum per-
spexit. Nam quæ disputant viri doctissimi
Reiskius et Kusterus, ineptissima sunt et nul-
lius frugis. Scribendum, φιλόδεπον. Per Φάρ-
σος Φιλόδεπον nihil aliud intelligitur, quam

* Vide Schol. ad Homer. Iliad. X. v. 29. Edit. Valcken.
Sed locus pulcherrimus est, et dignus ut hic integer adscriba-
tur. Ἰκάριος γένει μιν ἦν Ἀθηναῖος, ἔχε δὲ θυγατέρα Ἡριγόνην, ἥτις
κύνα νήπιον ἔτρεφε· ξενίσας δὲ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβεν ἀπ' αὐ-
τῆ οἶνον τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα, κατὰ δὲ τὰς τῆ θεῆς ὑποθήκας περιέχει τὴν
γῆν, προσφαίνων τὴν τῇ Διόνυσῳ χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα. Τι-
τόμενος δὲ ἐκτὸς τῆ πόλεως, βυκόλοις οἶνον παρείχεν. Οἱ δὲ ἀδελφεὶς ἰμ-
φορησάμενοι, Οἱ ΜΕΝ Εἰς ΒΑΘΥΝ ΤΥΠΝΟΝ ΕΤΡΑΠΗΣΑΝ, Οἱ
ΔΕ ΠΕΡΙΛΕΠΟΜΕΝΟΙ ΝΟΜΙΣΑΝΤΕΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΕἶΝΑΙ
ΤΟ ΠΟΜΑ, ΠΛΗΣΣΟΝΤΕΣ ΕΦΟΝΕΥΟΝ ΤΟΝ ΙΚΑΡΙΟΝ. Μεθ'
ἡμέραν δὲ τηφάντων αὐτῶν, καταγινόντες αὐτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν.
Ὁ δὲ κύων ὑποσείφας πρὸς τὴν Ἡριγόνην, δι' ὠρυγμῶ ἰμῆνυσεν αὐτῇ τὰ
γεγόμενα. Ἡ δὲ μαθῶσα τὸ ἀληθές, ἑαυτὴν ἀνέστησε. Νόσσε δὲ ἐν Ἀ-
δελφαῖς γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τὸν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἡριγό-
νην ἐνιαυσιαίαις ἐγγείαισι τιμαῖς· οἱ καὶ καταγενομένης, Ἰκάριος μὲν,
Βούλης ἐκλήθη, Ἡριγόνη δὲ, Παρθένης. Ὁ δὲ Κύων τὴν ἑαυτοῦ ὀνομα-
σίαν ἔχει,

securis.

PARS *securis*. Quod ex sequentibus manifestum est.
III. Est enim στελεός, sive στελεόν, *securis manubrium*.
 Hesych. Στελεόν, τὸ τῷ πελέκῳ ξύλον. Babrius
 apud Suidam v. Στελεόν.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς ΣΤΕΛΕΑ πάντα τίκῃτε,
 Οὐκ ἂν γεωργὸς ΠΕΛΕΚΤῆν ἐν δόμοις εἶχε.*

Quare nemini dubium esse potest, quin hic intelligenda sit *securis manubrio destituta*. Quod proinde non male Φάρσος vocat Phantias. Est enim Φάρσος *fragmen*, sive *frustum*, rei alicujus. Etymol. Magn. v. Ἀφάρωτος. Φάρος παρὰ τὸ ΦΑΡΣΑΙ, ὃ ἐστὶ χάσσει. Καὶ γὰρ ΔιαΦάρης φασὶ χιλιῶνας, τὰς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένας. Καὶ ΦΑΡΣΟΣ τὸ ἀπόχισμα τῆς ἐοδῆτος. Phantias in Epigrammate apud Reiskium: Φάρσος βότρυος. *Part of a bunch of grapes*. Φάρσος πετάσας. *A piece of an old hat*. De quo nos supra, ad v. Συλόνυχας. Est et Φάρσος *pinna*, sive *penna*, *quidquid in modum alæ formatur*. Τὸ πτερόγιον exponit Suidas. Hinc Latini BIPENNIS de *securi* utrinque pennata, sive fastigiata. Quod in primis tenendum. Recte autem Φιλόδεπτος de *securi* dicitur. Virgil. Æn. xi. 135.

— ferro SONAT alta bipenni
Fraxinus —

* Leonidas in Epigrammate in Anthol. Reisk. p. 24.

— καὶ ΕΣΤΕΛΕΩΜΕΝΟΣ ἔτος
 Ἐμπεριδῆς, τέχνας ὁ πρύτανις, ΠΕΛΕΚΤῆς.

Quæ vox restituenda obiter Orpheo, Hymn. PARS
III.
lxiv. 3.

Ἄρης, ἀναζ ΦΙΑΟΔΟΥΠΕ, φόνους πεπαλαγμένος
αἰεί.

Vulgo legitur, δολόδπε. Corrigebat vir doctif-
simus in Verisimilibus lib. i. 6. p. 45. ὀπλό-
δπε. Sed nostra emendatio verissima est.

ΦΑΣΗΛΙΣ. Ὀνομα νήσ. Καὶ Φασηλίτης, ὁ ἀπὸ
τῆς αὐτῆς νήσ. Καὶ παροιμία· Φασηλιτῶν θυμα.
Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίνεσσι. Φασηλίτας γὰρ
τάριχον τῷ Καλαβρῷ θύειν, φησὶ Καλλιμάχος ἐν Βαρ-
βαρικοῖς Νομίμοις.] “Quis fit ille Deus Calaber,
“haud sane mihi constat. Mich. Apostolius
“habet, Κολάβρω. At Zenobius simpliciter,
“τοῖς Θεοῖς.” Kuster. De hoc loco nonnulla
quoque scripsit Petrus Pantinus ad Apostolium.
Sed veram lectionem nemo vidit. Legendum,
ΤΩ ΚΥΛΑΒΡΑΙ. Quod magnum Benteium
ad Callimachum fugisse miror. Est autem Cy-
labras nomen viri, cui quotannis rem sacram
faciebant Phaselitæ: de quo Heropythus apud
Athenæum, lib. vii. p. 297. Ἡρόπυθος γέν, ἐν
Ὅροις Κολοφωνίων περὶ τῆς κλίσεως ἱστορῶν τῆς Φασηλί-
δος, φησὶν, ὅτι Λάκιος ὁ τὴν ἀποικίαν σέλας, μισθὸν
ἔδωκε τῷ τόπῃ Κυλάβρᾳ ποιμένι νέμῳ πρὸς αἶλα, τα-
ρίχως, ἐκείνῃς τῷ αἰτήσαντος. Προθέντος γὰρ αὐτῷ
τῷ Λακίῳ λαβεῖν τῷ χωρίῳ (lege, ἀντὶ τῷ χωρίῳ) ἢ ἄλ-
φῖα,

PARS
III.

Φίλα, ἡ ταρίχης, εἴλετο ὁ Κυλάβρας τὰς ταρίχης. Καὶ
 διὰ τῆτο Οἱ ΦΑΣΗΛΙΤΑΙ ἀνὰ πᾶν ἔτος ΤΩΙ ΚΥ-
 ΛΑΒΡΑΙ ἔτι καὶ νῦν ΤΑΡΙΧΟΝ ΘΥΤΟΥΣΙ. *Heropy-
 thus in libro de Colophoniorum finibus, ubi narrat
 quo pacto Phaselis condita fuerit, tradit, Lacium,
 qui eo coloniam deduxit, Cylabræ pastori, soli in
 quo urbem ædificavit, pretium dedisse salsamen-
 ta, quæ ille poposcerat. Nam cum pro fundo
 Lacius proposuisset vel polentam vel salsamenta,
 prætulit salsamenta Cylabras; ideoque Phaselitæ
 salsamentis quotannis Cylabræ etiamnum faciunt.*

ΦΑΣΗΛΙΣ. ———

Ἄφελε τῶν φασηλῶν, ὧ γύνα, τρεῖς χοίνικας.]

Decerptus est hic versiculus ex Aristoph. Pac.
 ver. 1144. ubi ita legitur :

Ἄλ' ἄφαυε τῶν φασηλῶν, ὧ γύνα, τρεῖς χοίνικας.

Quomodo et apud Suidam scribendum est.
 Cæterum hoc exemplum pertinet ad v. Φά-
 σηλος.

ΦΑΤΛΟΝ. Τὸ ἀπλῆν. Εὐχερές. ——— Τάττεται
 καὶ ἐπὶ τῷ μικρῷ καὶ εὐκαταφρονήτῃ ὡς Δημοσθένης ἐν
 τῷ κατὰ Κόνωνος. [Ὅτι μὲν τοίνυν καὶ μετρίας τιμὰς, καὶ
 φαύλας λαβὼν πλεονάζας.] Vocem τιμὰς non ag-
 noscit Demosthenes : quare delendam censet
 Kusterus. Verum fallitur. Scribendum pro-
 culdubio, καὶ μετρίας ΤΙΝΑΣ. Quod elegans in
 primis

*Leg. in Suida &
 in Aristoph. ex ipso
 Suida, V. Ἄφαυε.
 et Mss. c. c. c. o. k. m.
 [Ἄλ'] ἄφαυε τῶν
 φασηλῶν, ὧ γ. τ.
 X. quam orthogra-
 phiam Mss. aucto-
 ritates reduxit
 Brunckius, Eccl. f.
 13 Porson IV. 480.*

primis est.* Damascius apud Photium, p. 1037. PARS
III.
τὴν δὲ τροφὴν ἐκλήρωσά το METPIAN TINA καὶ ἀ-
θρυπῶν. Dio in Augusto, p. 641. Ἐκείνοι συμ-
μίζαντες τῇ Κλεοπάτρᾳ, καὶ METPIA TINA διάλεχ-
θέντες. Nihil verius hac emendatione.

ΦΑΥΛΩΣ ΠΑΝΤ. Ἀντὶ τῆς, εὐχερῶς. Ἀριστοφάνης·

Καὶ πρῶτα μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ'
ὑπὸ χειρός.]

“Est versus Anapæsticus, sed claudicans :
“quippe qui in sede secunda Iambum habet
“pro Dactylo vel Anapæsto.” *Kuster*. Imo
pro *Spondæo*. Aristoph. Vesp. ver. 654.

Καὶ ΠΡΩΤΟΝ μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις,
ἀλλ' ΑΠΟ χειρός.

Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΦΑΙΑΞ. Ῥήτωρ. Ἀριστοφάνης·

Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιός τ', ἐκ ἀπέθανε.]

* Dionys. Halicarnass. lib. vi. 23. p. 345. Εἰ δὲ μήγε, κώ-
λυσιν τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ὑπερμύρων κατὰ τὸ παρὸν, παρακλήσει τι
μᾶλλον ἢ ἀνάγκη τὰς πίνοντας ἐπὶ τὸν γραιτυτικὸν ὄρκον ἄγειν, καὶ τὰς
ΤΙΜΩΡΙΑΣ κατὰ τῶν ἀπειθέντων μὴ χαλεπὰς ποιεῖσθαι καὶ ἀπαραι-
τήτες, ὡς ἐν ὁμονοίᾳ πώλει, ΜΕΤΡΙΟΥΣ ΔΕ ΤΙΝΑΣ καὶ ἱππικαίς.
Et sic quoque Plutarchus in Artaxerxe p. 306. Οἰόμενος ὃ χα-
λεπὴν ἀλλὰ ΜΕΤΡΙΑΝ ΤΙΝΑ καὶ παιδιᾷ μεμιγμένην ταύτην λήψεσθαι
ΔΙΚΗΝ παρὰ τῷ παιδί.

+ *Duas proponit in Hesych. conjecturas Clav. J. Tourneus, quarum alteram jam dederat Jo. Meursius, altera videri ut probari possit. Valcken.*
Dietrich. p. 254. Porson. IV. 480.

336 EMENDATIONES

PARS III. Senarius iste exstat apud Aristoph. Equit. v. 1374. ubi legitur, *δῆξῖς*. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior. *Phæax homo sapiens, et ingeniosus mortem effugit.* De Phæace autem isto, quem *δανὸν ῥήτορα* vocat Scholiastes, consulendus doctissimus Taylorus in Lect. Lyfiac. cap. 6. Corrigendus hac occasione Hesychius: *Φᾶξ, δῆμῶς*. Utraque vox corrupta est. Rescribo certissima, opinor, emendatione: *ΦΑΙΑΞ, δημαγωγός*. Phæax enim rhetor et demagogus. Quod ex Comico liquet. Quæ vox restituenda est etiam Hesychio, v. + *Κρωκύλος. Οὕτω δὲ ὁ ῥήτωρ Ἡγησίππος καὶ δῆξος ἐκαλεῖτο.* Repono, καὶ *ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ* ἐκαλεῖτο. Suidas, v. *Πάγων.* Οὗτος γὰρ μέγαν πῶγωνα ἔχων, ἐκαλεῖτο *Σακισφόρος*. Ἦν δὲ *ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ*.

ΦΑΙΚΑ. Ἐν Ἐπιγράμματι

Φαικὰ δ' αὖτ' εὐτάρτοισιν ἐπ' ἀσεργάλοισι γελῶσαν.]

Scribendum,

Φαικάδα δ' εὐτάρτοισιν ἐπ' ἀσεργάλοισι γελῶσαν.

Quemadmodum recte legitur apud Reisk. in Anthol. p. 47. Confer etiam Cl. Kusterum supra, ad v. *Θείτρων*. Est autem *Φαικὰς*, vox τ' ἀπαξ λεγόμενων. Nam qui eam usurpet præter nostrum Epigrammatistam, equidem novi neminem.

minem. Idem autem videtur Φαικὰς et Φαικά- PARS
σιον, cujus meminit Eratosthenes apud Pol- III.
luc. vii. 90.

Πέλμα παρὶ ῥά π' ἔσκεν ἑλαφρῶ ΦΑΙΚΑΣΙΟΙΟ.

Meminere et Plutarchus in Antonio, Clemens Alexandrinus, Seneca, Petronius Arbitrator, alii. Eleganter describit Appian. Bell. Civ. lib. v. Ὑπόδημα ἦν αὐτῷ λευκὸν Ἀττικόν, ὃ καὶ Ἀθηναίων ἔχουσιν ἱερεῖς καὶ Ἀλεξανδρίων, καὶ καλῶσι ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ. Cæterum Epigramma integrum, quia haud protritum est, et eruditissimorum virorum acumen frustra exercuit, hic emendatum adponam. Est autem Myrini in Statyllum quendam, qui nec vir nec fœmina scilicet, sed in utriusque confinio versabatur: quem quidem hominem Poeta cum apparatu suo eleganti accuratissime depinxit. En ipsum Carmen:

Τὴν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον,
δρῶν

Ἐλκεν εἰς αἶθ' ἠνίκ' ἔμελλε χρόνος,

Τὰς κόκκας βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,

Καὶ τὰς ναρδολιπῆς ἀλλοτρίας πλοκάμους,

Φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀσεργάλοισι γελῶσαν,

Καὶ τὴν ΓΡΥΤΟΔΟΚΗΝ κοίτιδα βαμβακίδαν,

Αὐλὰς δ' ἡδὺ πνέουσας ἑταιρείοις ἐνὶ κόμοις,

Δῶρα Πριηπτεῖαν θῆκεν ὅππ' ἐπεθύραν.

PARS
III.

Ita legendum et distinguendum videtur istud Epigramma, quod Myrini est. Dicitur autem Μυρίνος ut Μαρίν[⊙] Χαρίν[⊙], Κυρίν[⊙], atque alia ejusdem notæ sexcenta. Nonnulli hominem vocant *Myrinam* five *Murenam*. Sed illud verum. In primo Hexametro *Statyllum* vocat μαλακὴν δρῦν Παφίης, quod non intellexerunt Interpretes. Quidquid annosum est, δρῦν appellant Græci. Artemidorus, lib. ii. cap. 25. Δρύς δηλοῖ καὶ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ διὰ τὸ πολυετής. Statyllius in stadio Veneris sinistræ insenuit. Hinc δρῦν μαλακὴν vocat Myrinus. In tertio Pentametro MS. τρυτοδόκην, quod nihili est.* Nos vere emendavimus, γρυτοδόκην. Est autem κοίτης γρυτοδόκη *cista* five *arcula*, in qua mulieres supellectilem suam adservabant. Quam non male γρυτοδόκην vocat Poeta. Nam Græci ejusdem mercimonia γρύτην appellant; de quo magnus Salmasius ad Flavium Vopiscum. Optime, et ad rem nostram Hesychius: Γρυμαῖα, ἐσθῆς, καὶ ἀγχείον, σκευοθήκη EN Ω, Η ΓΡΥΤΗ. Ἦδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ ΓΡΥΤΗΝ λέγομεν. Quæ vox restituenda Libanio in Epistola ad Basilium p. 725. Οὐ παύσει, Βασίλει, τὸ ἱερὸν τῆτον τῶν Μισῶν σηκόν μεσὸν ποιῶν Καππαδοκῶν, καὶ ταῦτα ἀποζόντων ΓΡΥΤΗΣ καὶ χίονος, καὶ τῶν ἐκείθεν καλῶν; Ita scribendum, non γρίτης, quam vocem frustra quæsit Cl. Wolfius. Adlucit

* Eandem lectionem habet Suidas ad v. Τρυτοδόκη. Male.
autem

autem non sine gratia Libanius ad merces illas minutas, quæ Ponto sive Cappadocia advehi solebant. Persius ver. 134. PARS
III.

———— *Saperdas advehe Ponto,
Castoreum, stuppas, hebenum, thus, lubrica
Coa.*

SCRUTA vocat Horatius. Idem *Scruta* et Γρύτη. Hinc Γρυτοπώλης. *A seller of small wares.* Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 17. ΓΡΥΤΗ, τὰ λεπτὰ σκεύη. Καὶ ΓΡΥΤΟΠΩΛΗΣ, ὅπερ οὐκ ἔρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, ῥυτοπώλης. Deinde scripsimus βαμβακίδων, non παμβακίδων, in qua voce exponenda mirum quantum hallucinati sunt viri in hac nostra arte præstantissimi. Est autem βάμμα, sive βάμβα, *fucus muliebris*, sive *tinctoria*, qua homines molliusculi et elegantiores in capillis colorandis et cute curanda uti solebant. Hesychius: ΒΑΜΒΑ, τὸ χρώμα. Καὶ μύρος τι γένος. ΒΑΜΒΑ Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμωδῶντο ΕΠΙ ΜΑΛΑΚΙΑΙ. Βάμμα Σαρδιανικόν, τὸ Φοινικῆν. Διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. Etymol. Magn. Βάμμα Κυζικηνόν, τὴν ἀκάθαρτον ἀρχημοσύνην Ἀπικοὶ λέγουσι, διὰ τὸ τίλλμα. Ἑσκάπιον οὗ ἐπὶ μαλακία. Ubi nescit eruditissimus Sylburgius quid sit τίλλμα. Nec mirum. Scribendum, διὰ τὸ ΤΙΛΑΜΑ.* Verbum τίλλειν in

* Glossæ: Τίλλμα. *Volsura.*

PARS
III.

obscænis est. Hinc τίλτραι et τριτίλτραι.
Mulieres depilatrices. De quibus nos supra,
 ad v. Ἐφοροι. Theocritus in Syracus. ver. 19.

— γραιῶν ΑΠΟΤΙΑΜΑΤΑ πηρῶν.*

Hinc facile intelligendum quid sit βάμμα κυ-
 ζικηρόν. Atque hinc BAMBAKIDÆΣ, mulieres
tinētrices et *depilatrices*, quæ a cute et capillis
 erant scilicet. Βάπτριας vocat Eupolis apud
 Pollucem. Idem Βαμβακίδες et Βαμβακεύτριαι,
 ut Φαρμακίδες et Φαρμακεύτριαι. Hesych. BAM-
 BAKEΥΤΡΙΑΙ, μαγανεύτριαι. Οἱ δὲ Φαρμακίςτριαι.
 Τὸ δὲ BAMBAKEΙΑΣ χάριν, Φαρμακείας χάριν. Ita
 legendum, non βαμβαχίας. Quare per κοιτίδα
 βαμβακίδων nihil aliud intelligendum, quam
cista tinctoria, sive *arcula*, qua mulieres istæ
tinētrices pigmenta, unguenta, et reliquam
 suam supellectilem, quam γρύτην Græci ap-
 pellant, recondebant. Quod verissimum esse
 vel ex sensu loci satis manifestum est. Reli-
 qua hujus Epigrammatis per se clara sunt.

ΦΗΜΗ.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν καὶ μυχοῖς δέκνυσι γῆς. Εὐριπίδης
 Φησί.] Legitur iste senarius apud Æschinem,

* Legendum omnino :

— γραιῶν ΑΠΟΤΙΑΜΑΤΑ ΠΥΤΩΝ.

De quo nos ad istum locum Theocriti, vol. ii. p. 331. Edit.
 Warton.

in

in Orat. contra Timarch. p. 57. Ed. Taylor. ubi καὶ μυχῶ γῆς. Quod perinde est. Tangit Hefychius: Μυχαὶ, αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδοτατοὶ καὶ ἀπὸ κρυφοῦ τόποι, ἑχάλα, καὶ τὰ ποιήματα. Lege, Καὶ ΤΑ ΚΑΤΩ ΟΙΚΗΜΑΤΑ. *Sedes inferorum.* Quod omnino verum.

PARS
III.

ΦΙΛΑΙΑΣ (εἰ καὶ Φιλέας) Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο ὥστερ' ἐκ αὐτοῦ ὢν ὁ τῆς Θεᾶς τὸ Γοργόνειον ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ὑφελόμενος.] “ Ipse Suidas scripserat Φιλέας, ut vel ex serie literarum patet. Quæ vero sequuntur parenthesi inclusa, ab alio addita sunt.” *Kusser.* Delenda ista parenthesis, et locus ita scribendus: Φιλέας. Εἰ καὶ Φιλέας Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο. Quem admodum recte legitur apud Synesium in Encom. Calvit. p. 83. ex quo desumpsit Suidas. Et sic quoque recte exhibet Edit. Mediolanensis. Confer etiam Nostrum supra, v. Ὁμοιον. Cæterum hunc hominem, non ΦΙΑΕΑΝ, sed ΦΙΑΕΡΓΟΝ, vocat Isocrates Orat. contra Callimachum, de quo nuperrime vir doctissimus ad Æschinem, p. 633.

ΦΙΑΕΥΙΟΣ. Ἦν δὲ φιλοπαίγμων. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.] *Philepsium* τὸν Λαμπρέα laudat Demosthenes, Orat. contra Timocrat. p. 413. Quin et *Philepsius* homo μυθολόγος, de quo Aristophanes in Pluto, v. 170. et Schol. ad locum.

PARS
III.

cum. Est et Φιλέψιος, φιλοπαίγμων. Hinc viri nomen scilicet. Atque hæc vox restituenda Hesychio: Φιλέψιος, φιλοπαίγμων, φιλοπάλαμπος. Scribendum, ΦΙΛΕΨΙΟΣ, φιλοπαίγμων. Suidas: Ἐψία. Τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. Καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων. Auctor περὶωνμάτων a Cl. Valckenario editus: Σημείωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὃ ἐστὶν ἡ διὰ λόγων παιδιά. Ἐξ ἧς καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων.

ΦΙΛΗΔΩΝ. Φιλῶν. Ἀγαπῶν. Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτος φιλόξενος, ἥ σὺ Φιληδῶν ὥτως ἀρέσκει ὡς κεῖθι καὶ μένειν ἔγνωσ.] “Locus est corruptus, ex quo sensum qualemcumque elicui.” Kuster. Scribendum,

Ἀλλὰ Κόρινθος ΕΔΕΚΤΟ —

Sensum loci optime expressit Kusterus. *Sed Corinthus hospitum amans te suscepit; qua urbe adeo delectaris, ut illic etiam manere decreveris.* Est autem, quod monendum, pars Epigrammatis, quod legitur apud Laertium in Xenoph. Carmen ipsum subjiciam:

Εἰ καὶ σε, Ξενοφῶν, Κραναιὲ Κέκροπος τε πολίται
Φεύγειν κατέγνων τῷ φίλῃ χάριν Κύρῃ.
Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ἥ σὺ Φιληδῶν,
Οὕτως ἀρέσκει, κεῖθι καὶ μένειν ἔγνωσ.*

* Postrema pars Epigrammatis ita legitur apud Bibliothec. Coisl. v. H. p. 234.

— ἥ σὺ Φιληδῶν,
Οὕτως γὰρ ἀρέσκει, καὶ μένειν ἔγνωσ.

Verbum autem φιληδὲν usurpat Aristophanes in Pac. ver. 1130.

PARS
III.

Οὐ γὰρ ΦΙΛΗΔΩ μάχαις,
Ἄλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
Μετ' ἀνδρῶν ἐτέρων φίλων.

Quem quidem locum nemo Interpretum intellexit. Neque enim quid sit διέλκειν videre potuerunt. Est autem ἔλκειν, *potare*. Antiphanes Comicus apud Athenæum, lib. xi. p. 459.

Ἐλκειν ἀμυσί ———

Epigram. Anthol. lib. vii. p. 619.

Λεσάμενοι, Προδίκη, πυκασάμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον,
ΕΛΚΩΜΕΝ ———

Latini, *Ducere*. Horatius: *Succos ducere nectaris*. Hinc ΔΙΕΛΚΕΙΝ. Idem διέλκειν et διαπίνειν. Est autem Διαπίνειν, *sepe poculis plusculum invitare*. *Certare mero*. Ista enim est vis τῆς, διὰ, de quo præter alios nuperrime vir eruditissimus ad Herodot. lib. v. cap. 18. Plato de Republ. lib. iv. ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΥΡ ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑΣ καὶ εὐαχρεμένους. Hinc jocus

Et aliter apud Suidam v. Ἡ νομίζεται.

——— ἢ σὺ φιληδὼν

Οὕτως ἀγρίσκειν καὶ μένειν ἔγνω.

Supplendus et corrigendus uterque ex Laertio.

Aristophanis

344 E M E N D A T I O N E S

PARS
III.

Aristophanis Acharn. ver. 750. ΔΙΑΠΕΙΝΑ-
ΜΕΣ ἀνὸς ποτὶς πῦρ. Quod recte accepit Scho-
liastes. Ælianus apud Suidam, v. Ἀπίκιος.
Ἀμιλλᾶσαι ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑ πρὸς τὰς νέας. Cum
adolescentibus bibendo certare. Quare locus
Comici ita interpretandus est: Non juvat me
pugnare, sed ad focum cum amicis mero cer-
tare. Qui optimus sensus.

ΦΙΛΗΤΑΙ — Οἱ φιλεῖντες. Οἱ δὲ φιληταὶ οἱ
ποτε θρυλλήσας ἐναντίον ἐρχόμενοι, νῦν μέγα πε-
φρίκασι.] Vocem θρυλλήσας corruptam esse
vidit Kusterus. Et nihil ultra. Nos, sen-
tentia duce, legendum conjeceramus, οἱ ποτε
τριλλήσας.* Nihil enim jucundius aut optabi-
lius amatori, quam ἄλγιον sive in conspectum
amatæ venire. Nec mali harioli fuimus. Ita
enim legitur in ipso Epigrammate, quod
integrum exhibet vir doctissimus in Miscell.
Lips. vol. ix. p. 681. et ante eum Cl. Sal-

* Sic ἄλλως αἰδῆς. Inexorabilis. Occurrit ista vox in pul-
chro Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 339. quod hic
quoque apponitur.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἕμῖδα τὴν Εὐάνδρην ἐράσμιον, αἶν' ἄδυρμα

Οἰχομένης, κέρην αἰμύλον ἰναέτην

Ἥρπασας, ὃ ἈΛΛΙΣΤ' αἰδῆ· τὴν πρόωρον ἱφίης.

Μοῖραν τὴν πάντως σοῦ ποτ' ἰσοσμένην;

Ita legendum cum H. Stephano. Sed vide Hagenbuch. Epist.
Epigraph. p. 397.

mafius

maſius in Exercitationibus ad Solinum, p. 539. Carmen ipſum, quod venuſtum in primis eſt, et elegantiam non vulgarem ſpirat, hic adponendum eſſe duxi. Eſt autem Macedonii, viri in hac palæſtra non ſine laude verſati.

PARS
III.

Τὴν ποτε βακχεύσαν ἐν εἰδῇ θηλυτεράων,
Τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην πατάλῃ
Γῆρας ἔχει καὶ νῆσος ἀμείλιχος. Οἱ δὲ φιλήλαι,
Οἱ ποτε τριλλίως ἄντιον ἐρχόμενοι,
Νῦν μέγα πεφρίκασι. Τὸ δ' αὖχ' ὀσέληνον ἐκείνο
Ἐξέλιπεν, συνόδῳ μηκέτι γιγνομένης.*

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ. Τῶν πολιτευομένων παρ' Ἀθηναίοις ἕς ἦν. Ἐδοκεῖ δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα. Διὸ καὶ Ἀλέξιος πεφιλιππῶδ' ἔφη, ἀντὶ τῆς λελεπῆνθαι.] Ita ſcribunt Ælianus, Athenæus, et Eustathius, quos inter nomen ſuum proſitetur vir doctiſſimus Jacobus Perizonius ad Ælium. Sic cæcus cæcum duxit. Verbum autem πεφιλιππῶδ' tum metri, tum analogiæ ratio reſpuit. Quod viris doctis notatum. Locus autem Alexidis, ad quem reſpiciunt, ita certo certius reſcribendus eſt:

* Notandum iſtud ἐν εἰδῇ in primo Hexametro. Ita Stobæus Serm. clxxiii. p. 595. Κλίνει μὲν ἰλοφάντιναι καὶ ἀργυρεῖαι, ἐν εἰδῇ δὲ χρυσαῖ.

PARS
III.

A. Κακῶς ἔχεις. Στρεθὺς ἀκαρὴς, ἢ τὸν Δί', εἰ.
Πεφιλippiδῶσαι. B. Μή σὺ καινῶς μοι λάλει.
ΟΣΟΝ ΟΥ τέθνηκα. A. Τὲ ταλαιπῶρε πάθος.

Ita scribendus est iste locus, quem frustra tentarunt viri summi Joannes Meursius in Atticis Lectionibus, et Isaacus Casaubonus ad Athenæum. 'Ὅσον εἰ τέθνηκα. Pene enectus sum. Vulgo male legitur, 'Ὅσω μὲ. Nos vere emendavimus. Auctor nescio quis apud Suidam: 'Ἐκείνον γὰρ ΟΣΟΝ ΟΥ βασιλεύειν τὴν Ἀσίαν. *Illum enim fere totius Asia regnum tenere.* Festivum autem illud, Στρεθὺς ἀκαρὴς, ἢ Δί', εἰ. *By Jove, you are no bigger than a sparrow.* Quin et στρεθὺς avicula salacissima est. Hinc jocus de homine in palæstra Veneris καλῶς κελετωμένῳ. Quod καμικῶταλον est. Erudite, ut solet, Hesychius: Στρεθὺς, ὁ καλῶς φεγγὺς ἢ λάγνος. Cæterum hujusmodi homunculos, quos πεφιλippiδῶσαι hic dicit Alexis, 'Αἰδοφοῖτας vocat Aristophanes in Gerytade apud Athenæum, lib. xii. p. 551. versibus elegantissimis, quos hic emendatos subjiciam. Nam Casaubonus, vir magnus, nihil hic vidit, et Cl. Hemsterhusius ad Hesychium v. 'Αἰδοφόλοι rem intactam dimisit:

A. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα ἢ σκότος πύλας
'Ἐτλη καλεῖσθαι; B. 'Ἐνὰ γ' ἀφ' ἐκάτης τὴν τέχνης
Εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,

malim

ΟΥ ΖΗΣΜΕΝ ὄντας. ΟΥ ΣΩΜΑΤ' ΟΝΤΑΣ, αἰδοφοῖτας —

Synon. H. IV. 424.

Ita

Ita scribendi sunt isti versiculi. Vulgo nullo vel metro vel sensu legitur, Οὐ σημαίνοντας. Eleganter autem Poeta homines macilentos, ἔσώματ' ὄντας, *formas et nihil præterea*, vocat. Haud aliter homo λεπτότατος apud Nicarchum in Epigrammate :

PARS

III.

Σωσίπαλρος δ' ἐβόησεν, ἐμὲ σεφανάσας· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ' ἤτημαι· ΠΙΝΕΤΜΑ ΓΑΡ ΕΙΜΙ
ΜΟΝΟΝ.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ. Κερκυραῖος, Φιλώτης υἱός, τραγικός, καὶ ἱερεὺς τῷ Διονύσῳ, ἐπὶ τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ γεγονώς· καὶ ἀπ' αὐτῷ Φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο.] “Hic Φίλικος appellatur ab Hephæstione in Enchirid. p. 30. ubi ait : Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἰς ὧν τῆς Πλεάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα. Et pag. seq. Τῷτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεσθαι εὐρηκέναι Φίλικος, λέγων·

Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκης, γραμματικοὶ,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

“En ipse Poeta se Philicum vocat, secunda brevi : quod merito movit magnum Vossium, ut in libello de Poetis Græcis verum Tragici hujus nomen Φίλικος fuisse contra Suidam pronuntiaret.” *Kuster*. Fallitur uterque, tum Vossius, tum Kusterus. Quid, quod eadem quoque chorda oberravit doctissimus

mus

PARS
III.

mus Salmasius ad Simmiam Rhodium? Nimirum, syllaba secunda τῆ, Φιλίσκη, quod viros doctissimos fugit, nunc longa, nunc brevis est: de quo nos supra nonnulla adnotavimus. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suidam, v. Νεανισκίου ἐλα.

Αὕτη νεανισκίου ἐπεθύμησέ με.

Quare auctor sum, ut PHILISCO nomen suum restituatur, et versus iste, qui choriambicus est, ita tandem rescribatur:

Καινογραφῆς συνθέσειας τῆς Φιλίσκῃ, γραμματικοί,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

Quod omnino verum est. Cum Suida nostro faciunt libri nonnulli et Scholiastes ad locum p. 93. cujus verba hic adscribam: Ἐπὶ τῷ χρόνῳ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ ἑπτὰ ἀριστοὶ γεγόνασι τραγικοί, ἔς Πλειάδα ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπρὸς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι. Εἰσὶ δὲ ἔτσι: Ὅμηρος, ἐκ οὗ ποιητῆς, ἀλλὰ ὧς Μυρῶς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

ΦΙΛΟΥΤΥΧΗΣΑΝΤΑ. Ἀντίγονον ἀγόμενον δέσμιον Ἀντωνίῳ, φιλοψυχήσαντα μέχρις ἐσχάτου διὰ ψυχρᾶς ἐλπίδος, ἄξιός τῆς ἡγεμονίας πέλκευς διαδέχεται.] Scribendum, ἄξιός τῆς ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ πέλκευς ἐκδέχεται. Quemadmodum recte legitur apud

apud Joseph. Bell. Jud. lib. i. 18. p. 99. unde hoc fragmentum depromptit Suidas.* Scrip-
tor ἀνώνυμος apud Nostrum supra v. Ἰμέρω. Τὸ
ἰμέρειν τῷ βίῃ καὶ φιλοζωεῖν τῷ μεγίστης ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ
ἐστὶ σημεῖον καὶ κακίας. Quem quidem locum Po-
lybio adjudicandum esse censeo, qui ita loqui-
tur in Excerptis Valesii, p. 1447. Οὐ γὰρ
ἐλαττον ἐστὶν ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ΣΗΜΕΙΟΝ, τὸ μηδὲν
αὐτῷ συνειδόμενα μοχθηρὸν πρὸς ἐξάγειν ἐκ τῷ ζῆν αὐτόν,
τῷ παρὰ τὸ κατῆκον ΦΙΛΟΖΩΕΙΝ. Neque enim
pusilli animi levius argumentum est, sibi ipsi mor-
tem consciscere nullius conscium culpæ, quam
vitæ desiderio plus quam par sit teneri.

ΦΘΗΝΑΙ. Προλαβεῖν. Ἰώσηπος· Δυσφορεῖν
δὲ τῷ βασιλείῳ ἐπὶ τῷ φθῆναι τὸν μισθὸν δεδωκέναι τοῖς
Ἰσραηλίταις, παρήκει ποιεῖν ὁ Προφήτης ὅτι τῷ Θεῷ
δοκᾷ.] Hæc verba leguntur apud Josephum
Antiq. Jud. lib. ix. 9. p. 495. Recte autem
Suidas, φθῆναι, προλαβεῖν. Utramque vocem
conjungit Heliodorus lib. i. p. 28. Ἡ δὲ βα-
ρυνεῖσθαι ὁρῶσα, ἔγνω ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ ΚΑΙ ΦΘΗ-
ΝΑΙ† Eleganter Alciphron lib. ii. p. 216. Ἐξ

* Huc facit Plutarchus in Antonio p. 101. — Ὡς Ἀντίγονος
τὸν Ἰουδαῖον, ΟΝ καὶ προαγαγὼν ἐπιλέκισιν, ἑδνὸς πρότερον ἰτίει βα-
σιλέως ὅταν κολαδίεντος. Ita legendum. Vulgo deest τὸ, ὅν.

† Item Plutarchus in Agefilao p. 414. Καὶ καλεῖοντος αὐτῷ
διαμάχεσθαι τὴν ταχίστην, καὶ μὴ χρόνῳ πολέμῳ πρὸς ἀνδράπυς ἀπεί-
ρος ὄντος, πολυχειρία δὲ περιελθεῖν καὶ περιταφρεῖσθαι, καὶ ΦΘΑΣΑΙ
πολλὰ

PARS
III.

ἐκείνῃ τῇ χρόνῳ πάντα μοι τὰ γὰρ δὲ πῶμπων ἔδιδας
λέλοιπεν ἐδῆτα, χρυσεῖα, θεραπεύνας, θεραπεύοντας,
Ἰνδῆς, Ἰνδῆας. Τὰλλα σιωπῶ. ΜΗΛΑ ΤΑ ΜΕΛΙ-
ΧΡΟΤΑΤΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ τὰς ὥρας, ἵνα μηδὲς
ΦΘΑΣΗ με γευσάμενος. Ita legendus et distin-
guendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus
est. Intelligendus autem Alciphron de pomis
dulcissimis et ὠραιότατοις. The best and earliest of
fruit. Τὰ πρωτοΦορήματα vocat Longus. In-
terpres non intellexit. Respexit autem Scriptor
ad illud Horatii ii. Sat. v. 12.

————— DULCIA POMA,

*Et quoscunque feret cultus tibi fundus honores,
Ante Larem gustet venerabilior Lare dives.*

ΦΘΟΗ. ΦΘΙΣΙΣ. Ἡ ὄνομα πάθος ἐξ αἵματος
ἀναγωγῆς.] Idem φθόη et φθίσις. Hæc recen-
tior, illa vox antiquior. Harpocratio in v.
Τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Diodorus
Siculus φθινάδα νόσον vocat. Cæterum hæc
glossa legitur etiam apud Timæum in Lex.
Platonico. Respexit autem, ut videtur, uter-
que ad Polybium lib. ii. p. 215. Τῇ δὲ ὥσθ-
κλήσει καὶ κραυγῇ τῇ κατ' αὐτὸν κίνδυνον ἐκθύμως χρη-
σάμενος, ΕΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ, καὶ τινὰ

πολλὰ καὶ ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ δυναμένης. Dionys. Halicarnas. lib. viii.
55. p. 504. ΕΦΘΑΣΕ γὰρ τῶν γυναικῶν τὴν παρυσίαν ΠΡΟΛΑΒΟΥ-
ΣΑ ἡ φήμη.

τοιαύτην

τοιαύτην διάθεσιν ἰμπισῶν, μετ' ἐ πολὺ νόσῳ τὸν PARS
III.
βίον μετήλλαξε. *Sed quia in adhortando milite,
et clamoribus inter dimicandum editis uehemen-
tiore voce contenderat, sanguinem rejicere
cœpit, contractoque ea ex re languore quodam,
non ita multo post morbo est extinctus.**

ΦΟΡΑΣ, ΦΟΡΑΔΟΣ. Ἡ ἵππος.] Hanc vocem
corruptam esse putat Kusterus, et legendum,
φοβάς. Sed fallitur vir doctissimus. Utraque
vox proba est. Hesych. φοράδες, αἱ θήλεια ἵπποι.
Artemidor. lib. iv. p. 233. Καὶ ἵπποι ΦΟΡΒΑ-
ΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΡΑΔΕΣ.

ΦΟΡΗΤΟΣ. Βασαλῖος. Τὰς δὲ φειτυλῶν καὶ
δημύων, φορητὸς ἐδαμῶς ἐδαμῇ ἦν.] Hic locus
auctior legitur supra v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος. Est
autem Æliani, cujus fragmenta passim laudat
noster Lexicographus. Quod ex stilo mani-
festum est.

ΦΟΡΜΗΔΟΝ. Θεκυδίδης. Εὐλα τέμνοντες ἐκ
Κιθαιρώνας, παρωκοδόμην ἐκατέρωθεν φορμηδόν, ἀντὶ
τείχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο Ἰππολὺ τὸ χῶμα.

* Dioscorides lib. i. 102. p. 55. Τὰ δὲ σφαιρία (κυπαρίσση) κοπίν-
τα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἀρμόζει ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ. Κο-
en. in Gregor. Corinth. de Dialect. p. 261. ex Aretæo : Ἡ δὲ
ἀρδην ἀνὴν (τὸ αἶμα) ἀπὸ θύρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχχνων, — ἡ ἀπὸ
τεταύων φορῇ, ἐ πλύσις, ἀλλ' ΑΝΑΓΩΓΗ καλεῖται, τῆς ἀνὰ ἱξίος τῆ-
μα ἵχνησα. Ad hunc locum vide doctissimum Editorem.

PARS
III.

Καὶ αὖθις· Καὶ τὰς νεκρὰς οἱ Κερκυραῖοι Φορμηδὸν ἐπὶ ἀμάξας ὑπεβαλόντες, ἀπήγαγον ἔξω τῆ πόλεως.*] De verbis φορμὸς et φορμηδὸν consulendi. Græci magistri ad Thucydidem ii. 75. et iv. 48. qui rem pro modulo suo explicabunt. Sed omnes fallunt et falluntur. Nimirum quidquid ex tegete fit, φορμὸν vocant Græci. Hinc nunc pro corbe, nunc pro funiculo vox usurpatur.† Quo sensu

Male interpretatus, a Brunckio castigatus, qui sic: Age, afferam scenam, ut custodiam te recumbentem.
Porson. IV. 480

occurrit apud Aristoph. Thesmoph. v. 1016.

Περ' ἐγὼ ξενίγῃ ΠΟΡΜΟΣ, ἵνα πυλάξῃ σοι.

Age afferam restem, ut vinciam te.

Ita interpretandus est iste versiculus, qui barbarus et Scythicus: quod ex sensu loci patet. Ut Andromeda ad rupem, sic Mnefilocus ad columnam alligatus. Sed hæc non intellexerunt viri docti. Atque hinc explicandus Laertius in Speusippo: Καὶ πρῶτον εὔρεν ὧ ΤΑ ΦΟΡΜΙΑ τῇ Φρυγάνων εὐοχᾷ ποιῶσιν. Quem locum parum perspectum habuerunt viri eruditissimi. Τὰ Φορμῖα τῶν Φρυγάνων sunt, fasciculi

* Huc respexit Aristides vol. ii. p. 312. Οὐς ἑδὼν δαῖ κατ' ὄνομα ἐξετάζειν, ἀλλὰ ΦΟΡΜΗΔΟΝ ΕΦ' ΑΜΑΞΩΝ ΕΚΦΕΡΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΤΟΥΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ ΝΕΚΡΟΥΣ.

† Pro corbe usurpat vocem Polyænus in Strat. lib. iii. 10. p. 286. Edit. Maafvicii: Τιμόδιος ἐπολιόρκει Τορώτη· οἱ μὲν Τορωναῖοι μεγάλα ὕψη ἀντανίστησαν, ΦΟΡΜΩΝ ψάμμου πληρωμένων· ὁ δὲ Τιμόδιος μηχανήμασι μακροτέροις ἐξ ἰσῶν ἀκίδας περιδεῖς, καὶ δριπαναὶ ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶ ἰσῶ ἰμβάλων, ταῖς ἀκίσιν τὰς διφθίρας διεξέγγυνον· τοῖς δὲ θριπάνοις ἀντίμην τὸς ΦΟΡΜΟΥΣ, ὥς τι εἶναι τὴν ἄμμου.

lignorum

lignorum in usum foci. Faggots. Hinc Protagoras Φορμοφόρος sive ξυλοφόρος dictus. Laertius in Protagora: Καὶ πρῶτος τὴν καλεσμένην τέλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασιλεύουσιν, εὔρεν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ παιδείας. ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΣ γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπικυρὸς παρὰ φησί. Καὶ τῆτον τὸν τρόπον ἦρθη πρὸς Δημοκρίτον, ξύλα δεδωκώς ὀφθαίς. Quæ nemo Interpretum intellexit. Græca non uno loco corrupta sunt, atque ita refingenda: Καὶ τῆτον τὸν τρόπον ἦρθη πρὸς Δημοκρίτην, ξύλα ΣΥΝΔΕΔΕΚΩΣ ὀφθαίς. Atque ita a Democrito evectus est, ob perspectam in lignis componendis et colligendis solertiam. Suidas: Ἦρθη, ἠύχθη. Nimirum Protagoras ex bajulo philosophus factus est. Hæc mens Laertii est. Rem omnem narrat Gellius v. 3. et deinde Athenæus lib. viii. p. 354. cujus verba adponam: Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὁ Ἐπικυρὸς καὶ Πρωταγόραν φησὶ τὸν σοφιστὴν ἐκ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΥ καὶ ξυλοφόρου πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτη, θαυμαζέμεντα δὲ ὑπ' ἐκείνου ἐπὶ ξύλων τινῶν ἰδίᾳ συνθέσει, δὸτὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀναληφθῆναι ὑπ' αὐτῶ. In eadem epistola Epicurus scribit, Protagoram sophistam ex bajulo amanuensem primum fuisse Democriti, cum ejus solertiam in positura juncturaque lignorum admiratus est philosophus, hisque initiis in ejus familiaritatem admissum. Quem locum minus recte accepit magnus Casaubonus. Atque hinc videas quæ-*

* Hesychius: Περιχαδόν. Τὸν ὑποκρίνομενον τὸν Περσία, ὡς πτωχὸν καὶ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΝ. Ita legendus iste locus.

PARS
III.

nam sint εὐογχα φορμῖα apud Laertium in Speu-
sippo: de quibus supra. Interpretes de *vasculis*
majusculis intelligunt: in quo falsi et futiles sunt.
Εὐογχα φορμῖα sunt *fasciculi ita constructi et con-*
stricti, ut haud incommode portari queant. Rec-
te Suidas: Εὐογκον, εὐεάσακλον. Nos Angli; *Well*
bound. Well put together. Quod ΦΟΡΜΗΔΟΝ
vocant Græci. Quæ vox usurpatur de iis, quæ
vel colligantur vel coacervantur. Quo sensu ac-
cipiendus Thucydides, et qui Thucydidem imi-
tatur Procopius in Gotthicis lib. iv. p. 357. Οἱ
δὲ συχοὶ ἐς ταὐτὸ συνιόντες πρὸς ἀλλήλων ζυνεποδίζονται.
Ἐκάσεν ἂν τις ΦΟΡΜΗΔΟΝ αὐτοῖς τὰ τῶν πλοίων
ἱκρία ζυγκύνειν. Eleganter Philo Judæus in
Flacco, p. 530. Πανλευχία ΣΩΡΗΔΟΝ πρὸς κο-
μίζοντο — συνδεδεμένων δοράτων ΦΟΡΜΗΔΟΝ
— ἀρμαμάζας μετὰς πανοπλιῶν ΣΤΟΙΧΗΔΟΝ.
Quo referendus videtur Apuleius Met. iv.
p. 146. *Estur ac potatur incondite; pul-*
mentis ACERVATIM, panibus AGGERATIM,
proculis AGMINATIM ingestis. Quæ plane ge-
mella sunt. Notandum autem illud Philonis,
συνδεδεμένων δοράτων φορμηδόν. *Bound in bundles.*
Atque hinc quodammodo intelligendus De-
mosthenes apud Æschinem contra Ctesiph. p.
429. Edit. Taylor. quem Interpretes susque de-
que habuerunt: Ὑποτέμνεται τὰ νῆυρα ἢ πωραγ-
μάτων, ΦΟΡΜΟΡΡΑΦΟΥΜΕΘΑ ἐπὶ τὰ ζεῖα, τινὲς
πρῶτον ὥσπερ τὰς βελόνας διέρουσι. Est locus in-
signis,

signis, quem laudavit, sed corruptum itidem PARS
III.
laudavit Dionysius Halicar. in libello *Περὶ Δημοσθένους δεινότητος*. p. 320. ubi non male legitur, τὰ νῦρα τῷ δήμῳ. Sed recte illud et solenniter, τὰ νῦρα τῶν πραγμάτων. *The sinews of war*. Laertius in Bion. Τὸν πλεῖστον ἔλεγεν εἶναι ΝΕΥΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Plutarch. in Cleomene: Ἀλλ' ὁ πρῶτος τὰ χρήματα ΝΕΥΡΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ προσεπών, εἰς τὰ τῷ πολέμῳ τὰ μάλιστα βλέψας τῷτο εἶπέν ἔοικε.* Est autem Φορμορραφεῖν, Φορμοῖς sive Φορμηδὸν *constringere*; ut Νευρορραφεῖν, νέρους *constringere*. Quo verbo utitur Dionysius Alexandrinus apud Euseb. Præp. lib. xiv. p. 779. Συνεδέθη νευρορραφείνῃ. *Nervis colligata est*. Atque hoc omnino verum. Hesychius paulo aliter accepit. Sed nobis nostra unice placent. Quæ sequuntur apud Æschinem conclamata sunt. Nos veram

* Legendum tamen apud Dionys. Halicar. Τὰ νῦρα τῷ ΠΟΛΕΜΟΥ. Libanius vol. ii. Orat. xiv. p. 428. Δεῖ δὲ, ὃ βασιλεῦ, μὴ λίαν τῷ λίαν πεινῶντων ἐπιμελεῖσθαι, πλεον τῷ ΝΕΥΡΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ποιέμενον πρόνοιαν. Schol. ad Pindar. Olymp. i. 4. p. 2. ΝΕΥΡΑ ΓΑΡ ΠΟΛΕΜΟΥ Ο ΧΡΥΣΟΣ. Quo respexit Suidas ad v. Μεγάροτος. Hac occasione corrigendus Laertius in Socrat. p. 38. Ἐργαλείοιο δὲ αὖ εἰς Πιττακίαν διὰ θαλάττης· περὶ γὰρ ἐκ ἐν, ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΛΑΥΟΝΤΟΣ. Ubi Menagius legendum censet vel τῷ πολέμῳ, vel τῷ Καλλίῳ, qui dux Atheniensium fuit eo in bello. Bryan in Plutarch. Alcibiad. p. 12. corrigit, πολέμαρχος. Sed utrumque fefellit vera lectio. Scribendum, ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΛΑΥΟΝΤΟΣ.

PARS
III.

lectionem extra omnem controversiam restitui-
mus: Τινὲς ΤΩΝ ΓΛΩΤΤΩΝ ὥσπερ τὰς βελό-
νας διείρῃσι. Quibus indicat Rhetor, omnia sibi
impedita esse, et in angustias coacta, poplites
succisos, manus constrictas, linguæ denique
usum et potestatem præreptam. Ad hunc
morem respexit Fulvia apud Dion. Cass. lib.
47. p. 496. Ἡ δὲ δὴ Φελυία ἐς τε τὰς χεῖρας αὐ-
τὴν, πρὶν δόποιοιδῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐμπικραναμένη
οἱ καὶ ἐμπτύσασα, ἐπὶ τε τὰ γόνατα ἐπέθηκε, καὶ τὸ σό-
μα αὐτῆς διοίχασα, ΤΗΝ ΤΕ ΓΛΩΣΣΑΝ ἐξέλ-
κυσε, καὶ ΤΑΙΣ ΒΕΛΟΝΑΙΣ, αἷς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐχρή-
το, ΚΑΤΕΚΕΝΤΗΣΕ. Hieronymus adversus
Rufinum: *Fecerunt hoc et Fulvia in Cicero-
nem, et Herodias in Joannem, quia veritatem
non poterant audire, et LINGUAM veriloquam
ACU discriminati confodiebant.**

ΦΟΡΜΙΓΞ. Κιθάρα. Ἐν Ἐπιγράμματι

Ἄ Φόρμιγξ, τὰ τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκλυα Φοίβω.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod
legitur Anthol. lib. vi. p. 569.

ΦΟΡΤΙΑ. Τὰ ἀγώγιμα. Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα
ἐπιφέροντο φορτία ἀράμενοι, ἔδεσαν ἐν μέσῳ. Εἶτα

* Plutarchus in Artaxerx. p. 290. Ἐπὶ δὲ πρὸς τῷ μετα-
εῖναι ψευσαμένη καταβαλεῖν δύο τῶν πολεμίων, προστάζει ΔΙΑΠΕΙΡΑΙ-
ΤΗΣΙ ΒΕΛΟΝΑΙΣ ΤΗΝ ΓΛΩΤΤΑΝ.

τοῖς τῷ λιθάνας κλάδοις πῦρ ἀνάψαντες, τῇ Σκυθικῇ PARS
III.
φωνῇ βάρβαρα ἅττα ῥήματα ὑπεψιθύριζον.] Hoc
fragmentum depromptum est ex Menandro,
non Comico quidem eo, sed Historico: id
quod constat ex Excerptis Hæschelii p. 127.
ubi ita legitur: Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἅττα ῥήματα
ὑπεψιθύριζον. Egregie vero locum supplet et com-
planat Suidas, absque cujus ope et subsidio per-
petuo caligaremus. Quod futuris Editoribus
notandum. Cæterum nonnulla hujus frag-
menti laudantur etiam supra v. Ὑπεψιθύριζετο.

ΦΩΡΙΑ. Λαθραῖα. — Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod
legitur apud Reiskium in Miscell. Lips. vol. ix.
p. 474.*

ΦΡΙΚΗ. Τρόμος. Ἀλμός. Καὶ τολμηθὲν οἱ τὸ
μέγα τόλμημα, Φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, καὶ νοσεῖ

* Ubi legendum ex MS. Ἡδὺ λαθεῖν. Vulgo, Ἡδὺ λαλιῖν.
Sed Carmen integrum apposuisse libet.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΔΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμιν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
Καὶ περιδερῖτην Κύπριδος ἐργασίην,
Ἡδὺ ΛΑΘΕΙΝ, φυλάκων τε παναγρέα κἀνδοι ἀλύξαι.
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

Occurrit vox παναγρέως in alio Epigrammate ejusdem auctoris,
quod legitur in nostra Epist. ad Cl. Warton. p. 335. et in
Emend. ad Charit. Aphrod. p. 77. ubi vide Cl. D'Orvill.

PARS νόσω μακροτάτη.] Scribendum: Φρίκη. Τρόμος.
 III. ΠΑΛΜΟΣ. Suidas supra: Πάλμος. Τρόμος.
 Quod sequitur fragmentum Æliani est. De
 quo nos supra ad v. Τηκεδόνι.

ΦΡΙΜΑΣΣΟΜΕΝΗ. Χρεμετίζουσα. Ἀγριεμένη.
 Ἡ ἀτάκτως πηδάουσα. Ἡ δὲ ἵππος ἐπιθόρμητα Φρι-
 μασομένη ἐχώρει καὶ ἀδύνατα εἶχεν εἰς τὰ ἄδενδρα ἐπι-
 ῥῆναι.] Interpres ita vertit: *Equa vero hinni-
 ens retrocedebat, et loca arboribus vacua ingredi
 non poterat. Sic vara vibiam, quod aiunt.
 Græca corrupta sunt, atque ita scribenda:
 Καὶ ἀδύνατα εἶχεν Εἰς τὰ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΑ ἐπι-
 ῥῆναι. Equi vero ægre ferentes retrocedebant, et
 loca sylvestra ingredi non poterant. Quæ verissi-
 ma lectio. Erit fortasse qui emendet, nam
 emendaturientium omnia plena, εἰς τὰ εὐδένδρα.
 Sed aliud est εὐδένδρος, aliud κατάδένδρος. Quæ
 vox huic loco apprime convenit. Diodorus
 Siculus lib. xvi. 31. Τὴν ὁδοπορίαν ποιεῖμένων δια-
 ΤΟΠΩΝ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΩΝ καὶ τραχείων. Cum
 iter per silvas et aspreta facerent. Atque hinc
 corrigendus videtur Longus Pastor. lib. i. p. 3.
 Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω βάτων, καὶ κίτλος ἐπιπλανώ-
 μενος, καὶ πόα μαλθακή, καὶ ἥς ἔκετο τὸ παιδίον.
 Ubi neminem non offendit illud κάτω. Scri-
 bendum proculdubio: Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη ΚΑ-
 ΤΑΒΑΤΟΣ. Quæ vox nova et elegantissima.
 Est autem λόχμη κατάβατος, locus dumis et spi-
 nis*

nis obfitus. Ejusdem formæ κατάλατ[Ⓢ] et κα-
τάδενδρος, καλάκιστος, et si quæ alia.* Verbum
autem Φριμάσσειται, ut ad Suidam revertar,
usurpat Longus Pastor. lib. i. p. 14. Καὶ ἀλ-
γῆσαις ὁ τράγος, ΦΡΙΜΑΣΣΑΜΕΝΟΣ ἐς Φυγὴν
ἐτράπετο. Qui locus notandus. Præclare He-
sychius: Φριμάσσειται, σκιρᾷ, ἐπεγείρεται, Φρυάττεται,
βριμάνειται. Ita scribendus iste locus, qui vulgo
corruptissimus est.

PARS
III.

ΦΡΥΞ ἀνὴρ πлагείς ἀμείνων καὶ διακονέσεως.]
Φρυξ ἀνὴρ nunc pro *homine barbaro* et nullius
pretii, nunc pro *licitore* sive *ministro publico* u-
surpatur. Quo sensu accipiendus Sophro apud
Schol. ad Aristoph. Av. ver. 1223.

Η ΠΑΙΣΕΙ βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρυξ ἀνὴρ.

Vel caput tibi licitor fuste commitigabit.

Ita scribendus et interpretandus est iste locus,
quem minus intellexerunt viri eruditissimi.
Cæterum Trochaicus iste, quem laudat Suidas,
Epicharmi est, vel hominis alicujus, qui Δωρί-
ζειν noverat. Nam πлагείς Dorum est. Quæ
vox restituenda hic obiter Lysia in Orat. de
Cæd. Eratosth. p. 15. Ὅστις ἐν τῷ δαματίῳ πο-
δηγὴς κατέπεσεν εὐθύς. Illud ποδηγὴς vox nihili
est. Emendant alii πάλαγεις, alii πρηγής. Nec

* Ejusdem et ΚΑΤΑΚΟΜΟΣ. *Crinita*. Quam vocem usurpat
Pollux lib. iv. § 139.

PARS
III.

hoc, nec illud verum. MS. Coisl. *ποδηγείς*.
Quod vero proximum est. Rescribendum om-
nino: ΠΛΗΓΕΙΣ κατέπιπεν. Quod et Cl. Val-
kenario ad Herodotum suboluisse video. Ly-
fias, p. 92. Καὶ μὴν ἐδείς γε ὑμῶν ἀγνοεῖ ὅτι θάτ-
τον ἂν ἐγχειριδίῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ἀπέθανεν, ἢ πῶς παίο-
μενος. Plutarch. de Orac. Defect. p. 412. Καὶ
λίθῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ΕΠΕΣΕΝ.

*Rehinet πλησιάζει, et eodem mo-
do, quo Tournefort, interpretatur L.
Bosius. Animadv.
p. 198.*

Porson. IV. 480.

ΦΥΤΤΑΛΙΖΕΙ. Φυτεύει. Πλησιάζει.] “Est ver-
bum *πλησιάζει* interpretatio suspecta: quam-
“vis sic etiam habeat Etymologus.” Kuster.
Verbum *φυταλίζειν* sive *φυτεύειν* tum de *plantis*,
tum de *animalibus* dicitur. Quod *πλησιάζειν* in-
terpretantur Grammatici. Honestiori voca-
bulo uti non potuit Suidas. Dicitur autem *πλη-
σιάζειν* et *πλησιασμός* nunc de *viro*, nunc de
muliere. Plutarch. de Educat. Ὡς περ οἱ μνηστῆ-
ρες τῇ Πηνελόπῃ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ μὴ δυνάμενοι, ταῖς
ταύτης ἐμίγνυντο θεραπεύουσαι. Festive Hesychius
v. Θηλυτεράων. Μόναί αἱ γυναῖκες ἔγκυαι ἔσαι
ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΣΙΝ ἀνδράσιν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων ἐδέν.
Quæ petita sunt ex Schol. ad Homer. Iliad. θ.
520. Demosthenes in Orat. contra Neæram p.
569. Edit. Taylor. Ὡς δὲ Νέαира αὕτη Νικαρέτης
ἦν, καὶ ἐργάζετο τῷ σώματι, μισθαρῆσα τοῖς βελομέ-
νοις αὕτῃ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ, τῷ δ’ ὑμῖν βέλομαι πάλιν
ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. Neæram autem fuisse Nicaretæ,
et corpore fecisse quæstum, omnibus, qui cum ea
congregati

congregari vellent, morigeram, hoc vobis iterum enarrabo. Ita scribendus et vertendus iste locus. Ἐπεξελεῖν est percurrere, enarrare. Vulgo inepte legitur, πάλιν ἐπανελεῖν.* Atque hac occasione vindicandus Demosthenes contra

Neæram, p. 571. ubi de ista muliercula denuo agit: Συνηκολέθει δὲ καὶ Νέαира αὐτῇ, ἐργαζομένη μὲν ἤδη τῷ σώματι, ΝΕΩΤΕΡΑ δὲ ἔσα, διὰ τὸ μηδέπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρῆναι. Quem locum minus perspectum habuit, ut alios taceam, doctissimus Jurinus. Græca ita vertenda sunt:

Comitabatur eas etiam Neæra, jam quidem vulgato corpore, sed non ita diu, quia ætate nondum integra erat. Νεωτέρα ἔσα. NEWLY set up. Ista est vis τῆς νέου. Quod viros doctissimos fefellit. CÆTERUM, dum in hoc negotio versamur, libet locum Plauti, qui sane jucundissimus, et hujus argumenti est, ὡς ἐν παρόδῳ expedire. Nam profecto homines critici, qui hæc ludicra tractarunt, hic parum viderunt. Est autem in Milite Glorioso, Act. iii. Sc. 1.

A. Nam mihi, Deum virtute dicam, propter divitias meas

Licuit uxorem dotatam, genere summo, ducere:

Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intramittere.

Est autem in Milite Glorioso, Act. iii. Sc. 1.

A. Nam mihi, Deum virtute dicam, propter divitias meas

vitias meas

Licuit uxorem dotatam, genere summo, ducere:

Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intramittere.

* Æschines contra Timarchum p. 69. Edit. Taylor. Οὐ γὰρ ΕΠΕΞΕΛΕΘΕΙΝ αὐτῶν ἕκαστον κατ' ὄνομα πικρῶς βόλομαι.

PARS
III.

B. *Cur non vis? nam procreare liberos lepidum est onus.*

A. *Hercle vero, liberum esse, id multo est lepidius.*

De lepidio isto onere, in quo re vera nullus inest lepor, frustra disputat doctissimus Gronovius. Rescribendum omnino:

——— *Procreare liberos lepidum est* OPUS.

Id est, Procreandis liberis operam dare lepidum est. Quomodo locutus est Cicero de Offic. i. 35. *Liberis dare operam*, re honestum est, nomine obscœnum.* Ovid. Amor. iii. 14.

*Indue cum tunicis metuentem crimina vultum,
Et pudor* OBSCOENUM *diffiteatur* OPUS.

Hinc non ineleganter Lactantius Divin. Instit. i. 8. *Quid autem est tam remotum a Deo, quam* ID OPUS *quod ipse* AD PROPAGANDAM SOBOLEM *mortalibus tribuit?*

ΦΥΣΤΗ. Μάζα.

Φύση ἐνὶ γράνῃ μαυρομένη παλάμαις.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur apud Jenſium Epigram. Græc. p. 341.

* Κύπριδος ἔργον vocat Theocritus in Epigram.

Παιδύγου δύνατον ΚΥΠΡΙΔΟΣ ΕΡΓΑ τελειν.

Consulendus est Index Elmhorsſi in Apuleium v. *Opus perficer e.*

Idem

Idem exhibent Reiskius et Heringa. En tibi PARS
integrum Epigramma : III.

Μὴ φθείρου, ΩΝΘΡΩΠΕ, περιπλάνιον βίον ἔλκων,
Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθονὶ ἀλινδόμενος·
Μὴ φθείρου, ΚΕΝΗ Εἰ σε περὶ σέψαιτο καλῆς,
Εἰ θάλλῃ μικρὸν πῦρ ἀνακαίόμενον·
Εἰ καὶ σοι λιτὴ τε καὶ ἐκ εὐάλφειτος ἔη
ΦΥΣΤΗ ἐνὶ γράνῃ μαυρομένη παλάμαις·
Εἰ καὶ σοι γλήχων, ἢ καὶ θύμον, ἢ καὶ ὁ πικρὸς
Ἀδυμιγῆς ἔη χόνδρος ἐπαφίδιος.

Ita scribendum istud Carmen, quod Leonidæ est.* Est autem φύση, mazæ genus; de quo Aristophanes, Julius Pollux, Etymologus. Hesych. Φύση. Μάζα ἀτριπτος. Athenæus lib. iii. p. 114. Παρ' Ἀθηναίοις μὲν ΦΥΣΤΗΝ τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην.† Harmodius Lepreates de Phigalensium Institutis apud Athenæum lib. iv. p. 149. Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιαῦτον, τυρὸς καὶ ΦΥΣΤΗ ΜΑΖΑ νόμῳ χάριν ὅππῃ χαλκῶν κατῶν τῶν πρὸς τισὶ καλεσμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εἰληφότων τὴν ἐπωνυμίαν. Ubi notanda glossa manifesta, Φύση

* Ἀπὸ τῆς, μὴ φθείρου, MS. Musgrave habet μὴ φθαρεῦ.

† Teles apud Stobæum p. 117. Οὐχ ὅρως γραθαιφύστην φαγόντα, τιετίζοντα; Ubi Interpres: Non vides Gradiæphrytiæ cantillando cænare? Legendum, Οὐχ ὅρως ΓΡΑΙΔΙΑ, ΦΥΣΤΗΝ φαγόντα, τιετίζοντα; Nonne vides VETULAS, cum MAZAM cænassent, cantillare?

PARS
III.

μάζα. Quæ vox postrema delenda.* Notandum etiam illud Harmodii, νόμος χάριν. Quæ solennis locutio est. Schol. ad Sophocl. Antig. 261. Οὐ κατὰ βιάθῃ ἦν τεταμμένῃ, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. Τῷτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας ΝΟΜΟΥ ΧΑΡΙΝ.

X.

ΧΑΛΕΠΩΤΑΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Κλέψαι δυναμένους.] Emendat Cl. Kusterus, βλάψαι δυναμένους. Sed hoc hariolari est scilicet. Rescribendum omnino, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένους. Respexit autem Suidas ad Aristoph. Av. ver. 539.

Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπαϊάτης λόγους
Ἦνεγκας ———

Ubi Schol. Λυπηρὲς, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένους. Restituendum hoc verbum Nicandro in Semiambis apud Schol. ad Theriac. ver. 377.

Φύγωμεν ἐκ προσώπων,
Μή σ' ἐμπεσῶν ὁ πρέσβυς
Οὐλῇ κατ' εὐθὺ κρατὸς
Βατηρίῃ ΧΑΛΕΨΗ.

* Fallor. Nihil delendum. Vide nos in Epist. Crit. sub init. ubi constat ex Aristoph. Vesp. v. 608. Græcos dicere φύσιν et φύσιν μάζαν.

Fugiamus

Fugiamus abhinc longe, ne senex caput tibi baculo commitiget. Ita scribendus et vertendus iste locus, qui non uno loco corruptus est. Vulgo legitur, Καλύψη.* Sed verbum χαλέπειν in hoc negotio significantissimum est. Homer. Odyf. Δ. 423.

PARS
III.

— Θεῶν ὅσις ΣΕ ΧΑΛΕΠΤΕΙ.

Ubi Schol. Χαλέπτει. Βλάπτει.

ΧΑΛΙΚΡΗΤΟΣ. — Ἐν Ἐπιγράμματι·

Χεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη.]

Pentameter hic est pars Epigrammatis quod integrum exstat apud Reiskium in Miscell. Lips. vol. ix. p. 692. Cæterum nonnulla hujus Carminis leguntur apud Nostrom v. Λέχριος. Λάπην. Ἀπλοῖς. Ad quem locum vide quæ adnotavimus.

ΧΑΛΚΕΥΤΗΣ:

Περικὰν σάλπιγχα, τὸν εὐαγέων βαρυμένων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις.]

Distichon hoc est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 393. ut recte monuit Kusterus. Sed illud βαρυμένων hic ferri nequit. Repugnat enim Græcæ linguæ ge-

* Vide Jos. Barnes ad Anacreon. p. 262. qui hoc fragmentum Anacreonti adsignavit.

PARS
III. nius: quod miror viros doctissimos non animadvertisse. Scribendum sine dubio:

—— τὸν εὐαγέων ΒΑΡΥΝ ὕμνων
Χαλκευτάν ——

Quomodo recte legitur apud Suidam supra v. Εὐαγής.* Cæterum hæc minus recte accepit Interpres, qui ita vertit: *Sanctorum hymnorum fabrum*. Οἱ εὐαγεῖς ὕμνοι sunt *hymni bene tornati*. Horatius Art. Poet. v. 441.

Et male tornatos incudi reddere versus.

Metaphora a re fabrili. Accedit Suidas: Εὐαγής. Περιηγμένος. Εὐπαλάμους ὕμνους vocat Aristophanes in Equit. 527.

Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. ——

Dicitur autem Εὐαγής et Εὐάγητος, ut Περιηγής five Περιαγής et Περιάγητος, de quo viri docti ad Hesychium et Pollucem. Atque hinc vindicandus Aristophanes Nub. v. 276. loco vexatissimo, sed minus intellecto:

Ἄεναοι Νεφέλαι
Ἀρτῶμεν Φανεραῖ,
Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΝ.

* Pindarus Pyth. ii. et apud nos supra p. 103. ΕΥΑΧΕΑ ὕμνων. Quare forsitan legendum,

—— ΕΥΑΧΕΩΝ βαρὺν ὕμνων.

Sed obstat Suidas v, Εὐαγής.

Ubi aliud legendum monet Lamb. Bosius, aliud PAR'S
III.
Cl. Bentleius noster. Sed utrumque verbi
ratio fefellit. Fluit ab antiquo Ἠγῆν. Hinc
Ἠγῆδξ, Ἠγησις, Ἠγημα, Ἠγητὸς five Ἀγητὸς, et
si quæ alia ejusdem familiæ vocabula. Recte
exponit Scholiastes : Εὐάγητον, πανταχῶς φερομέ-
την. Sed proculdubio vera lectio est Εὐάγηλοι,

— Νεφέλαι

Δροσεράν φύσιν ΕΤΑΓΗΤΟΙ,

Quod rotundius. Huc facit Judas in Epist.
ver. 12. ΝΕΦΕΛΑΙ ἄνδρες ὑπὸ ἀνέμων ΠΕΡΙΦΕΡΟ-
ΜΕΝΑΙ. CÆTERUM, quia mentio hic incidit
antiqui verbi Ἠγῆεν five Ἠγῆν, nequeo mihi
temperare, quin alterum verbum ejusdem for-
mæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis
conservavit, et solum conservavit, monumen-
torum omnium, quæ hodie leguntur, antiqui-
tate et elegantia longe spectatissimum, MAR-
MOR SIGEENSE. En ipsam inscriptionem,
qualem exhibuit vir doctissimus, Edmundus
Chishullus:

ΦΑΝΟΔΙΚΟ : ΕΙΜΙ : ΤΟΗ
ΟΚΟΠ ΟΤ : ΖΟΤΑΚΟΜΕ
ΝΕΣΙΟ : ΚΑΓΟ : ΚΡΑΤΕΡΑ
ΜΘΗ ΙΑΚ : ΝΟΤΑΤΖΗΙΑΚ
ΟΝ : ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ : Ε
ΥΤΕΤ : ΑΜΕΝΜ : ΑΚΟΔ
ΕΥΣΙ : ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧ

*Chandler ex vestigiis literæ M. in lapide,
legit Μελεδαίνειν ΜΕ Ω Σιγείεις. Siquid patiar,
curare me, O Sigei. Quod verum, Porson. IV. 481.*

368 EMENDATIONES

ARS
III.

ΘΕΔ : ΝΕΝΙΑΔΕΛΕΜ Ο
ΣΙΓΕΙΕΣ : ΚΑΙ ΜΕ ΠΟ
ΙΑΧ ΖΟΠΟΖΙΑΗ : ΝΑΖΙΕ
ΗΑΔΕΛΦΟΙ

Ita repræsentanda est ista inscriptio, quæ βε-
σροφηδον exarata est. Notandum autem illud,
Ἐὰν δὲ τι πάχω, μελεδαίνειν ΔΕΩ Σιγείεις. Ego
vero, si quid patiar, precor, ut mei curam habe-
ant Sigeenses. Hæc mens Phanodici, sive
statuæ Phanodici, est, quam minus perspectam
habuerunt viri doctissimi. Idem autem Δέω
et Δέομαι, ut Ἠγέω et Ἠγέομαι. Hoc recentio-
rum, illud antiquiorum. Nihil verius hac
lectione.

ΧΑΡΙΣΙΟΝ. Χαρισήριον. — Καὶ ΧΑΡΙΣΙ-
ΟΙ. Πλακῆντος εἶδος. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι
Πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρίσις.] “ Ut me-
tro consulatur, scribendum est, Πέμψω πλα-
κῆντας ἑσπέρας χαρίσις: ut recte monuit
incomparabilis Rich. Bentleius ad Frag.
Callim. 193. Cæterum fragmentum hoc
Aristophanis exstat etiam apud Athenæ-
um lib. xiv. p. 646. ubi sic legitur:

————— Ἐγὼ δὲ νῶν

Πέμψω πλακῆνθ' ἑσπέραν χαρίσιον.

“ Metrum et illic claudicat, quod modo
“ laudatus vir mihi amicissimus sic restituit:

“ Πέμψω πλακῆνθ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.”

Kuster.

Kuster. Locus Aristophanis, vel auctoritate Athenæi, ita proculdubio constituendus est: PARS
III.

Πέμψω πλακῆντ' ΕΣ ἐσπέραν χαρίσιον.

Alter versiculus est non nisi alterius corruptio. Hesychius: Χαρίσιον, εἰδῶ πλακέντων· οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων. Quæ aperte mendosa sunt. Corrigit Cl. Benteleus, ἀπὸ τῶν περιμάτων. Quod nihili est. Rescribendum omnino: ἀπὸ τῶν ΛΕΙΜΑΤΩΝ. *A panum reliquiis, e quibus constabant charisæ.* Suidas supra: Ἀνάστατοι. Πλακέντων εἰδῶ. Ἐλέγοντο δὲ τινες πλακῆντες καὶ χαρίσιοι. Οὗτοι δὲ ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο. *Erant et placentæ Charisæ vocatæ, quæ ex reliquiis commixtis parabantur.* Quod egregium est, et nostram emendationem abunde confirmat.

ΧΑΡΜΑ. Χαρά. Ἡδονή. Πολύβιος· Τὸν δὲ ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλαβε Φρένας.] “ Merito Ca-
“ faubonus dubitat, an hæc ex Polybio sump-
“ ta sint. Sunt enim ποιητικώτερα.” *Kuster.*
Diu est quod emendaveram :

Τὸν δὲ ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ΕΛΕ Φρένας —

Et non male id quidem. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 339. Ὅμηρος· Δακρυόειν γελάσασα. Καὶ ἐν ἄλλοις. Τῇ δὲ ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε Φρένα. Uterque respexit ad Homer. Odyss. τ. 471.

Τὴν δὲ ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ΕΛΕ Φρένα —

VOL. II. A a ΧΑΣΜΑΣΙΝ

370 E M E N D A T I O N E S

PARS
III.

ΧΑΣΜΑΣΙΝ. Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν
Θηρίων ἀρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τῶν Θη-
ρίων χάσμασι.] Hic locus luxatus esse videtur,
quem ita rescripserim: Οἱ δὲ Πάρθοι ἐχρῶντο τοῖς τῶν
Θηρίων χάσμασι, τὰς κεφαλὰς ἀρμόσαντες τοῖς κράνεσι.
*Parthi vero ferarum ricibus utebantur, capita
earum galeis adaptantes.* Euripides in *Rheso*
ver. 209.

*Χασμα ex Ms. Flor.
prohulerat Valcken.
ad E. Phoen. 415.*

Porson. IV. 481.

Καὶ ΧΑΣΜΑ ΘΗΡΟΣ ἀμφ' ἐμῷ Θήσω κάρῃ.
Et faciem feræ meo capiti adponam.

Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, *χῆμα
θηρός.* Sed nostra lectio verissima est. Eurip.
Herc. Fur. ver. 363.

Δεινῷ ΧΑΣΜΑΤΙ ΘΗΡΟΣ.

Hesych. Χάσμα θηρός, ὄψις θηρός. Huc facit
Longus Pastor. lib. i. p. 19. Καὶ τῷ στόματος
ΤΟ ΧΑΣΜΑ σκέπειν ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ὥσπερ
ἀνδρὸς ὀπλίτη ΚΡΑΝΟΣ. Egregie, ut solet,
Virgilius *Æn.* xi. 680.

———— *Caput ingens ORIS HIATUS
Et malæ texere lupi cum dentibus albis.*

ΧΑΙΡΙΣ. Κιθαρωδός. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Φε-
ρεκράτης ἐν Ἀγρίοις.

Φέρ' ἰδὼ, κιθαρωδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
Παισμελὲς μέλα Μέλινος ἦν. Ἐχ' ἀτρέμας.
Ἐγῶδα. Χαίρις ἐστίν. — —

“Hæc corrupta sunt. Apud enarratorem
“Comici Av. ver. 859. sic legitur: Παισίς
“Μέλινος.

“Μέλῃς. Μὲλᾱ Μέλῃτα ἦν: Quod si sequamur, PARS
 “Meles fuerit Pisiæ filius.” Kuster. Alter III.
 Pherecratis versiculus misere laborat, atque
 ita sublevandus est:

A. Φέρ' ἴδω, κιθαρωδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;

B. Μέλῃς ὁ Πεισίᾱ. A. Μὲλᾱ Μέλῃτα δὲ τίς ἦν;

B. Ἐχ' ἀτρέμας. Ἐγῶδα. Χαῖρις ἐστίν. —

Age videam, citharædus quis pessimus fuerit? Ἐχ' ἀτρέμας? ἐγῶδα.

Meles Pisiæ filius. Et quis post Meletem?

Tace. Ego novi. Chæris scilicet.

οὐ πεισίᾱ Μέλῃς.

latera sic legend.

μελὰ δὲ Μέλῃτα

τίς;

Χαίρις. —

Ἔστι καὶ ἑλεος,

ἀνελυγῆς. μωμοδ.

distinguitur apud

Scholiasen.

Ita scribendi isti versiculi. Recte Schol. μετὰ
 Μέλῃτα. Post Meletem. Nosti illud Homeri:
 μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. Pisiæ autem est nomen
 viri. Suidas: Πεισίᾱς. Ὄνομα κύριον.

ΧΑΙΡΩ. — Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρωπικοὶ

ἔτω λέγουσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ

Χαίρω τέ γ', ὃ βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκος,

Τόν τε μισρὸν ἐξολωλότα. —]

Locus Euripidis ita scribendus et supplendus
 est:

Χαίρω τέ Σ', ὃ βέλτιστε γ' Ἀλκμήνης τέκος,

ΕΛΗΛΥΘΟΤΑ, τόν τε μισρὸν ἐξολωλότα.

Gaudeo te, optime Alcmenes fili, advenisse, et
 sceleratum illum periisse. Quod Satyricæ ver-
 nilitatis est. Nam Sisyphus drama Satyricum.
 Hinc anapæstus in quarto loco: quod in hu-

PARS
III.

jusmodi Tragicomicis haud inusitatum est.
 Nostram autem emendationem unice firmat
 Etymologus. Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρωπικὸν
 ἔτω λέγουσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφω.* Recte autem,
 ὃ βέλτισε τέκος. Callimach. Lavac. Pall. ver. 87.

———ΤΕΚΝΟΝ ΑΛΑΣΤΕ,

Εἶδες Ἀθανάϊας σήθεα καὶ λαγόνας.

———Unhappy boy,

That saw'st the goddesses naked.† ———

ΧΕΖΗΤΙΑΩΝ. Βελλόμενος χέσαι.—'Αριστοφάνης

'Αντιόθεν τις καλεσάτω πάση τέχνη

Οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἔνεκά γε σεναγμάτων,

Οἶδεν τί πρῶκτος βέλειαι χεζητιῶν.

Οὗτος ὁ 'Αντιόθης ἰατρὸς ἦν Θηλυδρίας. Ἀπὸ πλάγῃ
 μὲν πολυχέσαι νοσήματος.] Respexit Suidas ad
 Aristoph. Eccles. ver. 366. ut recte monuit
 Kufterus. Locum integrum adscribam, ut

* Euripides in Rheseo v. 390.

Χαίρω δὲ σ' εὐτυχῆντα ———

Idem in Hippolyto v. 1339.

——— τὸς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ

Θήσκοντας εὖ χαίρουσι ———

Ubi vide Cl. Valcken.

† Sed ita denique legendus est iste locus ex Sisypho :

Χαίρω δὲ σ', ὃ βέλτισε, τ' Ἀλκμήνης τέκος,

Ἐληλυθότα ———

Vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 269. qui fallitur.

nonnihil

nonnihil emendatior incedat. Nam viri doctissimi in hoc stadio parum profecerunt.

PARS
III.

Τίς ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΡΩΚΤΟΝ δεινός ἐστὶ τὴν τέχνην.

Ἀρ' οἶδ' Ἀμύνων, ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.

Ἀντιθένη τις καλέσάτω πάση τέχνῃ.

Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ ἔνεκά γε σεναγμάτων,

Οἶδεν τί πρωκτὸς βάλῃαι χεζητιῶν.

In primo versiculo vulgo legitur, τῶν κατὰ πρῶκτων.

Quod ejusmodi est, ut non intelligam. Nos

eleganter emendavimus: Δεινὸς τὴν κατὰ πρῶκτον

τέχνην. *An eminent glyster pipe.* Deinde recte

scripsimus, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ. Ut mox, Οὗτος ὁ

Ἀντιθένης. Denique notandum illud σεναγμά-

των. Quo festive adlusit Comicus ad τὸ σενοῦν τῶν

πρωκτῶν. Quod non animadverterunt Inter-

pretes. Quod vero sequitur apud Suidam,

ἀπηλλάγη μὲν πολυχέσθ νοσήματος, rarissimæ ele-

gantiae est, et ex Scholiis antiquissimis peti-

legebatur vox πολυχέσθ apud Nostrum supra

v. Ἀπηλλάγησαν, sed hodie nescio quomodo se-

dem suam amisit. Ἀπηλλάγησαν. Ἐτελεύτησαν

ἢ τίνος ἐσέρηθησαν. Ἀπηλλάγημεν πολυνόσθ νοσή-

ματος. Ubi MS. Lugd. Bat. πολυχέσθ νοσή-

ματος. Et recte id quidem. Quin et scri-

bendum, Ἀπηλλάγη μὲν. Nam ad hunc locum

Scholiastæ manifesto respexit Suidas. Monet

autem vox ista χεζητιῶν, ut alium locum ejus-

dem fabulæ, festivum sane et καμικάτατον hic

corrigendum proponam. Est autem ver. 313.

A a 3

Ἐγὼ

MS. Lugd. Bat. πολυχέσθ παθὺς, kfk
Jac. Gronov. emend. in
Suid. p. 59. quicum
consentit MS. C. C. C.
δκαρ.

Porson. IV. 481.

PARS
III.

Ἐγὼ δὲ καλῶμαι πάλαι χεζητιῶν,
 Τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ,
 Καὶ θοιμάτιον ὅτε δ' ἢ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
 Οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
 Ἐπείχε κρέων ὁ Κοπριάιος, λαμβάνω
 Τετὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον,
 Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλομαι.
 Ἄλλ' ἐν καθαρῷ πᾶσι τις ἂν χέσας τύχοι;

De hoc loco reformando scripserunt viri doctissimi Tan. Faber, et Stephanus Berglerus; hic senario scilicet, ille sensui consulens. Sed uterque lapsus est, et metri leges flagitiosissime violavit. Primum rescribendum omnino,

Melius Brunckius:

- ὅτε δ' ἢ δ' ἐκεῖνο -

Porsen IV. 481.

— ὅτε δ' ΟΥΔ' ΕΚΕΙΝΟ ψηλαφῶν.

Quod venustum in primis est: *Postquam vero illud, ne manibus quidem studiose tentando, invenire potui.* Hæc mens Comici est. Deinde scribendum,

— γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον.

Quod metri ratio postulat. Quod legitur in versu postremo, ἐν καθαρῷ, recte accepit Kusterus. Nos Angli: *The way is clear.* Plutarch. in Numa: ψόφῳν τε καὶ πατάγων καὶ σεναγμῶν ΚΑΘΑΡΑΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ταῖς ἱερουργίαις παρέρχοντες.* Callimachus in Epigrammate:

* Idem in Emilio p. 185. Edit. Bryan. Ὑπέρταται τε πολλοὶ καὶ φασδοκῶνται τῆς ἀτάκτου συρρίκτου εἰς τὸ μέσον καὶ διαδίουτας ἐξίεργοντες, ἀναπικταμένας ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ καὶ ΚΑΘΑΡΑΣ παρέρχοντες.

ἩΛΘε

*Sic Pierse ad
 Marin. p. 276.*

Porsen IV. 481.

ἩΛΘε Θεαίητος ΚΑΘΑΡΗΝ ΟΔΟΝ —

PARS
III.

Id est, *viam nulli tritam*. Interpretes non intellexerunt. Atque hinc intelligendus Jamblichi locus in Protreptico pag. 133. ubi de Symbolis Pythagoræ agit: Ἐν ὁδῷ μὴ χίζε. *In via ligna ne findas*. Quod quidem rectum et commodum est.* Ego vero legendum censeo: Ἐν ὁδῷ μὴ ΧΕΖΕ. *In via ne caces*. Monet scilicet Pythagoras, ut onus ventris ἐν καθαρῷ deponant, sive e via et publico secedant. Quod ἀποπαλεῖν dicunt Græci. Cretenses ἀπεκῆναι. Hesych. Ἀπεξέζη, τὸ ἀποπατεῖν. Κρήτες. Simile quid præcipit Hesiodus Oper. ver. 729.

Μήτ' ΕΝ ΟΔΩ, μήτ' ἐκτὸς ὁδῷ προσάδην ΟΥ-
ΡΗΣΗΣ.

Quod vero vulgo χέζειν, ἀποπαλεῖν sive ἀφοδεύειν dicebatur, alii honestiores scilicet, ἀφεδρεύειν, θακεύειν appellabant. Hesych. Θακεύουσι, κά-
θηται εἰς τὰς χρείας. *Sit to do their business*. Quæ honestissima interpretatio est.† Proverb.

* Hinc etiam explicandus Athenæus lib. vi. p. 259. τὰς ὁδὸς ἀνακαθαίρειν. *To clear the way*. Philo adversus Flac-
cum p. 535. Καὶ τῷ ΚΑΘΑΡΩΤΑΤΩ πάντες ἀνέβησαν ὁμοθυμα-
δόν. Idem supra p. 525. Οἱ δὲ ἐξέχiorτο διὰ τὸ πλῆθος εἰς αἰγια-
λὸς, καὶ ΚΟΠΡΙΑΣ, καὶ μνήματα, πάντων τεταμένοι τῶν ἰδίων. *Loca
deserta. Out of the way*. Quem locum male sollicitavit Man-
gey. Vide et Hesych. ad v. Ἐν Πυθίῳ χέσαι.

† Artemidorus cap. ii. p. 8. Ἐμῶν, καθίζειν εἰς χρείας, θα-
κεύειν. Κοιμᾶσθαι. Hic dele καθίζειν εἰς χρείας.

Vatic.
*Utrumque καθίζειν εἰς χρείας et
θακεύειν conjunxit Artemidorus, I
2. p. 8. sed prius forsan pro glos-
simate delendum. Porson IV. 482.*

PARS
III.

Vatic. i. 82. Ἐνίης προσερεῖν καὶ πλεσιόν ΑΦΟ-
ΔΕΤΕΙΝ τῷ περιφράγματος· ἔγραψεν ἔν ὁ Πεισί-
στρατος, ὡς εἰάν τις ἀλῶ ΘΑΚΕΥΩΝ ἐν τῷ τεμένει
τῷ Ἀπόλλωνος, εἰαυτὸν αἰτιάσειαι.* Atque hinc ex-
plicandus locus Plutarchi in Lycurgo et in
Lacon. Apopth. p. 232. quem nemo Inter-
pretum, quod sciam, intellexit: Ἐτερος δὲ τις
ιδὼν ΘΑΚΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ἐπὶ δι-
φρων ἀνθρώπους· Μὴ γένοιτο, εἶπεν, ἐνταῦθα καθίσαι ὁ-
θεν ἐκ ἑστὶν ὑπεξανασηναὶ πρεσβυτέρω. Quæ ita in-
terpretantur: *Alius sellis curulibus sedentes in
discessu nonnullos videns; Absit, inquit, hic ut
confideam, unde assurgere nequeam seni.* Nesci-
vit homo festivus quid sit θακεύειν ἐν ἀποχωρήσει.
Est autem *confidere ad alvum exonerandum.*
Quod qui faciunt, nemini lubenter assurgunt.
Sed hoc joculari est. Notanda autem vox Ἀπο-
χωρήσις, quæ in hoc negotio rarissima est. Op-
time Grammaticorum doctissimus Hesychius:
Ἀφοδος, ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι. Ita
scribendus est iste locus, quem frustra sollici-
tavit Cl. Kusterus.† Sed hæc hæc. Nam
in hoc stercore diutius versari nolumus.

* Lambertos Bos in Observat. Crit. p. 54. ex Nicol. Da-
masceno: Παρ' Ἰνδοῖς ἰάν τις ἀπογενηθῇ δαίμων ἢ παρακαλῶντος, ἐκ
ἑστὶ κρίσις, ἀπ' ΑΥΤΟΝ ΑΙΤΙΑΤΑΙ ὁ πνεύματος. Synesius in Epist.
XXIX. Αὐτὸς σὺ ΣΑΥΤΟΝ ΑΙΤΙΩ. Eubulus apud Athenæum
lib. ii. 27. p. 69.

— ΣΕΑΥΤΗΝ ΑΙΤΙΩ.

† Notanda etiam vox Ἀπόκρισις, quæ occurrit in Anthol.
lib. iv. p. 495. Χῶρος ἀποκρίσις. *A house of office. A dung-
pile.*

XIAZEIN. Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοφενίδην τὸν Σίφνιον πρῶτας ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποιήσιν. — Ὡς παρ' Ἀρισταφάνει τετραγμένον

PARS
III.

—— Ὑποτείνει δὲ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι,
Αὐτὸς δέξας ἐν ἀμμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.]

“Locus est obscurus et corruptus, quem sic
“emendandum censeo, ἐπὶ χρώματι συντάξαι τὴν
“ἰδίαν, etc. Hanc lectionem in versione se-
“cutus sum. Fragmentum autem Comici
“propter brevitatem obscurum est, quod ex
“aliqua fabularum Aristophanis hodie deper-
“ditarum depromptum est.” *Kuster.* Locus
inignis, sed quem minus intellexit *Kusterus.*
Ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποιήσιν, est, *veterem
musicam innovare, et verba sua numeris molli-
usculis exornare.* Id quod fecit *Phrynis*: de
quo *Aristophanes*, et *Hesychius* v. Λέσβιος ᾠ-
δός. Fecit et *Timotheus*, de quo exstat *Decre-
tum Lacedæmoniorum* apud *Boëtium* libro
primo de *Musica*: quod et repræsentat *Scaliger*
ad *Manilium*, sed corrupto, quod aiunt,
corruptius: ubi dicitur *Timotheus* ΕΠΙ ΧΡΩ-
ΜΑΤΟΣ musicam veterem dehonestasse. Quid
sit autem χρῶμα satis norunt *Μουσικῶν παῖδες.*
Suidas v. Χρῶμα. Λέγεται γὰρ τι καὶ κατὰ μουσικὴν
chrōma. Τρία γὰρ μέρη τῆς μελωδίας εἶναι φασιν, ἃς ἰδί-
ως χρέας καλεῖσιν. Τὴν ἀρμονικὴν, τὴν τε τῆς μαλακῆς
χρώματος, καὶ τὴν διατονικῆς χρώματος. Ita scri-
bendus

PARS
III.

bendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Aristides Quintil. de Mus. lib. i. p. 18. Γένη δὲ μελωδίας τρία. Ἀρμονία, χρῶμα, διάτονον. Quæ sequuntur apud Suidam corrupta admodum sunt, atque ita certo certius instauranda: ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον ὑποτείνει

— Εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχεύσται

Αὐτὸς δέξας, ἔν θ' ἀρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

Ut illud Aristophanis ostendit :

Quod si quis eorum scurriliter luserit, ipse nova introducens, et in cantilenis Chium aut Siphnium imitatus.

Ita legendus et vertendus iste locus, cujus mentem nemo Interpretum hactenus perspexit. Ita autem locutus est Aristoph. Nub. ver. 196.

Εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχεύσται, ἢ κάμψαιέν τινα κάμπην.

Quod plane egregium et gemellum est.* Quod vero dixit Comicus, χιάζων ἢ σιφνιάζων, manifesto respexit ad Democritum *Chium* et Theoxenidem *Siphnium*, qui sua poemata numeris, atque iis quidem novis et mollioribus exornabant : id quod docet Pollux iv. 65. [#] Τὸ μὲν τοι Σιφνιάζειν ἢ Χιάζειν, τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι,

* Ista verba Aristophanis leguntur apud Aristidem, vol. ii. p. 162.

Iure miratur Valek. Diatrib. p. 224. Turpis de hoc ἀπὸ versu in Nubibus inferendo suspicionem nullam incidisse. — Certè in Codic. Pollucis existit. Sequitur enim : καὶ ΦΡΥΝΗ δὲ τὸν Κάμυνος, μέλεσι πολυκάμπεσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμωδῶν δυσκολοκάμπεσι καλεθῆσι κεχεῖσθαι λέγεται.

Porsen. IV. 482.

ἀπὸ Δημοκρίτου τῆς Χίῃς, καὶ Θεοξενίδος τῆς Σιφνίῃς, ὅς καὶ PARS
III.
ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. Atque hinc intelligendus
Hesychius: Χιάζεν, σιφνιάζεν. Cæterum de
Muficis istis antiquissimis Democrito Chio et
Theoxenide Siphnio, et qui de utroque scrip-
serat Praxidamante nostro, consulendus om-
nino vir eruditissimus, et de nostris literis
præclare meritis, Joannes Jonsius de Scriptor.
Histor. Philos. pag. 76. cujus scrinia compi-
lare nolo.

ΧΩΡΙΣ τότ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια.

Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δὲ ἐν καιρῷ λέγεις.

Τῶν εἰς τὸ Φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκάια λέ-
γειν.] Deprompti sunt isti senarii ex Sophocl.
Oedip. Col. ver. 802. ubi legitur, καὶ τὰ καίρια.
Attamen Suidæ lectio Cl. Gatakero placet.
Placet et Cl. Heathio.* Sed neutra lectio ve-
ra est. Desideratur enim articulus ad Græci
sermonis puritatem. Quin et alter versiculus
nonnihil corruptus est. Repono,

K. Χωρίς τότ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.

O. Ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα, καὶ ἐν καιρῷ λέγεις.

C. Aliud est multa dicere, aliud opportuna.

O. Quam hæc breviter tu, et opportune dicis!

* Æschylus in Choeph. v. 580.

Ἵμιν δ' ἱπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν,
Σιγῶν δ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.

PARS
III.

ΧΙΤΩΝ. Ἰμάτιον ἀνδρικόν. Χιτῶνά γ' ἔχων ἔ-
λων ἐρίων ὑπένερθε, καὶ ταῦτα λέγων ἔξαπατήσῃ πα-
ρὰ τὰς ἰχθύας ἀνέκυψε. Τῷ τῆς, ἀναφαίνεσθαι περὶ
τὰ ἰχθυοπώλια. Τῷ τῆς, γλύφωιν εὐρίσκεσθαι.] “Frag-
“ mentum hoc valde lacerum est, sensusque
“ ejus obscurus: cui absque ope meliorum co-
“ dicum lucem afferre non possumus.” *Kuster*.
Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Ran.
ver. 1099. Quod et recte observaverat doctis-
simus Pierfonus. Hinc Suidas facile emen-
dandus est.

ΧΟΙΠΟΚΟΜΕΙΟΝ.—Ὁ πάτλαλος, ἐν ᾧ δεσμεύ-
ονται τὰς χοίρας ἔτρεφον.] “Scribendum puto,
“ ὁ τάλαρος, i. e. *qualus*. Quomodo enim in
“ paxillo porcellos nutrias? Vel dicendum
“ est, πάτλαλος hic accipi pro vase aliquo ex
“ viminibus texto; cujus significationis ta-
“ men exemplum requiro.” *Kuster*. Quæ ad
hunc locum adnotavit vir doctissimus, longe
ineptissima sunt, et a mente scriptoris alienis-
sima. Ἐν πασσάλῳ δεσμεύεσθαι est *palo alligari*.
Προσπατλαλεύειν vocant Græci. Quod et vidit,
aut vidisse se putabat vir eruditus Lambertus
Bosius. Schol. ad Aristoph. Ran. ver. 631. Ἐν
κλίμακι δῆσας. Τὸ ἐν πρὸς τὰ δῆσας. ΕΝΔΗΣΑΣ
κλίμακι. Ἀπὸ τῆς, ΕΙΣ ΚΛΙΜΑΚΑ ΔΗΣΑΣ. Quod
in primis notandum. Confer etiam Aristoph.
Thesmoph. ver. 937. Recte autem Suidas,

Χοιροκομείον,

Χοιροκομῆιον, ὁ πάτῃαλος. Schol. ad Aristoph. Vesp. ver. 840. Χοιροκομῆιον. Ἐν τῇ Λυσιστράτῃ ὁ κλοιὸν μᾶλλον ἢ ΠΑΣΣΑΛΟΝ ἐμφαίνει. Respexit autem uterque, tum Suidas, tum Scholiastes, ad Aristoph. Lyfist. ver. 1075. ubi dicit Comicus legatos Spartanorum Athenas advenisse, χοιροκομῆιον παρὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντας. Ubi recte Scholiastes: Λέγει ΠΑΤΤΑΛΟΝ, ἐν ᾧ δεσμεύοντες τὰς χοίρας τρέφουσι. Ἐπεὶ ἔν ENTE-TAMENOI ἦκον, ἔκασεν αὐτὰς ΠΑΤΤΑΛΟΙΣ. Ubi signanda vox ἐντεταμένοι. Adde quod χοῖρος et πάτῃαλος verba prætextata sunt. Hinc joci fundus. Quod doctissimum Kusterum fugisse miror.* Revocat autem in mentem hic jocus Comici de *Spartanorum legatis* simile quid Populi Romani de Antonii Senatoribus; de quibus Suetonius in Augusto cap. 35. *Senatorum affluentem numerum deformi et incondita turba, erant enim super mille, et quidem indignissimi, et (lege ut) post necem Cæsaris per gratiam et præmium allec̃ti, quos Orcinos vulgus vocabat, ad modum pristinum et splendorem redegit.* Frustra hic disputant viri eruditissimi de *senatoribus orcinis*. Locus non interpretatione sed emendatione eget. Scribendum sine dubio: quos PORCINOS vulgus vocabat.

* Sic vocem πάσσαλος usurpat Automedon in Epigram. Miscellen. Lips. vol. ix. p. 143.

PARS Nimirum senatores illi, turba incondita, non
 III. male vulgo *porcini* audiebant. *A herd of swine.* ‡ Ut a taurus *taurinus*, sic a porcus *porcinus*. Petronius in Satyrico:

—— PORCINUM numen adoret.

Quid, quod χοῖρος five *porcus* turpe quid et vile sonat? Hinc illud Augusti apud Macrobijum ii. 4. *Melius est Herodis PORCUM esse quam filium.* Atque hinc explicandus locus celeberrimus Æliani, quem minus recte sollicitarunt viri eruditi. Est autem Ælian. Var. Hist. ii. xi. Οὐδεὶς ὃ ἕτως ἐγένετο τολμηρὸς, ὥδ' ἀναισχῆτος τραγωδίας ποιητῆς, ὥςτις εἰσαγαγεῖν εἰς δῶμα δαψοφατόμενον χοῖρον. Ubi neminem fere Interpretum non offendit iste Χοῖρος. Emendabat Cl. Holsteinius δαψοφατόμενον χορόν. Tanaquil. Faber satis ingeniose, τ' ἴρον. Alii hoc, alii illud probant. Sed nihil mutandum. Nimirum porcum in scena jugulare res jocosa, et hominis vere ἀναισχῆτου est. Quod non animadverterunt Interpretes. Respexit autem Ælianus, ut videtur, ad Platon. Republ. lib. ii. Θυσιαμύρους ἔ ΧΟΙΡΟΝ, ἀλλὰ τι μέγα καὶ ἄπαρον

‡ “Ita enim veteres, ut nos quoque hodie vulgo facimus, “homines pingues et obesos, *porcos* vocabant.” Hæc Joseph. Scaliger in Varronem p. 17. Sed vide locum. Theocritus in Syracuf. v. 72.

—— ΛΟΡΡΟΣ ΟΧΛΟΣ.

‘Οὐδὲν’ ἔστι ΤΕΣ ———

θυμα.

Σῦμα. Quare per χοῖρον apud Ælium intelli-
gendus homo infimæ fortis et nullius pretii,
cui nihil periculi a tyrannis. Quod omnino
verum. Notandum autem illud Platonis, ἀπο-
ρον Σῦμα. Quod viros doctissimos elusit. In-
terpres, *pretiosam quandam raramque victimam*.
Sic solent isti homines. Tu, si sapias, mecum
lege; Θυσανέντης ἔ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ΑΠΥ-
PON Σῦμα. Ita locuti sunt Æschylus in Aga-
memnone, et Euripides in fragmentis. Euse-
bius de Vit. Constant. lib. i. cap. 48. Τῷ
πάντων βασιλεῖ Θεῷ εὐχαρίστους εὐχὰς, ὥσπερ τινὰς
ΑΠΥΡΟΥΣ καὶ ἀκάπνους ΘΥΣΙΑΣ, ἀνέπεμπετο.
Preces cum gratiarum actione, tanquam puras
victimas, ignis et nidoris expertes, Deo omnium
regi obtulit. Ἀναίμακτον θυσίαν vocant Patres
Christiani. *Sacrificium purum et incruentum*.
Quod Plato recte opponit τῷ χοίρῳ, vilissimæ
et immundissimæ pecudi. Sed hæc non intel-
lexerunt Editores.

ΧΡΕΙΑ. Πρόνοια. — καὶ παροιμία·

Χρεία διδάσκει, καὶ ἄμαστος ἢ, σοφὸν
Καρχηδόνιον. —

Ταῖς ἐν, ἐνδεχομένῳ ἐκ τῶ καὶ ποιησάμενοι τὴν ἐπί-
νοιαν.] Legebam aliquando, χρεία, ΑΠΟΡΙΑ.
Sed Kusterus, ΠΕΝΙΑ. Quod verum videtur.
Euripides in Elect. 375.

————— Ἀλλ'

— Ἄλλ' ἔχει νόσον

ΠΕΝΙΑ· διδάσκει δ' ἄνδρα χ' ἡ ΧΡΕΙΑ κακόν.

*Vitiosa est paupertas, et necessitas virum im-
probum facit.*

Ita scribendus et vertendus iste locus, quem non intellexit Barnesius. Græci μουσικόν, σο-
φόν, κακόν διδάσκειν, de quo Cl. Bentleius in
Epistola ad Millium. Atque ad hunc Euri-
pidis locum respexit, ut solet, Menander.
Deinde lego, ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΕΠΙΝΟΙ-
ΑΝ: *Dicitur hoc proverbium de Carthaginien-
si, quem usus et necessitas scilicet ingeniosum fe-
erat.* Hæc est mens Suidæ. Ita locutus est
Polybius lib. i. p. 28. Οὐδ' ΕΠΙΝΟΙΑΝ ἐδὲ
ποτε ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ τῆς θαλάσσης. Eleganter
Heliodorus Æthiop. lib. vii. p. 352. Ἀλλὰ
τὶ δευτέρῳ ΕΠΙΝΕΝΟΗΚΕΝΑΙ μοι δοκῶ. Εὐρε-
σις ἄρα ἐς λογισμῶν ἡ ἀνάγκη. Est autem de-
prompta, ut videtur, ista παροιμία ex Menan-
dri Καρχηδονίῳ, cujus præter alios meminit
Athenæus lib. ix. p. 385. Μένανδρος Καρχη-
δονίῳ

— Ἐπεὶ δ'

Ἐπιθυμιάσας τῷ βορέᾳ λιβαίνιδιον,

Ὀψάμενον ἐδὲν ἔλαβον, ΕΥΗΣΩ φακῆν.

Ita scribendi sunt isti versiculi. *Piscator, cum
nihil obsonii haberet, lente vescebatur. Quod
solent*

* H
Lutet.
αὐτῶ, καὶ
autem v

Vo

solent scilicet. *Ἐπιθυμῶν* autem est verbum **PARS**
solenne in hoc negotio. Fabulam vero istam **III.**
Suidas v. *Λιτυέρσης*. *Χαλκηδόνιον* vocat. Sed per-
peram. Eam Latinam fecit Plautus in *Pœ-*
nulo.

CARCHEDONIUS vocatur hæc comædia,
Latine Plautus Patruus Pulti-phagonides.

Ubi notanda vox illa, nec Græca, nec Latina,
Pulti-phagonides. Quo respexisse videtur Plau-
tus ad illud Menandri — *ΕΥΗΣΩ ΦΑΚΗΝ*.
de quo modo supra. Est enim *Φακῆ* *cibus*
pulmentarius, sive ex *PULTE* confectus. Hinc
fabulæ nomen, *PATRUUS PULTIPHAGONI-*
DES. Cæterum *παροιμία* ista Menandri, quam
laudat Suidas, est elegantissima parodia versifi-
culi Euripidis in *Telepho*, cujus meminit
Stobæus *Florileg.* p. 131. Edit. Grot.

Οὐ γάρ τ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἰμύλος μόνος.

*ΧΡΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, καὶ βραδύς τις ἢ ΣΟΦΟΝ.**

ΧΡΗΜΑ. Πράγμα ἢ κῆμα. — Τὸ δὲ δωμά-
τιον *ζοφῶδες* ἦν καὶ ἀδιατύπωτον, καὶ ὥρα θέρους ἐς τὰ
μάλις ἀνάρμοσον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ *κῆμα* *εἰρκλῆν*.]

Stob. XXVII. Edit. prim.
et MS. Leid. omittunt
T' — unde Valcken. Diab.
206. Ὅσον αὖ Ὀδυσσεύς.
Quod postea, p. 220 ap.
Plutarch. I. 444. E.
repperit.
Porson. IV. 482.

* Huc adludit Plutarchus in *Lyfandro* p. 444. vol. i. Edit.
Lutet. Pauf. 1624. *Ἐπεὶ δὲ ἀναγνόντες οἱ ἔφαροι τὴν ἐπιστολὴν, ἔδειξαν*
αὐτῷ, καὶ συνῆκαν, ὡς καὶ ἄρα Ὀδυσσεύς ἐστιν αἰμύλος μόνος. In primo
autem versiculo forsitan legendum cum Plutarcho:

ΟΥΚ ΑΡ' Ὀδυσσεύς —

VOL. II.

B b

Hæc

PARS
III.

Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii p. 145. Ubi legitur: τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε ἦν καὶ διάπνευτον. Vox postrema corrupta est. Sed conjecturis nihil opus. Nam Menander proculdubio ex Suida corrigendus est. Δωμάτιον ζοφῶδες καὶ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. *Domus tenebricosa et incommoda. A dark dismal hole.* Quod unice et elegantissime dictum. Vox occurrit apud Ocell. Lucan. de Univerf. cap. 2. Καὶ ὁ αἶψα ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΣ πρὸς ψόφον καὶ πρὸς λέξιν καὶ μέλος.* Atque hæc scripseram. Sed cum noster Suidas, ut est homo suavissimus, et fidei parum Græcæ, nos non raro ludificetur, vide an Menander Menandro leviori manu restitui possit. Itaque lego, Τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε ἦν καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. Nimirum quicquid tectorum amplum et εὐρύχωρον est, Græcis διαπνεῖσθαι dicitur.† Hefychius; Πιπις, ΔΙΑΠΝΕΟΜΕΝΑ. Quo respexit ad Jerem. xxii. 14. Οἰκοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῶα ΡΙΠΙΣΤΑ. Theophylact. Epist.

* Theophyl. Simocatta in Hist. lib. vi. 1. p. 144. Ἀλλότριον τε, καὶ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. Hefych. Ἀμόρφωτον. ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. Occurrit etiam eadem vox apud Philonem vol. ii. p. 269. Edit. Mangey.

† Jamblichus de Vita Pythagoræ Cap. xvi. p. 56. Edit. Kuster. Κατίδειν τοῖς ἑταίροις ἰχθυοῦσαν τε καὶ παντελῆ σιωπὴν πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκεῖσθαι ἐπὶ ἑτῇ πολλὰ, σύντονόν τι καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ περὶ τὰ δυσληπτοτάτα τῶν διωρημάτων ἐξέτασιν τε καὶ ἀνάληψιν.

p. 69. Καὶ τὰ ἐν Σέσσις καὶ Ἐκκατάνοις βασιλείαι PARS
καλύβας ἀτεχνῶς πρὸς τὰ ἐμὰ πολυόροφα καὶ ΤΟΥΣ III.
ΡΙΠΙΣΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ, οἷς ἐντερίζων ἀναψύχω τὴν
τὴν Πιπαινομένων μοι σαρκῶν κάμινον. *Domum per-*
flatilem vocat Apuleius. Hinc recte Menan-
der. Δωμάτιον ζοφῶδες καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΤΕΣΤΟΝ.
Domus tenebricosa et imperflatilis. Quod æs-
tate præsertim perquam incommodum. Et
*hoc verum.**

XPHN. Ἔδει. Χρὴν δὲ μὴ, τὸ λεγόμενον, ἄσροισ
τὰ καθ' ἡμᾶς σημαίνου, μηδὲ τί λέγει φήμη πυνθά-
νεας.] Depromptus est hic locus ex Synefio
Epist. 7. ubi recte legitur, τὰ καθ' ὕμας ση-
μαίνεσθαι. Dicitur autem hoc proverbium de
iis qui longius peregrinantur, et in loca solita-
ria se conferunt, de quo Hesychius v. Ἄσροισ
σημαίνεσθαι. Triclinius ad Sophocl. Oedip. Tyr.
ver. 805. Schol. ad Æschyl. Suppl. ver. 398.
Theophylact. Epist. i. Ἐγὼ τι κοινὸν ἔχειν πρὸς
τὸν δῆμον δέχομαι. Ὅσπερ ἔτῳς αὐτὸν πᾶν φρικὰ τὸ βρι-
άρεον, ὥστε καὶ ΑΣΤΡΑ ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ. Lege,
ἄσροισ σημαίνεσθαι. quod proverbio signatum.
Sensus est: *Ego vero scilicet rem habere cum*
populo cupio, qui istud monstrum ita horrui, ut

Synepii locum indi-
cat Mensterk. ad
arist. Plut. p. 469.

Locutionem illustrat
Hesych. ad Diador. Si.
II. 54. Tom I. p. 108.

Porson. IV. 482

* Ita in Fragment. Pythagoreorum p. 751. Edit. Gale.
Καὶ ΟΙΚΗΣΙΣ δὲ μήτι ἄγαν ΠΕΡΙΠΝΕΟΜΕΝΑ, μήτι ἄγαν κατὰς-
τεγγος.

PARS
III.

quam longissime effugerim. Eleganter Libanius vol. I. p. 347. Τὴν δὲ ἐχάτιαν καλαλαβῶν, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀπασάμενος, ἤμην ἐπ' ἑμαυτῷ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ βῆμα, καὶ τὰς ἐνλαυθοὶ δορυῦντες ΑΣΤΡΟΙΣ, τῷτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ, τὸ λοιπὸν ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΕΝΟΣ. Quod geminum est.* Ælian. Hist. Anim. vii. 48. Ἦκε δὲ ἔν ἐς τὴν Λιβύην καὶ τὰς μὲν πόλεις ἀπελίμπανε, καὶ τῷτο δὴ τὸ λεγόμενον, ΑΣΤΡΟΙΣ ΑΥΤΑΣ ΕΞΗΜΑΙΝΕΤΟ, προήκει δὲ ἐς τὴν ἐρημον. *In Africam venit, urbesque quam longissime reliquit, in desertissimum autem locum contendit.* Atque hinc elucidandus insignis locus Æliani, qui viros doctissimos frustra exercuit. Est autem Hist. Animal. ii. 7. Τὸν δὲ ἐλθόντα κατὰ πολλὴν τὴν εἰρήνην δεμπνῆν· εἴτα αὐτῷ ἐπισυρίζων, καὶ ἀπαλλάττεσθαι, τὰς δὲ ἡμίονους καὶ τὸ δειπνον τὸ ἐξ αὐτῶν ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ τὸ ἐντεῦθεν, τὸ τῷ λόγῳ τῷτο ΑΣΤΡΟΙΣ. *Basiliscum vero eo profectum, nullo obstante, mulorum corporibus vesci, deinde sibilo repetito, in deserta quam longissime discedere.* Ita scribendus et interpretandus est iste locus. Sensem Æliani optime expressit Phædrus ii. 1. ubi de leone sermo est:

——— *tunc diviso tergo*

Silvas petivit, homini ut accessum daret.

* Arrian. de Exped. Alex. lib. iii. 3. p. 185. 8vo. Σημεῖα ἃς ἐστὶ κατὰ τὴν ὁδόν, ὅτι πρὸς ὅρος, ὅτι δένδρον, ὅτι γέλοφοι βέβαιαι ἀνιγηκότες, οἷσις οἱ ὁδῶνται ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΕΝΟΙ ἐν τῇ πορείᾳ, καθάπερ οἱ ναῦται ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΟΙΣ.

ΧΡΗΣΤΟΝ.

Mepeling. loc. cit.
docet Ælianum nulla
emendatione eget ex
Ms. Æliano, H.A. VII.
48. Sophocle, O.T. 825.
Libanio I. 347. Sch.
Aschysii ad Suppl.
398.

Porson IV. 482

ΧΡΗΣΤΟΝ. Χρήσιμον. Ἐμπολήσαντες τι χρη- PARS
III.
στον εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.] Hæc sunt verba Aristo-
phanis in Pac. ver. 562.

ΧΡΩΜΑ. — Τρία γὰρ μέλη τῆς μελωδίας ἁρμο-
νικὸν εἶναι φασιν, ὡς ἰδίως χροῶς καλεῖται, τὴν τε τῆς
μαλακῆς χρώματ^{ος}, καὶ τὴν διατονικῆς χρώματ^{ος}.]
“Locus hic salebrosus est, et proculdubio
“corruptus, in quo vertendo non tam verba
“quam sensum secuti sumus.” Kuster. Vide
nos supra ad v. Χιάζων. ubi hunc locum
restituimus.

ΧΡΥΣΙΣ. Ἡ χρυσῇ φιάλῃ.

Οἱ μὲν, ὡς ἐλεήμων εἰμὶ αἰεὶ τῶν χρυσίδων
ἀπὸ τῆς ἡφῆων.] De hoc loco consulendus Scho-
liastes ad Aristoph. Pac. ver. 424. Notanda
autem ἀμφιβολία Comici, ἐλεήμων τῶν χρυσίδων.
Nam *Cbrysis* nomen meretricis. Terentius in
Andria:

Dic, fides, Quis heri Cbrysidem habuit?

Est et χρυσις *patera*, sive *phiale aurea*. Athe-
næus lib. xi. p. 502. Ἀθηναῖοι δὲ τὰς μὲν ἀργυρᾶς
φιάλας ἀργυρίδας λέγουσι, ΧΡΥΣΙΔΑΣ δὲ τὰς χρυ-
σᾶς. Hermippus Comicus apud Athenæum.

Χρυσίδ' οἶνε πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφέλετο.

Ubi inepte Interpres:

Plenilunio vini Cbrysidem ebibit, et surripuit.

Χρυσίς

PARS Χρυσὶς πανσέληνος est plenum poculum. Virgil.

III.

— Pleno se proluit auro.

Πλήρη Φιάλην vocat Theopompus Comicus apud Athenæum, lib. xi. 14. p. 502.

Λαβῶσα πλῆρη Χρυσέων μεσόμΦαλον

Φιάλην —————

Ita disponendus est iste locus. Nimirum phiala tam auro, quam vino, ministrando inser-
viebat.* Quo sensu usurpat Herodotus in Tha-
lia, loco insigni, et digno ob singularem ele-
gantiam, qui hic adscribatur, et nostra tandem
ope sublevetur. Nam viri doctissimi, qui ad
has Musas commentati sunt, hic parum vi-
derunt. Est autem lib. iii. cap. 130. ubi ser-
mo est de Democede, medico præstantissimo,
qui Dario morbo laboranti, vitam et salutem
restituerat. Παράγοντες δὲ οἱ εὐνῆχοι, ἔλεγον πρὸς
τὰς γυναῖκας, ὡς βασιλεῖ ἔτῳ ἑῷ ὅς τὴν ψυχὴν
ἀπέδωκε· ὑποτύπισα δὲ αὐτέων ἐκάσῃ Φιάλῃ τῷ χρυ-

* Cl. Pierfonus ad Mærin. p. 413. ἀπὸ τῆς χρυσέων, legit
χρυσέαν. Non male. Sed libri χρυσέων. Aureorum. Quod ve-
rum. Plutarch. in Cimon. p. 121. Λίγλαι γὰρ τοὶ Ῥοισάκη τινὰ
βάρεβαρον, ἀποτάτην βασιλέως ἰλθιδὴν μίαν χρημάτων πολλῶν εἰς Ἀθή-
νας, καὶ σπαράττομενοι ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν, καλαφυγιῶν πρὸς Κίμωνα,
καὶ δεῖναι παρὰ τὴν αἴλῃν αὐτῷ ΦΙΑΛΑΣ δύο, τὴν μὲν ἀργυρείαν ἐμ-
πλησάμενοι ΔΑΡΕΙΚΩΝ, τὴν δὲ χρυσέων· ἰδόντα δὲ τὸν Κίμωνα, καὶ
μυδιάσασθαι, πωδεῖσθαι τῷ ἀνδρὶ πρὸς αὐτὸν αἰρεῖται, Κίμωνα μισθωτὸν
ἢ φίλον ἔχειν· τῷ δὲ φήσας φίλον, ἔκῃν, φάναι, ταῦτ' ἀπιδι μετὰ
ῥιαντῷ κομίζων· χεῖρομαι γὰρ αὐτοῖς ὅταν δώμαι, φίλος γινόμενος.

τῷ σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα· εὐτὼ δὴ τι दाψι-
 λεί δωρεή, ὡς τὰς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν Φιαλέων σατή-
 ρ⁹ ἐπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνέλεγετο, καὶ οἱ χρῆμα πολλόν
 τι χρυσῶ συνέλεχθη. Verba egregia, sed non
 uno nœvo deformata. Alii τῷ χρυσῶ τὴν θήκην.
 Alii τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ. Alii denique τῷ χρυσῶ
 συνθήκην. Perperam omnes. Quin Græci
 ὑποτύπλιν εἰς τὴν θήκην, non ὑποτύπλιν τὴν θήκην.
 Quare rescribo, idque ut mihi videtur, cer-
 tissime : Ὑποτύπλιστα δὲ αὐτέων ἐκάστη Φιάλη ΕΣ
 ΤΗΝ ΧΡΥΣΟΘΗΚΗΝ ἐδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα.
*Unaquæque autem earum p̄biam in arcam
 nummariam submittens, Democedem tam lucu-
 lento munere donavit, ut ——— Ita locutus
 est Herodotus lib. ii. cap. 136. Κοινῶ γὰρ ΤΗΟ-
 ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ ΕΣ ΛΙΜΝΗΝ, ὅ,τι παρὰ τοῖς τῷ
 πηλῶ τῷ κοινῶ, τῶτο συλλέγοντες πλίνθες ἔρυσαν.*
 Est autem χρυσοθήκη *arca nummaria* ut ἀρο-
 θήκη *arca panaria*.* Et notanda vox, quæ ele-
 gantissima est. Θησαυρὸν χρυσῶ vocant Græci
 recentiores. Matthæus ii. 11. Καὶ ἀνοίξαντες
 ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ αὐτῶν, παρσηνεγκαν αὐτῶ δῶ-
 ρα, ΧΡΥΣΟΝ, καὶ λίθον, καὶ σμύρναν. Atque ita
 quoque intelligendus Lucianus in Timon.
 loco celeberrimo, sed quem minus perspectum
 habuerunt Interpretes. Ita autem loquitur

* Item *χαλκοθήκη* apud Athenæum p. 231. et supra p. 129.
 ἡ θήκη ἀργυρῶ.

PARS
III.

Plutus: Σέ φημι, ΘΗΣΑΥΡΕ ΧΡΥΣΟΥ, ὑπάρχον
Τίμωνι τριῶν, καὶ πάραρχε σεαυτὸν ἀνελεύσῃ. Σκάπ-
τέ, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. Ἐγὼ δὲ ὑμῶν
ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ. Ita proculdubio scriben-
dum. Ego vero locum dabo, et de jure meo dece-
dam. Libanius vol. i. p. 373. Θησαυρῶν
ΤΜΙΝ ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ τῶν ἐμαυτῶν. Quod ge-
minum est.* Quare nihil ultra de hac lecti-
one dubitandum. Emendandus hac occasione
Curtius lib. iii. cap. 13. ubi agit de Damasci
præfecto, qui ingentem Darii thesaurum hosti
prodiderat. *Cæterum Dii tantæ fortunæ pro-
ditorem SEPULTÆ, celeriter debita pœna, perse-
cuti sunt.* Ita legendus iste locus. Vulgo
sepulturae. Quod viros doctissimos admodum
torsit. Nos recte emendavimus, *fortunæ se-
pultæ.* Horatius, *terris abdita* quod perinde
est.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ. Δείναρχος φησὶ· Πάλιν παρ'
Αἰσχίνην ἀποφοίησας, ὥρᾳ τῷ δηλονότῃ χρυσοχοεῖν ἐ-
μάνθανεν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον αὐτῶν πράττειν ἢ πά-
γειν.] De hoc loco non ita pridem Cl. Valcke-
narius ad Mœrin. Sed vis verbi ἀποφοιτᾶν vi-
rum doctissimum fefellit. Ἀποφοιτᾶν est abire.

* Polybius p. 1108. Τῶν μὲν ἀδύνατον εἶναι φασκόβιον Ῥωμαῖος
ἐγὼν ἀποστῆναι τόπων καὶ πόλεων· τῶν δὲ διοριζομένων, ὅτι τῶν μὲν ἐπι-
φαιῶν εἶναι δοκούντων τόπων ἀποστῆσαι.

*Scholam derelinquere.** Eustath. ad Homer. PARS
III.
Iliad. Σ. p. 1227. Ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίαν, τὸ
παύσαθ' φοιτῶντα, ὃ ἐστὶ μανθάνοντα. Ita legendum,
non Λυσία. Ἀποφοιτᾶν παρὰ τινά, est, alio relicto
ad alium transire. Quod fecit Æschinis disci-
pulus. Sed hæc viris eruditis parum perspecta
sunt. Quare recte Dinarchus. Παρ' Αἰσχίνην
ἀποφοιήσας. Priore magistro derelicto, ad Æs-
chinem se contulit. Quod omnino verum, et
Græcissimum est.† Deinde scribe, ἔ τὸ προκει-
μενον ΑΤΤΩ. Nimirum ad Æschinem se con-
tulit ad literas discendas, sed frustra et confi-
lio irritō. Quod non raro evenire solet.

Ψ.

ΨΑΘΡΟΝ. Ξηρόν. Καὶ τὰ ὅσα μὲν ὡσεὶ
καῦσις ἐφαθυράθη.] Hæc verba leguntur
Psal. cii. 3.

ΨΑΙΣΤΑ. — Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι
— Σοὶ τὰδὲ πέμπω
Ψαυσία, καὶ λίτης δῶρα θυηπολίας.]

* Hesych. Ἀποφίτης. Ἀποποφοιτηκός. Heliodor. in Æthiop.
lib. iii. p. 148. Θεοὶ καὶ δαίμονες, εἶπεν, ὦ Κρήμιον, ἐπιφοιτῶντές τε
εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποφοιτῶντες, εἰς ἄλλο μὲν ζῶσι ἐπιλάχοντες, εἰς ἀνθρώπους δὲ
ἐπιπλεῖον, ἑαυτοὺς εἰδοποιῶσι. Sic ἀποπλεῖν ἐπὶ, de quo nos supra
p. v. Πλοῖζεν. Corneli. Nepos in Themist. Domos suas disce-
dere. De quo vide Achillem Statiū ad Catull. p. 245.

† Plutarch. in Lyfandro p. 8. Ἀποφοίτων γὰρ οἱ πολλοὶ ΠΡΟΣ
τὸς πλείον διδόντας. Quod idem.

Hæc

PARS

III.

Hæc verba partem faciunt Epigrammatis, quod legitur apud Reisk. Miscell. Lips. vol. ix. p. 102. Cæterum verbum Ψαισά exponit Suidas, ἄλφιστα ὑπὸ μύλης κατεψημισμένα. Quæ posterior vox manifesto corrupta est. Noster supra v. Οὐλοθύειν. Ἄλφιστα ὑπὸ μύλης κατεψημισμένα. Nec hoc recte. Henricus Stephanus legebat, κατεψηγμένα. Quod et probat Kusterus. Sed vera lectio sine controversia est: ὑπὸ μύλης ΚΑΤΕΨΗΜΕΝΑ. Suidas: Ψᾶν. Ὀμαλίζειν. Δεπλύνειν. Hinc Ψῆσις et Περίψις. Noster modo supra: Ψαισά δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς τῆ μύλης ΠΕΡΙΨΗΣΕΩΣ. Quæ vox rarissima, et lexicographis notanda.

Ex Aristoph. Thefm.

877 Versus.

Abregh. Diluc.

Thucy d. p. 469.

Porsen. IV. 483.

ΨΕΥΕΟΝ. — Καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

Μῆ ψεύσον, ὦ Ζεῦ, τὸ θεῖος ἐλπίδος.]

Anapæstus in quarto loco. Quod Tragicæ averfantur. Sed nihil mutandum tamen. Sunt enim verba Aristophanis in Thefmoph. ver. 877. Decerpit autem hanc notam Suidas ex Schol. ad Euripid. Hecub. ver. 225. Sed ita ut Tragicum pro Comico clanculum supposuerit. Quod Grammatico nostro solenne est. Cæterum hunc versiculum inter Sophoclis fragmenta auctoritate Suidæ nuperrime recensuit vir doctissimus Benj. Heathius. Cuiusmodi quid supra animadvertimus ad v. Λογισμός.

ΨΕΦΗΝΟΣ.

ΨΕΦΗΝΟΣ. Σκοτεινός. Οὐκ ἑπιφανής. Ψέφος PARS
III.
γὰρ τὸ σκότος. Ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ ψεφηνός.] Ita quo-
que habet Etymologus. Interpres autem le-
gebat, Ἦν δὲ καὶ ὁ ΑΗΡ ψεφηνός. Ita enim reddit:
Erat autem et aer obscurus. Sed fallitur vir
bonus. Pindar. Nem. 3. p. 350.

Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει ΨΕΦΗΝΟΣ ΑΗΡ.

ΨΗΚΤΗΡ. — Ὁ ψηκτὴρ καὶ δεινὸς λέγεται.] “Con-
“ jectore aliquo et Melampode opus est, qui
“ loci hujus sensum divinet. Adeo ne ulla
“ quidem fani sensus vestigia in hisce appa-
“ rent.” Kuster. Suidas supra: Δῆνος. Ὁ
ψηκτὴρ. Ὁ παρ' ἡμῶν ψηκτῆριον λέγεται. Perperam
omnino. Confundit Grammaticus, ut solet,
ψηκτὴρ et ψυκτὴρ. Rescribendum sine dubio:
Δῆνος. Ὁ ΨΥΚΤΗΡ. Ὁ παρ' ἡμῶν ΨΥΚΤΗΡΙΟΝ
λέγεται. Hesych. ψυκτῆριον, ποτήριον ὃ ἡμεῖς ΨΥΚ-
ΤΗΡΑ φεμὲν. Idem autem Δῆνος sive Δῖνος
et ψυκτὴρ. Pollux vi. 99. Ὁ δὲ ΨΥΚΤΗΡ παλυ-
δρύλλητος, ὃν καὶ ΔΙΟΝΟΝ ἐκάλεον, ἐν ᾧ ἦν ὁ ἀκρατος.
De utroque accuratissime differuit Athenæus.
Erat autem ψυκτὴρ sive δῖνος vas vino tempe-
rando adcommodatum. Suidas infra: ψυκ-
τῆρας. Ποτήριον μέγα. Ἀπὸ τῆς θάτης ψύχεται ἐν
αὐτῷ τὴν κρᾶσιν. Quod vinum in eo cito refrige-
retur. Dicebatur etiam ΨΥΓΕΥΣ. Hesych.
Ψυκτὴρ, ὃν ἡμεῖς ΨΥΓΕΑ. Athenæus lib. xi. p.
503. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφων ἐν τῷ περὶ ὀνομά-
των,

FARS ταν, ΤΟΝ ΨΤΓΕΑ, φησὶν, ἐκάλαν οἱ ἀρχαῖοι ΔΙ-
 III. NON.

ΨΗΦΟΣ. Κρίσις. Ἀπόφασις. Διαλαλιά. Λό-
 γος. Καὶ Ἀψήφισον. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφισον γνώ-
 μη, ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.] “ Sensus hujus
 “ fragmenti haud parum obscurus est, de quo
 “ nihil certi statui potest, nisi quis ipsum fon-
 “ tem, ex quo Suidas ista hausit, invenerit.”
Kuster. ad v. Ἀψήφισον. Est locus egregius,
 sed corruptus. Nam vox διαλαλιά nihil ad Ψή-
 φον pertinet. Hesych. Ψῆφος, ἀπόφασις διὰ λαλιάς.
 Quod nihilo melius. Sed ad veram lectionem
 ducit. Scribendum sine dubio: Ψῆφος, ἀπό-
 φασις ΔΙΧΑ λαλιάς. Quod de eo dicitur, qui
 sententiam suam non viva voce, sed ψῆφῳ five
calculo aperit. Quod apud omnes homines usi-
 tatum. Huc referendus Plutarchus in Ly-
 curgo. Ἐβάλε ΣΙΩΠΗ καθάπερ ΨΗΦΟΝ. Quod
 in primis notandum.* Quæ sequuntur non in-

* Sed vide Athenæum lib. viii. 7. p. 344. ubi ψῆφος φλι-
 γορά. Hesych. Ἀνέδυνον. Ἀζήμιον. Ἀνέκλητον. Longin. Περὶ
 Ὑψους, § ix. Ὅθεν καὶ ΦΩΝΗΣ ΔΙΧΑ θαμάξιαι πάλαι φιλὰ καὶ
 ἑαυτὴν ἢ ἔννοια δι’ αὐτὸ τὸ μεγαλόφωνον. Epigram in Append. An-
 tholog. p. 30.

Εἰς ἰσοκτρον.

“Αὐ μ’ ἐσίδης, καὶ ἐγὼ σε· τί με βλεφάροισι διδορκας;

“Ἄλλ’ ἐγὼ ὃ βλεφάροισ’ ὃ γὰρ ἔχω βλεφάρα.

“Αὐ δ’ ἐδίδως, λαλέω ΦΩΝΗΣ ΔΙΧΑ· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
 φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χεῖρ’ ἀνοιγόμενα.

tellexit

tellexit Kusterus. Τὸ ἀΨήφισον est *lex naturæ*, quæ non hominum suffragiis nititur, sed constans et sempiterna est. Verbum legitur apud Secundum in Sententiis, et Aristoph. in Vespis. Ἀγραπία νόμιμα vocat Sophocles in Antig. 179. Quare vult auctor, quisquis fuerit, Sacras Scripturas esse non nisi Republicationem legis naturæ; quam qui servat, omnem Scripturam servat. Hæc mens Scriptoris est. Sed de hoc viderint nostri Theologi. Cæterum, dum hæc scribo, succurrit locus Euagrii in Historia Ecclesiastica, quem viri eruditi parum perspectum habuerunt. Est autem lib. i. cap. 18. Καὶ Μεμνόνιος μὲν εὐπρεπῶς τε καὶ περιέργως τὸ καὶ πρὸς ἡμῶν ΨΗΦΙΟΝ ὀνομαζόμενον ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομῆν, ὑπαίθερον αὐλὴν κατὰ τὸ μέσον ἐάσας. *Ac Memnonius quidem opus, quod a nobis PSEPHIUM dicitur, venuste et magnifice a solo instauravit, atrium relinquens in medio.* De voce Ψήφιον frustra disputant viri doctissimi. Idem Ψήφιον et Ψήφειον. Ut a κύβητος ΚΥΒΕΙΟΝ, *Locus ubi alea luditur*; sic a ψήφος ΨΗΦΕΙΟΝ, *Locus ubi suffragia dantur.* Ψήφον more Attico vocat Euripides in Iphigenia Taur. 197. De quo Cl. Pierfonus ad Mærin p. 352.

ΨΙΜΑΡΟΝ. Εὐδιαίων.] Sic totidem verbis Hesychius. Sed ψίμαρον vox nulla est. Nec succurrunt nuperi Editores. Tu vero, si sapis,
ita

PARS
III.

ita scribas, et in suam sedem restituas: XIMA-
PON. Εὐδιαῖον. Hesych. Εὐδιαῖον, τὸ γυναικῆον
μόριον ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πολλοῖς γινομένων τρημάτων
διὰ τὰς ὁμbras· οἱ δὲ τὸν πρῶτον ἢ τὸν ΧΕΙΜΑΡ-
PON εὐφημιζόμενοι. Idem: Εὐόσιον. (lege ΕΥ-
ΔΙΑΙΟΝ) Οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγῃσι τὸν καλούμενον
ΧΙΜΑΡΟΝ, τὸ τῆς νεῶς τρῆμα. Idem χίμαρος et
χείμαρρῶ, ut χίμετλον et χέμετλον. Utrumque
ἀπὸ τῆς χέμαλος scilicet. Atque hinc notandus
lusus Theocriti Idyll. A. 5.

Αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τε ΚΑΤΑΡΡΕΙ

A ΧΙΜΑΡΟΣ * ———

Nam verbum καταρρεῖν de lapsu aquarum sive
χειμάρρε dicitur. Sed Theocritus semper fes-
tivus est. Vox autem Εὐδιαῖον legitur apud
Plutarch. Sympot. vii. p. 699. Οὐδὲν ἰδίᾳ πῶρος
δεῖται τὸ περιττώμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἰς ἀρκῆ
ἢ κοινὸς ὥσπερ ΕΥΔΙΑΙΟΣ, ἀμφοτέροις. Quæ vox
restituenda Basilio Patricio in Naumach. apud
Fabric. Bibl. Græc. viii. p. 140. Καὶ θυρὶς
ἔστιν εἰς ἐκροὴν τῆς ὕδατος, ἥτις εὐδίας καλεῖται. Re-
pone, ἥτις ΕΥΔΙΑΙΟΣ καλεῖται. Pollux i. 92.
Ἡ δ' ἀνοιγομένη θυρὶς εἰς ἐκροὴν τῆς ὕδατος ΕΥΔΙΑΙ-
ΟΣ καλεῖται. Quæ ex eodem fonte petita sunt.

* Ἀπὸ τῆς καταρρεῖ, forsan legendum ΚΑΤΕΡΡΕΙ. Quod
farum.

ΨΩΖΑ. Νόσος τις. Εὐπολὶς Μαρινᾷ.

PARS
III.

Ὁς θυμῆνας τοῖς σερατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν
ἔπεμψεν.

Idem ψῶζα et ψώρα. Est autem ψῶζα morbus
cuticularis. Angl. *The scurvy*. Versus autem
Eupolidis nonnihil corruptus est. Rescribo,

—— ΛΙΜΟΝ καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

ΛΙΜΟΨΩΡΟΝ vocat Polybius lib. iii. p. 330.
cujus locum, quia insignis est, hic adscribam.
Ὡς ἂν γὰρ ὑπαίθρα τῆς ὠρεαχειμασίας γεγενημένης ἐν
τοῖς κατὰ Γαλατίαν τόποις, ὑπὸ τε τῆ ψύχης καὶ τῆς
ἀνηλεΐας, ἐτι δὲ τῆς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα διὰ τῶν ἐλῶν
πορείας καὶ ταλαιπορίας ἐπεγεγόνει σχεδὸν ἅπασι τοῖς
ἵπποις, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὁ λεγόμενος ΛΙΜΟ-
ΨΩΡΟΣ καὶ τοιαύτη καχεξία. Quoniam enim sub
dio in Gallia Cisalpina hibernantes, frigore, il-
ludie, ac squalore conflietati fuerant; deinde per
paludes ingrediendo multa perpessi mala erant;
omnes fere tum equi, tum et viri intemperie illa
et genere morbi laborabant, quem Græci LIMOP-
SORON appellant.* Huc facit Polybius in Ex-
cerptis Valesii p. 1469. Ἐταλαιπώρησε δὲ καὶ ΤΟ

* Plutarch. in Cæsare p. 144. νόσημα λοιμῶδες vocat. Τότε
δὲ καὶ τι ΝΟΣΗΜΑ ΛΟΙΜΩΔΕΣ ἐλέχθη, τὴν αἰτοπίαν τῆς διαίτης ποι-
ησάμενον ἀρχὴν, ἐν τῇ σερατιᾷ περιφέρεισθαι τῇ Καίσαρος. Memnon
apud Photium Bibliothec. p. 748. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ
λοιμὸς αὐτοῖς ἰνισπισὼν (εἴτε ἐκ τροπῆς αἵρων, εἴτε ἐκ τῆ ἀσυνήθους διαί-
της) ποικίλῃ ἐπὶ ποικίλαις παθήματιν ἰδίαις τὴν φθορὰν ἀπογράφετο.

PARS ΠΕΖΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ τῷ Πρωσία καὶ τὴν ἐ-

III.

πάνοδον ὑπὸ τε τοῦ ΔΙΜΟΥ ΚΑΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑΣ, ὥς ἐ ψῶζα πόδας ἐκ θεόπλης δοκεῖν ἀπηνήσθαι μὴνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας.* Nimirum uterque morbus, tum ψῶζα, tum δυσεντερία, ex pravo victu, five κακοχυμία, nasci solet: de quo eleganter Herodotus in Urania cap. 115. Sed de hoc viderint medicorum filii. Notandum autem illud, ἐκ θεόπλης. Est autem θεόπλης qui Deum videt. Quo sensu Moses θεόπλης dictus. Est et divinus inspector, five qui, ut Deus, res humanas videt et gubernat. Nam hujusmodi composita, nescio quomodo, nunc hoc, nunc illo modo, accipienda sunt. Quod viros doctissimos fefellit. Διὸς ὀφθαλμὸν vocat nescio quis apud Stobæum Grotii p. 119.

* An legendum pro ἐκ θεόπλης, quod corruptum videtur, ἐκ θεοπέμπτης ex missu divino? An ἐκ θεῶν ὄντως; Ita Plutarchus in Nicia p. 229. Οὐκ ἄντῳ δὲ νίκας ἀλλὰ πλείονας ἂν τις εὖροι Ευρακυσίης νενικημένους ὑπ' αὐτῶν, πρὶν ΕΚ ΘΕΩΝ ΟΝΤΩΣ ἢ τύχης ἀντίστασιν τινα γινώσκει τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπὶ πλείστον αἰρομένοις δυνάμει. Cl. Reiskius in Annotat. legit ἐκ θεῶν τῷ. Ab aliquo decorum. Quomodo locutus est Aristides vol. 1. p. 529. Ἀνὴρ μὲν ὁ κῆρυξ ὁ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ΕΚ ΘΕΩΝ τοῦ καταπιμπδῆς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρχη. Idem, vol. ii. p. 508. Ἀπαντες μὲν ἐν οἱ ΕΚ ΘΕΩΝ τοῦ κατεχόμενοι ἀξιοθίατοι δοκεῖν εἶναι. Sed non ita loqui solet Polybius. Vera tamen locutio est ἐκ θεοπέμπτης. Sic Dionys. Halicarnass. lib. iii. 10. p. 140. Ἡμῶν μὲν, ὦ Τόλλε, τὴν μὲν πατρίδα καταλιπεῖν ὃ δοκεῖ, ὃδ' ἐξετημένον ἐξὰ πατρίδα καὶ προγονικὰς ἐξίας, καὶ τάπον ὃν ἰδυὸς ἑτῶν σπιντακοσίων οἱ πατέρες ἡμῶν κατεχον, ἢ ταῦτα μὴ πολέμῳ καταληφότες ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης ΘΕΟΠΕΜΗΤΟΥ συμφορᾶς μηδισμῶς.

— Οὐχ

Οὐχ εὐδα ΔΙΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΟΣ ἐγγυς δ' ἐστὶ καὶ περ ὦΝ ΑΝΩ.

PARS
III.

Ita legendus iste locus, quem pessime contamina-
vit doctissimus Grotius.

ΨΩΜΙΖΕΤΑΙ. — Ψωμίεις ἡμᾶς ἄρτον δακρύων.]
Hæc sunt verba Psalmographi lxxx. 5.

ΥΨΧΕΤΑΙ. Ἀντὶ τῆς, ψυχραίνειαι. Μαραίνειαι.
Ἐν Ἐπιγράμματι

Καὶ φλόξ ἐν τελείᾳς, ὅτε θύματα πάντα λαφύζει,
Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως.]

“ Brodæus ad Anthol. lib. vii. p. 592. legen-
“ dum censet, Φορβῆς ὀφρανίη, i. e. ob defectum
“ vel inopiam pabuli: in quo assentientem
“ habet Scholiastam anonymum, qui ad dic-
“ tum locum Epigrammatis hæc notat: Ἰσως
“ ἀντὶ τῆς, ἡ μανίη, ὀφρανίη γραπτεῖον. Sed nego
“ vocem ὀφρανίη hoc sensu accipi posse. Qua-
“ re arridet emendatio acutissimi et vere eru-
“ diti Richardi Bentleii, qui de hoc loco a
“ me consultus, unius literæ mutatione rescri-
“ bendum censebat, Φορβῆς ἡχανίη, i. e. pabuli
“ inopia. Ἠχανία enim est ab ἡχάνω, quod
“ Suidas in seriè sua interpretatur πτωχεύω,
“ i. e. pauper vel inops sum. Cum igitur
“ ἡχανία esset vox raro occurrens, Librarii
“ eam pro solita sua περιεργία corruperunt:
VOL. II. C c “ quod

PARS
III.

“ quod fatum et multæ aliæ ejus generis voces in veterum scriptis expertæ sunt.”

Kuster. Distichon hoc est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 592. Quod et recte vidit Kusterus. Vocem autem *μανία*, quæ proculdubio corrupta est, defendit, sed defendit frustra illustrissimus Huetius. Bentleyi autem emendatio hoc infortunio laborat, quod ne Græca quidem sit. Græci enim *ἄχηνία* dicunt, non *ἡχανία*. Æschylus Choëph. ver. 229.

Καὶ παραιεῖται χρημάτων ΑΧΗΝΙΑ.

Rescribo, idque certissima, opinor, emendatione:

Φορβῆς ΗΠΑΝΙΗ: ψυχῆαι αὐτομάτος.

Est autem Φορβῆς *ἡπανία*, *rabuli inopia*. Hesychius: ΗΠΑΝΙΑ, ἀπορία. Etymol. Magn. ΗΠΑΝΙΑ, ἀπορία, πᾶνις.* Sophocles in Philoct. ver. 161. Φορβῆς *χρεῖαν* vocat:

Δῆλον ἐμοὶ γ' ὡς ΦΟΡΒΗΣ ΧΡΕΙΑΙ

Στίβον ὀγμύει τόνδε πῆλας π.

Atque hic obiter emendandus insignis locus Sophoclis Philoct. ver. 42.

Ἄλλ' ἢ 'πὶ Φορβῆς νόσον ἐξέληλυθεν.

* Nostram emendationem probat Cl. Brunck, Emend. in Analect. p. 247.

Ubi quid sit φορβῆς νόσος, equidem non intel-
ligo. Audacter repono:

Ἀλλ' ἢ πὶ φορβῆς μαστῦν ἐξελέλυθεν.

Ἐπὶ φορβῆς μασῦν, *ad quærendum cibum.* Nam
cui domi non sit, unde alatur, is alibi quærat
neceffe est. Quod fecit Philoctetes. Schol. ad
Apollon. Rhod. Argon. i. 1353. Μασεύοντες.
Ζηῆτες. Ἐξ ἧς μαστῦς, ἡ ζήτησις. Καλλιμαχος.

ΜΑΣΤΥΟΣ ἄλλοι ἑκαμνον ἀλητῦι

Hinc Ἐπίμασος et Ἐπιμασεύειν. Homer. Odyf.
T. 377.

Ἐχεις ΕΠΙΜΑΣΤΟΝ ἀλήτην,

Οἶνς καὶ σίτῃ κεχρημένον

Ubi recte Schol. ΕΠΙΜΑΣΤΕΤΟΝΤΑ καὶ ἐπιζητεῖν
τα τὴν τροφήν. Nihil verius hac emendatione.
Atque hinc restituendus Theophrastus apud
Porphyr. de Abst. lib. ii. p. 53. Πλάνης καὶ
ΜΑΣΤΗΡ ὁ ἀνθρώπος γιγνόμενος τῆς ἀναγκαίας ζω-
ῆς. Qui huc et illuc divagatur ad conquirendum
cibum. Ita scribendus iste locus. Confer etiam
Suidam v. Πλάνης. Cæterum locum Sophoclis,
qui non simplici malo adfectus est, hic inte-
grum atque emendatum adscribam: Nam viri
docti, qui hoc saxum voverunt, tanquam Si-
syphti voverunt.

Ἀνὴρ καλοικεῖ τέσθε τὰς τόπας σαφῶς,

Καὶ δ' ἐχ' ἐκάς παρ' ὧς γὰρ ἀν' νοσῶν ἀνὴρ

C c 2

Κῶλον

PARS *Infructu Sophoclem*
III. *a Tapis sollicita-*

ti ostendit Bruck-
Deinde ΜΑΣΤΗΡ, Eu-
sebiy, a Victoris indi-
catus, Porphyrium ex-
scribens, suppedite-
vit.

Porson. IV. 483.

PARS

III.

~~~~~

Κῶλον παλαιᾶ κηρὶ προσβαίη μακράν;

Ἄλ' ἢ πὶ φορέῃς ΜΑΣΤΤΝ ἐξελέλυθεν,

Ἡ φύλλον ἔ τι νώδυνον κάτοιδ' ὧν.

ΤΟΝΔ' ἔν παρόντα πέμψον εἰς κάλασκοπὴν

Μὴ καὶ λάθῃ με προαπεισών ὥς μᾶλλον ἂν

Ἑλοῖό μ' ἢ τὲς πάντας Ἀργεῖας λαβεῖν.*

Ita scribendus est iste locus, quo nullus ter-
fior aut elegantior. Μὴ καὶ λάθῃ με προαπεισών.
Let's be come upon me unawares. Quod Ulyf-
seum est.†

ΨΥΧΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ. — Ἦν δὲ καὶ τῆς ὑπεροῦ
Ἀπβολῆς τὸ πλεῖον ψυχομαχία.] Hæc sunt verba
Polybii lib. i. p. 84. ubi recte legitur, τὸ
πλεῖστον. Quomodo et apud Suidam scriben-
dum est.

* Ἀπὸ τῶ, λαβεῖν, lege λαβεῖν.

† Xenophon. in Hist. Græc. lib. vi. p. 587. Edit. Leun-
clav. Πρὸ δὲ τῷ στρατεύματι φῶς ποιεῖν, ἵνα μηδὲς ΛΑΘῇ ΠΡΟ-
ΣΙΩΝ. Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 179. Κατὰ μῦθον τὸ
Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῷ κρητὶ φερόμενον, ἐφ' ᾧτι ἀφ' ὧν τὸν Κύνωπα, ὅτι
τὰ πρόσβατα ἐξῆγε τῷ ἀσπληνί, ἱσχυρότατος αὐτῶν τῆς βίχης πρὸς τῇ
δίρῃ τῷ ἀσπληνί καθήμενος, ἵνα ΜΗ ΛΑΘΩΝ ΕΞΕΛΘῇ κύνων ὁ
Ὀδυσσεύς. Aristoph. Vesp. v. 247.

Μὴ πῶς ΛΑΘΩΝ τις ἡμᾶς ἐμποδὼν κακόν τι ΔΡΑΣΗ.

EMEN.

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS QUARTA.

MEMORANDUM

OF THE

PROCEEDINGS

OF THE

STUDY

OF THE

ARTS

QUARTER

EPISTOLA CRITICA

AD

CELEBERRIMUM VIRUM

GULIELMUM

EPISCOPUM GLOCESTRIENSEM.

ΘΡΑΣ ΕΠΙΘΕΣΘΕ ΒΕΒΗΛΟΙΣ.

PISTOLA CRITICA

CELEBRIMUM VIRUM

GULIELMUM

EPICURUM CLOUTIER

DEPRAEPISTORUM VARIORUM

CELEBERRIMO VIRO

G U L I E L M O

EPISCOPO GLOCESTRIENSI

S. P. D.

J O. T O U P I U S.

ECCĒ iterum Crispinus! Ea est enim PARS
IV.
Suidæ nostri copia verborum, ea rerum
et argumentorum varietas, tot ac tanta de-
nique præstantissimorum scriptorum, quæ
haud alibi temere reperias, ἀποπρασμάτια, ut,
tanquam bonus ille in Evangelio paterfami-
lias, ex thesauris suis nunc nova, nunc anti-
qua depromens, nos mirum in modum al-
liciat, et incredibili voluptate perfundat.
Verumenimvero ea fata sunt et conditio
nostri Lexicographi, ut dum multus fluit,
ut plerumque usu fieri solet, lutulentus fluat,
atque ita lutulentus, ut interdum, quod mi-
seris, vix Suidam in Suida agnoscas. Quare
operæ

PARS
IV.

operæ pretium fuerit, si, spicilegio instituto, pauca quædam loca seligamus, quæ nostram vel explicationem vel emendationem admittere videantur: in quo nec intra leges omnino, nec extra leges versabimur, sed ita ut τάξις ἀτακτος, et ἀταξία, ut ille ait, ποίαν τινα περιλαμβάνη τάξιν. Quicquid autem hujus opusculi est, tibi consecratum esse volumus, præstantissime WARBURTON, Præsul doctissime; nam et nostra lubenter legis, et hæc μυστήρια optime intelligis: quippe qui utrasque literas, tum sacras, tum profanas, ita conjunxisti, ut uberrimos fructus inde retuleris. Quod omnes norunt, qui tua scripta norunt: a quibus nunquam profecto nisi doctiores discedimus.

Τοῖα γὰρ ἅμιν ἔφηνας, ἃ τ' ἔ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
'Αυφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθεούς.

Nostro autem Lexicographo, ut ad Suidam revertar, non possum quin ex animo gratuler, quod eximium illum Criticum LUDOLPHUM KUSTERUM nactus fuerit: virum præstanti eruditione et ingenio; qui Græce insigniter doctus, omnia recte atque ordine præstitisset, si res et tempus sivisset. Sed has literas tanquam canis ad Nilum scilicet. Quare Criticos illud imprimis monitos velim, NE QUID TEMERE ET FESTINANTER NIMIS. Quo nomine

mine arguendus venit vir non indoctus Moses PARS
IV.
Solanus in notis ad Plutarch. Cimon. pag. 120. ubi ita legitur: Κριτίας δὲ τῶν τριάκοντα
γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὐχέλαι

Πλάττον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
Νίκας δ' Ἀγесίλα τῇ Λακεδαιμονίᾳ.

Critias unus ex triginta tyrannis optat in Elegiis divitias Scopadum, magnanimitatem Cimonis, et Agesilai Lacedæmonii trophæa. Hæc satis plana et perspicua sunt. Quid vero ad hæc Moses Solanus? "Quinam hi Scopades fuerint, enarrat nemo. Suspisor mendosam esse vocem, legendumque Σκοπάδῳ. Ut "dives ille Theffalus intelligatur, cujus dictum habes in M. Catone: quem locum si "legeris, mecum credo senties." Hæc ille. Atqui, mi homo, divitias Σκοπαδῶν, non Σκοπάδῳ, laudant Poetæ. Theocritus in Hierone:

Πολλοὶ δὲ ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μάχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυχήσαντο βόεσι.

Ubi Schol. Ἐκ τέτταρτων πολλὸν πλάττον ὁμοῖ. Οἱ δὲ ΣΚΟΠΑΔΑΙ Κρανώνιοι τὸ γένος. Callimachus apud Suid. v. Σιμωνίδης, μεγάλης vocat:

———'Οτε Κρανώνιος, αἶ, αἶ,

ᾠλιδεν ΜΕΓΑΛΟΤΣ οἶκος ὅππῃ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

Atque hæc περὶ Σκοπαδῶν. Quare nihil mutandum apud Critiam. Atque hoc nomine
non

PARS
IV.

non minus castigandus venit vir doctissimus Joannes Uptonus Animadvers. in Shakespear. pag. 198. ubi agit de loco Plutarchi in Cæsar. Verba Plutarchi sunt p. 122. Ἐπεὶ δὲ Βέλγας ἤκαστε δυνατωτάτους Κελτῶν, καὶ τὴν τρίτην ἀπάσης τῆς Κελτικῆς νεμομένους ἀφιστάται, πολλὰς δὲ τινὰς μυριάδας ἐνόπων ἀνδρῶν ἡθροικότας, ἐπιστρέφας εὐθὺς ἐχώρει τάχει πολλῶν, καὶ πορθῆσι τὰς συμμάχους Γαλάτας ἐπιπεσὼν τοῖς πολεμίοις, τὰς μὲν ἀθροστάτους καὶ πλείους Αἰσχροῦς Αἰγωνισαμένους τρεφάμεν^Θ διεφθαιρεν, ὥστε καὶ λίμνας καὶ ποταμούς βαθεῖς τοῖς Ῥωμαίοις νεκρῶν πλήθει περιεπλήσθη. *Ut vero Belgas audivit Gallorum potentissimos, totiusque Galliae tertiam sortitos partem rebellare, atque eos armatorum infinitas coegisse copias, confestim convertit se eo incredibili celeritate, et socios Gallos populantibus superueniens hostibus, maximum eorum globum IGNAVITER PRÆLIANTIVM fudit fugavitque, ut paludes et alta flumina ob cadaverum vim permearent Romani.* Hæc minus hæcenus intellecta sunt. Nam quod dicit Interpres, Belgas rem ignaviter gessisse, falsum est et contra Historiæ fidem. *Audacissimos* vocat Cæsar. Hinc Cl. Uptonus noster emendabat, et speciose quidem emendabat, ΙΣΧΥΡΩΣ ἀγωνισαμένους. Sed fallitur vir doctissimus. Locus non emendatione, sed interpretatione sublevandus est. Αἰσχροῦς ἀγωνίζεσθαι est *impeditos et nullo ordine pugnare.*

*Eadem chorda ex-
travit Davif. ad l.
Cæsarij.*

nare. Quod tunc temporis fecerunt Belgæ. PARS
IV.
Cæs. Bell. Gall. ii. 10. *Acriter in eo loco pug-*
natum est. Hostes IMPEDITOS nostri in flumine
aggressi, magnum eorum numerum occiderunt.
Per eorum corpora reliquos AUDACISSIME tran-
sire conantes multitudine telorum repulerunt, pri-
mos qui transierant equitatu circumventos inter-
fecerunt. Optime et opportune admodum ma-
num suam agnoscit Plutarchus in Camillo: Έν-
ταῦτα δὲ τῶν βαρβάρων ἐπιφανέων, ΑΙΣΧΡΩΣ
ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΙ, δι' ἀταξίαν ἐτράποντο. Quod ge-
minum germanum, et ad instar commentarii
est. Dum hæc scribo, succurrit tertius locus
Plutarchi, elegantissimus quidem ille, sed non-
nihil corruptus, quem hic in transitu suble-
vandum curabo. Est autem in libello de
Consolat. ad Apollon. p. 114. Οὐδὲς γὰρ
ἀγαθὸς ἀξιοῦσι θρηνῶν, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαινῶν. ἔδὲ
πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεῆς. ἔδὲ δακρύων ἐπα-
δύνων, ἀλλ' ἀσείων ἀπαρχῶν. εἴγε ὁ μετελλαχὼς (α)
θειότερόν τινα βίον μετέλθοιεν. Ubi notanda illa,
ἀσείων ἀπαρχῶν. Quæ plane festiva sunt. Jo-
annes Pierfonus, vir doctissimus, in Verisim.
p. 258. legendum censebat, ἀλλὰ θείων ἀπαρ-
χῶν. Quæ nihilo meliora sunt. Sed res nullo
negotio instauranda est. Rescribo, vel præ-
eunte, vel non præeunte Cl. Reiskio, ΑΛΛΑ
ΕΤΕΩΝ ἀπαρχῶν. Annuis primitiis. Quod
solenne scilicet, et pro more et ritu antiquo.

(α) ἀσείων. Locus *Ha omnes libri. Probo tamen Pierfoni*
conjecturam, Verisimil. p. 158 [sic mali pro 258] ἀλλὰ
θείων. Reiskius ἀλλ' ἐτείων. quod placet J. Tourno,
Ep. Crit. p. 7. Wyttienbach ad loc. I. 316. Ed. 4.

PARS IV. *Locus ita vertendus est: Vir bonus enim non lamentis, sed hymnis et laude dignus est; non luctu, sed recordatione honorifica; neque lacrymis a dolore extortis, sed annuis primitiis; quippe qui diviniore cujusdam vitæ jam factus est confors. Auctor nescio quis apud Stobæum*

*sc. Edit. Francos.
1581. et XLII. p. 290
Ed. Aur. Allobr. 1609*

p. 469. Χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώνων ἕκαστον τιμᾶν, μὴ δακρύοις, μηδὲ οἰκτοῖς, ἀλλὰ μνήμῃ ἀγαθῇ καὶ τῇ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΩΡΑΙΩΝ ἐπιφορᾷ, ὡς ἀχαριστίας ἔσσης πρὸς δαίμονας χθονίους λύπης ὑπὲρ τὸ μέτρον γιγνομένης. Quæ plane ex eodem fonte petita sunt.* Confer etiam Porphy. de Abstin. lib. iv. p. 179.† Nec minori forsan temeritatis nota signandus vir idem doctissimus in notis ad Mærin, p. 407. ubi laudatur locus Synesii de Calvit. p. 80. qui ita legitur: Ἐν τῷ δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπορία συνέχετο, γυμνοῖς ἐξιστάμενος οἷς ὠπλισμένοις ἦν ἀνυπόστατος, καὶ αἰσχροῦς ἀνέλυσεν ὅτι Κιλικίας Ἀλέξανδρος, καὶ ἐγένετο τοῖς Ἕλλησι καταγέλαστος τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. Sermo est de Alexandro Magno cum Macedonibus suis, quibus pene exitio fuerat barba et capillitium suum. Rem festive narrat Synesius, sed vox Τριχομανία duriuscula visa est. Cl. Pierfonus legendum contendit, τῇ τριχομα-

* Sed ἀντὶ τῆς ἐπιφορᾷ, legendum fortasse, ΑΠΟΦΟΡᾷ. Ita Nymphodorus apud Athenæum lib. vi. 18. p. 266. Καὶ αὐτῷ ἔτι καὶ νῦν οἱ δραπεταὶ ΑΠΟΦΕΡΟΥΣΙΝ ΑΠΑΡΧΑΣ πάντων ὧν ἀφίλονται.

† Vide et Cl. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 6.

χία κεκρατημένος. Quod speciem quidem habet, sed speciem ὑπερβολον et insinceram. Nam vulgata lectio sana est, ut quæ sanissima. Dicit Synesius Alexandrum, tanquam alterum Achillem scilicet, τριχομανῇ fuisse, sive infano amore capillitii ita captum esse et occæcatum, ut se suosque pene disperdiderit.

PARS
VI.

*Ex illo retro fluere et sublapsa referri
Res Danaum*

Sed rem omnem restituit mirus quidam artifex, tonfor scilicet, qui καρηκομάνης Ἀχαιῆς ita complanavit et capillitio suo denudavit, ut homines δυσάλωτους et plane ἀμάχους reddiderit. Synesius infra : Καὶ καθίσας ἐν καλῷ τὸν στρατὸν, ἐπαφίησιν αὐτῷ τὰς κρέας. Οὗτοι μὲν ἐν δάροις ὑπὸ τῆ βασιλείᾳ ἀναπειδιέντες, πανδημεὶ τὰς Μακεδόνας ἐξύρσαν. Rex opportune positis castris tonsores immittit, qui muneribus pellecti, omnes Macedonas novacula deraferunt. Historiam hanc tangit Plutarchus in Theseo.

Vol. I. p. 5. Ed. Bryan.

Recte autem, τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. Quomodo locutus est Synesius infra : Ὅποτε κρατηθεὶς τῷ πάθει, διὰ πάσης ἀχρημοσύνης ἐβιάδιζεν. Id quod de Alexandro quoque non minus verum est. Dicitur autem τριχομανία, ut γυναικομανία, δοξομανία, ἵππομανία, atque alia ejusdem farinae sexcenta : de quo exstat pulcherrimus locus Chrysippi apud Athenæum lib. xi.

PARS
IV.

p. 464. quem hic adscribam. Τὴν δὲ *μανίαν* τὰς πολλὰς φησὶν ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγμαθείαι, τοῖς πλείστοις πρὸς ἀπειθεῖται. Καλεῖται γὰρ τὴν μὲν ΓΤΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑΝ, τὴν δὲ ΟΡΤΥΓΟΜΑΝΙΑΝ. Τινὲς δὲ καὶ ΔΟΞΟΜΑΝΕΙΣ καλεῖσι τὰς φιλοδόξους, καθάπερ τὰς φιλόγυνους ΓΤΝΑΙΚΟΜΑΝΕΙΣ, καὶ τὰς φιλόρνας ΟΡΝΙΘΟΜΑΝΕΙΣ, τὸ αὐτὸ σημαίνοντων τῶν ὀνομάτων τέτων, ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ μὴ ἀλλοτρίως καλεῖσθαι τὸν τρόπον τῆτον. Καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἶον ΟΥΟΜΑΝΗΣ ἐστίν, καὶ ὁ φίλινος ΟΙΝΟΜΑΝΗΣ. Καὶ ὡσαύτως ὅτι τῶν ὁμοίων· ἐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κεμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἀμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιπλεῖον ἀπαρτωμένοις. Qui locus insignis est, et ad Synesium intelligendum plurimum facit.* UNUM addam, Kusterum nostrum, virum egregium, ad Suidam, v. Πυθαγόρας, ubi ita legitur: Τῶν δὲ Κυάμων ἀπέ-

* Philo vol. ii. p. 501. Edit. Mangey: Ἀφ' αὐτοῦ δὲ Θεοῦ ἀποβαλεῖν ἀδύνατον, καὶ αἱ ἀνθρώπων σοφαὶ ΚΑΚΟΜΑΝΩΣΙ. Schol. ad Homer. Iliad. N. 130. Ἀνδρομαχος ἐν ἐτυμολογικοῖς φησὶ κυρίως λέγεσθαι τὰ ἐπαλλήλους κλάδες ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ ΘΗΑΤΜΑΝΕΙΝ. Hesych. Ὑλομανής, ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Hinc πηδῶν ὕλομανῆλα apud Strabo. lib. xiv. p. 1003. Edit. Amstel. 1707. Τοπαλαῖον ΥΛΟΜΑΝΟΥΝΤΩΝ τῶν πηδῶν, ὡς τε κατέχευται ὀρμυῖς, καὶ μὴ γεωργεῖσθαι. Vulgo male ὕλομονέντων. Lucian. de Saltatione § 85. sub finem: Εἰ δὲ βεληδείης κοινωνῆσαι μοι τῆς θείας, εἴ οἶδ' ἐγὼ πάντῃ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ΟΡΧΗΣΤΡΟΜΑΝΟΥΝΤΑ γε προσέτι. Ita legendum. Hodie perperam, ὀρχηστρομανησαῖνα. Vox denique πυρμανῆντα occurrit apud Plutarchum in Alexandro p. 54. Edit. Bryan. quam frustra sollicitat Moses Du Soul.

Part. II. Vol. I. p. 273.

χρῆ

sequitur statim, ὃ δὲ ἐν ἡμῶς ἐκμανῶς πίνειν: sumit
 uctor occasionem ex verbo ἐκμανῶς, docendi
 obiter vocabulum *μανία* multis dictionibus so-
 litum adiungi à Græcis quarū studium vehemēs
 vellent declarare. Sanè ita est: *μανία* dicitur om-
 ne vehemens desiderium cuiuscumq; rei. Omit-
 to poetas. Eunapius in Proxeresio, ὃ Ἰησοῦς πνὸς
 αὐτὴν *μανίας ὑπολαβῆτης*, ἰδεῖν τὴν ἑλλάδα: id est,
 cum cum cepisset aurea cupiditas insanum magna vi-
 senda Græcia. [inde *μανικὸν φίλον* appellarūt amo-
 re feruentissimo coniunctum. B. Chrysostomus
 homilia prima aduersus Iudæos καὶ θεὸν ἔχεις ἰλεων,
 καὶ τῶν κερδανῶν, καὶ φίλον κτήσῃ *μανικόν*, τῇ πέρᾳ
 τὴν οὐεργεσίαν μαθόντα.] cæterum quam vim ha-
 beat τὸ *μανία*, cum quosdam vocamus *γυναικο-*
μανεῖς, ὄρνιθομανεῖς aut *χρυσομανεῖς* expendit Gale-
 nus in quatto De dogmatis Hippocratis & Pla-
 tonis, aduersus Chrysippum disputans: à
 quo (Chrysippum dico) sumit noster hâc obser-
 uatiunculam. Scribe, οὐκ ἀλλοτριῶς τὸ *μανίας* κει-
 μένης ἐν αὐτοῖς, ὡς αἰμαρτάνουσι *μανικῶς*, καὶ τὸ ἀληθείας
 ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτωμένοις. non abs re posito nomine
μανίας in talibus: cen peccantibus furiosè, quibus illæ
 appellationes tribuuntur, & à veritate plurimum
 recedentibus.

40

50

Cofand. in M. N. 779

præliu

ἀδὲ ποτόλ. Mediocris porationis vtrumque
est indicium. Disciplina Laconum vt Sparta-
nos sobrietati assuefaceret, iubebat eos è con-
uiuio domum redire διχα λαμπάδι, vt Xeno-
phon & Plutarchus scribunt. Illa, μη πᾶν γηρα-
λέ, in contrarium sensum verò ab interprete
sunt detorta. Exceptio enim est, qua permittit
senibus Xenophanes, vt propter ætatem do-
mum à coena redeant non soli. In 13. scribe
ὑμνεῖν. 20. ita scribam, ὅς' ἢ Μνημοσύνη, ἢ τ' ὅς'
ἀμφ' ἀρετῆς. eos sermones probat inter pocula,
qui nos reddant aut doctiores aut meliores.
23. † φεδόνας τοῖς εἰδέν χρησὸν ἐνέσι. acute
Scaliger φλεδόνας vidit reponendum. Versum
ita concipio, οὐδ' ἄλλας φλεδόνας, τοῖς εἰδέν χρησὸν
ἐνέσι: θεῶν δ' ὡς πομπηθεῖν, &c. Omnino autem se-
cundum & tertium versum Ionis Chij scribe
sic: Ἡμῖν δ' κρητῆρ' οἶνοχόοι χεραπες κινάντων
ποχύ ταισιν ἐν δρυγείοις. non κρητῆρ, neque
ποχοῦσιν. vide infra in ποχύτης. hoc modo
quàm ποχύοισι. Quod addit, ὃ δ' χρυσὸς οἶνον
ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος: periphrasis est
liberationis: quam fieri præcipit ex aureo pocu-
lo vini pleno, manu prehensio, & in terram ef-

χρῆσται, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μάλιστα μετέχειν τῆς
 ψυχικῆς, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι ΜΗ
 ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΑΣ τὰς γαστέρας. Quæ legun-
 tur etiam apud Laertium viii. 24. Sed lo-
 cutio paulo rarior viro doctissimo fraudi fuit.
 Quid, quod *mirum loquendi modum* vocat ele-
 gantissimus Menagius? Sed vulgata lectio
 neutiquam sollicitanda est: quod et recte
 monuimus in Emendationibus nostris ad Sui-
 dam. Addo nunc, ne quid dubii superfit, Sy-
 nesium in Calvit. Encom. p. 67. Ἐκείναι σο-
 φώταται τῶν κυνῶν, ὧν ὅσα καὶ γαστέρες ψιλὰί· αἱ
 λάσια δὲ ἐμπληκτοὶ καὶ θρασυαί, καὶ BEATIOΥΣ ΕΙ-
 ΣΙ ΑΠΟΤΣΑΙ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ. *Sagacissimi sunt*
canes illi, qui auribus et ventre glabri sunt:
villosi autem temerarii, ac venatione interdicti
meliores sunt. Qui locus imprimis notandus.
 Atque hæc alii. NUNC nostram ἀελεψίαν vide;
 neque enim nos Oedipi sumus. In Emenda-
 tionibus nostris ad Suidam in v. Πάγας,

*Vestibulum ante ipsum, primisque in fauci-
 bus —*

error est, quem lubens agnosco. Nam verba
 illa, τῷτο δὴ πρὸ τῆς Αἰσχύλου, de Æschylo Tra-
 gico, non *Paræmiographo* accipienda sunt: quod
 pridem vidi, sed serus vidi. Versus Æschyli
 in Myrmidonibus, ad quos respexit scriptor,
 quisquis fuerit, quem descripsit Scholiastes,

418 EMENDATIONES

PARS
IV. existant apud Schol. ad Aristoph. Av. 804.
atque ita scribendi sunt:

Ὡς δὲ ἐς μύθων τῶν Λιβυσικῶν λόγους
Πληγέντ' ἀτράκλῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν, ἰδὼν μὲν μηχανὴν πτερώματος,
Τάδ'· Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πατεροῖς
Ἀλισκόμεθα *

Confer Suidam v. Οὐχ ὑπ' ἄλλων. Huc respexit Athenæus lib. xi. p. 494. Καὶ ταῦτα ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτῶν πατεροῖς, κατὰ τὸν Θουμάσιον Αἰγύλον, ἀλίσκη. Ad quem locum consulendus Casaubonus. Hoc primum. DEINDE in v. Σήταμα legitur versus Aristophanis in Av. 160.

Καὶ μύρτα καὶ μήκανας καὶ σισύμβρια.

Quid? spondeus in quarto loco? in filvis delphinus. Ubi vero oculi nostri? πᾶς τὰς φρένας; Repone ocyus cum Suida,

Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.†

DENIQUE in notis nostris ad v. Φύση laudatur Harmodius Lepreates apud Athenæum, cujus verba sunt: Τὸ δὲ δειπνὸν ἦν τοιαῦτον, τυρὸς καὶ Φύση μάζα νόμιμα χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν τῶν παρὰ τισι

* Hæc postrema verba citantur a Philone vol. ii. p. 501. Confer Gul. Canter. in Nov. Lect. lib. iv. 27. p. 305.

† Huc respexit Scholiastes ad Aristoph. Pacem v. 869.

καλεμένων μαζονόμων. Hæc satis plana sunt. PARS
Sed notanda verba, φύση μάζα, quorum al- IV.
terum alterius glossa videbatur. Sed res aliter
se habet. Græci dicebant φύσιν et Φυσὴν μάζαν.
Aristoph. Vesp. 608. a Suida laudatus:

Καὶ τὸ γυναιὸν μ' ἰσοθωπεῦσαν ΦΥΣΤΗΝ
MAZAN προσενέγκη.

Et hoc rectum. Sed festinamus omnes, nec
quod ante pedes est semper videmus. Atque
hæc hæctenus. Nunc ad Suidam accedamus.

————— *Et est mihi sæpe vocandus*
Ad partes, monstrum nulla virtute redemptum
A vitii —————

ΑΓΑΣΤΟΣ. Θαυμασὸς. Ἀγαστ. Θανάτ.]
" Qui hanc lectionem vitii non habebunt
" suspectam, diu frustra se torquebunt, do-
" nec indagaverint rationem, quare Ἀγαστ
" per Θανάτ hic exponatur. Quovis enim
" pignore contendere ausim, locum hunc
" operarum vel librariorum incuria esse cor-
" ruptum, et scripsisse Suidam, Ἀγαστ. Θαν-
" μαστ. Quæ etiam Pearsoni conjectura est."
Kuster. Uterque fallitur, tum Kusterus, tum
Pearsonus. Removenda omnino odiosa in-
terpunctio, atque ita scribendum: Ἀγαστὸς.
Θαυμασὸς. Ἀγαστ Θανάτ.[†] En exemplum
verbi Ἀγαστὸς, quod unde petatum sit, ego

D d 2 quidem
[†] Hoc rectum. Eurip. Hecub. 169.
Βίος ἀγαστὸς.

FARS
IV.

quidem nescio. Quærant quibus otium, et in-
venient. Huc in primis facit Ælian. Var.
Hist. v. 6. Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνε τῷ Ἰνδῷ
ΤΕΛΟΣ ἐπαινέσαι, ἄλλος δὲ αὖ ἐπεν, ὅτι καὶ ΑΓΑ-
ΣΘΗΝΑΙ. *Est et Calani Indi MORS digna quam*
non modo laudemus, sed etiam ADMIREMUR.
Quæ nostram conjecturam mire confirmant.

ΑΓΟΣΤΩ. Τῷ ἀγκῶνι. Ἐν Ἐπιγράμματι·
Οὐκ ἔλαθε χάριτας, ἐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθία.
Τὴν ἐν ἀγοσῶ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.]
Respexit Suidas ad Homer. Iliad. Λ. 425.

————— Ὅ δ' ἐν κοινῇσι πεισῶν ἔλε γαῖαν ἀγοσῶ.

Ubi Schol. Ἀγοσῶ. Τῷ ἀγκῶνι. Epigramma
autem, quod hic subjungit Suidas, alii Ana-
creonti, alii Simonidi adjudicant; in quibus
Leo Allatius in Diatrib. de Simeon. p. 214.
Integrum autem dedit Cl. Reiskius in Anthol.
p. 15. sed ita ut magis magisque corruperit.
Quod viro doctissimo solenne est. Carmen
ita scribendum est; nam Kusterus hic nihil
vidit.

Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Ο Υ .

Στρόμβος παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνί-
στηκας

Ἑρμῇ, καλλικόμους ἐκ ἔλαθες χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθία, τῆς ἐν ἀγοσῶ
Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Hoc

Hoc Epigramma *σήλη* five basi statuæ inscriptum fuerat, quam Mercurio dedicavit Leocrates in *sinu* five *loco interiori* Academiae: quod ἐν ἀγοσῶν Ἀκαδημίας, in ulnis almae matris, vocat Poeta. Hæc mens Carminis est; quod omnes Editores fefellit. Verbum usurpat Perses in Epigram. apud Reisk. p. 130.

PARS
IV.

—— Φίλας ὑπὸ ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΟΣΤΩ.

Item Theocritus in Ptolemæo:

—— Τὰς ἔτις ἀρείω

Νυμφίον ἐν μεγάροις γυνὰ περιβάλλει ΑΓΟΣΤΩ.

Confer Schol. ad Lycophron. v. 930.

ΑΓΥΡΤΗΣ. Πτωχὸς. Ὀχλαγωγὸς. Καὶ γάλλος καὶ μάνις. Ὡς Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμματι.

Κεράμενθ γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης.]

Apionis Epigrammata nulla sunt: sed res facile componenda est. Distingue, καὶ μάνις ὡς Ἀπίων. Hesychius: Ἀγυρτικὸς, συναθροιστικὸς, ΜΑΝΤΕΙΣ ΩΣ ΑΠΙΩΝ. Ita scribendus est iste locus, ad quem nuperus Editor turpissime cespitavit. Apion five Appion Grammaticus tis notus. Cæterum Hexameter iste, quem laudat Suidas, est pars Epigrammatis, non Apionis, sed Alcæi, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. ubi sermo est de Gallo nescio quo,

PARS
IV.

qui se eunuchizaverat, non ob *regnum Dei*,
apage! sed propter *matrem deorum* scilicet.
Hinc μητὶς ἀγύρης, five μητραγύρης dictus.
Eleganter, ut solet, Lactantius lib. i. p. 74.
Deum mater et amavit formosum adolescentem,
et eundem cum pellice deprehensum exsecris vi-
rilibus semivirum reddidit, et ideo nunc sacra
ejus a Gallis sacerdotibus celebrantur.

Sic apud Suid. inf. v. ΑΚΑΡΙΑΔΙΟΣ. Ὁ βραχύτατος. Ἀκαρίδιος ὁ ἀν-
Ἀκίρσιον locum τῷ θρώπιος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.]
Ἀκαρίδιον οὐκ ἐφα- Hæc sunt verba Marci Antonini xi. 18. ubi
vit, notantibus Kuster. legitur, ΑΚΑΡΙΑΙΟΣ ὁ ἀνθρώπιος βίος. Quò
ad loc. et Gataker. in M. modo et apud Suidam scribendum est.
Anton. p. 53.

ΑΚΡΙΣΙΑ. Ἡ ἀδιακρισία. Καὶ κακὴ κρίσις. Καὶ
Διόγανιος. Οὐκ ἔν ἀκρισία μὲν ἐν ἀμφοῖν ἔχει δὲ τινα
τὸ μὲν φιλανθρωπίαν. Καὶ ἄλλο κατὰ μετριάσμον.]
“ Hæc postrema verba aliis interpretanda lu-
“ bens relinquam. Meam enim aciem hic
“ obtusam esse fateor.” *Kuster.* Hæc nemo
Interpretum intellexit. Legendum omnino,
Καὶ ἌΛΛΟΙ κατὰ μετριάσμον. *Atque alii verbo*
ἀκρισία in sensu temperato et mediocri utuntur.
Quod ἀδιακρισίαν five κατὰ μετριάσμον vocat Sui-
das. Hic sensus loci est. Cæterum hoc frag-
mentum, quod nemo vidit, exstat apud Liba-
nium in Epistola ad Anatolium p. 6. Edit.
Wolfii.

Wolfii. Respexit autem Libanius ad Eurip. PARS
IV.
Herc. Fur. 165.

ΕΧΕΙ ΔΕ ΤΟΥΜΟΝ ἐκ ἀναΐδειαν, γέρον.

ΑΚΤΑΙΗ. Ἡ Ὠρεβαλασσία. Ἐν Ἐπιγράμματι
Δῶρα παρ' ἀκταίης σοι τάδ' ἐπωφελίης.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod
exstat in Anthol. lib. vi. p. 549. ubi legitur,
ἀπ' ὠφελίης. Carmen integrum, quod nonni-
hil corruptum, et perperam hactenus accep-
tum est, hic emendatum adponam.

Brunch. Anal. II
p. 238

Μ Α Ι Κ Ι Ο Υ.

Αἰγιαλίτα Πρίηπε, σαγηνευτῆρες ἔθηκαν
Δῶρα ΠΑΡΑΚΤΑΙΗΣ σοι τάδ' ἀπ' ὠφελίης,
Θύνων εὐκλῶςιο λίνα βυσσάμασι ῥόμβον
Φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς,
Φηγίνεον κρητῆρα, καὶ αὐτέργηλον ἐρείκης
Βάθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα.
Ὡς ἀν' ὑπ' ὀρχηθμῶν λελυγισμένον ἔγκοπον ἔχνος
Ἀμπαύσης, ξηρὴν διψάν ἐλαυνόμενος.

Distichon secundum laudat Suidas v. Βύσσωμα
et v. Ῥόμβος. Ad quem locum lapsus est, sed
cum alijs lapsus est Cl. Kusterus. Ῥόμβος
Θύνων est *cursus vagabundus*, sive *agmen ῥόμβο-*
ειδὲς thynnorum, quos retibus suis intercepe-
runt piscatores. Ovidius in Halieuticis:

Et pavidī magno fugientes agmine thynni.

Κίνησι

PARS
IV.

Κίνησιν non male exponit Suidas. Quocum facit Schol. ad Apollon. Argon. iv. 144. *Globum* piscium vocant Latini. Nos Angli; *A shoal of fish*. Hæc mens Poetæ est, quem nemo Interpretum intellexit. Quæ sequuntur, αὐτέργηλον ἐρέεικας βάθρον, laudat Suidas v. Αὐτέργηλον. Βάθρον ἀσκέπαρνον vocat Sophocles Oedip. Col. 100.

————— Καὶ πὶ σεμνὸν ἐζόμεν

Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον —————

1. Steph. Byzant. Ἀκτι-
τή.

Idem autem Ἀκτιός et Ἀκταῖος, Παράκτιος et Παρακταῖος. ATQUE hac occasione corrigendus Nicænetus in Epigrammate celeberrimo apud Reisk. Anthol. p. 31. et Wesseling. Disser. Herod. p. 12.

Branch. Anal. I.
416.

Ἡρώσας Λιθύων, ΟΡΟΣ ΑΚΤΙΟΝ αἱ γὰρ νέμεσθε,
Αἰγίδι καὶ σρεπλοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
Τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιληΐδος ἱερά ταῦτα
Δράγμαλα, καὶ ξηρὸς ἐκ καλάμης τεφάνες,
Ὡς ἀπὸ λικμηλῆς δεκαλεύειαι· ἀλλὰ καὶ ἔτως
Ἡρώσας, Λιθύων χαίρειτε, δεσπολίδες.

Ita legendum, non ἀκρῆτον. Ὅρος ἄκτιον est *mons littoralis*, sive *ad mare situs*, quem istæ heroides incolebant. Ita locutus est Lycophron Alex. 1334.

Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος ΑΚΤΑΙΟΝ Τ' ΟΡΟΣ.
Atque hinc Apollo Ἀκτίτης, sive in *littore cultus*, in Epigrammate Quinti Mæcii apud Cl. Reisk.

Reisk. p. 33. quod hic integrum adscribam, PARS
ut emendem. IV.

AKTITA: Φοίβω, Βιδυνίδος ὅς τόδε χώρας

Κράσπεδον αἰγιαλοῖς γετονέεσιν ἔχει,
Δᾶμις ὁ κυρτεῦλης ψάμμω κέρας αἰὲν ἐρείδων

Φρερῆτον κήρυκ' αὐτοφρεῖ σκόλοπι

Θῆκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραίος

Εὐχόμενος νῆσαν ἐκτὸς ἰδεῖν αἰδήν.

Brunck. Anal.
II. 237.

Ita scribendum est istud Epigramma.* Κέρας
est instrumentum piscatorium. Homer. Iliad. Ω.
81.

Ἥ δὲ μολυβδοαῖνη ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρεσεν,

Ἥ τε καὶ ἀγραύλοιο βόος ΚΕΡΑΣ ἐμβεβαῖα

Ἐρχέλαι ὠμητῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.

Ubi Schol. Βόος-μέρας. Οἱ μὲν κυρίως, οἱ δὲ τὴν κέρας

τρίχα· ἄμεινον δὲ νοεῖν κεράτιόν τι προσκειῖσθαι τῷ ἀγ-
κίστῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὀρμιάν.

Lege, προσκειῖσθαι τῷ ἀγκίστῳ cum Etymologo.† Voc. Κέρας βόος. p.
505. 16.

* Strabo lib. xiii. p. 879. Ἐν δὲ καὶ μαντεῖον ἦν Ἀπόλλωνος
ΑΚΤΑΙΟΥ. Schol ad Theocrit. Idyll. v. 14. Τινὲς δὲ τὸν Ἀ-
πόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῇ αἰλῇ ἰδρυμένον. Apollonius Rhod. i. 403.

Νῆποι αὐτόθι βωμὸν ΕΠΑΚΤΙΟΥ Ἀπόλλωνος,

ΑΚΤΙΟΥ ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον —

Ubi Schol. ΕΠΑΚΤΙΟΣ, Ο ΕΝ Τῇ ΑΚΤῇ ΤΙΜΩΜΕΝΟΣ.

† Antigon. Carist. cap. lii. Τῶν ἰχθύων δὲ τὸν αἰετα καλέμε-
νοι βάτραχον, θηρεύει τὰ ἰχθύδια τοῖς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκριμα-
μίαις, ὡς τὸ μὲν μήκος ἐστὶ τροχοειδές, ἐπ' ἧκε δὲ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ, τριχωδές
ὑπὲρ δέλαας, τροχόλοι. p. 49.

Φασὶ ἐν Cicer. de N.
Confer D. p. 253.

PARS

IV.

Confer Hesychium, et Plutarchum de Solert. Animal. p. 976. Hinc Κεραΐτης, piscator. Hesych. Κεραΐτης, κομήτης, ΑΛΙΕΥΣ. Deinde κήρυξ est piscis τῶν ὀσρακοδέρμων, sive ex genere testaceo. Latini muricem vocant. Quem hic αὐτοφυνὲ σκόλοπι, nativo corio armatum, Phæbo littorali dedicavit Damis. Hæc mens Epigrammatis est. Cl. Editor hic plane cæcutiit. Quod non miror. Ejus piscis meminit Aristoteles de Animal. lib. v. p. 132. Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγγίνομαι ταῖς περιφύραις καὶ Οἱ ΚΗΡΥΚΕΣ καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ἔχουσι δὲ καὶ τὰ ἐπικαλύμματα κατὰ ταῦτα ἀμφοτέρω, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τρομοβώδη, ἐκ γενετῆς πάντα. Meminit et Anaxilas comicus apud Athenæum lib. xii. p. 548. cujus locum, qui sane festivus est, et viris doctissimis parum intellectus, hic adscribam, ut emendatior legatur.

Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
 Κλανίδας δ' ἔλκων, βλαύτας σύρων,
 Βόλβας τρώγων, τύρας κάπλων,
 Ὡὰ κολάπλων, ΚΗΡΥΚΑΣ ΕΔΩΝ,
 Χιον πίνων, καὶ πρὸς τέτοις,
 Ἐν σκυταρίοις ραπτοῖσι φορῶν
 Ἐφεσθία γράμματα καλά.

Vulgo inepte legitur, κήρυκας ἔχων. Cæterum recte scripsimus, Ἀκτίτα Φοῖβω. Ut supra Αἰγι-
 αλίτα Πρίηπε. De piscatoribus enim hic sermo est.

est. Vox autem Ἀκτίτης occurrit apud Phaniam in Epigrammate, quod, quia haud vulgaris elegantiae est, hic ὁλόκληρον subjiciam. Pars
IV.

Est autem Anthol. lib. i. p. 89.

Brunch. II. 54

ΦΑΝΙΟΥ.

AKTITA καλαμευλὰ πόσι ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας,

Καί με λάβει ἀρχὰν πρῶιον ἐμπολία.

Αἱ τε σύ γ' ἐν κύβῳ μελανερίδας, αἱ τέ τιν' ἀγρᾶς

Μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα.

Αὐτόν τ' αὐγάσσεις με τὸν ἐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν

Τιμαῖηα, ψαφαρῆ κλάσματος εἰς ἀπάτην.

Χαλκίδας ἦν δὲ Φέρης, Φίλ', ἀκανθίδας, ἢ τινα θρίσσον,

Εὐάγρει· λιθίαν ἐ γὰρ ἔχω Φαρύγα.

In hoc Epigrammate nonnulla occurrunt, quæ lectorem morentur, et tum emendatione, tum interpretatione indigent. Primus Pentameter futilis est, et Phaniam non sapit. Vide illud λάβει, et illud ἀρχὰν: quorum neutrum hic locum habet. Appello ad quicquid usquam elegantiae est, annon recte emendaverimus:

Καί με λάβ' ETAPXON πρῶιον ἐμπολία.

Si ididit Br.

Est autem Εὐαρχος idem quem Nostri appellant, *A banfeller*. Πρῶιον ἐμπολία vocat Phantias. Nihil verius aut elegantius. Optime succurrit Etymologus: Εὐαρχος. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καυνοῖσθαι τὸ δόρυ τῇ Ἀχιλλέως. Καί γὰρ οἱ μετὰβολοὶ εὐφημιζόμενοι τὰς
πρώτας

428 EMENDATIONES

PARS IV. *πρώτης ὠνίας* ETAPXOYE καλῶσι. Qui locus egregius est, et imprimis notandus. Confer doctissimum Berkelium ad Stephanum v. Ἰσείον. Tertium distichon paulo obscurius est, et Interpretes elusit. Quo dicit Poeta se marello minime delectari, sed mare plurimi facere, quod pisces, cibum jucundissimum, alat. Ψαφάρῃ κλάσματος ἀπάτη, est, *cibus suavissimus et delicatus. A dainty bit.* Agathias in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 510.

Brunck. III. 51.

Οἱ γὰρ Φαοσιανοὶ τε καὶ ἰχθύες, αἶθ' ὑπὲρ ἰγδιν
Τρίψιες, ἢ τε τόση ΒΡΩΜΑΤΟΣ ΕΞΑΠΑΤΗ.

Brunck. II. p. 2.
Nicandri
Colophonii.

Atque hinc eleganter Nicarchus in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 250. quod viri eruditissimi minus perspectum habuerunt.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται.

Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶ φιλόκνιστος, ἀλλοτριόχρως,
Καὶ ζητεῖ διόλκῃ ΤΗΝ ΞΕΝΟΚΤΣΤΑΠΑ-
ΤΗΝ.

Κινεῖν Brunck.

+ Pallien T. qui in II
p. 407. primam in
κνίσοι syllabam cor-
rige ex hoc Nicarchi
versu patet. — At Φι-
λόκνιστος ex κνίσω
futuro τῷ ἐκρίνω
fuerit. Amphipis ex lo-
cis, in quibus κνίσοι
primam producit
est corrigendus.
Porson. IV. 485.

Ita scribendum istud Carmen: de quo nos nonnulla ad Suidam, v. Μίδας. +

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. — Ἀνάστασις ἔν, ἡ δευτέρα σά-
σις, καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τῷ Θεῷ παῦλα.] “ Non
“ placet mihi vox παῦλα, quoniam non satis
“ video

“video, quomodo ea loci hujus sensui con-
 “veniat.” *Kuster*. Hæc non intellexit vir
 doctissimus. *Μακροθυμία Θεῶν*, quæ nunquam
 hæcenus cessavit, post resurrectionem tandem
 requiescet scilicet. Hæc mens scriptoris, qui
 τῶν ἑσῶν est. Cæterum vox Ἀνάστασις nunc ἡ
 δευτέρα στάσις, nunc ἡ ἄνω στάσις est. Quod in-
 primis notandum. Hinc Εἰκόνων ἀνάστασις, *sta-*
tuarum erectio. Τειχέων ἀνάστασις, *murorum in-*
flauratio. Νεκρῶν ἀνάστασις, *mortuorum resur-*
rectio. Οἰκετῶν ἀνάστασις, *servorum manumissio*.
 Polybius in Excerptis Valesii, p. 1477. Τὴν δὲ
 τῶν ΟΙΚΕΤΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ καὶ τὸν ἐπισυρμὸν βα-
 ρέως ἔφερον, ὡς ἂν τῷ μὲν ἡλευθερωμένων ἄρτι, τῷ δὲ λοιπῶν
 πρὸς τὴν ἐλπίδα ταύτην μεμεταωρισμένων. Porro
 servos, alios armatos, alios in domesticis muniis
 socordes, moleste ferebant; cum illos quidem re-
 cens manumissos, hos vero eadem spe libertatis
 jam arreptos atque inflatos viderent. Ita scri-
 bendus atque interpretandus iste locus, quem
 minus intellexerunt viri doctissimi. Dicitur
 autem οἰκετῶν ἀνάστασις, et οἰκετῶν ἐπανάστασις.
 De quo Athenæus lib. vi. p. 272. Hæc *insur-*
rectio, illa *surrectio* sive *promotio* est. Atque
 hinc intelligendus insignis locus Suetonii; de
 quo Cl. Marklandus in Epistola Critica, p. 23.
 Est autem in Suetonii Claudio cap. 38. *Ac ne*
stultitiam quidem suam reticuit, simulatamque
a se ex industria sub Caio, quod aliter evasurus,
perven-

PARS
IV.

Vol. IV. p. 706.

conf. Schweigh.
in Polyb. XL.
II. Vol. VIII. p. 172.

PARS
IV.

*perventurusque ad susceptam stationem non fuerit, quibusdam oratiunculis testatus est. Nec tamen persuasit: quum intra breve tempus liber editus sit, cui index erat ΜΩΡΩΝ ΑΝΑ-
ΣΤΑΣΙΣ: argumentum autem, STULTITIAM NEMINEM FINGERE. Locus illustris, sed minus perspectus. Μωρῶν ἀνάστασις, est, Stultorum exaltatio. THE PROMOTION OF FOOLS.*

— *Dii! talem terris avertite pestem.*

Est autem hic titulus libelli in Claudium, quo subindicavit scriptor, quisquis fuerit, Claudium non specie, sed revera esse stultum; idque eo scilicet argumento, quod *nemo stultitiam fingeret*. Hæc mens et manus Suetonii est.

Stultus videtur Claudius, et est stultus.

Dicitur autem Μωρῶν ἀνάστασις, *The rise of fools*; ut Σοφῶν πῶσις, *The fall of wise men*. De quo Nicetas in Manuel. Comneno, lib. vii. cap. 5. cujus verba adscribam: Λέγεται δὲ, ὡς τῷ δόγματι τῆς ὑποκινημένης, καὶ εἰς κοινὴν ἐπικρινομένης, προτεθῆναι βάσανον, ἐξ ὧρας ἐκραγῆναι βροχήν ἐξαισίαν, ὑφ' ἧς καὶ περιεκυπῆναι τὰς ἀκοὰς τὸ συνὸν ἅπαν τῷ βασιλεῖ καὶ Πελαγονίαν διατρίβοντι τότε, ὡς ἀπὸ τῆς κλύπε πολλὰς εἰς γῆν καταπίπτειν. Καί τινα τῶν λόγων τροφίμων, Ἡλίαν τέννομα, τὴν τύχην ὑπὲρ τῆς πολλῆς, τῷ στρατῷ φύλακα, βίβλον ἀναπύζαντα περὶ βροχῶν καὶ σεισμῶν διεξιῶσαν, καὶ τὰ
περὶ

περὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον καθ' ὃν ἐβρόνησεν ἐπελθόντα, PARS
IV.
 φάσκοντα εὐρεῖν ἔτασσι ΠΤΩΣΙΣ ΣΟΦΩΝ. U-
 trumque conjungit Lucas ii. 34. Ἰδοὺ, ἔτι
 καίται εἰς ΠΤΩΣΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ πολλῶν
 ἐν τῷ Ἰσραήλ. *The FALL and RISE of many in*
Israel. Ita interpretandus est iste locus. Pau-
 lus in Prima ad Corinth. i. 27. Ἀλλὰ ΤΑ
 ΜΩΡΑ τῶ κόσμῳ ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα ΤΟΥΣ
 ΣΟΦΟΥΣ καταισχύνῃ. Quæ verba notanda;
 nam ad Lucam intelligendum plurimum fa-
 ciunt.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ. Μάγιστρος Θεοδοσίῳ τῷ βασι-
 λέως, ὅς ἦν Φιλότιμος. Προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ
 φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπεδακόντι.]
 Anatolii hujus, magistri militum sub Theo-
 dosio, meminit Evagrius Eccles. Hist. i. 18.
 Meminit et Joannes Malela in Theodosio.
 Fuit et alius Anatolius, officiorum magister
 sub Juliano, cujus non semel mentionem fa-
 cit Ammianus Marcellinus. Quin et tertius
 memoratur Anatolius, illustrior longe et an-
 tiquior, Syrus, domi Beryti, qui præfectu-
 ram prætorii sub Constantio summo studio
 et singulari probitate administravit: de quo
 consulendus vir doctissimus, et nulli fere Cri-
 ticornum secundus, Henricus Valesius ad Mar-
 cellinum. Eum impense laudant Libanius
 in Epistolis, et Eunapius in Proæresio, cujus
 verba

PARS
IV.

verba sunt: Κατὰ δὲ τῆς τῆς χρόνης ἡνεγκον
ὁ βασιλικὸς τῆς αὐλῆς ὁμιλῶν ἄνδρα καὶ δόξης ἐραστὴν
καὶ λόγων. Ἦν μὲν γὰρ ἐκ Βηρυτῆ πόλεως, καὶ
Ἀνατόλιον ἐκαλεῖτο. Οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ καὶ
AZOTTRIONA ἐπέκλησιν ἔθεντο. Καὶ ὅ,τι μὲν τὸ
ὄνομα σημαίνει βέλεια, ὁ καχοδαίμων ἴσω τῶν θυ-
μειῶν χορός. *Hac tempestate Imperatoris aula
tulit virum, et gloriae et eloquentiae appetentem,
Beryto Phoeniciae urbe oriundum, Anatolium no-
mine; cui AZUTRIONIS cognomen, qui ejus fa-
mae inviderunt, imposuerant. Quod nomen quid
significet, mimi et bistriones viderint. Ita inter-
pretandus est iste locus. Notanda autem vox
AZOTTRION. Quam e scena petitam, vel
scenicis bene notam esse scribit Eunapius,
sed manifesto distortam et depravatam. Ta-
naquillus Faber, vir doctissimus et ingenio-
sissimus, vocem Latinam esse ait in sonum
Græcum deflexam. Nam Ἀζυτρίων nihil aliud
est quam Adjutor. Quod verbum scenicum
est. Horatius:*

*Magnum ADJUTOREM posset qui ferre se-
cundas.*

Quam explicationem verissimam et elegan-
tissimam vocat Cl. Schefferus ad Phædrum.
Sed uterque fallitur. Primum Græci non
ita loqui solent. Deinde, si quid video, late
hic falsius quid, et opprobrio vicinius. Re-
scribendum

scribendum proculdubio: Οἱ δὲ βαρκαίνοντες αὐτῷ ΣΑΛΟΥΤΙΩΝΑ ἐπὶ κλησὶν ἔθεντο. *Qui ejus famæ inviderunt, SALUTIONEM appellabant.* PARS
IV.
Nimirum Anatolius statura erat brevi, et forma deteriori. Quin et avidior habebatur, et ad rem suam nimis adtentus: quod ex Libanio constat. Hinc SALUTIO dictus. Erat autem *Salutio* homo hominum despectissimus et opprobriosissimus, et qui per scenicas artes multas opes congefferat. MIMUM vocat Plinius vii. 12. *Ejusdem familiæ Scipioni cognomen Salutio mimus dedit.* Ejus meminit Dio Cassius, et Plutarchus in Julio. Suetonius in Jul. cap. 59. *Ad eludendas autem vaticinationes, quibus felix et invictum in ea provincia fataliter Scipionum nomen ferebatur, despectissimum quendam ex Corneliorum genere, cui ad opprobrium vitæ SALUTIONI cognomen erat, in castris secum habuit.* Ad quem locum consulendi Interpretes. Atque hinc intelligendus Eunapius. Anatolius *Salutio* dictus. *Salutio* autem *mimus*. Quod scenicis sive *thymelicis* bene notum. Huc facit Hedylus in Epigram. apud Athenæum, lib. iv. p. 176.

— ΜΙΜΩΝ κὴν θυμέλῃσι χάρις.

Sed integrum Epigramma legere juvabit, quod hic nostro Marte emendatum adponam. Nam quod legitur apud Athenæum longe inquinatissimum est.

Bruck. PARS
I. 484. VII. IV.

Η Δ Τ Λ Ο Υ.

Τῷτο Θέων ὁ μόνανλος ὑπ' ἡρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
 Αὐλητῆς, μίμων κῆν θυμέλῃσι χάρις.
 Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως* εἶχεν ἔ Σκίρπαλον ἦδον,
 Νήπιον ΟΥΚ ΑΥΛΕΙΝ Σκίρπαλον, εὐπάλαμον
 Ἀείδειν αὐτῷ τὰ γενέθλια. Τῷτο γὰρ εἶχε,
 Τῷτο πανημέριον ΗΔΥ ΜΑΣΗΜΑ νέων.
 Ὡλεῖ δὲ γλεύκας μεμεθυσμένα παύγνια Μασέων,
 ἢ τὸν ἐν ἀκρήσοις Βάτταλον ἠδυπότην,
 ἢ τὸν Κάταλον, ἢ τὸν Πάγκαλον. Ἀλλὰ Θέωνα
 Τὸν καλαμαυλήτην ἐπαλε, Χαῖρε Θέων.

Carmen venustissimum, et quo nihil elegantius, meo iudicio, in Re Epigrammataria habet Græcia. Est autem Hedyli in Theonem tibicinem, qui μίμων χάρις, *flos mimorum*, dictus. Notandum autem illud, ἠδὺ μάσημα νέων; *The delight of young men*. Nam Scirpalus, tibicen non malus, optime canebat: quod juventuti perquam jucundum. Vulgo inepte legitur, ἠδυμα σημανέων. Nos, ne litera mutata, veram lectionem restituiimus. Vocem μάσημα, quæ rarior est, agnoscunt Suidas et Hesychius.* Celebrabat autem SCIRPALUS τὰ γενέθλια, sive *diem natalem*, patris sui Theonis: quod pium et solenne. Deinde recte νέων πανημερίων. Theocritus vii. 21.

* Usurpat et Antiphanes apud Athenæum lib. i. p. 8. Hesych. Νησίγδα. Ἐμοὶ ἀποδιδάσκει ΜΑΣΗΜΑ τι ποῖόν. Ita legendus est iste locus. Confer Cl. Græv. in Lect. Hesiod. cap. vii.

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ πόδας
ἐλκεις;

PARS
IV.

Ita legendum, non μεσαμέριον. Eleganter Cal-
limachus in Cerere:

———— ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ εἰλαπιναςὰς

Ἦδιε μυρία πάντα *

Denique vide illud, γλυύκας μεμεθυμένα παίγνια.
Carmina longe suavissima. Quod exquisitum est.
Sed omnia in hoc Epigrammate artificiosissima
sunt.

ΑΝΩΘΕΝ. Ἐκ τόπων ἢ χρόνων. Βάβριος· Τί τὰς
ἄνωθεν φρονιμωτάτας οἰωνὸς ἐσορώμενοι τροφῆς κηδο-
μένους ἀφ' ὧν τε βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὐρώσιν,
τάδ' ἐκ ἐπίσης τελεῖμεν; τρέψιν, ἄνωθεν ἐκ φύσεως,
ἢ τὰς ἐν τῷ αἵματι.] Hæc neutiquam Babrium
sapiunt: nam Babrius χωλιαμφογράφος. Quod
miror non animadvertisse Interpretes. Sed
sic solet Suidas, vel Suidæ epitomator, ut ali-
um pro alio scilicet. Sunt autem, ne quid
nescias, hæc verba Sophoclis in Elect. 1061.

Τί τὰς ΑΝΩΘΕΝ φρονιμωτάτας

οἰωνὸς ἐσορώμενοι

τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε

βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὐρω-

σι, τάδ' ἐκ ἐπίσης τελεῖμεν;

* Cratinus apud Athenæum, lib. iii. 21. p. 99.

Ἦδι ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΣ χορταζόμενος γάλα λευκόν.

PARS
IV.Ad quem locum consulendus Scholiastes, cujus
scrinia compilavit noster Suidas.

ANT' ΑΛΛΗΣ ἀρχῆς ἐς τῆτο δρᾶν. Τουτέστιν, ἀντὶ τῆ ἀρχῆς τὸ καινοτομεῖν τῶν δι' ἀρχαίων ἀμειλῶν.] Hæc nemo intelligat, nisi prius locum invenerit, ex quo Suidas deprompserit. Deprompsit autem ex Scholiis ad Aristoph. Eccl. 582. sed audioribus iis et uberioribus, quam quæ hodie exstant. Locus autem Comici ita se habet:

Περὶ μὲν τοίνυν τῆ καινοτομεῖν μὴ δέσσης· τῆτο γὰρ
ἡμῖν
Δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐς, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμειλῶσαι.

ἔσλιν

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ. Ἀθηναῖος, Κωμικός, νεώτερος τῆ Παναιτίας. Ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύσιος, Τραγῶς, κατὰ Θεσπιν γεγονώς τοῖς χρόνοις.] Vox Τραγῶς nihili est. Legendum putabat Kusterus, Τραγῆς, ut sit nomen patris. Nihil minus. Scribendum omnino: Ἀντιφάνης, Αθηναῖος, ΚΩΜΙΚΟΣ ——— Ἀντιφάνης, Καρύσιος, ΤΡΑΓΙΚΟΣ. Antiphanes alius Tragicus, Carystius; alius Comicus, Atheniensis; hic Pannætio junior, ille antiquissimus et Thespidi σύγχρονος. Ita proculdubio scribendus est iste locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis Tragici meminerit præter Lexicographum nostrum equidem novi neminem.

ΑΞΙΟΝ.

ΑΙΩΝ. Παρὰ Ἀγλικοῖς τὸν εὖωνον. Καυλὸν σιλ- PARS
φίς τὸν ἄξιον.] Respexit Suidas ad Aristoph. IV.
Equit. 890. }

— τὸν καυλὸν οἶθ' ἐκείνον

Τῷ σιλφίς τὸν ἄξιον γενόμενον —

Ubi Schol. Ἄξιον. Νῦν εὖωνον, καὶ ὀλίγης τιμῆς
πιπρασκόμενον. Nos Angli; *A penny worth. Well
worth the money.* Confer nos ad Suidam voc.
Ἄξιος. Hinc Ἄξιον. *Dignari. Dignum judicare.*
Quod æquum est postulare. Lycurgus, Orat.
contra Leocrat. p. 258. Edit. Taylor. Νομίζοντες
ἐν, ὧς Ἀθηναῖοι, ΙΚΕΤΕΤΕΙΝ ὑμῶν τὴν χώραν καὶ
τὰ δένδρα, ΔΕΙΣΘΑΙ τὰς λιμένας, τὰ νεώρια, καὶ τὰ
τέχνη τῆς πόλεως, ΑΙΙΟΥΝ δὲ καὶ τὰς νεώς, καὶ τὰ
ἱερά βοηθεῖν αὐτοῖς, πρῶτον πρῶτον ποιήσατε Λεωκράτην.
Ita scribendus est iste locus, quam perperam
administavit Cl. Editor. Restituendum hoc
verbum Jamblichus in Pythag. cap. 8. Εἴτα p. 31.
προετρέπετο θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνος τῶν ἀρίστων ταύτης
καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων
τάξει ἀντιποιεῖσθαι προσήκει. Ubi vocem ἄξιον
expungendam censuit Kusterus. Sed fallitur
vir doctissimus. Rescribendum omnino, θεω-
ρεῖν ΑΙΙΩΝ. *Considerare postulans. Æquum esse
dicens, ut considerent.* Recte Jamblichus, Προ-
ετρέπετο, θεωρεῖν ἄξιων. Ut infra, Παρεκάλει, ἐνθυ-
μῶσθαι κελεύων. Quod perinde est. Hesych.
Ἄξιων, πρῶτον πρῶτον, ἢ ἄξιον ἡγούμενος. Sed in hoc
E e 3 libello

PARS
IV.

p. 7.

libello castigando non semel dormitavit Kusterus. Id quod paucis exemplis, quia bella occasio est, hic demonstrabo. Jamblichus in Pythag. cap. 2. Ὁ δὲ ὑπὲρ πάντων καὶ ἐν τῶν τοιαύτων δοξῶν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεωρίας, ἐτι μᾶλλον εἰς τὸν ΚΑΤΕΤΑΣΣΕΝ, ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ ΔΙΕΚΟΣΜΕΙ θρησκείας τε καὶ μαθημάτων καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις, εὐσεβείᾳ τε ψυχῆς καὶ καλῶς τοῦ σώματος. Ita scribendus et distinguendus est iste locus, quem minus perspectum habuit Kusterus.* Καταλάττειν et Διακοσμεῖν sunt verba τακτικὰ, sive Tacticis usurpata.† Julian. Orat.

p. 53. c.

2. Τάξιν δὲ ΚΟΣΜΗΣΑΙ καὶ Φάλαγχα ΔΙΑΤΑΞΑΙ καλῶς δοκεῖ Μενελάου κράτις. καὶ τέττω διὰ τὴν ἡλικίαν ὁ Πύλιος ἔχει ὑφίστασθαι τῆς ἐμπειρίας. Aciei vero instruendæ et recte ordinandi exercitus Meneſtheus præ cæteris peritus videtur: neque ei tamen propter ætatem in hac arte Pylius senex concedit. Quo respexit Julianus ad Homeri Iliad. B. 552.

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ', ἥος Περεῶο, Μενεθέους·

Τῷ δ' ἔπως τις ὅμοιος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ

* Vide Cl. Koen. ad Gregor. Corinth. Dialect. p. 13.

† Philo vol. i. p. 323. Edit. Mangey: Διὰ τὴν γὰρ εἰποιμ' αὖν, ὃ θαυμασιώταται, ἔχει τέττος μᾶλλον ἰτέρων εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ πολέμου ΚΑΤΑΤΑΤΤΕΙΝ ἀξιοῖς, οἱ γυναῖκα καὶ οἰκίας καὶ ἀμπελώνας καὶ τὴν ἀλλήλων κλῆσιν ἀφροδισμάτων περιτετιοῦνται;

Κοσμήσαι

Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

PARS
IV.

Cæterum Jamblichi lectionem fatis confirmat
Damascius apud Suidam v. Τάτλιστα. Ἡ δὲ ὅσα
πάθη τῆς ψυχῆς ΤΑΤΤΟΥΣΑ, ταῦτα καὶ ΔΙΑΚΟΣ-
ΜΟΥΣΑ. Quod gemellum est. Confer etiam
Jamblichum, pag. 45. Atque hoc primum.
IDEM in Pythag. cap. 5. Τὴν περὶ παιδείας ὀλι-
γωρίαν τῶν τότε τὴν Σάμῳ οἰκόντων παραιτέμενος,
ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, παλρίδα ἡγησάμενος τὴν
πλείονας εὖ ἔχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν ΟΙΣΤΙΚΩΣ
ΕΧΟΥΣΑΝ χώραν. Hunc locum, quo nullus in
Jamblichō illustrior, non intellexit Kusterus:
nec rem adsecutus est doctissimus Interpres.

Pag. 21.

Οἰσικῶς ἔχειν est *ferre, tolerare*. Lucian. in Ju-
dic. Vocal. ΟΙΣΤΟΝ ἦν μοι τὸ ἄκρομα, καὶ ἐπ' αὐτὸν
τι ἑδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς. *Audiebam patienter, nec
multum me ea res mordebat*. Phurnutus, sive
Cornutus, de Nat. Deor. p. 210. Ἐκάλεσαν δὲ
Περσεφόνην τὴν τῆς Δημήτρης θυγατέρα, διὰ τὸ
ἐπίπονον εἶναι καὶ πόνων ΟΙΣΤΙΚΗΝ ἐργασίαν.

Vol. I. p. 91.

*Proserpina filia Cereris a laboribus tolerandis
nomen adepta est. Quare locus omnium vexa-
tissimus ita demum interpretandus est: Sa-
miorum id temporis in literis socordiam asperna-
tus Pythagoras, in Italiam profectus est, eam
sibi patriam esse existimans regionem, quæ plures
studiosos et discendi cupidos haberet et comproba-
ret. Qui sensus optimus et TOLERATIONI
amicus. Notanda autem locutio, Οἰσικῶς ἔχειν,
quæ*

PARS quæ haud protrita est.* IDEM in Pythagor.
 P. 48. IV. cap. 13. Διὰ τέτων δὴ καὶ τῶν ὠδῶν πηλείων τέτοις
 δέδεικται τὸν Ὀρφέως ἔχων ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμονίαν,
 καὶ ΚΥΚΛΩΝ αὐτὰ, καὶ κατέχων, τῇ ἀπὸ τῆς εἰσόδου
 τῆς Φωνῆς προῖσσι δυνάμει. Hic locus omnes In-
 terpretes elusit: nam verbum Κυκλεῖν minus
 notum. Correxerat nescio quis, καὶ κηλῶν αὐτά.
 Quod probat Kusterus, sed imperitè probat, et
 nullo iudicio. Κυκλεῖν θηρία est feras cogere,
 congregare, in medium inferre. Quod de Or-
 pheo verum, qui feras circumstantes cantu de-
 mulcebat.† Συνάγειν θήρας vocat Euripides in
 Bacchis 560.

Τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσιν Ὀλύμπῃ
 θαλάμαις, ἔνθα ποτ' Ὀρ-
 φεὺς κηλαίῳ
 συνάγει δένδρεα μέ-
 σαις, ΣΤΝΑΓΕ ΘΗΡΑΣ ἀγρῶτας.

Verbum autem Κυκλεῖν usurpat Sophocles in
 Laocoonte apud Dionys. Halicaz. Antiq. Rom.
 lib. i. p. 38.

* Hinc Εὐοῖος. Quæ vox restituenda Epigrammati apud
 Plutarchum de Educat. sub finem:

Εὐρυδικῇ Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
 μέσσαις, ΕΥΟΙΣΤΟΝ ψυχῇ ἐλῶσα ΠΟΝΟΝ.
 Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
 παίδων ἡρώτων, ἐξεπότησε μαδιῶν.

Ita scribendus iste Pentameter. Vulgo male, εὖιστον πόνον.

† Dio Chrysost. Orat. liii. p. 555. Τὸ γὰρ λίθος τε καὶ φυτὰ,
 καὶ θηρία ΚΗΛΕΙΝ καὶ ἄγειν, τί ἐστιν ἕτερον, ἢ τὸ βαρβαρὸς ἀνθρώπου
 ἄγειν χειρώσασθαι; Lego, ΚΥΚΛΕΙΝ. Vide Barnes. Homer.
 Odyss. p. cxxv.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνείας ὁ τῆς Θεῆς
Πάρες, ἐπ' ὧμων πατέρ' ἔχων κεραυνίς
Νώτε κατασάζοντα βύσσινον φάρος.
ΚΥΚΛΕΙ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν
Συνοπάζεται δὲ πλῆθος ἔχ' ὅσον δοκεῖ
Σοί, τοῖς δ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Φρυγῶν.

Ita scribendi sunt isti versiculi, quos perperam
sollicitavit Cl. Casaubonus. Nimirum Æneas,
patriam jam fugiens, vernas suos atque adeo
omnem familiam, itineris socios et ministros,
congregavit. Hæc mens Tragici est.* Fons
lectionis Homerus Iliad. H. 332.

— ΚΥΚΛΗΣΟΜΕΝ ἐνθάδε νεκρούς.

Quod de mortuis colligendis et comburendis
accipiendum: recte Schol. ἐν κύκλῳ συνελά-
σμεν. Quod omnino tenendum. Hinc Εἰσκυ-

κλεῖν et Ἐπεισκυκλεῖν, quod verbum redonandum

Aristophani in Vespis* et Dionysio in Rhetor-

icis. Sed de hoc alibi fortasse. IDEM in

Pythag. cap. 34.† Οὔτε δὲ λέγειν, ἔτε συγγραφεῖν

ἔτις, ὡς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχῆσι κατάδηλα εἶναι

τὰ νοήματα, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τῷ πρῶτον διδάξαι λέγε-

ται Πυθαγόρας τὸς αὐτῷ προσφαιτῶντας, ὅπως ἀκρα-

σίας ἀπάσης καθαρύνοντες, ΕΝ ΕΧΕΡΗΜΟΣΥΝῃ

φυλάττωσιν, ἔς ἃν ἀκροάσονται λόγους. Ad quem

locum Kusterus: "Quid hoc vocis ἐχερημο-

PARS Αἰνείας ὑπὲρ
IV. Rhef.

Malim
— ἔχ' ὅσον δοκεῖς
ΟΙ ΤΗΣ Δ' ἐρῶσι —
Tyrwhitt IV. 424

* Scil. Vesp. 1466.

Vid. Tourm. in Dionys.

XXII. Εἰσκυκλεῖν

et sententia Bergleri edidit

Buermannus.

Porson. IV. 485.

* Manethon lib. v. 275.

Εὐστροφος Ἑρμείης ἦν Ζηνὶ μόνῳ συνοδῆς,

Εὐπρυς ἀκριβῆς τε φύσει, ΚΥΚΛΩΝ τὸ νόμισμα.

† p. 197.

σύνη?

PARS
IV.

“ σύνη? Cum Arcerio et Obrechtō substituo
“ ἔχεμυθία, donec melius quid in mentem
“ venerit.” Hæc ille. Sed nihil melius vul-
gata lectione. Ἐν ἐχερημοσύνῃ φυλάττειν, est, Si-
lento premere. *Silentio tecta conservare.* Idem
Ἐχερημοσύνη et Ἐχεμυθία. Dicitur autem Ἐχερή-
μων et Ἐχερημοσύνη, ut Εὐθυρήμων et Εὐθυρημοσύνη,
Ἐλεήμων et Ἐλεημοσύνη. Et utraque vox in
album referenda; nam elegantes sunt, et ne-
scio an hæc ad
vindican- dum et explicandum Jamblichum ad-
notasse suffecerit. ADDO unum denique lo-
cum ut emendem: nam insignis est et no-
stram opem meretur. Est autem cap. 29. ubi
de βραχυλογία Pythagorea, five symbolico di-
cendi more, agit. Εἰώθει δὲ Πυθαγόρας καὶ διὰ
κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυχιδῇ ἔμ-
φασιν συμβολικῶς τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφαιδάζειν,
ὥσπερ ΔΙΑ ΙΕΡΟΧΡΗΣΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΛΟΓΙΩΝ,
ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιος, καὶ αὐτὴ ἡ
φύσις πλήθῃ ἀνήνυτα καὶ δυσεπινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀπο-
τελεσμάτων ὑποφαίνεσι. Solebat etiam Pytha-
goras brevissimis dictis plurimos atque multi-
farios sensus, symbolico more, apud discipulos
effundere: prorsus uti Apollo Pythius, et ipsa
etiam natura, per oraculorum effata, atque
parva, si molem spectes, semina, immensam co-
piam difficilium intellectu notionum atque effec-
tuum produciunt. Ita scribendus et interpre-
tandus

P. 137.

tandus est iste locus, qui elegans inprimis est. Vulgo inepte legitur, διὰ χειροχρήσων τινῶν λόγων. Nos veram lectionem sine controversia restituimus. Ἱερόχρηστα λόγια sunt oraculorum responsa. Πυθόχρηστα λόγια vocat infra Jamblichus.* Cæterum notanda vox Ἱερόχρηστος, quæ Lexicographis ignota est.

ΑΠΑΝΤΑ τόλμης πλέα καὶ ἀναισχυντίας. Ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.] Aristoph. Thesmoph. v. 709.

Ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης ἔργα καὶ ἀναισχυντίας.

Hinc Suidas corrigendus est: sed versus laborat, quod vidit Kusterus, sed medelam non vidit. Repone auctoritate Suidæ:

Ὡς ἅπαντ' ἐστὶ ΠΛΕΑ τόλμης ἔργα καὶ ἀναισχυντίας.

Ut omnia hujus facinora plena audaciæ sunt et impudentiæ. Quod omnino verum. Sophocles Elect. v. 608.

Εἴτε σόμαργον, εἴτ' ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΠΛΕΑΝ:

Restituenda etiam ista vox Achæo Eretrienfi apud Athenæum, lib. x. p. 451.

* Xenophon in Lacedæm. Repub. p. 683. Edit. Leunclavii: οὐ μόνον ἄνομον ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον θεῖς τὸ ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΙΣ νόμοις μὴ πειθεσθαι. Suidas v. Ἐξηγηταί. Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΙ. Ad eandem vocem vide et Timæum. Philo vol. ii. p. 577. ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΑ ΓΑΡ ΛΟΓΙΑ τὰς νόμους εἶναι ὑπολαμβάνοντες, καὶ τὸτο πρώτης ἡλικίας τὸ μάθημα παιδιυδύντες, ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγαλαμφέροι τὰς τῶν διατεταγμένων εἰκότας.

PARS
IV.— Δι' ἄργυρος δ'
Ὀλπη παρηωρείτω χρίσματος ΠΛΕΑ.Ita legendus iste locus, quem frustra tentabat
Cl. Casaubonus in libello de Poef. Satyrica.Ὀλπη χρίσματος πλέα. *A flask of oil.* Suidas:
Πλέα, πλήρης, πεπληρωμένη.

Ταύτην μὲν ἂν τις εὐθὺς ἡδέσῃ λαβών.

Περὶ κύλικός φησιν· ἐπεὶ μεγάλη ἦν καὶ ΠΛΕΑ.
Quæ ex Scholiis ad Aristoph. Lysist. 201, de-
prompta sunt: de quo nos ad Suidam v. Ἡ-
δέσῃ. Cæterum vocem Ὀλπη usurpat Theocri-
tus Idyll. v. 156.Καὶ παρ' ἐμὶν εἰσὶ τὰν Δαρίδα πολλάκις ΟΛ-
ΠΑΝ.Ubi vide Scholiastam. Ὀλπιν vocat Callima-
chus in Frag. clxxxi.Καί ῥα παρὰ σκαυοῦ βραχίονος ΕΜΠΛΕΟΝ
ΟΛΠΙΝ.*

ΑΠΑΜΦΙΕΙ. Ἀποκαλύψει. Μισγμένω

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τὸτό μὲν
Καὶ λανθάνειν βεβλόμενον ἢ μέθῃ ποτε.]

* Sappho apud Athenæum lib. ii. 2. p. 39.

Ἀμβροσίας μὲν κρατὴ ἐκίρατο

Ἐμᾶς δ' ἰλὼν ΟΛΠΙΝ θεοῖς ὕποχρησε.

Ita legendus postremus verficulus; ἰλὼν ὄλπιν, ut lib. x. 7
p. 425. ubi ὄλπις est poculum, five trulla vinaria.

Intelligenda

Intelligenda hic Menandri fabula, Μισῶμενος
 inscripta; quod et recte vidit Cl. Kufterus:
 in qua Thrafonides, sive miles gloriosus, pri-
 mas agebat: de quo Libanius vol. i. p. 701.
 Εἰ τις ὑμῶν τὸν Μενάνδρου φαντάζεσθαι Θρασωνίδην οἶδεν
 ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γάρ, φησιν, ἀηδέϊαν νοσῆναι τὸν
 ἀνδρῶπον, εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην.
 Καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι ΤΟΥ
 ΘΡΑΣΩΝΙΔΟΥ ΤΟ ΜΙΣΟΣ. Ejus meminit
 Arrianus in Epictetis: meminit et Alciphron
 Epist. lib. ii. p. 270. ubi consulendus doc-
 tissimus Berglerus. Huc respexit Plutarchus
 in libello περὶ φιλοπλουτίας· Ἄλλ' ἐν τοῖς Θρα-
 σωνίδε κακοῖς ἐστίν·

Θ. Παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξουσιν δὲ μοι,

Καὶ βέλομαι τέτ', ἔ ποιῶ δὲ —

A. Ἀπολλον, ἀνδρῶπων τιν' ἀθλιώτερον

ἑώρακας; —

Ita scribendus iste locus. Atque huc referen-
 dus videtur Suidas: Ἀπεκτάκασι καὶ Ἀπεκτόνασι.
 Μισῶσι μὲν, ὡ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' ἔ.
 Quæ ita numeris suis restituenda sunt:

— ὡ πάτερ,

Μισῶσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάκασι δ' ἔ.

Ceterum ad hanc fabulam adlusit Agathias
 in Epigrammate venusto, quod hic integrum
 subjiciam.

Τὸν

PARS
IV.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι ΜΕ-
ΝΑΝΔΡΟΥ

Κείραντα γλυκερὲς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
Ὅπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
Βόσρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐλήϊσατο.

Καὶ τραγικοῖς ἀχέουσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμέλῃας
Μάστιξεν ραδινῆς ἄψευα θηλυτέρης.

Ζηλομανὲς τὸ κολάσμα· τί γὰρ τόσον ἤλιε κέρη,
Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τερόμενον;

Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτῷ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασικανίην.

Ἄλλ' ἐμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ· αὐτὰρ
ἔγωγε

ΔΥΣΚΟΛΟΣ, ἔχ' ὁρώων ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΕΙ-
ΠΟΜΕΝΗΝ.

Recte Cl. Wesselingius in Dissert. Herodot. p. 160, fabulam Menandri, quæ Περιχειρομένη inscripta est, hicprehendit: quod et antea observaverat doctissimus Fabricius Bibl. Græc. vol. iv. p. 369.* Sed, quod viros perspicacissimos fefellit, non unam, sed tres fabulas Menandri hic respexit Agathias: quas tu, eruditissime Præsul, facile agnosces, et in

* Huc respexit Philostratus in Epist. xxvi. Οὐδέ οὐ τὴ Μινάνδρου ΠΟΛΕΜΩΝ καλὸν μεράκιον περιέχειν. Idem in Epist. xlii. Τὰς γὰρ Πανυχίδας καὶ τὰς Ἑορτάς, καὶ τὰ Μινάνδρου δράματα ἐκ αὐτοῦ ἠγνόησας. Πανυχίδες est nomen fabulæ Menandri. Quia et Ἑορταί forsan. Sed vide Cl. Wesselingium in Dissert. Herodot. p. 160.

quibus non minima pars leporis hujus Epigrammatis consistit.* Sed has Græcas venustates nemo adsequi poterit, nisi qui in veterum scriptis probe subactus atque exercitatus fuerit: quod paucorum hominum est.

PARS
IV.

ΑΠΕΧΩ. Αἰτιατικῇ Ἀντὶ τῆς Ἀπέλαβον. — Καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπίε, τὸ πρὸ γυναικὸς Δημοδίκης.] Respexit Suidas Epigramma Callimachi, quod nobis exhibet Cl. Kusterus, et primus publici juris fecit doctissimus Bentleius ad Callimachum. Sed veram lectionem neuter vidit. Carmen ita scribendum est:

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπίε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀέσων ὥφελεν ἀρξάμενος
Γινώσκειν. Ἦν δ' ἄρα λάθῃ, καὶ ΔΗ μιν ἀπαιτῆς,
Φησὶ παρῆξεσθαι ΜΑΡΤΥΡΙΗΝ ὁ πῖναξ.

Τοῦτε μὲν εὐξάμενος,
γινώσκεις
Tyrwhitt. IV. 424

Sic tandem habes, Æsculapi, debitum, quod Aceſo νέονυμφος pro uxore Demodica ex voto

* Similis argumenti exstat alterum Epigramma apud Klotzium ad Tyrtaum p. 100. ubi Θεσαυρὸς, Φάσμα, Μισόμενος, Γεωργὸς, Περικειρομένη, sunt fabulæ Menandri. Sed Carmen ipsum, quod minus recte intellectum est, hic integrum subjicitur.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν ἀκμὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχειν, κωμῶδῃ νομίζεις,
Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὀξυτέρην·
Ποίησει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἴτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
Καὶ τότε μαρτύσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

debut:

PARS
IV.

debit: quod si te lateat, et proinde debitum exigas, tabula hæc votiva ait se testem futuram. Ita Græca auctoritate libri MS. scribenda et interpretanda sunt; in quibus constituendis malum codicem secutus, plurimum aberravit Cl. Bentleius. Primum recte, ἀρξάμενος γινώσκειν. Græci γινώσκειν, εἰδέναι γυναῖκα, de quo viri docti ad D. Matthæum i. 25. et Cl. Kufterus ad Jamblichi Pythagoram, cap. ix. Deinde vere MS. παρέξελθ μαρτυρίην. Demosthenes in Evergum: Εἴ τις ΜΑΡΤΥΡΑΣ τὰ ψεύδη μαρτυρεῖν ΠΑΡΑΣΧΟΜΕΝΟΣ, ἢ προκλήσεις μὴ γενομένας, ἢ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ὧσα τὸν νόμον μαρτυρηθείσας, ἐξηπάτησε τὰς δικαστὰς, μηδὲν αὐτῶν πλεον γένηται. Quod vero vulgo legitur, παρ᾽ ἐξελθαι παρθενίην, ineptissimum est.

ΑΠΟΚΡΙΘΗΤΙ — Μένανδρος Κατηφόρω

‘Ο δ’ ἀποκρινέται, καὶ ἐγὼ λέγοίμι σοι
Ἵποβολιμαία· ὡς μηδὲν ἀποκρινέμενα δ’
Οὕτω λαλεῖν.]

Hæc monstrum alunt, quod miror non procurasse Kufterum. Sed quod Kufterus non fecit, fecit doctissimus Wesselingius Probab. cap. 29. Locus autem ita scribendus est:

Μένανδρος Κατηφόρω

‘Ο δ’ ἀποκρινέται, καὶ ἐγὼ λέγοίμι σοι.
Ἵποβολιμαίω
Ὡς μηδὲν ἀποκρινέμεν γ’ ἔτω λαλεῖς.

Ita

Ita vero mihi sermonem instituis, quasi nihil habeo, quod respondeam. Hæc mens Menandri est. Illud γὲ miræ elegantiæ est. Literæ autem α et ω in libris scriptis sæpius confunduntur. Cæterum laudatur passim in fabula Ὑποβολιμαῖω noster Comicus. AMMONIUS de Differ. Verbor. p. 87. Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρχία τινος εἰδος. Λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγχοι καὶ μυζώδεις. Μένανδρος ὙΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩ.

PARS
IV.

Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος.

Ad hunc locum parum viderunt viri eruditissimi. Rescribendum omnino et disponendum :

———— Γέρων ΑΠΕΜΕΜΥΚΤ' ἄθλιος
Λέμφος —————

Senex argento emunctus est. The poor old fellow was wiped out of his money. Ἀπομύττειν est verbum in hoc negotio Comicis usitatissimum. Hesych. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν. Pollux ii. 78. Ἦδη δὲ τινες τῶν Κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ΑΠΟΜΥΤΤΕΙΝ εἶπον. Terent. Phorm. iv. 4. *Emunxi argento senes.* Horat. Art. Poet. 238.

Pythias EMUNCTO lucrata Simone talentum.

Cæterum ad hunc Menandri locum respexisse videtur Hesychius: Λέμφος. Ὁ μυζώδης. Δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκτον. Item Photius in Lex. MS. Λέμφος. Ἀνόητος, μυζώδης. STOBÆUS in Vol. II. F f Excerpt.

450 EMENDATIONES

PARS Excerpt. de Rer. Nat. apud Grotium, p.
IV. 135.

Παύσαοδε νῦν ἔχοντες· εἰδέν γὰρ πλέον
Ἀνθρώπινος νῦς ἔστιν, ἀλλ' ὁ τῆς τύχης.

Hæc sunt verba Menandri IN HYPOBOLIMÆO. Sed leve inest vitium, quod Grotium fugit. Rescribo:

———— Οὐδέν γὰρ πλέον
Ἀνθρώπινος νῦς ἔστιν ἈΛΛΟ τῆς τύχης.

Nihil aliud est nῦς ἀνθρώπινος quam Fortuna. Id est, frustra fueris nisi faverit Fortuna. Quod et recte animadvertisse jam video virum in primis laudandum Lambertum Bosium ad Menandrum. Ita etiam locutus est, nam Græca locutio paulo rarior est, Euripides in Helen. 587.

E. Τίς ἔν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σά γ' ὀμματα;
M. Εκείνο, σὺ μὲν ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.

*Quis igitur alius te docebit, nisi oculi tui?
Illud scilicet, quod aliam uxorem habeo.*

Ἄλλην σὺ. *Non te, sed aliam diversam.* Ita legendus et intelligendus Tragicus, quem perperam sollicitarunt viri doctissimi.* Sed ad

* Eandem locutionem usurpat Sappho apud Apollonium p. 424. Ἄλλον ἐμίδει.

Menandrum redeamus. STOBÆUS apud Grotium, p. 597.

PARS
IV.

Τῆτον εὐτυχέστατον λέγω
Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄσρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ· ταῦτ' ἔτη καὶ ἑκατὸν βιώσεται,
Ὅφει παρόντα ———
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
Ὅν φημι, τῆτον, καὶ πιδημίαν βροτῶν.*

Ad hunc locum Menandri, qui longe celeberrimus est, et ex HΥΡΟΒΟΛΙΜÆΟ depromptus est, scripserunt viri eruditissimi, Grotius, Bentleius, Hemsterhusius, alii: sed omnes invitis musis et nullo profectu. Versus quintus corruptus est. Emendabat Cl. Uptonus ad Arriani Epiḡtetea,

Καὶ ἑκατὸν βιώσεται.

Sed in scena Attica res agitur: quare nullus locus Ionico illi βιώσεται quod non animadvertit vir doctissimus. Audacter rescribo,

Πῦρ· ταῦτ', ἐταῖρε, καὶ ἑκατὸν ΒΙΩΣ ΕΤΗ,
Ὅφει παρόντα ———

mallet
Πυρ· ταῦτα καὶ
ἑκατὸν ΕΣΗ,
ΒΙΟΣ ΕΤΗ.

ἢ *εν Ταρενῖνοις,*
* Alexis apud Athenæum lib. xi. 3. p. 463.

Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεὶ
Τὸς ζῶντας, ὥσπερ εἰς ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΙΝΑ
Ἀφιγμένους ———

Symonid. H. IV. 425.

PARS
IV.

Error ortus ex pronunciatione; Βίως ἔτη —
 Βιώσεται. Plato in Phædone: Ἀλλὰ γὰρ ἀνὴρ φαίης
 ἐκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν, ἄλ-
 λως τε ΚΑΙΝ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΒΙΩ. Illud autem,
 ἑταῖρε, vernilitatis comicæ est. Notus versu-
 culus:

Κέρδαιν', ΕΤΑΙΡΕ, καὶ θέρως καὶ χαμῶνος.

In versu postremo Stobæus habet Ἐπιδημίαν
 ἀνθρώπων, quod vitii manifestum est. Hinc aliud
 Grotius, aliud Bentleius: sed veram lectio-
 nem neuter vidit. Repono, ut mihi quidem
 videtur, certissime:

———— Καὶ ἐπιδημίαν ΕΕΝΩΝ.

Demosthenes contra Neæram: ΕΕΝΩΝ δὲ οὐ
 πάντων ΕΠΙΔΗΜΙΑ ἦν αὐτόθι. Theodorit. Ecclef.
 Hist. ii. 9. Ἡ δὲ ἔφη νέον τινὰ πρὸς αὐτὴν ἀφι-
 κόμενον τὴν τῶν ΕΕΝΩΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ εἰπεῖν.
 Marc. Antonin. ii. 17. Ὁ δὲ βίβη πόλεμος,
 καὶ ΕΕΝΟΥ ΕΠΙΔΗΜΙΑ. Ad Menandri locum
 respexit Marcus. CÆTERUM quoniam in
 Menandro sumus, eximio Atticarum vene-
 rum magistro, libet excurrere aliquantum,
 atque in ejus reliquiis, nam reliquæ tantum
 sunt, otiari, sed ita ut ne quid nimis, aut
 extra oleas, quod aiunt. Et primum com-
 modum succurrit locus festivissimus apud
 Strabonem lib. vii. de Getis, qui quo plures
 nacti

nacti sunt uxores, eo feliciores habebantur. PARS
 Verba Comici, quæ nonnihil depravata sunt, IV.
 ita rescribenda et distinguenda esse censeo:
 nam viri doctissimi hic aliud agebant.

Πάντες μὲν οἱ Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται
 Ἡμεῖς ἀπάντων, καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι
 Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος, καὶ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
 Ἑσμέν ———

Γαρτεῖ γὰρ ἡμῶν ἔδὲ εἰς εἰ μὴ δέκ', ἢ
 Ἐνδεκά γυναικας, δώδεκά τε, πλείους τινές.
 Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκώς, τύχη
 Καταστροφῆς τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος.
 Ἀνυμφος ὅτος Ὀπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί.

Ita proculdubio scribendus est iste locus.

Καταστροφῆς τυχεῖν est *mori*,* ut Ἀναπαύλης τυχεῖν
requiescere. Menander historicus apud Suidam
 v. Ἀναπαυλαν. Ὡδὶ γὰρ Οὐννων ἡγεμῶν μέγιστος
 ΕΤΤΧΕΝ ΑΝΑΠΑΥΛΗΣ. Τητέσιν, Ἀπέθανε. Sic
enim maximus Hunnorum dux mortem consecutus

* Dionys. Halicarnass. Antiq. Rom. lib. iii. 36. p. 170.
 Καὶ βασιλεὺς Ὀσίλλος — οἰκτρὰς ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΕΤΤΧΕΝ
 αὐτὸς τε καὶ γίνος τὸ ἐξ αὐτοῦ. Idem lib. vii. 2. p. 404. ΚΑ-
 ΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΕ ΟΠΟΙΑΣ ΕΤΤΧΕΝ. Idem lib. viii. 61. p.
 508. Καὶ εἰς θανάτου οἰκτρὰς καὶ λύμας ἀνηκέστες ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΣΑ.
 Idem lib. xi. 26. p. 674. Σίκκιος μὲν δὴ τοιαύτης ΚΑΤΑΣΤΡΟ-
 ΦΗΣ ΕΤΤΧΕΝ. Diodorus Siculus lib. iii. 40. p. 207. Τῆς
 τοῦ βίου ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΥΤΧΑΝΟΥΣΙ. Polybius lib. xv. 31.
 p. 1001. Αἵτιοι γὰρ ἐγένοντο τὸ μὴ ΤΥΤΧΕΙΝ αὐτὸν τῆς ἀρμοζέσης
 ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

PARS
IV.

est. Et hoc verum. ADDO jam aliud fragmentum ex auctore Cosmographiæ Christian. lib. v. p. 197. a Cl. Wesselingio prolatum Probab. cap. 29. Ὁμοίως καὶ Μένανδρος· συππῆον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν. Hæc sunt Menandri Comici. Emendabat Cl. Wesselingius, ut versus recte se haberet scilicet,

Στυππῆν, ἐλέφαντα, μύρον —

Sed movet non movenda vir doctissimus: nam vox μύρον, quod virum optimum fefellit, primam corripit. Quare Menandri versiculus ita scribendus est:

Στυππῆον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν.

Qui integer Iambicus. Sed hæc nota sunt. Illud non item, luculentum fane fragmentum, viris doctissimis hætenus incompertum, idque ex fabula, quæ ΓΕΩΡΓΟΣ inscripta est. Est autem apud Plutarchum in libello περὶ Πολυπραγμοσύνης, p. 515. cujus verba sunt: Ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκείνῳ ΓΕΩΡΓΟΣ εἶδε τὸν αὐτομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἡδέως προσδεχέσθαι λέγων,

σκάπτων
Ροσση in Eurip.
med. 139. p. 13 -

Εἰτά μοι σκάπτειν ἔρεῖ
Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

Deinde mihi rustico operi intento pacis condiciones narrabit: harum enim rerum hac et illuc cursitans scelestus ille satagit. Qui locus pulcherrimus

cherrimus est, et Menandro ἐν Γεωργῶ proculdubio adjudicandus. Ejus fabulæ meminit præter alios Stobæus Floril. Tit. LVII. qui et elegantissimum ἀποσασμάτιον nobis cōservavit, quod hic, ut emendatius legatur, adscribam.

Ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν ἔδνα
Οἶμα· Φέρε γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ,
Κίτλον, δάφνην· κρίθας τ', ἱὰν ἀείρω, πάνυ
Δίκαιος ἀπέδωκεν ὁπόσας ἂν καταβάλω.

*Agrum religiosiorem neminem colere opinor;
Fert enim quotcunque diis grati sunt flores,
Hederam, laurum: quin et bordea, si forte
severo,*

Tot mihi justus reddere solet, quot ego deposuerim.

Ita scribendus et interpretandus est iste locus, cujus Græcissimum minus perspectum habuerunt viri eruditissimi.* Cæterum scripsit

* Est et hoc Menandri: Plutarch. vol. ii. p. 1102. Edit. Paris. Λέγων τὸ ΜΕΝΑΝΔΡΕΙΟΝ·

Ἔθου εἰ προσέχουσιν ἔδναι μοι θεοῖς.

Ita legendum cum Cl. Reiskio in Præfat. ad Animadvers. in Plutarchum p. 123. quem vide. Item hoc:

Ἀποδυσόμεθα ταχίως, Πάμφιλε,

Ἡμετέρος δὲ πλῆς —

Ita scribendus iste locus. Confer doctissimum Ruhnkenium in Addend. ad Hesych. v. Θευσόμεθα. Forſan et illa sunt Menandria

PARS
IV.

*Porſon. IV. 435
ad Vol. I. p. 14.*

* *Ex hac fabula forſ. Ἀναπελῶ, apud Suid. in Voc. ubi
Μένανδρος ἄλλοις. Pro ἄλλοις, Kuſker, et poſt Kuſker I.
Claricus: Ἀλιεῖ vel Ἀλιεῶσι.*

456 EMENDATIONES

PARS Menander plurimas fabulas, alias a Criticis
IV. notatas, alias non notatas: in quibus ΑΛΑΙ
ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ.† Hem! inquires,

*Quis novus hic nostris ſucceſſit ſedibus hoſpes?
Quem ſeſe ore ferens!*

Stephanus Byzantinus: Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ
Ἀλαὶ Αἰζωνίδες, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς Αἰγίδος, ὁ δὲ Αἰζω-
νεὺς τῆς Κεκροπίας Φυλῆς — Δασύνηται δὲ τὸ Ἀλαί,
ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ, ἀπὸ τῆς Ἀρα-
φηνίσις Ἀλαῖς διακεῖσθαι τὰ πρᾶγματα, ὅς ἐστι τόπος
Ἀφικῆς. Vox autem Ἀλαὶ cum aspiratione ſcri-
bitur, ut in FABULA MENANDRI, quæ ita
inſcripta eſt, quod Halis Araphenidibus, qui lo-
cus Atticæ eſt, res, de quibus agit, geſtæ fuerint.
Ita vertendus eſt iſte locus, quem nemo Inter-
pretum intellexit.* Ejus autem δῆμος memi-
nit Callimachus in Dian. 173.

———— ΑΛΑΣ ΑΡΑΦΗΝΙΔΑΣ οἰκήσασα

Ἥλθες ἀπὸ Σκυθίης —————

dri, quæ citantur apud Plutarchum in lib. de Garrul. vol. ii.
P. 513.

Ὡς φιλάττη κλίνη —————

Βακχίς θεὸν σ' ἐνόμισιν, εὐδαῖμον λύχνη*

Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, ἥ ταύτη δοκεῖς.

* Plutarchus in Antonio p. 137. Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ (Τί-
μωνος) καὶ ταφέντος Ἀλκίον παρὰ τὴν θάλασσαν, ὤλιθε τὰ πρῶτα
τῷ αἰγιαλῷ. Iſæus in Orat. viii. p. 535. Ὡς δὲ ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ,
ἴσως μὲν καὶ Ῥαφηνίων καὶ πολλοὶ τῶν τότε ſυγγραφέων μαρτυροῦσιν
αὐτοί μοι.

Quare

Quare posthac fabulis Menandri adnumeretur fide atque auctoritate Stephani Byzantini
 ΠΑΡΣ IV.
 ΑΛΑΙ ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ.

ΑΠ' ΟΥΑΤΟΣ ἀγλαῖ ἐλθοι· παρὰ Καλλιμάχῳ. Τάτ' ἐστι, δύσφημος. Μὴ ἄχσιος τῷ ἀκκοδῆναι.]
 Interpres, *Nuntius infaustus et tristis veniat.*
 Immo, *Faceffat ab auribus nostris iste nuntius.*
 Hæc mens Callimachi est: quod viros doctissimos latuit. Hesych. Ἀπ' οὐατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς. Respexit autem Callimachus ad Homer. Iliad. X. 454. ^x

*Callim. fr. ccc. i.
 p. 543.*

*+ quod notat
 Ernesti, p. 543.*

Αἰ γὰρ ΑΠ' ΟΥΑΤΟΣ εἴη ἐμεῦ ἔπος —

Utinam vero procul ab auribus meis sit quod dixi, i. e. nunquam evenisse audiam. Ita intelligendus est iste locus. Quoniam autem de Callimacho hic sermo est, libet in gratiam φιλελλήνων et alia ejusdem familiæ ἀποπασμάτια recognoscere, quæ viros doctissimos exercuerunt, sed exercuerunt frustra. STOBÆUS Florileg. CXII.

*Callim. fragm.
 67. p. 440.*

Κεφότερος τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνία,
 Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφείλε μίαν,
 Ἥ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς
 Ἀλγεα μαφάυραις ἔχατον ἐξέρεη.

Elegans fragmentum, sed versus tertius mutilus est. Supplent alii aliter: omnes perperam,

458 EMENDATIONES

PARS ram, et invita Minerva. Repono ex vi et
IV. ductu sententiæ, conspirante linguæ Græcæ
genio:

Ἡ ὅτ' ἐς ἄνδρα φίλον ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΝ*—

Locus ita vertendus est:

*Tunc levius affligunt hominem curæ;
Et ex triginta partem abstulit unam,
Aut cum ad amicum itineris socium, aut cum
ad furdas
Denique procellas dolores narret,*

Idem ἐξερύειν ἀνδρὶ et ἐξερύειν ἐς ἄνδρα. Illud au-
tem φίλον ad sensum loci necessarium est. Nihil

Callim. Pr. 93, verius hac emendatione. Sed pergo. Codex
MS. Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν a Bentleio
ad Callimachum laudatus: Ἀσείσμος — πα-
ρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσειζομένη ἡ ἐλαία φησιν. Ἐγὼ
Φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. Versus, qui

Posson. IV. 487. Choliambus est, ita scribendus est:

suavior Choliamb.

Si legas:

Ε.δ.π. εἰμι δὲν-
δεύων φαύλη.

Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμί Φαύλη τῶν δένδρων.

Ego vero sola ex omnibus arboribus Φαύλη
vocator. Ita vertendus est iste locus, cujus ἀσε-
ῖσμος five *venustus* omnes Interpretes fefellit.
Respexit autem Poeta ad *olivam* Φαύλην five
Φαύλιαν dictum: de quo Hesychius, Pollux,

* Philo vol. i. p. 197. Μόνον δὲ ἰδιάσαι βεβλόμενος καὶ ἰδιολογί-
σασθαι τῷ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡῳ καὶ ἡγεμονί τῆς τι ὁδῶ καὶ τῆς ψυχῆς, Θεῶ.

Suidas,

Suidas, alii bene multi. Eustathius ad II. Ω. p. 1492. Ὅθεν καὶ ΦΑΤΛΗ ΕΛΑΙΑ ἡ μικρόκαρπος ἢ καὶ Φαυλία, γενομένη Φασὶν ἐκ κοτίνης κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. ADDO alium locum ex Callimachi Choliambis: Plutarchus de Placit. Philosoph. i. 7. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων·

PARS
IV.

Callim. Fragm.
86. p. 458.

Εἰς τὸ πρὸ τέχνης ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὐ τὸν πάλας Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψύχει.

De EUEMERO atque ejus *Sacra Historia*, quam in Latinum sermonem convertit Ennius, consulendus in primis Lactantius de Fals. Relig. cap. xi. Sed error manifestus in Græcis est. Reponebat Cl. Bentleius,

—— ἄδικα βίβλια ψήχει,

quod respuit doctissimus Fabricius ad Sextum Empiricum. Sic solent viri eruditi. Sed neutra lectio vera est. Rescribo,

Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ΕΤΕΙ.

Hesych. Εὐεῖ, γράφει. Ἐνθεν καὶ Εὐσμία, τὰ γράμματα.* Schol. ad Aristoph. Acharn. 31. Γράφω

* Hinc illustrandum istud Epigramma Meleagri:

Εἴπῃ δὲ μειδῆσας· Ἐξείς ταχὺ τὸ γλυκὺ ΓΡΑΜΜΑ,

ὃν δύσεως, λάβρῃ πιόμιμος μέλιτι.

Brunck in Analect. Vol. i. N°. xxv. Warton in Theocrit. vol. ii. p. 75. et alii, ἀντὶ τοῦ, γράμμα, legunt κραῖμα.

μὲν,

PARS
IV.

μὲν, καὶ ἀγράφω, ἢ ζωγράφῳ ἐπὶ τῆς γῆς ΕΥΩΝ τῷ
δακτύλῳ ἢ τινὶ τοιούτῳ παιδιᾷ τινος. Atque hoc
omnino verum. SCHOL. ad Pindar. Olymp.

Callim. fragm.
361. p. 557.

2. Καὶ ἔτω τὸν Θήρωνα ὑπεραγανακτήσαντα θυγα-
τρὸς ἅμα καὶ γαμβρῶ, συρόμενον πρὸς Ἰέρωνα πόλεμον
παρὰ Γέλλα τῷ Σικελιατικῷ ποταμῷ, ὃ Καλλίμα-
χος μέμνηται. Οἱ δὲ Γέλλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ.*
Callimachi locus ita scribendus est :

— ΟΙΔΕ Γέλλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ.

Testis est hujus belli urbs Gela.

Ita locutus est Callimachus apud Schol. ad
Sophoclis Oedip. Col. 249.

Οὔνεκεν οἰκτερεῖν ΟΙΔΕ μόνη πολίων.

Callimach.
fragm. 26.
p. 425.

Cæterum de hoc fragmento Callimachi con-
sulendus Cl. D'Orvilius in Siculis, p. 127. qui
quidem primus detexit, sed in loco constitu-
endo graviter hallucinatus est. SCHOLIASTES
ad Sophoclis Antig. 79. Τὰς προφάσεις προ-
χάνας ἐκάλεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ἀγροδέτω πά-
σῃσιν ἵπτι προχάνῃσιν ἐφοῖτα. Vox ἀγροδέτω cor-
rupta est. Emendabat Cl. Bentleius, Ἀγρόσι
ποῖ. Cl. Ernestus, Ἀγρόσι ποῖ. Perperam uter-
que et invitis musis. Proculdubio legendum,

ΑΓΡΟΝΔΕ πάσῃσιν ἵπτι προχανῃσιν ἐφοῖτα.

* Vox Γέλλας occurrit in Callimach. Frag. eccclxi.

Idem ἀγρόνδε et εἰς ἀγρόν.* Homer. Odyf. A. 83. PARS IV.

Νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ΟΝΔΕ ΔΟΜΟΝΔΕ.

Ubi Schol. εἰς τὸν ἐαυτοῦ αἶκον. Nihil verius aut suavius hac lectione. Notanda autem vis cæsurae, quæ Callimacho haud ignota.† ETYMOLOGUS: Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς φησι Καλλιμάχῳ. Κέκρυπται γυνὴ Ζάγκλον ὑποχθονίῃ. Hæc nec metrum nec sensum habent. Emen-
dant, pro suo quisque judicio, viri eruditi: sed omnes perperam et nullo ingenio. Reponendum sine dubio:

Callimach.
Imgm. 22.
p. 424

Κέκρυπται γ' ΕΤΝΗ Ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Εὐνὴ ὑποχθονίῃ est cubile five locus subterraneus, ubi falx recondebatur. Hinc Εὐναῖος, abditus, reconditus. Etymol. Magn. Εὐναῖος, ΕΓΚΕ-ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ. Intelligenda autem hic terra Sicula, vel, ut alii volunt, Corcyrana, ubi falx vel Cereris vel Saturni jacebat. Historiam hanc omnem, ad quam respexit Callimachus, narrat Apollonius Rhodius Argon. iv. 984.

* Apollonius de Syntaxi lib. iii. p. 328. Francofurt. 1590.
Δύο μέρη λόγος ἐστὶ τῇ μὲν τοι ἐξ ἑκατέρου συνόδῳ ἢ τινι παρυφίσταται
δύο, καὶ ὡς ἡνωμένα αὐτὰ παρειδεξάμεθα· λέγω τὸ εἰς ὃ, ἐν ᾧ, καὶ ἐξ ὧ
καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων ἐπιρρήματικῶν, ΟΙΚΟΝΔΕ, ΑΓΡΟΝΔΕ.

† Callimachi locum expressit Aristænetus i. 10. ΕΙΣ ΑΓΡΟΝ
ἐπὶ πάσῃ παραφάσει ἐφόρτα. Quod et monuit Cl. Ruhnkenius in
Epist. Crit. ii. ad Ernestum p. 43.

462 E M E N D A T I O N E S

PARS
 IV.

Ἐστὶ δὲ τις πορθμοῖο παροϊτέρη Ἰονίοιο
 Ἀμφιλαφῆς, πείρα, κεραυνὴ εἰν ἀλὶ νῆσος,
 Ἦι ὑπο δὴ κῆρυγαι ΔΡΕΠΑΝΟΝ Φάτις· ὧ ἀπὸ
 πατρὸς

Μήδεα νηλεῶς ἔταμε Κρόνος· οἱ δὲ ἐ Δῆῃς
 + Καλῆσι χθονὶς καλαμητόμον ἔμμεναι ΑΡΙΠΗΝ.

Ad quem locum Scholiastes : Δρεπάνη δὲ ἐκα-
 λῆτο διὰ τὸ τὴν Δήμητρα αἰτησαμένην ΔΡΕΠΑ-
 ΝΟΝ παρ' Ἡφαίστου τὴν Τιτᾶνα διδάξαι φερίζειν
 εἶτα αὐτὸ ΚΡΥΨΑΙ εἰς τὸ πρὸ θαλάσσιον μέρος τῆς
 νήσου προσκλυζέσης δὲ τῆς θαλάσσης, ἑομοιωθῆναι
 τὴν θέσιν τῆς γῆς δρεπάνη. Τίμαιος δὲ ἐκ τῆς δρε-
 πάνος, ὧ ἐξέτεμεν τῆς Οὐρανῆς τὰ αἰδοῖα ὁ Κρόνος, ἢ ὁ
 Ζεὺς τὰ τῆς Κρόνος· τῆτο γὰρ αὐτῆς ΚΕΚΡΥΦΘΑΙ φησί.
 Confer Schol. ad Lycoph. 869. qui ad hunc
 Callimachi locum respexit, et rem pro sua dili-
 gentia dilucidavit. Cæterum quod Callima-
 chus εὐνὴν ὑποχθονίην, Αἶδος εὐνὰς vocat auctor
 nescio quis Epigrammatis Ὀπταφίς in Inscript.
 antiquis Pocockianis : quod quia venustum in
 primis est, hic emendatum adscribam : nam
 quod vulgo legitur corruptissimum est. Est
 autem in Cassiodorum juvenem, qui, relicta
 uxore et filia unica, ad plures abierat. En
 ipsum Carmen :

Νυμφιδίς θαλάμοιο λιπὼν δυσπένθεα κόσμον,
 Καὶ γονέων οἰκτρῶν δακρυόεντα δόμον,
 Κᾶμαι ἐς αὐχμηρὲς ἢ ἀλαμπέας αἶδος ΕΥΝΑΕ
 Εἰκοσιλέσαρ' ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη.

Ἀπρὸιδης

Ἀπροιδὴς νῆσός με συνήρπασε· μενογόνην δὲ
 Νηπίαχον κέρην λέειν ὑπ' ἥελιον.

PARS
 IV.

In tertio Hexametro non male scripsimus,
 Ἀπροιδὴς νῆσος. *Mors improvisa*. Suidas: Ἀπρο-
 ιδὴς, ἀπροόρατος.

Ἄιδος ΑΠΡΟΙΔΗΣ ἀμφεκάλυψε μυχός.

Horatius, *Improvisa vis leti*. Deinde recte om-
 nino, μενογόνην κέρην. Oppian. Hal. iii. 488.

———— Κέρην
 ΜΟΥΝΟΓΟΝΗΝ ἤρπαζεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο.

ΑΡΑΧΝΗ ——— Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πάντα δ'
 ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.] Versus Anapæsticus:

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Omnia plena sunt araneorum.

Intelligenda autem sunt *arma* sive *instrumenta*
bellica, quæ pacis tempore suspensa, araneis
 sedem exoptatam præbebant. Bacchylides
 apud Stobæum:

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ΑΡΑΧΝΑΝ
 Ἴσοι πέλονται ———

Est autem versiculus iste Anapæsticus ex So-
 phoclis Inacho, fabula, ut opinor, Satyrica;*

* Vide Cl. Valckenaer. in Diatrib. Eurip. p. 208. ubi
 bini versus ex Sophoclis Inacho.

quod

PARS
IV.

quod ex fragmentis ejus collegisse videor: ubi pater Inachus, hispidus senex, tempora non lauru, sed herba palustri redimitus, cum filia sua Io, quæ nunc bos, nunc mulier, a Jove optimo maximo compressa; et centoculus ille Argus, fistula pastoritia canens, a Mercurio tandem, tanquam Cyclops ille Ulyssæus, consopitus, et lumen ademptus, ludum risumque populo subministrabant. Fabulam istam laudant Dionysius Halicarnasæus, Athenæus, Harpocratio, Pollux, Scholiastes ad Æschylum, Scholiastes ad Aristophanem, alii. SCHOLIASTES ad Æschyl. Prometh. 576. Δόναξ. Ἡ σύριγξ. Σοφοκλῆς ἐν Ἰναχῶ καὶ ἄδοντα αὐτὸν (Ἄργον) εἰσάγει. SCHOLIASTES ad Aristoph. Eccles. 81. Πανόπλις. Τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. Ἀναφέρει δὲ τῶτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλῆϊ ἐν Ἰνάχῳ ΑΡΓΟΝ. ARISTOPHANES in Plut. 807.

80.

Omiss. quadam.

Valeken. Diatr.

p. 169.

Ἡ μὲν σιπύη μεσῇ ἐστὶ λευκῶν ἀλφίτων.

Ubi Schol. Ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτι τῷ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μετὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. Quæ verba notanda: nam Comicosatyrica sunt. SCHOLIASTES ad Aristoph. Plut. 727. Τὸν Πλάτωνα Πλάτωνα εἶπε, ΠΑΙΖΩΝ· ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

A. P. IV. 487.

Μαλὶν Πλά-

τωνος ἡ δ' ἐπέσοδος.

Πλάτωνος δ' ἐπέσοδος.

Κα

Philost

ἐπὶ τῇ δ

Σίπυος εἰς

Vo

Καὶ πάλιν

Τοῖόνδ' ἐμὸν Πλάτων' ἀμεμφίας χάριν.

Ita legendum. SCHOLIASTES ad Aristoph.

Av. 1203. Κυῖν δέ, ὅτι ἔχει πῆρικεφαλαίαν τὸν πῆ-
τασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν
Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰριδος.

Γυνὴ τίς ἦδε Κυληναῖς Ἀρκάδος κυῖν.

Qui versus corruptus est, et male distinctus:
quid? quod nulla metri ratio habita est. Emen-
dabat doctissimus Heathius, Κυλλήνης. Sed aliud
agebat vir optimus. Scribendum omnino:

Γυνὴ τίς ἦδε; ΚΥΚΛΑΣ Ἀρκάδος κυῖν.

Κυκλὰς κυῖνς est orbis, sive limbus pilei Arca-
dici. Anglice; *The brim of an Arcadian hat*.
Quod de Iride festivum est. Glossæ: Κυκλὰς.
Limbus. Huc respexit Hesychius: Ἀρκὰς
κυῖν, Ἀρκαδικὸς πῆλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.* POL-
LUX ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξένων,
καὶ ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς.

———— Πανδόκος ξενόσασις.

* Huc etiam respexit Aristophanes in Av. v. 1203.

A. Ὅνομα δὲ σοὶ τί ἐστὶ, πλοῖον, ἢ ΚΥΝΗ;

B. Ἴρις ταχεῖα.

Philostratus de Vitis Sophist. p. 572. Προϊόντος δὲ αὐτῷ τῷ λόγῳ,
ἐπεί γε ὁ Ἑρώδης, ΑΡΚΑΔΙ ΠΙΑΦ τὴν κεφαλὴν σιαίνει, ὡς ἐν ἡμέ-
ταις εἰώθει Ἀθήνησιν. Hic male Olearius.

*Hic locus est, ad quem
Schol. supr. citatus
pertinet.*

x R. P. IV. 487.

Interpretum notat
Dionys. in Marin.

p. 6. Legend. PARS

in sit anaphora IV.

in summa sede:

ἐκινῆθησαν

466 EMENDATIONES

HARPOCRATIO: Παλίνσκιον. Ἀρχίλοχος τριμέ-
τροις*

Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ.

Ἀπὶ τῆς, ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ἰνάχω*

Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Notandus hic ἐν παρόδῳ Archilochi senarius,
cujus mentem nemo Editorum adsecutus vi-
detur. Legebat Interpretes, Πρὸς τοῖχον ἐκινήθη-
σαν nam reddit, *Ad murum visi sunt* ἐν πα-
λινσκίῳ. Sed hominem sensus loci fefellit.
Sermo est de Lycambæ filiabus, quæ πρὸς τοῖ-
χον ἐκινήθησαν, *ad parietem nocte subagitatae sunt*.
Aristoph. Nub. 1736

1374.

In Kustir. post ἡσ'
additur ἐξ.

Ὁ δ' εὐθύς ἦσ' Εὐριπίδῃ ρῆσιν τιν', ὡς ΕΚΙΝΕΙ
Ἀδελφός, ὃ λέξι κακε, ΤΗΝ ΟΜΟΜΗΤΡΙΑΝ
ΑΔΕΛΦΗΝ.

Vox autem παλίνσκιον five παλίσκιον, ut alios
taceam, occurrit apud Plutarchum in Numa:
Τῶ μεγίστῃ Πονίφικος κολάζοντός ἐστιν ὅτε καὶ γυμνὴν
τὴν πλεμμελήσασαν, ὁθόνης ΕΝ ΠΑΛΙΣΚΙΩ. πα-
ρατεινομένης. Sed hæc obiter. HESYCHIUS:

1 πὺρῆους Nalek.
in Theocr. adon. p. 243.
melius Πυρῆας.

Αἰχλόθριξ, ποικιλόθριξ, ἢ πυρεωρῆς ἢ συνεχεῖς ἔχ-
ουσα τὰς τριχὰς, ὡρᾷ τὴν ἀέλλαν. Σοφοκλῆς Ἰνάχω.

R. P. in Touf. IV. 488.

* Lucian. in Afino: Εἰς τὸν τοῖχον συναθροῖν. Comicus apud
Plutarchum vol. ii. p. 1101. Edit. Paris.

ΠΡΟΣ ΜΥΤΗΝ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ.

Ηαc

Hæc nullo modo satisfaciunt. Jacobus Palmerius, vir doctissimus, corrigebat, ΠΑΡΗ-
 ΠΟΤΕ *τριχάς*. Quod omnino verum est. Schol-
 iastes ad Theocrit. Idyll. xv. 8. ἀναρμούςους ex-
 ponit.* *Passos capillos* vocant Latini. Nos
 Angli; *Hanging about his ears*. Schol. ad Æs-
 chyl. Prometh. 363. Παρήγορον, ἄτιμον, ἀπόβλη-
 τον, μηδεμίαν Φροντίδος ἀξιάμενον. Paulus Silenti-
 arius in Epigrammate Anthol. lib. vii. p. 593.

PARS
IV.

Ἄντ παρῶντος
legit in Epist. ad T.
Warton. p. 328.

Ἀργενναῖς ὀθόνησι ΚΑΘΟΡΑ ΒΟΣΤΡΥΧΑ κεύ-
 θεις.†

Recte autem *παρήγορος* καὶ ΣΤΝΕΧΕΙΣ *τριχάς*.
 Quæ non protrita locutio.‡ Eunapius in Pro-
 æresio: Οὐλή τε ἦν αὐτῷ καὶ ἄγαν ΣΤΝΕΧΗΣ ἡ
 κόμη. *Crispum ei erat et spissum capillitium*.
 Rem egregie depinxit Synesius Calv. Encom.
 p. 64. Ἀναστὰς ἔωθεν, καὶ τὰς θεὰς προσεπῶν, ὅπερ
 εἶδα, ἐπεμελέμην τῆς κόμης. Καὶ γὰρ ἐτύγχανον μα-
 λακώτερον σῶμα ἔχων ἢ δὲ κόμη ἡμέλητο ἐκ πλείονος.
 Πάνυ γὰρ ΣΤΝΕΣΤΡΑΠΤΟ καὶ συνεπέπλεκτο τὰ
 πολλὰ αὐτῆς, οἷον τῶν οἶων τὰ περὶ τοῖς σκέλεσιν
 ΑΙΩΡΟΤΜΕΝΑ. HESYCHIUS: Ἀλίπλαστον. Σο-
 φικλῆς Ἰνάχω.

* Legendum verò ΠΑΡΕΩΡΟΥΣ, ut *Μετωρές*. Vide nos in
 Epist. de Syracus. Theocrit. vol. ii. p. 328. Edit. Warton.

† Orpheus in Argonaut. v. 1218.

— ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἴθιζαι

Περσαῖς ἀκτίνοισιν ἀλγίκοι ἤσκητο.

‡ Hesych. Δασύ. Τραχύ. Πυκνόν. ΣΤΝΕΧΕΣ.

PARS
IV.

—— Πάτηρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος
Τὸν ἀντίπλασον ἔχει νόμον τεθνηκότων.

Ἀνὶ τῷ, ἰσόπλασον, ὅμοιον. *Mortuus est pater Inachus, et plane exaruit.* Hæc ludicra sunt. Historiam narrat Agathocles apud Plutarch. de Fluviis: Ἀγαθοκλῆς δὲ Μιλήσιος ἐν τοῖς περὶ Ποταμῶν, φησὶ τὸν Ἰναχον διὰ πανουργίαν ὑπὸ τῷ Διὶ κεραυνωθέντα ΞΗΡΟΝ γενέσθαι. HESYCHIUS: Κυάμω πατρίω. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ. Ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχαὶς κυαμευόων διεκλήρεν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχχανεν. Ἀνάγει δὲ τὲς χρόνες, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ. Κυαμοβόλον δικαστήν. Ita legendus et distinguendus est iste locus. Nimirum κυάμοις usi sunt tum Ætoli, tum Athenienses, in eligendis magistratibus: sed non nisi sero et post tempora Meleagri et Inachi. Hinc in utroque dramate Sophoclis ἀναχρονισμός. Atque hinc notandus heros ΚΥΑΜΙΤΗΣ, de quo Photius in Lexico inedito: Κυαμίτης, ἥρως ἦν ὄνομα κύριον. Ἴσως δὲ ἐξ ἐτεωνυμίας τῶν κυάμων, διότι παρ' αὐτῶ ἐκκληρεῖτο Οἱ ΚΥΑΜΙΤΑΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ· ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκειο παρ' αὐτῶ. Ejus meminit Pausanias in Atticis, et Hesychius: Κυαμίτης, ὁ πάγκος καλέμενος. Quis cujuscunque fuerit iste Πάγκος, quæ patria, qui mores, juxta scio cum iis qui nesciunt maxime. Explicabunt Oedipi nostri. Nam qui Βάγκος sive Ἰάγκος emendant, frustra et invito Pausania emendant. Interea lego, ὁ πάγκοιμος καλέμενος. Nimirum

alberti
In Hesych. Κυαμο-
βόλον. δικαστήν.
Nomen est articulus. —
ad mentem Herodoti
et Meibomii. — et
Taupii lectio dat edit.
Albina — Junkina
et Hagen. et sic ms.
Schw. 470.

Nimirum ad Κυαμίτην nostrum populi conventus fieri solebat: hinc πάγκαινος dictus. Ut Ἑρμῆς κοινός, sic Κυαμίτης πάγκαινος. Sed hoc hariolari est. Quin et γῆς Κυαμίδος mentio apud Plutarchum in Isocrate: hinc loci genius Κυαμίτης dictus. Quod verius. Ut α κάλαμος Καλαμίτης, sic α κύαμος Κυαμίτης.* Cæterum corrigendus, dum calamo ludimus, idem Hesychius: Γράμμαλα. Τα γεγραμμένα. Καὶ συλλαβαί, καὶ τὰ ζωγραφήματα. Καὶ τὰ ἐν ταῖς δικασικαῖς ψήφοις καὶ ΚΥΑΜΟΙΣ ἀπογραφαί. Ita scribendus videtur iste locus, qui hodie mutilus est. Idem infra: Κυάμω, δικασικῶ ψήφω. Sed hæc præter nostrum institutum. ATHENÆUS lib. xv. p. 668. Ἀχαιοὶ δὲ ἐν Λίνῳ περὶ τῷ Σατύρων λέγων, Φησὶ·

Ῥιπλῆνες ἐκβάλλοντες ἀγνύντες τίμω
λέγοντες, ὦ κάλλιπον Ἡρακλεῖ λάταξ.

Τέτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνητο, ἀφίεντες ἐπ' αὐτοῖς τὰς λεγομένας κοσάδας. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδίσιαν εἶρηκε τὴν λάταγα, ξανθὴ δ' Ἀφροδίσα λάταξ παισὶν ἐπεισκύπλει δόμοις. Uterque locus, tum Achæi, tum Sophoclis,

* Legendum vero supra, Ὁ ΣΑΓΚΟΣ καλούμενος. Dionys. Halicarnass. lib. ii. 49. p. 109. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνῳ ἴδρι τιθιναί φησιν ἐπὶ Σαβίνῳ τῷ ΣΑΓΚΟΥ, δαίμονος ἐπιχρύς· τῷτο δὲ τὸν ΣΑΓΚΟΝ ὑπὸ τινῶν Πίσιον καλεῖσθαι Δία. Ad hunc locum vide doctissimum Hudson.

PARS
IV. depravatus est. Prioris verba ita rescribenda sunt:

ῥιπλῆντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνόντες, ΤΙΝ' ΟΥ
Λέγοντες· ὦ κάλλιστος, Ἡρακλῆς, λάταξ.

*Factantes, ejicientes, frangentes, quem non
Nuncupantes: O festivus, mebercule, latax.*

In priori versiculo legebat Cl. Casaubonus,
ἀγνόντες τὰμά. Quod metrum respuit. Nam
prima τῆ, τὰμά, quod virum doctissimum fe-
fellit, semper producitur. Sophocl. Elect.
623.

ὦ θρέμμι' ἀναιδῆς, ἧ σ' ἐγὼ καὶ ΤΑΜ' ἔπη,
καὶ τάργα ΤΑΜΑ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

Euripides in Cyclop. ver. 331.

Ἥ γῆ δ' ἀνάγκη, καὶν θέλη, καὶν μὴ θέλη,
Φύσσα ποίαν ΤΑΜΑ πιαίνει βοτά.

Quæ laudat Athenagoras Apolog. pro Christ.
p. 334. Edit. Lips. qui hinc corrigendus est.
Nos vero in Achæo eleganter emendavimus,
Τίν' εἰ λέγοντες. *Cujus nomen non memorantes.*
Nam τῶν ἐρωμένων in poculis ἐμέμνητο, ut recte
adnotavit Athenæus. Hinc Sophocles, Ἀφρο-
δισία λάταξ. Ἐρωτικὴν παιδίαν vocat Scholiast.
ad Luciani Lexiphanem: qui de cottabismo
consulendus. Huc respexit Theocritus, Idyl.
xiv. 18.

Lucian. II. p.
325

Ἡδῆ

Ἦδη δὲ περιόντος ἔδοξ' Ὀπλιῆσιν ἀνέρατον
 ΩΤΙΝΟΣ ἦθελ' ἕκαστος ἔδει μόνον ΩΤΙΝΟΣ
 εἰπεῖν.*

PARS
 IV.

Locus autem Sophoclis in Inacho, ut ad Athenæum revertar, ita reformandus est: nam viri doctissimi hic nihil viderunt.

——— ΞΕΝΗ δὲ καὶ Φροδισία
 Λάταξ ἅπασιν νῦν ἐπισκύπτει δόμοις.

Lusus vero ille venereus et peregrinus, tanquam pestis, omnes familias invasit. Est autem Λάταξ five cottabus ex Sicilia advectus: hinc ξένον appellavit Sophocles. Callimachus in Cydippe, Σικελὰς λατάγας. Confer Schol. ad Aristoph. Pac. 1243.^p Hesychius: Κότταξ, Λάταξ. Εὐριπίδης Πλεισθένης. Καὶ παυδιὰ πρὸς Ἀττικοῖς ἀπὸ Σικελίας πρὸςδοθεῖσα. Locus Euripidis, ad quem respexit Hesychius, exstat apud Athenæum lib. xv. p. 668. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένης. Πόλυν δὲ κοσάβων ἀραγμός Κύπριδος πρόσωπον ἀχρεῖ μέλτος ἐν δόμοισιν. Quod pulchrum fragmentum est, et e choro peti-
 tum. Quoniam autem de Cottabismo hic agitur, elegantissimum locum Antiphanis Comici ἐν Ἀφροδίτης Γοναῖς, quem nobis con-
 servavit Athenæus, hic partim ingenio, par-

*2. Citat. ad loc. Calli-
 machi. — I. p. 467.*

*Antiphanis, in
 Schol. Luciani, II,
 325.*

* Plutarch. in Demetrio, p. 31. Ἠδὺς ἦναι τῶν παρὰ πότον
 ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ λαμβάνοντων.

PARS
IV.

tim ope Scholiastæ ad Luciani Lexiphanem, emendatum adponam. Nam quæ vulgo leguntur mutila et mendosissima sunt. Est autem lib. xv. p. 666. *et lib. xi. 487.*

A. Τὸν δὴ λέγω, σὺ δ' ἐ συνίης, κότλαβος.

Τὸ λυχνίον ἐστὶ, πρόσεχε τὸν νῦν ὡς δέ,

Καὶ πέμμα, καὶ τράγημα, νικητήριον.

B. Περὶ τῶ γελοιῶ κοτλαβίῃτε· τίνα τρόπον;

*3. - υυ} + υυ - ἀ. αθη.
καθ' ὅσον 34 -*

A. Ἐγὼ διδάσκω καθ' ὅσον. Ὃς ἂν τὸν κότλαβον ἄφεις ἐπὶ τὴν πλάσιγχα ποιήσῃ πεσεῖν.

B. Πλάσιγχα, ποίαν; τῆτο τῆπικείμενον

Ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγεις;

A. Τῆτ' ἐστὶ πλάσιγχ. Οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται.

B. Πῶς δ' ἔσεται τις τῆτ'; A. Ἐὰν τύχη μόνον

Αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφῃ

Ἔσαι πάνυ πολὺς. B. Πρὸς θεῶν τῷ κοτλάβῳ

Πρόσεσι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης.

Locus venustus, et subtilis, si quis alius. Notandum illud, Ὃς ἂν τὸν κότλαβον ἄφεις ἐπὶ τὴν πλάσιγχα ποιήσῃ πεσεῖν, ἔτῃ ὁ κρατῶν γίνεται. Vides structuram. Deinde illud spectata, Μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης. Quod παίζοντος est. Manes est *imaguncula* in hoc ludo usitata: de qua Suidas in v. Κοτλαβίζειν. Est et Manes *servi nomen*. Hinc Comici jocus.* Atque hæc de

Μοίραις -

* Hermippus apud Athenæum lib. xi. 12. p. 487.

Ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτλαβικὴν

Ἐν τοῖς ἀχύροις κυλισδομένην.

ΜΑΝΗΣ Δ' ΟΥΔΕΙΣ ΛΑΤΑΓΩΝ ΔΕΙΤΑΙ,

Ita legendus iste locus.

*vulg. δ' ὄψει λαλάτων
αἰ.*

*Multa ex hæc videntur in Periclit. Archæo cottabo,
logicis, quæ recenset Beek, in Comment. Societ.
Philolog. Lipsiens. I. 1. p. 100. seqq.*

cottabo, et Sophoclis *Inacho*: in quo omnia
læta, hilaria, et convivium, sive diem festum,
referentia. Quæ plane dramatis Satyrici sunt.

Quibus accedat Hesychius, qui lucem dabit
et accipiet: Ἐνώπια, τὰ κατ' ἀντικρὺ τῷ πυλῶνος

Φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκόσμων ἕνεκα τῶν παριόντων
ὁ δὲ Κράτης τὰς Φλιάς παρέδωκεν ἐνίνοχος. Vox

postrema depravata admodum est. Nec me-
dicinam invenerunt viri doctissimi. Repo-

nendum videtur: ὁ δὲ Κράτης τὰς Φλιάς παρέδω-
κεν ἐν Ἰνάχῳ Σ. Crates vero pro Φλιάς accepit

in Sophoclis *Inacho* Satyrico. Quod verum pro-
fecto est. Sic solent Grammatici Ἐν Ἡρακλεῖ

σατυρικῷ, Ἐν Κύκλωπι σατυρικῷ. Intelligendus
autem hic Crates Grammaticus satis notus,

cujus meminit Hesychius infra v. Ἡμερῶν.
Cæterum ΤΑ ΕΝΩΠΙΑ sunt partes anteriores

ædium. THE FRONT of the house. Quas or-
nare atque opere tectorio sive pictorio conde-

corare solebant veteres: de quo ὁ πᾶν Casau-
bonus ad Theophrasti Characteres. Hinc Ἐν-

ώπια παμφανοῶντα vocat Homerus. Ubi recte
Schol. Τὰς ἐξ ἐναντίας τοίχας. Hesychius τὰς

τοίχας καταφωτιζόμενας ἔμπροσθεν alibi exponit.
Quem locum nemo Criticorum intellexit. Οἱ

τοῖχοι καταφωτιζόμενοι ἔμπροσθεν sunt parietes κε-
κονιαμένοι, sive opere tectorio dealbati. Τοίχας εὐ-

φήςεας vocant Græci. Notum proverbium: *Ἰν* *Suid.* Ἐν φής-
είας. quem corri-

πύας τοίχας εὐφήςεας ποιεῖν. De quo nos ad Sui-
dam *git Toup. I. 208*

PARS
IV.

git Toup. I. 208

PARS
IV.

dam v. Εὐφροσύνης. Sed hæc viris doctissimis minus perspecta sunt. Atque hinc restituendus videtur insignis locus apud Xenoph. Exped. Cyr. lib. vii. sub finem, ubi ita legitur: Καὶ ἀπαντὰ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάτις, Κλεαγόρης ἡδὲ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. *Ac Xenophonti obuius sit Euclides vates Phliasis, filius Cleagoræ, qui somnia in Lyceo pinxit. Hem! Cleagoras the dream-painter. Egregium sane artificem, qui somnia etiam depingere noverat. Tu vero, vir eruditissime, qui musam Atticam amas, ita lege, meo periculo: Κλεαγόρης ἡδὲ τὰ ἐν ΕΝΩΠΙΑ ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. Qui partes Lycei anteriores opere pictorio ornavit. Cleagoras, ut videtur, τοιχογράφος, et in sua arte celebris. Atque hæc hæctenus, Nostri autem Inachi filius fuit Phoroneus. Apollodor. Bibl. ii. 1. Ὀκεανὸς καὶ Τηθύς γίνονται παῖς ΙΝΑΧΟΣ, ἀφ' ὃς ποταμὸς ἐν Ἀργεὶ Ἰναχὸς καλεῖται. Τέτρα καὶ Μελίσσης τῆς Ὀκεανὸς ΦΟΡΩΝΕΥΣ τε καὶ Αἰγιάλειος παῖδες ἐγένοντο. Phoronei istius vel meminit vel non meminit Hesychius: Φορωνεύς, ὄνος βασιλικὸς. Phoroneus asinus regius. One of the king's asses. Equidem rogatos hic vellem viros eruditissimos, an quidquam de Phoroneo, asino regio, inaudiverint. Interea legendum censeo: Φορωνεύς, ἄνος βασιλικός, i. e. ἀνθρῶπος. Verba ὄνος et ἄνος non raro confunduntur.*

Id

Id
au
Ale
feb
Car
Cle
σίλα
ἡδὲ
ἐφη

Carn
Rho
Dici
seis,
ὅσα
docti
Alcm
erit,
mi ho
men

* Hy
primi d
primus
babuit.

† Sic
verba ap
tamen ve

Id quod alibi observavimus. De Phoroneo PARS
autem Argivorum rege Apollodorus, Clemens IV.
Alexandrinus, Tatianus, Africanus apud Eu-
seb. Præpar. p. 488. alii bene multi.* Hinc
Carmen PHORONIS dictum: cujus meminit
Clem. Alexand. Strom. lib. i. p. 380. Ἀκ-
σίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἀνθρώπων γενέσθαι λέγει
ὅθεν καὶ ὁ ΤΗΣ ΦΟΡΩΝΙΔΟΣ ποιητῆς εἶναι αὐτὸν
εἶφη.

— Πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.

Carmen illud laudat Scholiastes ad Apollon.
Rhod. i. 1129. et Etymologus in v. Ἐριένιος.
Dicitur autem Phoronis, ut Odyffeis, The-
seis, Alcmaëonis, atque alia ejusdem farinae,
ὅσα κόνις. Atque hinc notandus vir longe
doctissimus in Epistola ad Millium, p. 19. qui
Alcmaëonidis scriptorem, quisquis tandem fu-
erit, *Historicum*, non *Tragicum*, facit.† At vero,
mi homo, neutrum verum est. Ἀλκμαίων no-
men *Tragediæ*. Ἀλκμαίωνις Poema *Epicum*. In

* Hyginus in Fab. CCLXXIV. p. 327. Arcades res divinas
primi diis fecerunt: PHORONEUS Inachi filius arma Junoni
primus fecit, qui ob eam causam primus regnandi potestatem
habuit.

† Sic Casaubonus ad Athenæum lib. xi. i. p. 774. Sed
verba apud Athenæum p. 460. corruptissima sunt. Extant
tamen vestigia Epici Poematis:

Εὐρείης γῆράδος προΐδην αὐτοῖσι δαΐσαν.

— Στεφάνος τ' ἐπὶ κρατὸς ἔθκειν.

PARS
IV.utroque autem de Alcmaëone μητροκτόνῳ atque
ejus furiis agebatur.Virgil. *Æn.* VI.
445-*His Phædrum Procrinque locis, mæstamque*

ERIPHYLEN

Crudelis nati monstrantem vulnera cernit.

Quod verò Ἀλκμαιωνὶς Poema Epicum fuerit, id mihi, ut alia taceam, subindicare videtur Scholiastes ad Euripid. Orest. 998. Ἀκολυθῶν δοκεῖ ΤΩΙ ΤΗΝ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΔΑ ΠΕΠΟΙΗΚΟΤΙ εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ Κυκλογράφος φησί. Nam verbum ποιῆν in Re Epica solenne est. Aristoteles de Poet. cap. 8. Δι' ὃ πάντες εἰκάσιν ἀμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλῆϊδα καὶ Θησῆϊδα καὶ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΠΟΙΗΚΑΣΙΝ. Quod in primis notandum. Quin et Ἀλκμαίων drama Satyricum. Athenæus lib. iv. p. 173. Ἀχαιοὶ δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ΕΝ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩΙ καρυκοποιὸς καλεῖται τῶς Δελφῶς διὰ τῶτων

Καρυκοποιὸς προσβλεπὼν βδελύττομαι.

Καὶν τοῖς ἔξῃς ὁ Ἀχαιοὶ φησί· Τίς ὑποκεκρυμμένος μένει σαραβάκων κοπίδων συνομῶνυμε. Quem locum magni Casauboni ingenium expedire non potuit. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime:

———Τί ὑποκεκρυμμένος μένεις,

Σαραβικῶν κοπίδων συνομῶνυμε———

Nimirum

Nimirum hic coquus coquum alloquitur, quem festive vocat Σαραμβικῶν Κοπίδων συνομῶ-
 νυμον. *A brother Tradesman.* Sunt autem Κο-
 πίδες Σαραμβικαὶ cultri coquinarum. Nam Σά-
 ραμβος caupo, sive coquus Atticus satis notus.
 De quo nos ad Suidam v. Σάραμβος. Atque
 hæc festiva sunt, et ita festiva, ut nihil festi-
 vius dici queat.

PARS
IV.

Supr. p. 151.

ΑΡΙΣΤΙΟΣ ΚΥΚΛΩΨ. Μάμνηται τῶν Χαμαι-
 λέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.] Recte Kusterus,
 Ἀριστὶς Κύκλωψ. Aristias Poeta Satyrogra-
 phus, cujus meminit Suidas v. Ἀπώλεσας.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδαρ.

Αὕτη δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΟΥ
 ΚΥΚΛΩΠΟΣ, ὡς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σα-
 τύρων. Eum laudat Athenæus lib. ii. p. 60.
 Ubi de *fungis* agit. ΜΥΚΑΙ. Ἀριστίας

Μύκαισι δ' ὠρέχθαι τὸ λάϊνον πέδον.

Ita recte Cafaubonus.* Ludit autem Aristias
 in ambiguo: quod Satyrographis solenne est.
 Aliud est Μύκη sive Μύκης, aliud Μυκή. Hesych.
 Μυκὰ, μύκησις. Idem: Μυκὰς, μυκήσεις. Apol-
 lon. Rhod. iv. 1285.

* Restituenda hæc vox Hesychio: Μίκαι, λάχανα. ὄμβρια.
 Scribe, ΜΥΚΑΙ. Λάχανα ὄμβρια. Fungi qui post pluviam nas-
 cuntur. Hinc λάχανα ὄμβρια vocat Hesychius. Confer Geopon.
 xii. 410.

478 EMENDATIONES

PARS
IV.

— Καὶ ΜΥΚΑΙ σηκοῖς ἐνὶ φαντάζωνται.

Ubi Schol. Καὶ ΗΧΟΙ ἐν τοῖς ναοῖς φαντασίαν ποιήσωσιν. Ἡ ὅταν ΜΥΚΗΣΕΙΣ δοκῶσι γίνεσθαι περὶ τὰ ἀγάλματα. Respexit autem Aristias ad Æschylum in Niobe apud Strab. lib. xii. p. 870.

— Ἐνθ' Ἀδρασεΐας ἔδος,

Ἰδὴ τε ΜΥΚΗΘΟΜΟΙΣΙ καὶ βρυχήμασι
Τέρπεισι μῆλων, πᾶν δὲ ΚΩΡΕΧΘΕΙ ΠΕΔΟΝ.

Ita scribendus iste locus, de quo nos ad Suid. v. Ὀρεχθεῖν. QUIN et Aristiam ἐν Κηρσί laudat Athenæus lib. xv. p. 686. Καὶ κατὰ τὸν Φλιάσιον Ἀρισίαν. Καὶ γὰρ ἔτος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Κηρσί (for. Κηρσί) ἔφη.

— in 4ta sed.

Σύνθειπνος ἢ πίκαπος, ἢ μαζαγρέτας,
Αἶδς τραπιζεύς, ΑΚΑΤΙΑΙΑΝ νηδὺν ἔχων.

Ita scribendus iste locus, de quo consulendus Cl. Casaubonus.* Vulgo inepte legitur ἀκραταίαν. Eleganter Aristias de homine famelico, ἀκατιαίαν νηδὺν ἔχων. Ventrem tanquam navis onerariæ alvum. Pherecrates apud Athen. lib. x. p. 415. C

Leonid. Alexandr.

Brunck. II. 193. 16. * Leonidas in Epigr. Anthol. p. 316.

Πέτρος ἔτ' ἐν Σπύλῳ Νίση δέχοισιν αἰάζει.

Brunck. I. 249. Nicias in Anthol. p. 381.

8-

Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πύσσον, ὅς με λαδραῖως
Μάριον, ἐπὶ χροτῶν ἐζόμενον πιτάλων.

Citat Toup. ob et brevis syllabam
ante vocalem. Atquid cum Comici
et Epigrammatistis commune?

* Scho
ἐν ταῦτα
ῖνται τὸ

Ὦς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς καλεοδίεις
τῆς ἡμέρας μακρᾶς ΤΡΙΗΡΟΤΣ σιτία.

PARS
IV.

Quin et festivum illud, Αἶδς τραπεζεύς. Homo
ἄπληστος. One that would go to hell for a dinner.
Sed hæc nemo Interpretum intellexit. Habuit
autem Aristias patrem PRATINAM, et ipsum Sa-
tyrographum; imo Satyricarum fabularum in-
ventorem. Suidas: Πρατίνας, Πυρρώνιδος ἡ Ἐγ-
κωμῖς, Φλιάσιος, ποιητῆς τραγωδίας. Ἀντηγωνίζετο
δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς Ὀλυμ-
πιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους. Ejus men-
tio honorifica apud Plutarchum in Musica,
et Pausaniam in Corinthiacis. Laudat etiam
Athenæus lib. xiv. p. 624. ubi et luculentum
ejus fragmentum nobis propinavit, quod hic
adscribam, ut emendem. Πρατίνας δὲ πρὸς Φησὶ·

Μὴ σύντονον διακε μήτ' ἀναιμένην
Ἰασὶ ἔσαν· ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων
Ἀρεβραν αἰόλιζε τῷ μέλει ———

Hæc sensu carent. Quin et alter versiculus
hiat turpissime. Utrique autem incommodo
subveneris, si mecum reponas:

Μὴ σύντονον διακε μήτ' ἀναιμένην
Ἰασὶ ΜΟΤΣΑΝ, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων
Ἀρεβραν Αἰόλιζε τῷ μέλει, Σίμων.*

* Schol. ad Theocriti Idyll. i. 56. Καὶ Ἰεροκλῆς· Μὴδ' αἰό-
λιζε ταῦτα. Τέτο δὲ ἔφθ' ἐπὶ ὑπερβολῇ τῷ κάλλει — Ταῦτα γὰρ
ἰσχυρὰ τὰ αἰόλιζεν.

R. P. in T. IV. 488.
μέσαν ΝΕΩΝ —

Νέων est participi-
um veri Νεῶν.
Aristoph. Nub. 1115

Ne

PARS
IV.

*Ne intentam sectare, neque remissam nimis,
Qualis est Ionica, musam; sed Æolicam novis
modis*

Exorna potius, quæ in medio jacet.

Græca suaviora sunt. Sed has venustates non capit Lingua Latina. Quin et Pratinæ ἐν Δυμάναις meminit Athenæus lib. ix. p. 394. Πρατίνας δὲ ἐν Δυμάναις ἢ Καρυάτισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄργυα, πλὴν εἰ μὴ τι παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὥς καὶ οἱ πέρδικες. Habes jam fabulæ nomen, sed nonnihil corruptum. Emendabat Cl. Casaubonus, ἐν Λακαίनाις ἢ Καρυάτισιν. Quem et secutus est Kuhnus ad Pausaniæ Laconica p. 311. Uterque perperam et satis imperite. Veritas non in puteo, quod aiunt, sed in propatulo est. Rescribo certissime: Πρατίνας δὲ ἐν ΔΥΜΑΙΝΑΙΣ ἢ Καρυάτισιν. *Pratinas in Dymænis aut Caryatidibus.* Laconicæ saltatrices *Dymænæ* dictæ. Hinc fabulæ satyricæ nomen. Stephanus Byzantinus: Δυμᾶν. Φῦλον Δωριέων. Οἱ οἰκῆτες Δυμᾶνες καὶ Δυμάνεις τὸ θηλυκὸν καὶ ΔΥΜΑΙΝΑ. Εὐφορίων Χιλιάσι.

——— Φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις.

Quæ vox restituenda Hesychio: Δύσμαιναί αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίτιδες βάνχαι. Nihil hic haberent doctissimi Editores. Sed res neutiquam sana est. Reponendum omnino: ΔΥΜΑΙΝΑΙ. Cæterum aliter Athenæi locum tentabat Joann. Meursius

Meursius Miscell. Lacon. iv. 14. Sed aliud PARS
IV.
agebat vir doctissimus. Confer Cl. Holstein. ad
Stephanum Byzant. v. Δῶμαν et Δύμη. Porro
Laconicarum saltatricum meminit Pollux iv.
104. cujus verba adscribam: Ὁ δὲ λέων, ὀρχήσεως
ΦΟΒΕΡΑΣ εἶδος ἦν δὲ τινα καὶ Λακωνικὰ ὀρχήματα,
ΔΕΙΜΑΛΕΑ. Σειληνοὶ δὲ ἦσαν καὶ ἐπ' αὐτοῖς Σάτυροι,
ὑπὸ τροχῶν ὀρχόμενοι καὶ Ἰθυμβοί, ἐπὶ Διονύσῳ. Καὶ
ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ, ἐπὶ Ἀρτέμιδι.* Ita scribendus
est iste locus, quem frustra sollicitarunt viri
eruditi. Ὀρχήματα Silenorum horrida plerum-
que et δειμάλεια. Nam Sileni *rustica numina*.
Hinc vestis χορταία eis adsignata.

FOENUM habet in cornu, longe fuge —

Hesychius: Χορταῖος, δασὺς χιτῶν, οἷος τῶν Σει-
ληνῶν. Idem: Χορταῖον, τὸ ἐνδυμα τῶν Σειληνῶν. Ita
legendum. Confer Pollucem iv. 118. Diony-
sius Halicar. Antiq. Rom. vii. 72. Μετὰ γὰρ
τὰς ἐνοπλίους χορὰς οἱ τῶν Σατυριστῶν ἐπὶ ὀμπέουον χοροί,
τὴν Ἑλληνικὴν εἰδοφορῶντες Σίκιννιν. Σκευαὶ δὲ αὐτοῖς
ἦσαν, τοῖς μὲν εἰς Σιληνὸς εἰκαδῆντι, μαλλωτοὶ χιτῶνες,
ὅς ἐνιοὶ ΧΟΡΤΑΙΟΤΣ καλεῖσιν, καὶ περιβόλαια ἐκ παν-
τὸς ἀνδρὸς τοῖς δὲ εἰς Σατύρους, περιζώματα καὶ δοραὶ
τράγων, καὶ ὀρθάτριχες ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. Φόβαι, καὶ ὅσα
τάτοις ὅμοια. Qui locus elegans. Notandum

* Plutarchus in Artaxerxe p. 295. Εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ
σφραγίδι ΚΑΡΥΑΤΙΔΑΣ ὀρχομένηας.

482 EMENDATIONES

PARS illud, περιβόλαια ἐκ παντὸς ἀνθους. Hermippus

IV.

R. Porson. IV. 289. Comicus apud Suidam v. Ἀνθέων.

Iamb. est tetrameter. + ——— ΚΑΙΡΟΣ ΠΑΘΗΤΟΝ ἀνθέων

κ. α. κ. φ. υ.

Καινὸν ΦΟΡΩΝ ὕφασμα ———

vel
Φορεῖν ὕφ. καινόν. Ita scribendus iste locus. Verbum φορεῖν in hoc negotio appositissimum est.* Quin et Silenus Χορτοβάμων dicebatur. Hesychius: Χορτοβάμων, ὁ Σεληνός. Ita legendum. Vulgo Χορταοβάμων et Χορταϊόδαμος. Quæ utraque vox nihili est. Χόρτος est *fœnum*; quod gestabat Silenus: de quo Cl. Casaubonus de Satyr. Poet. p. 141. Est et Χόρτος *area rustica*, ubi senex ille tripudiabat scilicet. Hinc Χορτοβάμων dictus. Hesych. Χόρτος, ὁ συνήθης, καὶ ὁ περιβόλος τῆς αὐλῆς, ὡς τῷ

Hesychium emendavit Multi.

Αὐλῆς ἐν χόρτῳ ———

Οἱ δὲ εὐρυχωρίαν. Δηλοῖ δὲ ἢ χώραν, ἢ χορτάσμα, ἢ τὸν ὅρον ἐκ γαιῶν, ὡς ἐν τῷ

Σύγχορτα ναίω πεδία ———

Quæ nonnihil depravata sunt. Nec rem pro suo ingenio adjuvare dignati sunt Editores nuperi. Scribendum proculdubio: τὸν ὅρον ΕΚ ΤΩΝ ΓΑΙΩΝΩΝ. Est autem Γαιὼν *sepes terrea*, sive *terra aggesta ad agrum tutandum*.

* Alciphron in Epist. LIV. Lib. iii. Ἡ πῶ; τὸ ἀνθρὸν τῷ εἰς μέση κατεργῶντος ἱμάτιον ΦΟΡΩ;

Vox occurrit apud Gruter. Thesaur. Inscript. pag. ccxiii. et in Tabula Heracleensi priore v. 88. sed a nemine, quod sciam, intellecta.

Locus autem Euripidis, ad quem respexit Hesychius, est in Andromach. ver. 17. ubi recte Schol. Σύγχροτα πειδία. Τὰ ὅμορα. Confer etiam Hesych. v. Αὐλῆς. et Strabon. viii. p. 577.

PARS
IV.

*Locus docent
Multi Commentat.
in Hesychium...*

ΑΡΤΙΔΑΕΙ. Ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργυρέον σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἡμᾶρ
Πέμπω ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.]

Epigramma integrum, quod Crinagoræ est, dedit Cl. Kusterus: dedit et doctissimus Reiskius in Anthologia. Sed neuter veram lectionem vidit. Carmen ita legendum et distinguendum est.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἀργυρέον σοι τόνδε, γενέθλιον εἰς τεὸν ἡμᾶρ,

Πρόκλε, νέοςμηκλον ΔΟΥΡΑΤΙΟΝ, κάλαμον,

Εὖ μὲν εὐχρίστοισι διάγλυπτον κεράεσσι,

Εὖ δὲ ταχυνομένην εὐροον εἰς σελίδα,

Πέμπει Κριναγόρας, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ὑπὸ θυμῷ

Πλέονος, ἀρτιδαεῖ ΣΥΜΠΙΟΝΟΝ ἐργασίῃ.

In primo Pentametro vulgo legitur, δουρατίνην κάλαμον. Quod Kustero negotium fceffit. Nos veram lectionem restituimus. Nicetas in Jo-
n. Comneno, p. 19. Ἀλλὰ καὶ ΔΟΥΡΑΤΙΑ ἐκ

H h 2

καλάμων

PARS

IV.

καλάμων κραδαίνοντες ταῖς τῆ βασιλείας συμπλέκοντα
 Φάλαγγιν. Idem autem Δουράτιον et Δοράτιον.
 Nimirum Crinagoras *calamum scriptorium*,
 quem νεόσμηκτον δοράτιον vocat, dono natalitio,
 ut moris erat, miserat Proclo, scribæ jam
 factæ, ut instrumentum arti suæ novæ, sive
 ἐργασίῃ, peridoneum. Hæc mens, atque hæc
 ratio Epigrammatis est. Cæterum, dum in
 hoc stadio sumus, libet et aliud Epigramma
 ejusdem plane argumenti, in medium adferre,
 idque haud paulo emendatius, quam vulgo
 legi solet. Est autem Leonidæ ad Dionysium
 nescio quem, qui calamos et chartas, sed ni-
 hil præterea, dono miserat.

Λ Ε Ω Ν Ι Δ Ο Υ .

Ἦτριά μοι βύβλων ΧΙΟΝΩΔΕΑ σὺν καλάμοισι
 Πέμπεις Νειλορύτῃ δῶρον ἀπὸ προβολῆς.
 Μεσοπόλῳ δ' ἀτελῇ, Διονύσιε, μηκέτι πέμπει
 Ὅργανά· τίς τέτων χρῆσις ἄτερ μέλανος ;

Vulgo legitur, ἤτρια ἀλονώδεια· Quod viros doc-
 tissimos, Reiskium, Wesselingium, alios, frus-
 tra exercuit. Ἦτρια χιονώδεια sunt *nitidæ mem-
 branæ. Chartæ puræ in usum scribendi*. Quic-
 quid autem *purum* sive *candidum* est, Χιονώδεια
 vocant Poetæ. Nonnus Dionys. lib. xxxv.

Καὶ λινέῳ κόσμησε δέμας ΧΙΟΝΩΔΕΙ πέπλῳ.

E

Et hoc rectum. Quin et tertium Epigramma, idque Leonidæ, addere libet, doctum id quidem, et doctis viris pertentatum, sed frustra et invitis musis. Est autem apud Reisk. Anthol. p. 114.

PARS
IV.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἵδαίά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἡμᾶρ ὀρῶντι,

Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζῶρὸν ἀκεσορίην·

Ὅφρα σε κόσμος ἅπας πάππον ΤΡΙΣΙΝ αὐγά-
ζηται,

Ὡς πατέρα ΤΡΙΣΣΗΣ ἔσιδεν εὐτοκίης.

Ita scribendum. Non ζῶρὸν οἶνον, aut ζῶρὸν νέκταρ, sed ζῶρὸν ἀκεσορίην. *Puram putam salutem*. Quod παρὰ προσδοκίαν est.* Deinde recte, τρισὶν αὐγά-
ζηται. *Ut pater, sic avus, trium liberorum*. Quod de Vespasiano verum. Hoc votum Poetæ. *Aquas autem Cutilias* laudant Dionysius Halicarnasseus, Dio Cassius, Plinius, Suetonius in Vespasiano. Strabo lib. v. p. 349. Σαβί-
νοι πόλεις ἔχουσιν ὀλίγας καὶ τεταπεινωμένας διὰ τὰς
συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτηνον καὶ ΡΕΑΤΟΝ, ᾧ πλη-
σιάζει καὶ τὰ ἐν ΚΟΤΙΛΙΑΙΣ ψυχρὰ ὕδατα, ἀφ' ὧν
καὶ πίνουσι, καὶ ἐγκαθίζοντες θεραπεύουσι νόσους. Ita scri-

* Sic ΑΚΡΗΤΟΣ ΣΟΦΙΗ occurrit in Epigram. Anthol. lib. iv, p. 483. Sed apud Theocrit. Idyll. ii. v. 151.

—— ἀτὰρ τόσοι αἶνι ΕΡΩΤΟΣ

ΑΚΡΑΤΟΥ ἐπιχρῖτο

486 EMENDATIONES

PARS
IV.

bendus est iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Cæterum hoc Epigramma de *aquis Cutiliis* revocat in mentem et alterum Carmen in *aquas quasdam sulphureas*, (ἐλαιηρὴν λιβάδα vocat auctor) quod ex marmore viri celeberrimi ANTONII ASKEW M. D. descriptum, primus et solus publici juris fecit Cl. Taylorus ad Demosth. Orat. Περὶ Παραπρεσβ. p. 360. Carmen integrum, quod novi et insoliti argumenti pariter et Græcissimi vocat Cl. Editor, hic in gratiam lectoris curiosi et eruditi emendatum adscribam.

[360.]

Brunck. III. 189.
p. 194.

Forstasse

νῆ ΚΟΡΥΘΑΣ

Lyonskitt. IV. 425.

Σοὶ πλάκα τήνδ' ἀνέθηκα κόρη Διὸς ὑδαλόεσσα,

Πηγὴ νυμφαίων ἀφθιτε, νᾶμα φίλον

Ἐνθα πάλας βασιλῆες ἀπὸ πολέμοιο καμόντες

Ἐγχεα καὶ κορύνας κάτθεσαν ἱππολόφους.

Ἐξ ἧ δὴ ΔΟΥΓΝΑΜΑ τὸς λάχεν ἔνομα χῶρος,

Χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι.

Πάντα δέ σοι νῦν ταῦτα δι' ἐργατίταις παλάμαισι

Τρισσὸν ὑπὸ λυκάδαν Γραμματικὸς τελέω.

Ita scribendum videtur istud Epigramma. In primo Pentametro dedit Cl. Editor, ὄφειλε νᾶμα φίλον. Quod nihili est. Nos vere emendavimus. Epigram. Anthol. lib. iv. p. 483.

———— Κρήναις ΑΦΘΙΤΑ ῥῆθρα ῥέει.*

Incerti. Brunck.
III. 191. 202.

* Forfan legendum αἰὲν τῷ, ἀφθιτε, ΟΡΘΑΝΕ. Sed nil mutandum. Πηγὴ ἀφθιτη est Fons perennis. Nostram lectionem recepit Cl. Brunck, quem vide, Analect. vol. iii. p. 189. 8vo.

In

In tertio Hexametro legebatur, ΔΟΡΥΚΝΑΜΑ.

Nos veram lectionem restituimus, Δορύναμα.

Quod fontis sive balnei nomen. Νᾶμα φίλον

vocat supra Poeta. Ejus loci meminit Proco-

prius de Ædific. Justin. cap. iii. p. 32. cujus

verba, quia huc facere videntur, subjiciam:

Διαφερόντως δὲ τὸν Βόσπορον τῷ ἐρύματι ἐκρατύνατο·

ἔστι δὲ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν ὠκελίαν ΔΟΡΥ

ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιῶ Γότθοι ὠκηνίαι· αὕτη δὲ ἡ

χώρα ΤΟ ΔΟΡΥ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· ἔμιν

τοι ἔδδ' τραχεῖα, ἔδδ' σκληρά· ἔστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε καὶ

εὐφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. Hinc fons Δορύναμα

dictus. Aliam etymologiam adfert Epigramma-

tista. Sed hoc Poetis solenne est. Est autem

Grammaticus nomen viri, qui balneum hoc

exornavit. Reliqua manifesta sunt.

PARS

IV.

*Libr. III. C. 7. p.
63. Ed. Paris.*

ΑΣΤΑΦΙΣ. Καὶ σαφυλή. Γραΐη καὶ ὁ μελίπνευς

λίβανος.] Hæc distinctione sublevanda sunt.

Scribendum, Ἀσταφίς.

Καὶ σαφυλή γραΐη, καὶ μελίπνευς λίβανος.

Idem σαφίς et ἀσταφίς, ut σάχυς et ἄσταχυς. De

quo Suidas: Ἀσταχυς καὶ Ἀσταφίς, καὶ ὅλως τὸ πλε-

ονάζειν τὸ ἀ ἐν ἀρχῇ τῶν ταισῶν ὀνομάτων Ἀττικόν.

Cæterum Pentameter iste est pars Epigramma-

tis quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 34.

Carmen integrum hic adponam, ut suum cui-

que reddam, et hominis temerarii ineptias re-

tundam.

ΦΙΛΙΠ-

PARS
IV.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγυπία μεδέσσα μελαμβώλει, λινόπεπλε

Δαῖμον, ἐπ' εὐιέρως βῆθι θυπολίας.

Σοὶ γὰρ ὑπὲρ χιδᾶκων λαγάρων ποπάνευμα πρό-
κειται,

Καὶ πολὺν χηνῶν ζεύγος ἐνυδροβίαν,

Καὶ νάρδος ψαφαρὴ κεγχριτίσιν ἰχάσιν ἀμφι,

Καὶ σαφυλὴ γραιή, χῶ μελιπνὺς λιθανός.

Εἰ δ' ὥς ἐκ πελάγως ἐρρύσαο Δαῖμιν, ἄνασσα,

Κῆκ πεινίης, θύσει χρυσοχέρων κεμάδα.

Carmen exquisitum. Primum notanda *Ἰσι*
λινόπεπλε. Ovidius Epist. Pont. lib. i. *Ἰσι-*
dem LINIGERAM vocat. Quod perperam sol-
licitarunt viri eruditi.* Deinde libri scripti, καὶ
νάρδω ψαφαρῇ. Qui error ex pronuntiatione
ortus. Ναρδοψαφάρη. Nos recte restitui-
mus. Idem autem κεγχρήτιδες et κεγχρίτιδες, ut χορήτιδες
et χορίτιδες. Sed hæc satis fortasse nota sunt.

ΑΣΤΑΧΤΣ ———— Ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσαχύεσι.]
Respexit Suidas ad Homer. Iliad. B. 148.

Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν
λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσαχύεσι.

Quem locum imitatus est Apollonius Argon. ii.
584.

——— Οἱ δ' ἐσιδόντες

ΗΜΥΣΑΝ λοῖξοῖσι καρήασι ————

* Vide Cl. Brunck Emend. in Analect. vol. iii. p. 180.

Ubi recte Schol. Ἐκλιναν λοῦσας τὰς κεφαλὰς. PARS
Huc referendus Homerus Iliad. X. 491. IV.

Ἥμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι,
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δαδάκρυϊα δὲ παρειαί.

Qui locus omnium vexatissimus est, et viros doctissimos elusit. Nam quæ scripsit Cl. Kusterus ad Hesychium v. Ἐμμέμυκεν, et ante eum Barnesius ad Homerum, ἀπροσδιόνυσα sunt et nullius pretii. Emendabat non ita pridem vir doctissimus ad Coluthum p. 133.

Πάντα δ' ὑπ' ὅμῳ ἤμυκε —

Quod quidem nihilo melius est. Vel quovis pignore contenderim ita Poetam dedisse:

Ἄντα δ' ὙΠΕΜΜΗΜΥΚΕ, δαδάκρυϊα δὲ πα-
ρειαί.

Coram autem vultu est dejecto, et lacrymis obiecto.

Quod pueri patre orbati, et mœrore confecti est. Κάτω βλέπει recte exponit Scholiastes.* Etymol. Magn. Ὑπεμνήμυκε. Ἐστὶν ΗΜΥΩ τὸ επικλίνειν καὶ καταπίπτειν. Ὁ παρὰκείμενος ΗΜΥΚΑ. Ὁ Ἀττικὸς ὠφελεν ΗΜΗΜΥΚΑ. Ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος αἰεὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχεῖται, συνετάλη τὸ ἢ εἰς εἰ, καὶ ἐγένετο ΕΜΗΜΥΚΑ. Quod usquequaque rectum est.

* Lucian. in Amoribus p. 904. Κάτω κεκυφώς καὶ μηδὲνα τῶν παρ' αὐτῶν ΕΞ ΕΝΑΝΤΙΟΥ προσβλέπων.

PARS
IV.ΑΣΤΙΒΗΣ. Ὁ ἄβαλος. Καὶ ΕΥΣΤΙΒΗΣ. Ὁ κα-
λὴν βάσιν ἔχων.

Εὐστειβὲς αἰθύαις ἰχθυόλοισι λέπας.]

Verficulus iste est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. vii. p. 548. Carmen inte-
grum, quod non uno loco corruptum est, hic in
gratiam lectoris eruditi emendatum adscribam.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Ἑρμῆϊ, σήραγχος ἀλίκυτον ὃς τόδ' ἐναίεις
Εὐστειβὲς αἰθύαις ἰχθυόλοισι λέπας,
Δέξο σαγηναίοιο λίνε τετριμμένον ἄλμῃ
Λέτσανον, αὐχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἡϊόνων,
Γρίπης τε, πλωτῶν τε πάγην, περιθινέα κύρτον
Καὶ φελλὸν κρυφίῳ σῆμα ΛΑΧΟΝΤΑ βόλων,
Καὶ βαθὺν ἱππέης πεπεδημένον ἄμματι χαίτης
Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων λιμνοφυῇ δόνακα.

Ita scribendum est istud Epigramma, quod
cujus cujus sit, mutilum fane est, et non rite
exit.* In primo Pentametro illustris Huetius
legebat, ἰχθυόλοισι. Non male. Leonides in
Epigrammate,

———— Καύηξιν ἢ ἰχθυόλοις λαρίδεσσιν.

Ego nihil muto. Eleganter mergi *piscari* di-
cuntur. Quid quod vulgatam lectionem ag-

* Vide Brunck Emend. Analect. vol. iii. p. 266.

noscit Suidas? * Deinde recte scripsimus ξανθόν, PARS
non ξανθόν. Antipater in Epigram. apud Reisk. IV.
p. 30.

Πολλὰ θαλασσαίη ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ σπιλάδι.

Denique quod vulgo legitur, σῆμα λαχόνια, aperte mendosum est. Nos vere atque eleganter, λαχόνια. Quam lectionem exhibet Suidas v. Βόλις, Agathias apud Anthol. lib. i. p. 126.

Αὐτὰρ ἀναζ, λευκοῖο ΔΑΧΩΝ σημῆια πρεσβῆ.

Archias in Epigram. apud Reisk. p. 19.

Φελλὸν ἀλικρυφίων σῆμα ΔΑΧΟΝΤΑ βόλιων.

ΑΤΕΓΚΤΟΙΣ. Τοῖς μήτε δάκρυσι μήτε ἰδρῶσι ἀρόχοις.] “ Probo conjecturam Porti, qui lo-
“ cum hunc sic legendum et supplendum pu-
“ tat: Ἀτέγκτοις. Τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἰδρῶσι
“ βεβρεγμένοις. Ἀρόχοις.” Kuster. Probat quod
improbum est Kusterus. Scribendum: Ἀτέγκ-
τοις. Τοῖς μήτε ΔΑΚΡΥΟΥΣΙ, μήτε ΙΔΡΟΥΣΙ.
Ἀρόχοις. Hesych. Ἀτέγκτος. Ὁ μήτε ΔΑΚΡΥΩΝ,
μήτε ΙΔΡΩΝ. Ἀνένδοτος. Καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει.
Ubi notanda vox, Ἀνένδοτος. Suidas: Ἀσόργος.
Τὰς ἀπηνεῖς. Ἀνελεήμονας δὲ, τὰς ἀκαμπεῖς ἢ ANEN-
ΔΟΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΕΛΕΟΝ. Restituenda vox
elegantissima Herodoto, loco conclamato, et
qui peritissimos medicos elusit. Est autem lib. i.

* Vide Suidam ad v. Λίπας.

PARS
IV.

cap. 174. Ἀογμέτης δὲ ἐκ τῆς Χερσονήσου τῆς Βυ-
 λαοσίης, ἐξῆς τε πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης,
 περιῖρόα ——— τὸ ὧν δὴ ὀλίγον τῆτο, ἐὼν ὅσον τε ἐπὶ
 πάντε σάδια, ὥρυσον οἱ Κνίδιοι, βελόμενοι νῆσον τὴν
 χάριν ποιῆσαι· ἐντὸς δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο. Quæ
 ad hunc locum scripserunt viri longe erudi-
 tissimi non sunt unius affis. Tu vero, vir
 doctissime, noli dubitare quin ab Herodoti
 manu fuerit: Ὁρυσον οἱ Κνίδιοι, βελόμενοι νῆσον
 τὴν χάριν ποιῆσαι· ANENΔΟΤΟΣ δὲ πᾶσά σφι
 ἐγένετο. Cnidii fodiebant terram, conantes re-
 gionem suam in insulæ formam redigere. Sed
 fodiebant frustra: nam terra ἀνένδοτος fuit, i. e.
 cedere nesciebat. *Hard ground.** Hæc mens et
 manus Herodoti, quæ elegantissima est. Error
 ortus est ex Librarii compendio. Sic solent isti
 homines. Haud aliter locutus est Strabo lib. xvi.
 p. 1075. Βαθεῖα γὰρ ἡ γῆ, καὶ μαλακὴ, καὶ ETENΔΟ-
 ΤΟΣ. Nam terra profunda est, et mollis, et quæ
 facile cedat.† Dicitur autem Ἀνένδοτος, Εὐένδοτος,
 et Δυσένδοτος. Quæ vox rarissima, et Lexico-
 graphis commendanda. Occurrit apud Euse-
 bium Demonstr. Evang. lib. ix. p. 420. Τὰς
 ἀπὸ πένθους καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ ΔΥΣΕΝΔΟ-

* Vide Plutarch. in Camillo p. 290.

† Vox Εὐένδοτος occurrit apud Philonem vol. ii. p. 269.
 ubi Mangeius ex MS. Med. legit ἀνένδοτος. Sed male.

ΤΟΥΣ. Quin et Φιλένδρος. Hesych. ΦΙΛΕΝ- PARS
ΔΟΤΟΣ. Ἐλεήμων. Ita legendum, non Φιλέν- IV.
ταλος. Quod et animadvertisse jam video Cl.
Ruhnkenium.

ΑΧΕΙΡΟΣ. Ὁ χειρὸς ἐσερημένος κατὰ μεταπλασ-
μόν. Πισίδης.

Ἄπας, ἄχειρος, ἔβαρεῖ τὸν αὐχένα.

“ Sic habet Editio Mediolanensis: reliquæ
“ vero ὄβαρεῖ. Corrupte. Quid si legatur σοβά-
“ ρεύει? Sed cum fragmenti hujus sensus prop-
“ ter brevitatem sit incertus et obscurus, ἐπέ-
“ χω.” Kuster. Fluctus in simpulo, quod
aiunt: nam locus Pisidæ, si quis alius, inte-
gerrimus est. Hesychius: Ὁ βρισαύχην. Ὁ ΤΟΝ
ΑΤΧΕΝΑ ΒΑΡΩΝ.*

ΒΑΡΒΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ. Οὗτος ὅππῃ τῶν τριῶν
τυράννων ἦρχε. Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολαχικός.
—— Καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίᾳ τῇ κηλίδι τῇδε σιγῇ καλε-
χούσῃ ἀργυρώνητος.†] “ Hujus *Barbii Philippici*
“ meminit Ulpianus de Offic. Prætor. sed
“ qui eum *Barbarium Philippum* vocat; ut

* Cui caput sive cervix inclinata est. Contra Βυσαύχην. Cui
cervix brevis et obstipa est. De quo Pollux, Hesychius, Suidas.
Hinc Βολβός βυσαύχην Xenarcho Comico apud Athenæum
lib. ii. 23. p. 63. qui locus notandus.

† Vide Suidam ad v. Θέοληπτος.

“ monuerunt

PARS IV. “monuerunt Turnebus in Adversariis, et
 “Reinesius in variis Lectionibus.” *Kuster.*
 Hominem istum, qui ex servo primum Quæstor, deinde, ut videtur, Prætor sub triumviratu fuit, Suidas *Barbium*, Ulpianus *Barbarium* vocat. Sed verum nomen fuit, *Barbatius*. Ejus meminit Cicero in Philippicis xiii. 2. *Addite illa naufragia Cæsaris amicorum, Barbas, Cassios, BARBATIOS, Polliones: addite Antonii collusores et sodales, Eutrapelum, Melam, Cælium.* Antonii Quæstorem vocat Appianus Bell. Civil. lib. v. ΒΑΡΒΑΤΙΟΣ δὲ ὁ Ἀντωνίᾳ ταμίᾳς ἔλεγε πυνθανομένοις, τὸν Ἀλίωνιον χαλεπαίνειν τοῖς πολεμῶσι τῷ Καίσαρι καὶ αὐτῆς κοινῆς σφῶν δυναστείας. Nempe primum *Barbius*, deinde *Barbatius* appellabatur. Quod Romanis solenne. Hoc rectum. Deinde scribe, σιγὴ κατεχύθη ἀργυρώ-
 ητι, quemadmodum recte exhibere video Editionem Mediolanensem. *Silentium nummis impetratum.* Quod ἐπ’ ἀργυρίῳ σιωπῆσαι vocant Græci Rhetores. Cæterum hic locus, qui elegantissimus est, Æliano, ni fallor, adjudicandus est.

ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΣ. Δυσυχής. Νομίζων
 ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων.] Hic locus vel mutuatus vel adumbratus est ab Herodoto, qui ita loquitur i. 45.
 Ἀδρης δὲ ὁ Γορδιέω τῷ Μίδεω — συλινωσκό-
 μένος

PARS
IV.

περὶ τὴν Ἑλλάδα, εἰπόνῃα τὰδε, καταπαύσαι τὴν ναυ-
πηγίην· ὦ βασιλεῦ, νησιώται ἵππον συνώνεοντα μύ-
ριν, εἰς Σάρδεις τὲ καὶ Ἰπρί σε ἔχοντες ἐν νῶ στρατεύεσθαι.
Κροῖσον δὲ, ἐλπίσαντα λέγειν ἐκείνον ἀληθεῖα, εἰπεῖν·
Αἱ γὰρ τῆτο θεοὶ ποιήσεναι ἐπὶ νόον νησιώτησι, ἐλθεῖν
ἐπὶ Λυδῶν παῖδας σὺν ἵπποισι. Τὸν δὲ ὑπολαβόντα
φάνα· ὦ βασιλεῦ παροθύμως μοι φάνεαι εὐχαδα
νησιώτας ἱππευομένους λαβεῖν ἐν ἡπείρῳ, εἰκότα ἐλπί-
ζων νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὐχεσθαι ἄλλο ἢ ἐπεὶ τε τά-
χιστα ἐπύθοντό σε μέλλοντα ἐπὶ σφίσι ναυπηγέεσθαι νέας,
λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδὲς ἐν θαλάσῃ, ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν
τῇ ἡπείρῳ οἰκημένων Ἑλλήνων τίσωνταί σε, τὰς σὺ δε-
λώσας ἔχεις; Κάρτα τε ἠδοῖμαι Κροῖσον τῶ ἐπιλόγῃ,
καὶ οἱ, προσφύεως γὰρ δόξαν λέγειν, πειθόμενον παύσαθαι
τῆς ναυπηγίης· καὶ ἔτω τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωνσι
ξενίην συνεθήκατο. Orationem habes lenissi-
mam et elegantissimam. Sed sermo nonni-
hil impeditus est. Λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδὲς ἐν θα-
λάσῃ. Quæ manifesto depravata sunt, atque
ita depravata, ut viros doctissimos eluserint.
Res tamen facile restituenda est. Reponendum
proculdubio: Νησιώτας ἱππευομένους λα-
βεῖν ἐν ἡπείρῳ ——— Λαβεῖν αἰωπεομένους
Λυδὲς ἐν θαλάσῃ. Vides elegantissimam anti-
thesin. *Insulanos in continente ——— Lydæ
in mari equitantes.* Nihil verius aut festivius.*

* Hinc Proverbium: Λυδοὶ εἰς πῶδιον. De quo consulendus
omnino Libanius in Epist. ad Modestum, p. 31. Edit. Wolf. 8vo

Verbum autem Αἰωρεῖν in hoc negotio usitatissimum est. Euripides in Cyclop. 696.

PARS
IV.

Πολὺν ΘΑΛΑΣΣΗ· χρόνον ΕΝΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΝ.

Plutarchus in Alcibiade: Καὶ μετὰ μικρὸν ὅτε ζήφθη διελύθη, καὶ κατώφθησαν αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες Αἰωρούμεναι πρὸ τῆς λιμένος τῶν Κυζικηνῶν.*

Hesychius: Πρωράχθη. Ἡ μείλαφορ ἀπὸ τῆς πολέων. Ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ τὸν φόρον φέρει, καὶ ΕΠΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑ ἐγκαθίσταται τῇ ΘΑΛΑΣΣΗ. Atque hoc primum. Deinde illud vide. HERODOTUS lib. ii. cap. 146. ita habet: Εἰ μὲν γὰρ φανεροί τε ἐγένοντο, καὶ κατεγήρασαν καὶ ἔτοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἁπέρ Ἡρακλῆς ὁ ἐξ Ἀμφιτρυῶν γενόμενος, καὶ δὴ καὶ Διόνυσος ὁ ἐκ Σεμέλης, καὶ Πάν ὁ ἐκ Πηνελόπης γενόμενος, ἔφη ἂν τις καὶ τέτρες ἄλλες γενομένης ἄνδρας ἔχειν τὰ ἐκείνων ἐνόματα τῶν προγεγονότων θεῶν. Ad hunc locum plane nugantur Interpretes, nec, quid vox ἄλλους sibi velit, videre possunt. Nec miror. Est enim vox corrupta, sed ita ut facile instaurari queat. Repono meo periculo, καὶ τέτους ΑΛΛΩΣ γενομένουσ ἄνδρας. *Dixerit aliquis et hos meros homines natos, habere non nisi nomina deorum priscorum.*

* Idem in Lycurgo p. 91. Αἰωρούμενη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τὰς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλεῖστον ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ΕΡΥΜΑ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ δέμῃ καὶ ἰσορροπήσασα, τὴν ἀσφαλιστὴν τάξιν ἔχει καὶ κατὰστασι. Qui locus elegans.

PARS
IV.

Ἄλλως ἄνδρας, non nisi homines. Est notus Græcismus, sed non omnibus notus. Demosthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 123. Edit. Taylor. Οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ΑΛΛΩΣ καὶ βασκανία κατεφάνετο. *Qui vero refragabantur, frustra facere, et non nisi obturbare et obtrectare videbantur.* Ita legendus et vertendus iste locus, quem perperam sollicitavit Cl. Taylorus. Nec aliter locutus est Herodotus, lib. iv. 77. p. 316. Ἄλλ' ἔτι μὲν ὁ λόγος ΑΛΛΩΣ επέπλασαι ὑπ' αὐτῶν Ἑλλήνων. *Verum hæc historia est purum putum Græcorum figmentum.** Sed hæc levia fortasse: illud non leve, quod legitur, lib. i. cap. 113. Ὡς δὲ τρίτῃ ἡμέρῃ τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο, ἥτις ἐς πόλιν ὁ βασιλεύς, τῷ τινι προδόσκῳ φύλακον αὐτὸν καταλιπών. *Triduoque post pueri expositionem,*

* Occurrit eadem locutio in Epigr. Anthol. lib. iii. p. 356. Sed Carmen ipsum, quia planum et venustissimum est, hic integrum apponitur.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Νάξιος ἔκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἐμπορος Αἰγίπῳθεν ὅτ' ἔπλει· χῶ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρὸς· ἐγὼ δ' ΑΛΛΩΣ ἔνομα τύμβος ἔχων,
Κρηύσσω πανάληδες ἔπος τόδ'· Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφῳ, ναυτίλῃ, δυομένῳ.

Ἄλλως ἔνομα. *Nil nisi nomen.* Demetrius Phalereus de Elocut. §. 41. Τὸτο γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης παραγγέλλειν ἔοικεν· ΑΛΛΩΣ δὲ τὸ διττὸν τῷ παλαιῷ τετιχολογηκέναι ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΑ. NON NISI ἀκριβείας gratia. Ita vertendum.

bubulcus,

bubulcus, relicto quodam pecuariorum ejus custode, in urbem se contulit. Ita reddunt Interpretes, qui omnia aspera et confragosa complanare norunt. Sed vox Πρόβοσκος doctissimis Editoribus moram injecit. Vir clarissimus, et quem ingenii et eruditionis nomine plurimi facio, Lud. Valckenarius, legendum censebat, τῶν τινὰ αἰγοβοσκῶν. Sed leniori medicina sublevandus Herodotus. Rescribo,

Ἡ ἐς πόλιν ὁ βεκόλος τῶν τινὰ ΠΡΟΒΑΤΟΒΟΣΚΩΝ φύλακον αὐτῆς καὶ ἀλιπῶν. Est autem πρόβατοβοσκός, qui oves pascit, sive cui cura est ovium. Sic ἄρνοβοσκός, βοοβοσκός, χειροβοσκός, atque alia ejusdem furfuris sexcenta. Hesych. ἄρηννοβοσκός, ΠΡΟΒΑΤΟΒΟΣΚΟΣ. Atque hæc scripseram, sed jam meliora doctus, ut usu fieri solet, nihil mutandum esse video. Πρόβοσκος est *subbubulcus*, sive *locum tenens bubulci*. Dicitur autem αἰγοβοσκός, πρόβατοβοσκός, et ΠΡΟΒΟΣΚΟΣ, ut Αἰπόλος, Οἰπόλος, et ΠΡΟΠΟΛΟΣ. Quæ vox notanda. Quare mens Herodoti est: *Bubulcum, in urbem profectum, custodem pueri subbubulcum reliquisse. Quod omnino verum. Haud dissimili sensu gaudet vox Πρόβελος apud Herodot. vi. 7. Ἰωνεὶς δὲ πυνθανόμενοι ταῦτα, ἔπεμπον ΠΡΟΒΟΥΛΟΥΣ σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον. Iones, cum hæc intellexissent, miserunt legatos suos ad commune Ionice concilium. Πρόβελαι sunt legati, sive qui*

PARS

IV.

vicem sua quisque civitatis gerebant, et pro populi salute consultabant. Vocem usurpat non semel Aristophanes. UNUM addam. HERODOTUS IX. 27. Ἐστὶ δὲ ἡμῖν ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀμαζονίδας τὰς ἀποθήκας τὰς ἀπὸ Θερμάδωντος ποταμῶ ἐσβαλόντας κατὰ ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν. Locus longe celeberrimus, in quo ingenia sua exercuerunt viri doctissimi, Reiskius, Taylorus, Wesselingius, Valckenarius, alii. Sed omnia recte dedolaverat Jacobus Gronovius. Scribendum omnino: Ἀμαζονίδας ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΤΑΣ. Locus ita vertendus est: Jam vero nostrum præclarum facinus exstat etiam in INAMABILES illas Amazonidas. Non potuit elegantius noster senex. Hesych. Ἀποθήκας, μὴ φιλεμένας. Lycophron v. 540.

Οἱ δὲνὰ ΚΑΠΟΘΗΤΑ πείσονται ποτὲ
ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ ———

Callimachus apud Suid. v. Δύη.

—— Δύην ἀποθνήσκει τ' ἀπαλάλκοι

HN ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΘΕΕΙ ———

Id est, Δύην ἀποθνήσκει. Quid quod nihil magis Herodoteum. Notandum illud in Urania cap. 13. Καὶ τὸ τέλος σφί ἐγένετο ΑΧΑΡΙ. Quod tangit Longinus § 43. Haud aliter Virgilius:

Aut ILLAUDATI nescit Busiridos aras.

Idem:

—— Tristique palus INAMABILIS unda.
Quod

Quod geminum germanum est. Atque hæc PARS
hactenus. IV.

ΒΟΡΒΟΡΟΠΙΝ. Κῆπον. Σημαίνει δὲ τὸ μόριον.]
 “ Scribe potius Βορβορόπην. Βορβορόπη est epi-
 “ thetum scorti; ut discimus ex ipso Suida
 “ v. Μυσάχνη, unde loci hujus illustratio pe-
 “ tenda est. Quæ vero sequuntur nihil faciunt
 “ ad v. Βορβορόπην, sed importune et ἀκρίτως
 “ ex articulo Μυσάχνη huc translata sunt: ut
 “ lectori patebit, qui locum illum inspicere
 “ voluerit.” *Kuster*. Alii Βορβορόπισ, alii Βορ-
 βορόπη, quod *Kustero* placebat scilicet. Sed
 neutrum verum. Scribendum sine dubio:
 Βορβορῶπισ. Dicitur Βορβορωπὸς et Βορβορῶπισ, ut
 Βλοσυρωπὸς et Βλοσυρῶπισ, Εὐωπὸς et Εὐῶπισ.
Hesych. Βορβορωπὸν, αἰσχρὸν, βορβόρω ἐμφέρεις.
 Hinc Βορβορῶπισ de scorto diobolari, cui nec
 munditiæ nec pudoris cura est. Locus autem
 Suidæ ita legendus et supplendus est: Βορβορῶπιν.
 Μανιόκηπον. Κῆπος δὲ σημαίνει τὸ μόριον. Quæ pars
 est glossematis, quod integrum legitur apud
 Suidam v. Μυσάχνη. Quod hic subjiciam, ut
 emendem. Μυσάχνη. Ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ,
 καὶ ἐργάτις, καὶ δῆμιος, καὶ παχεῖα. Ἰππῶνας δὲ Βορ-
 βορόπιν (lege βορβορῶπιν) καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησὶν,
 ἀπὸ τῆς βορβόρας καὶ ἀνασυρίπολιν, ἀπὸ τῆς ἀνασύρεως.
 Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ ΜΑΝΙΟΚΗ-
 ΠΟΝ. ΚΗΠΟΣ ΓΑΡ ΤΟ ΜΟΡΙΟΝ. Qui locus
 illustris

PARS
IV.

illustris est. Primum notandum illud, πα-
χῆα. Trimeter nescio cujus apud Schol. ad
Aristoph. Av. 1619.

Παρά σφυρὸν ΠΑΧΕΙΑ μισήτη γυνή.

Deinde ἀνασυρτόπολιν, quod legitur, vox nihili
est. Nec quicquam adjuvant eruditi. Rescri-
bendum proculdubio, καὶ ΑΝΑΣΥΡΤΟΠΕΠΛΟΝ.
Quæ scorti nomen ἀπὸ τῆ ἀνασύρεω. Orpheus
apud Clem. Alexand. Cohort. p. 17.

Ὡς εἶπῃσα ΠΕΠΛΟΥΣ ΑΝΕΣΥΡΑΤΟ, δαῖτε
δὲ πάντα

Σώματος εἶδε παρέποντα τύπον * ———

Festive Laertius in Stilpone: Πόθεν δὲ τῶν ἡδαι-
Στίλπων; ἢ ΑΝΑΣΥΡΑΣ αὐτῆς τὸν ΚΗΠΟΝ ἐθε-
άσατο; Unde hoc noverat Stilpo? num sublato
perlo ipsam inspexerat? Atque huc non sine
gratia adludit Clearchus Solensis apud Athe-
næum lib. xii. p. 548. Τῶν εὐδαιμονικῶν καλε-
μένων Ἀναξάρχῳ διὰ τὴν τῶν χορηγησάντων ἀγνοίαν
περιπεσέσης ἐξουσίας, γυμνὴ μὲν ὠνοχόει παιδίσκη πό-
σητος, ἢ περικριθεῖσα διαφέρειν ὥρα τῶν ἄλλων, ΑΝΑ-
ΣΥΡΟΥΣΑ πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν ἔτι αὐτῇ χρωμέ-

* *Tunicam allevare.* Ita Diodorus Siculus lib. i. 85. p. 96.
ubi vide Cl. Weffelingium. Hyginus in Fab. cclxxiv. p. 329.
Sublata tunica. Hinc δῖγμα αἰγὸς ἐπισύγεσθαι. *Caprinam pellem
superinducere.* To cover their nakedness. Qua locutione utitur
Longus lib. iii. p. 121. Edit. Jungerman. Interpretes non
intellexerunt.

νῶν ἀκρασίαν. Qui locus venustus est. Nimirum PARS
IV.
puella, non se, sed spectatores incontinentiæ arguebat. Interpres non intellexit.*

ΓΑΛΗ ΧΙΤΩΝ. Αὕτη ὅτι τῶν ἀδίκων τάσσεια, καὶ μηδὲν ἀνιέντων. *Dicitur de hominibus injustis et alienas vestes induentibus.*] “Quid verba ista, “μηδὲν ἀνιέντων, hoc loco significare possint, non “video. Quare in versione secutus sum interpretationem Diogeniani, quem consule.” *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Locus integerrimus est. Dicitur hoc Proverbium de hominibus injustis et maleficis, et qui curatura nihilo meliores evadunt: quod μηδὲν ἀνιέναι, nihil remittere vocat Suidas. Haud dissimile Proverbium: Πιθήκεν ἐν πορφύρᾳ. De quo nos ad Suidam. Rem optime explanat Zenobius ii. 93. Ἐπειδὴ ΓΑΛΗ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν ΧΙΤΩΝΙ κροκωτῇ ἔσα, ἐπιδράμε μύϊ. *Felis a Venere in mulierem conversa, et vestem crocotam induta, murem persecuta est.* Fabula nota est.

ΓΕΛΑΣΙΝΟΙΣ. Γραμμαῖς ταῖς ἐκ τῆ γελαῖν γινόμεναις. Ἐν Ἐπιγράμματι.

* Athenæus lib. xii. 3. p. 517. Παρὰ δὲ Τυρρῆνοῖς ἐκτρέφουσιν τρυφῆσας ἰσορεῖ Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ, ὅτι αἱ θεράπαινοι γυναι τοῖς ἀδράσι διακονεῦνται.

PARS
IV.

Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,*
Λευκὴ ἀπὸ γλάτων ἦνθεν εὐαφίην.

“ Duo MSS. Paris. habent εὐαφίην. Quarum
“ lectionum utra præferenda sit difficile dictu
“ est, quoniam sensus fragmenti hujus admo-
“ dum est obscurus.” *Kuster*. Epigramma
integrum legitur apud Pierſonum in Veri-
similibus p. 93. Legitur etiam apud Reisk.
Miscell. Lips. vol. ix. p. 107. Hic εὐα-
φίην, ille εὐαφίην probat. Sed utrumque fu-
git vera lectio. Carmen emendatum adscri-
bam: est autem Rufini in tres puellas λβο-
μένας. Quod imprimis tenendum: nam ad
Epigramma intelligendum unice facit.

Ρ Ο Υ Φ Ι Ν Ο Υ.

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν· εἴλοντο γὰρ αὐτὰ,
Δειξάσαι ΓΥΜΝΩΝ ἀτεροπὴν μελέων.
Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,
Λευκὴ ἀπὸ γλάτων ἦνθεν ΕΥΑΦΕΩΝ.
Τῆς δὲ ΔΙΑΙΝΟΜΕΝΗΣ Φοινιάσεται χιονέη σὰρξ
Πορφυρέοιο ῥοδῷ μᾶλλον ἐρυθροτέρῃ.

* Joannes Malala in Chron. p. 133. Ἀνδρομάχη — γελασί-
νας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς. Ubi recte legit Editor ΓΕΛΑΣΙΝΟΥΣ.
Martial. lib. vii. 25.

*Nec cibus ipse juvat, morsu fraudatus aceti;
Nec grata est facies, cui GELASINUS abest.*

Ad quem locum consulendi Interpretes.

Ἡ δὲ γαληνιώσα χαράσεται κύματι κωφῶ,
 Αὐτομάτῃ τρυφερῶ χρωτὶ σαλευομένη.
 Εἰ ταύτας δὲ θεῶν ὁ κριτὴς ἐθεάσατο πυνγὰς,
 Οὐκέτ' ἂν ἐδὲ ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

PARS
 IV.

Epigramma planum et pulchrum. Confer nos infra ad v. Εὐρώταν.* Cæterum hinc Venus ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΣ dicta: de qua Clearchus Solensis apud Athenæum lib. xii. sub finem. Fabula lepida est, et non indigna, quæ hic profertur: Οὕτω δὲ ἐξήρτητο τῶν ἡδυπαθεῶν οἱ τότε,

* Hoc Epigramma aliter legit Cl. Brunck, quem vide, Emend. in Analect. vol. iii. p. 217. Confer et Schneider. in Pericul. Crit. p. 104. Γλατοὶ εὐαφῆς. *Clunes molles, habitiores.* Athenæus lib. ii. 9. p. 48. — "Ἰνα κόσμον ἔχη ἡ γρῶσις, καὶ εὐαφείαν. Ubi Casaubon. " *Ut levis et eleganter infisteretur et molliter.* Εὐάφεια est mollities quæ tactu apprehenditur. Græci explicant τὸ εὐμάλακτον, et τὸ εὐψηλάφητον. Alia notione Philostratus in Iconibus Menæceo tribuit γέγραυ εὐαφῆ. *Pectus facile palrabile*: id est, torosum atque elatum." Hæc Casaubon. Locus autem Philostrati in Menæceo sic se habet: Διαφράττει δὲ αὐτὸ γέγραυ ΕΥΑΦΕΣΙ, καὶ πλευραῖς καὶ γλατῶν συμμετρω. Plutarch. vol. ii. p. 588. Σωκράτης δὲ ὁ οὗτος — εὐαφῆς ἦν καὶ ληπτὸς ὑπὸ τοῦ προσπισόντος ἀξίως μεταβαλεῖν. Εὐάφεια. *Softness.* Miscell. Lipsf. vol. ix. p. 693. Χείλεος εὐαφῆ. Vox ἀστειροπῆ, quæ occurrit in primo Pentametro, extat etiam in Epigram. Miscell. Lipsf. vol. ix. p. 302. quod hic emendatius apponitur.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικαρέτης τὸ πώθοισι βεβλημένοι ἡδὺ πρόσωπον
 Πυκνὰ δὲ ὑψιλόφων φαινόμενον θυρίδων,
 Καὶ χαροπαὶ Κλειοφῶντος ἐπὶ προθύροισ' ἱμάραναι,
 Κύπρι φίλῃ, γλυκερῶ βλέμματος ἀστειροπῆ.

In secundo Hexametro vulgo legitur Αἱ χαροπαὶ Κλειοφῶνται.

ὧς

PARS
IV.

ὡς καὶ ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ἱερὸν ἰδρύσαντα
ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ἄνδρὶ ἀγροίκῳ ἐγένοντο δύο κα-
λὰ θυγατέρες· αὐταὶ φιλονεικήσασαί ποτὲ πρὸς
ἑαυτάς, προελθῆσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο
ποτέρα ἢ ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΤΕΡΑ· καὶ ποτὲ παρ-
ιόντος νεανίσκου, πατέρα πρεσβύτην ἔχοντος, ἐπέ-
δειξαν ἑαυτάς καὶ τέτω· καὶ ὃς θεασάμενος ἔκρινε τὴν
πρεσβυτέραν, ἥς καὶ εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν, ἐλθὼν εἰς ἄστυ
κλινήρης γίνεται, καὶ διηγείται τὰ γεγενημένα τῷ ἀδελ-
φῷ αὐτῆς ὄντι νεωτέρῳ. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τὰς
ἀγρὰς, καὶ θεασάμενος τὰς παῖδας, ἔρᾳ καὶ αὐτὸς τῆς
εἰρέας. Ὁ γὰρ πατὴρ ἐπεὶ πρὸς ἀκαλῶν αὐτὰς ἐνδοξο-
τέρως λαθεῖν γάμους, ἐκ ἐπιθεῖν, ἄγεται ἐκ τῆς ἀγρᾶς
τὰς παῖδας αὐτοῖς, πείσας ἐκείνων τὸν πατέρα, καὶ
ζεύγνυσι τοῖς ἰσῆς. Αὐταὶ ἔν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ΚΑΛ-
ΛΙΠΥΓΟΙ ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς
ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἰσορεῖ λέγων·

Ἦν Καλλιπύγων ζεύγος ἐν Συρακούσαις.

Αὐταὶ ἔν ὀπιλαβόμεναι ἐσίας λαμπρᾶς, ἰδρύσαντο
Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασα ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΝ τὴν
θεὸν, ὡς ἰσορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.*

ΓΙΓΛΙΣΜΟΣ. Κιχλισμός. Ἀπὸ χειρῶν γέλως.
Γαργαλισμός.] “ Sic habent libri et MSS. et

* Clemens Alexand. p. 33. Edit. Potter. Οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτη
περιεσσή μὲν Ἀργεῖοι, ἰταίρα δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ ΚΑΛΛΙΠΥΓΩ θύσαν
ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, ἢ Νίκανδρος ὁ ποιητὴς καλλίγλυτον πρὸς κεληκίαν;
Vide Hesychium ad v. Περιεσσω, et notas ibid.

“ editi:

“editi: sed proculdubio mendose. Forte
 “enim scribendum est, ἀχρεῖος γέλως, quæ
 “est conjectura eruditissimi Bentleii, quem
 “de hoc loco consului. Est autem ἀχρεῖος
 “γέλως risus indecorus, vel stolidus, ut qui fit
 “ob res ineptas et frivolas. Vide Suidam
 “supra v. Ἀχρειογέλως.” *Kyler*. Fallitur
 “interque. Recte Suidas, ἀπὸ χειρῶν γέλως. He-
 “sych. Γιγλισμός. Γαργαλισμός. Ἀπὸ χειρῶν γέλως.
 “Ita distinguendus est iste locus. Suidas supra:
 “Γέλως συγκροτάσιος. Ὁ ἄτακτος καὶ ἄσμενος. Ἐκ
 “μεταφορᾶς τῆ μετὰ κρότε χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένης
 “γέλως. Zenobius et Diogenianus γέλωτα
 “συγκροτάσιον vocant: quod perinde est. Cle-
 “mens Alexandrinus γέλωτα μνηστηριάδης. Quod
 “novum et suspectum. Verba Clementis le-
 “guntur Pædag. lib. ii. p. 196. Ἡ δὲ ἐκμελὴς
 “τῆ προσώπης ἔκλυσις, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνωσι, Κι-
 “γλισμός προσαγορεύεται, γέλως δὲ ἐστὶ πορνικός. Εἰ δὲ
 “ἐπὶ ἀνδρῶν, Καγχασμός. Γέλως ἐστὶν ἔτος MNH-
 “ΕΤΗΡΙΩΔΗΣ καὶ ἐξυβρίζων. Locus elegantissi-
 “mus, sed qui doctissimum Hemsterhusium ad
 “Hesychium minus faventem expertus est. Ver-
 “ba Hemsterhusii sunt: “Risus autem im-
 “moderatus ille et petulans, sive, ut ait Cle-
 “mens Alexandrinus, μνηστηριάδης καὶ ἐξυβρίζων,
 “qui Pottero connivente vertitur, risus inso-
 “lens ac protervus ac procis conveniens, tam
 “lepidus est et incongruens, ut a Clemente
 “removeri

PARS
IV.

“removeri debeat: scilicet emendandum fa-
“cili mutatione, κνησηριώδης. Fefellit Librarios
“vox insolentior: *pruritus ridendi titillati-*
“*onemque continuam* significat, quæ sæpe in
“cachinnos effusos prorumpit.” Hæc ille.
Sed, quod virum doctissimum fefellit, respexit
Clemens ad Homer. Odys. Σ. 99.

—— Ἀτὰρ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ἀγανοὶ
ΧΕΙΡΑΣ ἀναχόμενοι ΓΕΛΩΙ ἐκθανον ——

Nos Angli; *Died with laughter*. Sic Γέλως
ΜΝΗΣΤΗΡΙΩΔΗΣ. *Risus PROCAX, protervus,*
et non sine gesticatione quadam, qualis PRO-
CORUM Penelopes fuit. Nihil suavius, nihil
verius.* Huc referendus Hesychius: Μαχά-
λην αἶρειν. Ἀντὶ τῆς, κωθωνίζειν καὶ ΚΑΤΑΜΩΚΑ-
ΣΘΑΙ ΤΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ. Οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρ’ Ὀμήρου

Χεῖρας ἀναχόμενοι ——

ΔΑΡΕΤΙΟΥ. Τὸν τρίποδ’ ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸ
λίτρων καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίᾳ χρυσῇ τὰς δὲ
κάτας.] “Fragmentum hoc decerptum est
“ex Epigrammate Simonidis, quod ex Antho-
“logia MS. publici juris fecit Cl. Ricardus
“Bentleius in docta et reconditæ eruditioni
“plena Dissertatione de Phalaridis Epistola

* Athenæus lib. viii. 12. p. 352. Ὁμοιότητι δ’ εἰς καταφ-
ρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν ΠΟΛΕΙ μνησῆρων εἰκάζων. Ita legendus est
locus.

“ p. 458. ubi monet τὸ Δαρετίς corruptum
 “ esse, ejusque loco scribi debere Δαμαρετίς.
 “ Rationes, quas ad confirmandam emendati-
 “ onem istam affert, apud ipsum legat lector.”
Kuster. Bentleii lectionem nec probat nec
 improbat Kusterus. Cl. Wesselingius ad Dio-
 dorum legendum censet, Δαρείς χρυσῶ. Sed
 neutrum rectum. Hoc ratio loci et temporis,
 illud metrum coarguit. Carmen integrum ita
 scribendum est.

PARS
 IV.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Φημί Γέλων, Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβηλον,
 Παῖδας Δαινομένεος τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
 Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
 ΔΑΡΕΤΙΟΥ χρυσῶ τὰς δεκάτας δεκάταν,
 Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη πολλὰν δὲ πῶδρα χεῖν
 Σύμμαχον Ἑλλήσιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

Idem Δαμαρετίς, Δαμερετίς, et Δαρετίς. Ut Ὀμό-
 θροον, ὁμοθροον, et ὁθροον. Ὀμόζυγες, ὁμζυγες et ὁζυ-
 γες. Ὀμότριχες, ὁμτριχες, et ὁτριχες. Nimirum
 τὸ μ' euphoniæ gratia non raro omittitur. Sed
 hæc viris doctissimis parum perspecta sunt.*

* Cl. Salmasius ad Vet. Inscript. p. 87. 4to. “ Familiare
 “ Græcis Poetis literam μ multis vocabulis exterere. Sic Θι-
 “ ζόν et Θιμεζόν dicunt. Sic εὐκαμπὲς ἀγκιστρον pro εὐκαμπὲς apud
 “ Leonidem in Epigrammate; Et ἀφοριὺς pro ἀμφοριὺς apud
 “ Simonidem; Ἐξήκοντ' ἀφοριὺς, ita postulante versu.”

Cæterum

PARS Cæterum de auro Damaretio consulendus Cl.
 IV. Bentleius ad Phalaridis Epistolas, qui rem
 egregie, ut solet, dilucidavit.

ΔΑΙΤΡΟΣ. — Τίμαιός φησι τὰς ποιητὰς καὶ
 τὰς συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαί-
 νειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων, ἐκ τῆ διατρεῦειν τὴν
 ποιητὴν πολλαχῇ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμ-
 φαίνειν.] “Hæc et quæ sequuntur sunt verba
 “Polybii in Collectaneis Constantini a Vale-
 “fio editis p. 57. ubi legitur, διὰ τὸν ὑπεράνω
 “πλεονασμόν. Sed sic locus est obscurus prop-
 “ter vocem ὑπεράνω, quam corruptam esse
 “existimo.” *Kuster.* Hunc locum non in-
 tellexit *Kusterus.* Οἱ ὑπεράνω πλεονασμοί. *Ali-*
cujus rei frequens laudatio. Nimia quanta com-
memoratio. Nostri homines: *Over and above.*
 Quod Græcis ad amussim respondet. Nam nos
 Angli, nescio quomodo, semigræci sumus:
 quod ad Suidam non semel observavimus.
 Procopius in Persicis lib. i. p. 30. Παλαιῶν
 δὲ τὰ τοξώματα βραδυτέρα μὲν ἵσταί ἐστιν, ἅτε θὴ ἐκ
 τόξων σκληρῶν τε ΥΠΕΡΑΓΑΝ καὶ δεινῶς ἐκτεταμέναν
 βαλλόμενα.* Quid quod ita locutus est Paulus
 in Epistola secunda ad Corinth. xii. 11. Οὐδὲν
 γὰρ ὑπέρησα ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

* Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 688. Τὸ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ
 γιγνησκέτα.

Ita scribendus est iste locus. Τῶν ὑπερλίαν Ἀπο-
στόλων. *Apostolos, si diis placet, supereminentes.*

PARS
IV.

Quo Petrum, Apostolorum principem, tacite
perstringit noster Paulus: quod nescio an aliis
observatum. Cæterum ad hunc Timæi locum
manifesto respexit Horatius:

Laudibus arguitur vini vinosus Homerus.

ΔΗΕΙΣ. Εὐρήσεις. Ἐν Ἐπιγράμματι Γραψάμε-
νος δῆεις.] Respexit hic Suidas ad Epigramma
Dioscoridis, quod nobis integrum exhibet Cl.
Reiskius in Anthol. p. 11. En ipsum Carmen.

*Conf. Πολύγν. III. 50
ubi aliter hoc Epigram-
ma legitur.*

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σάμα τοι ἐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγν⁺
† Ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θῦρος ἀνὴρ ἔθετο.

*Ἄλλος videtur esse
nomen proprium.*

Γοργόνα τὰν λιθόεργον ὁμῆ⁺ καὶ τρίπλοα γῆρα

Quid si ~~ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ~~

≠ ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ΔΗΕΙΣ. Τῆτο δ' εἰσὶν λέγειν

ΓΑΛΛΟΣ.

Ἀσπίδος ᾧ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδης με,

≠ omnino scri-
bendum est

Ἡ φύγε τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσὶ.

ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ.

Ita legendum et distinguendum istud Epi-
gramma. In primo Hexametro doctissimum
Editorem offendit proprium nomen Polygni.

ΔΗΕΙΣ τῆτο —

Quod miror. Idem Πολύγν⁺ et Πολύγον⁺, ut
Βερνίκη et Βερενίκη, Πάρθ⁺ et Παρθένος. Epi-
gram. Anthol. lib. vi. p. 630.

Lyroni H. 38425.

Τὸν τρυφερῆς ΠΑΡΘΝΟΥ σαρκὶ χλαινόμενον.

Ita

PARS
IV.

Ita scribendus iste versiculus, quem perperam sollicitavit Cl. Casaubonus ad Theocritum.* Quare παῖς ὁ Πολύγωνος est *filius Polygoni*. Quod nomen satis notum est. Deinde quod legitur, Γεωφάμενος δήεις, non intellexit Cl. Editor.† Recte Suidas, Δήεις. Εὐφύσεις. Callimachus in Epigrammate:

Nimeneius
ap. Athen. VII. 305. A.

———— ΔΗΕΙΣ δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Diodorus in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 308.

————— Εἰ δὲ Μένανδρον

Δίτληαι, ΔΗΕΙΣ ἐν Διὸς ἡ μακάρων.

Cæterum in hoc Carmine, quod ἐκφραστικὸν, non ἀναθηματικὸν est, Poeta clypei Polygonidæ σῆμα sive *insigne* describit. Quod doctissimo Reiskio fraudi fuit. Carmen ita vertendum est: *Insigne, quod scuto gerit Polygonides, non de nihilo curavit indi. Quod si Gorgona τὴν λιβεργον, et tres pedes pinxeris, rem ipsam tenebis, cujus mens est: Quisquis es, qui adversa hasta scutum meum impetis, aut ne aude me adspicere, aut fuge celerem virum tribus pedibus.* Res

* Pronuntiabatur παθίος. Vide nos ad Theocrit. Idyll. xxi. 26. Hinc corrigendus Euripides in Meleagro:

Οἰνύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν γάχυν,
Θύνι ἀπαρχὰς, ἐκ ἰδυσσι ΑΡΤΜΙΑΙ.

Ita scribendum, non Ἀρτίμιδι. Confer. Cl. Valckenar. in Diatrib. cap. xiii. p. 138.

† Sed vide nos in *Cur. Noviss.* v. Δήεις.

fati

satis plana et perspicua est. Huc facit Schol. PARS
IV.
ad Aristoph. Acharn. 1094. Ἐξωγράφειν ἐν τῇ
ἀσπίδι μεγάλην ΓΟΡΓΟΝΑ. Dum hæc scribo,
in mentem venit alterius Epigrammatis, quod
Dioscoridis nomen præfert, idque illustre ad-
modum, quod hic emendatum subjiciam. Est
autem apud Reisk. p. 99.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυὶ τῇδε καθήψεν
Ἔντεα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
Πλάθει γὰρ Θυρεῶτις ὑφ' αἵματος ἄδε λοχίταν,
Χ' αἶμμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
Πάλλα νέκυν μάστιγι διδασπότα, μή τις ἔτ' ἔμπνης
Λειπόμενος Σπάρτῃ ΦΩΣ ΑΝΕΛΑΜΨΕ νόθον.
Ἰαχε βάσιν· Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἄδε Πακίωνων
Φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα.
Χ' ὡς τόδε μοχθήσας πααίρει πέλτα. Ἄ πρόπατερ
Ζεῦ,
Στύζον ἀνικάτε σύμβολα φυλόπιδοι.

*Legi ΚΥΔΟΣ Ε-
ΛΑΜΨΕ. MS.
Tyrwhitt IV. 425.*

Ita scribendum videtur istud Epigramma. In
secundo Hexametro Cl. Reiskius, λοχίται, Cl.
Holstein. ad Stephan. Byzant. λοχίταν. Quæ
vera lectio est. Ὑφ' αἵματι λοχίταν. Idem
λοχίταν et λοχίτων. Sic solent Dores. Deinde
tertium Pentametrum, qui vulgo mutilus est,
elegantèr supplevimus, φῶς ἀνέλαμψε νόθον. Quod
omnino verum. Lucretius,

Vol. II.

K k

Lunaque

*Lunaque sive NOTHO fertur loca LUMINE
lustrans.**

Cæterum de hoc præclaro monumento Herodotus, Stobæus, Suidas v. Ὀθρυάδης, Cl. Holstein. ad Stephanum Byzant. p. 141. et, ut alios taceam, doctissimus Hemsterhusius ad Luciani Contemplantes p. 524. Huc referendus Ovidius Fast. ii. 665. de TERMINO.

*Si tu signasses olim THYREATIDA terram,
Corpora non leto missa trecenta forent:
Nec foret OTHRYADES congestis tectus in
armis.*

O quantum patriæ sanguinis ille dedit!

Atque hinc coronæ THYREATICÆ: quarum meminit Sosibius apud Athenæum lib. xv. p. 678. cujus verba, quia insigniter corrupta

---

* MS. κῦδος ἐλαμψε νόθον. De quo judicet lector eruditus. Nos nostra unice amamus. Notanda est postrema pars Epigrammatis. Haud absimilis locutio occurrit in alio Carmine, quod legitur apud Anthol. p. 587.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Αἱ Σάμιαι Βριτῶ κ' Ἄνιον εἰς Ἀφροδίτης

Φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς ἐκ ἰδέλωσι νόμοις.

Εἰς δ' ἔτι' αὐτομολῶσιν ἂ μὴ χαλά. ΔΕΞΗΟΤΙ ΚΥΠΡΙ,

ΜΙΣΕΙ τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φυγάδας.

Hic corrigit Cl. Valcken. ad Ammonium p. 152.

Μισήτας κοίτας

Sed perperam.

funt

funt, hic subijciam, ut emendatiora legantur: PARS

IV.

ΘΥΡΕΑΤΙΚΟΙ. Οὕτω καλεῖσθαι στέφανοί τινες παρὰ
Λακεδαιμονίοις, ὡς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ Θυσίων,
ψιλίνες αὐτὰς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ Φοι-
νίκων. Φέρειν δὲ αὐτὰς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέῳ γενο-
μένης νίκης τὰς προσάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ
ἐορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς γυμνοπαιδίας Ἰππιτελῆσι.
Χοροὶ δὲ εἰσὶ τὸ μὲν ΕΥΠΡΟΣΩΠΩΝ παίδων, τὸ δ'
ἐξ ἀρίστων ἀνδρῶν, γυμνῶν ὀρχημένων, καὶ ἀδόνων θαλήτρα
καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα, καὶ τὰς Διονυσιοδότες τῶν Λάκων-
ος παῖδας. Ita legendus iste locus, qui mag-
num Animadverforem elusit. Vulgo legitur,
τὸ μὲν πρόσω παίδων. Nos vere et eleganter emen-
davimus.* Notanda autem vox ψιλίνος. Nam
qui alibi quærat, frustra quæret. Hinc lux He-
sychio: Ψιλός. Στέφανος πτερινός. Καὶ ὁ ἱππεύς.
Ubi confundit Grammaticus voces Ψιλὸς et Ψί-
λινος. Quod mirum.† QUIN et tertium Epi-

* Machon apud Athenæum lib. xiii. 5. p. 578.

Πάνυ δ' ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ ὄσα καὶ καταπληκτική.

Vox restituenda est Pindaro Pyth. vi.

φά-

καὶ Δ' ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ ἐν καθαγῶ.

De quo male Cl. Dawes in Miscell. Crit. p. 43. Sed vide
nos v. Θαλεροί. Quare Καθαροπροσώπων.

† Notandum et στέφανος πτερινός. Polyb. lib. vi. 21. p. 653.

Ἐπὶ δὲ πᾶσι τέτοις προσεπικουμένται ΠΤΕΡΙΝΩ ΣΤΕΦΑΝΩ, καὶ
πτεροῖς φοινικίοις καὶ μέλασι, ὅμοιοις τρισὶν, ὡς περὶ χαλκοῖς τὸ μέγεθος.
Ibicus apud Athen. lib. xv. 8. p. 681.

Μύρια τε καὶ ἑκατὶ καὶ ἑλίχρεστος μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ ΠΤΕΡΙΝΑ δάφνια.
Ita legendum. Vulgo male, καὶ τέρινα δάφνια.

PARS
IV.

gramma, quod Dioscoridis est, idque elegans inprimis, hic adponam, ut restituam. Nam quod dedit Cl. Reiskius Anthol. p. 91. scēdiffime interpolatum est.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Πρὸς ἀνακλιν. MSS.

unde summi Προσπενα-
κλιμ' Salmasius.

Tyrwhitt. IV. 425.

Ἥδισον φιλέεσσι νέοις ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἐρώτων,

Σαπφῶ, σὺν Μίσσαις ἢ ῥά σε Πιερίσιν,

Ἥ Ἐλίκων εὐκίστος ἴσα πνεύσαν ἐκείναις

Κοσμεῖ τὴν Ἐρέσω μῦσαν ἐν Αἰολίδι.

Ἥ ἔ γ' Ὑμὴν Ὑμέναιος ἔχων εὐφροσύνην πνεύκην,

Σύν σοι νυμφιδίαν ἴσαθ' ὑπὲρ θαλάμων.

Ἥ Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτῃ

Σύνθρηνος μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὄρησ'

Πάντῃ, πότνια, χαῖρε· θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ αἰοιδάς,

Ἀθανάτας τ' ἔχομεν νῦν ἐτι θυγατέρας.

Melius erit, opinor,
sine ulla, vel libera-
ta, insertione, dis-
tinctione tantum mu-
tata, sic legere:

Πάντῃ, πότνια, χαῖρε,
θεοῖς ἴσα· σὰς —Ἀθανάτας ἔχομεν
Tyrwhitt. l. c.

Ita legendum videtur et distinguendum istud

Carmen. Est autem Dioscoridis in Sappho-

nem, quam eleganter admodum ἥδισον προσέ-

λευθρον ἐρώτων, amoris ministram, vocat: quod de

Sapphonis musa amatoria verum est. Nonnus

Dionys. lib. vii. 109.

Ἀλλὰ σὺ δαλὸν ἄερε Διὸς ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ

ΕΡΩΤΩΝ.

Confer nos ad Suidam v. Ὑμεναίων. Codex au-

tem MS. hic gravissime laborat. Respexit au-

tem Dioscorides ad Ionem Chium apud

Athenæum lib. ii. p. 35. ubi Bacchum vocat

Ἥδισον

Ἦδισον πρόπολον βαρυδέπων ἐρώτων.

PARS
IV.

Idem πρόπολος et προκέλευθος. Seleucus Grammaticus apud Athenæum p. 267. Ἀμφίπολον, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν, Πρόπολον δὲ ΤΗΝ ΠΡΟΠΟΡΕΥΟΜΕΝΗΝ. Quare de nostra emendatione non est dubitandum. In postremo disticho rem satis intricatam unius literulæ ope extricavimus. Sapphonis carmina, nunc *odas divinas*, nunc *filiæ immortales* vocat Dioscorides. Sic solent Poetæ. Et hoc rectum. ADDO nunc, quoniam in hoc curriculo sumus, et quartum Epigramma, quod ejusdem artificis est, idque festivum sane et venustum. Est autem apud Reisk. Miscel. Lips. vol. ix. p. 120.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Μήποτε γαστροβαρῇ πρὸς σὸν λέχος ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος.

Μεσσήθι γὰρ μέγα κύμα, καὶ ἐκ ὀλίγος πόνος ἔσται.

Τῆς μὲν ἐρεασομένης, σὺ δὲ σαλευόμενος.

Ἀλλὰ πάλιν σρέψας ῥοδοειδῆ τέρπειο πύγῃ

Τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρσενόπαιδα Κύπριν.

Ita legendum istud Carmen. Λέχῳ γαστροβαρῇ est *uxorem gravidam*. Quam proinde ab antica tangi vetat Poeta. Hæc mens Carminis est, quod non intellexit Reiskius. Est autem Λέχος

PARS tum *lectus*, tum *lecti particeps*: quo sensu usur-
 IV: pat Sophocles Aj. 211.

————— Ἐπεὶ σε, ΛΕΧΟΣ θαλάσσιον,
 Στέρχας ἀνέχει θύριος Αἴας.

Ita distinguendus iste locus, ad quem nugatur Scholiastes. Dicitur autem λέχος γαστροδαρῆς ut Λέσσιον μέλῃσα apud Hedylum in Epigrammate: de quo Cl. Pierfon: ad Mærin. p. 413.* Atque hac occasione restituenda vox Λέχος Epigrammati lepidissimo apud Reisk. Miscell. Lips. vol. ix. p. 117.

* Hæc scripseram, cum Epigramma, de quo agitur, in Anthologia MS. quam mecum non ita pridem communicavit vir doctissimus et amicissimus SAMUEL MUSGRAVE M. D. hoc lemma præferre vidi: Πῶς δὲ μετὰ γυναικὸς ἐγκύμονος καθεύδειν. Quæ sententiam nostram egregie confirmant. Addo præterea, in versu penultimo exhibere MS.

Ἀλλὰ πρὶν γρίψας ———

Sed vera lectio est,

Ἀλλὰ ΠΕΡΙΣΤΡΕΨΑΣ ———

De qua emendatione non est quod dubitet lector eruditus. Aristoph. Thesmoph. v. 1130.

Ἀτὰρ εἰ τὸ πρῶτον διῶρο ΠΕΡΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΝ
 Οὐκ ἐπτόησας ———

Apuleius in Metamorph. lib. ix. p. 220. Edit. Elmenhorstii:
 “ At vero adulter, bellissimus ille pufio, inclinatum dolio pro-
 “ nam uxorem fabri superincurvatus secure dedolabat.”

ΑΙΛΙΟΥ

ΑΙΔΙΟΥ ΓΑΛΛΟΥ.

PARS
IV.

Ἡ τρισὶ λαιπεργῶσα πρὸς ἐν ΛΕΧΟΣ ἀνδράσι,
 Λύθη,

Τῷ μὲν ὑπὲρ νήδυν, τῷ δ' ἀπὸ τῶν ὀπιθεν,
 Εἰσδέχομαι φιλόπαιδα, γυναικομανῆ, φιλυβρισην.
 Εἰ παύεις, ἐλθὼν σὺν δυσὶ, μὴ κατέχευ.

Ποικίλη
 τῷ δ' ὑπὸ, τῷ δ'
 ὀπιθεν.
 Tyrwhitt IV. 426.

Carmen elegans, sed minus intellectum. Nam quæ scripsit Reiskius, nugabundus scripsit. Est autem Ælii, ut videtur, Galli in Lyden quandam τρίπορον, quæ tres viros πρὸς ἐν λέχος admittebat. Liber MS. πρὸς ἐν τάχος. Quod Cl. Reiskio fraudi fuit. Nos recte emendavimus, et alterum distichon distinctione sublevavimus. Festivum autem illud, ἐλθὼν σὺν δυσὶ μὴ κατέχευ. *Come three and welcome.* Sed hæc pluribus explicare nostrum non est.*

ΔΙΑΛΗΨΙΣ ——— Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιῆσαι τὰς διαλήψεις. Τὰς τῆ νοὸς ὁρμᾶς.] “Hæc postrema verba sunt scholium “et interpretatio vocis Διάληψις, sed alieno “loco posita, quoniam seriem orationis inter-

* Vide omnino Cl. Taylor. ad Demosth. Neæram, p. 615. et J. Scaliger. Divers. Poetar. in Priapum Lufus, p. 209. Athenæus lib. xiii. 6. p. 587. Ἡ δὲ Κορύντῃ τῆς Νανίης θυγάτηρ τὴ τῆς Τήδης ἀναφέρεται ἐν ΤΡΙΠΟΡΝΕΙΑΣ ὄνομα. Quem locum non intellexerunt Interpretes. Confer nos supra v. Τίτθι, p. 252.

“rumpunt.”

PARS
IV.

“rumpunt.” *Kuster*. Sic solent Grammatici. Suidas noster: Δερκευνέος. Τῷ λαγῶν. Ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενον βλέπειν. Νικάνδρῳ εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὗτ’ ἂν ὑπὲρ Φάρυγος χεύῃ πάντα δ’ ἀεργὰ ἀπεπτα δόρπα. Ubi illud ἀπεπτα est non nisi interpretatio vocis præcedentis. Locus Nicandri exstat Alexiph. 66.

Εὗτ’ ἂν ὑπ’ ἐκ Φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον
Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος ———

Schol. Παναεργέα. Ἄργον. Ἀδιάπεπτον. Atque hinc detegendum vitium in Archestrato apud Athenæum lib. iv. p. 163.

Ἄλλ’ ἔ πολλοὶ ἴσασι βροτῶν τόδῃ θεῖον ἔδεσμα,
Οὐδ’ ἔσθαι ἐθέλουσ’, ὅσοι κέφην τελεώδῃ
Ψυχὴν κέκνηται θνητῶν ———

Illud τελεώδῃ vox nihili est. Corrigebat Cl. Bentleius ad Epistolas Phalaridis p. 86. Ὅσοι κέφ’ ἀττελεώδῃ, vel κεπφαττελεώδῃ. Neutrum rectum. Expellenda omnino vox κέφην, quæ nihil aliud est quam interpretatio τῷ, ἀττελεώδῃ. Et locus ita legendus est:

Οὐδ’ ἔσθαι ἐθέλουσιν ὅσοι τὴν ἀττελεώδῃ
Ψυχὴν κέκνηται θνητῶν ———

Ἀττελέος est *animalculum alatum*. Quod alio nomine ψυχὴν vocant Græci. Hesych. Ψυχὴ, πνεῦμα, ἢ ΖΩΤΦΙΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.* Hinc argute

* *Animalculum alatum*. All soul and no body. Vide Cl. Salmasium ad Spartiani Adrianum, et doctissimum Pierseum ad Mærin

Archestratus, ψυχὴν ἀτλεεβώδη. Atque hoc
verum.* QUIN et hac medicina sublevandus
Callimachus apud Etymologum, cujus verba
sunt: Ἐμπελάτεια, ἡ ἐταῖρα, ἀπὸ τῆς ἐμπελάζον
πᾶσι. Καλλίμαχος. Τὴς αὐτῶ σκοτίης ἐμπελά-

PARS
IV.

Maerin p. 397. Atque hinc intelligendus Meleager in Epigram-
mate apud Reisk. Miscell. Lips. vol. ix. p. 123.

Τὴν πυρὶ νήχομένην ΨΥΧΗΝ ἃν πολλάκι καίης,
Φεύξειτ', ἔρως. Κ' αὐτὴ, χέτλι', ἔχει πτέρυγας.

Ludit Poeta in voce ψυχῇ, quæ tum animam, tum animalculum,
quod lucernas circumvolitat, significat. Quod πυρὶ νήχεται, in
igne natante, vocat Meleager.

* Hujusmodi malo adfectus est Hipponax apud Athenæum,
lib. xv. 12. p. 690.

Βαυκάρεσι δὲ τὰς ῥίνας ἤλειπον ἰδὲ οἷηπερ κρόκος.

Ubi ἰδὲ οἷηπερ κρόκος sunt non nisi interpretatio τῆς Βαυκάρις.
Simile glossema detexit Casaubon. ad Athenæum lib. x. iv.
p. 418. Ἀριστοφάνης.

Καὶ τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ Καπανικώτερα.

Οἷον τὰ ἀμαξιαῖα.

Non sunt Comici, sed Athenæi illa, Οἷον τὰ ἀμαξιαῖα, quæ dis-
tincta sunt perperam. Familiare Grammaticis verbum, οἷον.
Eodem infortunio laborat Pherecrates apud Polluc. lib. vii.

§ 73. Φερεκράτης δὲ φησιν ἐν Μυρμηκανθρώποις.

Ἄλλ' ὡς τάχις τὸν γέροντ' ἰσὺν ποιεῖ.

Ἀφ' ὃ τὸ λίον ἦν ———

Ubi verba Ἀφ' ὃ τ. λ. η. sunt verba Pollucis. Item Scholiastes ad
Theocrit. Idyll. ii. 12. Τὶ δαῖ ; κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπείω τῇ θεῇ
εἰς τὰς τριόδους ; Ita legendum. Illud λευκὸν est nihil aliud quam
explicatio τῆς λεπρῶν. Theocrit. Idyll. i. 40. Λεπράς.] Schol.
Τραχιῖα, ἡ λευκῇ. Vide et Floril. Stobæi, p. 549. Edit.
Grotii. Antig. Caryst. cap. 129. Μυροίλος δὲ ὁ Λέσβιος, Λο-
κρὸς τῆς Ὀζόλης τῆς ἐπιθυμίας ἐπωνυμίας τετυχηκίνας. Dele ἐπιθυμί-
ας, et lege τῆς ἐπωνυμίας τ. Altera alterius emendatio. Vide
cap. 131.

τετρα

PARS τετρα τέκεν γυνή. Hunc locum Callimachi mi-
 IV. nus perspectum habuerunt Interpretes. Scri-
 bendum omnino :

Τὴς αὐτῷ σκοτίης ἐμπελάτεια τέκεν.
 Quos illi nothos mulier serva peperit.

Vox Γυνή est non nisi interpretatio, ab Ety-
 mologo adjecta. Ἐμπελάτεια est *mulier serva*,
 sive *serva concubina*. Hesych. Πελάται, οἱ διὰ
 τὴν ἀναγκαίαν τροφήν δαλεύοντες, λάτρες, μίσθαρνοι,
 ἀπὸ τῆς ΠΕΛΑΣ. Hinc Πελάτης, Πελάτεια, Ἐμπε-
 λάτεια.* Huc referendus Hesychius: Πλάτης,
 δῆλος. Idem: Πλάτης, ἡ ΓΥΝΗ. Aristoph.
 Acharn. 132.

Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ Τῇ ΠΛΑΤΙΔΙ.

Ubi Schol. Τῇ πλάτιδι. Τῇ γυναικί. Παρὰ τὴν
 ΠΕΛΑΖΕΙΝ τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Eadem
 ut vides, utriusque vocis origo. Cæterum de
 his interpretamentis confer nostrum Sui-
 dam v. Ἀτέκμαστον, Ἐξ ὁμολόγου, Ἐπιτιμῶσα
 Μυριέλικτος, Προσκέμενοι. Sed hæc sunt infi-
 nita. Atque ad hanc normam castigandus
 Suidas v. Παράσασις. Παράσασις. Τὸνομα πολλὰ
 παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Ἐστὶ δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη

* Plutarch. in M. Cato. p. 360. Ὡς ἔν ὁ Σαλώπος ἐκέλευε
 ταῦτα φροντίζειν, καὶ δίδουαι τὴν κόρην ᾧ περαιρεῖται, ΠΕΛΑΤΙΝ ὅσῃ
 αὐτῷ καὶ διομένη τῆς ἐκίνας κηδεμορίας, ἐδιμίαν ὁ Κάτων ἀναβαλὼν ποιεῖν
 σάμενος, αὐτὸς ἔφη τὴν παρδίνον αἰτεῖν ἑαυτῷ.

ὡς τῶν διανομένων τὰς ἰδίας δικάς, Μένανδρος
Μισογύνη· Ἐλκει δὲ γραμματίδιον ἐκῆσε διδύρον, καὶ
παράσασις. Μία δραχμή. Quæ ita proculdubio
scribenda et disponenda sunt:

PARS
IV.

———— Ἐλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκῆσε διδύρον καὶ παράσασις ————

Μία δραχμή. Quæ verba non nisi interpreta-
mentum sunt τῶ, Παράσασις. Demetrius Pha-
leræus apud Harpocrationem: Δημήτριος δὲ ὁ
Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας, τὰς διατητὰς φησὶ
λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, ΜΙΑΝ μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως,
ἢ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ἐκάλει, ἑτέραν δὲ καθ' ὑπομνησιν
ἐκάλεσεν.* Atque hæc arte corrigendus Hefychi-

* Hinc etiam castigandus noster Lexicographus v. Ἀποφέρειν.
Ἀποδοῦναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, καὶ ἀποστρέφειν
τὰ διδανισμένα. Verba Suidæ sunt τὰ διδανισμένα. Ita enim A-
ristoph. in Eccles. v. 449.

Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, καὶ ἀποστρέφειν.

IDEM v. Πολυκράτης. Ὁ τῆς Κύπρου ἄρχων ἐπὶ Πτολεμαίῳ τῷ πα-
τρὶ ὑπάρχων, σίγην εἶχε, καὶ βίον ἰσάρετον. Μετὰ δὲ ταῦτα προβαίνειν
τῆς ἡδὴ τῆς ἡλικίας, ὁλοκληρῶς εἰς ἀσίλγειαν ἐξέκευθε, καὶ βίον ἀπρεπῆ.
Decerptum est hoc fragmentum ex Polybio lib. xvii. 36. sub
finem. ubi legitur καὶ βίον αὐτοῦ. Eadem voce utitur Polybius
lib. iv. p. 380. Ἀνθρῶπος ἀσυρῆς. Legendum igitur apud Sui-
dam, καὶ βίον ἀσυρῆς. ἀπρεπῆ. IDEM v. Χαλδαῖκοις ἐπιτηδεύμασι.
καταπορευμένοι γὰρ τῷ Περσέλει περὶ τῶν Ἰσίδωρον μιμήσειν τῶν ὀνείων καὶ
τῶν φωνῶν τῶν ἀπηχημάτων ἵνας ἐν τοῖς Χαλδαῖκοις ἐπιτηδεύμασιν, αὐ-
τοὺς ἐπεδίκευε τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως, ἄλλων τε, καὶ γυναικῶν τῶν μικρῶν
αὐτῶν, καὶ κατοικιδίων τῆς στήσεως· οἷα φασὶν ταῖς ψήφου ἐν τῇ
κατὰ τὸ πέντε. Hoc fragmentum, quod ex Damascio
scriptum, non intelligit Kusterus. Sed ἐν τοῖς est non nisi
correctio

PARS
IV.

us locis compluribus, insignibus quidem illis, sed qui in hac luce literarum, quod mireris, spissis tenebris obducti sunt. Hesych. Ἀγνηρία. Ἀνδρεία καὶ ἡγορέα, παρὰ τὸν ἄνδρα. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται. Ἡ ἰσχὺς, ὡς τό Ἀγνηρίη δὲ μιν ἔκτα ἐντέγει. Ubi notandum illud ἐντέγει. Quod quid sibi velit nescit Kusterus. Nescierunt omnes. Tu vero mecum scribe,

— Ἀγνηρίη δὲ μιν ἔκτα.

Ἐκτεινε. Nimirum verbum ἔκτεινε est interpretamentum τῆς, ἔκτα. Fidem faciet ipse Hesychius: Ἐκταν, ἔκτειναν. Est autem hemistichium istud ex Homer. II. M. 46. Quod viris doctis notatum. Confer Hesych. v. Ἐλαρ. IDEM: Κακή, πελία, ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακίης, κακικίας. Quæ ad Euripid. in Medea 1051 referenda sunt, sed a Librariis male accepta sunt. Scribendum, Κάκη, ΚΑΚΗΠΕΛΙΑ κακία.

— Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακίης.

Κακικίας. Quæ vox postrema non nisi interpretatio est præcedentis. Dicitur autem Κακ

correctio τῆς, ἐκίας. Quare hæc vox delenda est. Confer Petrus ad Julian. Orat. p. 508. IDEM v. Εἶνος. Καὶ ὁ ξινοδόχος. Ἀπότολος. Ἀσπάζεται ὑμᾶς εἶνος ὁ φίλος μῦ. Rom. xvi. 23. ubi legitur, Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάιος ὁ εἶνος μῦ. Vox φίλος est glossa. Solet Suidas. Vide nos supra v. Κατεχρῶντο, p. 327. et infra in Cur. Noviss.

πελ

πιλία, ut Ἀνηπελία, Εἰηπελία, Ὀλιγηπελία, et si
quæ alia. De quibus Cl. Bentleius ad Calli-
machi Cererem.* IDEM: Νυμφόδας, Ἀχαιοὺς,
ὃς ἦν δεινὸς, ἐπιβαίνων ταῖς νύμφαις, καὶ ἐν μύροις.
Βαβαὶ βαβαὶ βήσομαι γυναῖκες ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης.
Hæc non uno loco depravata sunt, quæ ita
reformanda et digerenda esse censeo. Νυμφό-
δας. Ἀχαιοὺς. Ὁς ἦν δεινὸς ΕΠΙΒΑΙΝΕΙΝ ταῖς νύμ-
φαις. Καὶ ἐν Μοίραις.

PARS

IV.

— Βαβαὶ, βαβαὶ, βήσομαι

ΓΥΝΑΙΚΑΣ —

Ἐπὶ τῆς ἀφροδίτης. Ita constituendus videtur
iste locus, in quo enucleando frustra laboravit
magnus Casaubonus in libello de Satyr. Poet.
p. 187. Nimirum vocem Νυμφόδας usurpa-
verat Achæus de Sileno, sive Satyrorum aliquo,
ad venerem procliviori: quem δεινὸν ἐπιβαίνειν ταῖς
νύμφαις satis eleganter vocat Hesychius. Huc
respexit Photius in Lex. MS. Νυμφόδας, ὁ
Σαληνὸς τῶν νυμφῶν ἀνὴρ. Quæ sequuntur, βα-
βαὶ, βαβαὶ, βήσομαι γυναῖκας, ex Achæo ἐν Μοί-
ραις deprompta sunt, et in sensu venereo intel-
ligenda sunt. Quod ἐπὶ τῆς ἀφροδίτης exponit
Hesychius. Quomodo alibi locutus est: Παιδι-

* Maximus apud Fabricium Bibl. Græc. vol. viii. p. 426.
ubi male Κακὴ πιλίη. Legendum:

Μῆνον μὴ τομαχοῦ ΚΑΚΗΠΕΔΙΗ βαρύνοντο.

PARS
IV.

καί, τὰ ἐρωτικά, καὶ οἱ ἐρώμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς γυναικάς συνουσίας. IDEM: Ρεῖτοί. Ἐν τῇ Ἀττικῇ οὗτοί εἰσιν οἱ πρὸς τῇ Ἑλευσίνι ρεῖτοί. Ραῦμοι. Καὶ ὁ μὲν πρὸς τῇ θαλάττῃ τῆς πρεσβυτέρας θεᾶ νομίζεσθαι, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄστυ τῆς νεωτέρας, ὅθεν τοῖς λεηραῖς ἀγνίξεσθαι τὰς διαύσεις. Ita scribendus iste locus, quem parum perspectum habuerunt Editores. Vox ραῦμοι est interpretatio præcedentis. Confer Etymol. Mag. in v. IDEM: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι κείμενος μὲν βεσάδας αὐλὰς ἐπὶ χέρσῃ, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ ἕτως ἐμβατεύει. Quæ ita scribenda et digerenda sunt, nam viri doctissimi hic nihil viderunt: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι.

————— Κεῖνος μὲν

βεσάδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

Ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ ἕτως ἐμβατεύει. Agnoscis jam opinor interpretationem manifestam verbi Ἐπιχερσεύει, eamque geminam pro more et captu Grammaticorum.* Est autem hic locus proculdubio depromptus ex antiquis Scholiis ad Sophoclis Ionem. Sed hæc fuerunt.† ADDO

* Valcken, Eurip. Diatrib. p. 201.

————— τὸν παῖδα ΧΕΡΣΕΥΕΙ μέρος.

Sed ἀλλὶ τῷ, Κεῖνος μὲν, legendum fortasse,

————— Καὶ μὲνος μὲν.

† Hac occasione corrigendus est insignis locus Sophoclis, quem Justin. Martyr citavit, Cohort. ad Gent. p. 18.

Θητοὶ δὲ πολλοὶ καρδία πλανώμενοι,

Ἰδενσάμιδα πημάτων παραψυχήν

unum locum. Hesychius: Χύτλασον, ὕγρανον, PARS
IV.
 χύτλος δὲ κρατὸς ὁ κοσ' εὐσκίος παρὴν ἑσπαρμένοις
 εἰκὴ καὶ ἐκ ἐν τάξει μένουσιν. Quæ plane conclama-
 ta sunt, sed nullo negotio sublevanda. Re-
 pono, Χύτλασον, ὕγρανον. — Χύτλος.

Χύτλος δὲ κρατὸς ΚΟΣΜΟΣ εὐσκίος παρὴν
 ἑσπαρμένοις —

Εἰκὴ καὶ ἐκ ἐν τάξει μένουσιν. Habes integrum
 versiculum cum capite alterius. Quod vero
 addit Hesychius, nihil aliud est quam expli-
 catio vocis ἑσπαρμένοις. Idem autem χύτλος
 et χύτρος. Quam vocem usurpat Diphilus
 apud Pollucem, et Leonides in Epigrammate.
 Χύτρος autem sive *ollas* in capite gestabant mu-
 lieres. Hinc κρατὸς κόσμον vocat Poeta. Aris-
 tophanes in Pluto 1198.

—— ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ αἶς τὸν θεόν
 Ἰδρυσόμεθα, λαβῶσ' ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
 ΦΕΡΕ.

Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τὰ καὶ ξύλων,
 ἥ χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπες.

Versus postremus corruptus est. De cujus lectione discrepant
 viri longe eruditissimi. Vide Bentleium ad Millium p. 12. et
 Martin, *Remarks on Eccles. Hist.* vol. i. p. 309. Sed delendus
 minime iste versiculus, quia nihil aliud est quam interpretatio
 precedentis, addita ab aliquo Librario. Hesych. ἑσπασα. Α-
 ΓΑΛΜΑΤΑ. Εἶδωλα. Ζώδια. Κυρίως δὲ, ΤΑ ΕΚ ΣΤΑΘΩΝ ΕΞ-
 ΕΜΕΝΑ, Η ΛΙΘΩΝ.

Ad

PARS Ad quem locum vide Scholiastam.*

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΩΝ νῦν ἔχεις ἐλάττω. Ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.] “Una syllaba addita versum hunc complebis: Καὶ διθυράμβων νῦν ἔχεις ἐλάττω. “Apud enarratorem Comici ad Aves 1392. “legitur: Διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττω. Sed “lectioni isti metrum refragatur. Syllaba “enim prima in Διθυραμβοποιῶν, uti et in Διθυράμβων longa est.” *Kuster*. Prima τῆ Διθυράμβος, quod virum doctissimum fefellit, nunc brevis, nunc longa est: id quod ex voce Διθυρος satis liquet. Menander apud Harpocrat. v. Παράσασις.

————— Ἐλκει δὲ γραμμαλίδιον

Ἐκεῖ σε ΔΙΘΥΡΟΝ καὶ παράσασις ———

Æschylus apud Plutarchum, EI apud Delph. p. 389.

Μιζοδόαν δὲ πρέπει

Διθυράμβον ἡμαρτεῖν

† Σύγκοινων Διονύῳ.†

Quare probo lectionem Scholiastæ ad Aristoph. Aves,

Διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττω.

* Hesychius: Ἀναδρομαί. Αὐξήσεις. Βλατήσεις. Εὐριπίδης ἰκέτιον. Ὑψιπύλη. Vox postrema est correctio præcedentis. Quare in Euripidis Hypsipyla verbum quærendum. Confer Hesych. v. Κερήνη, et notas.

† Antholog. lib. i. p. 82.

Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον.

Poeta

Μισοδύνη

†

Forasie ΣΥΓΚΟ-
ΜΟΝ.

γρωςκ. IV. 426.
Σύγκοινων Reiske.

Poetæ dithyrambici, inflati, μετέωροι, et qui
verba potius quam sensum sectantur. Hinc
Proverbium ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων. De iis quorum
verba videmus, mentem non videmus. Et hoc
verum. IN Dithyrambicis autem celeberrimus
fuit Io CHIUS, de quo Schol. ad Aristoph.
Pac. 835. cujus hæc verba sunt: ΙΩΝ
ὁ Χίος διθυράμβων, καὶ τραγωδίας, καὶ μελῶν ποιητής.
Ἐποίησεν δὲ ᾠδὴν ἥς ἡ ἀρχή·

Ἀοῖον ἡεροφείταν

Ἀστὲρα μέινωμεν,

Ἀελὺς λευκοπέρυγα πρόδρομον.

PARS
IV.

Ita scribendus iste locus, quem frustra sollicitavit Cl. Bentleius.^{p. 46} Hinc Ἀοῖος ἀστὴρ vocatus Io. De quo Aristoph. in Pac. v. 836.* Scripsit autem Io plurima, de quibus consulendus vir magnus, et supra nostrum præconium longissime positus, Ricardus Bentleius, qui de nostro Ione atque ejus scriptis doctissime et diligentissime differuit in Epistola ad Millium. Versus nonnullos ex Ionis Dithyrambis laudat Athenæus lib. ii. p. 35. ΙΩΝ δὲ ὁ Χίος φησί·

Bentleium sequitur Brunck in
Aristoph. Pac.
835.

a pag. 43 ad pag. 60.

* Notanda sunt ista Ἀστὲρα μέινωμεν. Athenæus lib. iv. p. 156. Καὶ ὁ Κικύλιος· Μᾶλλον ἄφελον, ἔφη, τὴν Θράκιον ταύτην παῖδα· παιδιὰν διεφάσκει, ἢ εἴη παρ' ὑμῶν ὥσπερ ἡγεῖται ἀγορίας, καὶ ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝ ΑΣΤΡΟΝ, ὃ φασὶ μὴ φανίσκεσθαι, οἱ τὴν χρεὴν ταύτην φιλοσοφίαι εὐρόντες, κόμμοι εἶναι μηδὲς γινώσκειν. Ad quem locum vide magnum Casaubonum.

PARS
IV.

Ἀδαμνὸν παῖδα ταυρωπὸν, νέον ἔ νέον,
Ἥδισον πόρολον βαρυγδέπων ἐρώτων,
Οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν.

Ubi fermo est de Baccho, vini venerisque subministratore, quem νέον ἔ νέον vocat Io. Sic solent Dithyrambici.* Laudatur Io in *Tragædia* a Longino, sed ita laudatur, ut homo venæ pauperioris, et ingenio mediocri: quippe qui nec magnum quidquam nec humile spirabat, sed tanquam ille Mercurius Virgili-

——— *terras inter cælumque volabat.*

Longinus Περὶ Ὑψους, §. 33. Τί δέ; ἐν μέλει μάλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν Τραγωδίᾳ ἸΩΝ ὁ Χῖος, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ὀπιφλέγῃσι τῇ φορᾷ, σθένυνται δι' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Inter Ionis Tragædias numeratur ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. Athenæus lib. xi. p. 568. Δακτυλωίων. Ἐκπωμα ἕως καλόμενον παρὰ ἸΩΝΙ ΕΝ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝΙ.

Οἷσαι δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος,

Ἐκπωμα δακτυλωίων, ἀχραντὸν πυρὶ,

Πελὶς μέγ' ἄθλον, Κάστρος δι' ἔργον ποδῶν.

* Ionis in Dithyrambis mentionem facit Schol. ad Apollon. Rhod. lib. i. v. 1165. Καὶ Ἴων φησὶν ἐν Διδοράμῃ, ἐκ μὲν τῶν πειλάγῃς αὐτὸν (Αἰγαίῃνα) παρακληθεῖσθαι ὑπὸ Θέτιδος ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία, θαλάσσης δὲ παῖδα.

Quem

1. Julian. Byzant. Brunck. II. 494. VI. 8. 201 τὰς
Βασιλιν — Δῶρα φέρει. —

φίρεσθαι. αὐτὸν. ἡμὲν Suid. V. Ἀμοιβή.
IN SUIDAM. 531

Quem locum, ut Interpretem taceam, perpe-
ram accepit magnus Casaubonus. Aliud est
δῶρον φέρειν, aliud δῶρον φέρεσθαι. Quin et Attici
Οἶσαι pro Οἶση. Theocritus Idyll. i. 3.

PARS
IV.

— μέγα Πάνα τὸ δεύτερον ἄθλον ΑΠΟΙΣΗ.

Quare dicit Io, *præmium autem dignum repor-
tabis*. Quod verum.* Quod vero sequitur Ἐκ-
πωμα δακτυλῶδον, crux Grammaticorum est: de
quo Athenæus infra. Enimvero quod probat
hic, negat ille. Sed falluntur omnes. Ἐκπωμα
δακτυλωτὸν est *proculum*, quod non torno, sed

*Euphath. in H. H. p.
p. 1412. 43. ubi cit.
secundum hujus fr.
versum.*

* Homer. Iliad. Ψ. v. 441.

Ἄλλ' ἐ μὲν ὅδ' ὥς αἴτερ ὄρεα ΟΙΣΗ αἶθλον.

Item v. 663.

Αἰτὰρ ὁ κηδεὶς δέπας ΟΙΣΕΤΑΙ ἀμφικύπελλον.

Theophyl. Simocatt. iv. 13. p. 109. Νῦν ἀρύση διὰ μικρᾶς
συμμαχίας τὴν εἰρήνην ἀθάνατον, καὶ ἂ τοῖς μυρίοις ἀγῶσι τῷ τε τῷ,
ἐξελθὼν ἀπείρω, καὶ τῷ ἐκχύτω τῆς τῶν χρημάτων καταβολῆς Ῥωμαίοις
ὑπὸ κατεργασαί, νῦν διὰ ψυχῆς ἀρετῆς, ὑπὸ μὲν τῷ καιρῷ ζητεμένη,
ἀπονομένη δὲ βασιλικῶς ἀπεργαζομένη ΑΠΟΙΣΗ, καὶ καρπώσῃ τὴν
ἐλπίδα ἡρεμίαν, πόρων ἰκτός. Confer et eundem supra p. 54. et
Æschinem contra Timarch. p. 45. Hinc explicandus Suidas
Ἰ. Ἀμαχοι. Αἰλιανός. Ἰχθύων δὲ ἀπηνέγκαιον πλῆθος ἄμαχον. Quem
locum non intellexerunt Interpretes. Respexit forsitan Ælianus
ad Epigramma in Anthol. Ceph. N°. 578.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ. Brunck. I. 254.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίερωτον ἀπηνέγκαιον σαγηνεῖς

Ἄνδρα, πολύνκλαυτον ναυιλίης σκίβαλον.

Κίρδια δ' ἐκ ἰδιώξει, ἂ μὴ διμιφ, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς

Ἰχθύσι τῇ δ' ἐλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάδῳ.

Ἵν' ἡχθὼν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον· ἀντί γε λοιπῆς

Σαρκὸς τὴς σαρκῶν γευσάμενος ἐπείχης.

L 1 2

manu

PARS manu sive *digito* affabre factum est. Athenæus
 IV. lib. xi. p. 480. Διαφοροὶ δὲ κύλικες γίνονται καὶ ἐν
 τῇ τῆ συσσίτε ἡμῶν Ἀθηναίᾳ παλῖδι Ναυκράτει· εἰσι
 γὰρ Φιαλῶδεις μὲν καὶ καλὰ τόνον, ἀλλ' ὥσπερ ΔΑΚΤΥ-
 ΛΩΙ πεποιημένα, καὶ ἔχουσιν ὅσα τέσσαρα, καὶ αὐθι-
 μένα εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. Qui locus eximius
 est. APGEIOI. Quam fabulam laudat, et solus
 quidem, quod sciam, laudat Hesychius: Σάρον.
 ΙΩΝ APGEIOIS· Ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον. Θέλει δὲ
 λέγειν ὅτι ἀχρηστοὶ εἰσὶ διὰ τὸ γῆρας. Quæ deprava-
 tissima sunt, et Bentleii acumen eluserunt.
 Repono, Ἰων Ἀργείοις·

— Ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον.*

Agnoscis jam trimetri fragmentum. Nimirum
 Io senes quosdam, tanquam scopas esse dicit,
 usu et vetustate detritas. Hæc mens Poetæ.†
 Callimachus in Delo, 225.

Ἀσπρίη πόντοιο ΚΑΚΟΝ ΣΑΡΟΝ —

Ὅφελμα vocat Hipponax apud Schol. Lycoph.
 1165.

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριῶσι μάρτυσι, (α)

Ὅπῃ τὸν ἔρπιν ὁ ΣΚΟΤΙΟΣ καπηλεύει,

Vol.

* Plutarch. in Dio. p. 211. Εἶδε γυναῖκα μεγάλην, γὰρ καὶ
 προσώπῳ μηδὲν ἐριννίος τραγικῆς παραλλάττεισαν, ΣΑΙΡΟΥΣΑΝ
 καλύντῃ τινὶ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ.

† Plutarch. apud Stobæum p. 875. Γέρον· αὐτότος, ὡς
 τρεῖς παλαιοί, εἰς ἑδὲν ἔστιν εὐθέος.

(β) Edit. Francof. 1521.
 Et Antonio.

(α) Iambum in sexta sede ressuisset sazon. Secunda Ἀνθράκω
 in μάρτυσι brevis est. Lucif. Herc. Par. 174. Σὺν μάρτυσιν θεοῖς

Ἀνθρώπον εὗραν τὴν στεγὴν οφθαλόντα, PARS IV.
 Οὐ γὰρ παρὴν οφθαλμα, πυθμένι ταιῆς.

Ita legendus et distinguendus iste locus, quem non intellexerunt Editores. ΟΜΦΑΛΗ. Fa-

bula satyrica. Photius in Lexico inedito: *Hæc diderat Alberti in Hesych. T. 1509. 8. V.*
 Εὐκῆλον, εὐκαυσον, εὐχισον. ΙΩΝ ΕΝ ΟΜΦΑΛΗ. *Εὐκῆλον δρυός.*

Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὐκῆλον δρυός.

Quæ, tacito Ionis nomine, leguntur etiam apud *i. qui addit: ἕως ἔργου*
 Etymologum v. Εὐκῆλον. Huc respexit Hesychius: Εὐκῆλον δρυός. Εὐχισον, εὐχῆλον, εὐκαυσον. *ταὶ εἰς τὸ ρητορικόν.*

Lege, Εὐκῆλον δρυός. * ETYMOLOGUS: Πῖθι Πακ- ** sic Salmaf. Junius.*

τωλῆ ρῶας, ἀντὶ τῆς, πῖε. ΙΩΝ ΕΝ ΟΜΦΑΛΗ.

Scribe,

— Πῖθι Πακτωλῆ ρῶας.

Est posterior pars trimetri. Πακτωλῆ ρῶας. *Aurum potabile.* Quod de homine Φιλαργύρω five φιλοχρύσῳ intelligendum. Hinc Eupolis de Πί- *ἐν Ἀρτεμίδωρι*
 sandro apud Schol. ad Aristoph. Av. 1555.

Πείσανδρος ἐς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο.

De quo nos ad Suidam v. Πείσανδρος. ¹ HESY- ² Part. III. 67.

CHIUS: Ἐρρωπίζομεν. ΙΩΝ ΟΜΦΑΛΗ. Τινὲς
 ῥωπίζειν ἀπέδωσαν τὸ ἀτεχνιεύεσθαι καὶ ἀμαθητεύεσθαι.
 Κακῶς. Ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτός καὶ ποικίλος φόρτος

Vol. II.

* Plutarch. in Marcello, p. 250. Δρυὸς γὰρ εὐκῆλον πρέμνον
 ἔρεον καὶ μέγα τεμνόν. Hic legendum, Δρυὸς γὰρ ΕΥΚΕΑΤΟΥ, five
 cum Stephano, Δρυὸς γὰρ ΕΥΚΗΛΟΥ. Ad Ionem nostrum re-
 spexit Plutarchus.

PARS
IV.

ὃ ABEBΑΙΟΣ. Ita proculdubio scribendus iste locus, qui viros eruditissimos admodum exercitos habuit. Diogen. Proverb. v. 97. Κεραμείως πλεῖστος. Ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ ABEBΑΙΩΝ καὶ εὐθραύτων. Plutarch. de Solert. Animal. p. 969. Τεκμαιρομένη μὴ γεγονέναι διὰ βλάβης τὴν πῆξιν, ἀλλὰ ΛΕΠΤΗΝ ΚΑΙ ABEBΑΙΟΝ.* Atque hinc emendandus Plutarchus in Amator. p. 752. loco plane conclamato, et qui omnes Interpretes elusit: Ὅθεν οἱ νῦν ἔχουσιν αὐτοὶ προτείνειαι καὶ περικόπασιν, ὥσπερ ὠκύπτερα, τῶν γυναικῶν τὰ περιττὰ χρήματα, τρυφὰς ἐμποιεῖν καὶ χαυνότηας ἐκβεβαίως καὶ κιλίως, ὅφ' ὧν ἐπαιρόμεναι πολλάκις ἀποπέτοιαι. Ubi notandum illud κιλίως. Quæ vox nulla est. Rescribendum omnino, χαυνότηας ABEBΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΟΥΣ. Voluptates multifarias et nullius pretii. Qua emendatione nihil verius. ATHENÆUS lib. xi. p. 501. ΙΩΝ ἐν Ὀμφάλῃ.

————— Ἴγ' ἐκφορεῖτε, παρθένοι,

Κύπελλα καὶ μεσομφάλας —————

Quo respexit Hesychius: Μεσομφάλας, Φιάλας. Ἴων Ὀμφάλῃ.† ATHENÆUS lib. x. p. 411. ΙΩΝ

* Hesych. Καιρὶὰ μέση. Τὰ λεπτὰ, ABEBΑΙΑ. Ita legendum cum Cl. Abresch. Vide notas ad locum.

† ATHENÆUS Lib. xv. 12. p. 690. ΙΩΝ ΟΜΦΑΛῃ,

————— Βάκχαρις δὲ καὶ μύρα

Καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἶδεναι χροὺς

Ἄμεινοι, ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρέπον.

δὲ ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας τὴν Ἡρακλέους ἀθηφαγίαν Πιπέρει. PARS
IV.

—— Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας
Κατέπινε καὶ τὰ καῶλα καὶ τὰς ἀνθρακας.

Hæc viris doctissimis minus arridebant. Casaubonus, ὑπὸ τῆς εὐφαγίας. Cl. Bentleius, τῆς βελιμίας. Uterque fallitur. Εὐφημία est *favor, plausus Omphalæ*. Nimirum Hercules, ut applauderetur, et ab Omphala gratiam iniret, patrimonium suum abligurivit. Quod et alii complures fecerunt. Hic sensus loci est. Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam v. Σύρφαξ. Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλείω πρὸς τοιαύτην μαίνεαζ δόξαν, τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος EN ΕΥΦΗΜΙΑΙΣ ἀνακαλεῖαζ Πύρρον. Hanc autem ambitionem ejus et insanum gloriæ studium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum vocantis, incendebant. Elegans autem illud de homine nepote, καλαπίνειν τὰς ἀνθρακας. Euphro Comicus apud Athenæum lib. ix. p. 377. E,

—— Εἴ σε λήφομαι

In primo versiculo legendum BAKKAPIN δὲ καὶ μύρα. Recte autem τρόπον. *Manner of life*. Quam vocem frustra sollicitarunt Canterus et Casaubonus. Lucian. vol. i. p. 51. Edit. Hemsterhus. Καὶ παιδεύειν ἐπιχείρει αὐτὸν, ὁ πικρῶς, ἐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἰλιυδέρῃ τῇ πόλει, καδ' οἱ τινα ΤΡΟΠΟΝ βέλοιντο, βῶν.

Nūn

PARS
IV.Νῦν μὴ καλεομένης καὶ ΤΟΤΕ ΑΝΘΡΑΚΑΣ,
Ἀπόλωλας* ———ΦΟΙΝΙΞ Η ΚΑΙΝΕΤΣ. Athenæus lib. x. p.
451. ΙΩΝ δὲ ἐν Φοίνικι ἢ Καινῇ δρυὸς ἰδρωτὰ ἔρηκε
τὸν ἴζον ἐν τέτοις.

———— Μ' ἰδρὼς δρυὸς

Καὶ θαυνομένης ῥάβδος, ἢ τ' Αἰγυπλίῃ
Βόσκει λινῆλκος χλαῖνα, θήραγρος πῶδῃ.

Ita scribendus iste locus. Λινῆλκος χλαῖνα est *rete
loris sive funiculis aptum. A net.* Ægyptus au-
tem lino abundabat. Hinc Αἰγυπλίῃ vocatur. In-
terpretes de *penula linea* acceperunt: in quo falsi
et ridiculi sunt. Θήραγρον πῶδῃ recte exponit Io.
XITΩΝΑ τριγλοφόρον vocat Satyrius in Epigram-
mate. *A fishing net.* Hinc eleganter Achilles in
Amor. ii. 117. Πρὸ καλέμην μὲν γὰρ ἐγὼ λέοντα, ὀλίγος
δὲ με ἤγρευσεν ΑΡΑΧΝΗΣ ΧΙΤΩΝ.† Cæterum hic
sermo est de homine, nescio quo, qui vitam au-
cupio et venatu sustentabat. ΦΟΙΝΙΞ ΔΕΥΤΕ-
ΡΟΣ. Hesychius: Τιμαλφῆς, ἔλιμος, τιμὴν ἀλφαί-
νεσα. ΙΩΝ Φοίνικι δευτέρῳ. Τινὲς μὲν τὴν ἰώνιον.

* Vide nos supra p. 533.

Ἐξανδρακώσας πυθμὲν' εὐκηλον δρυὸς.

Antigonus Caryst. Cap. CLI. Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρακῶν χά-
ραν, φησὶν ποταμὸν προσαναγορευόμενον Πόνιον, καταφέρειν λίθος ΑΝΘΡΑ-
ΚΩΔΕΙΣ.† Ἀράχνης χιτῶν. *A Spider's web.* Ἀράχνης πῆπλον vocat Phi-
loxenus apud Athenæum lib. xiv. 12. p. 643.

Scribendum,

Bounek. II. 276.

Scribendum, τινὲς μὲν τὴν ΕΥΩΝΟΝ. Vox τι-
μαλφῆς duplici sensu gaudet. Hinc nunc ἐντι-
μος carus, nunc εὐωνος vilis est. Hæc mens Lexi-
cographi. ΕΛΕΓΕΙΑ. Schol. ad Aristoph. Pac.
835. Ἐγραψε καὶ Σκόλια, καὶ ΕΛΕΓΕΙΑ, καὶ καίλο-
γάδην τὸν Πρεσβευτικὸν λεγόμενον. Athenæus lib.
xi. p. 496. C. Προχύτης, εἶδος ἐκπώματος, ὡς Σι-
μάρκτος ἐν τετάρτῳ Συνωνύμων. ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος ἐν
Ἐλεγείοις,

PARS
IV.

Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραιες
Κιρνάνῳ προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις —

Quæ integriora leguntur supra p. 463. A. Καὶ
ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος φησί·

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτὴρ τε πατὴρ τε,
Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραιες
Κιρνάνῳ προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. Ὁ δὲ χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
Σπένδοντες δ' ἀγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήῃ τε,
Προκλεί, Περσεΐδαις τ', ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι,
Πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδή·
Ὅρχεσθω τις· ἐκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης
Ὅν τινα δ' εὐειδὴς μέμναι θήλεια πάρευνος,
Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πείσεται.

Versus elegantissimi, sed Hexameter secundus
vitii manifestus est. Emendabat Cl. Bentleius,

— ὁ δ' ΕΚΑΣΤΟΣ

Οἶνον ἔχων χειροῖν ΙΖΕΤΩ εἰς ἔδαφος.

Quod

538 E M E N D A T I O N E S

PARS IV. Quod ingeniosum quidem est et Bentleium sapit. Sed res minori molimine restituenda est. Rescribo certissima, opinor, emendatione,

————— ὁ δὲ ΧΡΥΣΗΣ

Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἑδάφος.*

Χρύσης five CHRYSSES est nomen sacerdotis: quod ex Homero satis notum.† Lucian. de Sacrificiis: Ταῦτα δὲ οἶμαι καὶ ΧΡΥΣΗΣ ἐπιστάμενος, αἶτε ἱερεὺς καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός. Nimirum hic sacra res agitur. Haud aliter Eubulus in Ulyse apud Athenæum lib. xi. p. 478. C.

————— ὁ δὲ ΙΕΡΕΥΣ Εὐήγορος

Ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἐσῶς, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων,
ΟΙΝΟΝ ΕΞΕΣΠΕΝΔΕ κοτύλῳ —————

Ita scribendi sunt isti Trochaici. Notandum vero illud, ἱερεὺς καλὴν σκευὴν ἔχων.‡ Virgilius,

————— et longa veste sacerdos.

* Athenæus lib. xii. 9. p. 537. Ἐραν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρω σπευδαίῳ, καὶ οἶνον εὐώδει τὸ δάπνιδον. Nostram emendationem recepit Cl. Brunckius, quem vide Analect. vol. i. p. 161.

† Confer Apollon. in Lexico in Bibl. Coislin. p. 460. v. ἱερεὺς.

‡ Andocides in Orat. i. p. 229. Καὶ ἡ βελὴ ἱπεῖδῃ ἦν πλήρης ἀναγὰς Καλλίας ὁ Ἰπποκλέης ΤΗΝ ΣΚΕΥΗΝ ΕΧΩΝ, λέγει ὅτι ἱερεὺς ῥία κίῳται ἐπὶ τῷ βαιμῷ.

Vol. I. p. 528.

ἐν Ὀδυσσεὶ ἢ
πανόπλειαις.

Apoll. Lex. Vol. I.
430.

Idem

Idem autem νίζεν εἰς ἑδαφός et νίζεν ἑδαφος.* Huc PARS
manifesto respexit Horatius, perpetuus Græ- IV.
carum elegantiarum sectator: Π. XIV. 27.

— MERO

TINGET PAVIMENTUM *superbis*
Pontificum potiore cænis.

Ita legendus est iste locus. ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ.† Io-
nis ἐν Ἐπιδημίαις meminit Athenæus lib. iii. p.
93. et lib. xiii. p. 603. ubi exstat luculentis-
simum ἀποσπασμάτιον, quod, quia festivum
admodum et venustum est, et viris doctissimis
minus perspectum, hic ὁλόκληρον subjiciam:
ΙΩΝ ἔν ὃ ποιητῆς ἐν ταῖς Πηγροφόμεναις ΕΠΙΔΗ-
ΜΙΑΙΣ γράφει ἔτως· Σόφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ
συνήντησα, ὅτε ἔπλει ἐς Λέσβον στρατηγός, ἀνδρι
παιδιώδει παρ' οἶνον καὶ δεξιῶ. Ἑρμησίλειω δὲ ξένος οἱ
ἑόντος καὶ προξένος Ἀθηναίων ἐσιῶντος αὐτόν, ἐπεὶ παρὰ
τὸ πῦρ ἐς ὧς ὁ τὸν οἶνον ἐγχείων, παῖς ἐὼν δῆλος ἦν, εἶπε
τε, Βάλει με ἡδέως πίνειν; φάνηος δ' αὐτῷ· Βραδέως
ταῖνον καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Ἐτι
πολὺ μᾶλλον ἐρυθρίασαντος τῷ παιδὸς, εἶπε πρὸς

* Euripides in Hippolyto, v. 654.

† Ἀ γὰρ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομῶξομαι,

ΕΙΣ ΩΤΑ ΚΑΥΖΩΝ —

VI. III.

† Huc referendus Plutarchus in Cimon, p. 118. ubi Ionis
locus præclarus: Συνδειπνήσαι δὲ τῷ Κίμωνι φησὶν ὁ ΙΩΝ παντάπασι
μεγακίον, ἥκων εἰς Ἀθήνας ἐκ Χίῳ παρὰ Λαομέδοντι· καὶ τῶν ἀπονδῶν
γενομένων, παρακληθέντος ἄσαι, καὶ ἄσαντος ἐκ ἀηδῶς ἰπαινῶν τὸς πα-
ντάπας ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλῆος· ἐκείνον γὰρ ἄδειν μὲν ἐ φάναι μαθεῖν,
καὶ κινδερῆσαι· πόλιν δὲ ποιῆσαι μεγάλην καὶ πλευσίαν ἐπίστασθαι.

Τὸν

PARS
IV.

τὸν συνκατακείμενον, ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν
εἶπας·

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρήσι φῶς Ἑρώλος.*

Καὶ πρὸς τόδε ἡμείφθη ὁ Ἑρετριεύς ἢ Ἐρυθραίῳ
γραμματῶν ἐὼν διδάσκαλος, Σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἰ,
ὦ Σοφοκλῆς, ἐν ποιήσει, ὅμως μὲν τοι γε ἔκ εὖ εἶρηκε
Φρύνιχος, πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τῷ καλῷ·
εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψει τετὶ
τῷ παιδὸς τὰς γνάθους, ἔκ ἂν εἴ τι καλὸς φαίνοιτο·
ἔκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν
ἂν. Γελάσας ἐπὶ τῷ Ἑρετριεῖ Σοφοκλῆς, Οὐδὲ τόδε σοὶ
ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς
Ἑλλήσιν εὖ εἰρηάζ,

Πορφυρεὺς ἀπὸ σόματος ἰῆσα φωνὰν παρθένης.

Οὐδ' ὁ ποιητής, ἔφη, λέγων· Χρυσόκομαν Ἀπόλλωνα.
Χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τῷ θεῷ κόμας,
καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ
φῶς, Ῥοδοδάκτυλον. Εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρώμα βά-
ψαι τὰς δακτύλους, πορφυροβαφεῖς χεῖρας καὶ ἡ γυναῖς
καλῆς ποιήσεται. Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἑρετριεύς ἐνωπήθη
τῇ ἐπιρραπίσει, ὁ δὲ πάλιν τῷ παιδὸς τῷ λόγῳ εἰχέλο.
Εἶρητο γὰρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακ-
τύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθαροῦ τὸ κάρφος. Φάντος δὲ καθ-

* Athenæus lib. xiii. 3. p. 564. Φρυνίχου τε ἐπὶ τῷ Τρωίῳ
ἔφη,

Λάμπειν ἐπὶ πορφυραῖς παρήσι φῶς Ἑρώλος.

Quod perinde est.

ορεῖν· Ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σε. Προσαγάγοντος δ' αὐτῷ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγχεύει τὴν κύλικα τῷ ἑαυτοῦ στόματι ἤγειν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσπόμενα γένῃται. Ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλεονέκτων, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν ἐπικροτησάντων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῇ, ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, Μελετώ, ἔπειτα, στρατηγεῖν, ὧ ἄνδρες· ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' ἐκ ἐπίστασθαι. Ἀρ' ἔν ἐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγεν τε καὶ ἔπρησεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσοι. Τὰ μὲν τοι πολιτικά ἔτε σοφός, ἔτε ρεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἰς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. Locus elegantissimus. Primum notandum illud, Παρὰ τὸ πῦρ ἐς ὧς ὁ τὸν οἶνον ἐγχεύων, παῖς ἐὼν δηλῶ ἦν. *Servus, qui a cyathos erat, ad ignem adstabat. Hinc puer manifestus.* Hæc mens Ionis. Interpres autem nihil videbat. Deinde scribe, ut Græca sibi constent, Οὐκ ἄρα δὴ — EIKAZON AN. *Quare haud equidem compararem. Haud adsimilarem.* Quod vero sequitur, πορφυροβάφης χεῖρας, καὶ ἐ γυναῖκος καλῆς, frustra defendit Cl. Casaubonus. Scribendum proculdubio, Πορφυροβάφης χεῖρας. *The hands of a purple-dyer, and not of a fine woman.* Glossæ: Πορφυροβάφης. *Purpurarius.* Deinde notanda locutio, ἐνωπήθη τῇ ἐπιρραπίσει. Quæ singularis elegantia est. Nos Angli; *A rap upon the*

knuckles.
Procopius. *Bell. Goth. I. 2. v. 1. p. 311.*
ἡ ἀμαλασθέντα καὶ ἀταλέρικα: καὶ πολεῖ ἡ κή-
της ἀμαλάνοντα τι ἐν τῷ κοινῷ τὸν
παῖδα λαβῶσα, ἐρέεπισσε.

PARS
IV.

knuckles.* De verbo autem Νωπεῖαδ^χ consulendus Cl. Bentleius in Epistola ad Millium.^{p.} Denique quod legitur, ἔλεγεν καὶ ἔπρωσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσοι, longe ineptissimum est. Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ ΠΑΙΖΟΙ. *Cum biberet, vel hilarior esset.* Io in Elegis supra:

ΠΙΝΩΜΕΝ, ΠΑΙΖΩΜΕΝ, ἴτω διὰ νυκτὸς
ἀοιδῆ.†

Idem apud Athenæum lib. x. p. 447.

ΠΙΝΕΙΝ ΚΑΙ ΠΑΙΖΕΙΝ, καὶ τὰ δίκαια Φρονεῖν.

Atque hæc noster Io de Sophocle, qui εἰς τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων scilicet. *An honest well-meaning man.* Quod quidem animal haud contemnendum est. ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ. Io in *Cbii* primordiis laudatur Etymologo. Laudatur etiam Scholiastæ ad Aristoph. Pac. 835. Huc facit Pausanias in Achaicis,² nec non Athenæus lib. x. p. 426. cuius verba sunt: Περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως ΙΩΝ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ Φησὶν, ὅτι εὐρῶν ὁ μάντις Παλαμῆδης ἐμαντεύσατο πλεῖν ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησι πίνασι τρεῖς πρὸς ἓνα κυάθους. *Hujus vini temperationis meminit Io poeta in li-*

1. v. Λόγχα.

2. p.

* Vide nos in *Cur. Noviss.* v. Ἐπιεραπίζον, ubi de hac voce plenius agitur. *Vol. III. 69.*

† Sic Aeschyl. *Sept. Th.*

† Notandum et illud, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδῆ. Euripides in *Iphig.* in *Aulid.* v. 1470.

———— ἴτω δὲ Δαναΐδαις εὐφημία.

¶ Neque Bentleii, neque Tourii emendationem probare possum. Mallem legere: ὅτε εὐρῶν ὁ μάντις Constructio erit, Ἐμαντεύσατο πλεῖν ἔσεσθαι ΕΥΡΩ Navigationem fore secundam. *Tyrowhitt. IV. 4*

bro de CHIO, ubi dicit, quod augur Palamedes vaticinatus est, feliciter navigaturos ex Græcis illos, qui tres aquæ cyathos cum uno vini bibissent.

Hæc prosaica sunt, ut recte vidit Bentleius, et ridicula. Quin et illud εὐρών viro doctissimo minus satisfecit. "Quorsum pertinet illud

"εὐρών? quid reperit? quod pueri clamitant "se in faba reperisse? ego vero ausim asseverare "sic a doctissimo Grammatico fuisse scriptum:

"Ὅτι ὁ οἰωνόμεντις Παλαμῆδης ἐμαντεύσατο." Hæc ille. Est qui ita interpretetur; Dicit Io, Pa-

lamedem, qua erat solertia, comperisse et de Græcis vaticinatum fuisse. Hæc mens verborum est. Sed hæc jocosa et συμποτικά sunt. Qua-

re, aut plurimum fallor, aut certam quandam μαντικῆς speciem hic video, qua Palamedes,

ut erat homo festivus, tunc temporis erat usus. Equidem rescribendum censeo, ὅτι ὁ ΑΛΕΥΡΟ-

ΜΑΝΤΙΣ Παλαμῆδης ἐμαντεύσατο. Quod Pala- medes per farinam vaticinatus est.* Oi Ἀλευρο-

μάντις sunt qui per farinam vaticinantur. Quod genus divinationis vetustissimum. Hesych.

Ἀλευρόμαντις, ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι. Theodoret. Græc. Affect. Serm. x. p. 135. 50. Edit. Sylburg.

Καὶ τὰς μαντικὰς ἐπενόησαν μαγανείας, ΤΟΤΕ

* Artemidorus lib. ii. 74. p. 156. Τυρομάντις, γυρομάντις. Una vox alterius glossa est. Vide Cl. Reisk. Animadvers. p. 691. Legendum, Ἀλευρομάντις, vel Πυρομάντις.

PARS
IV.

ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΣ, καὶ Στερομάντεις, καὶ Νευο-
μάντεις. Clemens Alexandrinus, Cohort. p. 10.
Διγῆσαι ἡμῖν καὶ τῆς ἄλλης μαντικῆς, μᾶλλον δὲ μαν-
ικῆς, τὰ ἄχρηστα χρήσιμα· εἰ δὲ βέλει, καὶ Τερατοσκό-
πας καὶ Οἰκονοσκοπας, καὶ τὰς ὁνείρων ΑΝΙΕΡΩΝ ΚΡΙ-
ΤΑΣ ΑΚΡΙΤΟΥΣ σὺν αὐτοῖς. Στῆσον δὲ ὁμᾶ παρὰ
τὸν Πύθιον ΤΟΥΣ ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΣ ἄγων καὶ κρι-
τομάντεις, καὶ τὰς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τέλειμην-
ας Ἐγλασεμύδας. Ita scribendus iste locus, qui
vulgo inquinatus admodum est. Eleganter
Clemens, τὰς ὁνείρων ἀνιέρων κριτὰς ἀκρίτας. *Som-
niorum, in quibus ἔδεν ἱερὸν, iudices non iudices.*
Sic supra μαντικῆς μανικῆς, ἄχρηστα χρήσιμα. Sed
ad hæc levia non attenderunt eruditissimi
Editores. Cæterum, ut nostrum Ionem, quan-
tum possum, demerear, addam locum Hely-
chii, qui pene me fugit, ubi nostri Poetæ men-
tio est: Νυμφαῖον ὄχθον. *ΙΩΝ ὁ πάρος, ὃν ὁ Ἀλ-
φειὸς τὴν Ἀρκαδίαν παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας
Γλυφὰς διέρχεται.* Frustra corrigunt viri eru-
diti, Ἴων ὁ Πάριος. Qui nullus fuit. Sed lo-
cus qui et paulum luxatus est, facile sanandus
est. Repono, Νυμφαῖον ὄχθον. Ἴων. Ο ΠΑΓΟΣ
ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ, ὃν ὁ Ἀλφειὸς παραμειβόμε-
νος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. *Per Νυμφαῖον
ὄχθον, mons sive πάγος Arcadiæ intelligendus
est, quem Alpheus fluvius præterlabitur.** He-

* Huc referendus Philostratus in Epist. xlii. p. 932. Οὐκ
ἰθαύμασας τὸν Ἀλφειὸν; ἐκ ἱππῆς τῷ Νυμφίῳ;

fych. Πάγος, ὄχθος. Nihil verius aut lenius.* PARS
Agnoscis autem partem priorem IONIS ver- IV.
ficuli, IV.

Νυμφαῖον, ὄχθον —

ADDO alterum locum, ubi Io commemoratur.

Hefychius: Πυκνὰ, πτερά. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικασ-
τήριον τὴν πνύκα. Ἰων. Quid? an Πυκνὰ sunt
πτερά? Nugæ. Articulus hic cum præceden-
te connectendus est, atque ita scribendus:
Πυκνὰ, συχνὰ, συνία, παλαιά. ΠΥΚΝΑ ΠΤΕΡΑ.
Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν Πνύκα. ΙΩΝ. Dicit
Hefychius, idem esse Πύκνα et Πνύκα. Quo-
modo Io cum aliis erat locutus. Confer Ari-
stoph. Eccles. 221. 283. Verba autem illa,
Πυκνὰ πτερά, quod nostros Editores fugit, de-
prompta sunt ex Homer. II. A. 454.

243.

Ἄ δ' αἶλ', εἰ μὲν σοι γε πατήρ ἢ πότνια μήτηρ
Ὅσπερ καὶ φαιρήσῃσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὀμηγερέσσι σ' εὐρύσουσι, περὶ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ
βαλόντες.†

* Dionys. Halicarnass. Lib. iv. p. 211. Διελὼν δ' ἔν ὁ Τύλ-
μος εἰς ὑποσας δὴ ποτε μοῖρας τὴν γῆν, καὶ τὰς ὄρεινους, καὶ πολλὰ τὸ
κεφαλὰς τοῖς γεωργοῖς παρέχειν δυσησομένους ΟΧΘΥΣ, κρησφύγετα
κατισκίασιν, Ἑλληνικοῖς ὀνόμασιν αὐτὰ καλῶν ΠΑΓΟΥΣ.

Vol. II. 674. Id. Reiskii

† Huc respexit auctor Epigrammatis in Anthol. Reisk. p. 156. Brunck. III. 235.

— Περὶ δὲ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ βαλῶσα.

Quæ locutio restituenda Homero Odyss. B. 151.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην αἰγὸρην πολέφημον ἐκέδην,
Ἐνδ' ἐπιδιπνέοντι τιναξάδην ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ,
Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοιο δ' ὄλεθρον.

"que est varia lectio.

VOL. II.

M m

Poeta

546 EMENDATIONES

PARS Atque hinc vox Πυκνόπτερος apud Sophocl.
IV. Oedip. Col. 17.

*Sic Brunck; nisi
quod Έσω legit.*

ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΙ δ'
Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐσομᾶσ' ἀηδόνες.

Vol. II. p. 99.

Ita scribendus iste locus. QUIN et elegans nostri CHII fragmentum, ex Tragœdia aliqua depromptum, quod detexisse videor, hic tecum, vir eruditissime, communicabo. Plutarchus in Coriolano: Οὐ γὰρ ἐκ φιλονεικίας, ἔδδ' πολιτικῆς μάχης, ἢ ἀμίλλης, ὡς ἐκείνος, ἀλλ' ὀργῇ χαριζόμενος παρ' ἧς ἔδδ' ἐν Φησὶν ὁ Δίων ἀπολαβεῖν χάριν, πολλὰ τῆς Ἰταλίας μέρη συνείαράζε, καὶ πολλὰς πόλεις ἔδδ' ἀδικέσας τῷ πρὸς τὴν πατρίδα θυμῷ πρὸς ἀνάλωσε. Neque enim ex contentione, neque ex civili concertatione, sicut ille, sed iræ indulgens, a qua nemo unquam, ut inquit Dio, gratiam reportavit, multas Italiae partes concussit, multasque nihil merentes ob indignationem in patriam adfixit urbes. Quisnam fuerit iste Dio, quem hic laudat Plutarchus, juxta scio cum iis qui nesciunt maxi-

Brunck. III. 152.

Poeta, nescio quis, in Stratonis Anthologia inedita:

Τὸν καλὸν ἔχ' ὀρώω Διονύσιον· ἄρα γ' ἀναρθεῖς,
Ζεῦ πάτερ, Ἀθανάτοισι δεύτερος οἰνοχοεῖ;
Αἰεὶ δὲ τὸν χαρίεντα, πολλὴ ΠΙΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ ΤΙΝΑΞΑΣ,
Πῶς ἔφες; μὴ περ κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει.

Ita scribendum istud Epigramma. Confer Brunck. in Analect. vol. iii. p. 258. et D'Orvill. ad Charit. p. 24.

mc.

me. Scribendum sine dubio: Ὀργῇ χαριζόμενος, PARS IV.
 παρ' ἧς ἔδνα φησὶν ὁ ΙΩΝ ἀπολαβεῖν χάριν. Quod
 et Cl. Bryano suboluisse video. En locum ip-
 sum Ionis, ad quem respexit Plutarchus. Est
 autem inter ἀδελφότης apud Stobæum Grotii
 p. 103.

A. Ἐπίχρες ὀργιζόμενος. B. Ἀλλὰ βέλομαι.
 Οὐδεὶς γὰρ ΟΡΓΗΣ ΧΑΡΙΝ ΑΠΕΙΛΗΦΕΝ,
 πάτερ.

A. *Iram moderare.* B. *Id quidem volo, pater.*
Nam ira indulgenti nullam referet gra-
tiam.

Quæ Menandro temere adsignavit Cl. Clericus.*
 Atque hæc hæctenus de Ione Chio. Memi-
 nisti autem, vir doctissime, unam ex Ionis
 fabulis ΟΜΦΑΛΗΝ fuisse inscriptam, atque
 eam quidem satyricam. De qua nos supra.
 In qua Hercules cum Omphala sua, veste
 muliebri tectus, res non suas minus dextre,
 ut fieri solet, administrabat, et proinde san-
 dalio caput commitigatus, risum jocumque

*In Cler. Edit. 210. p. 20
 Menandro ad:
 Signat Grotius in
 Excerpt. p. 748.*

* Ionis fragmentum extat apud Philonem vol. ii. p. 466.
 Τὸ δὲ περὶ τῆς ὀργῆς ἐναγωνίᾳ, μένεται καὶ ὁ τραγικὸς ΙΩΝ διὰ
 τούτων.

Οὐδ' ὅγε σῶμα τυπείς, διφρεῖς τὲ
 Κόρας, ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
 Ἀλλ' ἐλιγοδρανέων φθογάζειαι.
 Θάνατον δ' ὅγε δολοσύνας προβέβηκε.

*Grotius. Exce.
 449.*

PARS
IV.

spectatoribus præbebat. Rem elegantissime depinxit Lucianus in libello de Conscrib. Historia, cujus verba hic adscribam. Ἑωρα-
κέναι γάρ πᾶς σε εἰκὸς γεγραμμένον ΤΟΝ ΕΝ ΑΤ-
ΔΙΑΙ ΗΡΑΚΛΕΑ ΤΗ ΟΜΦΑΛΗΙ ΔΟΥΛΕΤΟΝ-
ΤΑ, πᾶν ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκέσθη μὲν
τὸν λέοντα αὐτῷ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ
χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν ἔσαν, αὐτὸν δὲ ἐν
κροκαλῶ καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοισι, καὶ παϊόμενον
ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ καὶ τὸ θέαμα αἰσ-
χισον, ἀφεστῶσα ἡ ἐοδὴς τῷ σώματος, καὶ μὴ προσίζά-
νεσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀχρημόνως καταθελυνό-
μενον. Nihil festivius aut γραφικώτερον. No-
tandum vero illud, τὸν λέοντα αὐτῷ περιβεβλη-
μένην. Λέων est *pellis leonina*. Ὡς βῆς *tergum
bovinum*. * Ἑλέφας *dens elephantis*. Ταῦρος *gluten
taurinum*, sive *ex corio taurino confectum*. † Hinc

* Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 3. Συνοικεῖται γὰρ ἡ μορφή
τῷ θεῷ τῷ περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα, ἢ λίον καὶ σι-
λήνης, καὶ μνήσκεις φασὶν εἶναι, τὸ δὲ ΠΑΡΔΑΛΙΝ εἰληφθαι, τῆς γὰρ
φαντασίας εἵνεκα. Heinsius in Adversar. lib. ii. 16. p. 341.
Taurus: Corium sive tergum taurinum. Papinius Thebaid.
vii. 311.

—— Clypei septempace tauro
Læva ter infuto servans ingentia ferro
Pectora: nam tergo nusquam metus ——

Claudianus Lib. ii. in Eutropium:

Non septem vasto quatiens umbone *juncos*.

† Lucretius lib. vi. 1067.

Glutine materies taurino jungitur una,
Ut vitio venæ tabularum sæpius hiscant,
Quam laxare queant compages taurea vincla.

ταυροδέτη

ταυροδέτη κυπάριστος, *lignum cypressinum taurino glutine compactum*, Euripidi ἐν Κρησὶ apud Porphy. de Abstinēt. lib. iv. Locum ipsum, qui magnum Grotium et majorem Bentleium in Epistola ad Millium frustra exercuit, hic emendatum adponam.

Φοινικογενῆς παῖ τῆς Τυρίας,
 Τέκνον Εὐρώπης ἢ τῆ μεγάλης
 Ζηνός, ἀνάστων
 Κρήτης ἐκατομπίολιέθρου
 ἥκω ζαθέης ναὺς προλιπών,
 Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκὸς
 Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει,
 Καὶ ΤΑΥΡΟΔΕΤΟΣ Δ'
 Ἀτρεκεῖς ἀρμάς κυπάριστος.*

Forbasie
 ΦΟΙΝΙΚΟΓΕΝΕΣ
Synkrit IV. 426.

Καὶ ταυροδέτης
Porph. IV. 490.

Ita proculdubio scribendus est iste locus. Καὶ ταυροδέτης δέ. *Atque adeo.* Quod Græcæ elegantiae est. Quod vero addunt libri, alii κραθεῖσα, alii κολληθεῖσα, est nihil aliud quam interpretamentum τῆς, Ταυροδέτης. De quo nos supra ad v. Διάληψις. Dicitur autem Ταυροδέτης, *taurino glutine compactus*; ut Ἐλεφαντόδετος dente elephantino *vinctus*. Sed hæc non omnibus

* In ultimo versiculo ἀντὶ τῆς ἀρμάς, legendum potius, ΑΡΜΟΥΣ. Euripides apud Lycurg. Orat.

Ὅς τις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεως οἰκίσει πόλιν,
 Ἀρμὸς πομπῆς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγὴς,
 Δόγμα πολίτης ἐστὶ τοῖς δ' ἔργοισι ἔ.

in Encheir.

ἔργοισιν ἔ.

PARS
IV.

sapiunt. Cæterum, ut ad nostrum Herculem revertamur, opportune sane succurrit locus Plutarchi in libello Εἰ περὶ τοῦ Ἡρώου πολιτευέον, ubi de Heroe isto κροκωτοφόρῳ agit, quem hic obiter calamo currente vindicabo: nam Interpretes, nihil intelligentes, locum suspectum habuerunt. Verba Plutarchi sunt: Ἡ καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες ἐκ εὖ γράφουσιν, ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπευνίσι ριπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτὸν ἕως τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντίνην, καὶ καίαν κλίναντες, εὐωχόμενοι αἰεὶ καταφαλλόμενοι καὶ καίαν κλίναντες. Hæc satis plana et perspicua sunt. Sed legebat Interpres, ραπίζειν καὶ παραπλέκειν. Quod et probat vir non indoctus Moses Du Soul ad Lucianum. Sed uterque fallitur.* Neque enim Hercules verberandum, sed ventilandum se præbuit ancillis. Quod ριπίζειν vocant Græci. Alciphron lib. iii. Ep. 2. Καταριπίζειν. Quod perinde est. Interpretes autem nihil viderunt. Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 508. ubi de hoc loco agit, sed ita agit, ut nihil proficiat: quod in viro doctissimo dolendum. Illa autem ριπίζειν ἢ παραπλέκειν muliebris elegantiae sunt. Archias in Epigram. apud Reisk Anthol. p. 25.

ἢ 278. ἔχε ἀλρέ-
κα, καὶ καλὰ σεαυ-
τὴν ρίπιζε.

* Moses Du Soul ad Plutarch. Phocion. p. 191. Edit. Bryan. errorem suum castigat, et nobiscum legit ριπίζειν.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα, ΠΟΛΥΠΛΕΚΤΟΤ δὲ
Φιλαινίς

Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.
Ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθεσαν ἄμμα
ΡΙΠΙΔΑ, τὰν μαλερόν θάλπος ἀμυνομένην.

Ita scribendi sunt isti versiculi, quorum postremum laudat Suidas in v. Μαλερόν.* Recte autem scripsimus πολυπλέκτη χαίτης. Antipater in Epigrammate, φιλοπλέκῃσι κόμης. Quod idem est. Confer Cl. Kuster ad Suidam v. Κεκρύφαλον. Atque hæc insuper dicenda erant ad Ionis Omphalam. Quin et Achæus tragicus in *Omphala Satyrica* laudatur Hefychio et Athenæo; cujus locum, quem viri eruditissimi

Bentl. in Matell.
p. 48.

* Nonnus in Dionys. lib. xii. p. 344. Edit. Lubin.

Λεπιδέν ἄτε λάτρεις ἰθὺμονα ΡΙΠΙΔΑ σίει,
Ψυχρὸν ἐν βασιλῇ φέρον ποιητὸν ἄήτην.

Antigonus Caryst. cap. 151. Ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ΡΙΠΙΔΩΝ πνευματιζόμενοι, σβέννυνται τῷ δὲ ὕδατι βαινόμενοι, βέλτιον κάμνεται. Clearchus Solensis apud Athenæum lib. vi. 16. p. 257. Β. Τῇ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψύγμα τι διακινῶν, ὡς αἰωρῶν, ἡδὺς ἦν, ἀλλ' ἐκ ἀποσοῶν. Hunc locum male emendat Casaubonus. Recte enim, ὡς αἰωρῶν. Idem Ψύγμα et Ῥιπίς. A fan. Ῥιπὴν vocat Strato in Epigram. MS. N°. 150.

Brunck II. 364

Καῦμά μ' ἔχει μέγα δὴ τι· σὺ δ', ὦ παῖ, παύεο λεπίδα
Ἥρι διπύων ἰγλὺς ἐμείῳ λίνον.

Ἄλλό τι πῶρ ἐμὲ ἔνδον ἔχω κυάδοισιν ἀναφθίν,
Καὶ περὶ σὴ ΡΙΠΗ μᾶλλον ἰγαιρόμενοι.

mi

PARS mi tentarunt, sed tentarunt frustra, hic emen-
IV. datum subijciam. Est autem lib. xi. p. 466. F

Ἀχαιοὶ δὲ ὁ τραγικὸς EN OMΦΑΛΗ, καὶ αὐτὸς περὶ
γραμματικῆς ποτηρίας ποιεῖ τὰς Σάτυρους τὰδε λέ-
γοντας·

Ὁ δὲ σκύφος με τῷ θεῷ καλεῖ πάλας,
τὸ γράμμα φαίνων δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
Ο. Νυ, τό τ' ὕ παρῆσι. Κ' ἐκ ἀπασίαν
Ἐκ τῷ πέκεινα Σὰν τό τ' Ο κηρύσσειον;

mallem sic

Ο Νυ ΤΕ, Κ' ὕ παρῆσι.

Sequentia autem sic

habetur vertenda existimo: Et ex eadem parte

Σ· et Ο· proclamant non

absentiam, i. e. pra-

sentiam suam. Ἀντί-

στα est vox forensis.

Tyrwhitt. IV. 427.

Ita scribendi sunt isti Trimetri. Locus autem
ita vertendus: Jam diu me poculum dei vocat,
litteras praefers Δ. Ι. et tertiam Ο. deinde
sequuntur Ν. et ὕ. nonne vero literæ Σ. et Ο.
indignant aliquid deesse? Hæc mens Achæi est,
quam parum perspectam habuerunt viri doc-
tissimi. Nimirum scyphus iste vocem ΔΙΘΝΥ-
ΣΟ inscriptam habuit, ubi in postrema syllaba
τὸ ὕ subintelligitur scilicet: quod ἀπασίαν τῷ ὕ
vocat Achæus. Atque hinc ὁ finalis longa est.

— Σὰν τό τ' ὁ κηρύσσειον;

Nam ὁ in hoc loco diphthongus est. Sed au-
diamus Athenæum: Ἐν τέτοις λέγει τὸ ὕ σοι-

Ἀχαιοὶ *Casaul.* χεῖρον· ἐπεὶ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ τῷ ὁ ἀπεχρῶντο, καὶ μόνον
ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμει, ἀλλὰ καὶ ὅτι διφθογγὴν
διασημαίνει, διὰ τῷ ὁ μόνον γράφει. Καὶ τοῖς προ-
κειμένοις ἐν οἱ Σάτυροι τῷ Διονύσῃ τὴν τελευταίαν συλ-
λαβὴν διὰ τῷ ὁ μόνον ὡς βραχέως ἐγκεχαράγμεν,
ἐδήλωσαν ὅτι συνυπακείαται δὲ καὶ τὸ ὕ, ἵνα ἢ ΔΙΟ-
ΝΥΣΟΤ.

ΝΤΕΟΤ. Cæterum hujus loci Achæi ^{περὶ σκύ-} φε meminit Athenæus lib. xi. p. 498. ^{Καὶ} PARS
IV. E.
Ἀχαιοὺς ἐν Ὀμφάλῃ

Ὁ δὲ σκύφος με τῷ θεῷ καλεῖ —

Atque hac occasione elucidandum illustre illud eruditæ antiquitatis monumentum Milesium, quod nobis exhibet Cl. Chishullus Antiq. Asiat. p. 71. ΣΚΥΦΟΣ ἀργυρῆς, τορευτὸς, ζωωτὸς, ἔχων χοινίδα, ἑς. *Scyphus unius argenteus, cælatus, figuris animalium distinctus, junci odorati unguentum habens.* Ita Græca interpretatur vir eruditissimus. Sed hominem cum aliis fefellit vox χοινίδα. Est autem χοινὶς *colum junceum*, sive argenteum in modum coli juncei formatum. Σχοίνινον ἡθμὸν vocant Græci. Hesych. Σχοίνινος ἡθμός. Δι' ἧ τὰς ψήφας οἱ δικάσαι εἰς τὰς ὑδρείας καθιᾶσιν. Hinc χοινὶς, ut κισὶς, κυσὶς, atque alia ejusdem formæ sexcenta.* Et notanda vox: nam haud alibi

Conf. Hist. ad loc.

* Vide Kuster. ad Aristoph. Equit. v. 1147. et nos supra, P. II. v. ἰθμιαία. Athenæus lib. vi. 3. ^{Τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἀπαντὰ} χρυσᾷ γενοῦντα πρὸς τὰ πλεούμενα τοῖς ΣΧΟΙΝΟΙΣ. Hac occasione explicandus est præclarus locus Arcestrati, quem intelligere non potuit magnus Casaubon. Legitur autem apud Athenæum lib. vii. 15. p. 305. **Κ**

Τέτῃ δ' ἔθιμος ἐστὶ φαγεῖν θηλοῖσιν ἀπασιν,
οὐ δ' ἰσιδεῖν ὄσσοισιν, ὅσοι μὴ πλεικλὸν ὕψασμα
ΣΧΟΙΝΟΥ ἰλιετρόφῃ κοῖλον χεῖρῃσιν ἔχουσιν
Εἰώθασιν δονεῖν ΨΗΦΟΥΣ αἰθῶνι λογισμῷ,
Ἀεθρῶν μυλίων ἐπὶ γῇ δουρήματα βάλαν.

Quæ

p. 229. D.

554 E M E N D A T I O N E S

1. *Vol. II. p. 1377.* PARS occurrit. Σάκος ἰσπάρηιον vocat Pollux x.
IV. 186. Σάκος ῥωπήιον Hipponax apud Polluc.
2. *Vol. II. p. 1241.* x. 75. ²

Στάξουσιν ὡς περ εἰς ΣΑΚΟΣ ΡΩΠΗΙΟΝ.

Ita scribendus est iste locus, qui viros eruditissimos admodum cruciavit.* Confer Hefych.
v. Σάκος αἶγιον.† De Scypho autem cum *colo suo superimposito* consulendus Cl. Chishull. ad Inscript. Sigeensem. Pherecrates apud Athenæum lib. xi. p. 480. B.

Δηλοδιδασκαλῶ

A. Νυνὶ δὲ, ἀπονίζων τὴν κύλικα, δώσω πιεῖν.

B. Ἀλλ' ἔγχεον, ἵπιθεις ΤΟΝ ΗΘΟΝ —

A. *Nunc vero, calice abluto, dabo quod bibas.*

B. *Quin tu affundito, COLO SUPERIMPOSITO.*

Ita scribendus et interpretandus videtur iste locus, qui vulgo mendosissimus est, et Chishullum elusit. Pherecrates infra: ³

³ Κοριαννῶϊ.

Athen. XI. p. 481. A

Quæ de *judicibus* intelligenda sunt. Vide Hefychium supra. Ἀεθρων μυθείων δωρήματα sunt *aleæ* sive ψύφοι.

* Σάκος ῥωπήιον est *vas* sive *textum vimineum*. Hinc nunc de *colo*, nunc de *scuto* usurpatur.

† Hinc obiter corrigendus noster Hefychius: Θάλλικα. Σάκος εἶδος. Legendum, ΘΑΛΛΙΝΑ. Schol. ad Aristoph. Av. v. 799. Οὗτος ΘΑΛΛΙΝΑ ποιωὶ ἀγλίσια, ἐπλάτῃσι, ἰσπάρησι, ἰφυλάρχησι.

Atque
Quin
Soph
cum
tame
et lu
caput
τὰ τέ
KAEI

Steph
Aigē

Ka' E

Ka' A

Ka' A

7

Hæc c

ex ind

*Fabulam Herculem satyricum docuit
Astydamas ὁ τραγικός. Athen. X. 411. A.*

IN SUIDAM. 555

A. Ἐκ τῆ βαλανέας γὰρ διέφθορ' ἔρχομαι, PARS
Ξηρὰν ἔχασα τὴν φάρυγα. B. ΔΩΣΩ IV.
ΠΙΕΙΝ.

Atque hæc sufficiant ad Achæi Omphalam.
Quin et fabulam *Herculem satyricum* docuit
Sophocles, non ejusdem quidem argumenti
cum Ionis vel Achæi Omphala; sed ejusmodi
tamen, ut heros iste ridendus propinaretur,
et ludum faceret: quod dramatis satyrici
caput et cauda est. Hesychius: Κύκλως ἢ τροχῶς,
τὰ τέχη. Τροχὸν δέ, τὸ τεῖχος. Ὡς Σοφοκλῆς ΗΡΑ-
ΚΛΕΙ·

———— Κυκλώπειον τροχόν.

Stephanus Byzantinus v. Χώρα — Σοφοκλῆς *Bonwick edidit*
Αἰγὴ ἐκλυομένη· *Σοφ. Αἰγῇ.*
Ἐκλύομεν. ἔκ' ἐγ.

———— Οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὀρώ.

Καὶ EN ΗΡΑΚΛΕΙ·

Στρέφει κρήνης φύλλα ἢ χωρίτην ὄφιν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι Σατυρικῶ·

Ὅδοιπορῶν δῆλημα χωρίτης δράκων.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ·

Τρέφει δὲ νηὸν ὁ γλυκὺς σε χωρίτης

Πλόος κομίζων δῶρα Νείλῃ πλυσίς.

Hæc omnia corrupta sunt. Primum legendum
ex indole Græcæ linguæ:

———— Οὐκ

*Ποταμὸν φυλάττει
χωρίτην σ.*

Lyonsk. IV. 427.

PARS
IV.

— Οὐκ ἔγωγε χωρίτην Σ' ἔρω ;

Nonne te indigenam video? Nonne tu indigena es? *

Deinde scribe,

Στρέφουσι κρήνης ΦΥΛΑ, χωρίτην ὄφιν.

Sunt autem κρήνης Φύλα fontis incola. In quibus ὄφιν χωρίτης. Serpens indigena. Æschylus in sequenti versiculo :

Ὀδυσπόρων δῆλημα χωρίτης δράκων.

*Viatorum pestis draco indigena.**Ita scribendus et vertendus iste versiculus, quem non intellexerunt Interpretes. Denique Apollonii Rhodii choliambi, qui tum metro tum mente destituti sunt, ita rescribendi sunt :*ΣΤΕΨΕΙ δὲ νηὸν ὁ γλυκὺς σοι χωρίτης,
Πλοῖον κομίζων δῶρα πλεσίστα Νείλῃ.*Templum vero tibi coronabit suavis con-*
*terraneus,**Navigio ferens dona divitis Nili.*Στέψει δὲ νηὸν σοι. *Templum tuum coronabit*
*Nosti illud Homeri,**ss. Vol. II. p. 1212.*
Omittit Brouck.

* Sophocles in Oenomaos apud Polluc. lib. x. § 56.

— Δία Ψύλλας Σ' ὀπρῶ

Ξανθὴν καθάϊρον ἵππων ἀνυχμητὴς τρεῖς.

Brunck in fragm. Soph. He. ε. I. legit *πλεινας*:

μή μοι μετὰ ζῶ προσδεήσιν, —
εἰς ἐκκαύματα,

IN SUIDAM

557

— Εἴ ποτέ τοι χαρίεν' ὀπί NHON ΕΡΕΥΑ.

PARS

Huc adprime facit Leonides in Epigram.

IV.

Anthol. lib. iii. p. 410.

Brunck Anal.
I. 246. Epigr. 98.

Εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας

ΧΩΡΙΤΗΣ ΣΤΕΦΕΤΩ τύμβον ἐμὸν σεφάνῳ.

Sed hæc obiter. POLLUX. x. 110. Καὶ ἐκκαύ-
ματα εἰπόντος Σοφοκλῆς EN ΗΡΑΚΛΕΙ ΣΑΤΤ-
ΡΙΚΩ.

— Εὐνέλεγον τὰ ζῦλ' εἰς ἐκκαύματα. †

Ita legendus iste locus. Εἰς ἐκκαύματα. In
sum foci. Habes jam *Herculem Satyricum*.

Casaub. in Athen.
VII. 486. 63.

Sic Κύκλῳ Σατυρικός, Λέων Σατυρικός, Σί-
τυφῶ Σατυρικός. Sed res nondum confecta
est. Hesychius: Ἀργέμων, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς λευκωμάτων. Οἱ δὲ ὀφθαλμῶν. Σοφοκλῆς ΕΠΙ
ΤΑΙΝΑΡΩ ΣΑΤΤΡΙΚΩ. Idem: Ἀλαλίαν, πο-
τήριον, ἀταξίαν. Σοφοκλῆς ἐπὶ παλαιάροις. Mon-
strum lectionis. Scribe, Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙ-
ΝΑΡΩ Σ. Athenæus lib. ix. p. 375. Καὶ Σο-
φοκλῆς ἐπὶ Ταινάροις.

Brunck legit post
Casaubonum
Τοιγαρὲν
"Εδει φυλάξαι, χ.ω.δ.

Ὡδὲ φυλάξω χοῖρον ὥς τε δεσμίαν.

Idem mendum. Scribendum, Σοφοκλῆς ΕΠΙ
ΤΑΙΝΑΡΩ Σ. *Sophocles in Tænaro, fabula sa-
tyrica*. Ejus meminit Photius Patriarcha in
Lex. inedito: Οὐκ ὥφισεν, & βλάπτει. Σοφοκλῆς
ἐπιτεράρω Σατύροις. Quæ corrupta et mu-
tila sunt, sed ad veram hujus fabulæ inscrip-
tionem

PARS
IV.

tionem quasi manu ducunt. Rescribo fidenter: Οὐ κωφεῖ σε, ἔ βλάπτει σε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρῳ Σατύροις. *Sophocles in Hercule ad Tænarum, fabula satyrica.* Quod omnino verum. Idem ἐν Ἡρακλεῖ σατύροις et ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ. Nimirum Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: de quo Pausanias in Laconicis et Apollodorus in Bibliotheca. Hinc fabulæ satyricæ nomen et argumentum. Rem tangit Celsus apud Origen. lib. ii. p. 94. Καμὴν καὶ Ὀρφέα ἐν Ὀδρύσαις, καὶ Πρωτεσίλαον ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΑ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ. Quin et hinc Hercules καλλίνικος dictus; * et saltatio five cantilena καλλίνικος in ejus honorem instituta, ob insignem victoriam scilicet, a Cerbero reportatam: de qua Pollux, Athenæus, Schol. ad Pindar. Olymp. ix. 1. Hesychius: Καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τῷ Κερβεῖρι ἀναγωγῇ.† Atque hæc de Herculis victoria et Cerberi rapto; cujus facti scena fuit Tænarum: quod proinde *invisum* vocat Horatius: I. 34. 10

VI. 50. vol. I. p. 340. * Laertius in Diogene p. 396. Νισγάμω ἐπιγράψαντος ἐπὶ τῷ οἰκίᾳ, ὅτε Διὸς παῖς Ἡρακλῆς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσὶν κακόν· ἐπιγράψι. Μετὰ τὸν πόλεμον ἢ συμμαχίᾳ.

† Aristides vol. i. p. 22. Edit. Jebb. Κατὰ δὲ τὰς εἰσελάτας εἰς τὸν Ἰώνιον, ἥτις ἐπὶ Ταινάρῳ ἄκρα τῷ Διῷ, καὶ ἡ αὐτόθεν ἀναγωγῇ. Hic male Interpres.

Styx

*Styx, et invisi horrida Tænari**Sedes* _____

PARS

IV.

Eleganter Apuleius *spiraculum Ditis* vocat Metam. lib. vi. *Lacedæmon Achaïæ nobilis ci-
vitas non longe sita est; hujus conterminam,
deviis abditam locis, quære TÆNARUM. Inibi
spiraculum Ditis, et per portas hiantes mon-
stratur iter invium: (lege invisum) cujus te
limite transmeato simul commiseris, jam canale
directo pergis ad ipsam Orci regiam. Quare
auctor sum, ut deinceps Sophocleis fabulis
adnumeretur ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩ ΣΑ-
ΤΥΡΙΚΟΣ. Sed ad Suidam revertamur.*

ΔΡΥΠΠΑ.

— Ἄτ' ἐφισλκῖς

Δρύππα, καὶ τυρῶ δρύφια κυκλιάδων.

Τατέσιν, ἐλαία, καὶ τυρῶ ξύσματα περιφερῆς.] Hoc
fragmentum est pars Epigrammatis, quod
dedit Cl. Reiskius in Anthol. Cephalæ p. 59.
Dedit et Cl. Oudendorpius ad Thom. Ma-
gistrum p. 251. sed mutilum uterque et men-
dosissimum. Carmen integrum, quod eruditæ
elegantia est, ex emendatione nostra ad-
scribam.

ΦΑΝΙΑ.

P A R S
IV.

Φ Α Ν Ι Α.

Φάρσος σοι γραιῦ τόδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
 Καὶ τρύφος ΠΙΝΙΤΑ πιαλέων Φθόγιος
 Πάρκειαί, σῦκόν τε μελανήραγες, ἅδε τ' ΕΦΟΛΚΙΣ
 Δρύππα, καὶ τυρῶ ΔΡΥΨΕΛΑ ΚΥΚΛΙΑΔΟΣ,
 Ἄκτ' αἱ τε Κρηταῖς, εὐτριβέος τ' ΕΡΕΒΙΝΘΟΥ
 Θωμός, καὶ βάκχης πῶμ' Ὀπιδωρίδιον.
 Τῶσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός. Ὑμνῶ δὲ ῥέζων
 Φημί παρὰ κροκάλαις αἰγυπὶ πόδα χίμαρον.

Ita scribendum videtur istud Epigramma, cujus particulas non nullas alibi laudat Suidas. Primum recte scripsimus Ἰννιτα Φθόγιος. De quo nos ad Suidam v. Ἰννος. Tertium Hexametrum exhibet Suidas v. Θωμός. ubi legitur, εὐτριβέος τερ — Nos versum ex conjectura nostra optime supplevimus,

Ἄκτ' αἱ τε Κρηταῖς, εὐτριβέος τ' ἐρεβίνθου.

Notandum vero illud, ἀκτὰ Κρηταῖς. *Farina Cretica*. Quod vellem non attigisset Cl. Reiskius. Aristippus in Epistola ad Antisthenem apud Allat. p. 25. Τῶν τε ἰσχάδων δασυτίθεσο ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα, καὶ ΤΩΝ ΑΛΦΙΤΩΝ ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ. Ita scribendus est iste locus.* Recte autem junguntur ἀκτὴ et ἐρεβίνθος. Por-

* Dioscorides lib. ii. 123. Ἀμύλον ὀνόμασται, διὰ τὸ χαρὲν μύλον κατασκευάζεσθαι· ἄριστον δὲ ἐστὶ τὸ σκευαζόμενον ἐκ πυρρῶν σιταίων Κρητικῶν, διὲν ἡ Αἰγυπτίον.

phyrius in Vit. Pythagoræ: Καὶ ἀσφοδέλων PARS
IV.
ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ
κριθῶν ΚΑΙ ΕΡΕΒΙΝΘΩΝ. Quin et turpiculi
quid hic videtur subesse: nam ἐρεβίνθος verbum
prætextatum est; quod ex Hesychio et Ari-
stophane notum.* Hinc festive Phantias, εὐτρι-
βέος ἐρεβίνθα. Nam τρίβειν verbum nequam, et
in re venerea usitatum. Deinde notandum quod
sequitur,

Τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός.

Sed has veneres non cuiusvis est adsequi. Rec-
te autem et indubitate scripsimus,

— Καὶ τυρῆ δρύφεια κυκλιάδος.

Non δρύφεια. Quæ vox nulla est. Etymol.
Magn. Δρύφελον, τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. Παρθένιος.

Οὐδὲ πόροι ρίζης ΔΡΥΨΕΛΑ πονηιάδος.

Quæ egregia sunt. Recte etiam τυρῆ κυκλιάδος,
ut ρίζης πονηιάδος. Τυρῆ περιφερῆς ζύσματα bene
exponit Suidas. Denique quod vulgo legitur
Δρύππα ἐφολλκίς, ne Græcum quidem est. Nos
verissime,

— Ἄδῃ τ' ἐφολλκίς
Δρύππα † —

* Aristoph. Ecclef. v. 45.

— ἐρεβίνθων χοίρικα.

Ubi Schol. Ὑποπίνουλις ἐκασίον φρυκτὸς ἐρεβίνθος.

† Plutarch. in Pompeio p. 465. Ὑγερον δὲ Ῥωμαίοις τὸτο δὴ
τὸ καλὸν καὶ περιβόητον ἀνιστὰς διάλειρον, ὡς περ ΕΦΟΛΚΙΟΝ τι, παρὰ

PARS IV. Δρύπα five Δρέπα est vox Romana. Athenæus lib. ii. p. 56. Εὐπολὶς Σηπία, δρυπέτες τ' ἐλάαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι ΔΡΥΠΙΑΣ λέγουσι. Cornelius Longinus in Epigrammate,

———— Τὴν θ' ἀλίπασον
Δρύππαν —————

Phanias autem Δρύππαν ἐφορκίδα vocat, i. e. *cænæ appendiculam*: nam olivæ in mensis fecundis. Quod vero Romani *Drupas*, Græci Δρυπέτες vocabant. Idem Δρυπέτης et Δρυπέτης. Hoc a *maturitate*, et Græcorum recentiorum est; illud a *casu* et Atticorum veterum est. De quo præclare Florens Christianus, vir doctissimus, ad Aristophanis *Lysistratam* v. 564. Dicebantur autem Δρυπέτες, *fructus maturi et cadivi*. Hinc δρυπέτες ἐλάαι, δρυπέτες φθίνικες, δρυπέτες ἰσχάδες. *Ficus maturi et bene cocti*. Ab arbore decidui. Optime expressit Virgilius *Ecl. vii*.

*Strata jacent passim sua quæque sub arbore
poma.*

κτῆνατο λαμπροτέραν οἰκίαν ἐκείνης. Suidas v. Ἐφορκίδα. Ὁ τοῖον Βλαῖσος ἐπὶ τὴν Δοῖνῃ ἀνακληθεὶς, οἶον ΕΦΟΡΚΙΔΑ, ἀκλήιον ἐπαγγέλλας Ἀσκώνιον Παιδιανόν· ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ἐπιπλήτες οἰονεὶ σκιάς ἐκαστοῖς παρακαλεῖν τινάς. Eurip. in *Hercule Fur.* v. 631.

———— τὴν δ' ΕΦΟΡΚΙΔΑΝ χερσὶν,
Ναῦς ὥς, ἐφάξεν —————

Hinc

Hinc *δρυπέταις* ἐταῖραι et *δρυπέταις* μᾶζαι. De PARS
quibus nonnulla, sed minus adcurate, viri IV.
docti ad Moerin. Teleclides Comicus apud
Athenæum lib. ii. p. 56.

Καὶ ζυγνέσθαι διὰ χρόνον λιπαρεῖτέ με
ΔΡΥΠΕΤΕΣΙ ΜΑΖΑΙΣ καὶ διασκανδικίσαι.

Ita scribendus iste locus, in quo mire hallucinatus est magnus Casaubonus. *Δρυπέταις* μᾶζαι sunt *mazæ bene coctæ*. Notum illud Aristophanis in Pluto v. 1143.

— Νᾶσδὸς εὖ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΣ.

Verbum autem *διασκανδικίσαι* agnoscit Aristophanes Equit. 19.

Μή μοιγε, μή μοι, μή ΔΙΑΣΚΑΝΔΙΚΙΣΗΣ.

Ad quem locum consulendi Interpretes. Quin et mazas istas *δρυπέταις* memorat Cratinus apud Athenæum lib. vi. p. 267.

— Οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν,
Ὅτε τοῖς ἄρτοις ἡσραγάλιζον, ΜΑΖΑΙ δ' ἐν ταῖσι
παλαίαις

Αἰγινᾶσαι κατεβέβλητο ΔΡΥΠΕΤΕΙΣ, βάλαις τε
κομῶσαι.

Ita disponendi sunt isti Anapæstici. Sed versus postremus corruptus est. Tentabat vir doctus, sed tentabat frustra. Audacter repono,

— Δρυπέταις, ΟΒΟΛΟΙΣ τε κομῶσαι.

PARS IV. Respexit Poeta ad Æginæos obolos, qui Atticis crassiores longe et majoris pretii: de quo viri docti ad Pollucem. Confer etiam Cl. Bentleium Dissert. ad Phalar. Epist. p. 347.* Sed hæc ludicra et Κωμικώτερα sunt. Festive Diphilus Comicus apud Athenæum lib. vi. p. 225.

Οὗτος ἀποκρίνεται ἂν ἐρωτήσης, πόσους
Ὁ λάβραζ; δὲκ' ΟΒΟΛΩΝ· οὐχὶ προδίδεις σὺ
πολλαπῶν.

Ἐπειδὴ γὰρ ἂν τ' ἀργύριον αὐτῷ καλὰ βάλῃς,
Ἐπράξαι Αἰγίναϊον. Ἄν δ' αὐτὸν δέῃ
Κέρματ' ἀποδῆναι, πρὸς ἀπέδωκεν ΑΤΤΙΚΑΣ.
Κατ' ἀμφοτέρωθεν δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Verficulus secundus, quod viros doctissimos
fefellit, paulo longior est: nam anapæstum
habet in sexto loco. Scribendum omnino,

— Οὐχὶ προδίδεις ΟΠΟΔΑΠΩΝ.

Locus ita vertendus est:

*Illum si roges, quanti lupus hic? OBOLIS
DECEM, respondet; nec quibus, Æginæis a
Atticis, adjicit.*

Tu deinde pecuniam illam si numeres,

* Etymol. Mag. v. Αἰγίναϊα. — Ἐλέγεται δὲ καὶ τὰ μεγάλα Αἰγίναϊα, ἀπὸ τοῦ νομίσματος* καὶ γὰρ τὸ Αἰγίναϊον τάλαντον πλεονέχον ἵστατο τῷ Ἀττικῷ. — Καὶ Αἰγίναϊος ΟΒΟΛΟΣ.

ÆGINÆOS inquit se postulasse. At vero PARS
IV.
nummi

Si dandi sunt minutiores, ipse reddit AT-
TICOS.

Sic utrobique commutat ille lucro suo.

AI.

Αἱ αὖ τάλαινα Θηλαμῶν κεκαυμένη.

Est senarius ex Lycoph. Alexandra, v. 31.
Etymol. Mag. Θηλαμῶν, ἡ τροφός. Hinc patriam
altricem Θηλαμόνα vocat Lycophron. De quo
Eustathius ad Homer. Iliad. A. p. 83. Recte
Scholiastes: Θηλαμῶν. Τροφεῦ. Ἐκ τῆς Θηλῆ, Θη-
λαμῶν. Τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ. Vocem
usurpat Sophro apud Athenæum lib. viii. et
Thespis Tragicus apud Clem. Alexand. Stro-
mat. v. p. 675.

Ἴδε σοι πένδω κναζζεῖ λευκόν

Ἀπὸ ΘΗΛΑΜΟΝΩΝ θλίψας κνακῶν.

Ita scribendus iste locus: de quo consulendi
C. Salmasius in Plinianis p. 629. et Bentleius
noster in Epistola ad Millium. Recte autem
Κναζζεῖ λευκόν. Hesych. Κναζ, γάλα λευκόν.
Notum illud Homeri,

— ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν.*

* Et illud Cratini apud Athenæum lib. iii. 21. p. 99.

— χορλαζόμενος γάλα λευκόν.

Sophocles apud Erotian. v. Παιδικὸν πᾶθος.

Καὶ λευκὸν αὐτὴν ᾧδ' ἱπαιδεύσει γάλα.

Ita legendus iste locus.

566 EMENDATIONES

PARS IV. ΕΔΩΛΙΑ. — Σοφοκλῆς Ἀρχαίοπλατα πα-
τρός ἐδώλια.] Sophocl. Elect. 1394.

Παράγειαι γὰρ ἐνέρων
Δολιόπας ἀρωγὸς εἶσω σέγης
Ἀρχαίοπλατα πατρός εἰς ΕΔΩΛΙΑ.

Ita scribendus iste locus: quod et recte ani-
madvertit Cl. Kusterus. Optime Scholiastes:
Ἀρχαίοπλατα ἐδώλια. Ἐδράσματα ἀρχαῖα. Παλαιὰ
οἰκήματα. Aristophanes ἐν Αἰολοσίκωνι apud
Athenæum lib. iii. p. 112. ex emendatione
nostra:

Ἦκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπών, ἢ ἐς κριθάνων ΕΔΩΛΙΑ.

Ita legendum, non ἐδώλια. Corrigendus etiam
Plutarchus in Libello De Discrimine Adul. et
Amici p. 74. Ὡς ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα
παροξύνων Ὀδυσσεύς, ὃ φησὶν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ
ΔΕΙΠΝΟΝ, ἀλλ' ἤδη, φησὶ, τὰ Τροίας εἰσορῶν εἰ-
δωλέα δέδοικας. Quæ ita, præeunte Cl. Reiskio,
scribenda et disponenda sunt:

Ἦδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ΕΔΩΛΙΑ
Δέδοικας —

Βάθρον Τροίας vocat Euripides Iphig. Aul.
1262.

Οὐδ' ἐς Τροίας ἐξελεῖν ΚΛΕΙΝΟΝ ΒΑΘΡΟΝ.

Ita legendum, non Καῖνον βάθρον. Sophoclis au-
tem fragmentum ex fabula, quæ Ἀχαιῶν Σύλ-
λογος,

λογος, five Ἀχαιῶν Σύνδεσπον inscripta est, proculdubio petatum est.* Est enim hæc, quod nemo vidit, una fabula gemino titulo insignita. Quod tum Tragicis, tum Comicis solenne est. Sic Sophocles laudatur ἐν Σκυρίαις, laudatur etiam ἐν Ἀχιλλέως Ἐραταῖς. Quæ una fabula Satyrica, in qua Achilles SCYRO inter Lycambæ filias forma habituque puellari delitescens, et juvenes AMATORES ludificatus, risum jocumque spectatori subministrabat. Hoc fabulæ argumentum.† Ejus meminit, ut bene multos taceam, Hesychius; cujus verba, ut integriora legantur, adscribam: nam viri eruditissimi hic aliud egerunt. Ὀρμάτης πόθος. Διὰ τὸ ἐκ τῆ ὁρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τῆ γὰρ ἔραρ γίνεσθαι ἀνθρώποις ἔρα. Καὶ ἐν ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙΣ ὁρμαλοπάλογχα φησίν. Qualis, quæso, vox illa, ὁρμαλοπάλογχα? quæ patria? qui natales? Emendat, sed emendando nihil agit, magnus Casaubonus. Nos eleganter refinximus: Καὶ ἐν Ἀχιλλέως Ἐραταῖς ὁρματα ΠΛΑΤΤΑΟΓΧΑ φησίν. Ὀρματα πλατύλογχα sunt

* Plutarch. in Solon. p. 175. Γενέσθαι δὲ μετ' ἀλλήλων ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁμῶς λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περικλῆς ΣΥΛΛΟΓΟΝ τινὰ κοινὸν αὐτῶν καὶ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ κατασκευάσας.

† Ἀχιλλέως Ἐραταῖ et Ἀχιλλεύς ἐν Σκυρίαις five Σκυρίαις (nam hic plenus titulus videtur) una fabula Satyrica. Achilles among the Scyrian ladies.

PARS *oculi jaculatorii.* Quales puellarum scilicet.
IV. Notus versiculus :

Γυναικὸς ΟΜΜΑ τοῖς ἀκμάζουσιν ΒΕΛΟΣ.

Sic Ἀκόντεια πλάιυλογχα. Aristoph. apud Pollu-
cem x. 144.

Καὶ τῶν ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΩΝ, ὡς ὁρᾷς, ἀκοντίων.

Alexis apud eundem :

Φέρε τὴν σιβύννην καὶ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧ' ἀκόντια.

Nihil verius aut expressius hac emendatione.
Eleganter Heliodorus *Æthiop.* iii. 141. Τεκ-
μηριῶτά δέ σοι τὸν λόγον καὶ ἡ τῶν ἐρώτων γένεσις,
οἷς τὰ ὁράμενα τὴν ἀρχὴν ἐνδίδωσι, καὶ οἷον ὑπήνεμα
διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς ΕΙΣΤΟΞ-
ΕΥΟΝΤΑΙ.* Restituendus hac occasione scrip-
tor in primis venustus Aristænetus, ubi de
puellæ oculis vel patrantibus vel flagrantibus
agit. Est autem Lib. ii. Epist. i. Μιμῶ τὴν
σὴν Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί. Πυρὸς ἀρχαί,
τόξα δίκει· ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἐπονται τῇ θεῷ. Σὺ δὲ

* Photius in Epist. p. 39. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, Ἀσίας κύ-
ριος δόρατι γιγνῶς, τὰς Περσίδας ἔλεγεν ΒΟΛΙΔΑΣ ΟΜΜΑΤΩΝ εἶπαι.
Corrigendus Libanius vol. ii. p. 709. Τήμερον εἶδον κόρη ἐκ θυ-
ρίδων προκύπτουσαν· καὶ εἶδον ἱαλῶκεν εὐδύς· ἔμπνη γὰρ ἰδοῦσαν τὴν σι-
λῆνην ὄραν ἐπὶ γῆς, ἡ μεταπεπλᾶσθαι τὴν Ἀφροδίτην εἰς ἄνθρωπον· καὶ
πειθεῖν εἶχον ἑμαυτὸν, ὡς αὐτῇ κάλλει τὸ πρόσωπον ἰσχυραῖν· Ἐ-
ρως γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνης ΟΜΜΑΤΩΝ ἐτόξευε. Ita legendum. Vulgo
perperam ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐτόξευε.

ὀφθαλμοὺς φλέγεις, καὶ ἐκ ὧσα τιτρώσκεις· ἐπίθεις
ταχὺ καὶ τὰς χάριτας τῷ πληγέντι. Locus mani-
festo depravatus, in quo expediendo, nunc
huc, nunc illuc, ut fieri solet, feruntur Edi-
tores. Scribendum absque dubio: Σὺ δὲ ΟΦ-
ΘΕΙΣΑ φλέγεις, καὶ ΑΚΟΤΣΘΕΙΣΑ τιτρώσκεις.
Tu vero oculis uris, et lingua saucias. Dio in
Excerptis Valesii p. 65. de Sophronisba:
Ἀρεῖά τε καὶ αἰμύλος ἦν, καὶ τὸ σύμπαν ἔταως ἐπα-
φρόδιτος, ὥστε καὶ ΟΦΘΕΙΣΑ ἢ καὶ ΑΚΟΤΣΘΕΙΣΑ
μόνον πάντα τινά, καὶ τὸν πάνυ δυσέρωτα κατεργά-
σατο. Præterea urbanitas, ac facetiæ, ac deni-
que venustas tanta inerat, ut solo aspectu audi-
turve vel severissimum quemque pellicere in sui
amorem facile posset.* Cæterum historiam istam
de Achille inter Scyrias puellas ludibundo
et latibundo tangit Bion in Epithalamio; sed
ita tangit, ut nec cælum nec terram, quod
aiunt: nam Librarii hic omnia pessundede-
runt. Locum integrum adscribam.

ΣΚΤΡΙΟΝ, ὃ Λυκίδα, ΖΑΛΩ μέλος, ἄδον
ἔρωτα,

Λάθρια Πηλείδαο Φιλάμαϊα, λάθριον εὐνάν.

* Xenophon Ephesius de Amor. Anthiæ et Abrocomæ
lib. iii. sub finem: Οὗτος ὁ Ἀραξος εἶχε γυναῖκα ΟΦΘΗΝΑΙ μι-
ραί, ΑΚΟΤΣΘΗΝΑΙ πολλὸν χεῖρον, ἅπασαν ἀκράσιαν ἐπιβεβλημένην,
καὶ τὸ ὄνομα.

PARS
IV.

mellem χαλποα
ΤΙΤΡΩΣΚΕΙΣ.
Symhitt. IV. 427.

PARS
IV.

Πῶς παῖς ἴσαστο Φάρος, ὅπως δ' ἐφύσαστο μω-
φάν,

Χ' ὥπως ἐν κόραις Λυκομηδίῃν ΑΜΦΑΓΑΠΑ-
ΖΟΙ

ΑΕΙΔΗ ΚΑΙ ΑΠΥΣΤΟΝ Ἀχιλλεῖα Διηδάμενα.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquina-
tissimus est. Primum scribendum Ζαλῶ μέλος,
non Ζαλῶν. *Canticum laudo, admiror*. In versu
penultimo libri veteres, Λυκομηδίῃν ἀπαλέγοισα.
Emendabat Josephus Scaliger, θάλπ' ἀλέγοισα.
In quo Scaligeri acumen desidero. Nos Poetæ
manum absque controversia restituimus. Λυ-
κομηδίῃν ἀμφαγαπάζοι. Quæ lectio elegantissime
vera est. Nimirum Achillem fovebat, et in
oculis et ulnis gestabat Deidamia. Quod ἀμ-
φαγαπάζειν est. Homer. Odyss. E. 381.

— Ἐγὼ δέ μιν ΑΜΦΑΓΑΠΑΖΟΝ.

Ubi recte Schol. Ἀμφαγάπαζον. Ἐφιλοφρονέμην.
Postremo recte dedimus, Ἀειδῇ καὶ ἄπυστον.
Ignotum et inglorium. Nam quod vulgo legitur
ineptissimum est. Æschines Dial. de morte,
p. 126. Edit. Horr. Ἀνίσχει δὲ θεός τι, ποικίλως
περιαμύτιον τὸν νῦν, εἰ τερήσομαι τῷδε τῷ φωτὶ καὶ
τῶν ἀγαθῶν, ΑΕΙΔΗΣ ΔΕ ΚΑΙ ΑΠΥΣΤΟΣ ὁποί-
ποτε κείσομαι σὴνόμενος, εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα με-
ταβάλλων.

ΕΞΕΚΥΚΛΗΣΑΝ. Ἐξήνεγκαν. Αἰλιανός. Ἐπεὶ
δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν, ἐπηλυγασάμε-

τὴν κεφαλὴν ἦν τὸ ἄσῳτον.] “Hæc vox ἄσω-
 “τον salvo sensu abesse potest, nec quid ea
 “hic sibi velit video.” *Kuster.* Ad hunc
 locum scripserunt Editores Æliani, et scrip-
 serunt frustra. Sed vera lectio in aperto est.
 Rescribe, Ἐπηλυγασάμεν τὴν κεφαλὴν ΗΣΤΟ
 ΑΦΩΝΟΣ. *Obvoluto capite mutus sedebat.* So-
 phocles Aj. 312.

PARS
IV.

Καὶ τὸν μὲν ΗΣΤΟ πλεῖστον ΑΦΘΟΓΓΟΣ χρόνον.

Ad quem locum respexit videtur Ælianus.
 Atque hac occasione corrigendus Æschylus
 apud Athenæum lib. vii. p. 303. loco viris
 doctissimis conclamato:

— Ἀσενάκῃ θύνῃ ὡς ἤνυχτο ἀναυδῇ.

*Qui velut thynnus olim absque suspiriis tacitus
 superbiebat. Interpres de ponte deijciendus.*
Sed fecit quod potuit senex doctissimus. Ver-
ba nec fana nec sonora sunt. Repone, et nu-
meris suis restitue locum elegantissimum:

— Ἀσενάκῃ θύνος ὡς ΗΜΥΧΕΤΟ

Ἀναυδὸς —

Lacerabatur, idque sine gemitu, velut thyn-
nus. As mute as a fish.* Notandum au-
 tem illud ἡμύχετο, quod antiquum et neuti-

* Themistius in Orat. xxi. p. 261. ΙΧΘΥΩΝ ΜΕΝ ΕΞΟΝ-
 ΤΑΙ ΑΝΑΤΑΟΤΕΡΟΙ.

quam

PARS
IV.

quam obviū est. Agnoscit peropportune Hesychius. ΑΜΤΧΕΣΘΑΙ. Τὸ ἔχειν τὰς σάρκας τοῖς ὀνύχιν. Cæterum huc facit illud ΕΣΑΙÆ, liii. 7. Καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τῷ κείραντος αὐτοῦ ΑΦΩΝΟΣ.

ΕΠΙΔΑΙΣΙΟΣ ΟΙΚΟΣ. Ὁ ἐπίκοινος καὶ ἡ μερισός. Ὁ ἐξ ἴσας καὶ αὐτοφθεῖς δύο τισίν.] Respexit Suidas ad Callimach. Hymn. Jov. 59.

Τῷ τοι καὶ γνώσοι, προλεηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν ἔκ ἐμέγηραν ἔχειν ΕΠΙΔΑΙΣΙΟΝ ΟΙΚΟΝ.

Ubi Schol. Ἐπιδάισιον. Μεμερισμένον. Quod Poetarum figmentum est. Callimachus infra:

Δηναῖοι δ' ἔσ' ἀμπαν ἀληθέες ἦσαν ΑΟΙΔΟΙ.
Φάντο πάλλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νῆμαι
Τίς δ' ἐκ' ἐπ' ἀλύμπῳ τε καὶ αἰδὶ κλῆρον ἐρύσας
Ὅς μάλα μὴ νενίηλος; ———

Quo respexit Philostratus Vit. Sophist. ii. 8. Ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ καὶ ΠΟΙΗΤΙΚΩΣ ἐκάσῳ ΔΙΑΝΕΜΕΙΝ. Quem locum perperam sollicitavit magnus Salmasius. Sed vis verbi Ἐπιδάισιος omnes fefellit. Est autem οἶκος Ἐπιδάισιος domus ad epulandum adcommodatus, five ad vitam beate et hilariter transfigendam. Quod dii scilicet faciunt, οἱ ῥεῖα ζῶντες, ut ait ille. Istiusmodi domum optime depinxit Callimachus in Cerer. 55.

Ταῦτα

Ταῦτα δ' ἐμὸν θασῆ στεγανὸν δομον, ὧ ἐνι ΔΑΙΤΑΣ PARS
 Αἰὲν ἐμοῖς ἐτάροισιν ἄσθην θυμαρέας ἀζῶ. IV.

Huc egregie facit Dionysius Alexandrinus apud Euseb. Præpar. p. 783. ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ αὐτοῖς (θεοῖς) μακάριον, ἔχ' ὅπερ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ἢ τὸν Ὀλυμπον, ἀλλὰ τὸ κενὸν συγκροτῶν, ἐκ τε τῶν ἀτόμων τὴν ἀμβροσίαν αὐτοῖς παρ᾽ αὐτοῖς, καὶ προπίνων αὐτοῖς ἐξ ἐκείνων τὸ νέκταρ. Cæterum dicitur Ἐπιδαΐσιος οἶκος et Πυροδαΐσιος οἶκος. Hesych. Πυροδαΐσιον, μαγειρεῖον. *Ab igne esum, five ambustum.* Idem Πυροδαΐσιον et Πυρόδειπνον. Quo verbo usus est Callimachus apud Schol. ad Æschyl. Prometh. 367.

——— Ἐνθεν ἐκτραγῆσονταί ποτε
 Πόταμοι πυρὸς ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ἀγρίαις γνάθαις
 Τῆς Καλλικάρπης Σικελίας λευρὰς γύας.

Ubi Schol. Ἐνθεν ὁ Καλλίμαχος ΠΥΡΙΔΕΙΠΝΟΝ φησί. Quem locum minus intellexit Cl. Bentleius. Nimirum Callimachus Siciliam five agrum Ætnæum πυρίδειπνον, *ab igne esum, ambustum*, vocavit. Hæc mens Scholiastæ est. Atque hinc intelligendus Horatius Carm. i. 4.

Jam Cytherea choros ducit Venus, imminente Luna :

*Junctæque Nymphis Gratiæ decentes
 Alterno terram quatiunt pede ; dum gravis
 Cyclopum
 Vulcanus ardens URIT OFFICINAS.*

Ita

PARS
IV.

Ita scribendus iste locus. Dum Gratiae nocte lunari tripudiant, Vulcanus fumos flammæque eructat, atque adeo ardens urit officinas: id est, πυροδαισίως sive πυριδείπνως reddit.

And Vulcan burns his house about his ears.

Nimirum Cyclopum officinæ, sive montes ignivomi, continuis incendiis exeduntur. Hinc Horatius, *urit officinas*. Nihil verius, nihil ardentius. Interpretes autem hic nihil viderunt. Recte autem Horatius, *imminente luna*. Nocte enim artem fabrilem exercebat Vulcanus. Thucydides iii. 88. Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνη ἄνθρωποι, ἐν τῇ Ἰερᾷ ὡς ὁ Ἡφαίστος χαλκεύει, ὅτι ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ φαίνεται πῦρ ἀναδιδῶσα πολὺ, καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. Confer etiam Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 41. quæ ad Horatium illustrandum adprime faciunt.

ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ ΑΡΤΟΣ. Ὁ Ἰπὶ τῇ ἐσῖα ἡμῶν ἀρμόζων. Ἡ ὁ καθημερινός.] “ De pane Ἰπισίω, “ quem in Oratione Dominica apud Matth. “ vi. 11. petere jubemur, plurima a commentatoribus in S. Scripturam dicta sunt. “ Nos tantum hic monemus, veram nobis “ videri sententiam Scaligeri, qui τὸ ἐπισίσιος “ ab ἐπιών, non vero ab ἐπὶ et ἐσῖα, ut alii “ volunt, dictum contendit.” *Kuster*. Eadem fere sententia Salmafii, quæ Scaligeri et *Kusteri*.

Kufteri.* Ἐπιών, ἐπιῶσα, ἐπιῶσιος. Quod, pace virorum eruditissimorum, ne Græcum quidem videtur. Vox enim fluit non ab ἔσα, sed ab ἔσια· ut Ἐτερίσιος, Μονούσιος, Ὀμούσιος, Περίσιος, et si qua alia ejusdem familiæ vocabula.† Eadem plane chorda aberrarunt viri docti ad v. Ἐπιδαίσιος, de qua nos supra. Est autem ἄπρος ἐπιῶσιος, quod ad vitam nostram sustentandam necessarium sit. *What is necessary to our subsistence.* Quodque adeo petere jubemur a Magistro et Salvatore nostro. Τὸν εἰς τὴν ΟΥΣΙΑΝ συμβαλλόμενον ἄρτον recte exponit Origenes; quocum facit Suidas et Syrus Interpres. Quod vero dicit Cl. Ernestus Opuscul. Philol. p. 241. *vocem ἔσια non ita accipi solere*, in eo fallitur vir doctissimus. Porphyrius de Abstin. lib. ii. p. 78. Ἀπαρχὴ γὰρ ἐκάσῳ ὧν δέδωκεν ἡ Θεοῦσία, καὶ δι' ὧν ἡμῶν τρέφει, καὶ εἰς τὸ εἶναι συνέχει ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΝ. Earum enim rerum primitiæ, quas nobis dii singuli dederint, et quibus nostram alunt conservantque naturam, sacrificium cuique acceptissimum fuerit. Ita legendus et vertendus iste locus ex Eusebio Præpar. lib. iv. p. 149. Confer Isidorum Lib. ii. Epist. 281. et Origen. de Orat. p. 150.

* Vide Salmasium de Fœnore Trapezit. p. 809. et p. 812.

† Item Ἐνέσιος, quæ vox occurrit apud Hesych. v. Ἐπίκλητος.

Dicitur

PARS Dicitur autem Ἐπίσιος, ut Ἐπιδείπνιος, Ἐπι-
 IV. δόρπιος, Ἐπιόδιος five Ἐφόδιος, atque alia ejus-
 dem furfuris sexcenta. Hesych. Ἐφόδια, AP-
 ΜΟΔΙΑ εἰς ὁδόν. *What is fit and necessary for*
a journey. Ἐφόδια βρώματα vocat Schol. ad
 Apollon. Rhod. i. 659. Ut ab ὁδός ἐφόδιος,
 sic ab ἐσία ἐπίσιος.* Cæterum ut Evangelista
 ἄρτον ἐπίσιον, *panem qui ad vitam necessarius*
fit; sic Theocritus in Hyla, ὕδωρ ἐπιδόρπιον,
aquam quæ ad cænam necessaria fit.

Καὶ χεῖρ Ἰλας ὁ ξανθὸς ὙΔΩΡ ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ
 οἰσῶν.

Ubi Schol. Ὑδωρ ἐπιδείπνιον. Quod argumentum
 in primis notandum est.† Quare locus Evan-
 gelistæ, qui miras interpretationes peperit,
 ita demum interpretandus videtur: DA NO-
 BIS HODIE UNDE VIVAMUS. *Give us this*
day such a portion of food, as is necessary to our

* Confer Tanaquill. Fabrum ad Aristoph. Ecclef. v. 105.
 et in Epist. lib. ii. p. 183.

† Suidas v. Δαιταλις. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς δία τοῖς δαιτα-
 λιῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογοι χαρίζομενος, τὲτ' ἰδίῳ. Depromptus est
 hic locus ex Theophyl. Simocat. lib. v. 5. De quo vide nos
 infra v. Εὐσυνθεῖν. Nonnus Dionys. lib. ii. p. 44.

Καὶ πάλαι μὲν ἐκόνισσι πινὼν ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ ὙΔΩΡ.

Idem lib. x. p. 282.

ἀνδρόεντι ρείθρῳ
 Διδύνων ἀνέμμενιν, ὅπως ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ εἴη,
 Αὐτὸς ἐν βασιλῇ φέρων γλυκαρώτερον ὕδωρ.

substance

subsistence. Quod omnino verum et saluberrimum est. PARS IV.

ΕΠΙΧΕΙΛΑΕΣ.* Οὐτῷ λέγεσθαι μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης.

Ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μετὴν, εὐρὼν ἐπιχειλῇ.]

Hæc sunt verba Aristophanis in Equit. v. 811. ubi ita legitur :

ὦ πόλις Ἀργεὺς κλύεθ' αἶα λέγει ; σὺ Θεμιστοκλῆς ἀντιφερίζεις ;

Ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μετὴν, εὐρὼν ἐπιχειλῇ.

Locus egregius, sed cujus mentem et venustatem nemo Interpretum perspexit. Quid quod interpretatio Suidæ falsa et inepta est? Aliud est Ἐπιχειλῆς, aliud Ἰσοχειλῆς. Ἰσοχειλῆς est quod ad labra vasis pertingit : Ἐπιχειλῆς quoad labra superfluit. Ἐπιμετὼν vocat Callimachus, et Pherecrates Comicus apud Hesychium. Synesius in Dion. Καθεδρεῖται δὲ ὡς κεράμιον ΕΠΙΧΕΙΛΑΕΣ τῆς σοφίας, καὶ ἐκ αὐτῆς ἐτι τι χωρῆσον. Sedebit tanquam vas sapientiæ plenum, et quod nihil amplius capere possit. Themistius Orat. ad Gratian. p. 174. Edit. Hard. Ἀφθονοῦ αὐτοῖς παρῆσαναι τὸν πόντον, καὶ ΕΠΙΧΕΙΛΑΗ τῶν

* Schol. ad Theocrit. Idyll. viii. 85. Ὑπὲρ κεφαλῆς δὲ, ἀπὸ τοῦ, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν χειλέων.

PARS
IV.

ἀγαθῶν. Ubi recte Interpres : *ingens dolium et bonis redundans*. Quare locum Comici ita nostro sermone reddiderim : *And do you compare yourself to Themistocles, who left the city full, when he found it RUNNING OVER?* Quod falsissimum et πὰρὰ προσδοκίαν est.*

ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΣ. Ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην. Ἡ ἐπ' ἁκίς δυναμένη καρῆναι. Πέζαι γὰρ τὸ κείραι ἢ κλίνισαι.] Vox Ἑπτάπεκτος dicitur de capra *hirsuta*, et quæ tonsorem desiderat. Ἑπταπέκτιον vocat Hesychius. Sed alterum verum ; quod et agnoscit Etymologus. Atque hinc intelligendus Suidas in v. Ὀμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλὰ τινα ποιήματα, Ἀμαζονία, Ἰλιάς μικρά, Νόσοι, Ἐπικιχλίδες, ΗΘΙΕΠΑΚΤΟΣ, ἦτοι Ἰαμβοί. Idem infra : Ὁ δὲ ἐπεχάσε ταῦτα, καὶ τὰς Κέρκωπας, καὶ τὴν Μυοβαίραχομαχίαν, καὶ Ψαρομαχίαν καὶ ΕΠΤΑΠΑΚΤΙΟΝ καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ ἄλλα ὅσα παύγνιά ἐστιν Ὀμήρῳ, ἐποίησε πὰρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισῶ. Uterque locus depravatus est ; nec quidquam contulit Cl. Kusterus. Quæ vero scripsit ad locum Cl. Bentleius in Epistola ad Millium, una litura corrigenda sunt. Scribendum proculdubio Ἑπτάπεκτος, et de capra *hirsuta* intelligendum : de qua in hoc Poematio Iambico luferat Homerus. Sic κελός

* Contra Plutarchus in Pericle p. 356. Ὁς τὴν πόλιν ἐκ μεγάλης μεγίστης καὶ πλεονεξίας ποιήσας.

τρίκροτον, *caper villosus* et qui tonderi debet. Hesych. ΤΡΙΚΟΤΡΟΣ. Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη

PARS
IV.

κεκαρμένος κριός, καὶ ὁ μὴ κεκαρμένος. Quo sensu vox occurrit apud Alciphron. i. 28. Οὐ παύ-
ση, ΤΡΙΚΟΤΡΟΝ καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν
τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθρώπους ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν
ἀρχόμενος; *Non desines, hirsute et miserrime
senex, tentare nos puellas ætate florentes, tan-
quam aliquis modo juvenescere incipiens?* Ita
scribendus et interpretandus est iste locus,
quem perperam sollicitavit Cl. Berglerus.*
Cæterum ex uno hoc Homeri Poematio bina
confecit Johannes Tzetzes in *Allegorica Inter-
pretatione Iliados Homeri* nondum edita, ubi
hujus scripti meminit. Ejus verba sunt:

Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτην τε καὶ Αἶγα τε, καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην,
τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα,
τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τὰς θεάς τε Ὑμνας,
καὶ τὴν ΕΠΤΑΕΠΑΚΤΙΟΝ, καὶ τὰς Ἐπι-
κιχλίδας,
καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ, σὺν Νυμφικοῖς τοῖς
Ὑμνοῖς,
καὶ τὴν Ὀδύσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.

* Scribendum vero, ΤΡΙΚΟΡΥΖΟΝ, ut Βηκόρυζον. De quo
Cl. Hemsterhusius ad Lucian. Sic Ὀρθοκόρυζος apud Alciphron.
iii. 48. p. 384. Ὅτι ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα, ΟΡΘΟΚΟΡΥΖΟΝ
καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τῷ χορῷ τῶν Διογυσκοπλάκων ἔκρινα. Alii su-
pra legunt τρικόρωνον. Sed male.

PARS
IV.

Scribe τὴν Ἑπτάπεκτον, et hominem rid e, qui ex uno titulo duos confinxerit, et verba conjungenda disjunxerit. Quid quod *δικατέσταιρα βιβλία* hic recenset Johannes? sed futilissimum illum tenebrionem non est quod quidquam moremur. Adcurate satis Proclus in vita Homeri apud Leon. Allatum: Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν. Προσιδέασι δὲ τινες αὐτῷ καὶ παύνην τινά, Μαργίτην, Βατραχομυομαχίαν, ΤΗΝ ΤΕ ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΝ ΑΙΓΑ, καὶ Κέρκωπας ἐκέλευς. Ita rescribendus est iste locus. Κέρκωπας ἐκέλευς, non κενύς. *Et qui vulgo Κέρκωπες inscripti sunt. Qui hodie circumferuntur Κέρκωπες.* Hæc mens Procli est. Ejus libri præter alios meminit Harpocratio: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενοις ΚΕΡΚΩΨΙ δηλῶται, ὡς ἑξαπατητῆρες τε ἦσαν καὶ ψεύσασιν οἱ Κέρκωπες.*

ΕΤΑΓΗΣ. Καλῶς περιηγμένος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Περικλὴν σάλπιγγα τὸν ΕΤΑΓΕΩΝ βαρὺν ὕμνων
Χαλκευλὴν κατέχει Πίνδαρον ἢ δὲ Χόνις.]

De hoc loco nos nonnulla ad Suidam v. Χαλκευλὴν.† Sed vereor equidem, ne vulgatos co-

* Κέρκωπες erant homines nequam, et qui rapto vivebant. Hinc Κερκώπων ἀγορά. Forum Cercorum. *Cheapside*. De quo Joannes Meursius in *Ceramico* p. 63.

† Vide nos supra, p. 366. et in *Cur. Noviss.* v. Εὐαγής.

dices secutus, fallitur noster Lexicographus, PARS
IV.
et nos una fefellerit. Scribendum procul-
dubio:

— τὸν ΕΥΑΧΕΩΝ βαρὺν ὕμνων

Χαλκευτὰν —

Εὐαχεῖς five Εὐηχεῖς ὕμνοι sunt *hymni numerosi*,
longe sonantes. Quod de Pindaro, quem
σάλπιγχα vocat, unice verum. Pindar. Pyth. 2.

Ἄλλοις δὲ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ

ΕΥΑΧΕΑ βασιλεύσιν

ΤΜΝΟΝ —

Ad hunc locum respexisse videtur Epigram-
matista.

ΕΥΔΑΙΜΟΝ. Πολλὰ μὲν ἐν χρήματι εὐρίσ-
κειαι, καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ προσλήψει τῆς εὐδαιμόνου ὠφέ-
λει τὰς ἔχοντες. *Multa igitur aliæ res inveni-*
untur, quæ habentibus profunt, ut quis beatus
dicatur.] Interpres nugatur, nec quidquam
juvat. Vox excidit. Repono ἐπὶ προσλήψει τῆς
εὐδαιμονοῦ ΧΩΡΙΟΥ, five, quod verius puto,
τῆς εὐδαιμόνου ΧΩΡΑΣ. *Multa inveniuntur, quæ*
accessione agri opulenti prodesse solent. Polybius
lib. iii. p. 330. Ἐγκρατὴς γεόμενος ΧΩΡΑΣ ΕΥ-
ΔΑΙΜΟΝΟΣ. Idem in Excerpt. Legat. p.
1127. Παραβέβληκώς εἰς ΧΩΡΑΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ
καὶ γέμεσαν ἀγαθῶν ἐπλήρη τὴν στρατίαν πανθοδατῆς
λείας. Poteris etiam scribere, ἐπὶ προσλήψει

PARS
IV.

ΓΗΣ εὐδαίμων. Auctor nescio quis apud Suidam v. Δημήτηρ. Ωίκαν δὲ ΓΗΝ ΕΤΔΑΙΜΟΝΑ μάλισα καὶ καρπὺς ἐνεγκεῖν ἔσαν ἀγαθὴν. Et hoc verum videtur.

ΕΤΘΡΡΗΜΩΝ. Εὐθυλόγος. Ἐτυμολόγος. Καὶ Εὐθυρρήμων. Ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὰ δαῖνα, τὸ ῥηθισόμενον αἰεὶς ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυρρήμονησῃ.] Scribendum, ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. Idem εὐθέως λέγειν et εὐθυρρήμονεῖν. Confer Cl. Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 405. Verbo utitur Plutarchus in Demetrio, et Cicero in Epist. ad Papirium Pætum. ix. 22. *Habes Scholam Stoicam.* Ὁ σοφὸς εὐθυρρήμων ἔσθ. Quæ non intelligo. Legendum omnino, ὁ σοφὸς ΕΤΘΡΡΗΜΟΝΗΣΕΙ. *Rem aperte et nudis verbis eloquetur.* Quod Stoicorum est scilicet.* Cæterum scribendum apud Suidam: Εὐθυρρήμων. Εὐθυλόγος. ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΟΣ. Aliud est ἐτυμολογεῖν, aliud εἰτοιμολογεῖν. Quod hic unice verum. Verbum agnoscit

* Euripides in Hippolyto v. 492.

Εἰς τάχος διγίγει
τὸν ΕΤΘΥΝ ἐξεπόντας ἀμφὶ σὺ ΛΟΓΩΝ.

Clemens Alexand. Stromat. lib. v. p. 716. Ὁ Σοφοκλῆς δὲ ΕΤΘΥΡΗΜΟΝΩΣ γράφει. Procopius in Hist. Arcan. p. 127. Edit. Aleman. Οὕτω μὲν ἔν. Ἰσχυριανὸς ἀληθινοῦς ἀπείρατο, καὶ ΕΤΘΥΓΑΝΣΣΟΣ ἦ.

infra

infra Suidas: Εὐρέσιλόγος. Φλύαρ. ΕΤΟΙ- PARΣ
ΜΟΛΟΓΟΣ.* IV.

ΕΥΚΛΕΙΣΟΝ.

[Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod Sapphoni tribuitur. Primus dedit ex Anthologia inedita Cl. Bentleius ad Callimachum. Hunc alii atque alii secuti sunt. Sed veram lectionem nemo vidit. Epigramma ita scribendum videtur et distinguendum.

Σ Α Π Φ Ο Τ Σ.

Παιδὸς, ἄφρωνος ἔοισά τ' ἐτ' ἐνέπω, αἴ τις ἔρηαι,

Φῶναν ἀκαμάταν καθεμένα πρὸ ποδῶν.

Αἰδοπία με κόρα Λαῖ᾽ ἀνέθηκεν Ἀριεῶ

Ἑρμοκλειδάο τῷ ῥά νυν εἰν αἰδᾶ,

Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν ἃ σὺ χαρεῖσα

Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

Primum scribendum Παιδὸς, non Παῖδες. Nimirum ἑήλη five *cirrus* hic loquitur, καθεμένα Φῶναν παιδὸς πρὸ ποδῶν. Vides antitheton; ipsa ἄφρωνος, non suis sed verbis παιδὸς loquitur. Hæc mens Poetæ est: quod miror non animadvertisse Editores. Deinde Pentameter

* Hesych. Σχιδιάζειν. EN ETOIMΩ ΛΕΓΕΙΝ. Plutarch. de Liberor. Educat. Cap. ix. p. 74. Τὸ δὲ δὴ παλιάπασιν ἀποδοκιμαζέειν τῶν ΛΟΓΩΝ τὴν ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ, ἢ πάλιν αὐ ταύτην ἐκ ἐπ' αἰτίαις ἀσκειῖν, ὃ φαίνει αἰ ἔγνω· ἀλλ' ὡς ἐν φαρμάκῳ μοίρα τυτὸ ποιητῶν ἐστίν.

PARS secundus in libris MSS. depravatissimus est.

IV. Nos verum, ni fallor, exculpimus. *Hanc statuam dedicavit Aristo filia Hermoclidæ, qui nunc in mortuis est. Qui melius conjecerit, cum vatem perhibebo optimum.*

Habuit autem nostra Sappho fratrem, nomine Charaxum, qui *Doricam* amavit, mulierculam sui loci atque ordinis, ut videtur, non incelebrem: quod ex Epigrammate Posidippi constat, quod nobis conservavit Athenæus lib. xiii. p. 596. Carmen ipsum emendatum subijciam.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ι Π Η Ο Υ.

Δωρίκα, ὅς ἐα μὲν σα πάλαι κοσμήσατο δεσμός
Χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.

Ἢ ποτε τὸν χαρίεντα περιτέλλεσσα Χάραξον,
Σύγχρεος ὀφθρινῶν ἤψας κιστυδίων.

ΣΑΠΦΩΑΙ δὲ μένεσι Φίλης ἔτι καὶ μένεσι
᾽Ωδῆς αἱ λευκαὶ φθελόμεναι σελίδες

Οὔνομα σὸν μακαριστὸν, ὃ Ναύκραλις ὠδὲ φυλάττει
Ἐς ἂν ἐπὶ Νείλῳ ναῦς ἔφαλος γεγόνῃ.

Ubi notanda vox Σαπφῶα, quam restituimus.
Ut Ληὼ Ληῶος, sic Σαπφῶ Σαπφῶος.* Quin, ut

* Tertius Hexameter ita forsan legendus,

Σάπφω, σὰ δὲ μένεσι ———

Sed prius placet. Puellam Δωρίχαν vocat Suidas v. Ῥοδόκιδος ἀνάδημα.

ab harum literarum amantibus gratiam in-
eam, et alterum Epigramma, elegantissimum
id quidem, et ejusdem artificis, quod ab in-
teritu vindicavit Athenæus, hic adscribam;
idque eo libentius, quod Cl. Casaubonus ad
Athenæum et Cl. Salmasius ad Solinum in eo
concinnando parum viderint. Est autem in
Phyromachum, hominem famelicum, et ab-
domini suo natum. En ipsum Epigramma:

PARS
IV.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ι Π Η Ο Υ.

Φυρόμαχον τὸν πᾶντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην
Παννυχίην, αὐτὴ ρωγὰς ἔχει κάπτεος,
Χλαίης ἐν τρύχῃ Πελληνίδος. Ἄλλα σὺ τέττε
καὶ χρίε σήλην, Ἀττικὴ, καὶ σεφάνε,
Εἶπός σοι προκύων συνεκώμασεν. Ἦλθε δ' ἀμαυρὰ
βλέψας ἐκ πελίων ἰωδὸς ἐπισκυνίων,
ΩΧΡΟΣ ΔΙΦΘΕΡΙΑΣ μονολήκυθον. Ἐκ γὰρ
ἀγώνων

Τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ ΚΟΙΛΟΝ ΟΠΗΝ.

Primum legebat Salmasius, Κορώνη πανδοχική.
Cornix tabernaria. Sed vulgata lectio neuti-
quam sollicitanda est. Κορώνη παννυχική sive
παννυχίη est *cornix noctinoma*. Nam *cornix*
nocte vescitur. Artemidorus iv. 58. Τὰ δὲ
νυκτερινὰ καὶ μηδὲν ἐν ἡμέρᾳ πράσσοντά τι μοιχὰς ἢ
κλέπτας, ἢ νυκτερινὴν ἔχοντας ἐργασίαν, ὡς γλαυζὴ καὶ
νυκτικώρα καὶ αἰπόλιον (lege αἰγῶλιν) καὶ ΚΟ-
ΡΩΝΗ καὶ τὰ ὅμοια. Nocturna vero et nihil in-
terdiu facientia, adulteros aut fures aut eos qui
nocturnum

PARS
IV.

nocturnum faciunt quæstum, significant; velut noctua et nycticorax et ulula et CORNIX et familia. Qui locus insignis est.* Postremo disticho nihil corruptius. Aliud hic, aliud ille: sed neuter rem tetigit. Nos veram lectionem absque controversia restituimus: Ὀχρὸς διφθερίας. Lucian. in Timon. vol. i. p. 115. Δικελίτης καὶ ΔΙΦΘΕΡΙΑΣ, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς. Denique quod vulgo legitur ὑπὸ Καλλιόπην nihili est. Nos recte emendavimus, ὑπὸ κοῖλον ὀπὴν. Quod supra ῥωγάδα κάπελον, hic κοῖλον ὀπὴν vocat Poeta. Nihil verius.† Confer nos ad Suidam v. Σπήλυγξ. Cæterum Phryomachi nostri sæpius meminit Athenæus.‡

* Athenæus lib. viii. 12. Γλαῦκες δὲ φησι καὶ κόραυς ἡμέρας ἀδυνατῶσι βλέπειν, διὸ νύκτις τὴν τροφήν ἰαντοῖς θηρεύουσιν. Ad quem locum vide magnum Casaubonum.

† Moschus Epitaph. Bionis, v. 104.

— EN ΧΘΟΝΙ ΚΟΙΛΑ.

‡ In secundo Hexametro notandum illud χλαῖνα Πελλήνης. Vide Hesych. v. Πελληνικαὶ χλαῖναι. Photius in Lexico inedito: Πελληνικαὶ χλαῖναι, διάφοροι. Καὶ τοῖς νικῆσαι τὰ Ἑρμαῖα ἐκδοῦντο. Schol. ad Pindar. Olymp. vii. p. 70. Τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλέμενος Θεοξείνα· τινὲς δὲ, καὶ τὰ Ἑρμαῖα· τὸ δὲ ἄδλον ἐστὶ χλαῖνα. Idem ad Nem. x. p. 421. Τίθεται δὲ παρχία ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἄγρια. — Ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ Θεοξείνα νικῶντες, χλαῖσιν ἐπιηδοτάταις κοσμηδίντες, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνιχνεύουσαι. Schol. ad Aristoph. Aves v. 1421. Ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐστὶ τοῖς Ἑρμαῖοις ἄδλον ἐτίθεται χλαῖνα. Χλαῖναι δὲ διαφέρουσιν ἐν Πελλήνῃ γίνονται· οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα ἀγίλαι ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τὸ ἐπαδλον τίθεται. Nonnus Dionys. lib. xxxvii. p. 926.

ΕΥΡΩΤΑΝ. Εἰ Ἐπιγράμματι. PARS IV.

Τὸν δ' ὑπεροιδάινοῖα καλέσχειν πεπταμένη χεῖρ,
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἡδύνατο.

Περὶ αἰδοῖς ἀνδρὸς ὁ λόγος.] Fallitur Suidas: neque enim περὶ αἰδοῖς ἀνδρὸς, sed de *re muliebri* hic sermo est. Εὐρώτας est *pars muliebris*. Epigramma integrum, ne tibi verba dari existimes, subijciam. Est autem Rufini εἰς παρθένον λευομένην.

Ρ Ο Τ Φ Ι Ν Ο Τ.

Παρθένος ἀργυρόπεζος ἔλκετο χρυσεὰ μαζῶν
Χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ μῆλα διανομένη.

Πυγαὶ δ' ἀλλήλαις περιηγέες εἰλίσσονται,
Ἵδατος ὑγρότέρῳ χρωτὶ σαλευόμεναι.

Τὸν δ' ὑπεροιδάινοῖα καλέσκεπε πεπταμένη χεῖρ
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἡδύνατο.

Hinc Suidas noster tum illustrandus, tum

Εἰ σέλειν εὐώδινος Ἀχαιῖδος αἶψα ἀέρης,
Πελλήνην διδάσκειν, ὅπη ριγῆλόν ἀγῶνα
Ἄνδρες αἰδνεύουσι φιλοχλαῖνε περὶ νίκης,
Χειμερίῳ σφίγγοντες ἀδαλπία γῆα χιτῶν.

Ubi vide Falkenburg. In locis supra citatis notanda est vox Ἑμαῖα. Mercurius præsēs palæstræ. Æschines contra Timarch. p. 14. Καὶ περὶ Ἑμαῖων ἐν ταῖς παλαιαῖταις. Νικᾷν τὰ Ἑμαῖα est idem ac Νικᾷν τὰ Ὀλύμπια. In stadio sive festo Mercurii vincere. Idem etiam Θεοξίνα et Ἑμαῖα. Sed vide omnino Joan. Meurf. Græc. Fer. lib. iii. p. 114.

emaculandus

PARS emaculandus est.* Est autem Eurotas Laconiae
 IV. fluvius. Καλλιδόνακα vocat Euripides Helen.
 500.

Σπάρῃ δὲ ὡς γῆς ἐστὶ, πλὴν ἴν' αἱ ῥοαὶ
 Τῷ καλλιδόνακος εἰσὶν Εὐρώτα μόνον;

Poetae in sensu nequiori utuntur. Haud dissimiliter lusit Diogenes apud Laertium, cujus verba hic adscribam: Εὐμόρφῳ μερακίῳ ἀπίοντι εἰς συμπόσιον, ἔφη, Χείρων ἐπανήξεις· τῷ δὲ ἐπανελθόντι καὶ τῇ ἑξῆς εἰπόντος, Καὶ ἀπῆλθον καὶ χείρων ἐκ ἐγεγόμενῃ· ἔφη, Χείρων μὲν ἔ, ΕΤΡΥΤΤΙΩΝ δέ. Ad quem locum consulendus elegantissimus Menagius.†

ΕΤΣΥΝΘΕΤΕΙΝ. Εὐνοικῶς ἔχειν. Μασσαγί-
 ται ἐβελεύσαντο εὐσυνθέειν πρὸς τε Γελίμεραι καὶ Βελι-

* Notandum est postremum distichon. Hinc enim emendandum Epigrammata in Anthol. lib. iv. p. 459. quod scriptum est εἰς τὴν Πολυξίτης.

Π Ω Μ Ι Α Ν Ο Υ.

Ἄ δὲ Πολυκλείτου Πολυξίτη, ἐδὲ τις ἄλλα
 Χαῖρ ἔθιγεν τότε δαιμονίῳ ὠϊακός.
 Ἡρᾶς ἔργον, ἀδελφοί· ἴδ' ὡς πτόλοιο βαγέλλος
 Τὰν αἰδῶ γυναιὴν σόφρονι κρόπῃ ΧΕΡΙ.
 Δίσσειναι ἅ τλάμων ψυχᾶς ὑπὲρ· ἐν βλαφάρεσσιν δὲ
 Παρδεικῆς ὁ Φρυγῶν καῖται ὄλος πόλεμος.

Ita scribendus secundus Pentameter. Vulgo male legitur σόφρονι κρόπῃ πτόλοιο.

† Confer Eubulum apud Athenæum lib. i. 19. p. 25:
 σάριον.]

σάρον.] Procopius Vandal. lib. ii. p. 123. PARS

IV.

Τοῖς δὲ Μασσαγέταις βελεύσαμένοις ἐν σφίσιν αὐταῖς,
ἔδοξεν, ὅπως δὴ ΕΤΕΤΝΘΕΤΕΙΝ πρὸς τε Γελίμερα
καὶ Βελισάριον δόξωσι, μήτε μάχης ὑπὲρ Ῥωμαίων ἄρξαι,
μήτε πρὸ τῶ ἔργου εἰς Βανδίλως ἵεναι· ἀλλ' ἐπειδὴν
ὁποτέρως ἐρασίᾳς τὰ πράγματα πόνηρα ἔσθ, τήν-
καῦτα ζῆν τοῖς νικῶσι τὴν δίωξιν ἐπὶ τὰς ἡσυχαιώμενας
ποιήσασθαι. Ad hunc locum respexit Suidas.

Sed in veterum locis compilandis, ne nominatis
quidem auctoribus, multus est noster Lexico-
graphus. Nonnullorum fontes hactenus la-
tentes, quorum nunc suppetit memoria, quia
nihil habemus majus, ut ille ait, hic tribus
verbis indicabo. Suidas: ΑΛΕΤΡΙΒΑΝΟΣ —

Λέγειται δὲ καὶ Ἀλότριψ.

Καὶ τῶτον δικάρανον ἀλότριβα —

*Aristonis. Brunich.
Anal. III. 258.
Conf. Suid. V.
Ἀευσολίς.*

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
existat Anthol. lib. vi. p. 571.* Idem: ΑΜΦΙ-
ΦΟΡΗΑ. Ἀγείων. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τίς με Διονύσω πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,

Τίς με τὸν ἀνδρικῶ νέκταρος οἰνοδόκον

Δηὲς ἐπλήρωσε; —

Scribendum, Ἀδριακῶ νέκταρος. Vini Adriatici.
Quomodo recte legitur in Anthol. Cephalæ
p. 48. unde hoc Epigramma depromptit Sui-

* Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph.
Pacem, v. 258. quod notavit Kuster in loc. Suid.
das.

PARS das. Idem: ANTITYPHEΣAI. Ἀντιπαθήσῃ
IV. — Ἐν Ἐπιγράμματι.

Brunck. II.

524.

Καὶ λίθον ἀνιήνῃ κρέματι πυροστόκον.

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur apud Antholog. lib. vi. p. 549. Idem: ΒΑΓΑΙΟΣ. Ὀνομα κύριον. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος. Hæc sunt verba Herodoti in Thalia cap. 128. quod viros doctos ad Herodotum fugit. Idem: ΒΑΘΥΚΑΜΠΗ. Ἐπιπλὺ καμπύμενον. Καὶ βαθυκαμπῇ κλεῖδα συῶν. Hæc partem faciunt ejusdem Epigrammatis, de quo nos supra ad v. Ἀλετρίδανος. Confer etiam nos ad Suidam v. Τανάχαικος. Idem: ΒΡΥΧΙΟΣ. Βυθίζομενος ὕδατι. Καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκᾷσα. Ἐν Ἐπιγράμματι

Ἄγκυραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινήδα.

Verficulus iste est pars Epigrammatis, quod integrum exstat in Anthologia Cephalæ p. 3. Edit. Reisk. Huc referendus etiam Suidas in v. Ἄλῃ, quem vide. Epigramma integrum adscribam, ut emendem.

Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ.

Ἄγκυραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινήδα,
Κώπας τε διασᾶς, τὰς ἀπωσιχυμάτας,
Καὶ δικτύους μόλιθον ἡψιδωμένον,
Κύρβας τε φέλλοις τὰς ἐπεσφραγισμένους,

Καὶ

Καὶ πῖλον ἀμφίερνον ὑδαλοσεγῇ,
 Λίθον τε ναύταις ἐσπέραις πυροσόκον,
 Ἄλως τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
 ἔθηκε, λήξας τῆς ΕΠ' ΗΙΟΝΩΝ ἄλης.

PARS
IV.

Ita scribendum.* In versiculo postremo, alii ἀπ' ἡόνος, alii ἀπ' ἡόνων. Sed vera lectio est ἐπ' ἡόνων. Ἡ ἐπ' ἡόνων ἄλη est *vita litoralis*, qualis piscatorum. Theocritus in Cyclope v. 13.

— Ὅ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰδῶν,
 Αὐτῷ ΕΠ' ΑΙΟΝΟΣ καὶ ἰάκχο Φυκιοέσας.

Sed ad Nostrum revertamur. Suidas: ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Δαϊλύμονες. Καὶ οἶον συνδαϊταλεῖς. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδέπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαϊταλεῦσιν ὡπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τῷτ' ἐδέκνυε. Respexit Suidas ad fabulam Aristophanis Δαϊταλεῖς inscriptam: de qua Athenæus, Etymologus, Suidas, alii. Quæ sequuntur sunt verba Theophrasti Simocattæ Histor. v. 5. atque hinc Suidas corrigendus est. Idem: ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ. Εὐλαβής. Καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβος ἐμπονητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
 Ἦδη Φρικαλέον δειδίδι καὶ σὺ νέκυν.

Hoc distichon legitur apud Anthol. lib. iii. p. 391. ubi sermo est de Diogene mortuo, qui

* Λίθον πυροσόκον. *Lapidem igniarius*. Sed MS. ΜΥΣΓΡΑ-
 VII, πυροτόκον. Quod verum. Et vox notanda; nam haud
 alibi occurrit.

PARS
IV.

vel Cerbero formidandus. Idem: ΔΟΙΑ. Δύο.
 Δοιὰ δὲ θείας ἄροισι πονησάμενος. Hoc fragmen-
 tum decerpfit Suidas ex Hesiod. Oper. 432.
 ubi ita legitur:

Δοιὰ δὲ θείας ἄροισι πονησάμενος κατὰ οἶκον.

Atque hinc Interpres, qui ineptit, castigandus
 est. Idem: ΔΤΟΙΝ. Ἀλλὶ τῷ, δύο.

— Δυοῖν ὀπορίνας κακοῖν

Ἡ γῆς ἀπώσσει παρίδος, ἢ κλέψαι λαβάν.

Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Tyr. 649.
 Confer Jacob. Gronov. Emendat. in Suidam
 p. 114. Idem: ΕΓΝΩΜΑΤΕΤΕΝ. Ὁ δὲ ἐγνώ-
 μάτεινε πάντῃ ἀξίμφορον εἶναι Πέρσαις Φιλίαν θείαν
 αἷς πρὸς Τάρκας. Hæc sunt verba Menandri in
 Excerptis Hæschelii, p. 86. Confer etiam Sui-
 dam, v. Παλίμβολον. ubi nonnulla leguntur, quæ
 ad hunc locum pertinent. Idem: ΕΓΩ ΣΧ ΟΝΑΙ-
 ΜΗΝ ἐγὼ σε ἀπολαύσω. Respexit Suidas ad Pau-
 lum in Epist. ad Philem. ver. 20. Ἐγὼ σε οἰαί-
 μην ἐν Κυρίῳ. Confer nos ad Suidam v. Ὀναίμην.
 Restituendum hoc verbum Plutarcho in La-
 con. Apopth. p. 234. ubi sermo est de puero
 Spartano, qui dominum iniquiorem nactus,
 præcipitem se dedit. Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν κέραμον,
 καὶ εἰπὼν, Εἴση τῆς ὠνῆς, ἔβαλεν ἑαυτὸν κάτω, καὶ ἐτε-
 λέυτα. Notanda verba pueri Spartani, Εἴση τῆς
 ὠνῆς. Quæ non intelligo. Rescribendum pro-
 culdubio:

culdubio: Καὶ εἰπὼν, ΑΠΟΝΗΣΗ· τῆς ὤνης. **PARS**
Fruere quod emisti. I wish you joy of your bar- **IV.**
gain. Nihil verius, aut falsius.* QUIN et
redonandum hoc verbum Alexidi Comico
apud Athenæum, lib. xv. p. 693.

————— Ἄλλ' ἔγχεον
 Αὐτῷ Διὸς γὰρ τήνδ' αὖ σωτήρος. Θεῶν
 Θνητοῖς ἀπάντων χρησιμώτατος πολὺ
 Ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ. Ἐὰν ἐγὼ διαρράγῃ,
 Οὐδὲν μέν τις εἰ πείθει θάρρων —————

Versus postremus insigniter corruptus est.
 Emendabat Gulielmus Canterus, adplaudente
 Isaaco Casaubono,

Οὐδὲν μέλοι σοι. Πῖθι θάρρων —————
 Quæ partim vera, partim falsa sunt. **Locus**
 Comici ita certo certius instaurandus est:

————— A. Ἐὰν ἐγὼ διαρράγῃ,
 Οὐδὲν Μ' ΟΝΗΣΕΙ. B. Πῖθι θάρρων —————

* Forſan, ΕΤΤΕ τῆς ὤνης. Sed ita Bibl. Coſlin. p. 355.
 Οὐκ εἰς καλὸν δὲ ἄρα ἡ χῆρα τῆς δυσσεβέος ξείας ἀπάναιτο· ὅρῳσα γὰρ
 αὐτὴν ἀνδρὸς τε καὶ παίδων καὶ τῶ λοιπῷ γένει ἔρημον, χρημάτων τὴ κλη-
 ροῦ αὐτῇ περιγενόμενοι καὶ τῶν μυσταρῶν ἐκείνων βιβλίαι, παραμύδιοι τῆς
 ἐρημίας παῖδα, Κέβρινον ὄνομα ἀργυρία τιμῆς ἀνιῖται. Suidas v.
 Σιθηνιανός ——— Οὐδὲν ἀπάναιτο τῆς πολλῆς ταύτης ἐνστάσεως. Sopho-
 cles in Trachin. v. 576.

————— ἐκδήσκω δ' ὁ δῆρ
 Τοσῦτον εἶπε, Παῖ γέροντος Οἰνέως,
 Τοσόνδ' ὀνήσῃ τῶν ἐμῶν, ἐὰν πείθῃ,
 Πορδμῶν —————

VOL. II.

P p

————— A.

PARS
IV.

— A. Ego vero si medius crepem,
Nihil mihi proderit Jupiter. B. Bibe, nihil
metuas.

Quæ elegantissima emendatio.* Οὐδὲν μὲ ὀνήσει.
Nil mihi proderit. Nil me juvabit. If I
drink till I burst, Jupiter Soter wont help me.
 Lucian. Deor. Dial. xiii. Εἰ μὴ ἄρα παύτη
 λοιδορέμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἐ πολλὸν ΣΕ
 ΟΝΗΣΕΙ ἢ ἀθανασία. Sed Athenæus est Augiæ
 stabulum, cui expurgando non unus Hercules
 suffecerit. Suidas: ΕΚΤΟΠΩΣ. Μεγάλως. Ἀ-
 πρεπῶς.

^γ Ἀρχὸς φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκλόπως ἤσυχει.

Εἰς τὸ ὕστερον ἐξαδιέστα αὐτῷ ἐν τῷ ἐκδότῳ. Prius
fragmentum ex Babrio Choliambographo de-
promptum est; posterius ex Procopio. Quod
Kustero partim visum, partim non visum.
Sed vide quanta pars Nostri interciderit. Apud
Procopium in Arcan. Histor. p. 3. ita legitur:
Ἀντωνίνα τὸν Θεοδοσίον ἄτε παῖδα ὅτα ἐρῶ λόγων.
ἡγάπα τε ὡς τὸ εἶκος, καὶ τοῖς μάλιστα ἐπιμελομένη
ὑφ' αὐτὴν εἶχεν, Εἰθ' ὕστερον αὐτοῦ ἐρασ-
θεῖσα ἐκτοπῶς ἐν τῷ διάπλῳ τέτῳ, καὶ κατα-
κορῆς γεγυῖα τῷ πάθει, ἀπεσείσατο μὲν θείων τε καὶ
ἀνθρώπων πρῶτων πραγμάτων θεός τε καὶ αἰδὼς σύμπασαν.

* Notus verficulus apud Athenæum lib. ii. 23. p. 64.

ΟΥΔΕΝ Σ' ΟΝΗΣΕΙ βολβός ἀν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.

Επίγνυ

Ita
πολλ
five,
ria.*

* Pit
 1st locus

Ἐμίγνυτο δὲ αὐτῶ τὰ μὲν πρῶτα EN ΠΑΡΑΒΥΣ- PARS
 ΤΩ· τελευτῶσα δὲ, καὶ οἰκείων καὶ θεραπαυνίδων παρ- IV.
 όντων. Suidas : ΕΛΕΓΧΟΜΕΝ — Ἔργα δὲ
 χείρας ἐλέγχει. Hoc fragmentum est pars Epi-
 grammatis, quod extat apud Reisk. Anthol.
 Cephal. p. 41. Extat etiam apud Kuster. ad
 Suidam, v. Μνιαρόν. Sed utrumque fugit vera
 lectio. Carmen integrum, quod satis elegans
 est, hic emendatum adponam :

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λίος ἔγωγ' ἀτυχής τ', ὧ δέσποτι, φημί δὲ πολλὸν
 Ὀλβον ὑπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδίας.
 Ἄλλὰ δέχου μνιάραιο βαθυρρήνοιο τάπητος
 Ἐνδυτὸν, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον·
 Εἰριά τε ρόδοντα, καὶ ἐς κυανότριχα χαίτην
 Νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλη·
 Ὅφρα χιλῶν μὲν χρῶτα περισκέπη, ἔργα δ' ἐλέγχει
 Χείρας, ὃ δ' εὐώδης ἀτμός ἐχῇ πλοκάμους.

Ita scribendum istud Epigramma. Τὸν σὸν
 πολλὸν Ὀλβον. *Multa tua sumptuosa donaria,*
sive, quæ a multis donantur. Multorum dona-
ria.* Macedonius in Epigrammate :

Οὗτος ἐμοὶ ΠΟΛΥΣ ΟΛΒΟΣ —

* Pittacus in Epist. ad Cræsum apud Diog. Laert. Κάσιος
 μὲν ἐκτείνῃται εἰς Λυδίαν, ὅπως τὸν ΕὐΝ Ὀλβον ἴδωμι. Ita legendus
 iste locus.

PARS IV. Homer. Hymn. in Mat. Omnium v. 12.

— ΟΛΒΟΣ ΔΕ ΠΟΛΥΣ ἔπλετος ὀπῆδῃ.

Sed ad rem.* Suidas: ΕΝΕΙΣΑ. Ἐμβαλῆσα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνείσα χόλον.

Hunc Pentametrum decerpfit Suidas ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. p. 349. Confer etiam Suidam v. Οὐτή-
τειρα. Idem: ΕΞΕΣΑΛΛΕΑΣ. Μετεκινήσας. Ἐν
Ἐπιγράμματι

— τήνδε δὲ θυμῷ

Ἐξεσάλαζας ὅλην θάμβει φαντασίην.

Scribendum, τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ. Quomodo recte legitur in Epigrammate Macedonii Miscell. Lips. vol. ix. p. 477. unde hoc fragmentum decerpfit Suidas. Idem: ΕΞΕΧΕΑ ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχὴν μὲ. Τετέσι, διεχύθην ἢ διεκινήθην εἰς ὀδυμύς. Ἀπαυσον ἔχω τὸν θρήνον. Hæc sunt verba Commentatoris alicujus ad Psalm. xli. 5. Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ΕΞΕΧΕΑ ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχὴν. Hinc Suidas illustrandus est. Idem: ΕΠΙΟΡΚΟΝ ἀπώμοσεν. Οὐ τὸ ἐξωθεν ἐπιπεφωνημένον ἐπίορκον ὥμοσεν ἐκασίως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ ἐμελλε τελείω-

* Notandum illud ἔργον δ' ἐλεγχῇ χεῖρας. Libanius vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἴδωσαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖσι πο-
δοῖν χρώμενα φύγη. Τῶν Δαίδαλα χειρῶν ὅτος ὁ φόβος ἔργον, ὃν ἐκάλυ-
ψεν ἱππιγενέμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τὰς περὶ αὐτῶ.

θῆναι τὰ ὁμαιοσμένα, καὶ ἐπιτοκίας ἀλῶναι μάλιστα PARS
IV.
φυλαττόμεναι. Decerpsit hunc locum Suidas
ex Scholiis antiquis ad Homer. Iliad. K. 332.

Ὡς Φάτο, καὶ ῥ' ἐπιτοκον ἀπώμοσε ———

Hic fons et fundus glossæ est. Idem: ΗΡΙΑ.
Τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα.

Ἦνίκα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἡρία τεύχω,
Ὡς ἂν ἀποφθιμένον κείθι δέμας κτερίσω.

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod
integrum legitur Antholog. lib. iii. p. 342.
ex quo Suidas emendari possit. Nam Nostri
lectio neutiquam sana est. Idem: ΘΟΥΡΟΝ
ἢ Θούριον. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄλλῃ ἀπὸ κρατὸς (lege Κρήτας) θούρῃ ἀνὴρ
ἔθετο.

————— Θούριον Ἄρης

Ἐπασεν Ἀργείων ἢ Λακεδαιμονίων.

Primum fragmentum legitur in Epigram.
Anthol. Cephalæ, p. 10. de quo nos supra v.
Δῆεις. Posterius decerptum est ex Epigram.
Anthol. lib. iii. p. 297.* Idem: ΚΑΘΙΑΠΥ-

* Idem: ΙΚΤΙΝΟΣ. Εἶδος ὄρνις. Οὐ γὰρ οἶμαι ῥάδιον ἐν γῆρα
μεταλιθεμένη διαφυγεῖν τὸν λεγόμενον περὶ τοῦ ικτίνου μῦθον· ὅς ὄρνις ὢν,
ἐπιδόμενος τῷ χρηματίζεσθαι, ἀμφοῖν ἡμαρτεν, ἀγροικίας τε ἅμα, καὶ διξιό-
τητος. Depromptus est hic locus ex Julian. Misop. p. 366.
Quod et recte notavit Cl. Wyttenbach, quem vide in Crit.
Epist. p. 17. Confer etiam p. 34. et p. 37.

PARS
IV.

ΣΑΣΘΑΙ. Βεβαιῶσαι. Ἐκπέμπει γὰρ τὸς περὶ συμ-
βιάσεως λόγους δυνατὸς καθιδρύσασθαι κεχειροτονη-
κὼς πρεσβυλίας. Hæc sunt verba Theophylacti
Simocattæ Histor. iii. 15. ubi legitur, τὸς
περὶ συμβιάσεως λόγους. Confer nos ad Suidam
v. Καθιδρύσασθαι. Idem: ΚΟΤΙΝΟΣ. Ἀγριέ-
λαιος. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τὰν ἐκ κολίνοιο καλαύροπα, τὰν ποιεῖ τῆνος
Πολλάκι ρομβητὴν ἐκ χερὸς ἡεροβόλει.

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. vi. p. 568. Idem: ΚΟΥ-
ΡΑΛΙΟΝ. Χλόη μὲν ἐστὶν ἐν τῇ θαλάττῃ, πρὸς αἶρα
δὲ ἐξενεχθὲν, εἰς λίθου σφρόντητα μεταπήγνυται. Hæc
sunt verba Basilii in Hexaëmeron Homil. vii.
p. 95. Est autem Κεράλιον sive Κοράλιον nihil
aliud quam κόρη ἁλὸς, *nympha marina*, sive *filia
maris*. Alii aliter deducunt: de quo Salmasius
ad Solinum p. 63. Sed hoc verum. Κόραν
λίμνας vocat nescio quis in Epigram. Anthol.
Cephalæ, p. 43.

A Δ Η Λ Ο Ν.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τὰν τ' ἐρατεινὰν
Σφαῖραν, τὸν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,
Τάσδε ΚΟΡΑΣ ΛΙΜΝΑΣ τε, κόρα κόρα ὡς ἐπι-
εκέες,

Ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρίεμιδι.

Δηλώα,

Λητῶα, σὺ δὲ παῖδος ὑπὲρ χέρα Τιμαρείας
Θηκαμένα, σῶζοις τὰν ὀσίαν ὀσίως.

PARS
IV.

Ita scribendum istud Epigramma.* Κόρα λίμνης
est *nympha marina*. Hesychius : Λίμνη, ἡ Θά-
λασσα.† Ἐπιπόνηδα νύμφαν vocat Perseus in Epi-
grammate : de quo nos ad Suidam v. Ῥυτῆρα.
Intelligenda autem *pyra corallina*, sive *pyra*
ex corallo facta. Hinc Κοροπλάσης et Κοραλιοπλά-
σης, de quo vir doctissimus Petrus Burmannus
Secundus ad Marmor D'Orvillii Smyrnenſe,
p. 571. Sed hæc satis. Suidas : ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ
— καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Τοί τε Λάκωνες εὐπεπλοί.

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. vi. 559. ubi legitur :

— Τοί τε Λάκωνες

Πέπλοι καὶ ληρῶν οἱ χρύσειοι κάλαμοι.

Quomodo et apud Suidam scribendum est.
Huc facit Esaias iii. 22. Καὶ τὰ διαφανῆ ΛΑ-
ΚΩΝΙΚΑ. Et *pellucidæ vestes Laconicæ*. Quæ
laudat Suidas v. Διαφάνῃ. Confer nos ad Suidam
v. Ληρεῖς.‡ Idem : ΛΑΦΥΞΑΣ. Οἱ δὲ Πέρσαι φρέ-

* Vide Cl. Valcken. ad Euripidis Hippolytum p. 188. ubi
de hoc Epigrammate agit. Confer et Cl. Brunck. Analect.
vol. iii. p. 265.

† Vide Cl. Valcken. ad Eurip. Hippolytum p. 182.

‡ Hesych. Λακωνικὸς χιτῶν. Λιπὴν ἰδής.

PARS
IV.

ασι περιτυχόντες λαφύτῃσιν ἀπλησότερον, ἢ ἐς μέγα
κακῶ ἀποκλίνεσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόα τῇ
ὑδατὶ ἐμβολῇ διενεγκεῖν ἔκ ἐχέσσης τῇ ἐπιφορτιοθέν-
τῃ ὑδατες τὴν ἀντίληψιν. Depromptus est hic
locus ex Theophyl. Simocattæ Histor. ii. 5.
de quo nos ad Suidam v. Κελαρύζει. Græca ita
vertenda sunt: *Persee autem in fontes incidentes,
et avidius haurientes, in malum non minimum
incurrunt; quia venter eorum, propter vim
aquæ ingruentis, aquam ingestam ferre non po-
rat.* Idem: ΛΙΠΑΡΕΙΝ. Λιπαρεῖτε μένοντες. Προσ-
εδρεύετε μένοντες. Respexit Suidas ad Herodotum
ix. 44. Ἦν δὲ ἄρα ὑπερβάλλῃαι τὴν συμβολὴν Μαρ-
δονίῳ, ἢ μὴ ποιῆται, λιπαρεῖτε μένοντες. *Quod si
differet Mardonius, nec committet certamen,
vos perseverate hic manere.** Idem: ΜΑΛΘΑ-
ΚΟΝ. Ἐκλύθον. Μαλακόν.

— Ὁ δὲ αὐτὸν

Ἐξάγαγεν βιότῃ μαλθακὴ σοφίης.

Est pars Epigrammatis, quod integrum legitur
apud Laertium in Anaxagora. Idem: ΠΑΛΙΜ-
ΒΟΛΟΝ. Ἀδέσβαιον. Ἀπισον. Τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι
παλίμβολον. Hæc sunt verba Menandri in Ex-
cerptis Hæschelii, p. 86. Idem: ΠΕΡΙΠΕΤ-
ΤΟΥΣΙ. Περικαλύπτῃσι. Μένανδρος. Δεδιότες καὶ

* Dionys. Halicarnass. lib. ii. 44. p. 106. Καὶ προσμένοντες
λιπαρῶντες ἕως τὸ κάλλιστον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ κράτος.

διανοόμενοι

διανοόμενοι μηχανᾶσθαι τι Ῥωμαίους, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν, ὅτι ἂν ἔη αὐτοῖς τὸ πανέργημα. Fallitur Suidas. Hæc sunt verba, non Menandri, sed Simocattæ Histor. ii. 9. Idem: ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ. Ὁ δὲ δίκην πομφολύγων ἐκφύσεως διαλύει τὸ ὑπερλόν. Et hæc sunt verba Simocattæ, iv. 15. Idem: ΠΥΡΕΙΟΝ. Θυματήριον. Ὁ δὲ Ἡράκλειος τὰς τε πόλεις καθήρει, καὶ τὰ πυρεῖα διέσρεφε τῶν Περσῶν. Decerptus est hic locus ex Nicephoro Breviar. Hist. p. 12. Confer nos ad Suidam v. Πυρεῖον. Sed ἐπέχω, et hanc lampada aliis lubenter trado: neque enim in hoc mustaceo laureola quaerenda est.

PARS
IV.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ — Βιβλία δὲ αὐτῷ ἐπικὰ ταῦτα· Ἡσίοδος. Μοσχοπία, ἢ Ἀτακία. Ἐχει γὰρ συμμιγῆς ἱστορίας — καὶ ὁ λόγος τῷ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικὴν Χιλιάδα. Ἐχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τὴν ἀποσερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἀπαρέθετο, ὡς δίκην δοῖεν καὶ εἰς μακράν. Εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμὸς ἀποβλεπομένης. Εἰςὶ δὲ βιβλία εἰς. Ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιάς περὶ χρησμῶν.] “ Puto
“ legendum esse, ἐπιγράφεται δὲ Χιλιάς ἢ περὶ
“ χρησμῶν, omissa voce πέμπτη. Quam lec-
“ tionem in versione secutus sum. Si enim
“ vulgata retineatur, oportet statuamus, Eu-
“ phorionem de pluribus Chiliadibus in opere
“ suo egisse: cui tamen repugnant ea, quæ
“ Suidas ipse paulo ante dicit. Non me qui-
“ dem

PARS
IV.

“dem latet Euphorionem ab Athenæo et Stephaniano Byzantino laudari ἐν Χιλιάσι: sed “apud eos ἐν Χιλιάδι rescribendum esse recte, “ut puto, monet Meursius in notis ad Hel- “ladium Besantinoum.” Kuster. Locus insignis, de quo Joannes Meursius et Kusterus noster. Sed uterque lapsus est, et nubem, ut non raro fieri solet, pro Junone amplexus est: quod partim vidit, partim non vidit Cl. Reiskius ad Anthologiam p. 72. Primum recte legitur Μοϋσοπία ἢ Ἀτακία. Quo titulo librum inscripsit Philetas apud Athenæum lib. iii. p. 114. Item Ister, de quo nos alibi. Deinde scribendum, καὶ ὁ λόγος ἀποβέβαιεν εἰς τὴν Ἀττικὴν. Nam Euphorionis *Miscellanea Attica* fuerunt, five ad *Res Atticas* spectabant. Hinc titulus Μοϋσοπία ἢ Ἀτακία. Quod sequitur, Χιλιάδα, corruptum est. Scribendum omnino: ΧΙΛΙΑΔΕΣ. Ἐχει δὲ ὑπόθεσιν — Aliud opus Μοϋσοπία, aliud Χιλιάδες. Euphorio autem ἐν Χιλιάσι sæpius laudatur. Deinde quod sequitur, διὰ χιλίων ἐτῶν, non est sollicitandum. Nimirum Euphorionis *Cbiliades* in quinque libros distributæ sunt: quorum quintus, five πέμπτη χιλιάς, quæ ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΜΩΝ inscripta fuit, de oraculorum effatis agebat, *mille annorum spatium* comprobatis. Hinc opus integrum Χιλιάδες inscriptum. Hæc mens Suidæ est. Atque hinc vindicandi Athenæus et Stephanus Byzantinus, qui Euphorionem

phorionem ἐν Χιλιάσι laudant : quod perperam sollicitarunt viri doctissimi. Huc facit Scholiastes ad Lycoph. 1153. Φθορὰ καὶ λοιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔρχε τὴν Λοκρίδα, διὰ τὴν εἰς Κασάνδραν ἀθέμιτον μίξιν Αἰάντος· ΕΧΡΗΣΕ δὲ ὁ θεὸς ἰλάσκεσθαι Ἀθηναίαν τὴν ἐν Ἰλίῳ ΕΠΙ ΕΤΗ ΧΙΛΙΑ, δύο παρθένους πέμποντας Ἰπὶ κλήρῳ καὶ λαχῆσει. — ΧΙΛΙΩΝ ΔΕ ΕΤΩΝ παρελθόντων μείζονα τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὡς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. Μέννηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος. Schol. ad Homer. Iliad. N. 66. Ἀθηναῖα δὲ εἰδὲ ἔτι τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τὰς Λοκρὲς ἠνάγκασεν ΕΠΙ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλίμαχον ἐν Αἰτίοις. Historiam hanc tangit Jamblichus de Vit. Pythag. cap. 8. et Plutarchus in libello de sera Numinis Vindicta ; cujus verba adscribam : Ἀρ' ἔν ἐκ ἀτοπώτερος τέτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ Φενεάτας ἀπόλλυσι τὰς νῦν, ἐμφράζας τὸ βάραθρον καὶ κατακλύσας τὴν χώραν ἅπασαν αὐτῶν, ὅτι παρὰ ΧΙΛΙΩΝ ΕΤΩΝ, ὡς φασιν, ὁ Ἡρακλῆς ἀναπαύσας τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν εἰς Φενεὸν ἀπήνεγκε ; Συβαρίταις δὲ φράζων ἀπόλυσιν τῶν κακῶν, ὅταν τρισὶν ὀλέθροις ἰλάσωνται τὸ μήνιμα τῆς Λευκαδίας Ἥρας ; Καὶ μὴν ἔτι πολλὸς χρόνος ἀφ' ἧς Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαινανται τὰς παρθέ-

185,

Αἱ καὶ ἀναμπέχοναι γυμνοῖς ποσὶν, ἥτε δέλαι,

Ἡοῖαι

PARS
IV.

Ἡοῖαι σάβησσαν Ἀθηναίης περὶ Βωμὸν, ἡμετέρας
 Νόσφι κρηδεύουσι, καὶ εἰ Βαρὺ γῆρας ἰχάνει.

Ita scribendi sunt isti versiculi, quos ex Callimacho depromptos esse putat Cl. Kusterus ad Suidam v. Ποινή. Atqui Callimachi Αἴτιος elegiaco carmine conscripta fuerunt. Quare in eo sum, ut Euphorionis esse putem. Quin et plurima Plutarchum in hunc libellum ex Euphorionis *Chiliadibus* transtulisse crediderim: quod quidem a vero propter argumenti adfinitatem haud alienum videtur. Fuit autem Euphorio Eubœa oriundus, domi Chalcidenfis, Poeta non incelebris, quem unice amavit et Latine vertit Cornelius Gallus. Amavit et Tiberius Imperator, de quo Suetonius: *Fecit et Græca Poemata, imitatus EUPHORIONEM, et Rbrianum, et Parthenium; quibus Poetis admodum delectatus, scripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et præcipuos auctores dedicavit.* Scripsit plurima, de quibus Cl. Meursius ad Helladium, quæ omnia, fere, si unum atque alterum Epigramma excipias, magno literarum dispendio, hodie desiderantur. Obscuritatem ejus tangit Clemens Alexandrinus et Cicero Divinat. ii. 64. *Quid? Poeta nemo, nemo Physicus obscurus? Ille vero nimis etiam obscurus EUPHORIO.* Ita scribendus iste locus, cujus elegantiam minus perspectam

spectam habuit Cl. Davisius. *Ille vera Eupho-* PARS
rio, i. e. Euphorio ille celebris, bene notus. IV.
Sic vocem ἐκάνθ. usurpant Græci; de quo
nos supra ad v. Ἐπιάπεικθ. Quin et καλα-
γλωτίζμεν ejus perstringit nescio quis in Epi-
grammate, a Salmasio ad Spartiani Adrianum
laudato p. 154. Carmen ita se habet:

Χοίριλθ' Ἀντιμάχῃ πολὺ λείπειαι, ἀλλ' ἐπὶ
πᾶσι

Χοίριλον Εὐφορίαν εἶχε διὰ σόμαθ.

Καὶ καλέγλωτ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
Ἀτρεκέως ἦδει καὶ γὰρ Ὀμηρικὸς ἦν.

Epigramma satis venustum, quod aliter accepit Salmasius, aliter Reiskius. Sed neuter rem adsecutus est. Notanda elegans ἀμφιβολία. *Double entendre.* Καλέγλωτίζειν est *glossis uti.* Quod fecit Euphorio; de quo Helladius. Est et Καταγλωτίζειν verbum nequam, de quo nos nonnulla ad Suidam v. Σιφνιάζεν.* Deinde vox φίλητρον nunc de *amore*, nunc de *plagio* accipitur: quod in Euphorione notandum. Suidas: Φιλήτης. Ἐραστής. Φιλήτης δέ, ὁ κλέπτης. Hinc φίλητρον. Verbum occurrit apud Etymologum. Quin et Euphorio noverat Ὀμηρίζειν, noverat

* Notanda ista καλέγλωττα ποιήματα. Hinc καταγλωτίζειν et καταγλωτίζμα. De quo Synesius in Dion. p. 53. Vide etiam Aristoph. Thesmoph. v. 138. et Schol. ad locum.

PARS et μηρίζεν.* Hinc jocus scilicet: de quo Laertius
 IV. in Cleanthe cap. v. quo tangitur Euphorio,
 tanquam *puerorum amator*. Quod ex ejus
 Epigrammate quodammodo liquet, quod ex-
 hibuimus ad Suidam v. Πλοκαμῖς, et hic e-
 mendatum adscribemus:

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὀππότε ἔπεξε καλὰς Εὐδοξὸς ἐθεύρας,
 Φοίβῳ παιδέην ὤπασεν ἀγλαίην.

Ἀλλ' ὅτε οἱ πλοκαμῖδος, Ἐκήβολε, κάλλος ἐπέη
 ὧς ΧΑΡΝΗΘΕΝ αἰεὶ κίστος ἀεζόμενον.

Ita scribendum videtur istud Epigramma ad fi-
 dem libri MS. Eudoxus Euphorionis παιδικά.†
Hedera autem *Acharnensis* satis nota. Diosco-
 rides in Epigrammate,

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθληλὸς
 Βλαυσὸς ΑΧΑΡΝΕΙΤΗΣ ΚΙΣΣΟΣ ἔρεψε
 κόμην.

Dicitur autem κίστος Χαρνήθεν, ut Hesiodo Μῆ-
 σαι Πιερὶήθεν, Lysīæ Ἐρατοθένης Οἰήθεν, Vir-
 gilio *Pastor ab Amphryso*: quem locum minus

* Sic Antiphanes apud Athenæum lib. xv. 8. p. 681.

Οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρρητοι ποῖτε;

Νῦν δὲ ΜΗΡΕΙΟΥΣ Κ' ἔχοντες πορφυρῆς κεκρυφάλως.

Ad quem locum vide doctissimum Casaubonum.

† Suidas v. Ἐθεύραι.

intellexerunt Interpretes. Idem autem Χαρήθεν
et Ἀχαρήθεν, ut Παισὸς et Ἀπαισὸς, Τάρνα et
Ἀταρνα. Confer etiam Cl. Salmasium ad Steph.
Byzant. v. Τάρνη. et Cl. Albertum ad Hesych.
v. Ἀθύρ.* Sed hæc satis obvia sunt. Cæterum
huc facit nonnihil Theophrastus, xx. 21.

PARS

IV.

Tour.
Vol. III, p. 21
ubi Λιβυες et
Αλίβυες.

Καὶ ὃ ἐμοὶ τοπάρουθεν ἐπάνθεν ἀδύ τι ΚΑΛΛΟΣ
ὧς ΚΙΣΣΟΣ ποτὶ τρέμενον ———

Quo respexisse videtur Virgilius :

—— *Hedera* FORMOSIOR *alba*:

Quod vero Eudoxus *crines votivos* sive *capitis*
primitias Phæbo dedicavit, in eo nil novi
fecit adolescens. Fecerunt præter alios La-
cones. Hesychius : Ἱεροβάτον κόννον. Λάκωνες.
Ὅν τινες μαλλὸν, σκόλλων. Ita scribendus locus
iste vexatissimus, in quo constituendo pluri-
mum aberrarunt viri eruditissimi. Ἱεροβάτ-
κόννος est *cirrus votivus in templo suspensus*.
Diotimus in Epigram. apud Reisk. Anthol.
p. 69.

Ὁλβίος ἦθα, κύπασσι, καὶ ὡς τότε, καὶ παλιν,
ὃς νῦν

* Confer etiam Suidam v. Μογγύς, et Cl. Casaubon. ad
Suetonii Julium, cap. xxix. Sed de Epigrammate, quod su-
pra scribitur, vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 152. ubi ta-
men fallitur vir doctissimus. Confer et Cl. Brunck. Analect.
vol. ii. p. 57. qui nostram emendationem omnino probat.

PARS
IV.Χρυσίου Ἀρτέμιδος τῆς ΕΠΕΒΗΣ ΜΕΛΑ-
ΘΡΟΝ.

Quod in primis notandum. Quin et aliud exstat Euphorionis Epigramma in Anthologia Cephalæ, p. 140. quod hic, quia bella occasio est, emendatum subjiciam: nam viri doctissimi, qui has nœnias tractarunt, nihil viderunt.

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Οὐ ΤΡΗΧΙΣ λιθιαῖος ἐπ' ὅσα κῆνα καλύπτει,
Οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαβῆσα πέτρῃ.
Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριον ῥήσσει κύμα περὶ προκάλας.
Ἄλλ' ὅτ' ἐγὼ ξενίης πολυκλήδεος ἡ κενέῃ χθών
Ὀγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοιάνας.

Ita scribendum istud Epigramma. Est autem scriptum in naufragum quendam, cujus νεοτάφιον in terra Dryopum, quæ Trachiniis contermina, hic loqui facit Poeta. In primo versiculo recte reposuimus, Τρηχίς λιθιαῖος. Nam quod vulgo legitur, ineptum est. Τρηχίνα πολύλλιθον vocat nescio quis in Epigrammate apud Holstein. ad Steph. Byzantinum. Dicitur autem λιθιαῖος, ut ἀνεμιαῖος, ἀκαρμαῖος, ἀκατιαῖος, et si quæ alia. Deinde notandum illud, ὅσα κῆνα. *Ossa illa chara. Multum desiderata.*

derata.* Quod sequitur, ξενίης πολυκήδεος, non intellexerunt Interpretes. Dicit Poeta: *Ossa naufragi neque in Trachiniis sepeliri, neque adeo lapide sepulchrali honorari, solum vero κεντιάφιον ejus apud Dryopas exstare.* Quod ἀντὶ ξενίης πολυκήδεος, sepulturæ loco, eleganter vocat Euphorio.

PARS
IV.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ. Περιομήδης. Σόφος πρὸς τὰς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ.] Hunc locum frustra suspectum habuit Kusterus. Oī ἐν ἀστρονομίᾳ sunt *Astronomi*: ut oī ἐν τέλει sunt *Magistratus*. Σοφὸς παρὰ τὰς ἐν ἀστρονομίᾳ est *Astronomorum peritissimus*. Suidas: Ἀστρονομία. Ἡ τῶν ἀστρον διανομία. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεύρον διὰ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ. Quare in hac arte primus et princeps Zoroastres. Ἀστροθύτην vocat Dino apud Laertium in Proemio: Δείνων ἐν τῇ ἀέμπλῃ τῶν ἱστοριῶν μετερμηνευόμενον φησὶ τὸν Ζωροάστην ἀστροθύτην εἶναι. Dino in quinto *Historiarum libro Zoroastrem ex interpretatione nominis sui astrorum dicit esse cultorem*. De interpretatione vocis Zoroastres ii viderint, qui Perfice sciant. Ego quidem in hisce rebus plane Davus sum. Vir clarissimus, et in omni Orientalium doctrina exercitatissimus, Samuel Bochartus, emendabat, Ἀστροθεάτην. *A star-gazer*. Quam

* Sed MS. Par. ὁρία διδά. Non male.

PARS
IV.

emendationem ingeniosam esse dicit Cl. Menagius ad Laert. Proem. Sed res aliter se habet. Scribendum sine dubio, ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΝ. Est autem ἀστροθέτης qui *stellas notavit, et suum cuique locum adsignavit.* Quod hominis ἀστρονόμος est, et primus fecit Zoroastres. Vocem usurpat Orpheus, Hymn. 63:

Οὐράνιον Νόμον, ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΝ, σφραγίδα
δικαίαν.

Palladas in Epigrammate:

Οὕτω Πηγάσος ἵππος ἀπώλεισε Βελλεροφόνην
Βεληθένη μαθεῖν ΑΣΤΡΟΘΕΤΟΥΣ κανόνας.

Atque hinc Ἀσροθέτημα. *Constellatio.* Suidas: Ἀστὴρ ὅστις διαφέρει. Ὁ μὲν ἀστὴρ ἐν τι ἐστὶ τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. Ὁ δὲ ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΜΑ καλεῖται. Quæ sunt verba Scholiastæ ad Homer. Iliad. Δ. 76.*

ΙΩΝΙΚΟΣ. Ἑλληνικός. Καὶ Ἰωνικῶς, ὅστις τῶ ἀ-
ερώς. Ἐμιτροφόρεν τε καὶ διεκίνεον Ἰωνικῶς.] De hoc
loco Aristophanis in Thesmophoriázusis Cl.
D'Orvillius ad Charit. p. 560. et nos olim ad
Suidam v. Ἐμιτρώσατο. Ubi legendum monui-
mus,

* Strabo lib. i. p. 6. Οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτῷ, τὴν ἰτίαν ΗΣ-
ΤΡΟΘΕΤΗΣΘΑΙ.

— Ἀνακρέων ὁ Τήσιος,

Κ' Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχούσαν,

Ἐμῖροφόρον τε καὶ ΔΙΕΚΛΩΝΤ' Ἰωνικῶς.

PARS
IV.

Qua emendatione nihil verius. Huc respexisse videtur Dionysius Halicarnassensis in libello Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, p. 310. Edit. Hudson. Καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῇ μὲν τὰς ἀνδράδεις καὶ ἀξιοματικὰς καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δὲ πᾶς τὰς ὑπορχηματικὰς τε καὶ ἸΩΝΙΚΟΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΚΛΩΜΕΝΟΤΕ. Atque hæc ad nostram conjecturam confirmanda erant dicenda. Nam vesperilionum omnia plena. Quin et, dum hæc scribo, commodum in mentem venit emendationis Bentleianæ in Manilium, quam hac occasione monitus, hic in transitu sublevandam curabo. Nam et mea post me alii curabunt scilicet. Apud Manilium, v. 737. ita legitur:

*Utque per ingentes populus describitur urbes,
Præcipuumque patres retinent, et proximum
equester*

Ordo locum; populumque equiti, populoque subire

Vulgus iners videas, et jam sine nomine turbam:

Sic etiam magno quædam respondere mundo.

Locus elegantissimus, sed versus postremus manifesto corruptus est. Emendabat Bentleii sagacitas,

Q q 2

Sic

PARS
IV.

*Sic etiam in magno quædam RESPUBLICA
mundo est.*

Quod alii veri, alii falsi simile esse dicunt. Ego vero nihil certius esse adfirmo. Fidem faciet Lactantius, Epit. Cap. 2. *Sic IN HAC MUNDI REPUBLICA nisi unus fuisset moderator, qui et conditor, aut soluta fuisset omnis hæc moles, aut ne condi quidem omnino potuisset. Atque hoc rectum. Error autem ortus ex compendio scripturæ. Quomodo corruptus Claudianus in Eutropio, ii. 451. quem, quia haud incommodum est, hic saluum præstabo.*

*Flagrat opus: crebro pulsatus perstrepat ictu:
Contextit varius penetrans Chalcedona nidor.*

Sensus nullus: nec hilum adjuvant Interpretes. Scribendum utique et distinguendum:

*Flagrat opus: crebro pulsatus perstrepat ictu
PONTUS, ET IT varius penetrans Chalce-
dona nidor.*

Nihil certius hac emendatione. Lucan. IX. 959.

*Non Asiam brevioris aquæ determinat us-
quam*

*Fluctus ab Europa, quamvis Byzantion arcto
PONTUS, et ostriferam dirimat CHALCEDO-
NA cursu.*

Atque

Atque hinc emendandus venit, ut aliud ex alio
scilicet, Avienus in Descript. Orb. Ter. 468. PARS
IV.

— Denique longo

*Qua porrecta jacet spatium piscosa Propontis,
Et se præcipiti fluctu furit Hellespontus.*

Vox penultima mendosa est. Emendant alii
fugit, alii ruit. Neutrum recte. Corrigen-
dum omnino:

Et se præcipiti fluctu FERT Hellespontus.

Restituendum etiam istud verbum Virgilio
Æn. vi. 95.

*Tu ne cede malis, sed contra audentior ito,
Quam tua te fortuna sinet* —

MS. nonnulli, *Qua*. Lego, ut mihi quidem
videtur, certissime,

Quo tua te fortuna FERET —

Horat. Od. i. 7. 25.

*Quo nos cunque FERET melior fortuna pa-
rente,*

Ibimus —

Atque hæc obiter.

ΙΕΤΡΟΣ. Μανάνδρου, Ἰσχυρῆς, Κυρηναίου ἢ Μακε-
δῶν, συγγραφεὺς, Καλλιμάχου δῶλος καὶ γνώριμος.
Ἑρμιππος δὲ αὐτὸν φησὶ Πάφιον ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν
διαπρεφάντων ἐν παιδείᾳ δάκων. Ἐγχαψὶ δὲ πολλὰ

PARS καὶ καλαλογάδην, καὶ ποιητικῶς.] Interpres, *Ister*,
IV.

Menandri, Istri, filius. Quod potest esse verum.

Sed non sic solet Suidas. Quare vide an reponi queat, Ἴστρος. Μενάνδρου, ἱστῆ, i. e. ἱστορικῆ. ut Ister patrem habuerit Menandrum, non *Comicum*, sed *Historicum*. Sed hoc penes auctorem fit. De domo atque patria ejus in incomperito est. Alii Cyrenæum, alii Macedona, alii denique, in quibus Hermippus est, Paphium, vocant. Scripsit plurima, de quibus consulendus diligentissimus Vossius de Historicis Græcis. Consulendus et doctissimus Kusterus ad Suidam. Ejus meminit Hesychius, loco desperato, et qui peritissimos medicos elusit.

Σίκεον, ὡς Ἴστρος. De voce Σίκεον mira nos docent Interpretes, sed neminem invenire potui, qui me doctiorem faceret. Retrahenda omnino vox fugitiva, et res ita redintegranda est:

Σικελὸς στρατιώτης. Παροιμιῶδες, ἐπεὶ ξέναις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς Ἰπποπολὺ οἱ περὶ Ἰέρωνα τὸν τύραννον, ὡς ΔΙΩΘΟΥΜΕΝΩΝ αὐτῶν τὸν μισθόν, καὶ μηδενὶ ἀποδιδόντων ΤΩΝ ΣΙΚΕΛΩΝ. Ὡς ἸΣΤΡΟΣ.

Nimirum Siculi stipendia nec dare nec accipere volebant. Hinc Proverbium: Σικελὸς στρατιώτης μισθὸν διωδεῖται. cujus meminit Michael Apostollus. Istri ΑΤΤΙΚΑ, sive Ἰωνάγων *Rerum Atticarum*, laudant Plutarchus in Theseo, Athenæus, Photius in Lexico inedito, alii. Istri ΑΤΑΚΤΑ, sive *Miscellanea*,

memorantur

memorantur Suidæ, Photio, Schol. ad Sophoclia Oedip. Colon. v. 105: Quod idem opus cum priori fuerit. Sic Euphorionis *Μουσική ἢ Ἀραλλία. Miscellanea Attica*. De quo nos supra.*
 Quin et Philetas nunc ἐν Ἀττικοῖς, nunc ἐν Ἀλάκτοις laudatur Athenæo. Quod idem opus. Huc respexit Hesychius: Ἀραλλία. Δράγματα δύο, ὡς φησὶ ἸΣΤΡΟΣ. ΦΙΛΗΤΑΣ δὲ ἰσορεῖ ἐκ διακοσίων. Ἰστρί *ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ* laudat Plutarchus in libello de Musica: Ὅτι δὲ ἔπος ἐκ ἡμῶς ὁ λόγος, Ἀχιλλεύς καὶ ἸΣΤΡΟΣ *ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΙΣ* περὶ τῶν ἀφηγήσαντο. Ubi inepte Interpres, *Ister in Illustrationibus*. Immo in libro de *Adventibus* five *Apparitionibus Apollinis*. Nam plena inscriptio fuit, Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀπόλλωνος Ἐπιφανείαις. Harpocratio in v. Φαρμακός. Ὅτι δὲ ὄνομα κύριον ἐστὶν ὁ Φαρμακός, ἱεραὶ δὲ Φιάλας τῷ Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἄλλες ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλεῖα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θασυηλίοις ἀγόμενα τέτων ἀπομιμήματα ἐστὶν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΩΝ εἰρηκεν. Quæ leguntur etiam apud Etymologum v. Φαρμακός. Photius in Lex. MS. quod penes me est: Τριτύαν. Θυσίαν. Καλλιμαχος μὲν τὴν ἐκ κριῶ, ταύρων, καὶ κάπρων. Ἴστρος δὲ ἐν μὲν ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΙΣ ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὕων ἀρρένων, πάντων τριετῶν. Sic Διονύσιος Ἐπιφάνεια apud Dion.

* Confer doctissimum Menagium ad Laert. v. 26.

PARS Longin. Περὶ Ὑψους, § xv. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ
 IV. ὡς ἀδύνατον τὰ τῆ Λυκέρῳ βασιλείᾳ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
 ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΤΕΟΥ Θεοφορεῖται.
Et apud Æschylum palatia Lycurgi ad adven-
tum Bacchi mirum in modum commoventur.
 Verbo non semel utitur Paulus in Epistolis.
Præsentiam vocat Cicero, Nat. Deor. ii. 2.
Idque evenit non temere nec casu, sed quod
 PRÆSENTIAM sæpe divi suam declarant. Hinc
 Antiochus ΕΠΙΦΑΝΗΣ et Ptolemæus ΕΠΙΦΑ-
 ΝΗΣ dictus, i. e. *Præsens Deus*.^{*} Quo sensu in-
 telligendus Horatius :

PRÆSENS DIVUS *habebitur*

Augustus —

Eleganter admodum Lactantius Divin. Instit.
 i. 20. *Pavorem, Palloremque Tullus Hostilius*
figuravit et coluit. Quid de hoc dicam, nisi dig-
num fuisse, qui semper DEOS suos, sicut optari
solet, PRÆSENTES haberet? Atque hic per-
 opportune succurrit Carmen Ithyphallicum,
 quod in honorem Demetrii Poliorcetae, quem
 ΠΑΡΟΝΤΑ ΘΕΟΝ vocat auctor, cum Athenas
 sub tempus Mysteriorum peragendorum in-
 grederetur cantatum, integrum exhibet Athe-
 næus, lib. vi. p. 253. Carmen longe elegan-

* Philo vol. ii. p. 596. ἵνα Δίος ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ μὲν χρηματίζοι-
 ται. Ad quem locum consulendus omnino doctissimus Man-
 geius,

tissimum,

tiffimum, et tum antiquitatis, tum adulationis Atticæ infigne monumentum, hic emendatum adponam. Nam Casaubonus ὁ πᾶν hic parum vidit, et metri leges flagitiosissime violavit.

PARS
IV.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.*

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι,

Τῇ πόλει πάρεσι.

Ἐνταῦθα γὰρ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ,

Ἄμα παρῆν ὁ καιρός.

Χ' ἢ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς κόρης μυθήρια

Ἐρχεθ' ἵνα ποιήσῃ.

Ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καλὸς,

Καὶ γελῶν πάρεσι.

Σεμνὸς ὅθι φαίνονθ' οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,

Ἐν μέσοισι δ' αὐτός.

Ὅμοιος ὥσπερ εἰ φίλοι μὲν ἀσέβεις,

Ἥλιος δ' ἐκείνος.

Ὡ γὰρ κρατίστ' παῖ Ποσειδῶνος θεῷ,

Χαῖρε, καὶ Ἀφροδίτῃ.

Ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,

Ἢ ἐκ ἔχουσιν ὅττα,

mallem ὥσπερ οἱ
φίλοι.
Syrus. h. IV. 427.

* Plutarchus in Demetrio p. 17. Ἦν δὲ ἄρα καὶ θυρὸς ἵτιρα διρμότερα, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνη. Γράφει γὰρ τις ἄλλος, ὑπερβαλλόμενος ἀνιλευδερῆα τὸν Στρατοκλία, δέχεται Δημήτριον, ὅσους ἀν παρὰ γίνονται, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξισμοῖς. Hic fallitur Moses Du Soul. Locus enim Aristophanis, ad quem respexit Plutarchus, exstat in Equit. v. 381.

Ἦν ἄρα θυρὸς γ' ἵτιρα διρμότερα.

P A R S

IV.

ΣΤ

Ἡ δὲ εἰς τὴν δὲ ἀποσέχισιν ἡμῶν ἐστὶ ἐν
 ΣΤ δὲ ΠΑΡΟΝΘ' ὀράσαν.
 Οὐ ζώοντες, ἀλλ' ἐλθόντες, ἀλλ' ἀληθινόν.
 Ἐχόμεθα δὲ σοι.
 Πρῶτον μὲν εἰρήνην ποιήσον, Φίλιπε,
 Κύριος γὰρ εἶ σύ.
 Τὴν δ' ἔχει Θεῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
 Σφίγξα περικρατῶσαν
 Αἰτωλίδ', ὅς τις ὅππ' ἀέρος καθήμενος
 Πάτερ ἢ παλαιά,
 Τὰ σώματ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέροι,
 Κ' ἐκ ἔχον μάχεσθαι
 Αἰτωλικὸν γὰρ ἀρπάσσει τὰ τῶν πέλας
 Νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω.
 Μάλισα μὲν δὲ ΚΟΛΑΣΘΩ αὐτός· εἰ δὲ μὴ,
 Οἰδίπδην τιν' εὖρε,
 Τὴν σφίγξα ταύτην ὅς τις ἢ καθ' ἑσπερινήν,
 Ἡ πενήν ποιήσει.

minus videtur et vul-
 gata lectio meν ΣΤ
 κολασθον —
 Lyonsi ff. IV. 427.

Primum recte legitur, ἡμεῖς παρὼν ὁ καιρὸς. Simul
 ac tempus advenit. Scilicet tempus Myste-
 riorum celebrandorum, quibus aderant De-
 metra et Demetrius. Casauboni autem lectio-
 nem tum metri, tum linguae Atticae genius
 respuit. Deinde recte quoque Athenæus,
 χαῖρε καὶ Φροδίτης. quod omnino tenendum.
 Denique vulgo legitur κολασθον αὐτός. Quod
 nauci non est. Quid, quod verbum desideratur
 in præcedentibus? Nos utrique incommodo
 eleganter

eleganter consulimus. Verbum autem *κολλάειν* in hoc negotio significantissimum est.* PARS
IV.
Sensus est: *Sphingem vero illam, quæ nos vexat, vel tu reprime, vel alium, qui reprimat, mitte.* Quod *Οιδίπτεν τὴν εὐρεῖν* eleganter vocat Poeta.

Cæterum, ut unde abii, revertar, Istri nostri *ψυχρότητα* sive *frigidityatem* tangere videtur Polum apud Athenæum, lib. ix. p. 387. *Πολέμων ὁ περιγητῆς* *ΙΣΤΡΟΝ τὸν Καλλιμάχου συγγραφέα εἰς τὸν ὁμώνυμον καλεπόντι παλαιόν.* Ut Tiberius in Tiberim, sic Ister in Istrum. Sed hæc ludicra sunt. Frigidus autem Ister omnibus notus.† Atque hinc *ripa Istrica* Lactantio, sive quisquis fuerit auctor libelli *De Mortibus Persecutorum*, Cap. 17. ubi de Diocletiano agit: *Tredecim dies tolerare non potuit, ut Romæ potius quam Ravennæ procederet consul. Sed profectus hyeme sæviante, frigore atque imbris verberatus, morbum levem ac perpetuum*

* Æschines contra Timarchum p. 12. *Ἡμῖν δὲ προσήκει τοῖς τῇ ἰσῆι καὶ τῇ ἰννομοί πολυτέλει ἔχειν, τὰς παρὰ τοῖς νόμοις τὶ λήγουσας ἢ βελτιώσας ΚΟΛΑΖΕΙΝ.* Quem locum male sollicitant viri eruditissimi. Aristophanes apud Aulum Gellium lib. xv. 20. p. 693.

Νῦν εἰ ἀπάσαισι παραίτω καὶ λέγω,

Τῶτον ΚΟΛΑΣΑΙ τὸν ἄνδρα πολλῶν ἔτιμα.

† Ovid. Epist. ex Ponto iii. 2.

Quæque alia gentes, ubi frigore constitit Ister,

Dura meant celeri terga per amnis equo,

traxit;

PARS
IV.

traxit; vexatusque per omne iter, lectica plurimum vehebatur. Sic æstate transacta per circuitum ripæ strigæ Nicomediam venit, morbo jam gravi insurgente. De RIPA STRIGA doctissime et copiosissime differuit celeberrimus Dodwellus. Sed operam et oleum perdidit vir gravissimus; nam locus emendandus, non interpretandus est. Reponendum omnino: Sic æstate transacta per circuitum RIPÆ ISTRICÆ Nicomediam venit. Ripa Istrica est ripa Istri fluvii. Ripam Danubii vocat infra Lactantius. Nihil verius hac emendatione. Vide quantas turbas hic dederit unius literæ jactura.* Librarii autem nusquam sæpius aut turpius errant, quam in nominibus propriis: ut recte ad Phædrum adnotavit vir longe eruditissimus et literarum et literatorum heu! desideratissimus Patronus, FRANCISCUS HARÆUS, Episcopus quondam Cicestriensis. Exemplum dabo, idque eo magis, quod illustrius est, et ad Sophoclis INACHUM, de quo nos supra, facit. Hesychius: Ἐπίκρημα, ἐπίπληγμα, ἢ ὀπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσαι τῷ ἔργῳ. Ἐπίκρημα χθονὸς Ἀργείας. Σοφοκλῆς Ἰνάχω. Ad hunc locum, qui manifesto laborat, vel emendandum, vel illustrandum, nihil contulerunt viri eruditi.

* Confer Nicolaum Heinsium ad Propertium p. 753. qui mecum facit; id quod serus animadverti.

Rescribendum omnino: Διὰ τὸ παρωνομάσαι PARS
IV.
ΤΩ ΑΡΓΩ. Nimirum hic Sophoclis ver-
ficulum exponit Grammaticus. *Terra Ar-
giua* ab *Argo* denominata est.* ARGUS
vero in Sophoclis *Inacho* partes suas haud in-
ficete sustentabat: de quo nos supra ad v.
Ἀράχην. Adposite Eustathius ad Dion. Pe-
rieg. 419. Καὶ ἡ ὅλη δὲ Πελοπόννησος Ἄργος, ἀπὸ
τῆς πολυφθάλμου ΑΡΓΟΥ ἐκλήθη ποιεῖ. Hinc lux
et salus Hefychio. ADDO alterum exemplum,
non minus infigne, et insigniter corruptum.
Theophilus ad Autol. ii. 8. Ὅθεν καὶ τὰς προσω-
μίας ἔχουσιν οἱ καὶ αὐτὰς δῆμοι. Ἀριάδνης ἀπὸ τῆς
θυγατρὸς Μίνω, γυναῖκός δὲ Διονύσου, παιδὸς παρφοί-
λης, τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ πρύμνιδι. Appello
omnes monstrorum averruncatores, an quid-
quam viderint hac lectione monstrosius: nam
quæ viri doctissimi hic adferunt, inepta et ἀ-
προσδιόνυσα sunt. Refingendum proculdubio ex
vestigiiis veteris ruinæ: Τῆς μιχθείσης Διονύσῳ
EN AMΦΙΡΥΤΗ ΔΙΑ. Quæ cum *Baccho* con-
cubuit in *insula Dia*. Respexit Theophilus ad
Homer. Odyf. A. 325.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον, καλὴν τ' ΑΡΙΑΔΝΗΝ,
Κέρην Μίνως ὀλοόφρονος, ἣν ποιεῖ Θησεύς
Ἐκ Κρήτης ἐς γαλὸν Ἀθηναίων ἱεράων

* Eustathius ad Dionys. Περιήγ. v. 511. Καθὰ καὶ πηγὴ τις
παρὰ Θεοκρίτῳ ΒΟΥΡΙΝΑ ΙΤΑΛΙΚΗ ΒΟΥΣ ΡΙΝΙ ΠΑΡΟΝΟΜΑΖΟ-
ΜΕΝΗ.

PARS
IV.

Ἦγε μὲν, ἐδ' ἀπὸ τοῦ πᾶρος δὲ μιν Ἀριεμὶς ἔχει
ΔΙΗ: EN AMFIPYTHI, Διονύσε μαρτυρήσι.

Ad quem locum consulendus Scholiaſtes. Conferendus etiam Diodorus Siculus, IV. 61. Schol. ad Apollon. Rhod. III. 996. et Schol. ad Theocrit. Idyll. B. 45. Huc facit Hyginus in Corona: *Hæc exiſtimatur Ariadnes fuiſſe, a Libero patre inter ſidera collocata. Dicitur enim IN INSULA DIA CUM ARIADNE LIBERO NUBERET, hanc primum coronam muneri a Venere et Horis accepiſſe, cum omnes dii in ejus nuptiis dona conferrent. Quare hoc monſtrum recte, opinor, profligavimus. ADDO jam tertium locum, ubi Librarii turpiter lapſi ſunt ἐν τοῖς κυρίοις. Athenæus lib. v. p. 220. Περὶ φύκασι δὲ αἱ πλεῖστοι τῶν φιλοſόφων τῶν κωμικῶν κακῆγοροι μᾶλλον εἶναι. Εἶγε καὶ Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς ἐν μὲν τῷ Τηλαύγει Κριτόβουλον τὸν Κρίτωνος ἐπ' ἀμαθίᾳ καὶ ῥυπαρότητι βίᾳ κωμῶδει. Τὸν δὲ Τηλαύγην αὐτὸν ἱμαλὺς μὲν Φορήσεως καὶ ἡμέραν ἡμιωβόλιον κναφεῖ τελέοντα μισθόν, κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα παρτίοις ἐντημμένον ſαπροῖς καὶ τελέσαντα τὸν ῥήτορα ὁ μετρίως διαγελά. Latet hic nomen rhetoris alicujus. Iſaacus Caſaubonus ſcribi jubet, καὶ Τελέσαντα τὸν ῥήτορα. " Eſt vero *Teleſas*, " inquit, proprium nomen alicujus oratoris " vel rhetoris inepti; cujus imperitiam caſti-*

" gaverat

“gaverat ridendo *Æschines*.” Cedo vero PARS
IV.
quodnam hominum, qui de *Telefante*, inepto
illo rhetore, vel fando inaudiverit.

Τίς; πότεν ἐς ἀνδρῶν; πότε τοι πόλις, ἢ δὲ τακῆς;
Equidem persuasum habeo, *Athenæum* scrip-
sisse, καὶ ΤΟΝ ΑΥΣΙΑΝ τὸν ῥήτορα. Nimirum
inter *Lyfiam* et *Æschinem Socraticum* lites non-
nullæ intercedebant. Hinc alter alterum, ut fieri
solet, vellicabat, et disteriis proscindebat: de
quo *Athenæus* infra lib. xii. p. 611. et nos ad
Suidam v. Κάπηλος. Et hoc omnino verum. Sed
ita, nescio quomodo, comparati sunt viri doctis-
simi, ut manifestas Librariorum hallucinationes
amplecti, quam veras lectiones indagare, ma-
lint. Eadem plane chorda oberrat vir mag-
nus infra ad *Athenæum*, lib. xii. p. 534. ubi
leguntur hæc verba *Anacreontis* de *Artemone*
τῷ περιφορήτῳ.*

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σάλινέων,
Χρυσία φερέων καὶ θέρμαλα,
Παῖς Κύκῃς.†

* Illustris est locus de *Artemone* τῷ περιφορήτῳ apud *Plutar-
chum* in *Pericle* p. 368. Edit. *Bryan*. quem vide.

† *Enripides* in *Helen*. v. 1327.

Θηρῶν ὅτι ζυγίης

Ζεύξασα διὰ ΣΑΤΙΝΑΝ.

Homer. *Iliad*. x. 182.

Ἐν δ' αὖτε ἱμαῖα ἤκεν ἐντρήτῳσι λοβοῖσιν

Τελέσθονα, μερόνεια

PARS
IV.

Ubi Casaubonus: "Quod autem vocatur a
" Poëta *Artemon* πᾶς Κύνος, suspectum ha-
" buerunt docti viri: haud scio an jure; nam
" servum serva natum videtur significare.
" Quod enim emendant iidem, ἄκινος, non du-
" bito falsos esse judicii. *Cyca* servile nomen
" fœminæ, ut *Manes* viri." Sic solent Com-
mentatores. Sed vera lectio, me vide, est:
ΠΑῖΣ ΤΥΧΗΣ. *Fortunæ filius*. Qualis revera
Artemo. Sophocles Oedip. Tyr. 1090.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ νέμων,
Τῆς εὖ διδασκῆς, ἐκ ἀτιμαδοήσομαι
Τῆς γὰρ πέφυκα μηδὲς ———

Euripides apud Plutarch. de Solert. Animal.
p. 965.

Ο ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΠΑΙΣ κληρὸς ———

Horatius Satir. ii. 6.

—— *Noster ludos spectaverat una:*

Luserat in campo; FORTUNÆ FILIUS,
omnes.

Nihil certius hac emendatione. Cæterum
ad hanc Anacreontis Oden manifesto respexit
Horatius in MÆNA: quod nescio an aliis
observatum.* Atque hæc hæctenus in Profa-

* Exstant et apud alios eadem vitia, quæ hac occasione cor-
rigenda sunt. Strabo lib. xi. sub finem p. 803. Μέγη δ' ἐστὶ
τὴ ταύτη ταῦτα, ὧν ὁ Ἄβος ἰσχυρὸς ἐστὶ τὸ δδὲ τῆς αἰς. Ἐκβάλλονται φερύσσας
παρὰ

nis. Nec Sacrae Literae ab Librariorum un-
guibus securae omnino atque inviolatae manse-
PARS
IV.

παρὰ τὸν τῆς Βάριδος νῆον, Lege παρὰ τὸν τῆς ΑΒΑΡΙΔΟΣ νῆον.
Aristoph. Plut. v. 800.

ὡς δὲ Ξένικος ἔτασεν

Ἀρίστω

Scribendum,

Ο ΔΕ ΔΕΞΙΝΙΚΟΣ ἔτασεν.

Diodorus Sicul. lib. xiii. 189. p. 593. Καὶ τὸ λοιπὸν ἐκ τού-
των ἀφορμὰς ἔχοντες ἐπολέμουν τοῖς τὸ Ἰχίον ἔχουσι. Hic alii Ἰχίον,
alii Ἰχίον legunt. Sed vera lectio est τοῖς ΧΙΩΝ ἔχουσι. Quod
quidem viderunt L. Rhodomanus et Palmerius. Eadem plane
medicina sanandus est Schol. ad Homeri Iliad. I. 443. Οἱ περὶ
Κόρακα δὲ καὶ ΚΤΗΣΙΑΝ ὕστερον ἐξεκδόσμεναι τὴν Ῥητορικὴν. Legen-
dum, ΤΙΣΙΑΝ. Schol. ad Iliad. O. 229. Δύο ἔφη ὁ Σιδώνιος
εἶναι Αἰγίδα· τῇ μὲν Διὶ, τῇ δὲ Ἀθηνᾷ. Hic ἀπὸ τῆς, ὁ Σιδώ-
nios, lege ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ. Ita ad Iliad. X. 325. ΠΟΣΕΙ-
ΔΩΝΙΟΣ δὲ φησι, κατὰ ῥίπην τῆς τροφῆς, σκέπεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπι-
γλωττίδος τὸν βρόγχον. Confer etiam Etymol. Mag. v. Ὀψίς.
Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 147. Ὅτι δὲ αἱ Ἀσινικαὶ ἰχάδες ἡ-
δαῖαι καὶ ΔΙΝΩΝ μαρτυρεῖται. Ita legendum. Occurrit nomen apud
Athenæum lib. xiv. 18. p. 652. ΔΙΝΩΝ ἐν τοῖς Περιοικοῖς φησὶν.
Vide nos ad locum, Annotat. in Theocrit. vol. i. p. 210.
Hesych. Ἀριστόδωμος. — Καὶ Βασιλίδαι, καὶ Λαχάραι. Scribe
καὶ ΓΑΥΚΕΡΑΙ. Hinc denique corrigendus est locus admodum
corruptus, quem tentavit frustra Cl. Koen in notis ad Gregor.
Corinth. de Dialect. p. 179. ΝΙΚΑΣ ὁ ΜΕΤΑΣΘΕΝΗΣ Ω-
ΡΙΩΝ χῶραι τ' ἀπ' αὐτῶν πάντων ὠνέμεναι. Ita legendus iste locus.
Sic Callimachus Hymn. in Dian. v. 265.

ἢ δὲ μὲν ὦτος

Οὐδὲ μὲν ΩΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Item Pindar. Isth. iv.

Οὐ γὰρ φύσει ΩΡΙΩ-

ΝΕΙΑΝ ἔλαχεν.

VOL. II.

R r

runt:

PARS
IV. runt: quippe qui, tanquam Harpyæ Virgili-
anæ, in optima quæque involant,

— *Contactuque omnia sædant.*

Quod viris eruditis jam pridem perspectum. Nobis, dum hæc scribimus, unus atque alter locus ex Pauli Epistolis obversantur, quos male habitos, et exscriptorum vel incuriam vel incitiam expertos, hic sublevandos atque instaurandos curabimus. Nihil enim antiquius habemus, quam ut Ecclesiæ commodis, quantum possumus, inserviamus, et operam nostram, qualemcunque tandem, Literis Sacris impendamus. Et hæc uberius fortasse alibi. Nunc videamus PAULUM in Epistola Prima ad Corinthios vii. 31. Τὸτο δὲ φημι, ἀδελφοί, ὅτι ὁ καιρὸς συνεσταλμένος τὸ λοιπὸν ἐστίν· ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ᾧσι· καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες, ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τέττω, ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ ἄλγος τῷ κόσμῳ τέττω. Locum integrum descripsi, ut videas frequentem usum τῷ, μὴ· quod Librario in clausula sententiæ fraudi fuit. Verba enim χρώμενοι et καταχρώμενοι hic ex adverso sibi invicem ponuntur: quod viros eruditos non animadvertisse miror. Quare delenda particula negativa, quæ indocto Librario accepta referenda est, et locus ita rescribendus:

Kai

Καὶ οἱ χράμενοι τῷ κόσμῳ τέττω, ὡς καταχράμενοι. PARS
IV.
Et UTENTES hoc mundo, tanquam ABUTEN-
TES, i. e. non utentes. Vides manifestam
antithesin. Ita locutus est Synesius, Epist. 63.
ΧΡΗΣΘΑΙ δὲ ταῖς τῶν δυνατῶν Φιλίαις, ἢ ΚΑΤΑ-
ΧΡΗΣΘΑΙ. ὍΤΙ oportet potentium amicitias,
non ABUTI.* Haud dissimiliter Eusebius Præ-
par. lib. x. p. 472. Ἡ τῶν ὅλων Θεῶν ΓΝΩΣΙΣ,
καὶ ἡ τῶν οἰκείων Θεῶν ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΣ. Summi
Dei COGNITIO, suorumque numinum REJEC-
TIO. Et hoc omnino verum. Sed pergo. PAU-
LUS, five Auctor, quisquis tandem fuerit,
Epistolæ ad Hebræos, xi. 37. Ἐλιθάθησαν,
ἐπείσθησαν, ἐπειράθησαν, ἐν Φόνῳ μαχαίρας ἀπέ-
θανον. Lapidati sunt, dissecti sunt, tentati sunt,
in occisione gladii mortui sunt. Ad hunc lo-
cum multa multi, ut fieri solet, commentati

* Polybius lib. i. 85. p. 120. Ἐπεὶ δὲ ΚΑΤΕΧΡΗΣΑΝΤΟ
 μὲν ἄσπεύως τὰς αἰχμαλώτους, τροφὴν τέτοις ΧΡΩΜΕΝΟΙ· κατεχρήσαντο
 δὲ τὰ δεικνύοντα τῶν σωμάτων. Sopat. Prolegom. in Aristidem p. 2.
 Πότε γὰρ εὐρὺν θησαυρὸν εἶδεν τῷ βασιλεῖ αὐτόν· ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε,
 ΚΕΧΡΗΘΟ Αὐτῷ. Αὐτὸς δὲ προσάγων αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, εἶπε εἶναι
 ἐπὶ ἰδιώτην τὸν θησαυρὸν· ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν εἶπε πρὸς αὐτόν, Καὶ
 ΚΑΤΑΧΡΗΘΟ. Thucydides lib. ii. 63. p. 137. Ἰέναι δὲ τοῖς
 ἐχθροῖς ὁμοίᾳ μὴ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ μόνον, ἀλλὰ καὶ ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΜΑΤΙ.
 Xenophon. Memorab. ii. 6. 33. Καὶ ὁ Κριτόβουλος εἶπε· Ὡς τὰς
 μὲν καλὰς ΦΙΛΗΣΟΝΤΟΣ μὲν, τὰς δὲ ἀγαθὰς ΚΑΤΑΦΙΛΗΣΟΝΤΟΣ,
 διαφέρειν διδάσκει τῶν φίλων τὰ θηρατικά. Suidas : Διονυσίῳ σκωμμά-
 των.—Ὅν ἐνδίκως ἡ ΔΙΚΗ ΔΙΚΑΣΑΣΑ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ. Idem :
 Πυρίφλεκτος. ΕΦΛΕΓΕΤΟ ΓΑΡ, ΟΥ ΚΑΤΕΦΛΕΓΕΤΟ ΔΕ. Re-
 spexit Suidas ad Exod. iii. 2.

PARS
IV.

sunt. Sed verbum ἐπειράθησαν non agnoscit Eusebius. Quin et totus locus, qui mire laxatus, et doctorum virorum conjecturis fatigatus est, ita tandem auctoritate Præfulis Cæsariensis Præpar. xii. 10. refingendus et constituendus est: Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ ματίγων παῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δισμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐλπίσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, Περιῆλθον ἐν μηλώσις, ἐν αἰγείοις δερμασιν, ὑπερέμνοι, θλιζόμενοι, κακεχόμενοι ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ ἀσηλαιοῖς καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, Ὡς οὐκ ἦν ἀξίος ὁ κόσμος.* Notandus exitus orationis, et acumen pervenustum. In TERRÆ CAVERNIS delitescabant, quibus dignus non erat MUNDUS. Qui meliore mundo digni. They wander'd about, and lived IN DENS AND CAVES OF THE EARTH, of whom THE WORLD was not worthy.

MAGNANIMI HEROES! —

Sit anima mea vobiscum. — Atque hic finem facio Epistolæ prolixiori: in qua si quid, currente rota, inconsulte aut intemperanter nimis, qui mos nostrorum hominum est, in Benteium nostrum dixi, id omne pro indicto velim: BENTLEIUM inquam, Britanniae nostræ decus immortale: a cuius præceptis, si

* Citat locum Origenes contra Celsum p. 336. Edit. Cantab.

quid in Græcis video, me plus profecisse, PARS
IV.
quam ab omnibus omnium ætatum Criticis, {
gratus agnosco; quem nemo vituperare aufit, Conf. Dorvill.
nisi fungus; nemo non laudet, nisi Momus. Crit. Varr. 395.

*His saltem adcumulem donis, ac fungar inani
Munere* —————

Sed tandem jam desino: neque enim diutius
tua tempora morabor, Præsul eruditissime.
Perge vero, ut facis, de Literis, de Ecclesia, de
Republica, optime mereri. Rumpantur Co-
dri, Bavii, Mævii. Adplaudunt omnes boni,
et quicquid usquam gentium est eruditorum.
Sed nolo nimius esse. Vale, Episcoporum doc-
tissime, et nos Tui observantissimos ama.

Dabam S. MARTINI,
xx Nov. MDCCLXVI.

E R R A T A.

Pag.	Lin.	Pro	Lege
263.	ult.	γινῶδης	γινῶδης.
266.	5.	ἑοσιε	ἑοσιε.
273.	26.	Nicharcus	Nicarchus.
287.	13.	H	H.
384.	12.	fecerat	fecerat.
421.	24.	tis	fatis.
537.	14.	βασιλῆος	βασιλῆος.
571.	10.	respexit	respexit.

